

Giới thiệu Ăn Bò Đào Không Phun Bì

Sống trong thời cổ đại người ta vẫn quan niệm trọng nam khinh nữ, nàng được sinh ra trong gia đình son trang nhưng lại không được cha yêu thương giao hẳn nàng cho sư phụ nàng, vì phải nối nghiệp gia đình nên nàng phải giả trai từ nhỏ.

Nhưng nàng gắn gũi cùng với sự dạy bảo của sư phụ thì nàng đã đem lòng yêu sư phụ của mình cũng như sư phụ cũng yêu nàng nhưng định kiến xã hội bấy giờ hơi khắc khe cho mối quan hệ đó cùng lúc đó nàng cũng được hai nam nhân để ý cũng có thể lực trong cổ đại.

Liệu mối tình thầy trò sẽ đi tới đâu, ai sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng mời các bạn đón đọc truyện Ăn Bò Đào Không Phun Bì.

Bạn đang đọc truyện *Ăn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên không.

Nàng xuyên không cũng rất đơn giản.

Lúc đó bộ dáng nàng khó coi vô cùng.

Không hay biết gì cả.....

Cũng không thể nhớ nổi chuyện gì..

Nếu có thể được tỉnh lại một lần nữa, nàng nhất định sẽ sống vì chính bản thân mình.

Đời người chỉ chết một lần, nên khi còn sống phải sống cho thật thoải mái.

Lúc này nàng vượt mảnh tơ lụa nhăm nhúm dưới người, quyết định phải mở to mắt sống một cuộc sống mới, một lần nữa sống cho thật sáng khoái như cuộc sống từ kiếp trước vậy.

Nhớ đến lần sinh nhật cuối cùng của mình.

Nàng còn ngờ ngẩn hồ đồ quần chân nằm trên giường mơ mộng, nghĩ rằng nếu một ngày nào đó xuyên không, nàng nhất định phải làm một thân nam nhi, một vương gia có quyền có thế, cưới một đồng vợ lớn vợ nhỏ, sống nhàn tản khoái hoạt cả đời, sau đó, thương lượng với quý sai dưới địa ngục...nhất định phải khiến cho cha mẹ ở kiếp này quên nàng đi, khiến mọi thứ liên quan đến nàng trên thế giới này đều biến mất, như vậy khi nàng xuyên không, cha mẹ mới sẽ không thương tâm a...

..... Khóe mắt ướt át, nàng lấy tay che mắt lại. Bên tai vang lên một tiếng quát thật to như sấm nổ.

"Tiểu thiếu gia! Ngươi đã tỉnh rồi!"

Ài, những câu chữ như thế này nàng đã xem qua tiểu thuyết không biết là bao nhiêu lần rồi, sau này hãy nhìn thấy câu này là liền lập tức đóng sách lại ngay, thật chán.

Ồ mà khoan đã...

Người nọ vừa kêu cái gì?

Tiểu thiếu gia!?

Nàng ngồi bật dậy, chiếc mền trên người rơi xuống, ngực nổi lên một con đầu đon đặn đến tê tâm liệt phế, cảm giác như lúc chết, nàng mặc kệ, chỉ lo lấy tay sờ lên thân người, sờ vào quần...

"Ta là...nam...tử?"

"Tiểu thiếu gia đã tỉnh!"

Một lão bà bà vẻ mặt hiền hòa tiến tới sờ sờ lên đầu của nàng "Tiểu thiếu gia nói chuyện ngốc nghếch gì đó, tiểu thiếu gia đương nhiên là nữ hài tử rồi..."

"Vậy tại sao bà gọi ta là tiểu thiếu gia?"

"Lại mất trí nhớ nữa rồi..." Lão bà bà đau lòng đỡ nàng nằm xuống lại, "Thiếu gia cũng thật là nhẫn tâm, bắt người luyện cái thứ công phu gì đó, mỗi một

lần tỉnh lại đều mất trí nhớ...Đề Khổ bà bà kể lại cho người nghe, người nằm xuống trước đi, nghỉ ngơi cho khỏe...vết thương trên ngực lại vỡ ra nữa rồi..."

Nàng nằm xuống, lúc này mới phát hiện ngực bên trái lại nổi lên một trận đau nhức khôn tả.

"Nội công mà tiểu thiếu gia luyện là Ngưng Vũ thần công, vài tháng sẽ bị mất trí nhớ một lần, thiếu gia dặn Khổ bà bà ta chăm sóc người, hề lúc nào người bị thương mà quên đi, ta phải kể lại cho người nghe."

"Bà nói..." Nàng cảm thấy ngực vô cùng đau đớn, giống như thời điểm giải phẫu, sau sáu tiếng đồng hồ thì thuốc mới có tác dụng, trong sáu tiếng đó nàng đã đau đớn khổ sở vô cùng, vừa rồi cũng không biết tại sao nàng có sức mà ngồi bật dậy như vậy, hiện giờ nàng đau đến nỗi nói không nên lời, cũng không thể nhúc nhích cử động gì được cả.

Thì ra thân thể mới này của nàng chỉ mới được năm tuổi.

Nàng không có tên, chỉ có một cái họ, là Thượng Quan.

Người trong Thượng Quan phủ này đều kêu nàng là Tiểu Thiếu gia, hoặc là Tiểu Bò Đào.

Thiếu gia tên là Thượng Quan Thanh Khuê, là gia chủ của Thượng Quan gia, cũng là dưỡng phụ của Tiểu Bò Đào.

Thượng Quan Thanh Khuê năm nay hai mươi tuổi, cũng đã có một nữ nhi thân sinh nhỏ hơn nàng một tuổi, mà trước đó Tiểu Bò Đào được Thượng quan gia nhận nuôi, là trưởng nữ của hắn, theo gia phổ của Thượng Quan gia, cũng là theo mệnh lệnh của hắn, Tiểu Bò Đào phải được nuôi dạy như nam tử, cải nam trang, luyện tập bí tịch trấn trang của Thượng Quan gia, đợi đến vô lâm đại hội mười năm sau, nhất định phải đoạt lấy danh hiệu Thiên hạ đệ nhất để mở mang danh tiếng cho Thượng Quan gia.

Còn lại những việc như thế lực của Thượng Quan gia trong vô lâm vân vân, nàng đều nghe không hiểu.

Tiểu Bò Đào?

Cái tên này thật dễ thương a.

Về sau, nàng chính là Tiểu Bò Đào, nàng không cần làm vương gia gì cả, cũng không cần cưới một chồng vợ to vợ nhỏ, nàng chỉ cần...sống cho thật tốt...

"...Thiếu gia cũng thương Tiểu Thiếu gia người lắm, chẳng qua công phu kia thật khó hình..."

Khổ bà bà lắc bả đứng lên, nàng muốn ngủ một chút, ngủ thì ngực sẽ không bị đau nữa.

Những thứ cổ vật này nọ trong phòng, lúc này nàng cũng không có tâm tình để xem, chợt cửa phòng bị đẩy ra, một thân ảnh dựa vào cạnh cửa, ngược ánh mặt trời sáng lạn, nàng nhắm lại đôi mắt, nhưng vẫn không thấy rõ hình dáng người vừa mới tới.

"Tiểu Bò Đào tỉnh rồi sao?"

Người nọ bước vào, chính là một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ.

Bạch y tung bay trong gió, miêng ngọc bội màu xanh ngọc bên hông sáng lấp lánh, dây buộc tóc thật dài phất phơ phía sau lưng.

Thật dễ nhìn a.

Trong lúc nhất thời Bò Đào quên cả hô hấp, tự nhiên quên luôn miệng vết thương đang đau đớn đi.

"Sao bộ dáng lại ngơ ngẩn ngần như vậy?" Người kia lên tiếng hỏi, Khổ bà bà cung kính khom người trả lời "Biểu thiếu gia, nội thương của tiểu thiếu gia lại tái phát..."

"Lại mất trí nhớ nữa à?"

Người ấy đến ngồi bên đầu giường, sờ sờ trán của Tiểu Bò Đào "Còn nhớ ta không?"

Nàng theo bản năng lắc lắc đầu.

"Còn đau hay không?"

Gật đầu, nàng không biết vì sao, chỉ cảm thấy thiếu niên này mang lại cho nàng cảm giác vô cùng an tâm.

"Ta là Thượng Quan Khâm, biểu đệ của Thượng Quan Thanh Khuê, sư phụ của người, Phó gia chủ của Thượng Quan gia..."

Khổ bà đứng bên cạnh muốn nói gì đó lại thôi.

"Công phu của người là do ta dạy, một kiếm trên ngực của người là do ta đâm, rõ chưa?"

Cái gì?

Nàng tròng lớn đôi mắt, Thượng Quan Khâm không đợi nàng kịp có thời gian để khiếp sợ, đã xốc mền lên, trực tiếp cỡi bỏ xiêm y của nàng "Nên thay thuốc đã, Khổ bà bà, đi lấy được lại đây."

Khổ bà bà lui ra, về mặt Tiểu Bò Đào nàng quần bách.

Kiếp này, không phải, là kiếp trước, nàng còn chưa từng bị nam nhân nào cỡi xiêm y, huống chi là một thiếu niên tuổi trẻ như vậy.

"Đừng cử động, người không đau sao?"

"Không đau..."

Nàng trốn không thoát, đành phải cắn răng hừ hừ, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu. Nàng mở miệng rồi mới thấy hối hận, không phải hiện giờ mình chỉ mới năm tuổi hay sao...sợ gì hắn xem chứ...

"Người, hài tử này, còn nhỏ mà đã ương ngạnh rồi..."

Thượng Quan Khâm cỡi áo của Bò Đào ra, lộ ra tấm vải bó trắng thấm máu quần ngang ngực từng vòng rồi lại từng vòng.

Hắn nhú mày lại, Khổ bà bà đã đem được vào, một hương vị nồng nặc khó ngửi bắt đầu tràn ngập khắp phòng.

"Nếu lúc luận võ hôm nay kêu lên một tiếng chịu thua, thì làm sao mà bị thương nặng như vậy?"

Thượng Quan Khâm vừa trách cứ vừa mở miếng vải bó ra thay thuốc, một cảm giác mát lạnh áp chế cơn đau đớn, Bò Đào vừa cảm khái hiệu quả thần kỳ của được, vừa hối hận lúc trước học đại học sao không thi tuyển vào ngành y được.

Thu thập xong, Thượng Quan Khâm đẩy Khổ bà bà ra, tự tay mặc áo vào cho Bò Đào, nhẹ nhàng quần lại thắt lưng cho nàng.

"Hãy dưỡng thương cho thật tốt..."

Bò Đào nhắm mắt lại, thật sự vô cùng cảm động.

Lại mơ hồ nghe thấy Thượng Quan Khâm thở dài một tiếng.

"Người cố gắng như vậy, chỉ vì mong muốn hắn có thể liếc mắt nhìn người một cái..."

Hắn là ai vậy...

Bò Đào ngủ thật say.

Thậm chí còn chưa kịp liếc nhìn bộ dạng của nàng hiện nay.

Nhưng...

Lớn lên...

Hy vọng là một mỹ nữ a...

Bò Đào cầu nguyện trong mộng.

Sáng sớm hôm sau, miệng vết thương lại bắt đầu đau đớn, trong lòng Bò Đào thầm chửi ông trời.

Đúng là tiểu thuyết thì không thể tin nổi mà!

Trong tiểu thuyết, ai nấy xuyên không xong, năm vài ngày là có thể hùng hùng hổ hổ đứng dậy đi tỳ võ, rồi còn có thể dẫn đến chuyện nhi nữ tình trường nữa chứ?

Có tiểu thuyết nào đề cập đến việc sau khi xuyên không thì một ngày học máu ba lần, roi lệ hai lần?

Còn thần công hộ thể bay lên vách tường, một chương bỏ đôi thân cây dâu?

Toàn thứ dối trá!

Bò Đào nằm trên giường, động đậy một chút cũng không dám.

Cũng đỡ là mấy người này còn biết dùng vải băng bó miệng vết thương lại cho nàng, từ khi Bồ Đào xuyên không đến hôm nay, ngoại trừ rên hừ hừ trên giường, cũng vẫn chỉ biết rên hừ hừ.

Không có tiêm chích, truyền nước biển, cũng không có thuốc giảm sốt.

Buổi chiều Bồ Đào bắt đầu lên cơn sốt.

Khô bà bà gọi Thượng Quan Khâm đến, Thượng Quan Khâm gấp đến độ nhũn chặt mày lại, nhưng cũng chỉ biết có một cách "Kêu Hứa đại thúc đến xem sao, bảo hần tiếp tục sắc thuốc, thêm thuốc trị phong hàn vào..."

"Sự phụ..."

Bồ Đào thống khổ há mồm, cảm thấy một luồng hơi nóng phả ra khắp chiếc chăn, nàng lúc nóng lúc lạnh, trên ngực đau đến chết lặng.

Đầu óc hôn mê mờ mịt, nhưng vẫn gắng gượng níu lấy vạt áo của mỹ thiếu niên kia.

"Rượu có thể lui nhiệt....."

Thượng Quan Khâm khẽ nheo mắt lại nhìn nhìn Bồ Đào một hồi rồi kêu Khô bà bà đi lấy rượu.

Rượu ở cổ đại, cũng như rượu ở hiện đại.

Bồ Đào cũng chưa từng nếm qua.

Mắt thấy Thượng Quan Khâm bưng một ly lên đút nàng uống, Bồ Đào sợ tới mức kêu lớn.

"Lau! Lau người a! Không phải để uống!"

Aizz.....

Thượng Quan Khâm nửa tin nửa ngờ dùng rượu chà lau thân thể của Bồ Đào, vì thế Bồ Đào lại một lần nữa lỏa thể trước mặt Thượng Quan Khâm.....

Không biết có phải vì phát sốt nên đỏ mặt hay không, tóm lại trong lòng Bồ Đào vẫn là một cô gái hai mươi tuổi, lúc còn học trung học, cũng như đại học, cả đời nàng cũng chưa từng nắm tay nam sinh.....

Nhưng đêm đó nàng phát sốt, Thượng Quan Khâm canh ở đầu giường, Bồ Đào rên hừ hừ đến nửa đêm mới mê man ngủ.

Rạng sáng nàng tỉnh lại.

Phát hiện Thượng Quan Khâm đã về phòng của hần, Khô bà bà ghé vào chiếc bàn ngủ gục, tội nghiệp lão nãi nãi, vì chăm sóc nàng mà tiêu tụy đi như vậy.

Nhưng, dù khó mở miệng, nhưng không thể không nói.

Bồ Đào rên hừ hừ lay tỉnh Khô bà bà "Ta muốn...đi tiểu..."

Có trời mới biết nàng đã nhịn lâu lắm rồi...

"Nha! Ta muốn đi cầu xí a..."

"Không phải..... Là đi tiểu....." Nên nói thế nào đây.....

Khô bà bà hiểu ý, trực tiếp lấy ra một cái bô cần thận đặt dưới thân Bồ Đào, khẽ nâng Bồ Đào lên một chút, Bồ Đào đau đến cắn răng há mồm.

Cứ thế, Bồ Đào tiểu tiểu gì cũng đều phải nằm trên giường.

Khô bà bà đi đổ bô, trước khi đi còn đưa cho Bồ Đào quần mới để thay.

Mỗi ngày đều trải qua như thế, Thượng Quan Khâm đều đến hàn huyên thăm hỏi, tự tay đút thuốc cho nàng uống, Bồ Đào cảm động, nắm tay hần mãi không chịu buông ra, tuy chỉ là một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn cả nàng, nhưng mới mười lăm, mười sáu tuổi mà biết dịu dàng quan tâm như vậy, Bồ Đào thật chưa từng gặp qua.

Thượng Quan Khâm đối với nàng đâu chỉ như đối với đồ đệ? Mà hần chăm sóc nàng như con gái ruột của hần.

Một kiếm đó, hần đâm xuống như thế nào?

Mấy ngày sau hết sốt, thần trí thanh tỉnh, Bồ Đào hỏi Khô bà bà về việc ngày đó nàng đã bị thương như thế nào, Khô bà bà lại nói rằng tiểu thiếu gia đã

quên đi thì thôi, không cần phải nhớ đến chuyện cũ nữa.

Bồ Đào thật buồn bực.

Cứ như vậy, ăn trên giường, ngủ trên giường, tiêu tiểu cũng đi trên giường, Bồ Đào dầy vò vượt qua tháng thứ nhất sau khi xuyên không.

Có ngày sốt cao, nằng khóc lóc não loạn lên "Ta không muốn sống! Để ta chết cho rồi!"

Chuyện đầu tiên Bồ Đào muốn làm sau khi được xuống giường là, nằng muốn xem dung mạo của bản thân mình như thế nào.

Nói ra cũng thật buồn cười, một đứa bé nho nhỏ làm gì đã có dung mạo chứ?

Khổ bà bà cười, trước giúp nằng tắm rửa sạch sẽ, gội rửa mái tóc dài đã nhiều ngày chưa đụng đến, sau đó mới chậm rãi đỡ nằng đến trước gương.

Bồ Đào trừng mắt nhìn vào chiếc gương Ba Tư, xem trái ngấm phải chừng một khắc, sau đó chậm rãi thở mạnh, nháy nháy mắt, đem gương bỏ xuống giấu trong hộc bàn.

Khổ bà bà ngạc nhiên nói "Sao Tiểu Thiếu gia lại giấu gương đi....."

Bồ Đào thờ dõn dập, sau đó nói "Giấu gương đi..."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mất trí nhớ

Có lẽ vì là người luyện võ, kể từ khi có thể đi lại được, thương thế của Bồ Đào càng ngày càng mau bình phục.

Những ngày tháng phải ở trong phòng dưỡng thương, cả ngày nằng chỉ nằm trên giường miên man suy nghĩ, không thì ghé nhìn ra song cửa sổ quan sát tình hình bên ngoài.

Không có trở thành phi tử bị biếm vào lãnh cung của hoàng đế.

Không có trở thành tài tử phong lưu được chỉ phúc vi hôn.

Không có bốn bốn, năm năm, sáu sáu, bảy bảy.....

Nơi này thậm chí cũng không phải là thời đại Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh gì đó.

Lúc Bồ Đào tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường, còn đang lo lắng không biết chút nữa có bị người ta đem cho một người xa lạ nào khác hay không...

Thật sự là nghĩ đến rất nhiều tình huống...

Trước kia xem tiểu thuyết xuyên không, không kèm chế được hay mơ mộng hảo huyền, nhưng giờ bản thân mình gặp phải, Bồ Đào mới nhận ra rằng tiểu thuyết xuyên không chỉ vẽ vờ thôi dệt...

Tóm lại, mỗi ngày Bồ Đào nhìn bàn tay bé nhỏ của mình, tự nói với bản thân, có lẽ như vậy là may mắn rồi, nằng có thể được sống lại thêm một lần nữa.

Khi Bồ Đào còn sống là một cô gái rất thích thời cổ đại.

Thích cổ trang, thích tiểu thuyết xuyên không, thích phong cảnh tình cảm thời cổ xưa như trong kịch, trong ti vi vậy.

Trong tiềm thức của nằng, nằng nghĩ có lẽ ở thời cổ đại không có điện kia, ít nhất không có những "băng hữu" đòi tuyệt giao với nằng chỉ vì những tranh đua ganh ghét xung quanh những đề toán rắc rối khô khan.

Không có việc vì mình không có tiền mà không được chuyển trường.

Không bị bắt buộc học những môn mình chán ghét.

Kỳ thật trước đây Bồ Đào thích hội họa.

Mẹ nàng thường nói, lúc nàng được ba tuổi, thường thích bò trên mặt đất vẽ bông hoa, cây quả.

Mãi đến kỳ thi trung học, vì nàng lén vẽ nên bị cha tịch thu tất cả những sách vở, bút mực liên quan đến hội họa, kể từ đó về sau nàng không hề chạm đến bút mực hội họa nữa.

Vì thế nàng điên cuồng dốc sức vào học tập, đạt điểm cao tốt nghiệp trung học, rồi đại học, sau đó nàng nghỉ, sau khi đi làm rồi nàng sẽ được tự do, một lần nữa có thể theo đuổi những chuyện mình thích làm.

Ngày nào còn chưa đi làm, nàng vẫn phải nhịn.

Không ngờ chưa kịp đợi đến lúc ấy, số phận lại trêu đùa nàng.

"Nhân sinh như ảo mộng, vì vậy phải biết sống hết mình..."

Đây là câu nói Bồ Đào thích nhất.

Kể từ ngày đó tâm tình Bồ Đào thật hưng phấn.

Chủ động phối hợp với mỹ thiếu niên sư phụ, tự mình động thủ thoát xiêm y.

Trong lòng tự nhủ, nếu có thể khỏe lại ra khỏi căn phòng này, nàng phải chơi đùa ngắm nghía các nơi cho thỏa lòng.

Thượng Quan Khâm cẩn thận xem thương thế cho Bồ Đào. Bồ Đào thật sự cảm thấy Thượng Quan Khâm đối xử với nàng như khuê nữ thân sinh của chính mình.

"Có bị đau khi đi lại không?" Hắn cẩn thận đích thân bôi thuốc cho nàng.

Bồ Đào lắc đầu.

"Có thể chạy được không?"

"Ừ" Cơ bản không còn đau nữa, đáng tiếc để lại một vết sẹo mờ, lại ở vị trí kia, làm Bồ Đào có chút buồn bực.

"Vậy nghỉ ngơi thêm một ngày nữa đi!"

Thượng Quan Khâm ở lại dùng cơm, bữa cơm này, thật sự mà nói, Bồ Đào có chút mê mẩn.

Không hổ là bảo bối đích truyền của Thượng Quan gia.

Trên bàn ăn tràn ngập sơn hào hải vị, màu sắc hương vị thật phong phú.

Đáng tiếc thân thể còn nhỏ nên dạ dày cũng nhỏ, Bồ Đào mỗi món chỉ ăn một chút đã no căng.

Bộ dáng Thượng Quan Khâm ăn cơm thật phong nhã, Bồ Đào ngồi bên cạnh mị mị mắt cười quan sát hắn.

Không biết tính cách của chủ nhân thân thể này lúc trước ra sao, tuy có cái cố là mất trí, nhưng nàng cũng không dám tỏ vẻ không đàng hoàng.

Nhớ lại những vai nữ chính trong tiểu thuyết xuyên không, ở thời hiện đại là người bình thường, nhưng qua cổ đại....nghĩ đến đây nàng liền lạnh mình.

Thật muốn biết hài tử này tại sao lại lớn gan như vậy? Hay là tại lá gan của Bồ Đào nàng nhỏ?

Nàng ngoại trừ lổm bổm vài câu ngoại ngữ, là một học sinh ngoan ngoãn nếp nang, ngay cả cơm nàng cũng không biết nấu.

Đừng nói tới việc chế tạo tàu thuyền, nông trang gì đó.

Nàng chỉ là một sinh viên vô dụng mới ra trường, thất nghiệp, tìm không được việc làm, là một người vô cùng bình thường.

Cầm bút viết chữ không xong, hội họa không rõ, ngay cả xiêm y cũng không biết mặc.

Không phải nữ tử cổ đại đều được dưỡng dục ở thâm khuê, sau đó gả cho một trượng phu xa lạ chưa từng gặp mặt rồi sống chung cả đời đến già hay sao?

Còn nàng thì sao?

May mắn nàng không phải như vậy.

Nàng là đích tôn kế thừa Thượng Quan, là người được tuyển chọn làm minh chủ võ lâm trong tương lai.

Cả đời này, có lẽ không được sống an nhàn như nữ nhi khuê phòng.

Nàng nằm trên giường tự hỏi, lần qua lộn lại ngủ không được.

Nàng hưng phấn.

Nàng buồn rầu.

Làm sao bây giờ?

Cái gì là Bích Huyết kiếm pháp, cái gì là Ngưng Vũ thần công?

Nàng không biết a!!

Làm sao nàng luyện tập!!?

Ngưng khí đan điền là cái gì.....

Đan điền ở đâu.....

.....

Ừ ừ cạc cạc một lúc rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, thôi kệ, có câu thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Nhưng qua ngày hôm sau, nàng liền hối hận vì câu nói này.

Nói đến mới nói, chiều cao của nàng chỉ bằng một nửa Khổ bà bà, đứng còn chưa đến vai của Thượng Quan Khâm.

Nàng tìm một góc trong phòng, giống như ở kiếp trước, tự mình khắc lên vách tường một vạch, vạch càng ngày càng cao lên chứng tỏ nàng cũng càng ngày càng cao hơn.

"Ngươi ngay cả ngưng khí cũng làm không được?"

Về mặt Thượng Quan Khâm đầy lo âu "Tại sao lại như vậy?"

"Ta quên....." Tiểu Bò Đào cắn môi, cúi đầu xuống.

Thượng Quan Khâm có chút đã kích, sau điểm tâm liền đến sân luyện võ, nói trắng ra là một bãi đất trống trong hoa viên, Thượng Quan Khâm khó tin kéo cô tay của Tiểu Bò Đào qua, tinh tế sờ soạng.

"Nội công vẫn còn nguyên vẹn, ngươi còn nhớ rõ kiếm pháp hay không?"

Nàng lơ đãng lắc đầu.

"Aizz.....Chuyện này biết làm sao đây, qua mấy ngày nữa là rằm, gia chủ sẽ cử hành Nguyệt yến....."

"Nguyệt yến?"

"Đó chính là yến tiệc mỗi tháng được tổ chức một lần, cuối yến tiệc là lúc ngươi và Tuyết nhi phải luận võ, chính là để kiểm nghiệm xem công phu của ngươi tiến bộ như thế nào....."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Bò Đào từng hỏi Khổ bà bà trước đây nàng như thế nào.

Khổ bà bà cười nói "Là một hài tử rất quật cường, nhưng tâm tính cũng như những hài tử bình thường khác."

"Đừng gấp, chúng ta luyện lại một lần nữa.....Nội lực của ngươi vẫn còn, có thể do phản phệ, lại bị thương, nhất thời quên chiêu thức."

Không cần nào đâu mà trực tiếp vào thẳng vấn đề, Thượng Quan Khâm tự mình múa một lượt bộ kiếm pháp, như hoa rơi lá rụng, đẹp nói không nên lời, Bò Đào nhìn không chớp mắt, mãi đến khi Thượng Quan Khâm thu kiếm lại hỏi, nàng vẫn còn tròn tròn mắt.

"Nhớ kỹ chưa?"

Thượng Quan Khâm quả thật là người rất ôn hòa, cũng không vì vậy mà nổi giận.

"Ta múa chậm lại, Tiểu Bò Đào ngươi xem kỹ một lần nữa."

"Ừ!"

Thượng Quan Khâm rút kiếm ra múa, Bò Đào nhặt một cành liễu dưới đất lên, mô phỏng múa theo Thượng Quan Khâm.

Gió thổi nhẹ nhẹ thật là thoải mái.

Cành liễu lung lay, mọi người đi qua đều có thể thấy một thân ảnh nho nhỏ cầm cành liễu múa kiếm theo bộ dáng phong lưu tuấn mỹ của Phó gia chủ. Như một bức họa...

Người ta nói, nữ nhi vô tài tức hữu đức.

Bò Đào vô tài...có lẽ là có phúc đức nha.....

Một ngày trôi qua, rốt cuộc cũng có chút tiến bộ.

Bò Đào thật sự rất kiên nhẫn, chậm rãi tập luyện, ban đầu tay chân không thể khống chế theo suy nghĩ, sau đã bắt đầu huơ kiếm có hình dạng hần hoi.

Đến một lúc, bộ kiếm pháp đã bắt đầu hình thành, khiến Bò Đào kích động không thể kềm chế nổi.

Đây cũng không phải hoa tay múa chân như khóa thể dục giữa giờ.

Trong phim ảnh chiếu trên tivi, người ta có thể dùng Thái Cực Quyền để giết người, nhưng trong khóa thể dục giữa giờ, Thái Cực quyền chính là xoay tròn phía tây một cái, chính giữa hai cái, bên tả một cái, hữu một cái, tả một cái, hữu một cái.....'.

Thượng Quan Khâm thật cao hứng, buổi tối chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn.

Một bàn thức ăn, Thượng Quan Khâm ngồi bên cạnh Bò Đào, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng.

"Ăn cái này đi, rất bổ dưỡng, thân hình người nhỏ gầy, múa kiếm pháp không có khí phách."

"Sự phụ....."

"Chuyện gì?"

Ta thật muốn gọi người là phụ thân..... Bò Đào tà ác nghĩ thầm.....

"Ồ, ăn nhiều một chút."

Bò Đào cực lực biểu hiện như một hài tử năm tuổi.

"Ngày mai ngủ thêm một chút, sau đó lại luyện kiếm, Tuyệt nhi vốn ban đầu luyện chương, sau gia chủ sợ nàng bị thương nên cho nàng luyện tập thương pháp. Nhưng vì nàng còn nhỏ nên thương cũng ngắn hơn, người hẳn là có ưu thế hơn."

Thượng Quan Tuyệt, chính là nữ nhân thân sinh của đường phụ mà nàng chưa từng gặp qua?

Nghe nói nhỏ hơn so với nàng, chắc là giống như La Lị.

Kiếp trước Bò Đào ghét nhất là La Lị.

Không lẽ phép, được nuông chiều quá đâm ra hư hỏng. Chính là đặc điểm của La Lị.

Trước kia nàng chịu đựng không ít, giờ xuyên không rồi cũng không trốn thoát được một tính cách như La Lị sao... "Đi đâu đó? Mang ta đi cùng!..... Người mang theo bao nhiêu hành lý? Khiêng giùm ta..... Ta mười ba tuổi, người bao nhiêu?..... Người hai mươi rồi à? Người lớn hơn ta nhiều tuổi như vậy, sao không biết nhường nhịn ta?!....."

Bò Đào nhớ lại, bất giác nhú mày.

"Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?"

Thượng Quan Khâm tha thiết nhìn đầy vẻ quan tâm, Tiểu Bò Đào chỉ lắc lắc đầu, vùi đầu vào ăn cơm.

Trước lúc ngủ, Thượng Quan Khâm sờ sờ lên mái tóc của Tiểu Bò Đào rồi mới rời đi. Thật ra sau này Bò Đào mới phát hiện ra phòng của Thượng Quan Khâm sát vách phòng của nàng.

"Sư phụ thật thương ta....."

Bồ Đào lẩm bẩm nói với Khổ bà bà.

"Còn không phải vậy? Toàn trang viện này ai cũng biết, phó gia chủ yêu thương người như nữ nhi ruột của chính mình. Tuy di nguyện của lão gia chủ là dạy người tu luyện võ nghệ thành tài, nhưng phó gia chủ thật sự rất thương người a, Khổ bà bà ta nhìn thấy cũng thật cao hứng."

"Lão gia chủ?"

"Phải a. Năm ngoái lão gia chủ nhắm mắt xuôi tay, mới đem trách nhiệm gia chủ đặt trên vai thiếu gia.....phó gia chủ cũng là do lão gia để lại lúc gần qua đời. Về phần người Tiểu Bồ Đào a, người là hài tử được lão gia chủ mang về từ bên ngoài vào năm đó, lão gia chủ nói tuy người là cô nhi, nhưng cốt cách thanh kỳ, là một kỳ tài về võ....."

Khổ bà bà mở miệng ra nói, liền huyền thuyên không ngừng "Đáng tiếc gia chủ và phó gia chủ không hòa thuận..... nếu không..... Gia chủ cũng sẽ không lạnh lùng với Tiểu Bồ Đào của chúng ta như vậy....."

Bồ Đào cả kinh, miễn cưỡng nắm bắt trọng điểm "Bọn họ không hòa thuận sao?"

"Aizz.....cũng đều là vì phụ nhân cả, người không biết, phụ nhân của gia chủ lúc sinh tiền vốn là thanh mai trúc mã với phó gia chủ....."

À.....câu chuyện tiếp theo Bồ Đào cũng có thể tự đoán tiếp.

Nhất định là thanh mai trúc mã của Thượng Quan Khâm bị Thượng Quan Thanh Khuê chiếm đoạt làm phụ nhân. Thượng Quan Khâm lại tuần mỵ như vậy, đôi chân lại dài, lại trẻ tuổi, dài buộc tóc phát phơ tung bay trong gió....

Mơ mơ màng màng không để ý nghe Khổ bà bà thao thao bất tuyệt, chỉ nghe bà ta cuối cùng nói "Tuyệt nhiên là con ruột của Thượng Quan gia chủ, là kết tinh của nữ nhân mà hấn yêu nhất còn lưu lại trên thế gian này, nhưng sau khi phụ nhân qua đời, hai người này liền hoàn toàn công khai bất hòa với nhau....."

Bồ Đào lâm vào trầm tư, hai người bọn họ không hòa thuận, sư phụ yêu thương ta, dường như yêu thương khuê nữ thân sinh của chính mình. Vậy ta đây cùng La Lị - Tuyệt nhiên kia, chẳng phải trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến của hai người bọn họ sao!?

Nghĩ đến đây, nhớ lại sự quan tâm dịu dàng ôn nhu của Thượng Quan Khâm, đột nhiên Bồ Đào cảm thấy chua xót nói không nên lời.

Sau một giấc ngủ ngon không mộng mị, ngày hôm sau dùng điểm tâm xong Bồ Đào nghĩ ngợi đã đời rồi mới chậm rãi đi tìm sư phụ.

Lúc đó Thượng Quan Khâm đang tựa vào một gốc cây đào, đóa hoa rơi đọng lại trên vai, đẹp đến mức khiến người khác không thể thờ nổi.

Bồ Đào nhất cảnh liễu trên mặt đất lên, quyết định quên đi phiền não đêm qua, có người yêu thương là tốt rồi, nếu là thật lòng yêu thương mình, cần gì phải quan tâm những nguyên nhân khác?

"Tiểu Bồ Đào đến rồi."

Thượng Quan Khâm điểm nhẹ lên chóp mũi của Bồ Đào, đưa qua một thanh trường kiếm bằng gỗ "Hôm nay người dùng cái này."

"Sư phụ."

"Gì?"

Bồ Đào do dự nửa ngày, nói "Người tựa vào thân cây này..... Không sợ sâu sao....."

Nụ cười vạn năm không thay đổi của Thượng Quan Khâm đột nhiên xuất hiện một tia ác liệt.....

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nguyệt Yển

"Bồ Đào a..... Người sợ sâu sao?"

Sợ muốn chết.....

Theo bản năng gập đầu, Bò Đào kinh ngạc khi thấy Thượng Quan Khâm tươi cười một cách quỷ dị, mỹ nam rút kiếm, dưới tàng cây đào chuyển động thành từng vòng, kiếm khí quét ngang quét dọc, thu kiếm lại, hoa rụng là tả xung quanh.

Thượng Quan Khâm cầm kiếm cười nói "Tiểu Bò Đào lại đây đi!"

Bò Đào bước lại, thấy trên thân kiếm lấp lánh ánh hàn quang, sau khi hoa đào rơi xuống, chính là.....mấy con sâu.

Bò Đào nhất thời lui về phía sau ba bước, cảm thấy trong lòng bắt đầu phát run.

"Hôm nay nếu kiếm pháp không thể hồi phục được ba thành so với ngày xưa, những con sâu này sẽ bỏ vào mền của ngươi....." Thượng Quan Khâm cẩn thận động đậy thân kiếm, bất kể mấy con sâu bò như thế nào cũng đều không bị rơi xuống đất.

Bò Đào chuẩn bị co giò chạy, nhìn thấy những đốm đen trên thân bảo kiếm kia, nuốt nước miếng rồi cầm lấy thanh kiếm gõ lên, bắt đầu luyện.

Lúc Bò Đào thu hồi tay áo lại là lúc mặt trời đã khuất, nàng vẫy một chiêu Phi Điều Tại Thiên, đầu óc miên man suy nghĩ, tựa hồ cảm thấy những con sâu trên thân kiếm của Thượng Quan Khâm đột nhiên rục rịch bay lại người nàng.

Lúc này Thượng Quan Khâm đang tựa vào thân cây, chơi đùa với mấy con sâu trên kiếm, thấy Bò Đào tâm thần chột loạn, cười nói "Chiêu Phi Điều Tại Thiên này của ngươi thật giống như là Phi Trùng Tại Thiên vậy....."

Bò Đào lao đảo một cái suýt té trên mặt đất.

Kể từ ngày đó Bò Đào thề không dám chọc tới vị Xà hạt mỹ nhân này nữa.

Một người toàn thân đỏ mồ hôi nóng mồ hôi lạnh dốc sức luyện kiếm, còn người kia phong thái thanh tao như liễu rủ ung dung nhàn nhã đứng dưới gốc cây xem.

Đó là cảnh tượng Khổ bà bà chứng kiến lúc đem thức ăn đến.

"Khâm thiếu gia, Tiểu Thiếu gia, đến giờ dùng bữa trưa rồi....."

"Không ăn!"

Tiểu Bò Đào chảy mồ hôi bùng bùng, tay chân tê dại, nhưng nhớ tới hậu quả nếu không đạt yêu cầu, ngừng một chút rồi hung hăng hít hà mùi thơm của thức ăn, cắn răng nói "Không ăn....."

Khổ bà bà khó xử nhìn Thượng Quan Khâm. Thượng Quan Khâm cười "Khổ bà bà mang xuống đi, ta cũng không ăn, nếu ăn thì những con vật bé nhỏ trên thân kiếm này sẽ bỏ chạy mất....."

Vừa dứt lời, Bò Đào hét một tiếng lớn, vẫy một chiêu Phi Hạc Minh Nhiên, chém đứt một cành hoa đào.

Đến tối, kiếm pháp của Bò Đào đã khôi phục lại được ba thành, Thượng Quan Khâm tươi cười trước mặt Bò Đào sử một chiêu Quần Ma Loạn Vũ, đem toàn bộ sâu trên thanh kiếm băm thành vụn đoạn, xem như là phần thưởng hôm nay cho Bò Đào.

Nhưng tối hôm đó Bò Đào ngủ hay bị thức dậy nửa chừng, tựa hồ như trong mơ cũng thấy Thượng Quan Khâm lấy kiếm khều sâu.

Nguyệt yển ngày hôm đó, Thượng Quan phủ vô cùng náo nhiệt.

Bò Đào ngoại trừ phòng của mình và hoa viên để luyện võ ra, mù tịt về đường đi nước bước trong Thượng Quan sơn trang vô cùng rộng lớn này.

Nàng trí óc sáng suốt tự nhiên, không có việc gì thì không nên tùy tiện đi tới đi lui, không cần học theo nữ chính trong tiểu thuyết, ảo tưởng nhắm mắt đi bừa là có thể gặp được chân mệnh thiên tử.

Bò Đào tự cảnh cáo chính mình không được tùy tiện đến gần bất cứ một thân cây nào trong Thượng Quan sơn trang.

Lại càng không nên ảo tưởng sẽ rơi vào vòng tay ấm áp của một mỹ nam tử nào đó dưới tàng cây, không khéo dưới tàng cây sẽ là một ổ sâu lông đen, trên cây còn có một đồng sâu non.

Trước ngày rằm một ngày, Thượng Quan Khâm bề bộn nhiều việc, hân cho Bò Đào được tự do một ngày.

Bò Đào ngủ một giấc thật đã mới ngồi dậy, sau đó Khổ bà bà lôi kéo nàng đi tắm rửa, mặc cho nàng một bộ đồ mới, áo trong màu tím, trung y xanh thẫm, áo bảo trắng như tuyết, bộ dáng như một công tử con nhà quyền quý.

Hai ngày trước Thượng Quan Khâm giao cho Bò Đào một thanh nhuyễn kiếm màu vàng, đáy của chuôi kiếm được gắn một viên bảo thạch màu đỏ rất lớn, lấp lánh tỏa ánh hào quang, Bò Đào ngắm nghía một hồi, nghĩ thầm cái này cũng có thể gỡ ra bán được.

Thân kiếm dài hai thước, có lẽ được chế tạo riêng cho phù hợp với thân hình nhỏ nhỏ của mình. Đuôi kiếm còn được gắn thêm một viên ngọc thạch nhỏ như mắt mèo. Chuyện đầu tiên Bồ Đào làm khi nhận kiếm chính là uốn cong nó, muốn thử xem nó có thể bị uốn gãy hay không, khi thân kiếm bị Bồ Đào uốn tới chín mươi độ thì nàng liền buông tay. Nàng cũng không muốn sự phụ bất may con sâu trong hoa viên bỏ vào mền ngủ chung với nàng.

Bích Huyết kiếm pháp đã được Bồ Đào phục hồi lại được bảy tám phần, Thượng Quan Khâm có chút ưu tư, Bồ Đào không hiểu, cho dù có bị bại bởi một La Lị - Tuyết mà nàng chưa bao giờ gặp mặt thì có sao đâu?

Dùng xong bữa trưa, Thượng Quan Khâm đến, kêu Bồ Đào lại đem kiếm pháp từ đầu tới cuối biểu diễn lại một lần, sau đó bắt đầu thử tấn công nàng, Bồ Đào lập tức tròn tròn mắt, Thượng Quan Khâm chỉ dạy nàng luyện kiếm, chưa dạy nàng cách đối địch.

Bởi vậy buổi chiều này trôi qua một cách chật vật, tốt xấu gì trước Nguyệt yển, Bồ Đào miễn cưỡng cũng có thể tiếp được Thượng Quan Khâm mấy chiêu, nhưng mà Thượng Quan Khâm mười lăm tuổi, sử chiêu thức giả dạng như một hải tử năm tuổi, mắt thấy càng lúc càng đến gần thời điểm Nguyệt yển, lần đầu tiên Bồ Đào đâm hoảng.

Nếu tiếp không nổi ngân thương của La Lị - Tuyết kia....nàng không sợ thua, chỉ sợ đau.

Bị Khổ bà bà lôi kéo đi tắm rửa lần nữa, thay đổi một thân cẩm y ngọc bào, mái tóc dài đến eo được cột lên kiểu đuôi ngựa, đính ngọc hoàn, trông thật anh khí.

Bồ Đào nắm chặt nhuyễn kiếm, trong lòng bàn tay mướt mồ hôi.

Rốt cục bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

Thượng Quan Khâm đến, sờ sờ đầu Bồ Đào, Bồ Đào thật cẩn thận đi theo phía sau hắn, hoàn toàn không chú ý đến cảnh tượng náo động chạy đến chạy lui của bọn hạ nhân khắp xung quanh.

Rốt cục nghe được thanh âm huyền ảo ầm ỹ trong yến tiệc, tiếng nói tiếng cười hòa lẫn tiếng ti trúc đàn ca.

Bồ Đào dừng lại, cảm thấy chân run rẩy.

Thượng Quan Khâm sờ sờ đầu nàng, Bồ Đào vẫn phát run như trước, thấy nàng cắn chặt môi, Thượng Quan Khâm do dự một chút, rồi khẽ cúi người xuống, cầm bàn tay bé nhỏ ướt mồ hôi của Bồ Đào.

Giây phút được nắm tay kia, Bồ Đào như tìm lại được tri giác, tiếng ồn ào bên tai càng lúc càng rõ ràng, trước mắt vẫn là nụ cười vĩnh viễn vạn năm không thay đổi của Thượng Quan Khâm.

" Tiểu thiếu gia đến."

Một tiểu thị nữ lên tiếng thông báo cắt ngang tiếng đàn ca trong yến tiệc, lúc Bồ Đào được đưa vào yến tiệc, Thượng Quan Khâm lặng lẽ buông tay nàng ra.

Nơi yến tiệc được tổ chức là một hội trường rất lớn, chính giữa là một khoảng đất bằng phẳng lát đá cẩm thạch, bốn phía xung quanh tất cả đều là hoa mẫu đơn, so với khu vườn chỗ Bồ Đào ở to lớn hơn nhiều.

Chỗ Thượng Quan Thanh Khuê ngồi cao hơn những chỗ khác một bậc thang, bọn thị nữ mặc áo xanh đứng hầu xung quanh hắn, bài trí thập phần xa hoa.

Hắn ngồi trên chiếu, phía trước có một chiếc mộc án, bên người là một nữ hải tử trông như búp bê, có lẽ đó chính là La Lị - Tuyết trong lời đồn. (@ bạn Thảo Vũ – Hải Tử Trộm Đào cho biết, La Lị theo phiên âm tiếng Trung Quốc là Lolì, ai không biết thì mời xem phim Lolita sẽ hiểu rõ)

Vì đứng quá xa nên không thấy rõ, nhưng bốn phía thấp đèn lồng cực sáng, chỗ chiếu chiếu nơi hắn ngồi chói lóa đến mức ánh trăng cũng trở nên ảm đạm.

Phía bên dưới Thượng Quan Thanh Khuê chia ra hai hàng ghế, có người đang ngồi, có người đang uống rượu, có người đang nói chuyện với nhau, đều là các đại đường chủ, hộ pháp của Thượng Quan sơn trang.

Phía tay trái của hắn có một chiếc ghế trống, đó là chỗ ngồi của Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Khâm mang theo Bồ Đào đến trước mặt Thượng Quan Thanh Khuê hành lễ.

Bồ Đào chỉ liếc mắt nhìn Thượng Quan Thanh Khuê một cái, liền nhớ thật kỹ bóng dáng của hắn.

Dưới ánh trăng Thượng Quan Thanh Khuê lại mặc một thân bạch y, giống như Thượng Quan Khâm, Bồ Đào đã từng tưởng tượng qua hình dáng của vị dưỡng phụ chưa từng gặp mặt qua này, nếu là biểu huynh đệ của Thượng Quan Khâm, hẳn cũng phải là một mỹ nam hiếm thấy. Kết quả hôm nay vừa gặp mặt, có chút ngoài tưởng tượng, nói một cách dễ nghe, Thượng Quan Thanh Khuê chính là trời sinh thập phần tuấn mỹ, nói một cách khó nghe, đó là vẻ đẹp của hắn hoàn toàn khác với vẻ đẹp nhu mì hơi có một chút nữ tính của Thượng Quan Khâm.

Chỉ liếc mắt một cái, Bồ Đào không dám xem nữa.

Nàng vẫn có cái tật xấu này, lúc học đại học cũng vậy, chỉ cần thấy nam sinh đẹp trai một chút là nàng sẽ không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng mắt hắn. Nhưng tuy không nhìn thẳng nhưng khoe mắt, tâm tư lại hoàn toàn đặt trên người người ta.

Không ngờ nàng lại có cảm giác ngượng ngùng như thế đối với Thượng Quan Thanh Khuê, Bồ Đào hung hăng tự mắng mình mê trai, nhưng rốt cuộc cũng không dám ngẩng đầu lên.

"Vết thương của Bồ Đào lần trước đã khỏi hẳn chưa?"

Thượng Quan Thanh Khuê buông ra bàn tay nhỏ bé của nữ nhi bảo bối kể bên, thân hình khẽ khom về phía trước mang theo một hương vị làm say lòng người. Hắn đang hỏi Bồ Đào, nhưng Bồ Đào không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhìn nhìn bàn tay đang đặt trên bàn của hắn.

Thượng Quan Khâm thức thời nên vội trả lời giùm "Bồ Đào bị nội thương chưa lành hẳn. Nhưng ngoại thương đã khỏi rồi."

"Sao? Lại mất trí nữa à?"

Thượng Quan Thanh Khuê cười khẽ, thanh âm thật trẻ trung, ở độ tuổi hai mươi như hắn, ở thời hiện đại cũng chỉ là một học sinh mới vừa tốt nghiệp trung học thôi, nhưng ở thời đại này, lại là cha của một đứa bé đã bốn tuổi.....

Bồ Đào hoảng hốt, vì thế nàng bắt đầu miên man suy nghĩ.

Loại tâm tình hoảng hốt này hoàn toàn không giống với sự khấn trương lúc ban đầu, Thượng Quan Thanh Khuê cười cười nói nói, Bồ Đào không nghe được chữ nào mà chỉ cảm thấy cả thân hình đều nhũn ra.

Không biết bọn hắn nói gì đó.

Trong tai chỉ còn lại tiếng cười sang sảng của Thượng Quan Thanh Khuê.

Lén ngẩng đầu lên, lại nhìn đến bàn tay xinh đẹp phi thường kia của hắn, nhưng lúc này bàn tay ấy lại đang nắm một bàn tay nhỏ bé trắng nõn mịn màng khác.

Một nỗi niềm chua xót khó hiểu trào dâng.

Bồ Đào cảm kích, quyết tâm nhất định phải thắng, ít nhất, cũng có thể đổi được một ánh mắt tán dương của người nọ.

Ai nấy đều đồn đãi Thượng Quan Khâm và Thượng Quan Thanh Khuê không hòa thuận, Bồ Đào căn bản cũng không thêm để ý, nhưng bây giờ nghe hai người bọn họ lời qua tiếng lại, đứa ngốc cũng có thể nghe ra sự công kích của Thượng Quan Thanh Khuê qua những lời nói bóng nói gió của hắn.

Lòng bàn tay của Bồ Đào toát mồ hôi lạnh, Thượng Quan Khâm bên này hành lễ, vẫn thần tình ung dung mỉm cười như trước nhập tiệc, thấy Bồ Đào còn đứng ngây ngốc giữa đại sảnh, không khỏi khẽ gọi "Tiểu Bồ Đào, lại đây."

Bồ Đào hồi hồn, chỉ thấy Thượng Quan Khâm vỗ vỗ vào chỗ ngồi kế bên hắn, Bồ Đào lập tức đến ngồi xuống, cùng Thượng Quan Khâm ăn chung một bàn.

Ngẩng đầu thấy Thượng Quan Thanh Khuê cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn về hướng nàng một cái, chỉ lo đút com cho nữ nhi bảo bối của mình ăn, thật yêu thương chịu đựng hết lòng.

Cúi đầu nhìn một bàn sơn hào hải vị trước mặt, đột nhiên cảm thấy không muốn ăn chút nào.

"Bồ Đào, sao lại không ăn? Com trưa cũng chưa ăn, một chút nữa làm sao có sức?"

Thượng Quan Khâm ôn nhu gấp thức ăn bỏ vào bát cho Bồ Đào.

Bồ Đào đột nhiên nhỏ giọng hỏi "Su phụ, người có thể đút ta ăn được không?"

Thượng Quan Khâm khẽ ngẩng người, khoe mắt nhanh chóng liếc về phía Thượng Quan Thanh Khuê, phát hiện hắn đang đắm chìm vào vai diễn phụ thân một cách không thể tự kiềm chế, khẽ cười nói "Hôm nay nếu người thắng, về sau sớm tối gì ta cũng đều đút người ăn."

Bồ Đào có chút thất thần ngắm nụ cười xinh đẹp của hắn, đột nhiên tỉnh ra, ý thức được bản thân mình vậy mà lại ghen với một đứa nhỏ bốn tuổi, không khỏi thầm mắng bản thân hồ đồ, khẽ hít một hơi, cúi đầu vào bát ăn như gió cuốn mây trôi, Thượng Quan Khâm cũng không ăn, chỉ lo gấp thức ăn cho Bồ Đào.

Dưới chỗ ngồi có người cười nói "Người xem kìa, Gia chủ và phó gia chủ, đều thật sự là những người cha mẫu mực."

Nhưng lúc này Bồ Đào mới rõ ràng ý thức được, nàng và La Lị - Tuyết, bất quá cũng chỉ là công cụ trong trận chiến giữa Thượng Quan Khâm và Thượng Quan Thanh Khuê mà thôi.

Một buổi cơm thôi mà dấy lên biết bao nhiêu là tư vị vô cùng phức tạp.

Mọi người ăn uống cười vui một trận.

Rất cục hạ nhân dọn dẹp bàn tiệc.

Bồ Đào nắm chặt nhuyễn kiếm của mình trong tay, biết thời điểm luận võ đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Luận võ

Thượng Quan Thanh Khuê hai mươi tuổi.

Thượng Quan Khâm mười lăm tuổi.

Bồ Đào năm tuổi.

La Lị - Tuyết bốn tuổi.

Thượng Quan Khâm sờ sờ lên đầu của Bồ Đào, đột nhiên xoay người hướng Thượng Quan Thanh Khuê cúi đầu nói "Thời gian này nội thương của Bồ Đào phát tác rất mãnh liệt, thậm chí quên luôn cả chiêu thức, Khâm đã hết sức chỉ dạy, mấy ngày nay cũng đã khôi phục được mấy thành."

"Vậy sao?"

Mọi người bên dưới đều giạt mình, Thượng Quan Thanh Khuê cười nói "Nếu Bồ Đào đến tham gia võ lâm đại hội, đột nhiên quên đi chiêu thức, chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười hay sao?"

Thượng Quan Khâm càng cúi đầu thấp hơn, thần nhiên nói "Phải, Khâm đang tìm biện pháp bổ sung khiếm khuyết của pho nội công này....."

"Hừ....."

Thượng Quan Thanh Khuê hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời nói của Thượng Quan Khâm.

Sắc mặt Thượng Quan Khâm không tốt lắm, nhưng Bồ Đào hiểu được, hẳn là vì có ý bảo La Lị - Tuyết kia xuống tay lưu tình đối với nàng mà thôi, thật buồn cười, ta như vậy mà sợ người, một con búp bê bốn tuổi hay sao!

Không khí có chút cứng ngắc, lúc này La Lị - Tuyết vốn vẫn đang ăn, đột nhiên lên tiếng.

"Phụ thân, Tuyết nhi giúp người đánh thắng hắn! Phụ thân đừng không vui nữa....."

Mọi người bị chọc đều cười.

Tay Bồ Đào giận đến phát run, Thượng Quan Khâm nhìn nhìn Bồ Đào, cúi đầu không nói gì.

Kỳ thật nội tâm Bồ Đào là một người lớn, nhưng hề thấy La Lị là thường thường nàng sẽ mất lý trí ngay.

Nàng hiểu những đứa bạn cùng lứa tuổi đều giả trá không thật lòng nên nàng học được cách xử sự khách sáo giữ kẽ, nhưng những người như vậy, thường đều bị những đứa nhỏ tuổi hơn chọc giận đến đỏ mặt.

Như hiện nay, Bồ Đào thật rất tức giận.

Nàng thật sự muốn xông lên tát một cái lên mặt La Lị - Tuyết rồi tức giận mắng nàng ấy "Người còn nhỏ mà không biết lễ phép!"

Quả thật nàng đã xông lên, nhưng trong tay lại cầm nhuyễn kiếm, mắt lạnh không một chút tình cảm gì nhìn về phía La Lị - Tuyết.

"Tuyết nhi cẩn thận một chút, đừng cậy mạnh a." Trong mắt Thượng Quan Thanh Khuê chỉ có khuê nữ bảo bối của hắn. La Lị - Tuyết đầy vẻ hiểu thuận

gật đầu vàng lờ, rút ra một cây roi nhỏ rồi đi xuống.

Còn chưa có ai lên tiếng bảo bắt đầu, một kiếm của Bò Đào liền bổ tới.

Nếu trốn không thoát, vậy thì phải tiên phát chế nhân.

Nàng nghĩ như vậy, nào biết rằng cây roi của La Lị - Tuyết đã thuận thế cuốn lấy thanh nhuyễn kiếm trong tay của mình, một chưởng tấn công lại về phía nàng.

Bò Đào nhất thời có chút kinh hoàng, cho dù bị một đứa nhỏ bình thường đánh một cái cũng phải lao đảo lui ra sau vài bước, huống chi La Lị - Tuyết, quyền chưa đến mà chưởng phong đã đến trước rồi.

Dưới sự kinh hãi, Bò Đào phóng ra một cước đá vào bụng của La Lị - Tuyết, La Lị - Tuyết vội vàng thu chưởng lại, né tránh một cước mãnh liệt kia của nàng.

Cây roi và nhuyễn kiếm đây đưa quần lấy nhau như hai con rắn, lúc La Lị - Tuyết lui ra sau né tránh, Bò Đào nhân cơ hội dùng sức thu kiếm của mình lại, kết quả sau khi hai người rời ra, cây roi quất trúng cổ tay của Bò Đào, nhất thời lưu lại một vết máu.

Bò Đào cũng không cảm thấy đau, chỉ tự trách bản thân mình không cẩn thận nên bị roi quất trúng, chiêu tiếp theo liền bị đánh móc trúng sau gáy, La Lị - Tuyết lùi lại phía sau vài bước, cười hì hì nói "Ta đánh trúng ngươi, ngươi thua rồi!"

Bò Đào cả kinh, nhất thời dừng lại cước bộ. Thượng Quan Thanh Khuê trên đài cười nói "Tuyết nhi thật lợi hại a, vung roi một cái đã thắng....."

La Lị - Tuyết sung sướng lui ra phía sau.

Bò Đào nắm kiếm, đứng giữa sân, thấy bộ dáng Thượng Quan Thanh Khuê ôm nữ nhi lau mồ hôi, vẻ mặt tự đắc, đột nhiên nàng cảm thấy ủy khuất đến phát khóc.

"Bò Đào, trở về đây, thương thế ngươi quá nặng, đừng cố cật mạnh." Thượng Quan Khâm đẩy ra bàn rượu, tự mình đến giữa sân kéo Bò Đào trở về.

Bên tai Bò Đào ong ong tiếng vang, căn bản nghe không rõ lắm mọi người đang nói gì.

Nàng có chút kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Khâm, trên cổ tay có tơ máu chảy ra.

"Sư phụ."

Nàng khẽ gọi.

"Ừ?"

Thượng Quan Khâm trực tiếp đem nàng rời khỏi yến tiệc, Bò Đào nghĩ hẩn hẩn vô cùng thất vọng, không ngờ Thượng Quan Khâm vừa cúi đầu vừa mỉm cười ung dung như trước.

"Bị thương rồi nè, đã bảo ngươi đừng cật mạnh, roi của Tuyết nhi lấy nhu khắc cương, một chiêu cường mãnh của ngươi mới vừa rồi, không bị cuốn lấy mới là lạ....."

"Thực xin lỗi....."

"Chuyện gì?"

"Ta thua."

Thượng Quan Khâm cười "Thua thì thua, còn có Nguyệt yến tháng sau nữa.... Bất quá như vậy, sư phụ sẽ không dứt cơm cho ngươi ăn đâu....."

Ngươi thật sự không thềm để ý?

Bò Đào nhìn nụ cười vạm vỡ năm không thay đổi của hắn, tư vị trong lòng lại càng khó chịu.

Trở lại căn phòng của mình, Bò Đào ngơ ngác nhìn Thượng Quan Khâm băng bó vết thương trên cổ tay cho mình.

Khô bà bà bụng thuốc và nước đứng bên cạnh.

Không sâu đến động mạch, nhưng vết thương cũng rất sâu, sau này chỗ đó sẽ để lại một vết sẹo dài, tựa như một con rắn, vĩnh viễn quấn quanh trong tim Bò Đào, đánh không đi đuổi không chạy.

Thượng Quan Khâm nhìn vẻ mặt buồn bực của Bò Đào.

Do dự một hồi rồi bảo Khô bà bà mang đến thức ăn khuya, Thượng Quan Khâm cầm lên một khối bánh mềm, bẻ ra làm hai, đưa một nửa đến bên

miệng Bồ Đào.

"Thôi được rồi, sư phụ phá lệ, dứt ngươi ăn đêm nay."

Thanh âm ôn nhu như gọi hồn Bồ Đào trở về, lúc Tiểu Bồ Đào phục hồi tinh thần lại, thấy gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Khâm phóng đại trước mắt tràn đầy ý cười, khóe miệng lạnh lạnh, có cái gì đó mềm mềm chạm bên môi.

Bồ Đào theo bản năng há mồm, một hương vị ngọt ngào thấm tận đáy lòng, sau khi Bồ Đào nuốt vào, thấy Thượng Quan Khâm đem một nửa còn lại bỏ vào miệng ăn. Nàng khẽ cười.

"Cười ngây ngô như vậy làm gì? Ngủ nhanh đi, trời sáng tiếp tục luyện công."

"Ừ!"

Thay ra chiếc áo ngủ bằng gấm rộng thùng thình mềm mại, nghe tiếng Thượng Quan Khâm căn dặn Khổ bà bà trước khi rời đi, Bồ Đào nhắm mắt lại.

Ngủ không được, nàng không ngừng nhớ tới khuôn mặt của Thượng Quan Thanh Khuê kia, nụ cười của hắn thật có mị lực khiến người khác động tâm. Vì thế tim Bồ Đào cũng bắt đầu phát run, u u mê mê chìm vào giấc mộng, trong mộng tất cả đều là khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Khâm, rồi đột nhiên khuôn mặt tươi cười kia biến thành khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Thanh Khuê. Tiểu Bồ Đào liên bưng tỉnh, mới phát hiện đã sáng sớm.

Nhắc tới khinh công, Tiểu Bồ Đào lập tức mơ màng.

Trong đầu của nàng lập tức hiện ra một cảnh kinh điển như trên màn ảnh, một nam một nữ trong bộ trang phục trắng giữa rừng trúc xanh tươi ướt át bay bay a, sau đó nữ chính sẽ bắt lấy một thân trúc, trên mặt thẹn thùng a

"Đang nghĩ cái gì đó?"

Thượng Quan Khâm không biết là vô tình hay cố ý, khi Bồ Đào hồi hồn thì phát hiện hắn đang cầm một nhánh cây nhỏ, chọc chọc một con sâu chơi.

Rùng mình!

"Không có!"

"Vậy sao?"

"Thực không có mà..... Sư phụ a....."

"Hử?"

"Không phải ngươi múa một chiêu Quần Ma Loạn Vũ nữa chứ....."

"À, con sâu này chính là vừa rồi bắt được trên mặt đất thôi, không phải sâu trên cây trong sân viện, Tiểu Bồ Đào yên tâm đi....."

Rùng mình!

".....Có hai cách luyện tập khinh công. Một là thêm vật nặng trên người, hai là kết hợp với nội công tâm pháp, nội công càng ngày càng mạnh, khinh công tự nhiên sẽ luyện thành. Người bình thường đều luyện tập theo cách thứ nhất trước, rồi sau đó mới luyện tập theo cách thứ hai. Nhưng tuy ngươi còn nhỏ tuổi, hơn nữa Lão Gia chủ có ý nguyện là hy vọng tương lai ngươi thắng cuộc trong đại hội võ lâm. Đại hội võ lâm không phải là một cuộc luận võ bình thường, mọi người đều tranh tài bằng công phu thực sự của chính mình, chỉ cần so về chiêu thức và nội công, không tính đến khinh công....."

"Ý sư phụ là....."

"Tiểu Bồ Đào a, nếu một người có khinh công xuất thần nhập hóa, ngươi thấy hắn có thích hợp làm võ lâm minh chủ hay không?"

"Thích hợp để chạy trốn....."

"A a.....Đúng vậy, cho nên hôm nay ta dạy ngươi luyện nội công, nội công mạnh, khinh công tự nhiên thành, chẳng qua kém hơn người khác một chút thôi....." Thượng Quan Khâm đưa cho Bồ Đào một quyển sách nhỏ. Trên bìa của quyển sách viết một hàng chữ nhỏ "Ngưng Vũ thần công".

"Dạ!!" Bồ Đào thật kích động, nào biết sau này bởi vì khinh công của mình kém hơn người khác một chút mà bị người ta ăn đến cả võ cũng không còn!

Ngưng Vũ thần công là tâm pháp bí truyền của Thượng Quan gia.

Trăm năm đến nay chưa từng có người luyện thành.

Trong một năm nay Bồ Đào bắt quả cũng chỉ học được một chút võ ngoài, lại còn thỉnh thoảng bị mất trí nhớ, nên lúc này đây quên sạch sẽ hết cái gì là tinh túy nội công bí truyền.

Nội công luyện khí, Bồ Đào mở ra trang thứ nhất liền choáng váng cả đầu.

Thượng Quan Khâm vít con sâu lên, vung kiếm chém làm nhiều mảnh, vút xác sâu vào bụi cỏ chỗ Bồ Đào nhìn không tới, chậm chậm lên tiếng như đã biết trước "Ngay cả huyết vị cũng đều quên hết....."

Bồ Đào cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình.

"Như vậy đi, từ giờ đến trưa chúng ta vẫn luyện kiếm, sau giờ Ngọ ta sẽ dạy cho ngươi cách nhận huyết vị."

Dứt lời đến một thân cây róc một nhánh liễu vừa dài vừa mềm "Bồ Đào, ngươi cứ coi như đây là roi của Tuyệt nhị, tiếp chiêu!"

Luyện như điên đến giờ Ngọ, Khổ bà bà mang com trưa thơm phưng phức đến.

Lúc ăn, đột nhiên Bồ Đào ngạc nhiên hỏi "Sư phụ, ngươi vẫn sẽ ở bên cạnh Bồ Đào chứ?"

"Ừ, cho đến khi ngươi đoạt được vị trí minh chủ, sứ mệnh của ta là sẽ ở bên cạnh ngươi."

Thượng Quan Khâm sờ sờ đầu Bồ Đào, thấy ánh mắt đắc chí của Bồ Đào, cười nói "Thượng Quan Khâm vĩnh viễn sẽ không rời xa Bồ Đào....."

Đáy lòng chấn động, Bồ Đào mê hoặc tiến vào trong lòng Thượng Quan Khâm, hai má dán trên vạt áo của Thượng Quan Khâm, cọ cọ từ trên xuống dưới, trước sau trái phải.

Cọ đến thiên hôn địa ám, làm nũng đến nhật nguyệt vô quang.

Thượng Quan Khâm cười cười nói.

"Tiểu Bồ Đào biến thành sâu."

Dứt lời ôm lấy thân hình mềm mại nhỏ nhỏ của Bồ Đào, cứ ôm mãi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nội công

Trái bồ đào nhỏ lớn lên thành trái bồ đào to.

Trái bồ đào to lớn lên thành một chùm bồ đào.

Chùm bồ đào chín rụng sẽ cho ra cây bồ đào con.

Vì thế Tiểu Bồ Đào nói.

Bồ Đào sinh hoa kết quả cực mất công sức, nên ăn không được bỏ mứa.

Kiếp trước của Tiểu Bồ Đào không có ưu điểm gì đặc biệt, học tập cũng đạt loại khá, nhưng cũng không phải đứng hạng nhất, biết đàn, nhưng chỉ biết đàn một bài duy nhất, biết hội họa, nhưng cũng chỉ được vài câu tán thưởng của đám người không chuyên nghiệp. Chính là một người thật bình thường không có chút tài hoa nào, Bồ Đào từng nghĩ, có lẽ ngoại trừ việc ham đọc sách, về bất cứ phương diện nào, bản thân mình không có điểm nào hơn người cả.

Kiếp trước Bồ Đào còn có một khuyết điểm, đó là ganh đua.

Ganh đua là chuyện tốt, nhưng quá ganh đua sẽ mang lại hiệu quả ngược lại

Hiện tại nàng cực kỳ bất mãn nên bức bản thân mình phải thay đổi, nàng hết sức cố gắng, nhưng nàng không phải thần thánh, nàng thay đổi cũng không được bao nhiêu.

Vì thế Bồ Đào cảm thấy thật áp lực, mỗi ngày trôi qua đều không vui vẻ.

Nhưng hiện giờ tình huống cũng đã có chút chuyển biến.

Cả tính quật cường ganh đua không chịu thua của nàng lại một lần nữa bị La Lị - Tuyết khơi mào.

Lại có Thượng Quan Khâm kề cận, Bồ Đào phát hiện mình càng chịu nhiều áp lực, ngày càng cố gắng. Nói chung, Thượng Quan Khâm thực tử tế, có hẳn kẻ cận, vừa là thầy vừa là bạn, cả đời nàng đều sẽ vui vẻ.

Tục ngữ nói, Bồ Đào hiện nay có ăn có mặc, có địa vị, có thể lực, có nhiệm vụ luyện tập võ công, so với việc cầm cây kim mũi chỉ, hay cầm kỳ thư họa ngâm thơ đối chữ như tưởng tượng của nàng, đã là tốt lắm rồi.

Hôm nay nàng đã hoàn toàn nắm vững mấy lộ kiếm pháp này, còn mãnh liệt yêu cầu Thượng Quan Khâm dạy cách đối phó với roi như thế nào.

Thua vài lần trong nguyệt yến, nhưng có thể kiên trì luyện tập chiêu thức ngày càng thuần thục hơn.

Bồ Đào có niềm tin, Nguyệt yến tiếp theo, nàng nhất định sẽ thắng La Lị - Tuyết, được Thượng Quan Khâm tự mình dứt com cho nàng, còn có..... Còn có người kia..... Ít nhất..... Quyết không để cho hấn quên đi sự tồn tại của nàng!

Hôm nay, hôm nay là ngày đặc biệt, chính là ngày sinh nhật của Bồ Đào ở kiếp trước.

Sáng ra nàng đặc biệt nhấn riêng Khô bà bà lược một cái trứng chim cho nàng.

Đã lâu rồi không có nhớ lại chuyện kiếp trước, Bồ Đào phát hiện mình thật sự đã trở thành Bồ Đào, mỗi ngày đầu óc nàng chỉ có ba chuyện, luyện võ, Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Thanh Khuê.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, không khổ, không mệt, thật hạnh phúc, chỉ có một chút chấp nhất, càng khiến Bồ Đào có cảm giác như mình đang còn sống.

Đối với Thượng Quan Thanh Khuê đó là chấp nhất.

Bồ Đào cảm thấy buồn cười, rồi lại không thể trốn tránh sự thật.

Hình như nàng..... thích hấn.....

Nguyệt yến rõ ràng nàng thua, nhưng vì một cái liếc mắt nhìn hấn mà nàng mỗi ngày đều chờ mong, ngay cả trong mộng, Bồ Đào còn thấy mình luận võ thắng, Thượng Quan Thanh Khuê thật cao hứng, ôm nàng hôn lấy hôn để.

Thân thể hiện tại của nàng chỉ mới có năm tuổi, cao chưa tới ba thước.

Nàng không ngừng tự nhắc nhở chính mình, nhưng vẫn luân hồi.

Tình cảm thật kỳ diệu, thật khó hiểu, có lẽ kỳ quái như vậy, Bồ Đào rõ ràng thích nam tử xinh đẹp, có lẽ nàng động tâm đối với mỹ nam tử như đã từng động tâm đối với Thượng Quan Khâm. Chỉ là nàng cảm thấy Thượng Quan Khâm xem nàng như công cụ, vì chăm sóc bảo vệ công cụ nên hấn mới yêu thương nàng như con ruột của hấn, nàng chính là không tự kiềm chế luôn luôn nghĩ đến chuyện này, nên ngay cả bản thân nàng cũng mơ hồ lẫn lộn.

Nàng vừa ăn vừa miên man suy nghĩ, cuối cùng lúc uống một ngụm canh, đột nhiên nàng ý thức được một việc vô cùng đáng sợ, cả người đều chấn động, chiếc muỗng rơi vào trong chén phát ra một tiếng choang.

"Tiểu Bồ Đào sao vậy?"

Thượng Quan Khâm bước vào phòng, thấy Bồ Đào nhìn chằm chằm cái chén, không những ngăn người mà còn roi lệ.

Thượng Quan Khâm vội vàng bước qua, kéo Bồ Đào ôm vào lòng "Sao lại khóc!? Chịu ủy khuất hử? Ai khi dễ ngươi?"

"Không có....." Bồ Đào lác đầu, hung hăng lau đi nước mắt, vẫn ức chế không được lệ tuôn rơi dào dạt.

"Vậy tại sao lại khóc? Đừng khóc nữa, Bồ Đào ngoan, nghe lời nha."

"Được....." Bồ Đào vẫn cứ khóc "Su phụ....."

"Sao?"

"Nội công đó.....sẽ làm người ta mất trí nhớ có phải không?"

"Bồ Đào....."

"Sư phụ!" Bò Đào đột nhiên nhin không được, lớn tiếng khóc lên "Hôm nay là sinh nhật của ta, sao ta tự nhiên không nhớ nổi ta tên là gì a!"

"Tiểu Bò Đào nói ngốc gì đó, tháng sau mới sinh nhật ngươi....."

"Không phải như vậy, không phải như vậy....."

Tiểu Bò Đào gắt gao nín lấy vạt áo của Thượng Quan Khâm "Sư phụ, tên của ta, tên của ta sao đột nhiên lại không nhớ ra, ta..... Ta..... Ngươi không hiểu..... Ngươi không hiểu....."

"Ngươi là Tiểu Bò Đào, là đồ đệ tốt của sư phụ. Đừng khóc nữa, nghe chưa?"

Nguyên lai mấy tháng trời qua đã đến kỳ hạn nộp công phát tác, Thượng Quan Khâm vốn lấy làm lạ sao Tiểu Bò Đào vẫn chưa bị mất trí nhớ như trước.

Nhưng hắn không biết, Bò Đào quả thật bắt đầu quên, nhưng là quên đi ký ức của cuộc sống thời hiện đại trước khi xuyên không.

Nàng thật sự phải biến thành Bò Đào, từ nay về sau nàng chính là Bò Đào.

Nàng không ngừng tự nói với bản thân là không thích cuộc sống trước khi xuyên không của mình, nhưng sau khi xuyên không nàng vẫn lên thềm khóc hết mấy ngày.

Càng muốn nhớ thì lại càng quên nhiều.

Rốt cục đến rằm thì không còn nhớ gì nữa.

Đêm đó nàng tự nhủ, quên thì quên, chỉ cần lần này thắng La Lị - Tuyết, nàng sẽ sống khoái hoạt hơn so với bất kỳ ai khác.

Lại là rằm.

Hôm nay Bò Đào thực hưng phấn.

Đây gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, rốt cuộc nàng cũng sẽ thắng La Lị - Tuyết một trận.

Bò Đào cũng chỉ là một cô nương, vẫn ôm loại tâm tư trả thù vĩnh như những cô nương khác.

Lúc này hai người đã đánh được ba mươi chín chiêu.

Bò Đào đang dùng nhuyễn kiếm của mình cuốn lấy ngân tiên của La Lị - Tuyết, ngược lại La Lị - Tuyết lại ra sức kéo về, nên nhất thời trên cổ tay nhỏ trắng nõn của nàng ta bị xước ra một vết máu.

Đáng tiếc Bò Đào đã quên nàng ta là La Lị - Tuyết, quên nàng ta chỉ mới có bốn tuổi.

Còn nhớ rõ lúc cổ tay mình bị thương, La Lị - Tuyết dương dương tự đắc lui ra sau vài bước cười nói "Ngươi thua!"

Lúc này Bò Đào thắng.

Nàng cũng rất muốn lui ra sau vài bước cười nói, ngươi thua.

Nhưng nàng tự nhủ mình đã là một nữ tử hai mươi tuổi, không cần xử sự trẻ con như vậy.

Vì thế nàng chỉ yên lặng thu kiếm về, cảm nhận được ánh mắt hài lòng cao hứng của Thượng Quan Khâm, chờ đợi một câu khen ngợi của Thượng Quan Thanh Khuê như trong giấc mơ thường thấy.

Nhưng ngay sau đó, rơi vào bên tai không phải là tiếng khen ngợi, mà là thanh âm la khóc đến kinh thiên động địa của La Lị - Tuyết làm cho ai nấy vô cùng sợ hãi!

"Phụ thân! Phụ thân!!"

La Lị - Tuyết ôm cổ tay khóc lóc đi tìm Thượng Quan Thanh Khuê, Thượng Quan Thanh Khuê vội vàng đẩy bàn ra, nhào tới ôm La Lị - Tuyết, vừa an ủi dỗ dành vừa xem xét vết thương cho nàng ấy.

Một bầu không khí âm trầm nhất thời vây quanh cả hội trường, đám người trưởng lão trong Tứ Đại hộ pháp đều đã quen chứng kiến sự sùng ái yêu chiều của Thượng Quan Thanh Khuê đối với nữ nhi của hắn, ai nấy chỉ âm thầm lắc đầu mà không lên tiếng.

Câu khen ngợi như chờ mong có lẽ sẽ không có.

Nghe tiếng la khóc thê thảm của La Lị - Tuyết, Bò Đào vẫn cầm kiếm đứng giữa đại sảnh chờ đợi.

Cúi đầu xuống, ai nấy đều nhìn không ra vẻ mặt của nàng.

"Bồ Đào! Sao ngươi lại xuống tay nặng như vậy!" Thượng Quan Thanh Khuê thật tức giận.

Tiểu Bồ Đào sợ tới mức cả kinh, khó tin ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn xem rốt cuộc có hình bóng của nàng hay không, nhưng lóe ra trong đôi đồng tử của hắn không phải là yêu thích, mà là sự phản nộ kèm theo nỗi chán ghét khôn cùng.

Bàn tay mềm nhũn, nhuyển kiếm rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt Bồ Đào rơi lệ đến nhòe mắt, lại cảm thấy lúng túng, vội vàng cúi đầu, người ngoài chỉ nghĩ Bồ Đào bị Thượng Quan Thanh Khuê dọa nên sợ, ngay cả kiếm cũng rơi.

"Nàng là muội muội của ngươi, tuổi còn nhỏ mà đã nhẫn tâm như vậy!"

Thượng Quan Thanh Khuê ôm lấy La Lị - Tuyết đang khóc thút thít, trở về chỗ ngồi, vội vàng phai người kêu lang y đến.

Ngươi cũng thực nhẫn tâm.

Bồ Đào cắn môi, rốt cục rõ ràng rành mạch biết địa vị của mình trong lòng Thượng Quan Thanh Khuê.

Kỳ thật nàng đã sớm biết.

Nhưng nàng vẫn còn ôm một tia hy vọng.

Nghĩ đến tình cảm mình hằng che giấu, ít ra Thượng Quan Thanh Khuê cũng xem nàng như nữ nhân.

Aizz.....

Nữ nhân của hắn chỉ có một người thôi a.....

Tiểu Bồ Đào nàng là cái gì.

Chỉ là một tiện nhân!

Chính mình thật sự là viễn vông a!!!

Bồ Đào cắn môi, nước mắt rơi lã chã trên mặt đất.

Thượng Quan Khâm thừa dịp đứng lên, muốn đem Bồ Đào đang đứng ngây ngốc tại chỗ nghe mắng kéo trở về, nào ngờ vừa đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Thanh Khuê liền quét đến người hắn.

"Khâm, ngươi dạy đồ đệ thật giỏi, tuổi còn nhỏ đã biết đã thương người nhà, không biết lớn lên rồi sẽ ra sao!?"

"Khâm thật sơ xuất....."

"Chính là sơ xuất của ngươi! Ngươi sơ suất quá nhiều!"

Cả hội trường đều im lặng, ngay cả Bồ Đào cũng trừng to đôi mắt ngập lệ của mình lên nhìn.

Thượng Quan Khâm không mỉm cười như thường lệ, nhưng vẻ mặt không chút thay đổi mà quỳ xuống.

nói "Gia chủ yên tâm, Khâm về sau sẽ dạy Bồ Đào nghiêm ngặt hơn, nàng là hy vọng của Thượng Quan gia, Khâm nguyện ý chung thân không thành hôn, sẽ dạy Bồ Đào cho đến khi nàng xưng bá võ lâm!"

Hội trường huyên náo.

Thượng Quan Khâm một nhân tài phong lưu tuấn tú, võ công cao, nhân phẩm lại tốt, có địa vị trên giang hồ, giàu có tài phú, lại xinh đẹp hơn so với nữ tử, mười lăm tuổi đứng là độ tuổi phong hoa nở rộ, nhiều thiên kim khuê nữ con nhà danh môn vọng tộc đều ngấp nghé muốn gả cho hắn.

Ngay tại lúc này, một câu này của hắn quyết định cả đời độc thân.....

Thượng Quan Thanh Khuê tức giận hừ một tiếng, La Lị - Tuyết cũng nín khóc, hắn liền ôm nữ nhi bảo bối của mình phát tay bỏ đi.

Mọi người thức thời đều ta rã.

Chỉ còn lại Thượng Quan Khâm đang quỳ trên mặt đất, và Tiểu Bò Đào đang đứng trước mặt hắn.

Thượng Quan Khâm cũng không đứng dậy, như vậy hắn và Bò Đào vừa có thể nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Bò Đào khóc thật nhiều.

Thượng Quan Khâm muốn ôm nàng, nhưng bị nàng né tránh.

Bò Đào đứng trước mặt hắn, chỉ khóc.

"Bò Đào....."

Qua một lúc lâu, chung quanh đều tĩnh lặng, Thượng Quan Khâm đột nhiên mở miệng.

"Không phải ngươi vẫn cảm thấy, ta xem ngươi như công cụ hay sao?"

Tay Bò Đào run lên, không dám hó hé.

"Ngươi cho rằng ngươi đã che giấu kỹ lắm hay sao?"

Thượng Quan Khâm không quỳ nữa, mà là ngồi xuống đất, nhu nhu màng tang của mình, hàng lông mi dài cong vút rũ xuống, vài sợi tóc rơi xuống che một bên mặt, tuần nỷ đến cực điểm.

"Kể từ đêm nay Thượng Quan Khâm ta đem cả đời mình giao cho ngươi, Bò Đào, ta sẽ khiến ngươi trở thành võ lâm chí tôn trong thiên hạ này, từ nay về sau, cả đời này của ta sẽ là của ngươi."

Bò Đào không biết nói gì, chỉ khóc, hơn nữa sau khi Thượng Quan Khâm nói xong, nàng đã nhào vào lòng của hắn khóc đến thiên hôn địa ám. Cái gì cũng đều không suy nghĩ đến nữa.

Ta sẽ không cô phụ ngươi.

Bò Đào đem những lời này, khắc thật sâu xuống đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sinh nhật

".....Ta tên là gì, ta đã không còn nhớ rõ. Nhưng ta còn nhớ kiếp trước mình thích viết nhật ký, viết đến hoa rơi nước chảy, ba mẹ còn cười ta, nói ta mới còn học sinh mà đã yêu sớm, ba còn lên đọc....."

".....Ba mẹ tên gì, ta cũng không còn nhớ rõ..... Vốn ta cũng không nhớ sinh nhật của bọn họ, trước kia còn lưu ý hỏi qua, nhưng lại không tài nào nhớ được, hiện giờ ngay cả hình dáng bọn họ thế nào ta cũng nhớ không nổi....."

".....Thời trung học ta học hành không tốt, thầy giáo không thích ta, ta cần rằng, liều mạng học như điên để đạt điểm cao trong kỳ thi năm đó, thầy giáo cũng không còn dám xem thường ta nữa, còn nhớ rõ có một kỳ thi ta làm bài không tốt, nhưng giờ thì ta quên là ta đã thi môn gì....."

".....Hồi trung học ta ham chơi, lại biếng học, thầy giáo coi trọng thành tích, liền chán ghét ta, còn muốn khuyên ta nghỉ học, ta phẫn đấu, lại đậu đại học, chứng minh cho thầy giáo xem..... Đại học..... Đại học đi học cũng không vui vẻ gì..... còn về nguyên nhân tại sao không vui vẻ..... Ta cũng không nhớ rõ....."

"..... Như thế nào bị chết.....không nhớ rõ..... Tóm lại rất khó xem....."

".....Càng ngày ta càng quên nhiều việc, hy vọng khi hoàn toàn biến thành Bò Đào, sau này sẽ không quên những gì đáng nhớ....."

"Bò Đào! Mau thay quần áo!"

Thanh âm khàn khàn truyền đến, là giọng của Khổ bà bà.

Bò Đào khép lại cuốn nhật ký bí mật, đem nhật kí giấu vào khe hở trong vách tường dưới gầm giường.

Hôm nay là sinh nhật mười tuổi của Bồ Đào, là trưởng tử của Thượng Quan gia hoặc có thể nói là đứa con đầu..... nên phải long trọng khánh chúc một phen.

Hôm nay cũng không phải là ngày Nguyệt yến đáng chán ghét hàng tháng, nhưng Tứ đại hộ pháp, quản sự các viện và Tam đại trưởng lão của Thượng Quan gia đều đến chúc mừng sinh nhật Bồ Đào.

Một đứa nhỏ nhưng mặt mũi cũng không nhỏ a.

Bồ Đào căng hết da đầu ra mới lấy quyết tâm bước xuống giường, còn chưa kịp đứng dậy, ngược mắt lên đã thấy một đôi hài vô cùng tinh xảo.

"Tiểu Bồ Đào không chịu xuống giường? Hay dưới đất có sâu sao?"

Thượng Quan Khâm bật cười khi thấy vẻ mặt sợ hãi đến ngây ngốc của Bồ Đào khi nghe đến chữ sâu. Hiện giờ hắn đã gần hai mươi tuổi, nhưng vẫn y như trước mà không có thay đổi gì, vẫn cặp mắt câu hồn người như hồ ly tinh kia, vẫn nụ cười mỉm tươi như một mùa xuân phong, vẫn khuôn mặt đẹp mê người hơn cả nữ nhân. Bồ Đào khẽ run rẩy, nếu chọc Thượng Quan Khâm mất hứng, nói không chừng đêm nay trên giường ngủ của nàng sẽ thật sự xuất hiện sâu.

"Ngây ngốc ra đó làm gì. Khổ bà bà gọi người kia....."

Giọng điệu ôn hòa của Thượng Quan Khâm thức tỉnh về mặt mơ màng của Bồ Đào.

Tuy tướng mạo Thượng Quan Khâm không thay đổi, nhưng đáng tiếc là hắn vẫn cao lên không ít, trước kia Bồ Đào đứng đến ngực Thượng Quan Khâm, hiện giờ Bồ Đào đã cao hơn so với Khổ bà bà rồi, nhưng cũng chỉ vẫn đứng cao hơn ngực Thượng Quan Khâm một chút mà thôi.

Nhắc tới vị sư phụ mỹ mạo này.

Bồ Đào thật cảm khái vạn lần.

Không biết đã tạo nên nghiệt gì.

Năm đó một câu suốt đời không cưới của mỹ nam sư phụ đã làm tan vỡ biết bao giấc mơ của các thiếu nữ, lại hoàn toàn không hề ý thức được là hắn đã bắt đầu khiến vô số thiếu niên sinh ảo tưởng.

Bầu không khí trong triều đình hiện thời héo hắt.

Nam tử ái mộ Thượng Quan Khâm càng ngày càng nhiều, nhưng đều ngại thân phận và thế lực của hắn nên mới không dám công khai đeo đuổi.

Bồ Đào vì việc này cười hắn một hồi, liền chọc Thượng Quan Khâm bắt tay vào công cuộc trả thù nho nhỏ vô cùng thanh tao – khi nàng ăn cơm đến hạt cuối cùng mới thấy đáy chén cơm có một con sâu - Tiểu Bồ Đào hôm đó khóc cả đêm, dậm chân tức tối tự trách mình sao lại dây dưa vào Xà Hạc mỹ nhân làm chi.

"Đừng ngăn người ra nữa, đi nhanh đi."

Bồ Đào đã sớm quen thay đồ trước mặt Thượng Quan Khâm, như thường lệ tự thoát tất cả xiêm y xuống.

Khổ bà bà lấy đến một khối vải bố trắng, từng vòng từng vòng quấn ngực Bồ Đào lại.

Cuối cùng vẫn chỉ là một nữ hài tử mười tuổi mà thôi.

Bồ Đào trời sinh điềm lệ, lúc trước nhìn thấy cặp mắt đào hoa của mình trong gương, Bồ Đào liền không dám soi gương nữa.

Lúc này nàng phải cải trang thành nam tử, cả đời cũng chỉ có thể mặc nam trang mà thôi.

Ở thời cổ đại này, nữ hài tử mười hai tuổi đã có thể lập gia đình. Vì thế lúc nàng bắt đầu được chín tuổi, Khổ bà bà liền bó ngực cho nàng, ngày tháng trôi qua, sau này ngực có lớn lên cũng sẽ không bị người ta nhận ra được.

Cũng có lúc Bồ Đào cảm thấy thật bi ai.

Lúc mới bắt đầu bó ngực, nàng luyện công hô hấp khó nhọc hơn, lén khóc sau lưng Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Khâm chỉ ôm nàng, vuốt ve mái tóc của nàng.

Nhưng lâu dần cũng quen đi.

Cũng bởi vì nếp sống khắc nghiệt như thế, Bồ Đào phát hiện ra rằng vì hô hấp của mình không thuận lợi, nên luyện tập kiếm pháp lại tăng tiến hơn nhiều. Nếu bỏ đi miếng vải bó ngực, uy lực kiếm pháp lại càng cao hơn.

Nhân họa đắc phúc.

Tự mình an ủi lấy mình.

Như thế, ngày tháng như trôi đưa, mỗi lần thảng trong Nguyệt yến, cũng tức là người trong mộng kia vĩnh viễn sẽ không cười với mình. Bồ Đào cũng chỉ có thể tự nhủ, ít nhất cũng nên vì mỹ nam sư phụ chung thân không cưới của nàng mà cố gắng không thể để thua bằng bất cứ giá nào.

"Thật sự là tuấn tú." Khô bà bà tán thưởng.

Thượng Quan Khâm vừa uống trà vừa cầm cây quạt quạt nhẹ, bên này Bồ Đào búi mái tóc dài đen như mực lên, mặc vào bộ trang phục viền kim tuyến mới toanh, thanh nhuyển kiêu cái bên hông, đôi mắt đào hoa long lanh lấp lánh. Thượng Quan Khâm phe phẩy cây quạt, đột nhiên cười cười nói "Sau này nam nhân nào cuốn lấy ta, ta cũng sẽ giới thiệu hết cho Bồ Đào. Bồ Đào là một vị thiếu niên xinh đẹp như vậy, bọn họ nhất định sẽ bỏ qua ta mà theo đuổi Bồ Đào nha."

"Sư phụ cũng muốn ăn sâu hả?" Bồ Đào tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Sao? Sư phụ lại không sợ sâu, Bồ Đào cứ việc bắt đến đây đi."

Bồ Đào trầm mặc một chút, lập tức đi ra khỏi phòng, đến một thân cây trong viện tìm sâu.

Khô bà bà dở khóc dở cười, Thượng Quan Khâm lắc lắc cây quạt, vài sợi tóc nơi trán bay bay lên, lại quạt quạt, cuối cùng nhìn không được xếp quạt lại, bước nhanh đi qua kéo lấy Bồ Đào ôm vào trong lòng, khẽ cười cười.

"Ta thật sự sẽ bắt sâu xuống cho ngươi coi!"

Bồ Đào ôm thắt lưng của Thượng Quan Khâm mà âm thầm khen ngợi chiếc eo thon nhỏ "một thước sáu bảy tấc" này của Thượng Quan Khâm, lúc mùa kiêu nhễ như vậy, thật đúng là..... khục khục..... khó trách.....

"Tiểu Bồ Đào thật gầy quá, bảo ngươi ăn nhiều một chút ngươi cũng không nghe lời, thật sự là một hài tử không ngoan." Thượng Quan Khâm như có chút dăm chiêu nói "Nghĩ tới hồi xưa cũng có một vị nữ sư phụ dạy ta, nàng là một kiêu khách, cánh tay của nàng còn thô to hơn so với cánh tay của ta....."

"Không cần!" Bồ Đào trầm mặt xuống. Nữ tử ai không thích mảnh khảnh, Bồ Đào còn nhớ rõ kiếp trước nàng phải vất vả bao nhiêu mới giảm béo được.

"Nhưng cũng phải ăn nhiều một chút, rất nhỏ."

"Tại sư phụ cao."

"Còn cái, quả thật đã lớn lên rồi."

"Sư phụ....."

"Sao?"

"Ngươi giống như mẹ ta nha....."

Thượng Quan Khâm dùng sức thôi Bồ Đào ra, hàng mi giương lên.

".....chỉ nói giỡn thôi mà....." Bồ Đào bắt đầu kinh hãi run sợ. Vội vàng nói sang chuyện khác "Luyện kiếm nha?"

"Không phải."

"Sao?"

"Ta không phải mẹ ngươi."

Ặc..... vẫn còn đàm luận vấn đề này.....da đầu Bồ Đào run lên.

"Nhưng mà..." Thượng Quan Khâm lại cười, sờ sờ mái tóc dài tiêu sái của Tiểu Bồ Đào "Ngươi có thể xem ta như phụ thân....."

Bồ Đào ngây ngốc ra một lát, Thượng Quan Khâm nhanh chóng thu hồi lại nụ cười tuyệt mỹ lúc vừa rồi, sửa sang lại vạt áo một chút rồi nói "Hôm nay sinh nhật của ngươi, ta mang ngươi đi dạo phố, Bồ Đào nhiều năm nay cũng chưa từng rời khỏi Thượng Quan gia mà."

"Thật sao?!"

Một câu này khiến Bồ Đào cao hứng phấn chấn nhảy cẫng, không khác gì một hài tử mười tuổi.

Lần đầu tiên được ra khỏi Thượng Quan phủ, Bồ Đào hưng phấn đến nỗi ngón tay cũng phát run.

Thì ra nhìn từ bên ngoài, Thượng Quan son trang huy hoàng như vậy.

Từ cửa son trang đến ngã tư đường, cứ cách mấy trượng lại có một thị vệ đứng canh gác.

Thượng Quan Khâm ôm Bồ Đào đặt lên ngựa, chậm rãi đi trong con gió ôn hòa dịu dàng giữa trời xuân.

Nói đến cưỡi ngựa, lúc Bồ Đào được tám tuổi đã phải học, một buổi học cưỡi ngựa kia thật sự là kinh hồn, Bồ Đào thề cả đời cũng không muốn nhớ lại.

"Hahaha!"

Bồ Đào tâm tình vui vẻ dâng trào, vui sướng khi người gặp họa thầm nghĩ "La Lị - Tuyệt a! Cả đời người đều bị nhốt trong son trang mà thôi!!"

Rất nhanh đã đến cửa thành, Thượng Quan Khâm cùng Bồ Đào xuống ngựa, đội binh lính trông coi cửa thành kiểm soát hành lý xong liền tiến vào thành.

Trong hành lý không có gì cả, ngoại trừ bạc.

Bởi vì đồ ăn trong Thượng Quan gia đã rất tinh xảo rồi nên Bồ Đào cũng không thèm ăn thứ gì khác, vì thế hai người chậm rãi vừa đi vừa ngắm cảnh trên đường, Bồ Đào thấy cái gì cũng đều mới lạ, người khác nhìn thấy còn tưởng là hai vị quý nhân con nhà quyền quý trong kinh thành.

Có lẽ vì Thượng Quan Khâm quá xuất chúng, khí chất lại đặc biệt.

Trên đường rất nhiều thanh thiếu niên trẻ tuổi, cả nam lẫn nữ nhìn hai người với ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Thượng Quan Khâm lại thông dong phe phẩy cây quạt, chặn hết mọi tầm nhìn.

"Còn chưa tới bữa trưa, hôm nay không có việc gì làm, nên mang người đi dạo, tối về nhà ăn cũng được." Thượng Quan Khâm nói.

"Ừ!"

Bồ Đào thấy một cửa hiệu bán trang phục, bên trong bày trí thập phần diễm lệ, nàng tốt xấu gì cũng là một nữ hài tử, nhìn không được liền bước đến nơi đó.

"Vào xem đi" Thượng Quan Khâm ung dung nói.

Cửa hiệu bán trang phục này tựa hồ là cửa hiệu lớn nhất trong thành, bên trong trưng bày cực kỳ xa hoa, gian ngoài đều là cầm đoạn hoa lệ, gian bên trong là xiêm y đã may sẵn, treo trên tường cho khách phía dưới chọn lựa.

"Đó đều là trang phục của cô nương a" Bồ Đào nhẹ giọng thờ dài, bàn tay như bị mê hoặc sờ sờ một khúc cầm đoạn dành cho nữ hài tử.

"Bồ Đào thích là được rồi."

Chủ cửa hiệu tiến vào, bắt gặp Thượng Quan Khâm mang theo một tiểu thiếu niên tuấn mỹ vô địch, đang sờ sờ xem xét khúc cầm đoạn dành cho các thiếu nữ, Bồ Đào nhất thời thấy chủ cửa hiệu vội vàng im lặng lui xuống, ra về thục nữ.

Có vài nam tử bên cạnh đi cùng, dùng ánh mắt không thân thiện nhìn Thượng Quan Khâm từ đầu đến cuối.

Bồ Đào xem đến mẩn nhãn, Thượng Quan Khâm vẫn như trước phe phẩy cây quạt kia, ngăn trở hết thảy mọi ánh mắt.

"Chọn cái này đi." Cây quạt dừng lại, chỉ vào một khúc cầm đoạn.

Tiểu Bồ Đào định thần lại mới phát hiện bàn tay của mình vẫn dính sát khúc cầm đoạn kia không dứt ra được.

Đây là cầm đoạn hoa Tây Vực, trên nền trắng đen thêu một con hạc đang giương cánh bay lên, dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, thập phần diễm lệ lấp lánh.

"Cái này..... Là cầm đoạn dành cho nữ hài tử....." Bồ Đào rụt rè thu hồi tay lại.

"Người thích là được rồi" Thượng Quan Khâm xuất bạc ra hào phóng đặt lên tấm cầm đoạn, kêu "Lão bản!"

"Đến ngay!" Lão bản là một lão nhân nhanh nhẹn nhìn mẩn "Khách quan có gì phân phó?"

"Tấm cầm đoạn này, may thành một bộ xiêm y nam tử cho ta, một canh giờ sau chúng ta sẽ đến lấy."

Lão bản nhìn thoáng qua thời bạc kia, đem câu nói "Đây là cầm đoạn dành cho nữ tử" nuốt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Sư phụ

Yến tiệc sinh nhật tối hôm đó, Thượng Quan Khâm mặc vào cho Bò Đào bộ đồ mới kia.

Tuy nhiên bọn họ vẫn ngồi hàng ghế dưới chỗ ngồi của Thượng Quan Thanh Khuê.

La Lị - Tuyết một thân xiêm y màu đỏ vô cùng điểm lệ, mái tóc búi thành hai búi nhỏ hai bên đầu trông như chiếc bánh mì, nhưng nổi bật nhất vẫn là trang phục trên người Bò Đào, càng đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, nhất là ánh mắt của Thượng Quan Thanh Khuê.

Bò Đào không biết đây có phải là chủ ý của Thượng Quan Khâm ngay từ ban đầu hay không, nhưng kể từ ngày đó, Bò Đào đắm ra thích cuồng nhiệt thứ cảm đoạn xinh đẹp lấp lánh của nữ tử này.

Thượng Quan Khâm cũng thích, bắt đầu từ bộ xiêm y này của Bò Đào, từ đó về sau còn sinh ra nhiều chuyện long trời lở đất.

Ngày tháng trôi qua, Bò Đào lại rớt cuộc một lần nữa có dịp nhăm nháp đến áp lực tồn tại đã lâu.

Ba ngày sau sinh nhật của nàng, có người báo lại, Mộ Dung gia chủ - một trong võ lâm tam đại thế gia - Mộ Dung Lan mang theo trưởng tử cầm danh thiếp đến bãi phỏng Thượng Quan Sơn Trang.....

Bãi phỏng..... Bãi phỏng.....

Mục đích cuối cùng vẫn là luận võ thôi.

Võ lâm đại hội năm năm được tổ chức một lần, còn Bình khí phổ bài danh thì ba năm được tổ chức một lần.

Đã sắp đến thời điểm tham gia cả hai cuộc luận võ.

Lúc này là tháng Ba đương mùa xuân, võ lâm đại hội cử hành vào tháng Năm năm sau, Bình khí phổ bài danh định ngày tổ chức vào đầu tháng Chín, do phái Thiếu Lâm và Tây Môn gia luân phiên nhau chủ trì.

Có thể nói, lúc này đây Thượng Quan gia cực kỳ náo nhiệt bận rộn.

Chỉ có Tứ đại hộ pháp và ba vị trưởng lão của Thượng Quan gia được tham gia.

Võ lâm đại hội càng đến gần, các thế lực lớn đều bắt đầu rục rịch bất an, giống như kỳ bãi phỏng này, thật ra là muốn lần la thăm dò.

Vấn đề là, lúc này Mộ Dung Lan mang theo nhi tử mười ba tuổi của hấn đến đây, Mộ dung Thân Phi.

Bò Đào và Mộ Dung Thân Phi phải tỷ thí với nhau là chuyện đương nhiên khỏi phải bàn.

Thua sẽ làm mất thể diện của Thượng Quan gia.

Bởi vì đây cũng không phải là Nguyệt yến của tiểu La Lị bé bỏng, mà đây là cuộc tỷ thí đường đường chính chính.

Kiểm pháp của Bò Đào thủy chung trước giờ đều là Bích Huyết kiếm pháp đích truyền của Thượng Quan gia. Bộ kiếm pháp này tổng cộng ba mươi sáu thức, bảy mươi hai kiểu biến hóa, Bò Đào đã sớm thuần thục, hàng năm tu vi đều tiến bộ vượt bậc, hơn cả môn nội công.

Ngưng Vũ tâm pháp tổng cộng có chín tầng, càng lên cao luyện tập càng khó, lúc Thượng Quan Khâm được mười lăm tuổi đã tập đến tầng thứ bảy, năm năm sau tức là hiện nay, hấn vẫn đang tập tầng thứ bảy như cũ.

Bò Đào học được đến tầng thứ năm, nhưng cũng chỉ là vô ngoài, những hải tử tư chất bình thường ở độ tuổi của Bò Đào chỉ có thể học được đến tầng thứ ba hoặc thứ tư là tối đa, nhưng Bò Đào thông minh hơn người, lại sinh cường hiếu thắng, nên nội công tu vi đã cao hơn nhiều so với những hải tử cùng trang lứa.

Sau sinh nhật mấy ngày nay, mỗi ngày thời gian luyện công lại tăng thêm một canh giờ, mỗi ngày Bò Đào cũng dành ra một canh giờ để đọc sách luyện chữ, học cách phân biệt thảo dược, độc dược, những môn tạp học linh tinh..., hai canh giờ để luyện tập nội công, thời gian còn lại chính là đem ba mươi

sáu lộ kiếm pháp kia luyện đi luyện lại.

Luyện tập mấy lần, sau đó cùng Thượng Quan Khâm qua chiêu.

Mỗi ngày Bò Đào đều nhớ rõ mình bại dưới tay Thượng Quan Khâm mấy chiêu, buổi tối trước khi đi ngủ, lại tự hỏi làm sao để thủ thắng, lâu dần kiếm pháp nàng thuần thục hơn và khả năng ứng địch cũng tăng tiến hơn nhiều.

Nhưng nghe nói Mộ Dung gia này nổi tiếng về thương pháp.

Bò Đào biết La Li - Tuyết cũng luyện tập thương pháp, nhưng trong Nguyệt yển Thượng Quan Thanh Khuê chỉ cho nàng ta sử roi, lúc còn nhỏ Bò Đào giận không phục, hỏi Thượng Quan Khâm tại sao nàng không thể học thêm cách sử dụng vài loại binh khí khác, Thượng Quan Khâm chỉ cười lắc đầu mà không nói gì.

Cho nên đối với thương pháp, Bò Đào quả thật là một chút cũng không biết.

Nếu bảo Bò Đào nói về roi, có lẽ nàng còn có thể nói được một phần ba.

Cho nên Thượng Quan Khâm nói, Bò Đào nên biết khuyết điểm của chính bản thân mình. Nếu thật sự đem ba mươi sáu thức kiếm pháp luyện đến hoàn hảo, còn binh khí nào có thể đấu lại?

Bò Đào cảm thấy hần nói đúng.

Đêm nay thân thể lại vô cùng mỏi mệt.

Bò Đào ghé vào bồn tắm ngủ.

Khổ bà bà không gọi nàng dậy nổi, gọi Thượng Quan Khâm, hần ôm Bò Đào từ bồn tắm trở lại trên giường, cũng không mặc xiêm y vào cho nàng, chỉ đắp mền để nàng ngủ.

Bò Đào lỏa thể ngủ thư thả đến thập phần ngọt ngào, nhưng đúng lúc nửa đêm, không biết vì sao đột nhiên bừng tỉnh.

Bầu không khí có chút khác lạ, Bò Đào ngồi dậy, mới kinh hãi phát hiện bản thân mình lỏa thể nằm trong mền, vì thế theo bản năng túm lấy cái mền che thân thể lại.

"Hắc hắc! Là một nữ oa nhi, lão tử đã thấy hết rồi! Che che dấu dấu để làm gì?" Một thanh âm trầm thấp khàn khàn đột nhiên vang lên bên tai.

Nhân lực Bò Đào vào ban đêm vốn không tốt lắm, lúc này nghe vậy sợ tới mức hốt hoảng, bật thét lên chói tai, lập tức bị người vừa đến che miệng lại, trước mắt tối sầm, lại bị người đó lấy mền quấn lại ôm bay ra khỏi cửa sổ mang đi!

"Ô ô!"

Sư phụ!! Ngươi không phải ở cách vách hay sao!!!

Chẳng lẽ không nghe được chút nào!!

Cứu mạng a a a!!

Theo tiếng gió mãnh liệt bên tai, Bò Đào rõ ràng nhận thấy, kinh công của người này cũng không phải chỉ cao bình thường.

Tình huống này, muốn ra tay.....thật sự là khó khăn, lúc này Thượng Quan Khâm cũng đã thoát quần áo hoàn toàn để đi ngủ, ngay cả nhuyễn kiếm cũng không để bên người.

Đang lúc Bò Đào tính thò ra một tay để điểm huyệt người nọ thì nghe thấy thanh âm kia lại vang lên bên tai "Hắc hắc, tiểu oa nhi! Gia gia tìm cho ngươi một người bạn a!"

Bò Đào cả kinh, người nọ phát hiện, cười nói, "Hừ! Muốn điểm huyệt lão tử? Ngươi tìm đúng huyệt chưa? Nếu lão tử bị điểm huyệt, không phải là hai người bọn ta đều phải rơi từ trên cao xuống hay sao?"

..... Hình như là có chuyện như vậy.....

Bò Đào ngây ngốc hồ đồ không giãy dụa nữa.

Không đầy một lát, liền cảm giác chân đụng đất.

Bò Đào không biết mình bị bắt ra sao, nơi này tứ phía đều là tường cao, tòa trang viện này không biết cách Thượng Quan gia bao xa, bờ tường màu đỏ không có cửa, xem ra vừa rồi mình bị ôm nhảy vào đây, bị mang theo vào một gian phòng đen ngòm duy nhất trong viện. Bò Đào còn chưa ổn định tâm

thần đã bị thầy lên giường.

Có người trên giường.

Trong nháy mắt cả phòng sáng lên, Bồ Đào cảm thấy được dưới thân mình ai đó đang nhúc nhích, mới kinh hãi ý thức được mình đang đè lên người khác.

"A!"

Người dưới thân đẩy nàng ra, mơ mơ màng màng ngồi dậy, Bồ Đào ôm chiếc mền lặn qua một bên.

"Gia gia?" Thì ra người vừa rồi bị nàng đè lên là một tiểu thiếu niên đang ngủ say trên giường, bộ dáng khoảng mười một, mười hai tuổi, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo xem không rõ mặt mày.

"Hắc hắc! Đại tôn tử! Gia gia mang đến cho ngươi một tiểu nương tử nè! Mau dậy xem đi, có thích không?"

"A?" Thiếu niên ngậy ngốc ra một lát, quay đầu nhìn về phía Bồ Đào, Bồ Đào lấy mền che kín lại chỉ lộ ra đầu bả vai, thiếu niên liếc mắt nhìn một cái, nhìn về phía người đã bắt cóc nàng đến đây.

Cái người đã một mình vào Thượng Quan gia bắt cóc Bồ Đào ra này, dưới ánh nến nàng mới thấy rõ, là một lão nhân rất già, đầu bạc trắng.

Khó trách vừa rồi trên đường đi lão nói "Tiểu oa nhi ngươi này, che cái gì mà che, sợ gì? Bộ trước đây gia gia chưa từng thay tả qua tiểu oa nhi như ngươi hay sao a?"

"Lão gia gia, ngươi điên rồi, lại nổi cơn gì vậy hả? Mau đem người ta trả về nhà đi!"

Thiếu niên hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vàng bước xuống giường đứng dậy, khoác thêm áo ngoài vào, tức giận đến mức liên tục dậm chân tại chỗ.

"Nữ oa nhi này thật dễ nhìn, ngươi không được giống phụ thân ngươi, thích cái gì nữa ổng tay áo! Gia Gia không thể để ngươi ngộ nhập ma đạo a!"

"Gia gia, ta mới mười một tuổi a!"

Bồ Đào nhìn thấy ở đầu giường có một bộ trang phục mới tinh, là trang phục của nam tử, cho đến giờ nàng cũng chỉ toàn mặc kiểu dáng này, thừa dịp dưới ánh nến le lói tiểu thiếu niên và lão nhân kia đang cãi cọ, Bồ Đào lặng lẽ thò tay ra, muốn trộm xiêm y mặc vào, chứ trần truồng như thế này, làm sao mà trốn?

"Ai?"

Bồ Đào mới vừa nhúc nhích đã bị thiếu niên phát hiện, hần vội vàng chộp lấy bộ xiêm y để sang một bên "Đây là của gia gia mua cho ta!"

Bồ Đào cắn răng, chuyển tay chụp lấy tay của thiếu niên, thiếu niên lại thuần thục né tránh, trở tay bắt ngược lại, hai người giành nhau một bộ xiêm y, trong nháy mắt giao đầu mấy chục chiêu.

"Ai nha! Thấy hết rồi, thấy hết rồi!"

Thiếu niên đột nhiên chỉ vào thân hình của Bồ Đào, Bồ Đào sợ tới mức vội vàng ngừng đầu để kéo lên chiếc mền đang rơi xuống, bộ xiêm y trong tay lập tức bị cướp mất.

"Hừ hừ....."

"Ngươi gạt người!"

"Ta đúng là đã thấy hết rồi! Vậy thì sao? Bị ta nhìn thấy thân thể sẽ không thể giả được nữa! Vậy chỉ còn cách phải giả cho ta thôi?"

Thiếu niên nở một nụ cười thập phần giảo hoạt, Bồ Đào giận dữ, đột nhiên lão nhân đang im lặng từ đầu đến giờ bỗng lên tiếng "Ai da, ngươi nữ oa nhi này, sao lại biết công phu của Thượng Quan gia?"

Bồ Đào cảm thấy miệng mình như tê liệt.

"Bộ lão không biết lão vào nhà ai để bắt cóc hay sao?"

"Lão tử chỉ nghĩ là tìm đại một tiểu thư con nhà phú hộ nào đó....." Lão nhân sờ sờ mũi "Vậy ngươi là....Tuyệt nha đầu của Thượng Quan gia?"

"Không phải!" Nàng cũng không phải là La Lị - Tuyệt!

"Gia gia đừng nói chuyện vô nghĩa nữa, mau đem nàng ta trở về đi, ta muốn ngủ!" Thiếu niên thật cẩn thận đoạt lại xiêm y ôm vào lòng, nhìn Bồ Đào bằng ánh mắt như nhìn kẻ trộm, Bồ Đào tức giận đến mức muốn bóp cổ hắn, nhất thời bật thốt lên nói "Lão gia! Cho ta một bộ xiêm y, ta phải giáo huấn tên tiểu quỷ này mới được! Nếu ta thắng, bộ xiêm y mới kia sẽ thuộc về ta!"

"Được!" Thiếu niên quệt miệng "Ngươi bao nhiêu tuổi mà dám gọi ta là tiểu quý, nếu thua thì ngươi phải trần truồng mà trở về!"

Vì thế trong căn phòng tối đen thấp lên một cây nến nhỏ, thiếu niên và Bồ Đào đều mặc áo vào, liếc nhau.

"Muốn dùng vũ khí gì, ngươi chọn đi." Thiếu niên dương dương tự đắc chỉ vào giá binh khí trong viện, vài năm nay Bồ Đào cũng mở rộng tầm mắt không ít, dưới ánh nến lập lờ cũng có thể nhận ra trên giá binh khí này, cái nào cái nấy toàn là binh khí trân phẩm trong thế gian.

Hai người này rốt cuộc là ai!? Nơi này là ở đâu!?

Thấy Bồ Đào cầm lên một thanh nhuyễn kiếm Song Long Trảm Tuyết lấp lánh ánh bạc, thiếu niên cười khi "Tầm thường, trên giang hồ trăm người thì hết tám mươi người đều dùng kiếm."

Dùng giọng mũi hừ một tiếng, chính hắn tự chọn một cây trường thương.

"Đại tôn tử thông minh a! Đối phó với kiếm pháp của Thượng Quan gia, tốt nhất là dùng thương pháp!"

Lão nhân cầm một cái tách trà bị mẻ trong tay, vừa uống trà nóng vừa không quên chỉ điểm.

Bồ Đào nghe vậy buông kiếm xuống.

"Sao? Chịu thua rồi hả?"

"Làm sao bây giờ?" Bồ Đào không để ý tới vẻ đắc ý của thiếu niên, lòng tràn đầy suy tư về lời nói của lão nhân kia. Thương pháp có thể phá kiếm pháp của Thượng Quan gia, vậy tháng sau cuộc đấu với Mộ Dung Thân Phi phải làm sao bây giờ, La Li - Tuyết..... Thượng Quan Thanh Khuê..... Hắn..... Hắn để La Li - Tuyết tập thương, hắn..... Hắn..... xem nàng là cái gì.....

"Hắc Hắc! Thương pháp của Gia gia là lợi hại nhất, Gia gia, ngươi dạy nàng đi!"

Thiếu niên thu hồi thương lại đặt vào tay Bồ Đào, Bồ Đào vừa ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng nhìn thấy bộ dáng của thiếu niên kia.

"Nhìn ta làm chi đến ngây ngốc như vậy a!" Thiếu niên nhún mày "Ta giống phụ thân của ta....."

Vậy phụ thân kia của ngươi nhất định là một lam nhan họa thủy, Bồ Đào thầm nghĩ, tướng mạo này, thật sự là..... Thật sự là..... Tuổi còn nhỏ mà dung mạo đã yêu mị như vậy. Lớn lên không biết còn ra thành dạng gì a, hèn chi lão nhân này đã phải vội vã tìm thể tử cho hắn như vậy, nghe ý tứ của lão, hình như phụ thân của hắn chính là một người đoạn tử?

Ặc..... vậy làm sao mà có đứa con này.....

Bồ Đào nhìn mặt thiếu niên, lâm vào trạng thái hoảng hốt.

Đang còn mãi hoảng hốt, kiếm trong tay đã bị thiếu niên cướp đi, còn trường thương vẫn còn hơi ẩm tay của hắn lại đặt trong tay của nàng, bên tai vang lên tiếng hét lớn thanh thúy của thiếu niên "Hồi hồn!"

Bồ Đào sợ hãi, bưng bình trong con hoảng hốt.

Lão nhân ở bên cạnh nhìn thấy cười mị mị, đột nhiên nói "Được thôi, khó có thể được tôn tôn thích ngươi như vậy, lão tử sẽ dạy cho ngươi, tên của lão tử không cần đề cập đến, nhưng đại tôn tử của lão tử tên là Quý Từ Thiên, nữ oa nhi ngươi cần phải nhớ kỹ a....."

Lão nhân nói những lời vô nghĩa, thiếu niên nhún mày cắt ngang "Sau này ta sử dụng kiếm, ngươi học thương pháp, đợi khi nào thương pháp của ngươi có thể thắng được kiếm của ta, ta sẽ đem bộ xiêm y mới kia tặng cho ngươi."

Bồ Đào tiếp nhận trường thương, đột nhiên cảm thấy thiếu niên này thật ra là một hài tử tốt.

"Đến đây đi!"

Quý Từ Thiên một kiếm chém tới, Bồ Đào sầm mặt nghiêm nghị chặt vật tiếp được, đem ý niệm trong đầu vừa rồi tiêu hủy, đây là một tên xu tiểu tử, loại hiểu chiến giao quyết!

Kể từ hôm đó, mỗi đêm lão nhân đều thừa dịp đêm dài tĩnh lặng, đợi Bồ Đào ngủ đủ hai canh giờ, liền đem nàng thân không biết quý không hay đến bên cạnh Quý Từ Thiên, dạy Bồ Đào một bộ thương pháp không tên, rồi cùng Quý Từ Thiên tỷ thí.

Đó là lần đầu tiên Bồ Đào tập thương pháp, hoàn toàn không ngờ rằng cuộc đời của mình vì bộ thương pháp này mà hoàn toàn thay đổi.

Chương 8: Thương pháp

Ban đêm nháo loạn nên ban ngày ngủ bù.

Thượng Quan Khâm chỉ nói Bồ Đào đang thời kỳ phát triển nên ham ngủ.

Thương pháp thật kỳ diệu, dài ngắn đều có thể sử dụng, hư hư thật thật, tiến không thể cản, nhanh không thể chặn.

Lão nhân đó tên là gì Bồ Đào cũng không biết, chỉ theo cháu lão, kêu lão là Quý gia gia.

Từ đêm lửa thể trở về, Bồ Đào liền thể phải khiến cho Quý Từ Thiên mở mắt.

Quý gia gia dạy Bồ Đào một bộ thương pháp.

Đâm, chém, chặt, xoay, bỏ, vòng, ngăn đón, đỡ, gạt, điểm, né, múa.

Nhưng tập hợp lại cũng chỉ có ba thức.

Ba thức cũng được gọi là một bộ thương pháp.

Bồ Đào cảm thấy xấu hổ.

Quý Từ Thiên thần sắc đặc chí không tưởng tượng được, còn nói với Bồ Đào, đây là Thiên hạ chí tôn Quý gia thương pháp.

Bồ Đào hừ một tiếng, tức giận đến phát điên.

Đêm đó Quý Từ Thiên nói với Bồ Đào, cây thương này là Thiên Hoa Loạn Vũ.

Nghe nói là đệ nhất đệ nhị chí bảo trên thế gian, Bồ Đào thật ra cảm thấy hơi tiếc rẻ, những binh khí trên cái giá binh khí trong viện này đều là vật chí bảo.

Một tháng sau, Bồ Đào đã thuộc lòng và sử dụng thuần thục ba chiêu thương pháp này, nhưng cũng chưa bao giờ thắng nổi Quý Từ Thiên.

Thương pháp chỉ có ba chiêu, nhưng biến hóa thành ngàn thượng vạn hạ.

Bồ Đào bất tri bất giác tỷ thí với Quý Từ Thiên lâu hơn, nhưng bản thân nàng lại không biết.

Mãi đến ngày cuối tháng, Bồ Đào mới xin phép Quý gia gia và Quý Từ Thiên, nói là ngày mốt Mộ Dung gia Mộ Dung Thân Phi sẽ đến, tối ngày mai còn có Nguyệt yến..... Nào biết vừa mới nói vài câu, Quý gia gia liền mãnh liệt vỗ lên đùi của lão một cái chát.

"Hừ! Thương pháp kia của Mộ Dung gia cũng dám tự xưng là cường mãnh!? Tiểu Bồ Đào, ngươi nghe đây, Gia gia sẽ dạy ngươi làm sao để phá thương pháp của Mộ Dung gia nhà hần!"

Vì thế một già một trẻ lại tùm đầu vào một chỗ, hoa chân múa tay, thao thao bất tuyệt.....

Nhưng Bồ Đào cũng được Quý gia gia cho nghỉ hai ngày.

Ban ngày học cổ thư tập học, thi kinh văn tự, nhớ kỹ các chủng loại độc thảo, luyện tập ba lần Bích Huyết kiếm pháp, cùng Thượng Quan Khâm giao đấu ba lần.

Tiến bộ vượt bậc, bất tri bất giác đã đến buổi tối.

Lại là Nguyệt yến như thường lệ.

Ngày hôm nay, Bồ Đào mặc một bộ xiêm y cực kỳ diễm lệ tỏa sáng do chính tay Thượng Quan Khâm chọn, xuất hiện ở hội trường yến tiệc.

Bắt đầu từ năm ngoái, Bồ Đào đã không còn bị bại bởi tay của La Lị - Tuyết nữ, Tam đại trưởng lão và Tứ đại hộ pháp của Thượng Quan gia cũng cho là hài tử này không tệ.

Lúc này đây, xiêm y của Bồ Đào hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Thượng Quan Thanh Khuê lại chỉ lo an ủi nữ nhi đang không vui của mình, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Bồ Đào một cái.

Mặc kệ người có nhìn hay không!

Bồ Đào giận nghĩ thầm, trong lòng khó chịu, Bồ Đào liền chủ động nắm tay của Thượng Quan Khâm.

"Gi?" Thượng Quan Khâm lộ ra nụ cười mê người. Bồ Đào cọ cọ trong lòng hắn, ngực chua xót, để che giấu nỗi niềm trong lòng, nàng bắt đầu làm nũng.

Sau khi com rượu no nê, Bồ Đào chủ động cầm rượu đi ra ngoài, La Lị - Tuyết càng lớn càng xinh đẹp, nhưng tính tình chính là được nuông chiều quá độ mà chua ngoa, Bồ Đào không biết là vì ghen tị, hay là vì ăn dấm chua, tóm lại, cảm giác đối với La Lị - Tuyết, chính là càng ngày càng chán ghét.

Nhưng hôm nay, vì để nghênh đón Mộ Dung gia ngày mai đến, nên Nguyệt yến đêm nay có chút khác biệt.

Bởi vì La Lị - Tuyết cười ngây ngô với phụ thân của nàng ta, nên lúc xuống đấu trường, Bồ Đào mới nhìn ra, hôm nay trong tay La Lị - Tuyết, là một thanh song đầu thương.

Không khí trong hội trường nhất thời trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Quý Tử Thiên từng nói hắn không thích song đầu thương, múa lên xem không đẹp, nên trong lòng Bồ Đào thầm khinh bỉ Thượng Quan Tuyết. Thượng Quan Tuyết đã như một thương lại phía nàng.

Rút kiếm chặn lại, một chiêu thức đã qua, Bồ Đào sớm biết rõ nội lực của Thượng Quan Tuyết không bằng mình, nhưng tiên pháp của nàng ta quả thật không tồi, Bồ Đào không dám khi dễ, chiêu thương thứ hai đã vung đến trước mặt.

Lúc Bồ Đào học thương pháp với Quý gia gia, thời điểm giao đấu với Quý Tử Thiên, hắn dùng kiếm, nàng dùng thương.

Ngược lại hoàn toàn với tình hình hiện tại.

Bồ Đào cảm thấy bộ pháp của nàng rối loạn hơn so với Quý Tử Thiên, vì thế chuyên tâm sử dụng Bích Huyết kiếm pháp của Thượng Quan gia, cẩn thận đối phó.

Cho nên lúc này ra tay đều rất thận trọng.

Bồ Đào và Thượng Quan Tuyết trước giờ đều không xuất ra toàn bộ thực lực.

Nhưng lúc này là giao chiến thật sự, Bồ Đào lĩnh hội kiếm pháp Thượng Quan Gia khá sâu sắc nên biết thương pháp này chính là đại địch.

Thương pháp của Thượng Quan Tuyết khá bình thường, nhưng lại có thể ngăn chặn kiếm pháp của Bồ Đào.

Toàn bộ mọi người có mặt tại hội trường đều trầm mặc, không ai không nhìn ra chỗ ảo diệu trong đó.

Quý gia gia nói đúng, Bích Huyết kiếm pháp rất lợi hại, nhưng cũng có thể dễ dàng bị thương pháp phá.

Nhưng cái mà Bồ Đào không biết, chính là đám người Thượng Quan Khâm đến giờ cũng không hề biết điều này.

Lúc này thương pháp của Thượng Quan Tuyết khắc chế Bích Huyết kiếm pháp, sắc mặt của Thượng Quan Khâm và các vị hộ pháp trưởng lão đều khó coi đến cực điểm.

Trên sân đấu một tiếng vang lên, Bồ Đào đẩy thương của Thượng Quan Tuyết ra, đầu thương bên kia xoay chuyển, trong nháy mắt hoa đến trước mặt Bồ Đào. Bồ Đào một cước đá đầu thương văng ra, nhưng thân hình lại không tự chủ được lui về phía sau mấy bước. Thượng Quan Khâm đột nhiên đứng lên, nói "Bồ Đào, người thua."

Bồ Đào thu kiếm, không lộ ra biểu tình gì, về ngồi kế bên Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Khâm cũng không ngồi xuống mà trực tiếp hướng Thượng Quan Thanh Khuê nói "Thì ra thương pháp lại có thể khắc chế kiếm pháp tổ truyền của chúng ta, gia chủ thật sự là tuệ nhãn, hôm nay đã để Tuyết nhi nhắc nhở cho mọi người chúng ta."

Vài vị hộ pháp cũng đứng lên gật gù phụ họa, ca ngợi Thượng Quan Thanh Khuê tầm nhìn sâu rộng, có thể nhìn ra chỗ sơ hở của bộ kiếm pháp gia truyền của Thượng Quan gia, đồng thời lại cảm thấy lo lắng về cuộc đấu ngày mai với Mộ Dung gia.

"Đang suy nghĩ chuyện gì vậy?"

Trở lại sân viện của mình, Thượng Quan Khâm kéo tay Bồ Đào đi dọc theo con đường, không nói một lời nào.

Rốt cục Bồ Đào nhịn không được hỏi.

"Không có gì." Thượng Quan Khâm đưa Bồ Đào về phòng, phân phó Khô bà bà nấu nước cho nàng tắm rửa "Bồ Đào, người cũng biết, gia chủ vẫn....."

"Vẫn như thế nào?"

"Thu dưỡng người trở thành trưởng tử kế thừa của Thượng Quan gia là ý của Lão gia chủ, nhưng.....sau khi Gia chủ tiếp nhận danh thiếp bái phỏng của Mộ Dung son trang, trước mặt các trưởng lão cố ý ám chỉ, hy vọng Tuyết nhi có thể kế thừa gia nghiệp....."

"Cái gì?"

Bàn tay của Bò Đào lạnh lẽo, cắn môi chờ Thượng Quan Khâm nói tiếp.

"Ta vốn cũng không để chuyện này trong lòng, Bò Đào người có chỗ không biết, năm đó Lão gia chủ dựa vào bộ Bích Huyết kiếm pháp này lấy được vị trí thứ ba trong cuộc Binh Khí Phổ Bài Danh, nhưng khi đó, những đối thủ giao đấu với lão cũng không ai sử dụng thương....."

"Thương pháp có thể khắc chế kiếm pháp Thượng Quan gia, sư phụ người hôm nay mới biết sao?"

Bò Đào khiếp sợ, càng phát sinh nhiều nghi vấn và kính nể đối với Quý gia gia.

"Đúng vậy, nhưng xem bộ dáng của Gia chủ thì hình như hắn đã sớm biết, nên hắn vẫn kêu Tuyết nhi tập thương pháp, ta trước giờ lại không thèm để ý, thì ra..... Mấy ngày trước hắn mở miệng, bảo ta phải đem nội công tâm pháp của Ngưng Vũ thần công truyền cho Tuyết nhi....."

"Đây là nội công tâm pháp chỉ truyền dạy cho người kế thừa Thượng Quan gia, sao phải truyền cho nàng ta!" Bò Đào nhất thời tức giận, nhưng Thượng Quan Khâm chỉ lắc lắc đầu, Bò Đào đột nhiên giật mình hiểu ra.

"Hắn..... đã sớm muốn La Lị - Tuyết thay thế ta?"

"La Lị - Tuyết?" Thượng Quan Khâm cười nói.

"Có phải hay không?! Sư phụ!!"

"Bò Đào đừng gấp....." Thượng Quan Khâm thở dài "Ngày mai tỷ thí, ta nghĩ Gia chủ nhất định sẽ kêu Tuyết nhi cùng tham dự, nếu nàng ta thua cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu thắng....."

"Ta sẽ không thua!"

Bò Đào ôm thắt lưng của Thượng Quan Khâm, hung hăng cắn răng.

Thượng Quan Thanh Khuê, người không biết tâm ý của ta thì thôi, sao lại có thể đối xử với ta như vậy!

Ban đêm Bò Đào không ngủ, nàng ngồi ở đầu giường điều hòa nội tức, hơn nữa trong đầu không ngừng nhớ lại những gì Quý gia gia dạy đêm đó, sơ hở của thương pháp Mộ Dung gia.

Thiên Hoa Loạn Vũ của nàng còn gác trên giá binh khí trong viện của Quý Tử Thiển.

Nàng vuốt thanh nhuyễn kiếm đã đeo bên người nhiều năm, đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Thương pháp Mộ Dung gia, nàng không sợ, nhưng ngày mai tỷ võ, nàng lại chỉ có thể sử kiếm.

Thua.....

Tất cả đều mất.....

Nàng đã sớm không còn mong chờ một ánh mắt quan tâm của Thượng Quan Thanh Khuê nữa, sự rung động đầu đời của một thiếu nữ đương xuân chỉ vài năm là đã quên sạch sẽ.

Nhưng nếu nàng không phải là người kế thừa, như vậy người mỗi ngày tươi cười với nàng, ôn nhu nắm tay nàng kia, cũng không còn là sư phụ của nàng nữa.

Thân nhiên vuốt vết sẹo trên ngực, mặt Bò Đào sa sầm lại.

Đối với Thượng Quan Thanh Khuê có lẽ là sự kinh diễm ái mộ nhất thời, nhưng đối với người luôn luôn kề cận bên mình nàng kia, chính là giọt mực thấm trên bức họa, dần dần thấm nhập, dung hòa vào tim nàng.

Sư phụ.....

Mặc kệ người có lợi dụng ta hay không, Bò Đào ta đều sẽ phải làm đồ đệ của người cả đời.

Thượng Quan Thanh Khuê ít nhất còn có La Lị - Tuyết, ta tuyệt đối không thể mất đi người!

Ngày hôm sau, vì mất ngủ nên Bồ Đào tỉnh dậy khá sớm.

Thượng Quan Khâm cười lấy ra một bộ xiêm y hoa mỹ mới, từ sau sinh nhật của Bồ Đào, xiêm y của nàng đều được may từ loại vải cẩm đoạn điểm lệ của nữ tử này.

Tùy ý dùng điểm tâm xong, có hạ nhân vào báo, khách nhân Mộ Dung gia đã đến.

Kiếp trước Bồ Đào ghét nhất là trong nhà có khách đến.

Phải lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn phải giả bộ lễ phép.

Khách đến tất nhiên là phải giữ thể diện cho gia chủ, giả bộ khen ngợi vài câu, đứa nhỏ này còn bé mà đã lanh lợi thông minh, mai sau nhất định đạt thành tựu lớn trong tương lai a, vân vân và vân vân...nay sau khi xuyên không rồi, cũng không thể tránh khỏi. Một ngày phải làm bộ làm tịch luôn trôi qua chậm hơn bình thường rất nhiều. Đến buổi chiều là lúc mọi người cùng dùng cơm, đó là lần đầu tiên Bồ Đào nhìn thấy tiểu nam hài vân nhĩ kia, Mộ Dung Thân Phi.

Nam hài Mộ Dung Thân Phi này có lẽ cũng chán ghét lễ phép khách sáo, nên hắn vẫn ngồi mà không thèm đứng dậy.

Bồ Đào quyết định thích người này, nhưng đến thời điểm dọn cơm, bầu không khí không còn thú vị nữa.

Gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Thanh Khuê tươi cười rạng rỡ nói với Mộ Dung Lan "Tuyệt nhi nhà ta trời sinh điểm lệ như vậy, xem ra thật xứng đôi với Thân Phi của ngươi."

Mộ Dung Lan đang muốn nhếch môi lên cười, Tiểu La Li - Tuyệt lại ba chân bốn tay dùng dùng nhảy nhồm lên "Ai mà thêm hắn! Yên yên lặng lặng như một khúc gỗ!"

Sắc mặt của Thượng Quan Thanh Khuê vẫn không thay đổi, Mộ Dung Lan vẫn cười như hoa nở, nhưng mọi người xung quanh đều sa sầm nét mặt.

Vì thế Thượng Quan Thanh Khuê cười nói "Tuyệt nhi không được nói vậy, Thân Phi ca ca của ngươi rất lợi hại nha!"

Lập tức Thượng Quan Tuyệt rút ra cây roi nhỏ của mình nói "Tuyệt nhi không phục! Phải thử một lần, xem ai lợi hại hơn!"

Về mặt tươi cười của Mộ Dung Lan rốt cuộc không duy trì được nữa.

Bởi vì mục đích của hắn là Bồ Đào, trưởng tử của Thượng Quan Gia, lúc này đang ngồi một bên vui đùa vào ăn mà không buồn lên tiếng, chứ không phải một tiểu nữ oa chanh chua hiếu thắng kia.

Không ngờ Thượng Quan Thanh Khuê vẫn cười nói "Tốt a, vậy thì sau khi ăn xong, để Thân Phi ca ca cùng ngươi đến giáo trường đùa vui một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Kinh Hồng

Vì thế bữa cơm này rất nhanh đã ăn xong.

Mộ Dung Lan mặt mày tràn đầy vẻ tươi cười khách sáo được Thượng Quan Thanh Khuê thỉnh đến giáo trường luận võ đã được chuẩn bị chu đáo từ sớm.

Thật ra ý của Mộ Dung gia là để Thân Phi đến thử bản lĩnh của trưởng tử Thượng Quan gia xem thật hư thế nào, không ngờ tiểu nữ oa này hồ nháo, lại hợp với mưu đồ thâm kín của Thượng Quan Thanh Khuê.

Cho đến nay Bồ Đào vẫn không có một cái tên chính thức, nên khi giới thiệu với Mộ Dung Lan, ít nhiều gì cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Vì thế sau khi bọn người Mộ Dung Lan rời đi, Bồ Đào nhanh chóng có một cái tên chính thức.

Đó là nói chuyện về sau này.

Thật ra Mộ Dung Thân Phi vẫn âm thầm nghe lời phụ thân lên đánh giá, quan sát Bồ Đào, chỉ cảm thấy thiếu niên này thật sự là điểm lệ, ngồi sát bên sự phụ của hắn, toàn bộ đại sảnh đều chột như ẩm đậm thất sắc. Nhưng hai người bọn họ chỉ một mực chăm chú thưởng thức yến tiệc, tự bụng tự gấp ăn cơm, người dút ta một muỗng, ta gấp thức ăn cho người một đĩa, không tỏ vẻ gì hứng thú với bên ngoài, nói một cách dễ nghe đó là họ an phận thủ

thường, không thăm hỏi, xen vào bàn luận với vị gia chủ kia và vị khách mời là phụ thân của hắn, nói một cách khó nghe đó là mục hạ vô nhân, căn bản không để phụ thân của hắn vào mắt, thậm chí..... không để gia chủ vào mắt.

Nhưng trực giác của Thân Phi cho biết, đây là trường hợp “nói một cách dễ nghe”.

Vị thiếu niên kia.....

Ngay cả cái tên cũng không có.....

Mộ Dung Thân Phi tiếp nhận Mộ Dung hoa thương từ tay bọn hạ nhân, múa một vòng. Bên kia Thượng Quan tiểu thư đã cầm lấy cây song đầu thương, đứng trước mặt hắn.

Cung kính cúi đầu chào, Mộ Dung Thân Phi đã sớm nhìn ra tiểu nha đầu này không nén nổi cơn tức giận, quả nhiên chào còn chưa xong, tiểu nha đầu đã một thương đâm về phía hắn.

Không biết sư phụ của Thượng Quan Tuyết là ai, luyện tập thương pháp gì, Bò Đào tuy đã nếm qua đau khổ từ bộ thương pháp của nàng ta, nhưng rốt cuộc thương pháp do một nữ hài từ chín tuổi sử ra, lại không có nội lực thâm hậu như Bò Đào, làm sao có thể duy trì trận đấu lâu dài.

Thượng Quan Khâm cùng Bò Đào ngồi một bên lặng lẽ xem, ánh mắt nhìn Bò Đào nói không nên lời.

Quả nhiên thương pháp của Mộ Dung gia vô cùng lợi hại, chỉ vài chiêu đã ngăn chặn được song đầu thương của Thượng Quan Tuyết.

Sắc mặt Thượng Quan Thanh Khuê vẫn không thay đổi, Bò Đào vĩnh viễn cũng đều đoán không ra hắn đang nghĩ gì.

Đột nhiên Bò Đào nhận ra, nếu là nàng dùng nhuyễn kiếm tỷ thí với Mộ Dung Thân Phi, ba chiêu nàng cũng tiếp không được.

Còn nói gì đến ngôi vị võ lâm chí tôn.

Đột nhiên cảm thấy vô cùng áp lực, Bò Đào chợt nắm tay Thượng Quan Khâm thật chặt.

Thượng Quan Khâm dời tầm mắt từ giáo trường tỷ võ về, mỉm cười ôn hòa với Bò Đào một cái.

Lúc này Bò Đào cần chính là nụ cười này, lúc nào cũng vậy, ở thời điểm nàng cảm thấy mất mát nhất, bất lực nhất, nụ cười này của hắn vĩnh viễn đều có thể vực nàng dậy, tiếp tục hướng về phía trước.

"Sư phụ."

"Gì?"

"Nếu ta không thắng thì tính sao?"

"Không cần gấp, thắng bại là chuyện thường của bình gia....."

Bò Đào dừng một chút.....nói "Sư phụ.....Chi bằng về sau Bò Đào cũng tập thương....."

"Không được." Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng nói "Thượng Quan Bích Huyết kiếm là tâm huyết cả đời của lão gia chủ, người được chọn làm người kế thừa, tức là trong tương lai không những phải kế thừa sơn trang, kế thừa địa vị trong võ lâm, mà còn nhất định phải kế thừa bộ kiếm pháp Bích Huyết Kiếm này. Bò Đào, đây mới là sứ mệnh quan trọng nhất của ngươi."

"Ta hiểu."

Bò Đào ngoan ngoãn gật đầu, thầm nghĩ "Ngươi còn chưa nói ta không được học thương."

Hai người lại nhìn về phía giáo trường luận võ, một khắc sau khi hai quý tử giao đấu với nhau, vẻ mặt tươi cười khách sáo của Mộ Dung Lan và Thượng Quan Thanh Khuê đều biến mất, chỉ ngưng thần quan sát hai quý tử luận võ trong sân, trầm mặc không lên tiếng, tâm tư không ngừng biến chuyển.

"Sao?"

Bò Đào nhìn thấy, đột nhiên sợ hãi than, Thượng Quan Khâm cúi đầu, ánh mắt như dò hỏi.

"Không....."

Bò Đào lơ đãng lắc đầu, lời nói của Quý gia gia đêm đó quả thật không sai, chỉ cần nhìn kỹ sẽ có thể nhìn ra chiêu thức thương pháp của Mộ Dung gia kia..... quả thật.....

Chỉ cần..... chỉ cần.....như vậy là có thể phá thương pháp của hắn.

Bò Đào thấy cước bộ của La Lị - Tuyết đã rối loạn, không khỏi có chút tức giận.

"Bò Đào cũng muốn lên thử?"

Thanh âm của Thượng Quan Khâm mang theo ý cười truyền đến.

"Đã tỷ thí hơn nửa canh giờ.....nếu bây giờ Bò Đào rút kiếm lên, có lẽ chỉ có thể tiếp được ba chiêu....."

"Cho nên?"

"Bò Đào tốt nhất là an tâm ngồi ở đây xem thôi....."

Bò Đào lộ ra một nụ cười hề hề ngây ngốc, bên này song đầu thương của La Lị - Tuyết đã bị Mộ Dung Thân Phi đánh văng ra, rơi xuống đất.

Thua.....

Bò Đào thầm vui sướng khi người khác gặp họa.

Thượng Quan Tuyết lại không chịu thua, tiếp tục rút ra thanh nhuyễn tiên bên hông, vung roi tấn công, nhưng vẫn không thay đổi được kết quả. Chưa kịp vậy một cái đã bị thanh trường thương của Mộ Dung Thân Phi cuốn lấy đầu roi, xoát một tiếng cây roi cũng rời tay văng ra, rơi xuống đất.

Mọi người trầm mặc một chút, Mộ Dung Thân Phi lễ phép nói "Đa tạ Tuyết cô nương chỉ giáo."

Thượng Quan Tuyết tức giận cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Mộ Dung Lan hài lòng gật gù đầu với Thân Phi, cười ha hả nói với Thượng Quan Thanh Khuê "Xem ra Tuyết nhi bằng lòng gả cho Mộ Dung gia bọn ta rồi!"

Thượng Quan Thanh Khuê cũng cười "Vậy về sau chúng ta sẽ là thân gia? À a....."

Bò Đào còn đang đắm chìm trong nỗi niềm vui sướng khi người khác gặp họa, ngẩng đầu nhìn về mặt quần bách của Mộ Dung Thân Phi trên giáo trường, hân hỉ mà lại thẹn thùng! Oa! Thật sự là một đứa nhỏ đáng yêu, so với tên Quý Tử Thiển xấu xa kia tốt hơn gấp trăm lần!

Đáng tiếc..... Nàng quên La Lị - Tuyết bắt tự vốn tương khắc với nàng, là tai tinh của nàng.

Mất thấy Thân Phi bên này rời khỏi giáo trường, La Lị - Tuyết cắn môi quết mắt nhìn một vòng trong đám người bên dưới, thấy phụ thân căn bản không để ý tới nàng, liền trực tiếp đem ánh mắt nhìn về hướng Bò Đào.

"Ca ca! Hân khi dễ ta! Ngươi cũng không giúp ta!?"

Ca ca?

Mặt Bò Đào dài ra.....

La Lị gọi nàng là ca ca? Nàng có thể đi chết đi cho rồi.....

Mộ Dung Lan đã sớm có ý này, liền cười nói tiếp "Thân Phi, ngươi khoan xuống đã, ca ca của Tuyết nhi hình như không phục ngươi cười muội muội của hân nha."

Ánh mắt của Thượng Quan Thanh Khuê cũng dõi theo về phía Bò Đào, Bò Đào cúi gầm đầu, thầm mừng mình không ra gì, không phải nói không cần hân yêu thích hay sao! Tại sao còn không dám đối mặt với ánh mắt của hân!

Thượng Quan Khâm nhéo nhéo lòng bàn tay của Bò Đào, trong lòng Bò Đào thầm mừng La Lị - Tuyết và tám đời tổ tông nhà nàng ta, ngoại trừ Thượng Quan Thanh Khuê và Thượng Quan Khâm hai người ra.

Da đầu Bò Đào căng ra, cắn ra bước lên.

Bàn tay cầm kiếm mướt mồ hôi.

Nhìn kỹ, Mộ Dung Thân Phi này dung mạo cũng không tồi, tuy La Lị - Tuyết cũng là một tiểu mỹ nhân, nhưng so với tiểu nam hài tuấn mỹ đáng yêu lại ung dung điềm tĩnh như thế này, Tiểu La Lị kia còn chưa xứng với hân nữa là đằng khác! Bò Đào hưng tợn thầm nghĩ.

Bên này Mộ Dung Thân Phi thấy Bò Đào hành lễ xong rồi thủ thế.

Nhắc cây thương lên trước mặt.

Hân cũng đánh giá một chút người kế thừa Thượng Quan gia trong tương lai này.

Thật khá, hoàn toàn không giống với phong thái của gia chủ Thượng Quan gia, mà lại giống như vị sư phụ xinh đẹp kế bên hân, tướng mạo có chút nữ

tính, hơn nữa một thân xiêm y hoa văn lấp lánh, tuy có chút chói mắt, nhưng hoa văn điểm lệ trên xiêm y vốn dành cho nữ hài tử kia, may thành nam trang mặc trên người của hắn lại phù hợp không nói nên lời.

Không biết người chiếu cố cho hắn là người như thế nào, nhất định là có sở thích giống hắn.

Thân Phi nghĩ, một thương đánh như ra.

Một chiêu này múa lên vô cùng bình thản.

Mộ Dung Thân Phi chỉ muốn thử nội lực của Bò Đào.

Quả nhiên là thâm hậu, nghe nói Thượng Quan gia có một bộ tâm pháp độc môn Ngưng Vũ thần công, chỉ truyền cho người kế thừa. Nội công của Bò Đào còn cao hơn cả nội công của Mộ Dung Thân Phi vốn hơn năng ba tuổi, hoàn toàn vượt xa nội công của La Li - Tuyết mới vừa rồi.

Ánh mắt của Mộ Dung Thân Phi thật trầm ổn, Mộ Dung Lan ở bên cạnh thầm nghĩ, người kế thừa Thượng Quan gia này quả thật không đơn giản, xứng đáng là đối thủ thật sự của Thân Phi.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của Mộ Dung Thân Phi chính là, tuy nội lực của Bò Đào rất mạnh, nhưng.....kiếm pháp, tựa hồ bị thương pháp khắc chế.

Chỉ vùng lên một chiêu đã rõ thắng bại.

Thật sự là..... khiến Mộ Dung Thân Phi giật mình.

Vừa suy nghĩ đến đó, thêm mấy chiêu nữa, Bò Đào đã sắp bại đến nơi.

Thêm ba chiêu nữa...

Mộ Dung Thân Phi không ngờ, kiếm pháp của vị trưởng tử này còn không bằng tiên pháp của Tuyết nhi kia, đây thật sự là Bích Huyết kiếm pháp đứng vị trí thứ ba trên giang hồ hay sao? Hay là.....

Mộ Dung Lan ở bên dưới quan sát cuộc chiến, trong đầu mơ hồ nảy ra một ý niệm, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười khó hiểu của Thượng Quan Thanh Khuê, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Vùng lên một cái!

Bò Đào miễn cưỡng tiếp được.

Cẩn mật, nàng bay về phía sau một đoạn, thoát khỏi bóng thương của Mộ Dung Thân Phi, vùng lên một vòng kiếm hoa tuyệt mỹ, thoáng nhìn thấy Thượng Quan Khâm bên dưới không giấu nổi ánh mắt lo lắng.

Rõ ràng.....

Nàng thấy sơ hở trong thương pháp của Mộ Dung Thân Phi, lại chỉ có thể dùng kiếm pháp càng nhiều sơ hở hơn để cố gắng chống đỡ.

Không thể thua, không thể để sự phụ không góc đầu lên nổi!

Ánh mắt quét đến người kia.

Thấy Thượng Quan Thanh Khuê, lúc này đang mỉm cười!

Tim Bò Đào đập mạnh hơn một chút, đột nhiên ý thức được vì sao hắn mỉm cười, cảm thấy trên miệng đau xót, mới hay mình đang tự cắn nát môi dưới.

Hương vị huyết tinh thật ngọt ngào.

Hắn muốn nàng bị đả bại.

Muốn cho tất cả mọi người đều biết, kiếm pháp Thượng Quan gia không ra gì, hề gặp phải thương pháp liên tiêu đòi, kiếm pháp vô dụng như vậy chỉ bằng không cần kế thừa, như vậy..... người kế thừa này..... cũng không cần phải lãng phí lương thực của Thượng Quan gia nữa!

Bò Đào đang cẩn thận suy nghĩ, mắt thấy Mộ Dung Thân Phi một thương đuổi đến gần.

Lập tức về mặt chợt hoảng hốt, giống như trước mắt chính là tên Quý Tử Thiên xấu xa kia đang cầm nhuyễn kiếm đâm tới, mà thứ nàng đang cầm trên tay là thương.

Nàng quên hẳn rằng cây thương Thiên Hoa Loạn Vũ của nàng hiện giờ đang cắm trên giá binh khí trong viện của Quý Tử Thiên.

Không chút do dự. Bò Đào thấy rõ điểm sơ hở, hóa kiếm thành thương, khi đầu thương đến gần, Bò Đào trực tiếp dùng nhuyễn kiếm đón đỡ, nhuyễn kiếm phi thường mềm mại, không có nội lực truyền vào thì chỉ tựa như một chiếc khăn, Bò Đào vận một nửa nội lực vào nhuyễn kiếm, kiếm quang lóe

lòe, mềm mại như rắn, lại thật sự giống một thanh trường thương, quán lấy đầu thương của Mộ Dung Thân Phi.

Đầu kiếm và đầu thương chạm nhau bắn ra tia lửa.

Thanh nhuyễn kiếm của Bồ Đào giống như rắn cuộn lấy đầu thương, thân hình phóng tới trước mắt Mộ Dung Thân Phi, một chưởng đẩy ra, đã đánh đến ngực của Mộ Dung Thân Phi.

Biến chuyển này khiến cho tất cả mọi người kinh hãi sợ hãi người, nhất là Thượng Quan Thanh Khuê, còn có Thượng Quan Khâm nữa.

Cách cầm kiếm của Bồ Đào có chút kỳ lạ, Thượng Quan Khâm cảm thấy, hẳn xem rất rõ ràng từ đầu tới cuối.

Kia..... căn bản không phải tư thế cầm kiếm!

Choang!

Mộ Dung Thân Phi né tránh một chưởng, thương trong tay lại bởi vì Bồ Đào đột nhiên rút nội lực vào kiếm giữ lấy, nhất thời bị tứ phân ngũ liệt.

Thanh hoa thương gãy thành hơn mười đoạn, văng ra tứ phía trên mặt đất.

Mộ Dung Thân Phi buông tay, lui lại về sau mấy bước, cuối cùng vẫn không ổn định được thân hình, té trên mặt đất.

Mộ Dung Lan kinh hãi, đứng bật dậy, chén trà trong tay rơi xuống trên bàn, phát ra một tiếng vang lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cái Kia

Mộ Dung Thân Phi thất bại, việc này cũng nằm trong vòng dự kiến của Mộ Dung Lan.

Hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng khi đến đây, hắn lại phát hiện ra hai điều khiến hắn khiếp sợ không thôi.

Thứ nhất, Thiên Hạ Đệ Tam Bài Danh Binh Khí Phổ - Thượng Quan Gia Bích Huyết Kiếm lại hoàn toàn không phát huy nổi trước thương pháp.

Thứ hai, thương pháp gia truyền của Mộ Dung gia lại bị phá!

Mộ Dung Lan đảo mắt nhìn về phía Bồ Đào trong giáo trường.

Thân hình gầy nhỏ, cầm trong tay thanh nhuyễn kiếm tương đương với chiều cao của hắn, hắn cũng đã nghiên cứu qua thanh kiếm kia, là chiêu bài binh khí đặc biệt của Thượng Quan gia, khi ra tay cần phải rút nội lực vào thì thanh kiếm mới ra hình kiếm, nếu rút đi nội lực, thanh nhuyễn kiếm sẽ biến thành một cái đai lưng.

Tình hình vừa rồi hắn cũng thấy rõ đầu đuôi.

Thanh hoa thương gia truyền của nhà hắn công kích Bồ Đào cao thấp trái phải bốn phương tám hướng, Bồ Đào kia lại đối diện trực tiếp cuộn lấy hoa thương, rút nội lực vào, thân kiếm vốn mềm nhũn nhất thời vuron mũi kiếm bén nhọn ra, như một thanh đao sắc bén, đem hoa thương nhất thời đánh gãy làm nhiều đoạn rơi xuống đất.

Mộ Dung gia tốt xấu gì cũng là một gia tộc có mặt mũi trên chốn giang hồ, không kể đến Võ Lâm đại hội, Mộ Dung hoa thương trong Binh Khí Phổ bài danh cũng được xếp thứ chín, thế mà tiêu oa nhi này lại chặt đứt hoa thương, Thân Phi thua trận này, thật là mất hết thể diện của Mộ Dung gia.

Mộ Dung Thân Phi lúc này đã đứng dậy, ngoan ngoãn hành lễ hạ đài, Mộ Dung Lan cúi đầu ủ rũ ôm đứa con của chính mình, thật lâu sau cũng không nói gì.

Tiểu tử này ở nhà chưa từng bị thua qua, trận này thất bại chắc cũng mất hết nhục khi.

Trước khi thượng đài Bồ Đào cảm thấy da đầu căng ra, giò nằng thảng, lại cảm thấy da đầu bắt đầu run lên.

Bởi vì tất cả mọi người bị một chiêu xuất kỳ bất ý kia của nàng chấn động, nên bao nhiêu ánh mắt đều tập trung toàn bộ lên người nàng, tư vị như thế thật là khổ sở.

Bồ Đào định thần lại, yên lặng thu hồi kiếm, nàng cực kỳ muốn liếc mắt nhìn về mặt hiện giờ của Thượng Quan Thanh Khuê, nhưng vẫn ráng nhịn xuống, nàng cúi người lượn những mảnh thương vỡ vụn trên mặt đất, thật cẩn thận ôm trong lòng, sau đó nhẹ nhàng lui xuống dưới, hướng Mộ Dung Lan và Mộ Dung Thân Phi hành lễ "Đa tạ."

"Hào, hào, hào hài tử. A a....." Mộ Dung Lan cười sò sò đầu của Bồ Đào, đẩy Mộ Dung Thân Phi một cái, Mộ Dung Thân Phi lộ ra khuôn mặt tươi cười, hướng Bồ Đào gật gật đầu.

Bồ Đào không nhìn cũng có thể cảm thấy ánh mắt của Thượng Quan Thanh Khuê trên người mình, loại cảm giác này rất mãnh liệt, nhưng Bồ Đào không đoán được trong lòng hắn đang tính toán gì.

Trở lại bên người Thượng Quan Khâm, ánh mắt của Thượng Quan Khâm có chút kỳ quái, nhưng rất nhanh liền bị che giấu dưới nụ cười của hắn.

"Bồ Đào thật lợi hại, có thể đem kiếm pháp biến hóa một thành ba, lúc về sư phụ sẽ thưởng cho ngươi ăn."

Thượng Quan Khâm hướng mọi người từ tạ, sau đó kéo Bồ Đào trở về phòng.

La Li - Tuyết khó có thể im lặng như lúc này, nàng ta nhào vào lòng Thượng Quan Thanh Khuê, trong nụ cười sùng ái yêu chiều của phụ thân, có chút thất thần khi nhìn thấy bóng dáng Bồ Đào rời đi.

"Hôm nay không xảy ra chuyện gì." Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng nói, hai người hướng về sân viện của mình bước đi, Bồ Đào mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ong ong nghị luận bàn tán bên kia, cũng thanh âm luận võ xung quanh, có lẽ lúc này Thượng Quan Thanh Khuê đã sớm ôm theo nữ nhi bảo bối của hắn tiếp phụ từ Mộ Dung Lan ăn tiệc tối.

Bồ Đào dừng lại, cảm thấy cử chỉ của Thượng Quan Khâm có chút kỳ quái, nàng là nữ hài tử, luôn luôn miễn cảm hơn người. Vì thế nàng tóm lấy ống tay áo của Thượng Quan Khâm, lắc lắc.

"Sao vậy?"

"Bồ Đào thắng."

"Ừ! Bồ Đào thật lợi hại! Chiêu kia của ngươi, ngay cả sư phụ cũng bị ngươi làm kinh hãi."

"Bồ Đào thấy đầu thương của hắn vậy chung quanh, căn bản không có cách nào khác để ngăn cản."

"Đây là chiêu Bốn Bê Thọ Dịch lợi hại nhất của Hoa thương Mộ Dung gia, chẳng qua tiểu quỷ kia hòa hậu có hạn mà thôi." Thượng Quan Khâm nói.

"Cho nên Bồ Đào gấp quá.....liền....."

"Liền hướng chính giữa trực diện tiếp lấy? Thông minh a, Tiểu Bồ Đào thật lợi hại! Hắc hắc!" Thượng Quan Khâm khom thắt lưng ôm lấy Bồ Đào xoay một vòng, Bồ Đào hoảng sợ, Thượng Quan Khâm nhún mày nói "Nặng dữ!"

Bồ Đào đỏ mặt.

"Nhưng mà Bồ Đào a, thủ pháp cầm kiếm của ngươi có chút không đúng a....."

"Bồ Đào chỉ là..... nghĩ... muốn đến sát bên mình Mộ Dung Thân Phi, sư phụ..... biết đó.....nhuyễn kiếm ngắn hơn so với thương....."

"Thật không....."

Thượng Quan Khâm có thâm ý khác nhìn nhìn Bồ Đào, khẽ thở dài "Có lẽ là vậy, Bồ Đào thật sự là kinh hồng tái hiện, ngay cả gia chủ cũng giật mình khi nhìn ngươi đó."

"Ta không thấy hắn." Bồ Đào buồn bã nói.

Đổi lại là tiếng cười trong trẻo của Thượng Quan Khâm.

Mộ Dung Lan đi rồi.

Thượng Quan Thanh Khuê vẫn chủ trì sơn trang như trước, nhưng kể từ đó về sau, hắn cũng không nhắc lại vấn đề người kế thừa nữa.

Năm nay Đại hội võ lâm được tổ chức, Thượng Quan gia bề bộn hơn trước.

Chỉ chớp mắt mà nay..... Bồ Đào đã được mười ba tuổi.

Năm nay là năm Bồ Đào cực kỳ vui vẻ.

Hôm nay cũng là một ngày Bồ Đào cực không vui vẻ.

Trước không nói đến tên tiểu tử Quý Tử Thiến xinh đẹp xuất chúng kia.

Cũng không nói đến tiểu La Lị - Thượng Quan Tuyết kiều quý siêu việt kia.

Cũng không nói đến số lượng nam nhân theo đuổi Thượng Quan Khâm còn nhiều hơn so với nữ nhân kia.

Trước tiên là nói về chính bản thân Bồ Đào.

Ngực bắt đầu nở lớn, Khô bà bà không thể không dùng sức quần lấy ngực của nàng, chặt đến mức nàng không thở nổi.

Nàng còn nhớ rõ giờ dạy sinh học ở thời hiện đại trước kia thầy giáo có nói qua, bó ngực quá chặt sẽ làm cho ngực bị biến dạng, nhưng biến dạng thành thế nào.....thì Bồ Đào đã không còn nhớ rõ.

Tóm lại nàng thực không thoải mái.

Hôm nay vốn là ngày luyện võ.

Nhưng đột nhiên nàng lại bị đau bụng.

Nằm trên giường không dậy nổi.

Thượng Quan Khâm đến xem nàng, thấy đệm chăn đều là máu.....

Lúc ấy mặt mày Bồ Đào liền đỏ rần.

Sau đó Khô bà bà vội vàng mang lại cho nàng một khối vải bố.

Còn cười cười chọc, Bồ Đào của chúng ta đã lớn rồi.....

Bồ Đào khóc không ra nước mắt.

Khối vải bố kia thật sự là.....bên trong lại

Vì thế Bồ Đào nói cỡ nào cũng không luyện võ, chỉ nằm trên giường rên hừ hừ cả ngày, rốt cuộc cũng ngủ.

Vì thế đây là Bồ Đào lần đầu tiênbị cái kia.....

Chính nàng cũng không biết..... Vì thế vết máu trên chăn nệm mới bị Thượng Quan Khâm xem thấy hết.

Làm Bồ Đào mấy ngày sau cũng chưa dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Hôm nay là Bình Khí Phổ bài danh ba năm được tổ chức một lần, Thượng Quan Thanh Khuê bảo Thượng Quan Khâm mang theo Bồ Đào đi xem để mở mang kiến thức, vốn ngày mai sẽ cùng với Tử đại hộ pháp lên đường, nhưng Bồ Đào vẫn còn đau bụng đập mền rên hừ hừ trên giường, nên cuối cùng Thượng Quan Khâm không còn cách nào khác bèn kêu bọn hấn đi trước, bản thân mình sẽ mang theo Bồ Đào đi sau, đợi nàng.....qua khỏi cái kia..... sẽ cùng đến Dương Châu.

Đến tối Quý gia gia lại đến ấm Bồ Đào đi tìm Quý Tử Thiến, hiện giờ nàng hoàn toàn có thể dùng khinh công tự chạy theo Quý gia gia, nhưng hôm nay, thật sự là.....

Lại bị Quý gia gia ôm đi.

Quý Tử Thiến thật sự đẹp đến cực điểm.

Ba năm trôi qua, Quý Tử Thiến hiện giờ đã như Thượng Quan Khâm lúc mười lăm tuổi khi Bồ Đào mới gặp Thượng Quan Khâm lần đầu, đã có thể sánh bằng danh tiếng mỹ mạo của phụ thân hấn, nhưng cử chỉ biểu tình vẫn xấu xa như xưa, thấy Bồ Đào ôm bụng không nói không rằng nằm trên mặt đất, liền quay đầu nhìn nàng nửa ngày, sau đó tuôn ra một tràng không ngớt.

"Người sắc mặt không tốt, khí huyết hư..... không phải là..... bị cái kia chứ!?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ôm Thân Mật

Bồ Đào đột nhiên bốc lửa giận!

Đứng bật dậy, cũng không thèm nhìn tới hân, đến chụp lấy cây thương Thiên Hoa Loạn Vũ, giận dữ phóng tới gương mặt yêu mị xấu xa kia đâm một phát.

Quý Từ Thiên cười rộ lên, Bồ Đào định thân lại liền hối hận.

"Sao vậy!?"

Quý Từ Thiên cầm cây thương lui về phía sau hai bước, thấy Bồ Đào đỏ mặt, bộ dáng thu hồi thương quần bách, càng cười to hơn chọc tiếp "Sao không dám cất bước đi lại đây a?"

"Ngươi đi chết đi!!"

Bồ Đào ôm bụng, quãng đi Thiên Hoa Loạn Vũ, buồn bã chạy thẳng về phòng.

Nín thở ngồi trên giường.

Có ai nói cho nàng biết, có phải đương kim võ lâm nữ hiệp đều như thế này hay không a?

Cái quần nhò kia có đoạn đoạn vài bộ làm Bồ Đào căn bản không dám cất bước đi, làm sao còn có thể vũ đao lộng thương, phi thân trèo vách tường?

Quý Từ Thiên tên tiểu bại hoại nhà ngươi, không phải phụ thân ngươi là yêu mị đoạn tụ hay sao? Sao ngươi còn biết đến cái kia!? Còn dám cười chọc ta!

Bồ Đào túm một lọn tóc, xem đó là Quý Từ Thiên, hung hăng cắn xé.

Rệt.....

Cửa phòng mở, Quý Từ Thiên yêu mị thò đầu vào.

"Tiểu Bồ Đào, Quý ca ca sai rồi."

"Đi ra, ai là muội muội của nhà ngươi!"

"Đừng giận mà." Quý Từ Thiên trực tiếp đẩy cửa ra, bước vào, đến ngồi sát bên người Bồ Đào, ôm lấy nàng. Bồ Đào giả dựa quay mình đi, thế là Quý Từ Thiên nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau, vừa nói vừa xoa tay lên bụng của nàng.

"Đau lắm sao? Ngươi mới vừa chạy về phòng, gia gia không biết từ đâu xông ra, hung hăng mắng ta, ngươi xem. Trên đầu ta còn bị đánh sưng một cục, còn nóng hổi đây nè!"

"Vừa lắm.....đáng đời!"

Bồ Đào đỏ mặt lên, Thượng Quan Khâm cũng thường xuyên ôm nàng, nhưng nàng không cảm thấy khăn trương như lúc này.

Mở miệng liền cảm thấy được hơi thở ấm áp của Quý Từ Thiên phả lên cổ, thân hình nàng chợt run rẩy lên.

To tiếng kêu buông ra, hơi thở dồn dập nóng bừng, Bồ Đào có chút rung động.

Bị một người mỹ mạo như Quý Từ Thiên ôm từ phía sau.....bất kỳ ai cũng sẽ bị thần trí điên đảo ngay.....

Mà Bồ Đào cũng đã được mười ba tuổi, hưởng hồ hôm nay bắt đầu là ngày nàng trở thành người lớn.

Phụ thân của Quý Từ Thiên là người đoạn tụ, đây là chuyện khiến Quý gia gia tức giận nhất, vì thế lão sợ đứa cháu đích tôn bảo bối của mình cũng biến thành đoạn tụ, nên lão bắt hân đi rồi tự mình dưỡng dục lấy. Quý phụ thân cũng không phản đối, thiếu đứa con còn đỡ mệt, vừa lúc thiên hạ thái bình, tha hồ hưởng thụ ca múa, mỹ nam vờn quanh, Bồ Đào chưa gặp qua Quý phụ thân, cũng chỉ biết đó là tuyệt thế mỹ nam trong chốn võ lâm, Thượng Quan Khâm rất ít khi nhắc tới chuyện võ lâm với Bồ Đào.

Vì thế khi Quý gia gia thấy đại tôn tử bảo bối của hân cùng nữ oa nhi xinh đẹp này tương hợp tương đắc như vậy, mà nàng lại là người kế thừa Thượng Quan gia, thân phận địa vị cũng tương xứng với Quý Từ Thiên, nên mới giữ vững ý niệm trong đầu, không chút do dự dạy thương pháp cho Bồ Đào. Mỗi lúc hai người bọn họ ở chung một chỗ luận võ, lão liền lặng lẽ trốn vào một góc, lén rung đùi cười đắc ý đối với đứa cháu đầu tư tương lai do chính tay mình lựa chọn.

Lúc này Quý gia gia neho mắt như ánh trăng rằm cười mỉ mỉ, ngắm hai đứa đang ôm nhau thành một khối trong phòng.

Nhưng.....

Quý Từ Thiện nhăn nhó cái mũi, rồi lại neho hàng lông mi lại, Quý gia gia đang cảm thấy kỳ quái, chợt thấy Quý Từ Thiện không chịu nổi, hắt xì một tiếng kinh thiên động địa ra, vừa lúc nước miếng văng lên cổ của Bồ Đào. Bồ Đào lạnh lùng quay đầu lại, Quý Từ Thiện lấy khăn tay chà chà cái mũi, xoay người chạy như bay ra cửa sổ.

"Quý--Từ-- Thiện--! Có gan thì đừng chạy!!!"

"Ta muốn đi Dương Châu a." Lúc trời hừng đông, Quý Từ Thiện bị Quý gia gia âm thầm đánh cho một quyền, đầu bưng bó một mảnh vải trắng nhưng vẫn không hiểu nguyên nhân tại sao. Hắn bị gia gia bắt vào nhà, đang cùng Bồ Đào cáo biệt.

"Ừ." Bồ Đào trầm mặt xuống, cảm tức Quý Từ Thiện, tiểu hài tử vẫn chính là tiểu hài tử, mắt công nương còn bị hắn làm cho hoảng hốt rung động.

Mười lăm tuổi còn bị gia gia đánh.....

Bồ Đào đột nhiên nhớ tới vị mỹ thiếu niên trong bộ bạch y đầu tiên nàng gặp.....

Sư phụ.....

Lúc đó hắn cũng mười lăm tuổi.....

Nhưng sao lại chẳng chặc người lớn như vậy.

"Ánh mắt đó của ngươi là sao?!" Quý Từ Thiện bất mãn, khuôn hoảng nhìn Bồ Đào, nhìn thoáng qua gia gia, cực kỳ ủy khuất "Gia gia, ta cũng muốn đi Bình Khí Phổ bài danh....."

Quý gia gia "Không thể nào!"

Quý Từ Thiện nói "Vậy sao tiểu nương tử được đi!"

"Ai là tiểu nương tử của ngươi!" Bồ Đào nắm quyền.

"Tóm lại trước khi gia gia ta qua đời, ngươi phải hứa không được rời khỏi sân viện này!"

"..... tại sao....." Quý Từ Thiện nhăn nhó, Bồ Đào nhìn nhìn Quý gia gia, nhớ tới bộ dáng Thượng Quan Khâm khi nhíu mày xòe cây quạt ngăn trở ánh mắt của nam nữ thanh niên, đột nhiên cảm thấy mình có thể hiểu quyết định của Quý gia gia.

Cáo biệt xong Quý Từ Thiện, thấy bộ dáng hắn cúi đầu ủ rũ vô cùng đáng thương, Bồ Đào vui sướng khi người khác gặp họa hết nửa ngày, nhưng vẫn thu lấy lễ vật của Quý Từ Thiện.

Thiên Hoa Loạn Vũ, được Quý gia gia thu lại thành một vòng tay lấp lánh đeo vào tay trái cho Bồ Đào.

Nói gì thì nói, thanh trường thương Thiên Hoa Loạn Vũ này đã làm bạn với Bồ Đào ba năm nay, ý của Quý gia gia là tặng cái này cho Bồ Đào làm kỷ niệm, còn ý của Quý Từ Thiện là tặng cái này làm lễ vật dạm hỏi cưới người sau này. Hắn nói xong liền bị ăn một quyền của Quý gia gia.

Bồ Đào tò mò, một thanh trường thương sao có thể nén lại thành một cái vòng tay.

Nhưng sau khi nàng trở về nghiên cứu nửa ngày, rốt cuộc cũng hiểu là khi nhấn một cái cơ hoành, có thể biến thành một cây trường thương dài cả thước.

Đặc điểm lớn nhất của Thiên Hoa Loạn Vũ chính là, đây là một cây nhuyễn thương, khác với cây trường bình thường, cũng tựa như thanh nhuyễn kiếm Bồ Đào hay sử dụng, khác với thanh kiếm bình thường.

Hơn nữa đầu thương của Thiên Hoa Loạn Vũ cũng không giống đầu thương bình thường, nó được làm bằng bạc ròng, khi bung ra hình dáng cũng như thanh trường thương bình thường, nhưng khi thu vào thì chỉ là một vòng bạc lấp lánh.

Nhưng Quý gia gia đúng thật là Quý gia gia, tặng Thiên Hoa Loạn Vũ này cho nàng để nàng có thể phát huy uy lực lớn nhất của bộ thương pháp lão dạy.

Tây máy tìm tòi nửa ngày, Bồ Đào kết luận, vật hi hãn tất có chỗ hi hãn của nó.

Hiện giờ thương pháp của nàng đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, đương nhiên, cũng có lúc nàng cảm thấy mình học Thượng Quan kiếm pháp có chút dư thừa, nhưng vài ngày sau liền lập tức thay đổi ý tưởng này.

Về phần Thiên Hoa Loạn Vũ trên giang hồ địa vị cao cỡ nào, Bồ Đào không biết. Chỉ biết đây là một trong những bảo bối của Quý phụ thân, hẳn mở một con mắt nhắm một con mắt để Quý gia gia đem Thiên Hoa Loạn Vũ về trong viện cho đại tôn tử bảo bối của lão chơi.

Tiểu thuyết từng đề cập, giang hồ là nơi tốt nhất để thiếu niên tuấn kiệt hiển lộ quyền cước.

Sự thật chính là, nào giống như trong tiểu thuyết, làm gì có nhiều mỹ thiếu niên xuất đầu lộ diện trong Đại hội võ lâm hoặc là Bình Khí Phổ bài danh này như vậy.

Bồ Đào vĩnh viễn vẫn không hiểu tại sao Thượng quan kiểm pháp của Thượng Quan Khâm – sư phụ của nàng lại không có vị trí nào trong Bình Khí Phổ bài danh.

Rốt cục ngày hôm đó trước khi lên đường, cái kia cũng đã hết.

Bồ Đào hỏi thẳng.

"Ta? Ta còn quá trẻ....." Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng nói "Thật ra..... Thượng Quan gia đã có hai người kế thừa Bích Huyết kiếm pháp, chẳng qua một người đắc tội lão trang chủ, không được tham gia Đại hội võ lâm và Bình Khí Phổ bài danh, người còn lại, căn bản là không có tư cách tham gia Đại hội Võ lâm, nhưng có thể đi tranh Bình Khí Phổ bài danh."

Bồ Đào thông minh "Sư phụ..... là người nào?"

"Gia chủ là người thứ nhất, sư phụ ta là người thứ hai, Bồ Đào, trước ngươi, người kế thừa chính là gia chủ, ta không phải người kế thừa, không có tư cách đại biểu Thượng Quan gia tham gia Đại hội võ lâm, về phần Bình Khí Phổ bài danh..... Lần này, cũng không phải là vì danh vọng."

"Sư phụ ngươi phải luận võ!?"

Bồ Đào thật không biết chuyện này, nhất thời vui sướng điên cuồng "Sư phụ! Cố lên!"

"Ồ đầu học được ngôn từ ba hoa như vậy, sư phụ ta năm nay hai mươi ba tuổi, tuy có hơi lớn một chút, nhưng dưới hai mươi tuổi là không được tham gia tranh đoạt trong cuộc bài danh. Đây chính là quy định."

Lại còn có quy định cũ nát này? Aizz a, ai đề ra thứ quy định như vậy, làm cho sư phụ ôn nhu xinh đẹp của chúng ta phải đợi từ mười lăm tuổi đến hai mươi ba tuổi mới có cơ hội biểu hiện trong chốn giang hồ a!

"Không nói đến việc này nữa, Bồ Đào, gia chủ mới vừa gọi ta đến, đặt cho ngươi một cái tên, về sau ngươi ở trên giang hồ cũng nên tạo thanh danh cho tốt, chứ không thể.....lên đài báo danh, tại hạ Thượng Quan Bồ Đào....."

Giọng hân mang theo ý cười dọa Bồ Đào nhảy dựng, Bồ Đào vội vàng bắt lấy ống tay áo của Thượng Quan Khâm hỏi "Vậy.....gọi là gì?"

Thượng Quan Khâm cười, cúi đầu xuống, nhẹ giọng thăm thì bên tai Bồ Đào.

Cả người Bồ Đào chấn động, sau đó theo bản năng muốn bịt tai lại, rồi lại vội vàng vàng thu tay lại.

Một cái tên thật nổi a.

Bồ Đào thật vui vẻ, chỉ là vừa rồi hơi thở của Thượng Quan Khâm mang theo hương cỏ cây nóng hổi thổi vào tai Bồ Đào, làm Bồ Đào đột nhiên nhớ tới tên tiểu tử Quý Tử Thiên kia, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Khâm, Bồ Đào bỗng nảy sinh một cảm giác khác lạ. Kể từ khi xuyên không đến nay, nàng vẫn cảm thấy Thượng Quan Khâm xem nàng như khuê nữ thân sinh của hắn, mà nàng cũng xem hắn như phụ thân của nàng..... Vậy tại sao..... trong nháy mắt mới vừa rồi kia, tim nàng lại bắt đầu đập mạnh như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì nàng đã trưởng thành?

Không đúng a..... Bồ Đào nhớ rõ bản thân mình không nhỏ a.....

Aizz..Quái, vẫn cảm thấy mình không phải chỉ có mười ba tuổi..... A a, nhưng sao nghĩ không ra a.

Cuốn nhật ký giấu trong hộc tường dưới chân giường đã sớm bị quên bém.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khế hôn

Xiêm y mang theo không ít, lúc khởi hành lên đường chỉ có hai xe ngựa.

Sư phụ và Bồ Đào cùng ngồi một xe, còn xe kia thì chất hành lý.

Một lớn một nhỏ và thêm bốn xa phu, trong chớp mắt rời khỏi Thượng Quan sơn trang.

Thượng Quan Khâm cho Bồ Đào ngồi trong xe ngựa thật to, bên trong như một căn phòng thu nhỏ, Bồ Đào vẫn lấy làm lạ, nàng chưa từng ngồi qua xe ngựa, vẫn cứ tưởng xe ngựa giống như một cái kiệu vậy, nhất định là vừa nhỏ vừa ngộp. Nào ngờ xe ngựa lại có thể lớn như vậy, bên trong còn trải mấy tầng chăn đệm bằng nhung thật dày, kéo ra một cái là có thể chui vào ngủ, hai bên là cửa sổ có rèm che, có thể kéo ra nhìn cảnh sắc bên ngoài, cạnh cửa sổ còn có hai chiếc ghế nhỏ nhỏ để ngồi.

Thật sự là vô cùng hào hoa a.

Xe ngựa lớn như vậy nên phải cần đến bốn con ngựa để kéo, hèn chi phải cần nhiều xa phu như vậy.

Ngồi vào xe, khi xe ngựa bắt đầu chạy cũng là lúc trên xe trở nên xóc nảy, Bồ Đào có chút say xe, không khác gì so với thời hiện đại.

Thượng Quan Khâm rót hai chén trà nóng hổi đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ.

"Bồ Đào, đã thuần thục cách ra dấu bằng tay rồi à?"

"Ừ" Bồ Đào gật đầu, Thượng Quan Khâm sờ lại gần, nhẹ nhàng ôm đầu Bồ Đào vào trong lòng hân "Ồ, đúng rồi, cứ như vậy, khi đi đường khẽ cúi đầu xuống một chút, vừa dễ nhìn mà lại không ai chú ý thấy người không có yết hầu."

"Được."

Vì biến nàng thành nam nhân, Thượng Quan gia thật sự là tổn không ít tâm tư, năm ngoái tung ra tin tức, nói Bồ Đào sinh bệnh nặng, không thể nói được, sau đó còn nói, Bồ Đào quyết tâm vì Thượng Quan gia nên hy sinh hạnh phúc cá nhân, suốt đời không cưới gả.

Những người nàng có thể lấy đều giữ khoảng cách với nàng.

Lúc ấy trong lòng Bồ Đào cảm thấy không thích chút nào, buổi tối hôm đó còn bị Quý Tử Thiển cười nói "Tiểu nương tử a, người không thể cưới vợ được, mà chỉ có thể gả cho ta thôi!"

Vì người kế thừa Thượng Quan gia không thể thành thân, nên Thượng Quan Tuyết liền biến thành đối tượng theo đuổi của nam tử thanh thiếu niên.

Bồ Đào lạnh lùng nghĩ, Thượng Quan Thanh Khuê cùng lắm chỉ là thu hồi thân phận người kế thừa sơn trang của nàng lại mà thôi.

Từ trận đấu kia nàng đã nhận ra điều này, Bồ Đào thật thương tâm khi thấy thời gian trôi qua thật lâu.

Thượng Quan Tuyết kia cũng là một mỹ nữ, mười hai tuổi đã lộ vẻ một tiểu mỹ nhân, trưởng thành sẽ càng xinh đẹp hơn nữa. Kể từ năm ngoái khi Bồ Đào bị đồn đãi trở thành một phế nhân không thể cưới vợ, lập tức có người bắt đầu vào cửa cầu hôn Thượng Quan Tuyết.

Nhưng dường như Thượng Quan Thanh Khuê còn chưa quên lời hứa hẹn năm ấy, nên chỉ cười nhẹ từ chối "Không thể nào, khuê nữ nhà ta chính là thê tử tương lai của Mộ Dung gia!"

"Đang nghĩ gì vậy?" Thanh âm ôn hòa cắt ngang dòng suy nghĩ của Bồ Đào.

"Không có gì."

"Uống trà đi."

"Ừ, sư phụ à....."

"Gì?"

"Ta nghĩ....."

"Nói cho hết câu....."

"Sư phụ, người thật sự không yêu không cưới?"

"Phải a."

"Có thể nào có vấn đề....." Bồ Đào giật giật tay áo của mình, sắc mặt Thượng Quan Khâm đột nhiên biến đổi, sau đó trấn định lại, mỉm cười nói "Bồ

Đào muốn hỏi vì sư có phải bị đoạn tụ hay không sao?"

"Ặc..... Bò Đào chỉ cảm thấy sư phụ hẳn nên lo lắng một chút....." Bò Đào bắt đầu lau mồ hôi, cảm thấy mình chuyển đề tài hơi bị thất bại.

"Kêu vì sư thích nam nhân....."

"có chút khó....." Thượng Quan Khâm nhú mày, lời nói hơi thẳng thừng, Bò Đào nhất thời cũng chưa thích ứng nổi, có chút ngây ngốc,

"Ặc..... A a....."

"Có phải Bò Đào cảm thấy tịch mịch hay không?"

"Cái gì?"

"Vi sư bắt vài con sâu cho người chơi....."

"Không cần!!! Bò Đào chỉ nói bậy thôi! Sư phụ! Ngài vừa rồi nghe không rõ!!!"

"Vậy Bò Đào suy nghĩ cái gì?"

Thượng Quan Khâm mỉm cười chống cằm, một tay khoanh lại, tư thế thập phần tuyệt đẹp, Bò Đào cúi đầu nói "Bò Đào.....không thể cưới.....Thật ra chính là.....không thể lập gia đình....."

Thượng Quan Khâm ngẩn ra, Bò Đào tiếp tục nói "A a..... sau này Bò Đào giống như sư phụ vậy, đều là hòa thượng."

"Không đúng."

"Sao lại không đúng?"

"Người là ni cô."

"....."

Nếu Bò Đào là con mèo, có lẽ đã bị vật lỏng.

Công phu chính người của Thượng Quan Khâm chính là tổ sư gia của tên tiểu hài tử Quý Tử Thiên kia.

"Bò Đào."

"Có!"

Thượng Quan Khâm đột nhiên xáp lại gần.

Kéo Bò Đào qua, ôn nhu nhìn nàng, nhìn gần nửa ngày, nhìn đến nỗi Bò Đào phải nghiêng đầu hỏi "Sư phụ, sao?"

"Về sau Bò Đào không ai thương, sư phụ thương người."

Thượng Quan Khâm dịu dàng kéo một lọn tóc của Bò Đào, đặt lên môi khẽ hôn, tim Bò Đào đập lạc mất một nhịp, bị hành động mới vừa rồi của Thượng Quan Khâm làm cho hồ đồ, nhưng lúc này nàng còn chưa ý thức được, quan hệ của nàng và Thượng Quan Khâm từ nay về sau không thể trở lại như trước được.

Bò Đào nghĩ mình không phải là một nữ tử thích suy nghĩ miên man.

Hơn nữa cái hôn nhẹ nhàng của Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Thanh Khuê cũng đã từng ôm hôn Thượng Quan Tuyết không ít lần.

Nhưng mà..... Tại sao..... Lại.....Rung động..... Như vậy.

Thượng Quan Khâm vẫn ngồi cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, một tay khoanh lại.

Nhiều năm qua hắn vẫn thích mặc áo trắng như vậy.

Dây cột tóc thật dài, xen lẫn trong mái tóc dài đen bóng, có khi bị gió thổi đến, tung bay phấp phới ở phía sau.

Bò Đào đột nhiên nhớ tới đêm đó lúc dựa sát vào Quý Tử Thiên, nàng cũng cảm thấy một cảm giác khấn trương lạ thường, vô cùng khó hiểu.

Vừa rồi, mới vừa rồi, lúc Thượng Quan Khâm chăm chú nhìn nàng, nàng lại một lần nữa cảm thấy khấn trương như vậy.

Nàng nhớ rõ mình có một cái tật xấu, đó là vừa thấy nam tử nào xinh đẹp, sẽ then thùng.

Nhưng đã theo Thượng Quan Khâm nhiều năm như vậy.

Sao đột nhiên lại bắt đầu rung động?

Đó là một cảm giác ám muội vô hình.

Kể từ nay về sau bắt đầu khuyếch trương dần trong lòng hai người.

Mãi khi xe ngựa đến thành trấn, xa phu vào khách điểm đặt phòng, mang hành lý vào.

Bồ Đào vẫn còn suy tư, sau này nàng còn dám lộ thân thể trước mặt Thượng Quan Khâm hay không.

Một ngày nào đó phải trưởng thành, yêu đương.

Dù sao nàng cũng đã trưởng thành từ lâu rồi.

"Đừng ngăn người, xuống xe thôi."

Thượng Quan Khâm ôm Bồ Đào xuống xe.

Đơn giản chỉ là đi dùng cơm.

Khách điểm này cũng không tồi, tầng dưới là quán cơm, tầng trên là phòng để nghỉ ngơi.

Nhưng lúc ăn cơm xong rồi lên lầu, lại xảy ra chuyện phiền toái.

Không biết ở đâu lòi ra một nam tử trẻ tuổi, nhận ra Thượng Quan Khâm, giữ chặt lấy xiêm y của hắn, nói rằng phải tỏ tình bằng bất cứ giá nào.

Thượng Quan Khâm thuận thực mở ra cây quạt màu vàng thật to, che khuất đôi mắt của nam tử kia.

"Xin cho ta một cơ hội."

Người nọ nói.

Thượng Quan Khâm rút cuộc không thể duy trì nổi nụ cười như thường lệ, Bồ Đào cảm thấy trên người sư phụ tản ra một luồng sát khí.

Tất cả mọi người đang ăn cơm đều dừng lại nhìn bọn họ.

Chính Bồ Đào còn cảm thấy mặt mình nóng lên, hướng hồ Thượng Quan Khâm, sắc mặt hắn càng khó coi hơn nữa. Lo lắng Thượng Quan Khâm tức giận, Bồ Đào không tự chủ được nắm chặt tay hắn.

Nào ngờ mới vừa nắm tay hắn, đã bị Thượng Quan Khâm hắn kéo lại gần, ôm vào trong lòng.

"Quả thật ta thích nam tử, nhưng ta thích thiếu niên nhu mì, các hạ bộ dáng cường kiện như vậy không đúng sở thích của tại hạ, rõ chưa."

Vừa dứt lời, hắn cúi đầu hôn một cái rất nhanh trên trán Bồ Đào trước mặt tất cả mọi người trong quán.

Mặt Bồ Đào ngốc ra.

Nam tử kia thực thương tâm lắc lắc đầu, sau đó hung tợn trừng mắt liếc Bồ Đào một cái rồi xoay người bỏ đi ngay lập tức.

Bồ Đào tiếp tục đàn ra, bị Thượng Quan Khâm kéo trở về phòng.

Đúng rồi, Bồ Đào có tên đàn hoàng.

Thượng Quan Kinh Hồng, là kinh hồng tái hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ma giáo

Cho đến bây giờ Thượng Quan Khâm đều mặc áo trắng, để tóc dài, mái tóc đen bóng thật dày xõa sau lưng, chỉ đơn giản vấn lên một nửa, cài một cây trâm xéo xéo. Cài trâm như thế thật sự khiến bộ dáng hấn quyền rũ hơn, nhưng Bò Đào hiểu Thượng Quan Khâm, hấn tuyệt đối không muốn như vậy.

Lúc Thượng Quan Khâm ăn cơm, tuyệt đối phải ngậm miệng nhai nhỏ nhẹ không phát ra tiếng, hấn yêu cầu Bò Đào cũng phải có thói quen như vậy. Hơn nữa khi ăn cơm cũng không được nói chuyện.

Còn nữa, lúc đọc sách, nhất định phải để bên cạnh thật nhiều đèn, nói là để bảo hộ ánh mắt, một người luyện tập võ công tuyệt đối phải luôn luôn bảo trì thị lực tốt nhất.

Hấn đã trưởng thành nhưng vẫn thích vấn tóc một nửa để xõa một nửa, nơi cây trâm được cài sẽ vắt vào sợi dây cột tóc thật dài chẻ ra hai bên. Hơn nữa mỗi ngày đều đổi một sợi dây cột tóc có màu khác nhau, nhưng chiều dài sợi dây cột tóc luôn luôn đúng đưa đến tận thắt lưng. Có một lần Bò Đào cùng Thượng Quan Khâm luận võ, bị ép đến mức không thể chống đỡ nổi, bèn níu sợi dây cột tóc của hấn, trong phút giây nguy hiểm đã chuyển bại thành thắng.

Mỗi ngày hấn đều phải tắm rửa, nếu bất tiện không thể tắm rửa thì cũng phải gội đầu, sau đó để mái tóc ướt sũng ngồi bên cửa sổ cho gió thổi khô.

Bò Đào nghĩ mình rất hiểu Thượng Quan Khâm, nhất cử nhất động của hấn, nhắm mắt lại nàng cũng có thể phác họa ra trong lòng. Nhưng đột nhiên có một ngày, trong giây lát nàng phát hiện, thật ra nàng không hiểu hấn một chút nào.

"Tại sao lại hôn ta?"

Bò Đào nhin không được, vừa vào phòng liền hỏi.

"Hử?" Bộ dáng Thượng Quan Khâm không chút nào để ý "May là có Bò Đào ở đây, vừa rồi ta cũng không quen biết gì với người đó, nhưng từ nay về sau, trên giang hồ hấn sẽ đồn đãi là ta đã có người trong lòng rồi."

"..... Sư phụ thực phiền não lắm sao?"

"Nếu có một hoàng hoa đại cô nương nói thích người, người có phiền não hay không?"

".....Cho dù là hoa hồng đại cô nương..... Ta cũng sẽ phiền não....."

"Thì vậy a....."

Vì thế sự tình này không truy cứu nữa.

Rốt cuộc Bò Đào cũng không hỏi đến cùng, chính bản thân nàng cũng không hiểu rõ, nên vứt bỏ phiền não đi không suy nghĩ nữa.

Không ngờ ngồi trên xe ngựa không cũng đã hơn mười ba ngày.

Ban đầu Bò Đào thực kích động ghé vào cửa sổ ngắm phong cảnh.

Sau lại bắt đầu nói chuyện phiếm, tranh cãi, hồ nháo với Thượng Quan Khâm trong xe ngựa.

Sau nữa cuộn mền lại ngủ cả ngày.

Ngày thứ mười bốn, rốt cuộc bọn nàng cũng đến Dương Châu.

Thành Dương Châu vốn giàu có sầm uất, lại bởi vì Binh Khí Phổ Bài Danh được tổ chức ở đây nên càng trở nên náo nhiệt thêm.

Từ đại hộ pháp của Thượng Quan gia đều là lão nhân, Bò Đào căn bản không nhớ được tên của bọn họ.

Nhưng Tam đại trưởng lão thì ngược lại, người nào người nấy đều là tuổi trẻ tài cao, gồm có đại thúc Thượng Quan Phi ba mươi lăm tuổi, phong lưu mà tinh thông Bích Huyết kiếm pháp, Thượng Quan Lưu Thủy hai mươi tuổi, xinh đẹp linh động, Thượng Quan Liễu Như mười chín tuổi lại thập phần tinh lạng trầm ổn, nổi tiếng với bộ Tuyệt Tình kiếm pháp.

Lúc này Tam đại trưởng lão đều đã báo danh.

Còn có một người nữa.

Phó gia chủ Thượng Quan gia, hai mươi ba tuổi, mỹ mạo tuấn tú, tinh thông Bích Huyết kiếm pháp, chính là Thượng Quan Khâm.

Tin Thượng Quan Khâm tham gia Binh Khí Phổ bài danh lần này đã hấp dẫn một số lượng lớn thiếu niên thanh nữ đến xem, nên nơi đoàn người Thượng Quan gia nghỉ ngơi – khách điểm Phong Duyệt, lão bản chủ khách điểm cực kỳ cao hứng đặc cách miễn chi phí ăn ở cho chúng đệ tử của Thượng Quan gia.

Trận đấu được định sẽ diễn ra vào sáng ngày mai, hôm nay là ngày cuối cùng để luyện tập và chuẩn bị, nên mọi người đều ở lại phòng tranh thủ luyện công.

Thượng Quan Khâm lại vô cùng nhàn rỗi, sau khi ăn cơm xong liền kêu xe ngựa, mang theo Bò Đào đi dạo phố.

Bàn tay hần nắm lấy bàn tay của Bò Đào, còn tay của Bò Đào lại ôm vai hần, hai người cứ như vậy mà lững thững dạo bước trên đường, cực kỳ giống một đôi thiếu niên tình lữ.

Tin tức Thượng Quan Khâm mang theo một tiểu nam sủng xinh đẹp bên người nhanh chóng được truyền bá khắp nơi, buổi sáng bọn họ đi ra ngoài, buổi tối tất cả mọi người trong khách điếm đều biết.

Nhìn thấy bộ dạng Tam đại trưởng lão muốn cười mà không dám cười, còn Tứ đại hộ pháp lại tức giận đến vênh cả râu, Bò Đào và Thượng Quan Khâm đều dờ khóc dờ cười.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Quan Khâm ngủ dậy, tự mình thay một bộ trang phục mới màu trắng, dây cột tóc cũng màu trắng, sau đó đi đánh thức Bò Đào dậy.

Từ sau khi bị cái kia đến giờ, Bò Đào thường ngủ nướng trên giường, lần nào Thượng Quan Khâm cũng nhìn không được mà tóc mền của nàng ra, lúc nàng vẫn còn mãi mê ngủ thì Thượng Quan Khâm đã xếp mền lại ngăn nắp, đợi Bò Đào bị lạnh mà hốt hoảng tỉnh dậy mới thôi.

Mơ mơ màng màng bị Thượng Quan Khâm thay đồ cho, mặc trung y, ngoại y, rửa mặt bằng nước lạnh, bị đẩy đến trước gương chải đầu, đợi đến khi Thượng Quan Khâm đem mái tóc kia của Bò Đào búi thành một búi vừa cao vừa to lên, thắt lại bằng một cái nút ngọc, sau đó nhìn trái nhìn phải một hồi, chưa hài lòng, lại cột cột thắt thắt thành kiểu khác, lúc này Bò Đào mới tỉnh mộng mà hoàn toàn cáo biệt chu công.

"Đừng nhúc nhích."

Cuối cùng Thượng Quan Khâm cũng cột cột thắt thắt xong, nhẹ nhàng thổi một hơi những sợi tóc vương nơi khóe mắt của Bò Đào.

Bò Đào khẽ run lên, vội đứng dậy.

"Trận đấu....."

"Yên tâm, Lưu Thủy các nàng tối hôm qua đã đi giành chỗ ngồi rồi, tốc độ của các nàng ấy rất nhanh, chắc hẳn là đã sắp xếp được mấy chỗ....."

"Ừ"

Vốn buổi trưa mới bắt đầu trận đấu, nhưng lúc này đấu trường đã ngồi chật ních.

Thượng Quan Khâm kéo Bò Đào chen vào đám đông, sau khi oằn mình gánh chịu vô số những ánh mắt xem thường lẫn bức bối, rốt cục cũng chen lên được hai chỗ ngồi đã được giành sẵn ở phía trước. Bên phía đông đối diện với chỗ ngồi của hai người, Lưu Thủy một mực vẫy tay ngoắc ngoắc ra hiệu cho Bò Đào và Thượng Quan Khâm bên này.

"Đang ở đây nè!"

Hai người quay sang nhìn.

Bình Khí Phổ Bài Danh không giống như Đại Hội Võ Lâm, các đại môn phái, gia tộc lớn đều có chỗ ngồi cố định thật tốt.

Ở đây, quy củ từ trước đến nay đều là, đến sớm thì có chỗ ngồi, đến trễ thì phải đứng.

Đến trễ vừa vừa thì đứng đằng trước, đến trễ quá thì đứng hàng cuối cùng, cái gì cũng không thấy tới.

Sau khi Bò Đào ngồi xuống, phát hiện cũng có vài "cao nhân" không cần chen lấn, trực tiếp dùng khinh công bay qua đầu người tiến vào, cũng có thể cướp được chỗ ngồi, nhưng cũng không có nhiều người có khinh công đạt đến trình độ như vậy, không giẫm đạp một ai mà bay lướt qua một đội ngũ dài như vậy, đa số đều bay đến một nửa rồi hết hơi phải rơi xuống, nhưng như vậy cũng đỡ phải chen lấn từ đầu.

Nghĩ đến đây, Bò Đào hoàn hồn lại.

Tổng cộng gần một trăm chỗ ngồi sắp xếp hai bên xung quanh đài luận võ.

Thượng Quan gia giành được mười lăm chỗ ngồi, Tứ Đại hộ pháp, Tam Đại trưởng lão, Bò Đào và sư phụ nữa tổng cộng là chín người, còn lại là chúng đệ tử của Thượng Quan gia, lớn tuổi thì có chỗ ngồi, nhỏ tuổi hơn thì phải đứng. Chỗ ngồi ngay trước đài luận võ, góc nhìn vô cùng tốt.

Bên trái là một đám cô nương mặc xiêm y màu hồng của Lâm Uyển giáo, chương môn Ngũ Độc Môn và ba gã đệ tử, bên phải là Võ Đang, Thiếu Lâm Phái Võ Đang giành được một chỗ ngồi, ưu tiên cho vị chương môn lão nhân ngồi. Phái Thiếu Lâm thì giành không được chỗ ngồi nào nên tất cả đều đứng cạnh phái Võ Đang.

Còn lại những người có chỗ ngồi khác đều là những người ăn mặc kỳ kỳ quái quái, Bồ Đào cũng không biết là ai.

Chính giữa ngay sát đài luận võ còn một cái ghế trống, có lẽ ai đó còn chưa đến.

Bồ Đào xem nửa ngày, khẽ kéo nhẹ ống tay áo của Thượng Quan Khâm.

"Chuyện gì?"

"Sao ở bên kia lại như vậy?"

Bồ Đào cẩn thận chỉ vào hai chỗ ngồi được sắp xếp chính tề một bên đài luận võ, hai ghế ấy đều bỏ trống chưa có người ngồi, nhưng trên mỗi cái ghế đều được treo một đóa mầu đơn màu tím thật to.

"Đó là vị trí của người trong Ma Giáo, thế lực của bọn họ rất lớn." Thượng Quan Khâm kết luận lại bằng một câu "Võ lâm cũng vậy mà Thượng Quan gia cũng vậy, đều đâu không lại bọn họ."

"Ghê như vậy sao?"

Bồ Đào ngạc nhiên.

"Ừ, Ma Giáo tồn tại cả trăm năm nay, đương kim Giáo chủ là Quý Tử Phong."

"Quý Tử..... Aaa !!!!!!!!!!!!!!!"

Bồ Đào ngây ngốc.

Quý Tử Phong..... Quý Tử Thiên..... Giáo chủ Ma giáo là Quý phụ thân!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Binh Khí Phổ Bài Danh

"Trước kia không nói chuyện tình trên giang hồ cho người biết, để người ngờ ngáo như vậy....." Thượng Quan Khâm thấy mặt Bồ Đào ngây ra, hần phát ra một tiếng cười khẽ.

Bồ Đào nhanh chóng thu hồi ánh mắt ngây ngốc lại, lúc này bốn phía đều đặc kín người ngồi, âm thanh bàn tán nghị luận ong ong vang trời.

Mộ Dung gia cũng chiếm được vài ghế, Bồ Đào thấy Mộ Dung Thân Phi chen vào đến vị trí chính giữa ngồi xuống. Tiểu tử kia nay đã ra về một thiếu niên tuấn tú, ôn hòa văn nhã, thấy ai cũng đều tỏ ra rất có lễ phép, sau đó ôm cây hoa thương của mình lặng lẽ ngồi một chỗ.

Còn nhớ rõ bộ dáng trợn mắt há mồm của hắn khi bị thua trong tay nàng năm nào.

Hiện nay Quý Tử Thiên, Mộ Dung Thân Phi đều đã trưởng thành và ra về người lớn.

Bồ Đào chợt nổi lên lòng hâm mộ. Mộ Dung Thân Phi bên kia có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Bồ Đào, nên chuyển mắt nhìn lại bên này, tựa hồ có chút ngạc nhiên, sau đó gật đầu khẽ chào một cách vô cùng phong độ.

Bồ Đào nghe thấy Lưu Thủy đứng sau lưng nàng cả kinh nói "Thật là một thiếu niên tuấn tú a."

Thượng Quan Khâm quay đầu lại cười "Là hài tử năm xưa sao."

"Lại rất lễ phép." Liễu Như tiếp lời, Thượng Quan Khâm vẫn cười, nhưng không nói gì thêm nữa.

Mộ Dung Thân Phi gật nhẹ đầu tỏ vẻ còn nhớ rõ Bồ Đào, rồi lập tức đáp lại nhiệt tình của những người khác, Bồ Đào sờ sờ mũi, cảm thấy có chút không thú vị.

"Nếu sư phụ và hần giao đấu, Bồ Đào hy vọng ai có thể thắng?"

Thanh âm của Thượng Quan Khâm đột nhiên truyền lại, Bồ Đào khẽ giật mình một chút, sau đó viết trên bàn tay trái của Thượng Quan Khâm "Hần báo danh?"

Sợ những người xung quanh biết thân phận của mình, Bồ Đào không thể không bắt đầu làm bộ như câm điếc.

"Báo. Lúc này hấn là một trong ba người đại diện cho Mộ Dung gia tham chiến"

"Không phải nói dưới hai mươi tuổi không được báo danh sao?"

"Tháng trước Minh chủ Võ lâm sửa lại quy định rồi, rất nhiều thiếu niên đều được báo danh. Liễu Như cũng vậy."

"Ta là thiếu nữ." Liễu Như tiếp lời. Thượng Quan Khâm chỉ cười.

Bồ Đào gật gật đầu, tiếp tục viết viết "Tam đại trưởng lão của chúng ta cũng tham gia sao?"

"Đúng."

"Vậy tổng cộng là bốn người....."

"Đúng vậy."

Bồ Đào tập trung viết viết vẽ vẽ trong lòng bàn tay trái của Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Khâm tập trung cúi đầu xuống xem, đầu của hai người lúc này kề sát vào nhau. Vừa đúng lúc Mộ Dung Thân Phi nhìn sang, chứng kiến được cảnh tượng như vậy, vội cầm lấy cây hoa thương của mình chuyển mắt nhìn sang nơi khác.

"Bên Ma giáo chắc là có rất nhiều người tham gia?"

"Giáo chủ Ma giáo khẳng định là sẽ đến tham gia, Bồ Đào còn chưa biết vị trí Bài Danh nằm ngoài?"

Bồ Đào lắc đầu, viết chữ một chết người, nên quơ tay lên thay.

"Không biết."

"Lưu Thủy!" Thượng Quan Khâm phân phó, Lưu Thủy lập tức lấy ra một quyển sổ bằng trúc điêu khắc thật tinh xảo đưa cho Bồ Đào. Bồ Đào tiếp lấy, bắt đầu mở ra xem

Thấy có đến chín mươi danh tự được xếp hạng, liền không nhẫn nại lật lên phía trước xem

.....

Danh hiệu đệ tứ, Thanh Tâm chương của Vô Tâm đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm

Danh hiệu đệ tam, Thất Tinh Bắc Đẩu Trần hồn bảo đao của Hạ Liên Thiên Tuyệt, Giáo chủ Thiên Tuyệt giáo.

Danh hiệu đệ nhị, Bát Quái chỉ của Dur Ngôn đạo nhân, phái Võ Đang.

Danh hiệu đệ nhất, Thủy Nguyệt Phiêu Linh của Quý Từ Phong, Giáo chủ Tiêu Hồn giáo.

.....

Bồ Đào lại đọc tiếp phía dưới, danh hiệu đệ thập cửu, Bích Huyết kiếm pháp của Thượng Quan Phi.

Bồ Đào khép lại quyển sổ trúc, hoa tay ra dấu hỏi vấn đề thứ nhất.

"Đệ thập cửu?"

"Thế đã là may rồi, nếu lúc đó gặp phải thương pháp của Mộ Dung gia, sợ đã không có cách nào đạt được xếp hạng đó."

Bồ Đào lại vội vàng mở ra quyển sổ trúc kia, trên đó viết "Danh hiệu đệ thập bát, Mộ Dung hoa thương của Mộ Dung Lan"

Khép lại quyển sổ, Bồ Đào tiếp tục hoa tay ra dấu, hỏi "Quý Từ Phong là danh hiệu Đệ nhất?!"

"Ừ, thương pháp của hấn xuất thần nhập hóa, có thể nói là Vô lâm chi tuyệt, nhưng người thì.....có điều, so với lời đồn..... vốn Ma giáo tên là Tiêu Diêu giáo, từ khi hấn tiếp nhận chức giáo chủ, thế từ qua đời, sau lại thu nạp nam sùng, tùy tiện đổi thành Tiêu Hồn giáo....."

Khóe miệng Bồ Đào khẽ run rẩy, cuối cùng hỏi đến vấn đề cuối cùng.

"Thủy Nguyệt Phiêu Linh?"

"Thủy Nguyệt Phiêu Linh là một môn võ công, nói một cách khác, đây là một bộ thương pháp, đương kim Võ lâm đệ nhất bảo điển. Người sáng lập là Võ lâm minh chủ trăm năm về trước Quý Vạn Hoa, sau lại không biết vì sao phản bội võ lâm đồng đạo, bỏ vị trí Minh chủ võ lâm, chạy đến vùng biên giới giữa Tây Vực và Trung Nguyên thành lập giáo phái Tiêu Diêu. Vì giáo chủ đương thời ra tay ngoan độc, tính tình bạo lệ, lúc ấy diệt môn vô số, tiếng ai oán nổi lên khắp nơi, nên nhân sĩ giang hồ gọi bọn họ là Ma giáo. Mấy đời giáo chủ đều là đệ tử đích truyền, gồm có Quý Vạn Hoa, Quý Bình Sơ, Quý Từ Uyên, Quý Từ Phong."

Bồ Đào âm thầm ghi nhớ, nhu thuận gật gù, Thượng Quan Khâm tiếp tục nói "Quý Từ Phong là người đứng đầu đương kim giang hồ Thất đại mỹ nhân, tính tình háo sắc, nam sùng vô số, trong đó Từ Uyên và Vực Tuyết là hai nam sùng được hấn cưng chiều nhất, cũng là tả hữu hội pháp của Ma giáo, võ công thập phần lợi hại, Từ Uyên am hiểu kiếm thuật, Vực Tuyết am hiểu độc dược, nghe nói vốn là huynh đệ của chương môn Ngũ Độc Môn, cũng là một trong Thất Đại mỹ nhân."

Bồ Đào liếc mắt ngắm chương môn Ngũ Độc Môn bên trái, chỉ thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của hấn, quả thật là phi thường dễ nhìn. Thượng Quan Khâm khẽ lại gần nhẹ giọng nói "Hấn cũng là vị cuối cùng trong Thất đại mỹ nhân."

"Còn ai nữa?" Bồ Đào nghe đến đây hứng chí bùng bùng, động tác hoa tay múa chân càng dữ dội khiến không ít người liếc mắt nhìn qua, thấy gia huy biểu tượng của Thượng Quan gia, thấy vị thiếu niên đang hoa tay múa chân vô cùng xinh đẹp, cũng đoán được người này chắc là người kế thừa bị cầm điếu của Thượng Quan gia, mà người mặc áo trắng phong thái phiêu dật kể bên hấn, nhất định là sư phụ của hấn, Thượng Quan Khâm.

"Đứng đầu là Quý Từ Phong, thứ hai là Từ Uyên, thứ ba là Vực Tuyết, ba người này đều là đoạn tụ. Thứ tư là vị nữ nhân nhỏ tuổi nhất của Nam Cung gia – Nam Cung Thiên Nhị, chưa gả ra ngoài. Thứ năm là thê tử của vị Tam trang chủ Đường môn – Lam Ngọc, thứ bảy chính là Môn chủ Ngũ Độc Môn ngồi bên kia – Vực Surong, có rất nhiều thê thất."

Bồ Đào ngậy người một chút, lại hoa tay ra dấu nói "Quả nhiên tên của nam tử trong Thất đại mỹ nhân này đều thật nữ tính."

"Thật sao?"

Thượng Quan Khâm như có chút dăm chiêu nhìn nhìn Bồ Đào, Bồ Đào nghĩ nghĩ một hồi, đột nhiên cả kinh quay qua, hoa tay lên làm dấu nói "Đệ lục mỹ nhân không phải là sư phụ ngài chứ?"

"Tên của sư phụ người nữ tính lắm sao?"

Thượng Quan Khâm dẫn lòng nhần nhìn hỏi, Bồ Đào toát mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng lắc đầu, ra dấu tỏ vẻ tên Thượng Quan Khâm này quả thực đúng mảnh thân vũ, nam tính đến cực điểm.

Lại còn vô tâm cười một cách ngây ngô.

Thượng Quan Khâm nheo đôi mắt lại, Bồ Đào cảm thấy mình như sắp sửa bị trả thù tới nơi, cấp bậc không thua kém gì chuyện ăn com lẫn sâu như lần trước.

"Sư phụ ta sai lầm rồi, ta biết lỗi rồi mà."

Bồ Đào thêm một câu.

Mãi mê nói chuyện không nhận ra, thoáng chốc người đã ngồi đầy hết các vị trí, đảo mắt đã đến giữa trưa. Bồ Đào sờ sờ bụng, Thượng Quan Khâm lấy trong lòng ra một cái bánh bao thịt, nhét vào tay Bồ Đào.

"Nếu có hạt dưa nữa thì tốt." Thượng Quan Khâm nói.

Bồ Đào ngậy ngốc một hồi rồi tiếp lấy. Lúc này Lưu Thủy chạy lại, ân cần đưa qua một cái bao nhỏ, lấy lòng nói.

"Phó gia chủ, tiểu Thiếu chủ, ở đây có hạt dưa nè. Cứ từ từ mà dùng, cắn hạt dưa cứ vứt vô xuống đất là được rồi, sau trận đấu sẽ có người đến dọn sau. Lưu Thủy và Liễu Như đã chuẩn bị sẵn nước quả, sẽ mang sang ngay."

Bồ Đào tiếp nhận, vừa lúc nhìn thấy toàn bộ Tam đại trưởng lão ngồi phía sau đều đang cắn hạt dưa tí tách, trên lưng nàng khẽ đổ mồ hôi.

"Bồ Đào, người nhìn kia, hấn đã đến rồi."

Đang cầm một hạt dưa do dự không biết có nên bỏ vào miệng hay không, Thượng Quan Khâm bên này đã đẩy đẩy tay Bồ Đào, ánh mắt hướng về phía bên kia.

Hai ghế trống bên kia không biết từ khi nào đột nhiên đã có người ngồi vào. Các môn các phái đều mặc trang phục có màu sắc riêng, vừa nhìn đã nhận ra những người này là hòa thượng, những người kia là đạo sĩ, những vị cô nương mặc xiêm y màu hồng là người thuộc giáo phái nào, những vị mặc trang phục có gắn gia huy bên kia là thuộc gia trang nào.

Nhưng nhóm người này lại vô cùng đa màu đa dạng đa sắc thái, có người vắn tóc cao lên, có người xõa tóc bay bay, có người mặc xiêm y màu hồng, có

người mặc áo màu trắng, có thanh niên, có cả thiếu niên.

Đều tụ họp xung quanh hai chiếc ghế có giăng hoa mẫu đơn tím.

Nhưng bọn họ đều có một điểm chung.

Đều là mỹ nam.

Bồ Đào nhìn nhóm người này, lại nhìn Thượng Quan Khâm, vội vàng hoa tay ra dấu nói "Bọn họ đến lúc nào vậy? Sao ta không nhận ra!?"

"Khi người cầm cái bánh bao thịt thì có tám người đến, lúc người quay đầu lại lấy bạch hạt dưa thì lại có thêm tám người nữa đến, tổng cộng là..... Bồ Đào, nội lực của người cần phải tu tập thêm a."

Bồ Đào tiếp tục đỏ mặt hôi lạnh, tỏ vẻ thụ giáo.

Lúc này, một ánh mắt đột nhiên quét đến người Bồ Đào, Bồ Đào đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, nhìn về phương hướng đó.

Thanh niên đang ngồi ở vị trí chủ tọa đang ôm một vị thiếu niên xinh đẹp trong lòng, vị thanh niên kia ngồi đối diện với Bồ Đào, từ góc độ của Bồ Đào có thể nhìn thấy rõ gương mặt thập phần tuấn mỹ của hắn, vai rộng lưng thẳng, vừa thấy đã biết hắn chính là một cao thủ, lúc này một tay ôm vị thiếu niên, một tay mò vào vạt áo của vị thiếu niên đó giờ trò, vị thiếu niên kia quần áo không tề chỉnh, nhưng một chút cũng không thêm để ý đến ánh mắt kinh dị xen lẫn phẫn nộ của những người khác. Ánh mắt cô quái khiến Bồ Đào phát lạnh chính là từ vị thiếu niên này mà ra.

Vị thiếu niên kia cốt cách tinh tế, nằm trong lòng vị thanh niên cười hi hi, mái tóc hắn rất dài, không hiểu vì sao mái tóc của hắn, phân nửa trở xuống đuôi tóc, lại chuyển thành màu lam từ đậm đến nhạt, còn phân nửa trở lên đến da đầu, lại trở nên trắng như tuyết. Thật giống một con khổng tước linh tuyệt mỹ, Bồ Đào ngay từ đầu đã bị mái tóc này hấp dẫn tầm mắt, sau đó nhìn xuống gương mặt hắn, nhất thời há hốc miệng, sợ tới mức không phát ra được một âm thanh nào.

Khuôn mặt này, không phải là của tên tiểu tử thối Quý Từ Thiên kia sao!/?

Thiếu niên kia..... thiếu niên nằm trong lòng vị thanh niên kia, không phải Quý phụ thân thì còn ai nữa!/?

Yêu nghiệt.....

Bồ Đào khép miệng lại, vội vàng cúi đầu xuống, Thượng Quan Khâm theo ánh mắt của Bồ Đào nhìn thấy Quý Từ Phong. Quý Từ Phong kia lại nhìn chăm chăm vào Bồ Đào, ánh mắt lộ ra vẻ thật thém thương, sau khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Thượng Quan Khâm, hắn lại rõ ràng đem ánh mắt dán chặt lên mặt Thượng Quan Khâm, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, quét mắt soi mấy lần, khước miệng lại lộ ra nụ cười quỷ dị hài lòng, còn khẽ liếm liếm khóe môi.

Thượng Quan Khâm sợ tới mức cũng cúi đầu xuống theo Bồ Đào, loại ánh mắt tràn ngập dục vọng này, ngay cả hắn đã hai mươi ba tuổi cũng chịu không nổi.

Lần đầu tiên trốn tránh ánh mắt của người khác.

Thượng Quan Khâm cũng thấy mình có chút mất mặt, chưa đánh đã hàng, chỉ một ánh mắt liền giống như Bồ Đào, cúi đầu xuống không dám ho he. Từ lúc người của Ma giáo xuất hiện, toàn đấu trường đều yên lặng hẳn lại, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào gương mặt của Quý Từ Phong mà ngẩn người.

Bồ Đào kéo bàn tay của Thượng Quan Khâm viết viết "Sư phụ, người nọ vẫn còn nhìn ta hà....."

Sau đó Thượng Quan Khâm cũng kéo bàn tay Bồ Đào lại viết viết "Hắn vẫn đang nhìn Bồ Đào chăm chăm"

"Hắn cũng nhìn sư phụ người vậy, sư phụ người đừng đi theo hắn nha....."

"Bồ Đào đừng nói bậy....." Thượng Quan Khâm chột dạ, toát mồ hôi "Sư phụ chỉ đi theo Bồ Đào.....cả đời....."

Bồ Đào đột nhiên xoay tay lại, mặt đỏ bừng.

Không để ý đến ánh mắt bên kia nữa, hoa tay lên ra dấu nói "Sư phụ không cần phải nói những lời kỳ diệu khó hiểu như vậy!"

"Có vậy sao?" Thượng Quan Khâm cúi đầu xuống cắn hạt dưa, hắn nhẹ nhàng nhổ vỏ ra, nắm trong tay mà không vứt trên mặt đất, Bồ Đào tức giận giật bạch hạt dưa trong tay hắn, đẩy thân hình Thượng Quan Khâm một cái, hai người đang hồ nháo, chợt nghe một thanh âm trong suốt thập phần yêu nị phía bên kia lên tiếng. "Tuyệt nhỉ, bản cung cũng muốn ăn hạt dưa."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kinh Hồn

"Ngươi mấy tuổi rồi? Đừng hồ nháo nữa."

Vị thanh niên vẫn ôm Quý Tử Phong kia rồi cực quay đầu lại làm ra vẻ cá giận nói, đôi mắt phượng mị hoặc, khóe mắt còn khẽ nheo lại, cần cổ hắn thon dài mà trắng nõn, tóc búi cao lên, không xỏa ra tung bay phấp phới một cách yêu mị như Quý Tử Phong, chỉ đơn giản búi cao lên, dùng dây cột tóc màu tím cột chặt. Cách búi tóc của hắn cũng rất kỳ quái, một lọn tóc dài chùng xuống trước mặt, thuần màu trắng, nhưng là loại màu trắng không được tự nhiên, không được khỏe mạnh như bình thường. Thượng Quan Khâm vốn muốn nói cho Bồ Đào biết tóc hắn trắng như vậy là vì trong thân thể hắn trùng kích độc, chất độc thấm sâu vào cơ thể, ngay cả bộ phận tiếp xúc với huyết đạo trên đầu như tóc, cũng vì chất độc mà trở nên bạc màu.

Nhưng vì Quý Tử Phong kia vẫn nhìn chăm chăm bên này, Thượng Quan Khâm thật có chút kiêng kị.

Bồ Đào trầm nghĩ, người như vậy, xem ra không cần có võ lâm tuyệt học cũng có thể đoạt được vị trí đệ nhất trong Binh Khí Phổ bài danh. Chỉ cần một cái liếc mắt nhìn mấy yêu mị, đối thủ không phải bị dọa đến phát run, cũng bị mê mẩn đến ngẩn người.

Còn đang tự hỏi thì cảm thấy thân hình Thượng Quan Khâm bên cạnh trở nên cứng nhắc, một hương thơm truyền lại, Bồ Đào ngẩng ngắc đầu lên, đã thấy mái tóc ba màu đen, lam, trắng xuất hiện trước mắt, bạch hạt dưa trong tay trong chớp mắt bị cướp đi mất.

"Cho ta ăn với."

Quý Tử Phong nheo con ngươi lại chiếu tướng Bồ Đào, cả người Bồ Đào phát lạnh, theo bản năng níu chặt tay của Thượng Quan Khâm.

Tầm mắt quét tới bàn tay của hai người đang nắm chặt lấy nhau, Quý Tử Phong nheo mắt lại một cách đầy nguy hiểm, nở một nụ cười khuyếch thành với Bồ Đào "Được không?"

"....." Bồ Đào theo bản năng mở miệng ra muốn nói "Tặng luôn!" Sau đó đột nhiên nhớ tới mình đang là người cầm điếu, liền cúi đầu càng thấp hơn, ra sức gạt đầu.

Tất cả mọi người ở đây, rất nhiều người nhận ra người áo trắng kia chính là Thượng Quan Khâm, vị thiếu niên mặc bộ xiêm y tiên diễm kẻ bên hắn, là Thượng Quan Kinh Hồng - đồ đệ của hắn. Vấn đề là, hiện tại hai người đều ngồi ở vị trí hàng đầu, lại tựa sát vào nhau, trước mặt là Quý Tử Phong trong bộ trang phục hồ nửa bờ vai, trong tay tung tăng một bạch hạt dưa, tỏa sáng còn hơn cả ánh mặt trời, thân hình hắn đổ bóng xuống bao phủ bóng của hai thầy trò Thượng Quan Khâm.

Mọi người đều ngừng thở, đột nhiên bên phía kia truyền đến một tiếng cười hi hi, đánh vỡ bầu không khí cứng nhắc.

"Đừng náo loạn nữa, Phong, trở về đây!"

Thì ra người lên tiếng nói chính là vị thanh niên đầu bạc còn ngồi ở bên kia – Vực Tuyết, huynh đệ của Môn chủ Ngũ Độc Môn, một trong Thất đại mỹ nhân, nam sủng kiêm hộ pháp bên cạnh Quý Tử Phong.

"Ừ."

Quý Tử Phong nhất thời lấy lại dáng vẻ đang hoàng, ngoan ngoãn trở lại nằm trong lòng của Vực Tuyết. Bồ Đào và Thượng Quan Khâm đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó Bồ Đào chú ý thấy sắc mặt của Môn chủ Ngũ Độc Môn rất khó xem.

"Môn chủ Ngũ Độc Môn và Vực Tuyết vốn là huynh đệ, không biết vì sao lại trở mặt với nhau, tóm lại đây không phải là chuyện chúng ta có thể quản."

Rốt cuộc Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng thở ra, sau đó kéo bàn tay Bồ Đào qua viết viết lên.

Bồ Đào gật gật đầu, cảm thấy giờ phút này mắt đi bạch hạt dưa vẫn thoải mái hơn.

Thật giống như hoàn cảnh của mình trong Thượng Quan gia tộc, cũng là vật hy sinh trong cuộc tranh đấu.

Quên đi, lần đầu tiên tham dự, chỉ cần sự phụ có thể thắng là được rồi.

Bích Huyết kiểm pháp của sự phụ đã luyện đến tầng cao nhất, chỉ cần không gặp thương pháp là được.

Nghĩ đến đây, Bồ Đào nhìn không được lại nhìn thoáng qua Mộ Dung Thân Phi bên kia, phát hiện Mộ Dung Thân Phi vừa rồi nhìn chăm chăm vào cặp Quý Tử Phong bên kia, sau đó cúi đầu không biết suy nghĩ gì đó, vẻ mặt như rất thống khổ, lại ngẩng về hướng Bồ Đào bên này, chạm đến ánh mắt của Bồ Đào, lại vội vàng cúi đầu xuống.

Lúc này trận đấu đã sắp bắt đầu.

Bồ Đào phát hiện, bởi vì sự xuất hiện của Quý Tử Phong, mọi người hầu như chẳng còn chú ý đến cuộc luận võ trên đài nữa.

Sự có mặt của hắn thu hút quá nhiều sự chú ý.

Bồ Đào có chút kinh hãi, nàng mơ hồ cảm thấy người này không chỉ hào sảng đơn giản như vậy. Sau đó Bồ Đào nhìn về phía Thượng Quan Khâm, phát hiện hắn đang tập trung tinh thần cho cuộc luận võ, đã trong trạng thái chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Cuộc thi Bình Khí Phổ bài danh này, người tham dự đến tận thời điểm đấu cũng không biết đối thủ của mình là ai, chỉ có thể đợi người chủ trì lên tuyên bố kết quả rút thăm, lúc đó mỗi người tham dự mới biết chính mình khi nào thượng đài và đối thủ là ai.

Có người nói như thế không công bằng, nhưng chỉ có như vậy mới có thể quyết định được ai mạnh, ai yếu, ai có thực tài, ai không.

Bồ Đào tự nhủ mình phải tập trung toàn bộ tinh thần vào đài luận võ, nhưng tâm tư không khống chế được cứ suy nghĩ lan man. Trước là nhớ tới Quý Tử Thiên, tiểu quý gia sao lại có một người cha yêu nghiệt như vậy, sau đó lại nhớ đến Quý Tử Thiên mở miệng ra là gọi nàng tiểu nương tử, vậy không phải Quý Tử Phong kia là cha chồng của mình hay sao? A a a a a a a..... miễn man suy nghĩ cái gì đâu.....

"Tuyệt Sương kiếm pháp của Chưởng môn Ngũ Độc Môn Vực Sương thắng! Trận tiếp theo, Bích Huyết kiếm pháp của Thượng Quan Khâm và Mộ Dung Hoa Thương của Mộ Dung Thân Phi."

Gil?

Bồ Đào ngẩng người một chút, Thượng Quan Khâm bên cạnh đã phong độ đứng dậy, tránh né ánh nhìn nóng bỏng của Quý Tử Phong, tiêu sái bước lên luận võ đài.

Hoa thương của Mộ Dung Thân Phi?

Mới vừa rồi còn khấn thầm ngàn vạn lần đừng để sự phụ gặp thương pháp! Miệng quạ đen, phì phì phì

"Thăm rồi" Luru Thủy phía sau lên tiếng.

"Phó gia chủ bại bởi một thiếu niên nhỏ hơn hẳn tám tuổi, chuyện mất mặt như vậy, Gia chủ nhất định sẽ trách mắng hẳn dữ dội lắm đây!" Liễu Như mới vừa đánh thắng một trận xuống bên dưới nói tiếp.

Bồ Đào xoay người sang chỗ khác, hoa hoa tay lên ra dấu nói "Sự phụ sẽ không thua!"

Luru Thủy lắc lắc đầu, không thèm nhìn tới Bồ Đào, tiếp tục thao thao bất tuyệt bàn luận cùng Liễu Như "Liễu Như a, vừa rồi Quý Tử Phong đến đây tìm ta như ngừng đập vậy, hẳn thật sự đẹp quá a, nếu trong tay ta còn bịch hạt dưa nào, ta nhất định cho hắn hết!"

Bồ Đào không nói gì, quay người đi, trên đài hai người kia đã làm lễ chào nhau xong, bắt đầu giao đấu.

Bồ Đào vội vàng ngồi xuống, trong lòng vừa kinh sợ vừa gấp gáp, nàng thấy công lực của Mộ Dung Thân Phi tăng tiến hơn nhiều so với trước kia, tuy nội lực vẫn không bằng Thượng Quan Khâm, nhưng thương pháp dường như không giống lúc trước mấy. Bồ Đào không biết sau khi một kiếm của mình phá Hoa thương của Mộ Dung Thân Phi năm đó, Mộ Dung Lan đã tụ tập tất cả toàn bộ cao nhân trong trang tìm ra sơ hở của thương pháp, lại bổ sung, cải tiến thêm, nay đã bù lại chỗ sơ hở trong Mộ Dung Hoa thương mà trước đây Bồ Đào phát hiện ra.

Mấy năm nay Bồ Đào âm thầm học tập thương pháp của Quý gia gia, nhưng học đi học lại cũng chỉ có ba chiêu không tên kia.

Mỗi một lần luyện tập đều sinh ra biến hóa khác nhau, nhưng cho tới bây giờ Bồ Đào cũng không kinh hãi như vậy.

Trước mắt Hoa thương của Mộ Dung Thân Phi vung lên tán loạn, nhưng Bồ Đào vẫn có thể phát hiện được, lúc tay trái của Mộ Dung Thân Phi vung lên, nàng có thể dùng chiêu đầu tiên trong ba chiêu Quý gia gia dạy đâm đến hõ khẩu của hắn, hoặc lúc Hoa thương ra một hư chiêu, nàng cũng có thể dùng chiêu thứ hai trong ba chiêu của Quý gia gia dạy móc lấy tay của hắn. Bồ Đào phát hiện bất kể Mộ Dung Thân Phi sử dụng ra chiêu thức gì, nàng cũng đều có thể dùng ba chiêu thương pháp kia để phá giải. Nay đột nhiên ý thức được điều này, Bồ Đào giờ tay chặn ngực mình lại, không kềm chế được phát ra tiếng kêu vừa kinh hãi vừa khiếp sợ.

Vốn tinh thần đang tập trung cao độ, bên kia Mộ Dung Thân Phi đột nhiên phóng ra một chiêu y chang như năm xưa đã bị nàng phá. Cao thấp trái phải trước sau tứ phía đều bị phong tỏa, Thượng Quan Khâm không còn đường đỡ, chỉ có thể giống như Bồ Đào năm đó, vung kiếm lao vào chính giữa.

Nhưng không đúng!

Chiêu này không đúng!!

Thượng Quan Khâm quả thật không còn đường lui, chỉ phải xông vào chính giữa, nhưng một chiêu thương pháp của Mộ Dung Thân Phi này tựa hồ chỉ là cái bẫy như Thượng Quan Khâm lọt vào, vì sau chiêu này vẫn còn chiêu khác ứng biến tiếp theo sau nữa!

Bồ Đào sợ tới mức đứng bật dậy, chiếc ghế dựa bị ngã xuống đất, phát ra thanh âm bộp xoảng.

Nàng che miệng, nhưng kềm chế không được la lên.

Bởi vì tiếng la kinh hãi của Bò Đào khiến Thượng Quan Khâm và Mộ Dung Thân Phi đều giật mình thất thần, một kiếm của Thượng Quan Khâm chậm lại, Mộ Dung Thân Phi cũng nghe thấy động tĩnh, khổng chế không được liếc mắt nhìn về phía Bò Đào, chỉ trong nháy mắt, chiêu tiếp theo đã phát ra, Thượng Quan Khâm cả kinh đồ mồ hôi, vội vàng lui về phía sau nửa bước, dây cột tóc tung bay lên trong gió, bị đầu thương của cây Hoa thương thu về không kịp, quần lầy, Thượng Quan Khâm thuận thế trả lại một kiếm, dừng ngay trước ngực Mộ Dung Thân Phi.

"Ngưng! Bích Huyết kiếm của Thượng Quan Khâm thắng!"

Thượng Quan Khâm cầm kiếm đứng trên đài thờ dốc, Mộ Dung Thân Phi một tiếng đáp lễ, thu hồi hoa thương hạ đài.

Bò Đào vội vàng run rẩy dựng ghế lên ngồi xuống, bên kia ánh mắt Quý Tử Phong lại như có chút đăm chiêu.

Thượng Quan Khâm đi xuống đến chỗ ngồi, trên đài một cặp khác lại bắt đầu giao đấu.

Thu kiếm lại ngồi xuống xong, Thượng Quan Khâm cúi đầu trầm tư một hồi, tựa hồ không phát hiện trạng thái kỳ lạ của Bò Đào.

"Vậy mà Phó gia chủ lại thắng....."

Lưu Thủy xoa xoa cằm

Thượng Quan Khâm đem nhuyển kiếm vắt bên hông, quay đầu lại cười nói "Lưu Thủy, ngươi được hai mươi tuổi rồi phải không?"

"À, đúng vậy a."

"Liều Như mười chín tuổi?"

Liều Như gật đầu.

Thượng Quan Khâm chỉ vào Lưu Thủy, lại chỉ chỉ Liều Như, sau đó ôn nhu nói "Lưu Thủy, Liều Như thực nữ hơn so với ngươi."

Lưu Thủy nổi giận tại đương trường.

Bò Đào lo lắng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thân Phi, phát hiện phụ thân của hắn đang cười mị mị an ủi hắn, nhưng bộ dáng hắn thật ra lại vô cùng yên lặng điềm tĩnh, vuốt vuốt cây hoa thương, tựa hồ có chút mất hồn.

"Phó gia chủ, thật ra lúc này là vì ta căng thẳng quá độ thôi." Bàn tay Lưu Thủy sau một hồi nắm, bắt, cào, cẩu vạt áo đến nửa ngày, mới mở miệng ra nói.

Chiều hôm đó, danh sách mười người lọt vào vòng trong được công bố, Bò Đào mở ra trúc giản đọc.

Bài danh đệ tam không thay đổi, cũng không cần thượng đài.

Mặt sau bài danh gồm có.

Thiếu Lâm Thanh Tâm Chương, Vô Tâm đại sư.

Thiên Tuyết Liên Kiếm, Âu Dương Tâm Thông.

Đường Môn Vạn Độc Tiên, Cơ Lung Linh.

.....

Thượng Quan Bích Huyết kiếm, Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Bích Huyết kiếm, Thượng Quan Phi.

Không.....

Tay Bò Đào run lên, lật tiếp mặt sau.

Bài danh đệ thập nhất, Mộ Dung Hoa thương, Mộ Dung Thân Phi.

Bò Đào ngẩng đầu lên xem bên kia, Mộ Dung Lan đã mang theo Mộ Dung Thân Phi rời khỏi trường đấu.

Mười danh tự lọt vào vòng tiếp theo không có Mộ Dung Thân Phi, hắn nhất thời thất thần.

Ngày thứ nhất trôi qua vô sự.

Đám người Bồ Đào và Thượng Quan Khâm đều vô cùng mỗi một.

Chuyện đầu tiên khi trở về khách điểm, đó là giành mao xí.

Bởi vì phải ngồi một chỗ bất động lâu như vậy mà nhìn, thật ra không phải là không thể đi mao xí, nhưng Liễu Như nói, nếu rời khỏi chỗ ngồi để đi mao xí, sau đó sẽ không thể chen vào lại chỗ cũ được nữa, hoặc như Lưu Thủy nói, cũng không biết làm cách nào mới có thể chen ra ngoài được.

Mà vấn đề lớn nhất của Bồ Đào là, nàng phải dùng mao phòng của nam tử.

Có đi vào hay không, đó là cả một vấn đề.

Bồ Đào đứng bên ngoài do dự nửa ngày, phía sau còn một đồng người xếp hàng.

Bồ Đào vẫn nghĩ Quý Tử Phong phong độ xuất trần, mỹ mạo vô địch, bất cứ giá nào cũng không thể xuất hiện ở một địa phương như thế này. Nhưng nàng quên mất, Quý Tử Phong cũng phải đi mao xí.

Vì thế lúc Bồ Đào nhìn thấy cửa mở thò ra một mái đầu vừa đen vừa lam vừa trắng, nàng cùng đẩy người xếp hàng phía sau chờ đi nhà xí đều sợ ngây người.

Lúc nàng còn đang do dự vấn đề “vào” hay “không vào”, chợt nghe thấy một tràng thanh âm hít không khí thật to phía sau lưng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy mái tóc Không Tước linh của hắn đập vào mắt trước, sau đó mới là khuôn mặt kia của hắn, giống như đúc so với khuôn mặt của Quý Tử Thiên.

"Quý phụ thân....." Bồ Đào theo bản năng há mồm, sau đó tiếng hít không khí phía sau lưng càng lớn hơn nữa.

"Tiểu nương tử à?" Quý Tử Phong mở vạt áo ra cài lại, nhất thời mao phòng tràn ngập một mùi hương thơm ngát hết sức tiên diễm.

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời ngay cả tiếng hít không khí cũng chưa kịp phát ra.

"....." Bồ Đào không rõ tại sao mỗi lần nhìn thấy Quý Tử Phong là tim đập thành thịch, không phải thích, chỉ là rất khản trương, rõ ràng cũng là khuôn mặt như Quý Tử Thiên, nhưng đặt trên người Quý Tử Phong lại như cửu vĩ hồ ly chuyển thế, tuấn mỹ đến mức trời sụp đất nứt, thế mà đặt trên người Quý Tử Thiên lại lộ ra vẻ xấu xa vô cùng.

Vì thế Bồ Đào mãi hoảng hốt, thậm chí không có nghe thấy Quý Tử Phong nói gì với nàng.

"Có rảnh đi Tiêu Hồn Giáo chơi đi, bản cung có chuyện thú vị dạy người a."

Bồ Đào lơ đãng gạt đầu, lách sát bên người Quý Tử Phong mà qua, tiến vào mao phòng, cài cửa xong, lại chưa hết lo lắng, đem thanh nhuyễn kiếm của mình cột lại cửa cho chắc. Nếu như bị sư phụ biết nàng lấy bảo kiếm khóa mao xí, không biết hắn có đem toàn bộ sâu trong Thượng Quan sơn trang bỏ vào chén rượu của nàng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Suýt bị giết

Sau này Quý Tử Phong có nói, thật ra ngày đó hắn tính cố ý đến vùng xung quanh mao xí làm náo loạn lên một trận, biết đâu có thể gặp được một mỹ nhân như Thượng Quan Khâm chẳng hạn, rồi tiếp tục một đoạn nhân duyên mao xí.

Bồ Đào sửa sang lại xiêm y đi ra, còn chưa kịp hít một ngụm không khí mới mẻ, đã thấy tất cả người đứng xếp hàng ngoài cửa trừng lớn đôi mắt nhìn mình, cúi đầu, cầm miệng, nhanh chóng chen trong hàng người chạy ra. Mới vừa chạy đến cửa, đã bị một bàn tay giữ chặt, nhanh chóng kéo ra khỏi phòng mao xí.

Chạy đến nơi yên tĩnh, Bồ Đào mới chú ý người kéo nàng đi là Mộ Dung Thân Phi.

Mộ Dung Thân Phi chạy gấp, phải lấy tay ấn đè lên ngực ho suyễn một hồi, còn Bồ Đào thì đã quen nên hô hấp tốt hơn so với người khác.

"Người sao lại thế này?"

Mộ Dung Thân Phi giương mi nói "Không phải người không nói được sao?"

".....!"

Bồ Đào sợ ngây người, vừa rồi nàng gặp Quý Tử Phong nên mất hồn, căn bản quên mình là người cầm đũa!

"Đừng nhử mày....." Mộ Dung Thân Phi vuốt tay lên hàng lông mày của Bồ Đào, Bồ Đào hoảng sợ, Mộ Dung Thân Phi cũng ngẩn ra, lén thu tay lại "Bọn họ còn đang để ý nghe Quý Tử Phong nói chuyện, không ai nghe thấy người nói chuyện cả, lúc trở về giả bộ cúi đầu thấp một chút, chắc là không có vấn đề gì."

Bồ Đào gật đầu, cảm thấy tiếp tục giấu diếm nữa cũng không có ý nghĩa "Đây là ý của gia chủ."

"Quả nhiên là như vậy, ta vốn vẫn không hiểu, tại sao người rõ ràng là người kế thừa, lại không cưới thê tử, Thượng Quan gia chủ đối với người không tốt có phải không? Bằng không tại sao những chuyện hoang đường như vậy cũng bắt người làm?"

"....." Người kia..... Bồ Đào hít thở nhanh hơn một nhịp, cảm giác của nàng đối với người kia thì ra đã nhạt đi rất nhiều so với trước kia.

Loại cảm giác này tựa như rung động thuở ban đầu, Bồ Đào nhớ lại lúc trước, tâm tình của nàng đối với Thượng Quan Thanh Khuê thực thống khổ.

Nàng không ngừng hồi tưởng năm đầu tiên vào trung học phổ thông, không biết tại sao lại đột nhiên thích một nam sinh kia.

Nam sinh kia có cặp mắt thật to, trắng đen rõ ràng, lúc ấy Bồ Đào mười sáu tuổi, cũng không biết cái gì là thích, nhưng lúc đi học mãi lo ra, thầy giáo giảng bài trước mặt nhưng tuy đôi mắt nàng dán trên bảng đen, tay cầm sách, mà khỏe mắt lại luôn theo dõi chú ý nhất cử nhất động của nam sinh kia, chỉ cần nam sinh kia khẽ lật cuốn sách, hoặc là sửa lại giấy bao tập, nàng liền không biết thầy giáo đang nói cái gì.

Sau đó nàng phát hiện nam sinh kia thích một nữ sinh ngồi phía sau hẳn, nữ sinh đó lúc ấy so với Bồ Đào biết cách ăn mặc hơn, biết làm ra vẻ yếu điệu thực nữ hơn. Bồ Đào còn nhớ rõ loại tư vị thất tình này, trống rỗng trong suốt như chai nước suối, tuyệt đối mê muội.

Mãi cho đến khi lên đại học, gần suốt ba năm Bồ Đào cũng không hề nói chuyện nhiều với nam sinh kia, giống như đối với Thượng Quan Thanh Khuê hiện giờ.

Rốt cuộc đến kỳ họp lớp, mọi người không chớp mắt phát hiện ra Bồ Đào đã trở thành một đại mỹ nữ siêu cấp sau khi cắt mắt thành hai mí và ăn mặc, chung diện hơn. Nam sinh kia chủ động đáp lại tình cảm của Bồ Đào, nhưng cũng kể từ ngày đó, Bồ Đào đột nhiên cảm thấy mình không còn cảm giác gì đối với nam sinh đó nữa.

Thượng Quan Thanh Khuê cũng khiến Bồ Đào nảy sinh cảm giác thâm mến giống như vậy, Bồ Đào như trở lại một lần nữa thời dậy thì với những rung động đầu đời, nhưng nàng liền tự nhủ với chính bản thân mình, Thượng Quan Thanh Khuê bất quá cũng chỉ như một nam sinh thứ hai kia mà thôi.

Đến giờ, Bồ Đào cũng không nhớ rõ chuyện tình với nam sinh kia, nhưng trong lòng nàng tự cảnh cáo bản thân mình, nàng đối với Thượng Quan Thanh Khuê, bất quá là vừa gặp đã thâm mến, loại tình cảm này đối với nàng mà nói, không phải thích, lại càng không là yêu.

Mà là loại cảm giác động tâm trong nháy mắt, hồn lìa khỏi xác trong tích tắc, rồi sau một thời gian ngắn chưa xót buồn khổ sẽ gạt mình hiểu ra.

Lúc đó cảm thấy tình cảm vừa trải qua này vừa đáng giận, vừa buồn cười, thậm chí có chút kỳ diệu khó hiểu.

"Tâm tư của gia chủ hẳn..... Kinh Hồng không rõ....."

Mộ Dung Thân Phi lại gật đầu "Ta hiểu rồi." Sau đó xoay người, đi được vài bước ngừng lại, nói "Ta sẽ giữ bí mật giùm người."

Kỳ thật vừa rồi Bồ Đào còn có chút kỳ quái không hiểu.

"Không phải người nói tất cả mọi người đều mãi bận nhìn Quý Tử Phong, tại sao chỉ có mình người nghe thấy ta nói chuyện?"

"....." Mộ Dung Thân Phi quay đầu liếc mắt nhìn Bồ Đào một cái, lại thu hồi ánh mắt, thân nhiên nói "Ta không nhìn hẳn", sau đó bước đi.

Bồ Đào có chút bất ngờ, sững sờ đứng đó một hồi, rồi xoay người muốn trở về.

"A!--"

Vừa mới chuyển mình, Bồ Đào sợ hãi kêu lên, sau đó nhanh chóng che miệng lại.

"À ha? Dọa người sao?"

Quý Tử Phong không biết từ khi nào đã đứng sau lưng nàng, lúc này thấy Bồ Đào bị dọa đến trợn mắt há miệng, hẳn cảm thấy vô cùng đắc ý "Nội công còn kém quá a, bản cung đứng sau lưng người nửa ngày trời mà người cũng chưa phản ứng nữa....." Thật ra hẳn thiếu chút nữa đã muốn thổi một ngụm khí vào lỗ tai của Bồ Đào, nhưng hẳn nghĩ nếu làm như vậy, Bồ Đào sẽ không phải bị dọa đến ngây ngốc, mà là bị dọa đến phát điên.

"....." Bồ Đào há miệng thở dốc, thật sự không biết nên nói cái gì.

"Tiểu nương tử a, thấy cha chồng cũng không cần khách khí như vậy. Từ lúc nghe đồn là Thiên Thiên của ta và người tâm đầu ý hợp, bản cung đã sớm muốn gặp mặt người rồi. Nhưng lão cha kia của ta, suốt ngày than khóc sợ tôn tử của lão bị đoạn tụ, nên ta cũng chưa đi tìm người và Thiên Thiên chơi

đưa một phen."

"....." Bò Đào vẫn không biết nên nói cái gì, Quý Từ Phong rõ ràng không có ác ý, vì thế nàng quyết định câm miệng.

Nhưng nghe ý tứ những lời này, Quý Từ Phong còn chưa biết Bò Đào là nữ oa, Bò Đào nhớ tới chuyện mình không có hầu kết liền vội vàng cúi đầu xuống.

"Lão cha cũng thật là kỳ, chính lão năm đó cũng vậy, vậy mà giờ không cho bản cung đi tìm nam sủng, đúng rồi tiểu nương tử a, ngươi còn chưa thấy gương mặt thật của lão cha ta hả?"

Chẳng lẽ Quý gia gia..... Không..... Không thể nào.....

"Aizz, người luyện tập Thủy Nguyệt Phiêu Linh vốn sẽ không bị già đi. Lão cha ta vốn có gương mặt như mỹ nữ, lại tự dịch dung thành một lão nhân..... Quên đi, trâu nhà hay thích dê bên ngoài, bản cung cảm thấy ngươi rất có ý tứ, vì thế tìm cơ hội chạy tới đây gặp ngươi, trò chuyện với ngươi."

Bò Đào vênh tai, nàng lại một lần nữa nghe được từ Thủy Nguyệt Phiêu Linh này.

Từ đầu tới cuối đều là Quý Từ Phong một người tự nói tự trả lời, còn có chút kích động, nhưng Bò Đào vẫn cảm thấy khản trương, còn có một cảm giác rừng mình sợ hãi.

Trước mặt Quý Từ Phong, Bò Đào phát hiện ra mình căn bản không thể tập trung tinh thần.

"..... Cho nên a, bản cung vẫn ở mao phòng đợi ngươi đó....."

Quý mới tin, Bò Đào thăm ngẫm.

"..... Sau đó a, bản cung thấy nơi đó nhiều người mà phiền lòng, nên đi theo ngươi chạy ra đây, tán gẫu với ngươi một chút....."

Thì ra nàng và Mộ Dung Thân Phi cũng không biết Quý Từ Phong đi theo phía sau, công phu của hắn rốt cuộc luyện đến mức nào rồi? Còn có..... cuộc đối thoại vừa rồi, chẳng phải là đều bị hắn.....

"Cho nên a....." Một đôi tay sờ soạng gương mặt của Bò Đào, nàng sợ tới mức lập tức hồi hồn, Quý Từ Phong cúi đầu xuống, mái tóc Không Tước Linh rơi xuống, xoa trên vai "Cho nên tính tình bản cung hơi kỳ quái, tiểu nương tử nhất định phải tập cho quen đi, ví dụ như lúc bản cung nói chuyện, không thích người khác thất thần."

Bò Đào cảm thấy máu mình nhất thời trở nên lạnh như băng, tay bắt đầu phát run.

"Cũng ví dụ như, nói....." Bàn tay Quý Từ Phong dời xuống, Bò Đào cứng mình, không dám nhúc nhích "Bản cung chính là một người đoan tụy, nên tiểu nương tử cũng phải là nam hài mới xứng với Thiên Thiên nhà ta....."

Lúc hắn đang nói chuyện, ngón tay hắn lại sờ sờ nơi yết hầu của Bò Đào, Bò Đào sợ tới mức một câu cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy nam nhân tuyệt mỹ trước mắt như Tu La hiện lên từ địa ngục, thanh âm êm ái dễ nghe lại có thể trong nháy mắt dọa người ta xuống địa phủ.

"..... Bản cung từng nói qua, nữ oa nào dám bỏ lên người Thiên Thiên, bản cung liền tự tay bóp chết nàng....."

Nói còn chưa dứt lời, hai tay đã dùng sức, như rắn cuộn lấy cổ họng của Bò Đào xiết chặt lại.

Nghe nói cái chết đến trong nháy mắt.....

Có người còn nói, lúc sắp chết, trong đầu sẽ hiện lên bóng dáng người quan trọng nhất trong cuộc đời người đó.

Lúc Bò Đào bị bóp cổ, không biết tại sao, nàng đã nghĩ đến hắn.

Còn nói học công phu gì đó, làm vỡ lăm mình chủ gì đó, chưa kịp làm gì đã bị người ta một tay bóp cổ đến chết?

Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, tay vẫn không kèm chế được giờ lên, bắt lấy bàn tay của Quý Từ Phong, gỡ mấy ngón tay của hắn ra, cố gắng tranh thủ hít một ngụm không khí.

Trước mắt chợt sáng ngời, lúc ngón tay Bò Đào đụng đến bàn tay của Quý Từ Phong, đột nhiên hắn buông cổ nàng ra, vứt nàng xuống mặt đất.

"Ngay cả cái này hắn cũng cho ngươi?"

Quý Từ Phong hí mắt, hắn thấy trên cổ tay Bò Đào đeo Thiên Hoa Loạn Vũ.

Bò Đào không nghe thấy, nàng chỉ lo ho khan. Trong lúc nhất thời cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Nói vậy.....ngươi cũng....." Quý Từ Phong dừng một chút, lại nói "Hèn chi....."

Quý Từ Phong như có chút đăm chiêu, tay chân Bò Đào lạnh lẽo, ánh mắt tối sầm lại bò rạp trên mặt đất.

"Thôi....."

Quý Từ Phong thờ dài, thân thủ kéo Bò Đào, đặt tựa lên tường.

"Giết ngươi, Thiên Hoa Loạn Vũ..... Chỉ sợ là sẽ đau lòng....."

Hắn đang nói cái gì? Hắn đang nói đến cây thương kia, cây thương thì làm sao biết đau lòng, Bò Đào lắc lắc đầu, bàn tay Quý Từ Phong đã đặt lên trên vai của nàng.

"Thật ra bản cung là người tốt." Quý Từ Phong chúi chúi bùn đất trên mặt Bò Đào, lặng lẽ vận chân khí truyền nội lực giúp Bò Đào trấn định lại.

Ngươi quả thực là một kẻ điên.

Thiếu chút nữa bị giết, Bò Đào rốt cuộc mất hảo cảm đối với Quý Từ Phong.

"Chắc trong lòng tiểu nương tử đang thâm mắng bản cung phải không? Bản cung đều nghe được hết....."

"Sao ngươi không giết ta?"

"..... Bản cung không muốn giết."

"Nói cho ngươi biết!" không hiểu tại sao Bò Đào đột nhiên sinh dừng khí, trong nháy mắt bao nhiêu sợ hãi, kinh hoàng biến thành phần nộ, tức giận mắng một cách vô cùng ngây thơ "Ai là tiểu nương tử của ngươi! Ta mới là không thèm lấy tên tiểu quý xấu xa kia làm chồng! Ngươi không thích ta là nữ oa, ta cũng không có thêm!"

Cho nên mới nói a..... Quý Từ Phong thích Bò Đào vô cùng, bởi vì người dám nói chuyện với hắn như vậy, ngoại trừ cha của Thiên Thiên, cũng chỉ có một Thượng Quan Kinh Hồng không sợ chết này.

Sau đó cũng không nhớ rõ Quý Từ Phong còn nói cái gì đó, tóm lại là giải thích chuyện vừa rồi là vì hắn quá xúc động, mạng nhỏ của ngươi may mắn được bảo vệ vân vân...Bò Đào cũng không biết lấy dừng khí từ đâu, Quý Từ Phong nói một câu, nàng liền mở miệng cãi một câu.

Cuối cùng Quý Từ Phong rốt cục nhủ mảy, hắn đề Bò Đào xuống một phen, bàn tay to lớn của hắn mò vào trong vạt áo của nàng.

Lúc ấy Bò Đào liền bị dọa đến ngây ngốc.

Bàn tay nóng rực của hắn di chuyển dần dần xuống, chạm phải miếng vải bó quấn ngực.

"Bản cung đã nói mà.....hèn chi nhìn thoáng qua bản cung cũng không nhận ra được....." Quý Từ Phong thu hồi tay lại, lộ ra một nụ cười khuyh quốc khuyh thành "Yên tâm đi, bản cung đoạn tụ....." nói xong quơ quơ bàn tay mới vừa nếm qua đậu hủ kia "vừa rồi Bản cung một chút cảm giác cũng không có."

Muốn giết cái tên này!

Đầu óc ong ong bùng nổ lửa giận, ngay lúc đó, một thanh âm không quen lấm vang lên phía sau lưng "Chơi đủ chưa?"

Người mới tới đúng là vị nam sủng kia, một trong Giang hồ Thất đại mỹ nhân – Vực Tuyết.

Không biết Vực Tuyết từ đâu nhào ra, nói với Quý Từ Phong "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng với ta, tại sao lại làm tiểu cô nương người ta khó xử như vậy."

Vì thế Quý Từ Phong bị Vực Tuyết mang đi.

Bò Đào tựa vào cạnh cửa, vạt áo tán loạn, quả thực như vừa trải qua một cơn ác mộng.

Trời cũng đã sập tối, Bò Đào biết mình đã trễ bữa cơm chiều, vì thế lặng lẽ trở về phòng, trong phòng tối đen, Bò Đào mới vừa đẩy cửa ra thò một chân vào, chợt nghe thấy thanh âm của Thượng Quan Khâm ngồi bên cửa sổ.

"Về rồi hả?"

Đột nhiên Thượng Quan Khâm thấp lên một ngọn nến, Bò Đào do dự rồi đóng cửa lại, trong phòng chỉ có ánh sáng phát ra từ ngọn nến, hơi có chút tối tăm.

"Lại đây."

Thượng Quan Khâm thực tao nhã ngoắc Bò Đào lại, còn hấn vẫn ngồi tựa bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, một tay mân mê qua lại trên mặt bàn một cách vô cùng quyến rũ.

Từ bên này nhìn qua, Thượng Quan Khâm sóng mắt lưu chuyển, thần thái yêu mị một cách thần kỳ.

Bò Đào bước qua, nhất thời trợn to đôi mắt.

Trong tay Thượng Quan Khâm cầm một que gỗ, đang chọc chọc một con sâu thật lớn.

Bò Đào cảm thấy mình đột nhiên không thể thở nổi.

Mười năm về sau, hai mươi năm về sau, nàng cũng vẫn không hiểu được, tại sao Thượng Quan Khâm khiết phách như vậy, lúc này chọc chọc sâu chơi mà ngay cả mày cũng không nhăn lại một chút nào.

Hơn nữa hễ khi nào hấn dùng sâu dọa nàng, nàng cũng đều không dám nói dối.

"Nói đi."

Thượng Quan Khâm khẽ đề lên con sâu một chút, lập tức con sâu liền oằn mình co cuộn lại, hai chân Bò Đào run lên, rốt cục nhận ra rằng so với một Quý Tử Phong hi nộ vô thường, Thượng Quan Khâm khi này lại càng biến thái hơn.

Con sâu kia thống khổ uốn éo thân mình lại, Bò Đào cảm thấy mình như muốn té xuống đất, quả thực sống không bằng chết.

"Đem những chuyện gạt ta khai ra hết đi."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cáo bạch

"Sư phụ....."

Nấn nỉ.

Bàn tay đang chọc chọc con sâu dừng lại một chút, Thượng Quan Khâm hạ hàng lông mi thật dài xuống, khẽ thở dài một hơi.

Bò Đào xoay mặt đi, nàng quả thật rất sợ, hồng hồng xanh xanh, thân bóng loáng, lông tua tủa, bò lổm ngổm.....không biết từ đâu Thượng Quan Khâm bắt được một con bự như vậy, Bò Đào sợ nhất là loại này, trên người có lông, lại đen thui!

Bò Đào theo bản năng níu lấy tà áo của mình.

"Buổi tối người ngủ thật say, ta dường như mỗi đêm đều đến xem người, chắc người cũng không biết....."

Bò Đào bật ngẩng đầu lên, Thượng Quan Khâm dùng mắt nhìn sâu vào đôi mắt của Bò Đào "Lúc người ngủ còn hay đạp mền ra, vào một đêm ba năm trước, ta đến đắp mền lại cho người, mới phát hiện người đột nhiên mất tích, ta không dám kêu lên, sợ tới mức chạy khắp nơi tìm người suốt một đêm, sau đó sáng sớm ngày hôm sau, người lại từ trong phòng bình an vô sự đi ra, ta còn nghĩ là người bị người ta xóa mất trí nhớ....."

Không biết vì sao Bò Đào đột nhiên cảm thấy không chịu nổi ánh mắt như vậy của Thượng Quan Khâm, lập tức cúi đầu, bẻ bẻ mấy đầu ngón tay của mình.

Sáng hôm đó, nàng còn nhớ rõ nàng thấy Thượng Quan Khâm có chút mệt, lúc ấy nàng còn cười hấn vì sao trên đầu dính lá cây.

Thì ra hấn đã đi tìm nàng nguyên một đêm.....

Lúc đó, khi sư phụ chậm chậm cầm chiếc lá nhỏ mà nàng bắt trên tóc hấn xuống, đã ngờ ngác nhìn nửa ngày, sau đó hấn vẫn ngồi nơi ấy, dây cột tóc màu trắng kia bị gió thổi tung bay, phấp phới phiêu dật, như một vị tiên tử.

Thì ra.....

Lúc ấy hấn đã.....

Hắn vẫn.....

"Ta vẫn.....chờ người nói cho ta biết....."

Thượng Quan Khâm lấy một mảnh vải bố, nhanh chóng gói con sâu vào rồi quăng ra ngoài cửa sổ, sau đó đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, thanh âm ôn nhu như bị cuốn vào trong đêm tối "Nhưng đợi người cũng đã ba năm rồi, ta chờ không nổi nữa."

Đêm nay, mấy chục năm sau Bồ Đào vẫn còn nhớ rõ.

Lúc này Thượng Quan Khâm vẫn mỹ mạo như khi hắn còn mười lăm tuổi, mái tóc bị gió đêm bên cửa sổ thổi tung bay lên, đôi đồng tử đen giấu dưới hàng lông mi dày cong vút, nhìn không ra biểu tình của hắn.

Đó là lần đầu tiên Bồ Đào nhìn không ra biểu tình của Thượng Quan Khâm.

Không biết có một cái gì đó, nhẹ nhàng chuyển động trong không gian giữa hai người.

Lúc Bồ Đào ý thức được cảm giác này, trong lòng nàng đã nóng lên, chạy đến ôm lấy Thượng Quan Khâm từ phía sau.

Tựa đầu trên lưng của hắn, mỗi ngày Thượng Quan Khâm đều gội đầu, lúc này trên người hắn còn thoảng một mùi hương nhẹ nhẹ mới vừa tắm rửa xong.

Thượng Quan Khâm quay lại, nhẹ nhàng ôm Bồ Đào, Bồ Đào thân hình cũng khá cao, đỉnh đầu vừa lúc chạm tới cằm của Thượng Quan Khâm.

"Bồ Đào. Người làm nũng thật giỏi."

"Có người bắt ta đi, mỗi đêm bảo ta chơi với cháu của hắn, có lúc dạy công phu cho ta, là một lão gia gia, cũng là người tốt, hắn bảo ta phải giữ bí mật với sư phụ....."

"Ta biết. Bồ Đào, về sau có chuyện gì cũng đều không được gạt sư phụ. Nếu không....."

"Sao?" Bồ Đào rút đầu ra khỏi ngực hắn, nghi hoặc nhìn Thượng Quan Khâm, đáng tiếc khi này ánh nến đột nhiên tắt ngóm, Thượng Quan Khâm lại đứng ngược với ánh trăng, chỉ thấy bóng đen trước mặt phóng đại, có một cái gì đó ấm áp, ôn nhu, hôn lên trán Bồ Đào.

"Nếu Bồ Đào lừa gạt sư phụ, sư phụ sẽ rất thương tâm. Về sau, đừng làm sư phụ thương tâm nữa, được không?"

Nụ hôn này cũng giống như nụ hôn trên từ lâu kia, cả người Bồ Đào đột nhiên cứng ngắc.

Ánh trăng tỏa xung quanh bóng dáng Thượng Quan Khâm một vầng sáng trắng, phản chiếu lên chiếc áo trắng của hắn khiến Bồ Đào cảm thấy mê ly, có chút không thể tự chủ.

"Được."

"Ngủ đi."

Tối hôm nay Bồ Đào và Thượng Quan Khâm ngủ chung một giường.

Lần đầu tiên Bồ Đào được Thượng Quan Khâm ôm vào lòng ngủ.

Bàn tay nóng rực của hắn mở ra vây quanh người Bồ Đào như một cái kén, thân hình hắn tỏa ra một mùi hương nhẹ nhẹ.

Thượng Quan Khâm nghiêng người ôm Bồ Đào, bàn tay sờ sờ trên mặt Bồ Đào, sau đó lại sờ sờ trên đầu của nàng, kín đáo nói "Bồ Đào mới năm nào có chút xú, mà nay đã lớn như vậy."

Bồ Đào vừa ngẩng đầu lên đã có thể thấy ánh mắt mê ly giả dối của hắn.

Không kể đến tình cảm thâm mến, rung động đầu đời của thiếu nữ, Bồ Đào không biết cái gì gọi là thích.

Nhưng không biết vì sao, lúc được Thượng Quan Khâm ôm vào lòng, tận đáy lòng nàng đột nhiên nóng lên, không hề nghĩ ngợi, bật thốt ra.

"Sư phụ....."

"Gì?"

"Người thích ta không?"

"Thích."

"Thích kiểu gì?"

"Thích thì là thích thôi, người là Bồ Đào bé bỏng của ta, hiện giờ Bồ Đào lớn lên, không còn nắm vạt áo của ta, nũng nịu gọi ta sư phụ nữa....."

"Sư phụ!"

Bồ Đào tránh thoát cái ôm của hắn, chống hai tay ngồi dậy bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn hắn.

"Sư phụ, người nói xem, hòa thượng có thể lấy ni cô không?"

"Có thể."

Thượng Quan Khâm vuốt ve mái tóc đen dài của Bồ Đào trong mắt tràn ngập ôn nhu nói "Nhưng bọn hắn sẽ biến thành trò cười trên giang hồ, cực không ra thể thống gì, là một đôi mà ai nấy đều thóa mạ."

Tim Bồ Đào nhất thời như bị bóp nghẹt, cũng không chờ Thượng Quan Khâm nói xong, liền cắn môi đẩy hắn ra, chụp lấy bộ xiêm y bỏ chạy ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

"Đi mao xí!"

Lúc Bồ Đào lao ra khỏi phòng, cảm thấy mình là người ngu xuẩn nhất trên thế gian này!

Thượng Quan Khâm cũng ngồi dậy theo, ngăn người nhìn căn phòng trống trơn.

Thật ra hắn chưa nói xong.

Hắn đang muốn nói tiếp.....

.....Cho dù có bị tất cả người trên thiên hạ trách mắng, nếu ni cô là Bồ Đào, ta nguyện ý làm hòa thượng kia.....

Chạy ra ngoài hứng gió lạnh một hồi.

Bồ Đào làm chuyện mà các tiểu cô nương không có đầu óc hay làm khi gặp phải chuyện tình như vậy.

..... Trốn trong mao phòng khóc.

Vốn muốn mắng vài câu "Sư phụ thôi tha, hèn chi người không thổ lộ!" rồi lại suy nghĩ linh tinh, cảm thấy đau lòng, vì thế chỉ ngồi ôm đầu buồn bã.

Khóc một hồi, quệt lung tung lau khô nước mắt, đôi mắt đào hoa sưng đỏ lên, sứt sứt mũi rồi chạy về phòng.

Dọc theo đường đi chỉ cảm thấy thiên địa tối tăm, nhật nguyệt thâm đạm.

Sau đó chạy thêm một quãng nữa, đột nhiên nghe được một thanh âm rất nhỏ.

Bồ Đào lắc lắc đầu, muốn gạt bỏ tất cả nỗi tức tối, tuyệt vọng vừa rồi, quyết định lần theo thanh âm đi xem.

Dưới ánh trăng, bóng người như nhập lại làm một với bóng cây hoa đào, thấy rõ ràng người nọ, quả nhiên không ngoài dự đoán của Bồ Đào.

Vì thế sau này nàng gặp ai cũng nói "Chỉ cần nơi nào có mao xí, nơi đó sẽ có Quý Từ Phong....."

Lúc này Quý Từ Phong vẻ mặt nhu mì đứng dưới tàng cây, Bồ Đào đi nhẹ như mèo trốn ở phía sau, phát hiện dưới tàng cây còn có một người khác.

Người nọ dáng hình cao mà tinh tế, một đôi mắt tối đen, ánh mắt tràn đầy quyết tuyệt, ngón tay dưới ánh trăng thực trắng, gắt gao tựa vào gốc hoa đào sau lưng.

Quý Từ Phong tựa hồ cúi đầu xuống, người nọ liền lập tức tránh né đôi môi của hắn, lúc hắn xoay đầu sang, vừa lúc đối diện với đôi mắt của Bồ Đào.

Mộ Dung Thân Phi!

Người dưới tàng cây lại là Mộ Dung Thân Phi?!

Bồ Đào sợ ngây người, quên cả che giấu thân hình, chậm rãi bước đến, Mộ Dung Thân Phi lấy lại tinh thần, đẩy Quý Từ Phong ra, bỏ chạy.

Thế này! Đây là tình huống gì đây!?

Bồ Đào ngây ngốc, Quý Từ Phong cười mỉa một tiếng, kéo vạt áo lại hướng Bồ Đào vẫy tay.

Bồ Đào bước qua, Quý Tử Phong phong tình vạn chủng lắc lắc mái tóc dài, cười nói "Tiểu oa nhi kia chạy tới tìm bản cung, muốn hỏi xem có phải hần bị đoạn tụ hay không..... A a.....chuyện như vậy cũng dám cả gan chạy tới hỏi bản cung, thật sự là một oa nhi thú vị, bản cung liền chọn ghẹo hần một hồi.....Tiểu nương tử a.....Không cần nhìn bản cung với ánh mắt như nhìn kẻ biến thái đó....."

Thật rùng mình.

Bồ Đào mới vừa rồi còn tuyệt vọng, trong nháy mắt trở nên khiếp sợ rồi đến bây giờ là không biết nói gì..... Nàng không đợi Quý Tử Phong nói xong, liền quay đầu chạy trốn biệt dạng.

"Đứa nhỏ này..... thực không biết lớn nhỏ....." Quý Tử Phong ngăn người ra một hồi, rồi bỏ đi như quỷ mị.

Trì hoãn một hồi lâu, rốt cuộc cũng đến lúc Bồ Đào phải trở về phòng, quả nhiên Thượng Quan Khâm đang lo lắng tựa vào đầu giường ngồi đợi nàng.

Vừa thấy thân ảnh thanh mảnh như tiên tử của hần, trong lòng Bồ Đào đột nhiên rối loạn.

"Bồ Đào..... sao đi lâu như vậy....."

"Đau bụng.....ngồi lâu, lúc đứng lên tê chân....."

Thượng Quan Khâm nhíu mày lại, hiển nhiên có chút chịu không nổi khi Bồ Đào nói thẳng loại chuyện này.

Bồ Đào đứng ở cạnh cửa, đột nhiên giật mình hiểu ra! Thì ra loại chuyện mao xỉ này có lực sát thương vô cùng mạnh đối với Thượng Quan Khâm, cấp bậc cũng không thua kém gì so với chuyện sâu lông mà nàng sợ!

"Ngủ ngủ, không phải ngày mai sự phụ còn phải luận võ hay sao?"

"Ừ....." Thượng Quan Khâm xốc mền lên, Bồ Đào chui vào, mang theo một con gió lạnh.

"Ấm quá." Bồ Đào tự động ôm lấy thắt lưng của Thượng Quan Khâm, tựa đầu sát vào ngực của hần.

"Sự phụ thơm quá....."

"Vừa rồi ta đang nói là....."

"Ô ô..... Ta mệt quá....."

Không phải Bồ Đào mệt thật, chỉ là cảm thấy những lời nói ngu xuẩn vừa rồi, cả đời này nàng cũng không muốn nghe lại.

"Ừ.....vậy ngủ đi....."

Trận đấu vẫn diễn ra vào buổi chiều như cũ.

Lúc này Lưu Thủy ghé vào trên ghế ai oán thở dài.

Đắc tội với ai cũng được nhưng cũng đừng đắc tội với Thượng Quan Khâm, nhiệm vụ giành chỗ ngồi của ngày hôm sau đã bị hần giao cho Lưu Thủy.

Vì Thượng Quan Khâm lọt vào danh sách mười cao thủ hàng đầu nên Tứ đại hộ pháp rất cao hứng, bốn lão nhân tụ tập lại cùng một chỗ uống rượu. Say quá nên sáng dậy không nổi, đáng thương cho Lưu Thủy vì hoàn thành nhiệm vụ giành chỗ ngồi mà hầu như mất ngủ cả đêm qua, ngồi một đêm trong gió lạnh canh mấy chiếc ghế.

"Nếu mệt quá thì ngủ đi."

Thượng Quan Khâm thực dịu dàng nói.

Lưu Thủy rùng mình một cái, liếc mạt lác đầu "Không mệt!"

Trận đấu ngày hôm nay có chút khác biệt so với trận đấu ngày hôm qua.

Cả trận đấu chỉ có mười người lọt vào danh sách tham gia thi đấu.

Hơn nữa bất luận thứ bậc, ai nấy đều có thể tự do khiêu chiến với nhau.

Như vậy nếu chỉ cần Thượng Quan Phi và Thượng Quan Khâm không lựa chọn giao đấu với nhau, hai người của Thượng Quan gia sẽ cùng người khác tranh danh vị.

Người thứ nhất thượng đài, tất nhiên phải là bài danh đứng đầu trong danh sách.

Hôm nay Quý Tử Phong mặc một thân hắc y, giống một hồ ly tinh yêu mỹ, hất hất mái tóc Khổng Tước Linh thật dài, tay không thượng đài.

Cả hội trường nhất thời im lặng.

Lắc lắc mái tóc, Quý Tử Phong nheo con ngươi màu hồ phách lại, xẹt một tiếng, không biết hấn ấn đến cơ quan nào, một cây trường thương dài bảy thước chọt bung ra, vững vàng nằm trong tay của Quý Tử Phong.

Bồ Đào nghe được tiếng mọi người rít không khí.

"Thiên Hoa Loạn Vũ!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ác mộng

Sao lại là Thiên Hoa Loạn Vũ!?

Sao lại là Thiên Hoa Loạn Vũ!?

Bồ Đào theo bản năng sờ sờ chiếc vòng đeo trên tay trái của mình, Thiên Hoa Loạn Vũ, rõ ràng đeo trên tay mình. Không ngờ, chiếc vòng thuần đen như tì nhung, đầu thương bạc như cánh ve sâu, dài gấp đôi so với thương bình thường, lại mềm nhuyễn giống như nhuyễn kiếm, quả thật lại là Thiên Hoa Loạn Vũ.

Sao lại có hai thanh? Hơn nữa tất cả mọi người đều nhận ra?

Đột nhiên nhớ tới ngày đó Quý Tử Phong muốn giết nàng, sau đó còn nói một câu thật kỳ quái.

"Chỉ sợ giết ngươi rồi, Thiên Hoa Loạn Vũ cũng sẽ đau lòng mà khóc....."

Khóe mắt Bồ Đào liếc nhìn Thượng Quan Khâm, thu hồi tay phải lại, yên ổn ngồi xuống.

Sư phụ nói nếu nàng lừa gạt hấn, hấn sẽ thương tâm.

Nhưng không biết vì sao, chuyện tình có liên quan đến Quý Tử Thiển, nàng nói không nên lời, Bồ Đào chỉ nói với Thượng Quan Khâm là lão nhân bắt nàng đi để chơi với tiểu tôn tử của hấn, nhưng cũng không có nói rõ, tiểu tôn tử này thật ra là một vị thiếu niên đã được mười lăm tuổi.

Nàng sợ cái gì?

Ngay cả bản thân Bồ Đào cũng không rõ.

Còn đang nghĩ ngợi, trên đài Quý Tử Phong đột nhiên chuyển động, cây trường thương nhanh chóng nhắm ngay một người bỏ xuống.

Môn chủ Ngũ Độc Môn - Vực Sương.

Mọi người nhất thời đều im lặng.

Vực Sương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quý Tử Phong.

Quý Tử Phong thản nhiên nói "Sương nhi, ngươi lên đi, nếu thua phải lập tức giao thuốc giải của chất độc mà Tuyệt nhi trúng phải ra đây."

Thanh âm bàn tán ong ong nhất thời vang lên từ phía, không ai biết vì sao vị Giang hồ đệ thất mỹ nhân này trêu chọc phải một ma đầu như vậy.

Một tiếng "Sương nhi" kia nhất thời làm tan vỡ bao nhiêu trái tim của các thiếu nữ, Vực Sương này vậy mà cũng có mối quan hệ chân trong chân ngoài với Quý Tử Phong hay sao?

Vực Sương không mang vũ khí, công phu thành danh của hấn là Đào Hoa thảo.

Mỗi một cái móng tay của hấn đều tẩm chất kịch độc, năm ngón tay chụp vào mở ra như hoa đào, có thể tan thịt đoạn cốt, thân pháp diễm lệ, cũng vì thế

mà hắn được xếp hạng thứ bảy trong Giang hồ thất đại mỹ nhân – biệt hiệu Độc công tử Vực Sương, được ban tặng câu thơ “dưới ánh trăng tiên, chết dưới bóng hoa đào”.

"Môn chủ Ngũ Độc Môn và Vực Tuyết là huynh đệ, không biết vì sao lại trở mặt với nhau, tóm lại đây không phải là chuyện chúng ta có thể quản."

Thượng Quan Khâm thấp giọng nói.

Bồ Đào hoa tay lên ra dấu, tỏ vẻ chính mình nhớ rõ, hơn nữa tỏ vẻ nàng chỉ quan tâm chiêu thức luận võ của hai người, chứ không quan tâm ân oán cá nhân của bọn họ.

Thượng Quan Khâm vừa lòng gật đầu, hai người trên đài đã bắt đầu giao đấu với nhau.

Bồ Đào không nói quá, nàng quả thật bị hai thân pháp cực mỹ làm chấn động tâm thần.

Vực Sương với thủ pháp Đào Hoa trào múa lên thật sự trông như một vị tiên tử, năm ngón tay thu vào, duỗi ra, như một đóa hoa đào, dưới ánh mặt trời móng tay lờ lờ tỏa sáng, không biết tắm độc nhiều hay ít, mái tóc Khổng Tước Linh của Quý Tử Phong tung bay trong gió, bóng thương Thiên Hoa Loạn Vũ màu đen chớp nháng lên hoa cả mắt.....

Nhưng.....

Bồ Đào nhắm mắt lại, mở mắt ra, lại nhắm lại, lại mở ra.

Không sai.

Quý Tử Phong sử chiêu thức, đổi tới đổi lui, đúng là ba chiêu thương pháp mà nàng đã học được!

Lần này Bồ Đào nhướn cao đầu, kích động siết chặt tay của Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Khâm thu hồi tầm mắt, không xem luận võ trên đài nữa, mà chỉ nhìn thái độ hưng phấn của Bồ Đào rồi suy tư.

Đáng tiếc trên đài rất nhanh đã có kết quả, Vực Sương thua, thanh Thiên Hoa Loạn Vũ của Quý Tử Phong cắm trên ngực của hắn, không chỉ Quý Tử Phong, ngay cả Vực Tuyết đang ngồi ở chỗ ngồi bên dưới cũng sợ đến mức đứng bật dậy.

"Đưa cho người."

Vực Sương rút đầu thương cắm trong ngực xuống, đem một cái chai nhỏ đưa cho Quý Tử Phong, băng bó ngực rồi hạ đài, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn người trên đài một cái, đệ tử của hắn nhanh nhẹn diu hắn ngồi xuống, xúm lại băng bó chữa thương cho hắn.

Đầu thương đâm vào không sâu, nhưng điều kỳ quái là, Thiên Hoa Loạn Vũ, hấp thụ máu của Vực Sương, sau đó hóa thành màu đen chảy xuống thân cây thương, cực kỳ giống như cây thương đang khóc chảy nước mắt.

Trong nháy mắt Bồ Đào như tỉnh ngộ, có lẽ Thiên Hoa Loạn Vũ thật sự biết khóc.

Người chủ trì vội vàng hô to "Quý Tử Phong, Thủy Nguyệt Phiêu Linh thắng!"

Không khí bất tri bất giác ngưng trọng lại.

Kế tiếp Thượng Quan Phi bại bởi... Vạn Độc tiên của Tứ Xuyên Đường Môn - Cơ Lung Linh, trên mặt Thượng Quan đại thúc bị một vết roi, hắn ngồi xuống mà lầm bầm “Hủy dung ta như vậy, sau này làm sao cưới vợ đây!”. Lưu Thủy liên liếc mắt nhìn hắn một cách xem thường, ai ngờ bên kia Tân chương môn mới nhậm chức chưa đầy nửa năm của Đường Môn – Cơ Lung Linh, nghe được thanh âm ai oán của Thượng Quan Phi, vội vàng tiến lại gần, có lòng tốt tặng cho Thượng Quan Phi một chai thuốc nhỏ.

"....." Rốt cuộc Thượng Quan phi quen thói phong lưu cũng có lúc ngẩn người ra "Vết thương của ta không cần chữa....."

"Bình thường cây roi kia có tẩm độc, ta nghĩ đây là trận đấu bài danh Bình Khí phổ, không thể đã thương người, nên không có tẩm chất kịch độc, nhưng người bị thương.....bình được này..... không những có thể giải độc.....mà còn có thể dưỡng nhan....."

Dưỡng nhan.....

Trong nháy mắt sắc mặt Thượng Quan Phi thập phần phấn khích.

Lưu Thủy ở cạnh bên cười muốn trẹo quai hàm

Thiên Tuyết Liên Kiếm - Âu Dương Tâm Thông khiêu chiến với Thượng Quan Bích Huyết kiếm pháp của Thượng Quan Khâm

Thượng Quan Khâm đứng dậy tiến lên trước thượng đài, Bồ Đào hoa tay làm dấu, tỏ vẻ mình tuyệt đối ủng hộ sư phụ, sư phụ người nhất định sẽ thắng, Bồ Đào chờ người trở về vân vân.

Thượng Quan Khâm gật gật đầu, trong mắt tràn đầy ý cười, Bồ Đào nhìn chằm chằm bóng dáng của Thượng Quan Khâm đến gần người, nàng đột

nhiên nhớ tới tối hôm qua, hương vị tươi mát nhẹ nhàng trong ngực hân, còn có nụ hôn phớt mềm mại ôn nhu.

Nàng không tự giác tự hôn tay mình, đồng thời cũng để lộ ra Thiên Hoa Loạn Vũ trên cổ tay.

Bồ Đào sợ tới mức cả kinh, vội vàng định thần lại.

Bên này Lưu Thủy cười ngây ngô nói "Tiểu thiếu gia, bộ dạng người giống như tiểu nương tử của Phó gia chủ quá nha....."

Liễu Như nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Bồ Đào xấu hổ.

"Không có."

Thanh âm hừ hừ giống tiếng muỗi kêu.

Lưu Thủy trừng lớn đôi mắt "Còn biết nhớ nữa! Thật sự là! Tiểu Bồ Đào người thật đáng yêu a!.....Nếu ta là nam nhân, ta nhất định thích Tiểu Bồ Đào người, nhưng nếu vậy, không phải bỏ cô nương cũng biến thành đoạn tụ?"

Thượng Quan Phi cũng nhịn không được ho khan một tiếng, rốt cuộc Lưu Thủy cũng nghe thấy được, thuận tay bùng lên túi nước bên hông đưa cho hân, nói "Cổ họng người cũng không thoải mái hả?"

"....."

Tiểu oa nhi kia chạy tới tìm bản cung, muốn hỏi xem có phải hân bị đoạn tụ hay không..... A a.....chuyện như vậy cũng dám cả gan chạy tới hỏi bản cung.....

Bên tai như vang lại lời nói của Quý Tử Phong đêm qua.

Trong nháy mắt Bồ Đào tựa hồ hiểu được cái gì đó, lại tựa hồ như cái gì cũng đều không hiểu.....

Bồ Đào luyện tập Thượng Quan kiếm pháp đã được tám năm

Nhưng Bồ Đào chưa chân chính xem qua Thượng Quan kiếm pháp.

Lúc nhìn thấy kiếm hoa phi diệu của Thượng Quan Khâm, Bồ Đào đột nhiên toát ra ý tưởng này.

Trong một khắc kia, ánh mắt nàng lập tức bị thân ảnh trắng như tuyết trên đài hấp dẫn lấy.

Bồ Đào nhìn Thượng Quan Khâm, chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng.

Trước mắt chỉ có hình bóng Thượng Quan Khâm đang bay bay múa múa, dây cột tóc phiêu dật trong gió.

Đẹp quá.....

Sư phụ.....

Người đẹp quá.....

Hình ảnh vòm ngực rộng lớn của hân tối hôm qua cứ luẩn quẩn trong đầu Bồ Đào, nàng một lần rồi lại một lần hồi tưởng, đến nỗi có thể ngửi thấy mùi thơm ngát sau khi hân tắm rửa xong trong mũi, xen lẫn với hình ảnh hân đang giao đấu kịch liệt trước mắt.

Còn lúc này đột nhiên linh quang vừa động, nghĩ tới chuyện gì đó, nàng cũng rất nhanh đã quên bống đi mất.

Thượng Quan Khâm thắng.

Có lẽ trước kia Bồ Đào đã xem nhẹ uy lực của Bích Huyết kiếm.

Có lẽ là kiếm pháp của Thượng Quan Khâm và Bồ Đào có khác biệt, không thể so sánh với nhau, một khi tỷ thí liền gặp được người cao mình về thương pháp.

Nhưng Thượng Quan Khâm thắng.

Rốt cuộc Bồ Đào cũng biết Thượng Quan lão gia chủ không phải chỉ dựa vào vận khí mới đoạt được bài danh đệ tam.

Hai canh giờ sau rốt cuộc cũng có kết quả, phong lưu tuấn tú Thượng Quan Phi đại thúc xếp hạng thứ chín. Vạn độc tiên của Môn chủ Đường môn Cơ Lung Linh xếp hạng thứ tám. Ba vị trí đầu là Quý Tử Phong, Vực Sương, chương môn phái Vô Đang. Thượng Quan Khâm xếp hạng thứ năm.

Vì thế rốt cuộc Binh Khí Phổ bài danh cũng đã kết thúc.

Trở về giành mao phòng, bởi vì có lời đồn đãi Tiểu Thiếu chủ của Thượng Quan gia này dường như không sợ Quý Tử Phong, nên vô lâm hào hiệp đều thập phần kính nể Tiểu Bò Đào, chủ động nhường mao xí, thỉnh nằng đi trước.....

Lúc này Bò Đào mới biết mình dựa vào đại danh của Quý Tử Phong, ngay cả đi mao xí mà cũng không cần xếp hàng, thế từ nay về sau sẽ không gặp hấn nữa.

Mà quả thật sau đó không nhìn thấy hấn nữa.

Sau khi Quý Tử Phong đạt danh hiệu đệ nhất liên biến mất.

Lúc đến khuya chiêmng gióng trống, lúc đi lại âm thầm lẳng lặng biến mất không chút dấu vết.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Người của Ngũ Độc Môn cũng đã đi rồi.

Bò Đào mơ hồ cảm thấy Quý Tử Phong và Giáo chủ Ngũ Độc Môn – Vực Sương kia..... tựa hồ cũng có chút quan hệ.

Thiên Hoa Loạn Vũ kia.....

Lại thật sự biết khóc.....

Bò Đào nhớ rõ lúc ấy ánh mắt Quý Tử Phong nhìn Thiên Hoa Loạn Vũ, tựa hồ thực bi thương.

Đây chính là thời điểm Thượng Quan gia tỏa sáng, Bích Huyết kiếm cũng được xưng là một trong Vô Lâm Tam đại kiếm pháp.

Tứ Đại hộ pháp cao hứng đến nỗi không thể ngậm miệng lại, tụ tập cùng nhau đi uống rượu, sau đó lại uống say túy lúy, quơ tay múa chân giương oai giễu võ.

Thượng Quan Phi ôm chiếc bình thuốc dưỡng nhan đi tìm Môn chủ của Đường môn.

Lưu Thủy quán quít lấy Liễu Như đi chợ đêm.

Ban đêm Thượng Quan Khâm phải lo liệu thu thập cho chuyến trở về, nên Bò Đào ngủ một mình.

Tất cả đều thực yên tĩnh, suôn sẻ.

Mãi đến canh ba nửa đêm

Bò Đào ngọt ngào chếp miệng ngủ.

Sau lại nằm mộng.

Sợ tới mức vài ngày sau nằng cũng không dám ngủ nữa.

Bởi vì nằng thấy mộng xuân.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tư hoài

Thật ra giấc mộng này bắt đầu rất kỳ quái.

Dường như Bò Đào trở về một nơi rất quen thuộc.

Trong một cái bồn tắm bằng đá trắng như tuyết, nằng đang ngâm ngốc vẩy nước chơi đùa.

Sau đó ngoài cửa phòng tắm có tiếng nữ nhân hô "..... Tắm nhanh lên, một hồi còn phải đi học nữa!"

"Dạ!" Bò Đào lên tiếng trả lời, rồi nói tiếp "Mẹ, vào đây chà lưng giúp con với."

Bồ Đào không thích tự mình chà lưng, nàng vội không tới ra sau lưng.

Sau đó nàng tựa lưng ghé vào bồn tắm đợi, mẹ còn chưa vào tới.

Đợi một hồi lâu, vào lúc Bồ Đào bắt đầu mất kiên nhẫn, đột nhiên nhớ ra. Aizz, bình thường không phải nàng đều dùng bồn tắm bằng gỗ hay sao?

Đang nghĩ đến đó, đột nhiên bồn tắm bằng đá trắng như tuyết biến mất, Bồ Đào phát hiện ra mình đang tựa vào bồn tắm bằng gỗ của Khô bà bà.

Sau đó có người đẩy cửa tiến vào, Bồ Đào nghe thấy tiếng cười của Thượng Quan Khâm.

"Lớn như vậy rồi còn muốn người khác giúp chà lưng!"

Trong nháy mắt đó Bồ Đào đột nhiên nhớ tới mình đang không có mặc quần áo, tuy lúc trước khi nàng chưa được mười tuổi, vẫn đều thản nhiên đối mặt với Thượng Quan Khâm. Nhưng kể từ sau sinh nhật năm Bồ Đào được mười một tuổi, Thượng Quan Khâm liền chủ động đi ra ngoài khi Bồ Đào thay quần áo.

Tốt xấu gì cũng được hai năm nay rồi, Bồ Đào lại hoảng hốt nhớ lại mùi hương sau khi tắm rửa tỏa ra từ người Thượng Quan Khâm, đột nhiên một đôi bàn tay ôm lấy nàng từ phía sau, ảm Bồ Đào từ trong bồn tắm đi ra. Bồ Đào xoay người, lập tức tiến thẳng vào trong lòng của hắn.

Quả nhiên là mùi hương kia.

Trong nháy mắt Bồ Đào tâm viên ý mãn, Thượng Quan Khâm đã ôm lấy nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

"Quay lại, để ta chà lưng cho ngươi."

Nụ cười của Thượng Quan Khâm mông mông lung lung, hai má Bồ Đào nóng lên, vừa quay lưng lại đã lập tức cảm giác được Thượng Quan Khâm đè lên từ phía sau.

"Sự phụ..... Sự phụ....."

Thượng Quan Khâm phun một ngụm hơi thở nóng rực lên trên cổ của Bồ Đào, khiến cho toàn thân nàng run rẩy tê dại.

"Sao?"

Một tiếng này của Thượng Quan Khâm quặn rũ đến cực điểm, cho dù là nam tử cũng phải bị mê hoặc. Trong mộng, lúc ấy Bồ Đào trong lòng réo rất suy nghĩ mình thật sự muốn điều gì xảy ra tiếp theo.

Còn chưa nghĩ xong, đã cảm giác được bàn tay của Thượng Quan Khâm đang chu du khắp nơi trên lưng nàng.

Bồ Đào chấn động mạnh, trong lòng thầm than tại sao mọi việc xảy ra quá giống những gì mình đang suy nghĩ a!

Nhưng càng như vậy, Bồ Đào càng phát hiện mình không khống chế được ham muốn. Còn đang miên man suy nghĩ, bàn tay của Thượng Quan Khâm dường như biết được tâm tư của Bồ Đào, dần dần di chuyển khắp nơi, đôi tay kia lướt đến ẩn nhẹ lên vị trí luôn luôn bị quần vải bó quanh năm trên người Bồ Đào, rốt cuộc Bồ Đào nhịn không nổi, thở ra một hơi, phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp mị hoặc.

Cảm giác kia thật sự là một loại cảm giác vừa mông lung lại vừa rõ ràng.

Một con tê dại nhộn nhạo truyền lại từ bộ phận mà bàn tay hắn tiếp xúc.

Trong đầu Bồ Đào mờ mịt, mất lý trí, xoay thân lại, chủ động ôm lấy cổ của Thượng Quan Khâm.

"Thích không?"

Thượng Quan Khâm miết miết điểm nhỏ nơi địa phương đó của Bồ Đào, Bồ Đào thở dốc.

"Sự phụ..... Đừng miết!..... Bồ Đào thích ngươi."

"Ừ." Thượng Quan Khâm lại như được kích lệ càng ra sức miết, bóp, vuốt ve nhiều hơn.

Bồ Đào ưỡn cổ lên, hai chân khẽ giãy, chiếc mền trên giường bị đá đến loạn thất bát tao.

Sau đó ngay tại phía sau, Thượng Quan Khâm đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi của Bồ Đào.

Ôn nhuận nóng rực, càng chân thật hơn so với sờ.

Môi của Thượng Quan Khâm thật ra còn đẹp hơn so với môi của Bồ Đào, có màu hồng nhạt tự nhiên rất hiếm có, nhưng đến bây giờ Bồ Đào cũng không biết hôn môi lại thoải mái như vậy.

Toàn thân đều run rẩy, ở phía dưới nơi đó bắt đầu cảm thấy khó nhẹn, Bò Đào tự dung muốn mở chân ra, ma sát trên người Thượng Quan Khâm.

"Bò Đào....."

Thượng Quan Khâm buông môi của nàng ra, hôn một cái lên hai má của nàng.

"Bò Đào....."

Tiếng kêu thật nhẹ nhàng.

Giống như từ trên trời vọng xuống.

Bò Đào vươn hai tay muốn vít đầu hấn xuống, lại đột nhiên chụp phải khoảng không, lúc này bên tai cũng nổ tung một tiếng.

"Bò Đào!"

Bò Đào bật mở mắt ra thật nhanh, khuôn mặt của Thượng Quan Khâm đang phóng đại trước mắt.

"Nhằm thấy ác mộng?"

"A..... A!?"

Thình lình Bò Đào ngồi xuống, xem lại thấy xiêm y vẫn còn nguyên vẹn trên người, đúng là..... Đúng là một giấc mộng dài!!

"Hồi nãy thấy người hừ hừ á á, thấy ác mộng phải không?"

Thượng Quan Khâm đưa qua một cái khăn mềm, Bò Đào còn đang cảm thấy kinh ngạc vì giấc mộng, vừa thấy đến cái khăn, nhớ tới vừa rồi trong mộng mình còn kêu sư phụ chà lưng cho.....sợ tới mức co lại thành một khúc, né vào phía chân giường.

"....." Thượng Quan Khâm khó hiểu nhìn Bò Đào, thu tay lại "Ngày mai trở về nha."

"Về đâu?"

"Thượng Quan sơn trang a."

"A? A!"

Bò Đào hiển nhiên còn chưa hồi thần.

"Ngủ đi, thấy người mơ mơ màng màng quá."

Thượng Quan Khâm cời bội kiếm ra, thay ra một bộ trang phục đơn giản rồi tiến vào giường, Bò Đào sợ tới mức dùng sức tránh ra, không dám đụng tới hấn một chút nào. Thượng Quan Khâm nhú mày, cũng không nói gì, liền ngủ.

Ngoài cửa sổ đã tờ mờ sáng, rốt cuộc Bò Đào cũng không buồn ngủ nữa.

Thượng Quan Khâm rất mệt mỏi.

Rất nhanh đã ngủ mê đi, tiếng hít thở nhẹ nhàng phun bên tai nàng, Bò Đào cảm thấy nhiệt độ trên mặt nàng cũng vẫn chưa hạ.

Dưới ánh trăng, cặp môi màu hồng nhạt cũng ôn nhuận như trong mộng vậy, nhưng khi tỉnh mộng.....

Rốt cuộc Bò Đào cũng không có dũng khí lấy tay sờ vào.

Ngày hôm sau hai mắt Bò Đào sâu hoắm đen sì leo lên xe ngựa.

Thượng Quan Khâm tựa vào cửa sổ gọt hoa quả, thỉnh thoảng dứt một miếng cho Bò Đào ăn.

Hơn nữa thanh âm hần thực vui vẻ.

"Bò Đào ăn bò đào."

Bò Đào mắc cỡ, ngậm chặt miệng lại chết sống gì cũng không chịu há ra, Thượng Quan Khâm cười đem trái bò đào nhẹ nhàng đặt bên miệng Bò Đào, Bò Đào tận mắt nhìn thấy hấn ăn bò đào, không có bò vỏ.

"Sao không bỏ vỏ?"

Bò Đào đẩy mền ra ngồi xuống, Thượng Quan Khâm nuốt bỏ đào vào, nói "Bò Đào ăn, thích bỏ vỏ sao?"

Bò Đào nhìn thoáng qua trên cái bàn nhỏ, cả buổi sáng Thượng Quan Khâm bóc, lột một đống vỏ bỏ đào xếp chỉnh tề một bên bàn, nàng cũng không nói gì.

Xốc lên chiếc rèm che cửa sổ, cây cối hai bên như chạy lui về phía sau.

Lúc này trở về thành là đi cùng với Tam đại trưởng lão và Tứ đại hộ pháp, bảy tám chiếc xe ngựa chậm rãi chiếm hết con đường mòn trong rừng.

Hai cô nương ngồi trong một xe ngựa, thỉnh thoảng mơ hồ truyền đến tiếng cười hi ha âm ỉ.

Tứ Đại hộ pháp đều già cả hết rồi, hai người tụ lại một chỗ chơi cờ, hai người ngồi bên cạnh chỉ chò, hoa chân múa tay, người người ta ta nháo loạn cả lên.

Vị đại thúc tuần mỷ Thượng Quan Phi kia lại yên lặng một cách lạ lùng, ôm chai thuốc nhỏ ngồi bên cạnh xa phu, ngẩn người nhìn xuống đất.

Bò Đào để ý thấy chai thuốc nhỏ kia là do vị tiểu Môn chủ xinh đẹp của Đường Môn kia tặng.....

"À....." Bên tai thổi đến một luồng nhiệt khí, đúng là Thượng Quan Khâm cũng theo sát lại gần, Bò Đào cá kinh, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

"Bò Đào đang nhìn Phi trưởng lão?"

Bò Đào gật đầu, thật cẩn thận tránh cho cổ của mình chạm vào môi của Thượng Quan Khâm.

Thật ra động tác của Thượng Quan Khâm cực kỳ đơn thuần, hắn thấy Bò Đào ngẩn người nhìn ra cửa sổ, liền theo lại gần xem có cái gì nào nhiệt không mà thôi.

Vì đêm qua mới vừa nằm thấy giấc mộng như vậy, nên lúc này hễ mỗi lần Bò Đào và Thượng Quan Khâm vô tình tiếp xúc, đều cảm thấy trong lòng phát run.

"Cái chai nhỏ kia là do Môn chủ Đường môn tặng," để bớt khấn trương, Bò Đào chủ động mở miệng.

"Ừ, là Cơ Môn chủ tặng." Thượng Quan Khâm không để ý thấy Bò Đào khấn trương, vẫn tiếp tục tự suy tư, tự nói "Nghe nói cái chai kia là dùng để dưỡng nhan, vật dụng của nữ tử mà hắn cũng có thể ngẩn người nhìn lâu như vậy.....hay là..... Phi trưởng lão..... tư xuân?"

"Tư xuân?" Bò Đào thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình.

"Ừ." Thượng Quan Khâm còn thật tình gật đầu nói "Phi trưởng lão đã gần ba mươi tuổi rồi, xuân này đếncũng thật chậm đó..... Ta nhớ rõ tiểu nha đầu Đường môn kia mới mười chín tuổi thôi....."

Cổ họng Bò Đào chợt đắng nghét, quay người lại, vừa chuyển đầu thì ngực của Thượng Quan Khâm đã đập vào mắt, bộ xiêm y màu trắng của hắn không nhiễm một hạt bụi, mái tóc đen bóng xoa nơi đầu vai, tim nàng hung hăng co rút lại, Bò Đào thất thần đẩy Thượng Quan Khâm ra.

Thượng Quan Khâm không ngờ bị Bò Đào đẩy ra, không kịp phòng bị nên té xuống sàn xe. Bò Đào ngồi xuống, hai tay xoa xoa lên tay hắn "Sur phụ! Lời nói đùa người như vậy, không được tùy tiện nói bậy!"

"A a.....Ừ, Tiểu Bò Đào thẹn thùng." Thượng Quan Khâm té ngồi xuống như vậy, nhưng cũng không biết lấy từ đâu ra cây quạt bạch ngọc thường ngày, ung dung phe phẩy, thực phong độ xuất trần, đột nhiên ngừng lại, nói "Nói đến đây mới nhớ, Bò Đào còn chưa đến tuổi này mà....."

Bò Đào hận trên mặt đất không nứt ra một cái lỗ cho nàng nhảy xuống cho rồi.

Ngày đầu tiên về đến Thượng Quan gia, Thượng Quan Thanh Khuê mang theo các đại quân sự tiếp đón mọi người nhập tiệc tẩy trần.

Bữa tiệc tối vô cùng thịnh soạn, Bò Đào ăn rất nhiều, ở đây món cá chiên dầm giấm đường ngon hơn nhiều so với ở khách điểm, lại không cần phải trả tiền, quan trọng nhất chính là, sau tiệc tối không cần đi chiếm ghế ngồi, hơn nữa còn có thể tự do đi mao phòng!

Vốn con cái đều đã lớn, nhưng Thượng Quan Thanh Khuê lại cố chấp bắt La Lị - Tuyết ngồi kế bên hắn ăn cơm.

Thượng Quan Khâm cũng không nói gì. Nhưng Bò Đào không phục, cũng đòi ngồi kế bên Thượng Quan Khâm chung một bàn ăn cơm.

Đã lâu như vậy, cảm giác của Bò Đào đối Thượng Quan Thanh Khuê càng ngày càng nhạt, lần này trở về, Thượng Quan Thanh Khuê khen ngợi khắp mọi người, Tam Đại trưởng lão, Thượng Quan Phi, thậm chí ngay cả bốn lão nhân trong Tứ Đại trưởng lão, nhưng lại cố tình không nói một câu nào đối với Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Khâm vội gấp thức ăn cho Tiểu Bò Đào, tựa hồ cũng không quan tâm đến chuyện đó.

Đang ăn cơm, hạ nhân lại bung lên rượu ngon, Thượng Quan Khâm nâng một ly lên, cầm trên tay, chậm rãi uống.

Bồ Đào nín thở, lúc này giữa sân tiến vào một đám vũ cơ, hồ hồ nháo nháo, xiêm y nửa kín nửa hở, hương thơm ngát phiêu đảng, bắt đầu khiêu vũ.

Càng lúc càng tâm phiền ý loạn, Bồ Đào giành lấy chén rượu trên tay Thượng Quan Khâm, làm bộ muốn uống.

"Bồ Đào!" Thượng Quan Khâm đoạt lại, nhú mồm nói "Đây không phải là thứ người có thể uống được, đợi lúc trưởng thành đủ mười lăm tuổi rồi nói sau."

"Rốt cuộc người cũng nói chuyện." Bồ Đào hoa tay ra dấu nói.

"Ta có thể nói cái gì cho phải?"

Thượng Quan Khâm cười, vừa tựa hồ bất đắc dĩ, vừa tựa hồ không sao cả.

Bồ Đào yên lặng cúi đầu dùng bữa, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Nhớ rõ Khổ bà bà đã từng nói qua, Thượng Quan Khâm và Thượng Quan Thanh Khuê không hòa thuận, tựa hồ là vì một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bại lộ

Còn có.....

Còn có vết sẹo thật sâu nơi ngực kia.....

Lúc nàng còn nhỏ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.....

Bồ Đào hoảng hốt, căn bản không biết mình đang ăn cái gì. Sau đó bỗng nhiên hô hấp nghẹn lại, đúng là bị mắc xương cá.

Thanh âm ho khan thống khổ khiến cho tất cả mọi người đều chú ý, Thượng Quan Khâm là người phản ứng đầu tiên, nhú mồm vỗ nhẹ lưng Bồ Đào, Khổ bà bà nhanh chóng mang lại một chén dấm trắng chua lôm.....

Bồ Đào nhìn chén dấm trắng chua, nghe mùi liền rung mình một cái, dùng sức lắc đầu, muốn tìm cái gì đó nuốt xuống, nhưng trên bàn tất cả đều là những món sơn hào hải vị tinh xảo khéo léo, Bồ Đào dùng sức nén xuống con ho khan, yết hầu lại bị nghẹn đau nhức vô cùng.

Đau đến mức mắt mờ lẹ, trăm nỗi ủy khuất trong lòng đột nhiên dâng lên. Bồ Đào sực sực cái mũi như muốn khóc!

Ngay tại lúc đang giãy dụa thống khổ, không biết ở đâu thò ra một khối bánh in mặt ong, Bồ Đào như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chộp lấy nhét vào miệng, rốt cuộc miếng xương cá chặn ngang yết hầu cũng được nuốt xuống, từ nay về sau, trong vòng năm năm tới Bồ Đào cũng không dám ăn cá nữa.

Lau chùi vết nước mắt nơi khóe mắt, Bồ Đào ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện người nọ lại là Thượng Quan Tuyết.

"Ca ca, đỡ nhiều chưa?"

Thượng Quan Tuyết chớp chớp đôi mắt to long lanh như nước, Bồ Đào gật gật đầu, thấy Thượng Quan Thanh Khuê bên kia tựa tiểu phi tiểu nhìn sang bên này, trong lòng chùng xuống, liền vén ống tay áo, thúc giục Thượng Quan Khâm cùng về.

Vì thế Thượng Quan Khâm mang theo Bồ Đào về trước.

Đi một đoạn không xa, chợt nghe yến hội bên kia lại một lần nữa vang lên tiếng ti trúc thanh nhạc.

Bồ Đào vượt yết hầu, đi theo phía sau Thượng Quan Khâm, Khổ bà bà cũng đi theo, đã nhiều năm như vậy, thân thể Khổ bà bà vẫn nhanh nhẹn như trước, thực không hề giống một lão thái thái gần tám mươi tuổi chút nào.

Thượng Quan Tuyết cũng đã lớn lên.

Bồ Đào đột nhiên phát hiện mình cũng không đặc biệt chán ghét tiểu cô nương kia nữa.

Nhớ lại những chuyện không thoải mái trước đây, Bồ Đào đột nhiên ý thức được, Tiểu La Li cũng có thể trưởng thành, thành một Đại cô nương.

Còn nhớ rõ Thượng Quan Tuyết kia hay cầm chiếc khuôn thêu xinh đẹp trong tay, dường như kể từ lần Bồ Đào đã bại Mộ Dung Thân Phi, Tiểu La Li này dần dần đối xử tốt hơn đối với Bồ Đào.

Năm ấy khi được mười tuổi, nàng ta cầm một đóa mầu đơn thêu màu tím khoe cho Bồ Đào xem, lúc ấy tính khí Bồ Đào vẫn còn trẻ con, thăm ngẫm người khoe như vậy dễ chọc tức ta, vì ta cả đời mặc nam trang, cả đời không được dùng đến mầu đơn tím.

Hiện tại ngẫm lại, Bồ Đào hoài nghi có phải tính cách mình quá nhỏ mọn hay không, có lẽ..... Có lẽ chỉ có Thượng Quan Khâm và Quý Từ Thiện là có thể chịu được nàng mà thôi?

Vừa nghĩ vừa cảm thấy không vui.

Bồ Đào vào phòng, liền mặc nguyên bộ đồ chui vào mền.

Sau đó chưa kịp ngủ một giấc giải ngàn sầu, đã bị Thượng Quan Khâm lôi trong mền ra.

"Tắm rửa trước đã, rồi hãy ngủ." Thượng Quan Khâm phân phó Khô bà bà đi đun nước, Bồ Đào quệt miệng, còn nháo loạn muốn ngủ tiếp.

Nước đã ấm, Thượng Quan Khâm chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật ra ai nấy đều biết, Thượng Quan Khâm không muốn đi ra ngoài, Bồ Đào lại là một cô nương đã lớn rồi, ở trước mặt nam tử coi đồ cũng không được tốt lắm, nhưng Thượng Quan Khâm lại phi thường cẩn thận, cảm thấy nếu chính mình tùy tiện xoay người lại có chút không tốt, nên thực tự nhiên ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ, Bồ Đào đã bắt đầu coi áo.

Lúc bước vào bồn tắm, Bồ Đào cảnh cáo mình phải quên đi giấc mộng kia.

Đáng tiếc.....

Quên không được.....

Bồ Đào ngụp nửa đầu vào nước, chỉ lộ ra một đôi mắt sâu thẳm ngắm nhìn Thượng Quan Khâm.

Phát hiện Thượng Quan Khâm đang nhìn ra ngoài cửa sổ đến thất thần, gió đêm thổi, làm dây cột tóc của hắn khẽ lay động.

Hắn là sư phụ.

Hắn chính là sư phụ.....

"..... Sư phụ....."

Thì thào gọi ra miệng, Thượng Quan Khâm nghe vậy quay đầu lại, thấy Bồ Đào đang ảo não bịt miệng mình lại.

"Sao?"

"Không..... Sư phụ.....sao còn chưa đi ngủ....."

"Ừ..... Ta đang đợi người."

"Đợi ai?"

"Người nói về lão gia gia kia, vì sư cảm thấy thập phần hứng thú, người mỗi đêm đều biến mất vào giờ tý một khắc, tối nay sư phụ sẽ canh cho người, Tiểu Bồ Đào người có thể yên tâm mà ngủ."

"A!?"

Bồ Đào nao nao, sau đó đột nhiên ý thức được Thượng Quan Khâm đang nói cái gì.

"Không được!"

Bọt nước tung tóe ra, Bồ Đào cả kinh đứng dựng lên trong bồn tắm.

Mực nước chỉ mới đến hông Bồ Đào.....

Đúng lúc Thượng Quan Khâm quay đầu lại, sau đó.....

..... Hai người đồng thời ngây ngốc một hồi, Bồ Đào một tiếng cũng không nói nhanh chóng ngồi xuống lại, nhúng toàn thân vào nước, nửa khắc sau truyền đến tiếng ho khan xấu hổ của Thượng Quan Khâm.

"Khục.....bộ dạng Bò Đào lớn rất nhanh..... Xem ra Khổ bà bà phải bó nhiều vòng hơn....."

Không đợi Bò Đào phát biểu, Thượng Quan Khâm đã đứng dậy, nhanh như gió bay ra ngoài.

Bò Đào cảm thấy nước trong bồn tắm bị chính nhiệt độ của mình nung đến sôi trào.

Sau đó rút cuộc cũng đi ra khỏi bồn tắm, Bò Đào lau khô thân thể, rồi chui vào mền ngồi trên giường ngẩn người, trước sự tình như vậy, đầu óc hồ đồ không minh bạch, rốt cục quên chưa mặc xiêm y đã nằm xuống giường.

Ngon nển trong phòng chỉ trong chốc lát đã cháy đến đế, trong phòng một màn tối đen, Bò Đào nghiêng đi trở lại cũng ngủ không được.

Hề nhắm mắt lại là nghĩ đến giấc mộng kia, sau đó bắt đầu ảo tưởng Thượng Quan Khâm ôm lấy mình, này này, sau đó kia kia.....

Đến khi đầu óc hôn ám mờ mịt sắp ngủ, thì lại bị lay tỉnh.

Mở mắt ra, Bò Đào phát hiện mình đang bị Quý gia gia ôm, bay vù vù trên nóc nhà.

"Quý gia gia!"

"Ừ! Tỉnh rồi hả? Ngủ say quá chừng, kêu cũng không dậy nổi, cả ngày đại tôn tử nhắc tới người đó."

"Ta! Ta không có mặc quần áo!"

"Cũng không phải chưa nhìn thấy qua, Tiểu Bò Đào có tổn hại gì đâu....."

"Người!"

"Hừ!"

Quý gia gia nhú mày "Đừng náo loạn, có người theo dõi kia!"

Bò Đào nhớ không lầm, ai đó đã nói công phu của Quý Tử Phong cũng do Quý gia gia dạy, Quý Tử Phong còn nói là Quý gia gia cố ý dịch dung, Bò Đào cảm thấy mình vẫn còn may mắn, cũng may là có dịch dung, bằng không lại hé ra khuôn mặt giống Quý Tử Thiên nữa, Quý Tử Phong kia nhìn cứ như là huynh đệ song sinh của Quý Tử Thiên, nếu thấy khuôn mặt thật của Quý gia gia, chắc Bò Đào té xỉu, chắc cũng không nhận ra được Quý gia gia đã hơn năm mươi tuổi.

Tưởng tượng đến đây, cả người Bò Đào phát lạnh, day day vạt áo của Quý gia gia, nhỏ giọng nói "Người này bắt đầu theo dõi từ khi nào?"

"Lúc chúng ta rời khỏi Thượng Quan sơn trang, người nọ liền theo kịp, không biết là người nào trong Thượng Quan sơn trang mà có khinh công khá như vậy, nếu Quý gia gia của người công phu không cao, không chừng đã bị hấn mò đến tận hang ổ rồi."

Xem ra người này nhất định là Thượng Quan Khâm không thể nghi ngờ gì nữa.

Bò Đào run rẩy hỏi "Chúng ta đi đâu?"

"Đến rồi!"

Quý gia gia không mang Bò Đào đi gặp Quý Tử Thiên, mà là phi thân đến một chỗ nơi rừng rậm, buông Bò Đào ra, đứng thẳng.

Bò Đào quán chặt cái mền vào người, một cái bóng trắng đã bay xuống dưới.

Đúng là Thượng Quan Khâm.

"Ra mắt tiên bối." Thượng Quan Khâm cười nói.

"Các hạ theo làm gì." Quý gia gia thân tình nhân hạ, cười rộ lên như một đóa hoa cúc, Bò Đào không đành lòng nhìn xem, cảm thấy gương mặt dịch dung như vậy cũng tốt, không biết lúc trẻ tuổi Quý gia gia đã gặp chuyện gì thương tâm, lại tự hủy dung như thế.

"Bò Đào là đồ đệ của ta."

"Ừ, chuyện này lão tử biết, lão tử chỉ là mang nàng theo chơi với tiểu tôn tử của ta thôi, các hạ yên tâm, trời còn chưa sáng rõ ta sẽ đem đồ đệ bảo bối của người hoàn hảo không sút mẻ miếng nào trở về."

"....." Thượng Quan Khâm khẽ nhú mày nhìn về phía Bò Đào, Bò Đào gật đầu cho hắn yên tâm.

"Thượng Quan Khâm phải không? Tuổi của lão tử đáng mặt trưởng bối của ngươi, không lẽ ngươi ăn đám chua với tiểu tôn tử nhà ta?"

Ánh mắt Quý gia gia sắc bén khiến Thượng Quan Khâm khẽ chấn động, dừng một chút, đỉnh đầu bước tới, đem xiêm y trong lòng đưa cho Bò Đào "Ta chỉ là đến đây đưa xiêm y cho ngươi thôi, ta đi đây."

Dứt lời liền xoay người rời đi, Bò Đào cầm xiêm y, không biết diễn tả tư vị trong lòng như thế nào, nhấc bước chạy theo, lại bị Quý gia gia một tay giữ chặt chiếc mền quần thân, nói "Không được đi theo, tôn tôn của ta còn đang chờ ngươi đó."

"Sư phụ....."

"Ngươi còn biết hần là sư phụ ngươi sao....." Bò Đào phát hiện dường như nàng bị Quý gia gia nhìn thấu. Những lời này vừa thốt ra, trong lòng nhất thời rối loạn lên, sau đó khi ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh Thượng Quan Khâm đã không còn ở đó nữa.

Lúc gặp lại Quý Tử Thiên thì Bò Đào đã mặc xiêm y vào đàng hoàng, quá trình này, trước kia Bò Đào đều không tránh mặt Quý gia gia, nhưng từ khi biết Quý gia gia trên thực tế cũng là một đại mỹ nhân, Bò Đào liền quệt miệng lắc đầu, nói "Gia gia ngươi xoay người sang chỗ khác đi."

Sau đó Quý gia gia không kiên nhẫn phát ra thanh âm bức bối, nói "Hừ, hài tử xấu xí không biết lễ phép. Ai mà thèm xem."

Bò Đào vừa mặc vừa nghĩ đến câu nói kia của Quý Tử Phong "Bản cung là một người thập phần đoạn tụ, ngươi xem, sờ soạng ngươi mà một chút cảm giác cũng đều không có."

Chẳng lẽ Quý gia gia.....

Ánh mắt Bò Đào nghi hoặc quét đến Quý gia gia, Quý gia gia tựa thân vào trên cây, vẻ mặt ngoác.

Lúc gặp lại Quý Tử Thiên, Bò Đào cũng không kinh ngạc gì, Quý Tử Thiên tựa hồ muốn nói cái gì đó, sau đó nhẫn nại, kéo Bò Đào qua ôm vào lòng, bàn tay vuốt ve chơi đùa mái tóc của Bò Đào "Tiểu Bò Đào lại cao thêm, gia gia nói sau hai năm nữa là ngươi có thể làm nương tử của ta được rồi Ai da!!"

Chưa nói dứt câu trên đầu đã trúng một quyền của Quý gia gia "Xú tiểu tử đừng nói bậy."

"Không phải vừa rồi gia gia còn nói..... Ái!"

Lại lập tức trúng một quyền nữa, Quý Tử Thiên ngoan ngoãn cầm miệng lại.

"A a các ngươi chơi đi." Quý gia gia liếc mắt ra hiệu cho Quý Tử Thiên rời biến mất.

Lúc này Bò Đào mới phát hiện Quý Tử Thiên đã cao hơn nàng một cái đầu.

"Đến đây đi!"

Quý Tử Thiên hoa một vòng cây trường thương bạc "Một tháng không gặp, có phải Tiểu Bò Đào quên hết chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh rồi hay không?"

Bò Đào ẩn trụ cơ hoàng, chiếc vòng nơi tay bắn ra thành cây nhuyễn thương Thiên Hoa Loạn Vũ, đang muốn vung lên so tài, đột nhiên thu thế lại.

"Ngươi vừa rồi mới nói cái gì?"

"Ta nói cái gì?" Quý Tử Thiên sờ mũi.

"Ngươi nói Thủy Nguyệt Phiêu Linh!?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hôn sơ

Quý Tử Thiên trừng lớn cặp mắt hồ mị ngây ngốc một hồi. Sau đó theo bản năng sờ chỗ vừa mới bị đánh trên đầu, nói "Chẳng lẽ gia gia không nói cho ngươi biết?"

"Được lắm, ngươi gạt ta?" Bò Đào kết tội, Quý Tử Thiên vội vàng hoa hoa tay "Không không, kỳ thật là..... Ai nha nói như thế nào đây....."

"Viết!"

"Viết..... Nha..... Kỳ thật....." Quý Từ Thiên lui từng bước, lắc lắc đầu, đột nhiên nói sang chuyện khác "Bồ Đào oa nhi, ngươi cũng đã bị cái kia rồi, đã là một nữ nhân thi hành vì phải thực nữ một chút chứ....."

Nói còn chưa dứt lời, Bồ Đào đã đâm một thương qua, Quý Từ Thiên ôm đầu bỏ chạy.

Nhưng chuyện này Bồ Đào vẫn ghi tạc trong lòng.

Nàng rốt cục biết tại sao thương pháp của mình giống hệt Quý Từ Phong, còn nhớ rõ đêm đó Quý gia gia dốc tâm huyết dạy nàng, thương pháp bình thường thì cũng không nói làm gì, nhưng đây là thiên hạ chí bảo Thủy Nguyệt Phiêu Linh, nàng lại dễ dàng được học như vậy sao? Không cần trả giá gì hết sao?

Bồ Đào có chút buồn bực, nàng đột nhiên muốn biết Quý gia gia.....rốt cuộc là có ý gì.....

Vì thế nàng vì chuyện này suy nghĩ suy tư cả tháng, nhưng vẫn không được kết quả gì, chẳng lẽ nàng phải lấy thân báo đáp, gả cho Quý Từ Thiên?

Nhưng mà sự thật nói cho Bồ Đào biết, Quý gia gia tuyệt đối không có ý như vậy, bằng không lão cũng sẽ không giat nàng nhiều năm như vậy.

Vì thế Bồ Đào dần dần không suy nghĩ nữa, chỉ tự nhủ mình không được đem chuyện này nói với bất kỳ ai khác, nhất là Thượng Quan Khâm

Sau này, lúc Bồ Đào vào vương phủ của Quý Từ Thiên ở, mới biết ra hai chuyện. Chuyện thứ nhất là, thì ra Quý gia là đương kim vương tộc, tên Quý Từ Thiên xấu xa kia vậy mà lại là một tiểu hầu gia.....

.....Chuyện thứ hai, từ nhỏ Quý Từ Thiên đã kế thừa Thủy Nguyệt Phiêu Linh, mà Quý gia gia cho Bồ Đào luyện tập cùng, chỉ vì muốn Bồ Đào trứnhan, chứ nếu không sau này Bồ Đào già đi mà Quý Từ Thiên vẫn còn bộ dáng thiếu niên thì khó coi vô cùng.

Hơn nữa tình hình lúc đó Bồ Đào đang rất tuyệt vọng, sau khi Quý Từ Thiên nói ra việc này, Bồ Đào rốt cuộc mới lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Nhưng chuyện trước mắt là bây giờ trở về, phải nói gì với Thượng Quan Khâm đây.

Lúc Quý gia gia đưa Bồ Đào về, trời đã bắt đầu sáng.

Quả nhiên Thượng Quan Khâm vẫn không ngủ, vẫn ngồi trong phòng Bồ Đào, lúc Bồ Đào trở về, hắn đang cầm một chén trà trong tay mà ngẩn người.

"Su phụ."

Thượng Quan Khâm giật mình một chút, hồi thần "Đã trở về rồi sao!"

"Ừ."

Bồ Đào bước qua, do dự một chút, quyết định không nói gì, trực tiếp bỏ chén trà trong tay hắn ra, kéo tay hắn đến bên giường.

"Cùng ngủ với ta đi."

"....."

Bồ Đào buông tay, trực tiếp tiến vào mền, rùng mình một cái.

Thượng Quan Khâm cởi áo ngoài ra, không nói một lời chui vào mền.

Bồ Đào dùng một chút, rồi vẫn chủ động quán tới.

Nàng thích mùi cơ thể của Thượng Quan Khâm, có lúc nàng nghĩ, mùi trên người nam nhân cũng có thể là một đặc điểm hấp dẫn kẻ đoạn tụ hay sao?

Sau đó nhớ lại, mỗi khi luyện võ xong sau giờ ngo, cả người nàng đầy mồ hôi, lúc đó nhìn thấy Thượng Quan Khâm trong bộ trang phục trắng như tuyết, nàng đều chủ động tránh ra thật xa, đợi sau khi tắm rửa, thay trang phục mới rồi mới dám lại gần hắn cùng nhau ăn cơm.

Đang nghĩ ngợi lan man, Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng ôm Bồ Đào, bàn tay nóng rực sờ tới sờ lui trên đầu nàng.....

Bồ Đào nhin nửa ngày, rốt cục không chịu nổi lên tiếng hỏi "Su phụ....."

"Gi?"

"Su phụ có nằm mơ bao giờ chưa?"

"Đương nhiên có."

"Có từng mơ thấy nữ nhân hay không?"

"....." Thượng Quan Khâm khẽ chấn động, bàn tay đang sờ tóc Bồ Đào không được tự nhiên ngừng lại nửa chừng.

Bồ Đào hơi sợ, run rẩy nói "Chẳng lẽ người mơ thấy..... nam nhân.....?"

Thượng Quan Khâm chấn động mạnh, ần ần nửa ngày, bàn tay vừa vuốt tóc Bồ Đào kia trực tiếp bóp cái cổ nhỏ của nàng, khẽ dùng lực một chút "Người có tin hay không ta sẽ bóp chết người?"

"Ngủ thôi!" Bồ Đào nhào vào lòng hắn, rốt cuộc không dám nào loạn nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Ngày nào cũng giống ngày nấy.

Cứ như vậy đã hết một năm.

Bồ Đào được mười bốn tuổi.

Năm nay không có Đại hội võ lâm, cũng không có Bình Khí Phổ Bài Danh.

Nhưng Thượng Quan gia có chuyện vui thật to.

Thượng Quan Phi đại thúc thành hôn!

Thật sự cưới tiểu nha đầu bằng tuổi Liễu Như kia của Đường môn.

Lưu Thủy đã qua khỏi tuổi hai mươi tươi đẹp, cả ngày sầu mi khổ mặt, ai oán thở dài, chậm chạp trì hoãn không chịu tổ chức sinh nhật hai mươi mốt tuổi.

Đường môn và Thượng Quan gia đính hôn, địa vị của Thượng Quan gia trong chốn võ lâm chỉ xếp sau Tiêu Hồn giáo và phái Thiếu Lâm, bài danh Võ Lâm tam đại thế lực.

Thế nên rốt cuộc cũng có người đứng ngồi không yên.

Vừa chớm đầu xuân Mộ Dung Lan đã truyền lời, muốn Thân Phi thành gia lập thất, cuối mùa xuân sẽ đến cầu hôn Thượng Quan Tuyết.

Thượng Quan Tuyết chính là bảo bối lớn nhất của Thượng Quan Thanh Khuê.

Vậy mà Thượng Quan Thanh Khuê không một chút do dự nào liền đồng ý.

Hôm đó Bồ Đào vừa luyện kiếm pháp xong, giữa đường trở về phòng thì bị Thượng Quan Tuyết ngăn lại.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn giữ chặt tay Bồ Đào, không để ý ánh mắt kỳ dị của Thượng Quan Khâm bên cạnh, trực tiếp kéo Bồ Đào đến một góc yên tĩnh.

"Phụ thân bảo người đi Mộ Dung gia đưa thiệp mời, người có biết hay không?"

Bồ Đào giật mình một chút, lắc đầu.

"Ca ca, cả đời Tuyết nhi phải như vậy sao? Ca ca, lúc người đến Mộ Dung gia phải xem cẩn thận giúp Tuyết nhi, ta cũng không nhớ rõ mặt mũi Mộ Dung Thân Phi ra sao, ca ca nhất định phải giúp Tuyết nhi xem cho kỹ nha, nếu không phải là người tốt thì phải nói với Tuyết nhi, Tuyết nhi sẽ không ưng!"

Bồ Đào nhìn nhìn Thượng Quan Tuyết, cúi đầu xem bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang giữ chặt mình.

Bàn tay nhỏ bé này từng cầm roi múa may, khiến nàng giật muốn chết, lại từng sung sướng cầm một chiếc khăn tay mới thêu một đóa mẫu đơn màu tím xong, nói ca ca người thật lợi hại, giúp Tuyết nhi đánh bại tiểu gia hỏa kia, Tuyết nhi tặng người khăn tay này.....

Bồ Đào thu hồi tâm thần, nhìn nhìn gương mặt trắng như tuyết của Thượng Quan Tuyết, mỉm cười, hoa hoa tay ra dấu nói "Ta đã gặp qua Mộ Dung Thân Phi tại đại hội Bình Khí Phổ bài danh, hắn thiếu chút nữa đã đả bại sư phụ, là một thiếu niên tuấn tú phi thường phi thường dễ nhìn, năm nay mười bảy hay mười tám gì đó? Là một hài tử rất tinh lạng."

"Vậy không phải là khối đầu gỗ hay sao?"

"Không phải đầu gối, là văn nhũ ưu tình, thật sự là một hài tử không tẻ chút nào....." Bồ Đào hoảng hốt một chút, đột nhiên nhớ tới hình ảnh Quý Từ Phong áp sát Mộ Dung Thân Phi trên cây, lúc lắc đầu, tiếp tục hoa tay "Được rồi, ta sẽ xem giúp ngươi, ta cũng không biết gia chủ quyết định như vậy? Khi nào thì ta và sư phụ lên đường?"

"Phụ thân nói, Thượng Quan thúc thúc phải ở lại để chuẩn bị tiếp đãi Mộ Dung gia, vì phụ thân phải đi cùng Phi trưởng lão đến bái phỏng lão chủ mẫu của Đường môn..... Phụ thân bảo ngươi đi một mình. Đêm nay là Nguyệt yến, phụ thân sẽ thông báo....."

Luận võ trong Nguyệt yến đã sớm bị hủy bỏ từ lâu, có lẽ là lúc Thượng Quan Thanh Khuê cho rằng vị đại cô nương bảo bối của mình cũng đã đến tuổi phải học tập nữ hồng tú hoa, nên kể từ khi nàng ấy được mười tuổi, liền dưỡng tại thâm khuê, Bồ Đào cũng hiếm khi thấy nàng.

Quả thật đến thời điểm Nguyệt yến, Thượng Quan Thanh Khuê thông báo.

Bảo Bồ Đào mang theo Lưu Thủy cùng đi, nói xong còn có chút dăm chiêu "vô tình" đề cập, đại ca của Mộ Dung Thân Phi năm nay bằng tuổi với Thượng Quan Khâm, bảo Lưu Thủy phải lưu tâm đối xử.....

Lưu Thủy thực không biết giữ hình tượng chút nào, gục đầu xuống xấu hổ, rồi lại nâng lên một ly rượu giải sầu.

Tối đến Bồ Đào nói chuyện này với Quý gia gia.

Tóc của Quý Từ Thiên đã bắt đầu chuyển màu lam, càng ngày càng giống người cha yêu nghiệt kia của hắn.

"Sao? Tôn tôn cũng phải theo ta hồi kinh."

Quý gia gia sờ sờ bộ râu già, Quý Từ Thiên vượt chiếc vòng Thiên Hoa Loạn Vũ trên cổ tay của Bồ Đào, ai oán thờ dài.

"Hồi kinh?"

"Ừ, đi gặp Thân Thích....." Quý gia gia đáp một cách hàm hồ, nhiều năm sau Bồ Đào mới biết được Thân Thích này là tên của Hoàng đế.

Sau nửa đêm Quý Từ Thiên giữ chặt tay Bồ Đào, lén kể "Chỉ kể cho ngươi biết thôi nha, tối hôm qua có một đại thúc tuổi khoảng trung niên, diện mạo thập phần tuấn mỹ đến tìm gia gia, dường như gia gia muốn bỏ trốn."

"....." Hay Quý gia thật sự là một đoạn tụ thể gia..... Bồ Đào suy nghĩ thật lâu, mới không đem những lời này nói ra miệng.

"Quan trọng nhất chính là, người nọ lại đeo Thiên Hoa Loạn Vũ của gia gia....."

Bồ Đào rốt cục nhìn không được "Lại là Thiên Hoa Loạn Vũ? Nhà của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu Thiên Hoa Loạn Vũ?"

Quý Từ Thiên nói "Quý gia gia nói mỗi người có một cái, không cái nào giống cái nào, ví dụ như cái của phụ thân ta là màu đen, cái ngươi đang đeo là ta mới vừa làm xong, cái ông nội đeo là màu lam Khổng Tước, ta liếc mắt một cái đã nhận ra được liền."

"Mỗi người một cái?" Bồ Đào nhanh chóng ngậm lại miệng vừa mới há to ra vì kinh ngạc.

"Cho nên a, ta thật sự là bị dọa vô cùng, thương của phụ thân tặng cho nam nhân, không ngờ gia gia cũng vậy."

Bồ Đào nhao nhao lên nói "Hình như Thiên Hoa Loạn Vũ là để dành tặng cho tình nhân a."

"Không, không, không." Quý Từ Thiên dùng sức lắc đầu "Đương nhiên không phải tình nhân."

Bồ Đào theo bản năng sờ sờ cổ tay, không biết tại sao lại cảm thấy một tia mát mẻ.

"Gia gia nói, Thiên Hoa Loạn Vũ, chỉ có thể tặng cho thê tử tương lai thôi."

Quý Từ Thiên kéo Bồ Đào qua, hôn một cái chóc lên đầu của nàng, bộ dạng nghiêm nghị như đang bàn chuyện gì chính đáng lắm.

Bồ Đào sợ tới mức đẩy hắn ra.

Quý Từ Thiên chớp chớp mắt, lại đến gần vài bước, ngăn lại bàn tay Bồ Đào đang đẩy hắn ra "Đợi ngươi mười lăm tuổi, ta liền cưới ngươi. Lần này ta và gia gia hồi kinh, gia gia bảo ta về phải chuẩn bị lễ vật. Cuối tháng này chúng ta đi rồi, đoán chừng ngươi lúc đó còn chưa về. Lần này về kinh cả năm nữa ta mới trở lại đây, ngươi phải chờ ta, không được theo người khác, biết không?"

"Nói bậy bạ gì đâu không!" Bồ Đào nhú mày, trên mặt nóng lên, Quý Từ Thiên lại vươn người cúi xuống, áp đôi môi mềm mại của hắn lên môi nàng.

Chú thích của tác giả:

1) Bồ Đào nhỏ hơn Quý Từ Thiên 2 tuổi, nhỏ hơn Mộ Dung Thân Phi ba tuổi, lớn hơn La Lị - Tuyết một tuổi.

2) Trưởng lão Lưu Thủy biết Bồ Đào già cầm điếu.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Rung động

Mộ Dung Thân Phi chỉ một năm mà thay đổi thật nhiều, Bò Đào quả thật chết cũng không dám tin.

Thấy hần như vậy, Bò Đào mới hiểu có lẽ Mộ Dung Lan vội vã cầu hôn Thượng Quan Tuyết cũng không hẳn chỉ vì địa vị của Thượng Quan gia trên võ lâm hiện nay như mặt trời giữa trưa.

.....

Lúc rời khỏi Thượng Quan sơn trang, Thượng Quan Khâm tự tay mang hành lý ra cho nàng. Lưu Thủy lần này đặc biệt thay đổi cách ăn mặc một phen, tựa hồ muốn nhân chuyến đi đưa thiệp mời kỳ này để xem mắt phu quân tương lai.

Bò Đào mặc trang phục như quý tộc con nhà giàu, một bộ cẩm đoạn thêu hoa văn điểm lệ, lờ lờ tỏa sáng dưới ánh mặt trời, chói mắt không chịu nổi. So với Thượng Quan Lưu Thủy kia một thân phiêu dật gọn gàng tiện lợi mà nói, thật có chút không hợp, nhưng lại thập phần thích hợp với nàng.

Về điểm này, Bò Đào đã từng dùng thời gian cả một buổi chiều để suy tư.

Cho đến nay Thượng Quan Khâm đều vận trang phục một thân trắng như tuyết, khiến nàng cảm giác hần giống như một vị trích tiên trên thiên cung, phiêu dật xuất trần, người thường không dám chạm tới, mà trang phục trên người nàng lại như xiêm y hoa bảo của phi tử trong hoàng cung. Hơn nữa, Thượng Quan gia là võ lâm thế gia, ngay cả Thượng Quan Tuyết cũng mặc trang phục như Lưu Thủy, cổ tay áo gọn gàng, màu sắc thanh nhã, chỉ thêu tuyệt đối không dùng kim tuyến, ngân tuyến. Nhưng trang phục của Bò Đào lại hoa lệ chói mắt như vậy, mỗi lần Thượng Quan Khâm giúp Khổ bà bà chọn áo cho Bò Đào, đều tự mình chọn cho Bò Đào một bộ trung y màu tím và ngoại y cực kỳ hoa lệ, tựa hồ muốn phô trương hết sự thành đạt và dung mạo xinh đẹp của Bò Đào.

Bò Đào phát hiện ra rằng bổng lộc của Thượng Quan Khâm đại bộ phận đều dùng để mua loại xiêm y hoa lệ quý giá chết người này cho Bò Đào mặc.

Có lẽ Thượng Quan Khâm không uống rượu, không trai gái, duy chỉ có mỗi một sở thích, là cái này sao?

Bò Đào nghĩ ngợi đến cuối cùng mới run rẩy nhận ra.

Sở thích này, thật tốt.

Tốt hơn nhiều so với sở thích bắt sâu chơi thật biến thái kia.

Hơn nữa cái Bò Đào không biết đó là, nàng mặc trang phục như vậy thật xứng với cặp mắt đào hoa của nàng, thật sự là rất thích hợp, bất kể ai cũng đều cảm thấy được, người chọn mua xiêm y này cho nàng, nhất định là người hiểu nàng nhất thế gian này.

Nhưng hôm nay, Bò Đào vẫn giữ vẻ mặt hơi hơi nghiêm nghị, mãi đến khi xe ngựa chuyển bánh rồi đi, cũng không dám nói gì với Thượng Quan Khâm.

Còn nhớ rõ chuyến đi lần trước, người trong xe vẫn là sư phụ.

Nhàn nhã lơ đãng tựa vào bên cửa sổ, vừa lột vỏ bò đào vừa dứt cho nàng ăn.

Hiện giờ lại đổi thành Lưu Thủy, quơ tay gác chân tràn lan bốn phương tám hướng, chiếm lấy hầu hết chỗ trong xe.

Bò Đào đẩy đẩy Lưu Thủy, hoa tay lên ra dấu nói "Trưởng lão, Bò Đào cũng mười bốn tuổi rồi, sang năm đã trưởng thành, tốt xấu gì ngài cũng đừng xem Bò Đào là con nít nữa."

Lưu Thủy mở to đôi mắt đẹp ra vẻ khó hiểu, Bò Đào tiếp tục hoa tay ra dấu nói tiếp "Sắp ra mắt nam tử trưởng thành rồi, ra đáng thực nữ một chút đi."

Lưu Thủy trừng lớn đôi mắt, hừ nhẹ một tiếng khinh thường "Con nít chưa ráo máu đầu!"

"Không biết lớn nhỏ, ta chính là Thiếu chủ." Bò Đào hoa hoa tay nhanh hơn ám chỉ.

"Hừ, tiểu Thiếu chủ, hôm nay ăn trứng cái gì rồi phải không? Cả buổi sáng tâm thần không yên, hèn chi sư phụ nguoi không lo lắng làm sao được."

Lưu Thủy nắm một cọng tóc đưa vào miệng ngậm, Bò Đào sùng sốt một chút, rốt cuộc ý thức được vừa rồi mình quả thật có chút thất thố.

"Kính Hồng nghe nói trưởng tử của Mộ Dung Lan – Mộ Dung Hoa tuấn mỹ phi thường, thứ tử Mộ Dung Thần Phi lại ôn nhuận như ngọc, nếu Mộ Dung Hoa mà nhìn thấy điệu bộ trưởng lão ngài như vậy....."

Nói còn chưa dứt lời, Lư Thủy lập tức phun tóc ra, nghiêm chỉnh ngồi lên, sau đó đem hai tay an an ổn ổn đặt lên gối, cúi đầu xuống, rồi sau đó vẫn tiếp tục cố gắng bảo trì bộ dáng thực nữ này.

Được nửa ngày, rốt cục nói "Một quá tiểu Thiếu chủ a, thì ra là như thế này a, khó trách ta đã hai mươi một tuổi rồi mà không ai đến cầu hôn ta hết."

Bồ Đào cười khì, qua một lúc lâu mới hoa tay lên ra dấu nói "Thật ra ngươi trông đẹp lắm."

"Thật sao?"

"Thật, đẹp hơn so với Liễu Như nữa, nhưng nàng ta thực nữ hơn so với ngươi, nên được nhiều người để ý."

"Tại sao nhất định phải thực nữ, ta sẽ không làm. Thực nữ có cái gì tốt? Ngươi xem Tiểu Tuyết nhi kia, thần thái cảm roi đáng yêu biết bao nhiêu, giờ chỉ biết cầm kim khâu vớ vẩn, Gia chủ thật tàn nhẫn, một tiểu cô nương dễ thương như vậy bị hấn phá hỏng hết."

"Những nam nhân nào thích thực nữ đều là kẻ điên." Bồ Đào cũng không biết tại sao, bật thốt lên lời tận đáy lòng.

"....." Lư Thủy rung động, nhìn Bồ Đào đến phát ngốc.

Quả thật hôm nay tâm tình Bồ Đào bất bình thường.

Sau khi đêm qua bị Quý Tử Thiến hôn, nàng mất ngủ nguyên cả đêm.

Nụ hôn này, hoàn toàn không giống với nụ hôn trên trán nàng của Thượng Quan Khâm.

Bởi vì nụ hôn này, Quý Tử Thiến hôn lên môi Bồ Đào.

Chỉ hôn phớt thôi.

Không phải.

Phản ứng của Bồ Đào lúc đó là suy nghĩ như vậy, nụ hôn này mềm mại, nóng rực hơn nhiều so với cảm giác trong mộng.

Sau đó, Quý Tử Thiến liền buông ra nàng.

Mặt đỏ bừng.

Rồi sạm mặt lại, quay đầu chạy trốn.

Bồ Đào ngây ngốc hồ hồ đứng nửa ngày trong gió lạnh, đột nhiên cả giận nói, ngươi bỏ chạy làm cái gì, tại sao sạm mặt xuống !?

Nghi hoặc, có phải Quý Tử Thiến thật sự do người cha sờ sờ ôm ôm thanh niên khác trước mặt mọi người sinh ra hay không.

Ừ. Không đúng. Ngày đó Quý Tử Phong nói câu gì?

Hắn nói "Bồ Đào a, ta thích ngươi nha, dám nói chuyện với bản cung như vậy, ngoại trừ cha của Tiểu Thiến Thiến, chỉ có ngươi là không bị mất mạng thôi."

Cha của Quý Tử Thiến, cha của hắn..... Không phải Quý Tử Phong thì là ai.....

Hài tử này.....được sinh ra như thế nào vậy.....

Bồ Đào hoàn toàn hoảng hốt.

Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân ngày hôm nay nàng buồn bực.

Mà là do lúc sau khi nàng trở về gặp Thượng Quan Khâm.

Đột nhiên tâm tình bắt đầu ác liệt.

Loại cảm giác này, giống như đã làm chuyện gì sai vậy.

Bồ Đào nghiêm mặt, không dám tiếp cận hắn.

Mãi đến khi nói chuyện với Lư Thủy, Bồ Đào mới có dũng khí đối mặt với suy nghĩ của chính mình.

Tại sao lại như vậy, tại sao chuyện tình Quý Tử Thiển, một câu nàng cũng nói không nên lời với Thượng Quan Khâm.

Tâm tình hoảng hốt bất an nguyên một buổi sáng này, cho đến bây giờ Bồ Đào vẫn còn nhớ rõ.

Là yêu sao.

Bồ Đào chống cằm, nhìn tới nhìn lui chiếc vòng, rút cuộc thờ dài.

Thượng Quan Khâm, ta thật sự yêu thương ngươi.

Mộ Dung phủ đệ tọa lạc tại Liễu Châu, cách Thượng Quan sơn trang ba ngày đường.

Không giống với vẻ lạnh xa thế tục của Thượng Quan sơn trang.

Mộ Dung phủ đệ nằm trong nội thành, phi thường náo nhiệt.

Qua khỏi con đường sầm uất nhất là một tòa phủ đệ thật lớn, nghe nói tòa phủ đệ kế bên phủ đệ của Mộ Dung gia chính là phủ đệ của đương kim Tể tướng lúc bấy giờ.

Tóm lại, Bồ Đào xuống xe vào phủ.

Phi thường nổi bật thu hút mọi sự chú ý.

Lại có một nam hài xinh đẹp vào phủ.

Bồ Đào nghe được có người nói như vậy.

Mộ Dung Lan đã là Gia chủ của Mộ Dung gia, lại tự mình ra cửa nghênh đón.

"Còn đốt cả pháo nữa, aizz! Đâu phải cưới gả gì đâu....." Lưu Thủy đi theo phía sau Bồ Đào, lăm bả lăm bảm. Lúc này nghênh diện đón tiếp chính là hai vị nam tử thân hình thon dài, một người giờ tay nhắc chân đều thập phần thanh lịch, bộ dạng tuấn tú, người còn lại văn nhã lịch sự, phe phẩy cây quạt, nhìn kỹ hơn chính là Mộ Dung Thân Phi.

Bồ Đào cảm giác được Lưu Thủy ở phía sau lập tức cứng ngắc, vì thế cũng khép lại cây quạt trong tay mình mà nàng đã chiếm lấy của Thượng Quan Khâm để thuận tiện làm bộ làm tịch, ngắm ngắm nam tử kia, thì ra đây là đại ca của Mộ Dung Thân Phi, hoàng kim trong đám nam tử độc thân - Mộ Dung Hoa.

Ừ..... Thật sự là..... Thật sự là một nam tử không tệ, có lẽ Lưu Thủy đã để ý hán rồi, nếu lúc này Lưu Thủy theo đuổi không xong, có lẽ cả đời này nàng ta cũng sẽ không muốn lập gia đình.

Nghĩ đến đây, Bồ Đào hướng trưởng bối Mộ Dung Lan hành đại lễ, Mộ Dung Lan cười ha hả, đỡ Bồ Đào dậy nói vài lời khen ngợi khách sáo, nào là tuổi trẻ tài cao...vân vân...chưa dứt lời đã thấy Mộ Dung Thân Phi sáp lại gần, giành kéo Bồ Đào đi mất.

"Ngươi đã đến rồi à? Còn chưa đi dạo quanh Liễu Châu phải không, để ta mang ngươi đi thăm thú các nơi vài ngày."

Bồ Đào ngậy người một chút, mỉm cười gật gật đầu, Lưu Thủy để ý thấy sắc mặt Mộ Dung Lan nhìn không được tốt lắm.

Mộ Dung Thân Phi không giống lắm trong tưởng tượng của nàng.

Thật ra để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng Bồ Đào, đó là bộ dáng thiếu niên của hán lúc hán mười ba tuổi. Hiện nay hán cũng đã mười bảy tuổi, một thân cầm y màu trắng thêu hoa lá cành, môi đỏ răng trắng, mắt sáng như sao, tay phe phẩy cây quạt, mái tóc dài được cột lên theo kiểu đang thịnh hành nhất, tà tà phiêu động trong gió, vô cùng tuấn mỹ.

Lưu Thủy ở phía sau cắn răng "Hài tử này càng ngày càng yêu mị."

Dường như Mộ Dung Thân Phi nghe thấy, mỉm cười với Lưu Thủy, sau đó kéo tay Bồ Đào đi vào trong phòng, còn nhiệt tình hơn cả phụ thân của hán.

Những gia đình Bồ Đào mang đến cũng được hạ nhân Mộ Dung gia dẫn xuống Thiên viện nghỉ ngơi.

Lúc này đại sảnh đã sớm bày biện sẵn tiệc rượu, đợi Bồ Đào ngồi xuống, đem thiệp mời trong người giao cho Mộ Dung Lan xong, tửu yến liền bắt đầu.

Loại tửu yến này Bồ Đào đã sớm quen, tôn chỉ của nàng là bàn tán những việc vặt không quan trọng, uống rượu ít, ăn đồ ăn nhiều.

Nhưng Bồ Đào nhớ rõ Thượng Quan Khâm không cho nàng uống rượu, vì thế nàng cũng không uống.

Mộ Dung Thân Phi ngồi kế bên nàng, bộ dáng ôn ôn nhã nhã khiến người người yêu thích.

Bên kia Lưu Thủy quần quít lấy Mộ Dung Hoa hỏi đông hỏi tây, ba hồi muốn xuống phố xem đèn hoa sen, ba hồi muốn đến trong viện tỷ thí, bao nhiêu đáng điệu thực nữ e lệ đều quên bống đi mất.

Mộ Dung Lan thình thoảng vuốt vuốt thiệp mời, dường như có tâm sự.

"Không thể uống rượu. Ta còn nhỏ." Bò Đào hoa tay làm dấu nói.

Mộ Dung Thân Phi gật đầu, đưa cho Bò Đào một chén nước trong, sau đó bưng chén lưu ly rượu đến trước mặt Bò Đào, thực ôn nhu nói "Vây uống nước đi, đi đường lâu như vậy không tránh khỏi mệt."

Lúc ấy không biết tại sao, Bò Đào cảm thấy một cảm giác ngượng ngùng khó hiểu nổi lên, chỉ cảm thấy tiếp cũng không được, mà không tiếp cũng không xong, ánh mắt Mộ Dung Lan không biết vô tình hay cố ý ngấm sang bên này, Bò Đào chớp chớp mắt, mặt không chút thay đổi bưng cái chén lên uống.

Cử chỉ quan tâm chăm sóc kiểu này, nếu là Thượng Quan Khâm thì Bò Đào thấy vẫn bình thường vì nàng đã quen lâu nay, nếu là Quý Từ Thiên... Bò Đào nhớ lại, tên tiểu quỷ xấu xa đó làm gì biết dịu dàng như vậy.

Nhưng đây là Mộ Dung Thân Phi, nàng mới chỉ nói chuyện với hắn một lần tại cuộc đấu Binh Khí Phổ bài danh thôi.

Cũng không phải là hành động gì quá mức, chỉ là biểu hiện sự hảo tâm, nhưng Bò Đào mơ hồ nhận thấy có chút ám muội khó nói rõ bằng lời, loại cảm giác này khiến nàng có chút sợ hãi.

Hơn nữa cảm giác bất an này, vẫn kéo dài đến ngày sau.....

"Sao không nói gì cả?" Mộ Dung Thân Phi uống một chút rượu, hai má hồng lên, thật ra hắn rất dễ nhìn, vẻ đẹp của hắn không giống vẻ tuấn mỹ của Quý Từ Thiên, lại không như vẻ tiên từ bất phàm thoát tục của Thượng Quan Khâm, vẻ đẹp của Mộ Dung Thân Phi người hơn.

Một người có máu có thịt, có thể sờ thấy cảm nhận được, hơn nữa trên người hắn luôn tản ra một phong thái của thư sinh, ôn văn tư nhã, Bò Đào liếc mắt một cái ngấm qua Mộ Dung Hoa đang hăng hái trò chuyện cùng Lưu Thủy, cảm thấy đôi huynh đệ này kỳ thật khí chất rất giống nhau.

Lại liếc mắt một cái ngấm nhìn Mộ Dung đại thúc thân hình cường tráng cao lớn, đột nhiên cảm thấy hứng thú nghĩ thầm, lão thoát nhìn thô hào như vậy, sao lại sinh ra hai đứa con văn nhã đáng yêu như thế.

Bò Đào lắc lắc đầu, thanh âm của Mộ Dung Lan truyền lại "Thân Phi, không được vô lễ, Kinh Hồng bị hư giọng, chẳng lẽ ngươi lại không biết."

"Ừ" Mộ Dung Thân Phi lại uống một ngụm rượu, hà hơi rượu về phía Bò Đào nói "Xin lỗi, ta quên."

"Không sao, không sao..." Bò Đào vội vàng hoa tay lên ra dấu nói, bên này Mộ Dung Lan lại cùng Mộ Dung Hoa tiếp tục nói chuyện, Mộ Dung Thân Phi nói xong, lại lôi kéo tay Bò Đào tiếp.

Bò Đào hoảng sợ, giãy mạnh ra.

Mộ Dung Thân Phi lại kéo lòng bàn tay của Bò Đào qua, ngón tay thon dài của hắn bắt đầu viết chữ trên tay nàng.

Hắn viết "Ta đây cũng không nói chuyện, viết chữ trên tay người đi."

Đầu ngón tay hắn chạm vào lòng bàn tay nàng, trong nháy mắt hơi hơi tê dại, Bò Đào muốn rút tay lại, nhưng bị hắn nhanh chóng nắm chặt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngụy Cơ

Đây là trọng phu tương lai của Thượng Quan Tuyết.

Bò Đào nhìn Mộ Dung Thân Phi trước mắt, cảm thấy tay hai người quần lấy nhau, thân hình hai người sát bên nhau. Mộ Dung Thân Phi chuyên tâm cúi đầu vui vẻ viết viết vẽ vẽ trên tay Bò Đào, Bò Đào có thể nhìn thấy cả thân thể rắn chắc đẹp đẽ của hắn, ần ần hiện hiện phía sau lớp áo.

Thở ra một hơi, hài tử này, Lưu Thủy nói thật đúng, sao lại trở nên yêu mị như vậy.

"Người giúp muội muội người nhắc lại chuyện đề thân? Nàng là mỹ nhân a, ta sợ ta không xứng với nàng."

Mộ Dung Thân Phi viết viết.

Bồ Đào vội vàng lắc đầu, dùng sức rút tay lại, hoa tay lên ra dấu nói "Không có không có, các người rất xứng đôi, nha đầu kia then thùng, còn bảo ta phải xem giúp nàng nữa."

"Vậy người xem xong thấy kết quả thế nào?"

Mộ Dung Thân Phi lại bung lên chén rượu uống.

"Các người rất xứng đôi." Bồ Đào giật mình, lại hoa tay ra hiệu nói.

Lúc này đây động tác hơi mạnh mẽ quá lối, khiến Mộ Dung Lan bên kia cũng để mắt nhìn đến, liền cười nói "Tiểu Kinh Hồng khách sáo rồi, Thân Phi nhà ta chỉ sợ đường đột đến tiểu thư thôi."

Một buổi tiệc tối cũng kết thúc thành công.

Đã vào đêm.

Bồ Đào nằm trên đầu giường, có chút mệt mỏi.

Tiểu nha đầu kia phải lập gia đình.

Một công tử ôn văn tư nhã, phong độ vô cùng.

Nói chứ cuộc đời này của nàng ta, cho tới bây giờ đều hạnh phúc hơn so với nàng.....

Sờ sờ thanh nhuyễn kiểm bên hông, khẽ va chạm vào Thiên Hoa Loạn Vũ trên cổ tay, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Chui vào mền, Bồ Đào nhắm mắt lại.

Thật ra..... nàng là người lười biếng vô cùng.

Nếu không phải Thượng Quan Khâm bắt buộc, còn lâu nàng mới tắm rửa mỗi ngày hai lần.

Lúc này cũng tốt, không ai cai quản mình, Bồ Đào rửa mặt rửa chân rồi chui vào mền, cuộc sống thật sự là.....thật sự là thích ý a.

Hai ngày tiếp theo cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Mộ Dung Lan bắt đầu đi phải ở lại trong trang xử lý công việc, phân phó hai đứa con dẫn khách đi thăm thú Liễu Châu.

Du ngoạn, ăn uống, xem các nơi, mua sắm.

Sáng sớm Lưu Thủy đã dựng Bồ Đào dậy, tắm rửa sơ qua rồi vận trang phục đẳng hoàng, sau đó mang theo ngân phiếu dắt Bồ Đào ra ngoài.

Lúc này có chút khó xử.

Vì là khách, nên bất kể Bồ Đào và Lưu Thủy muốn mua cái gì, Mộ Dung Thân Phi và Mộ Dung Hoa tự nhiên phải trả tiền, mà người làm khách, tự nhiên không thể để gia chủ trả tiền.

Vì thế mâu thuẫn xảy ra, Lưu Thủy và Mộ Dung Hoa đều tự cầm ngân phiếu giành nhau trả tiền, Mộ Dung Thân Phi bung cây quạt lên cười cười, thừa dịp bọn họ không để ý, kéo Bồ Đào bỏ chạy.

"Đừng chạy xa quá, sợ tìm không thấy bọn họ." Bồ Đào vội vàng hoa tay làm dấu nói.

"Không sao, hình như đại ca cũng thích Lưu Thủy trưởng lão, chúng ta không nên làm kỳ đà cản mũi, có phải không?"

"Á....."

Bồ Đào bị kéo chạy ra xa, bên kia tựa hồ có chuyển biến, Lưu Thủy cúi đầu đi theo phía sau Mộ Dung Hoa, dường như là Mộ Dung Hoa trả tiền, lần đầu nhìn thấy bộ dáng thất bại như vậy của Lưu Thủy, ngay cả Bồ Đào nếu không chú ý cũng không nhận ra.

Mất thấy trời sắp mưa, Mộ Dung Thân Phi kéo Bồ Đào đi ăn một bữa thịnh soạn, tốn không ít bạc.

Ăn uống no say mà ngoài trời vẫn mông mông lung lung một màn mưa xối xả, thật sự là cây xanh nước biếc, liễu rũ chim hót, cảnh trí đẹp vô cùng.

Bồ Đào nhìn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chỉ trong chốc lát liền ghé vào trên bàn ngủ mê đi.

Mộ Dung Thân Phi vẫn dựa vào ghế uống rượu, mãi đến tối Bồ Đào mới mê man tỉnh lại.

Cánh tay tê dại.

Bồ Đào lắc lắc tay, lắc lắc đầu, dụi dụi đôi mắt, lúc này mới để ý thấy Mộ Dung Thân Phi vẫn còn đang uống rượu.

Cũng giống như Thượng Quan Khâm bưng lên một ly chậm rãi uống, uống một ngụm rồi để xuống lại, nhưng Mộ Dung Thân Phi có chút không giống vậy, mà Bồ Đào cũng không nhận ra chỗ nào không giống. Mộ Dung Thân Phi cũng bưng chén lên, đặt môi bên miệng chén, uống xuống, cái miệng nhỏ nhấp nhấp rượu giống như tiểu cô nương uống nước ngọt, thập phần thanh tú.

"Tỉnh rồi hả?"

Gật đầu.

"Về thôi."

Bồ Đào theo Mộ Dung Thân Phi đi ra ngoài, nhìn thấy phố xá chung quanh trống trơn, Mộ Dung Thân Phi cười nói "Trời đã tối lắm rồi, chợ đêm mở ở một con phố khác. Đi thôi."

"Không trở về phủ sao?" Bồ Đào hoa tay lên làm dấu nói.

"Hiện giờ không có ai ở đây, người hoa chân múa tay với ta để làm gì?"

Đột nhiên Mộ Dung Thân Phi dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn Bồ Đào, Bồ Đào do dự nửa khắc, rốt cục gật đầu nói "Được, ta không nói chuyện bằng tay nữa."

"Đi theo ta."

Mộ Dung Thân Phi gật gật đầu, khôi phục ý cười quay đầu đi.

Thì ra cách một con phố lại thập phần náo nhiệt như vậy, người đến người đi, các hàng quán đều treo lồng đèn thật to đủ màu sắc, ban đêm mà sáng trưng như ban ngày.

Mộ Dung Thân Phi dẫn Bồ Đào tiến vào một quán, vừa vào đã có người lập tức nhiệt tình ra nghênh đón.

"Đây không phải là Mộ Dung công tử hay sao, đã lâu không gặp a."

Người vừa đến là một công tử mặc áo trắng thập phần diễm lệ. Xiêm y phiêu dật, còn mang theo hương son phấn ngào ngạt. Bồ Đào ngay tức thì nhớ tới Thượng Quan Khâm, nhưng lại lập tức cảm nhận được, mùi nhẹ nhẹ phát ra từ cơ thể Thượng Quan Khâm tuyệt không phải là mùi hương dong chi tục phấn bình thường này. Đang nghi hoặc, vị công tử áo trắng đã vây quanh hai người dẫn lên một gian phòng riêng biệt trên lầu, ngăn cách hoàn toàn với tiếng cười nói uống rượu náo loạn và tiếng ti trúc thanh nhạc dưới đại sảnh.

"Ta gọi Thu Nguyệt đến bồi rượu." Công tử áo trắng cười nói, ánh mắt khẽ ngắm Bồ Đào một lát, đôi mắt như phát sáng, tựa hồ đã hiểu được điều gì đó.

Bồ Đào giật mình, Mộ Dung Thân Phi đã ôn hòa khép lại cây quạt nói "Thôi, gần đây phụ thân quản giáo nghiêm ngặt, ta cũng không có cách gì, hôm nay đến đây cũng chỉ vì muốn tiếp đãi khách thôi, người đem rượu bồ đào trân quý lên đây, chúng ta tự ôn chuyện."

"Hài tử này còn nhỏ, đừng dạy hư người ta chứ" Vị công tử áo trắng phiêu diêu bước xuống lầu, lập tức có người đem đến một hồ rượu bồ đào, chất rượu trong suốt xuyên qua chiếc chén lưu ly, Bồ Đào vội vàng giữ chặt tay Mộ Dung Thân Phi, hỏi "Nơi này là chỗ nào vậy?"

Mộ Dung Thân Phi nâng chén rượu lên, ngọc lưu ly ánh lên màu rượu đỏ như máu, nhếch khóe môi cười một cách quý dật, đem rượu kê đến bên miệng của Bồ Đào.

"Người uống đi rồi ta sẽ nói cho người biết."

"Không."

Bồ Đào lắc đầu, chiếc chén lưu ly đã đưa đến bên miệng, uống không được mà không uống cũng không xong, mùi rượu xộc vào mũi, Bồ Đào nhú mày lại.

"Không uống. Ta còn.....chưa trưởng thành."

"Không quan hệ gì, tư vị của rượu, nếu người bỏ qua thì thật đáng tiếc."

Tuy miệng nói như vậy, nhưng Mộ Dung Thân Phi thấy Bồ Đào nhú mi, liền chậm rãi thu hồi chén lại, ngửa đầu uống cạn chén rượu bồ đào, nhẹ nhàng

nói,

"Hương vị bò đào thật ngon."

"Cái gì?"

Bò Đào nghi hoặc, nàng không thích nơi này, cứ cảm thấy căn phòng này tuy trang hoàng nhã nhặn, nhưng lúc nào cũng để lộ ra một bầu không khí ám muội ngọt lịm.

Mộ Dung Thân Phi nghe vậy, cười cười, lè ra cái lưỡi nhỏ màu hồng phấn liếm liếm khóe môi, không biết tại sao, Bò Đào cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên.

"Nói đến đây mới nói, thanh âm của ngươi vẫn không thay đổi chút nào, thật dễ nghe....."

Nói xong bàn tay ấm áp liền sờ lên tóc Bò Đào, nhẹ nhàng đùa nghịch "Không biết khi ngấm lên sẽ như thế nào."

"Đừng náo loạn!"

Rốt cuộc Bò Đào chịu không nổi cử chỉ kỳ quái và lời nói ám muội này, đẩy tay Mộ Dung Thân Phi ra.

Đứng lên, gạt chiếc chén lưu ly trước mặt ra "Mộ Dung đại ca, ngươi là trượng phu tương lai của Tuyết nhi, xin chú ý đến lời ăn tiếng nói một chút, đừng tới những chỗ như thế này nữa....."

"Những chỗ như thế này? Ngươi cho rằng nơi này là thanh lâu?" Mộ Dung Thân Phi bật cười, dung mạo dưới ánh đèn càng có vẻ yêu mị.

"Không..... Không phải sao?"

Bối rối.

Không phải như nàng đã nghĩ sao?

"Đương nhiên không phải!"

Mộ Dung Thân Phi nghiêm mặt nói.

Bò Đào lập tức ngẩn ra, đang thất thần, không ngờ Mộ Dung Thân Phi đột nhiên nhào lại gần, quán quít nắm bắt cổ tay nơi đeo chiếc vòng Thiên Hoa Loạn Vũ, một tay chế trụ bên hông của Bò Đào, thuận thế đem nàng đặt trên giường.

"Nơi này là nam lâu, chỉ có nam nhân, không có nữ nhân."

Hai thứ binh khí khác nhau đều bị chế trụ, Mộ Dung Thân Phi cúi đầu, đã nằm đè lên người của Bò Đào.

Võ công trời đánh!

Bò Đào lại một lần nữa cảm thán, người mang tuyệt kỹ võ công để làm gì, lần trước thân thể trần như nhộng bị Quý gia ôm đem đi, nay lại như vậy, Bò Đào đỏ cả mặt, binh khí bị đè lại, chân bị ngăn chặn, không động đậy được một chút nào, loại tư thế này làm Bò Đào cảm thấy khủng hoảng, cũng không phải chưa thấy qua, nằm mộng xuân thấy nàng cùng sư phụ đều là tư thế như vậy.

Đừng.....

Lời này nghẹn ở yết hầu, ứ ứ, nhưng cho dù Bò Đào cắn răng cũng không có cách nào phát ra tiếng.

Chỉ cần không bị điểm huyết là được rồi.

Đang nghĩ ngợi, đôi mắt yêu mị nhìn nàng như si như túy, thân thể nàng cương cứng lên, muốn nói cũng nói không nên lời.

Mộ Dung Thân Phi đã buông tay ra, nhưng Bò Đào vẫn không động đậy được.

Thật đúng là bị điểm.....

Miệng quạ đen!

Phi phi phi!!

Điên rồi, điên rồi.

Khóe mắt Bò Đào nóng lên, cảm thấy mình muốn khóc.

Mộ Dung Thân Phi chăm chú nhìn nửa ngày, đột nhiên cúi đầu, lè đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm liếm khóe mắt của Bồ Đào.

"Ta thích ngươi, ngươi có biết không?"

Bồ Đào chấn động mạnh, trên mặt tất cả đều là hơi thở nóng rực của Mộ Dung Thân Phi, hòa lẫn hơi rượu nồng nặc, Bồ Đào nhắm mắt lại không dám nhìn vào mắt hắn.

"Đáng tiếc ngươi là nam tử..... Ta đột nhiên phát hiện, ta yêu thương ngươi, ngươi có biết khi đó ta thống khổ cỡ nào hay không?"

Khi đó.....chính là khi Quý Tử Phong đặt hân dưới tàng cây.

Bồ Đào nhìn không được mở mắt ra, đối diện với đôi đồng tử đen long lanh của Mộ Dung Thân Phi, không động đậy được, chỉ có thể gồng mình lên cứng ngắc lúc lắc đầu.

"Ngươi muốn nói gì?" Mộ Dung Thân Phi ma sát trên môi Bồ Đào, khẽ mở miệng nàng ra, đút ngón cái vào, thăm dò chiếc lưỡi mềm mại ẩm áp của nàng, khẽ ấn trụ đầu lưỡi, thấy môi Bồ Đào theo bản năng bao chặt lấy đầu ngón tay hắn.

Ánh mắt hắn càng thêm mê ly.

"Ngươi muốn nói đừng làm ngươi hư hỏng sao, muộn rồi, phụ thân ta sợ, nên mới vội vã dùng tới Thượng Quan Tuyết để tống ta ra ngoài như vậy. Bồ Đào, ta biến thành như vậy, đều bởi vì ngươi a."

Một tay đã mở vạt áo của Bồ Đào ra, lộ ra miếng vải bó ngực trắng như tuyết, sau đó Mộ Dung Thân Phi cởi vạt áo của chính mình, lộ ra vòm ngực cường tráng đẹp đẽ.

Bồ Đào ô ô trong yết hầu, tay Mộ Dung Thân Phi đã vuốt ve trên người nàng, lúng túng cúi từng thứ một ra, dường như không rành.

Môi hắn cũng dán sau tai Bồ Đào, khẽ liếm, làm thân hình Bồ Đào cứng ngắc run rẩy không ngừng "Ngươi còn nhỏ, vốn ta muốn chờ ngươi vài năm nữa, đáng tiếc ta bị lão cha “đá ra ngoài”, tối nay ngươi là của ta. Được không?"

Bồ Đào không sợ, nàng đã bị dọa đến ngây ngốc.

"Không sao, không sao, ta sẽ rất nhẹ nhàng, ngươi có biết không, lần đầu tiên của ta, ta khóc đến thảm, xong rồi hắn còn cười ta..... A a....."

Ngón tay mới vừa lấy ra, Mộ Dung Thân Phi liền dùng môi ngăn chặn môi của Bồ Đào, hôn xuống thật sâu.

Lại bị hôn.

Không giống như sự phụ ưót át triển miên trong mộng, không giống Quý Tử Thiên ngưng ngưng nhẹ nhàng. Nụ hôn này nóng cháy, cuồng bạo, như muốn nuốt lấy Bồ Đào.

"Nam nhân và nam nhân, cũng có tư vị riêng, Bồ Đào, để ta chậm rãi dạy ngươi, được không?"

Nói xong, bàn tay đã dời xuống phía dưới, Bồ Đào giãy dụa mạnh phát ra một tiếng ô ô trong yết hầu, bỗng nhiên Mộ Dung Thân Phi chấn động, toàn thân cứng ngắc ngừng tay.

"Ngươi gạt ta?"

Mộ Dung Thân Phi đột nhiên thân hình cứng ngắc đứng bật dậy, phát tay giải huyệt trên người Bồ Đào, Bồ Đào khẽ chớp mắt, sau đó lập tức đứng lên, trốn khỏi thân hình của Mộ Dung Thân Phi, cuống quýt che vạt áo lại, sợ tới mức ngón tay phát run, một câu đầy đủ cũng nói không ra lời.

"Hèn chi Quý Tử Phong nói ta làm, rốt cuộc ta đã hiểu được."

Bồ Đào cả kinh, Mộ Dung Thân Phi trước mắt, thế mà lại lấy tay che nửa bên mặt, chỉ lộ ra nửa bên, còn roi lệ ra.

Bồ Đào há miệng thở dốc, nói không nên lời.

"Không cần nói gì hết, ta không muốn nghe, những lời ngươi nói đều là gạt người, đúng rồi, hèn chi ngươi giả câm điếc, bởi vì những lời nói của ngươi đều là gạt người!"

Mộ Dung Thân Phi đứng bật dậy, lui về phía sau từng bước, đụng phải cái bàn sau lưng, toàn bộ chén lưu ly trên bàn đều rơi xuống vỡ nát.

"Ta vì ngươi, chịu không biết bao nhiêu khổ sở, vậy mà ngươi gạt ta, ta hận ngươi, ta hận ngươi đến chết!"

Bồ Đào cũng không nghe rõ cái gì hết, cũng không nhìn thấy rõ cái gì hết, nàng chỉ nghe tiếng khóc của Mộ Dung Thân Phi, còn có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Trời lại mưa, mưa rất to.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thân Phi lại đi tới, siết cổ Bồ Đào, nhưng không dùng sức, chỉ nghiêng đầu lộ ra nước mắt trên mặt, mặt hắn không chút thay đổi.

"Người biến ta thành đoạn tụ, người có biết không?"

Mộ Dung Thân Phi trong nháy mắt thu hồi tất cả cảm xúc, chỉ thản nhiên, nhẹ nhàng nói "Ta không biết người giả cam điếc biến thành nam nhân có nỗi khổ gì, nhưng người đã hủy ta, người hủy ta, người nhớ đó. Ta nhớ kỹ người, Bồ Đào, không, Thượng Quan Kinh Hồng, ta sẽ hủy người, người chờ đó cho ta."

Dứt lời Mộ Dung Thân Phi liền buông tay ra, để lại Bồ Đào một mình trong phòng.

Đẩy cửa sổ ra, xoay người rời đi, mặc cho nước mưa xối xả rơi trên người.

Cửa sổ mở, tiếng mưa rơi còn lớn hơn nữa.

Bồ Đào nắm chặt tay lại, rốt cuộc cũng bật khóc ra.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Duyên thân

Bồ Đào không thể tưởng tượng được lại phát sinh chuyện này.

Giống như khi còn học đại học, trong lớp học còn sáu chỗ ngồi trống, bốn chỗ phía trước, hai chỗ phía sau. Sau khi Bồ Đào cùng một đám nữ sinh ăn cơm xong trở về lớp thì ngồi đại xuống một trong những chỗ ngồi phía trước, sau mới phát hiện ra chỗ mình đang ngồi là của một nữ sinh khác đã nhờ bạn giành chỗ trước. Nàng muốn nhường lại chỗ đó cho cô ta rồi ra hàng ghế phía sau ngồi.

Nhưng Bồ Đào còn chưa kịp lên tiếng, nữ sinh kia liền nhủu mày nói, đó là chỗ ngồi của ta.....sau đó còn nói không sao, người ngồi đi, ta ra phía sau cũng được.

Rồi lập tức cầm theo sách bỏ đi trước mặt Bồ Đào.

Nữ sinh ngồi kế bên Bồ Đào thấy không khí căng thẳng, cũng đuổi theo sau, nói với nữ sinh kia, ta sẽ ngồi phía sau cùng người.

Lúc Bồ Đào lấy lại tinh thần thì chuyện đã xong.

Nàng một câu cũng chưa mở miệng ra nói được.

Chuyện buồn bức như vậy nay lại lặp lại ở đây.

Cũng may tình cảm giữa mọi người tốt, chuyện ấy chỉ là một chút cọ xát nhỏ mà thôi, nhưng Bồ Đào vẫn dễ bụng.

Nàng cảm thấy mình thật vô tội, nàng thấy một loạt ghế trống có ba người ngồi sẵn rồi nên liền ngồi đại vào ghế cuối cùng, ai biết được ba người kia đã giành sẵn ghế còn lại cho bạn của họ. Nếu nàng không ngồi vào cái ghế thứ tư đó, thì có lẽ cũng có người khác đến ngồi thôi.

Hơn nữa người đuổi theo nữ sinh kia, làm ra vẻ như an ủi tinh thần cho kẻ bị ăn hiếp, khiến Bồ Đào cảm thấy thật ghê tởm.

Chuyện của Mộ Dung Thân Phi cũng vậy.

Bồ Đào cải trang thành nam nhân đầu phải do nàng tự nguyện.

Nhưng lại vì vậy mà hại Mộ Dung Thân Phi khổ.

Lúc Mộ Dung Thân Phi nói hấn hận Bồ Đào, Bồ Đào cảm thấy thật ủy khuất, giống như năm đó nàng vì vô ý mà chiếm chỗ ngồi của nữ sinh kia.

Có người nói đó chỉ là chuyện nhỏ, hiểu lầm nhỏ.

Nhưng người cao thâm hơn sẽ nói, đó là vận mệnh.

Cho nên Bồ Đào khóc, cũng không chỉ bởi vì chuyện thảm thiết của Mộ Dung Thân Phi, mà phần lớn là vì nàng cảm thấy ủy khuất, không thể giải thích lại không thể thay đổi được gì.

Lúc khóc, Bồ Đào muốn gặp Thượng Quan Khâm vô cùng.

Nàng đột nhiên phát hiện, không có vòng tay che chở của Thượng Quan Khâm, nàng tựa như con chim non chưa mọc đủ lông cánh, vĩnh viễn không bay nổi.

.....

.....Nàng quả nhiên.....vẫn chỉ là một nữ nhân.....

.....

Lúc tạnh mưa thì trời đã hừng đông.

Bồ Đào ngơ ngác ngồi trên giường.

Không phải nàng không có tiền, chỉ là nàng không biết đường về Mộ Dung gia.

Đang ngẩn ngơ nhìn chiếc vòng Thiên Hoa Loạn Vũ, bên tai nhớ lại giọng nam tính trầm thấp đầy hận ý của Mộ Dung Thân Phi.

Lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, có ba người xông tới.

Lưu Thủy, Mộ Dung Hoa, Mộ Dung Thân Phi.

Bồ Đào nhìn thấy người cuối, chợt đứng bật dậy.

"Thiếu chủ nhân, bọn ta tìm người thật cực khổ!" Lưu Thủy lau lau đi bọt nước trên đầu, bộ dáng ba người đều như gà mắc mưa, Mộ Dung Hoa vốn muốn đưa cho Lưu Thủy một cái khăn tay sạch sẽ, nhưng không ngờ bản thân hắn cũng ướt như chuột lột, cả khăn tay trong lòng cũng đã ướt đẫm.

Nhưng Bồ Đào không quan tâm, nàng chỉ nhìn Mộ Dung Thân Phi, cảm thấy mình nhất định phải nói rõ ràng với hắn.

"Thực xin lỗi."

Người lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc chính là Mộ Dung Thân Phi.

Hắn thật sự bị nước mưa làm ướt thấm, nhưng hắn rũ mi xuống nên Bồ Đào nhìn không được biểu tình của hắn.

"Ca, là ta không tốt, không chăm sóc hắn tốt, để quý khách đi lạc."

Mộ Dung Thân Phi nói láo không chớp mắt, Bồ Đào trừng mắt to lên không thể tin nổi.

"Để xem phụ thân mắng người ra sao." Mộ Dung Hoa nói, Mộ Dung Thân Phi càng cúi đầu thấp hơn nữa.

"Quên đi, chỉ tại Thiếu chủ nhân chạy loạn thôi." Lưu Thủy lau nước mưa trên mặt, kết luận "Lại còn chạy tới chỗ quái quỷ như vậy nữa!"

Bồ Đào há miệng thờ đốc, lại phải giả cầm điếu, đang muốn nâng tay lên giải thích, Mộ Dung Thân Phi đã cướp lời "Lưu Thủy tỷ tỷ đừng giận, Thân Phi mãi mê xem hoa đăng, vừa quay mình lại đã không thấy Kinh Hồng đâu nữa, có thể ban đêm đông đúc nhiều người chen lấn, lại bị xô đẩy đến nơi này. Để ta đi tìm người lấy khăn lau và ô để che mưa, chúng ta lau khô nước mưa rồi về. Ca, khi về cần phải nói giúp với phụ thân hộ ta, bảo phụ thân đừng giận Thân Phi nữa."

"Ta đi với người." Mộ Dung Hoa mang theo Mộ Dung Thân Phi đi xuống lầu.

Lưu Thủy ướt sũng toàn thân, vẫn duy trì ánh mắt kết tội Bồ Đào như trước.

"Không phải vậy." Bồ Đào ra sức hoa tay làm đầu nói. Không phải như vậy mà.....

"Nói cái gì?" Lưu Thủy mắc mưa, xiêm y ướt đẫm dính sát vào thân hình yếu đuối, trước mặt Mộ Dung Hoa, Lưu Thủy ra dáng thực nữ như con mèo nhỏ, Bồ Đào sợ nói hết sự thật, Lưu Thủy sẽ bạo phát tính tình lên.

Bồ Đào nghĩ thế nên chỉ lắc đầu, nhìn thân ảnh Thân Phi chạy xuống lầu, lời chưa ra khỏi miệng đã vội nuốt xuống.

"Vậy thì tốt. Ta thì không sao." Lưu Thủy nói "Nhưng tội cho Thân Phi, vì tìm người mà dầm mưa đến thấm, kết quả vẫn không tìm thấy người, hắn bỏ chạy về nhà kêu mọi người tìm giúp, Mộ Dung gia chủ cũng nóng ruột, sợ người bị người ta bắt cóc. Thật buồn cười, Tiểu Thiếu chủ nhà chúng ta ai dám bắt cóc, ừ...ừ...ừ, không cần hoa tay múa chân làm đầu, người không muốn ta kể cho sư phụ người biết chuyện này phải không? Người có muốn ta cũng không dám nói a!"

Là hắn đã mang ta tới đây.....Sao hắn có thể tìm không thấy ta.....

Bồ Đào cắn cắn môi.

Rồi sau đó sửa sang lại quần áo, cùng mọi người rời khỏi chỗ ẩm muội này. Vị công tử mặc áo trắng quần sự nơi này khi ra đưa tiễn, liếc mắt nhìn Bồ Đào một cái đầy thâm ý, nhưng vẫn không nói gì.

Lúc rời khỏi nơi đó, mưa lại bắt đầu rơi tí tách, Mộ Dung Hoa kêu xe ngựa, cả bọn bốn người cùng ngồi chung mà về.

Trong xe ngựa, Mộ Dung Thân Phi ngồi đối diện với Bồ Đào, thỉnh thoảng chỉ mỉm cười, giống như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra.

Trong lòng đột nhiên rùng mình khó hiểu, Bồ Đào thâm sợ hãi.

Vì thế nàng không đợi hết ba ngày đã xin phép về sớm hơn dự định. Sau khi từ biệt Mộ Dung Lan, lập tức mang theo Lưu Thủy rời khỏi phủ đệ Mộ Dung gia, rời khỏi Liễu Châu.

Sau khi xuống xe, chuyện đầu tiên Bồ Đào làm là mặc kệ tất cả mọi người xung quanh, trực tiếp nhào vào lòng Thượng Quan Khâm.

Thấy Thượng Quan Thanh Khuê đứng cạnh bên nhìn với sắc mặt không tốt, sau một hồi tâm viên ý mãn, Thượng Quan Khâm lập tức buông Bồ Đào ra, nghiêm mặt nói "Bồ Đào, ngươi đã trưởng thành rồi, không được làm nũng nữa."

"Không có gì, ta chỉ là nhớ người quá thôi." Bồ Đào hoa hoa tay lên làm dấu nói.

Thượng Quan Khâm nao nao trong dạ.

"Vào đi!" Thượng Quan Thanh Khuê ôm nữ nhi bảo bối dẫn đầu đi trước vào phủ.

"Hoàn thành nhiệm vụ rồi hả?"

Gia chủ lên tiếng, Bồ Đào lễ phép đứng hoa tay lên ra dấu nói "Đã đưa thiệp mời, Mộ Dung gia chủ vô cùng cao hứng, chỉ nói là nếu hai bên đã đính hôn, vậy thì đợi đầu mùa thu sẽ chính thức thành hôn."

"Tốt."

Chưa đầy nửa ngày, tin tức Mộ Dung gia và Thượng Quan gia kết thân đã truyền khắp giang hồ.

"Lưu Thủy!" Thượng Quan Thanh Khuê lúc sắp rời khỏi lên tiếng nói "Có muốn cùng làm song hi lâm môn hay không?"

Mặt Lưu Thủy đỏ bừng lên, cả tháng sau vẫn còn bị Liễu Như và Thượng Quan Phi chọc.

Mọi người đều phòng ai nấy về.

Trên đường về, Bồ Đào do dự một lúc rồi bước nhanh vài bước đuổi theo sư phụ, kéo lấy tay hắn.

"Sao? Có chuyện gì?"

Thượng Quan Khâm dừng lại, Bồ Đào ngăn người ra một lúc, chỉ lắc đầu.

"....." Trong giây lát, Thượng Quan Khâm cũng không nói gì, hai người vẫn duy trì tư thế tay trong tay, chậm rãi bước về phòng.

"Sao không nói gì hết? Hiện giờ không có ai ở đây cả."

Bồ Đào chỉ lắc lắc đầu, mới chia lìa chỉ được nửa tháng, nàng lại cảm thấy thanh âm của Thượng Quan Khâm như tiếng nhạc trên trời, cả đời cũng nghe không đủ.

Không muốn nói gì cả, hai người cứ như vậy lẳng lặng bước đi, lẳng lặng bên nhau. Lần đầu tiên Bồ Đào cảm thấy, đây là giây phút xa xỉ nhất cuộc đời này của nàng.

Vừa về đến phòng, Bồ Đào liền nhận được đại lễ nghênh đón mà Thượng Quan Khâm đã vì nàng chuẩn bị chu đáo thật lâu.

..... Một bồn nước tắm vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Còn rải vài đoá hoa trong bồn nữa chứ, khoe miệng Bồ Đào run rẩy.

"Thay đồ đi! Đi đường bụi bặm rất mệt nhọc, tắm rửa trước đã."

Thượng Quan Khâm xòe cây quạt ra, dựa vào bên cửa sổ ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, hiển nhiên không tính rời đi.

Bồ Đào do dự một chút, vẫn không nhúc nhích.

Thượng Quan Khâm phẩy phẩy cây quạt, đột nhiên nói "Tắm rửa sạch sẽ rồi đi gặp Tuyết nhi một chút, nàng ấy suốt ngày nhắc tới ngươi. Mộ Dung phủ đệ thế nào? Có chuyện gì hay ho không?"

Bồ Đào nghe vậy, đột nhiên sắc mặt tái nhợt vùn vụt về vạt áo.

"Sao vậy?" Thượng Quan Khâm phát hiện Bồ Đào sắc mặt khó coi đứng cạnh bồn tắm, thu quạt lại bước đến "Không thoải mái hả?"

Bồ Đào cúi đầu.

"Ồ..... Ta biết rồi....." Thượng Quan Khâm chớp chớp mắt "Đau bụng sao?"

Đỏ mặt.

Thì ra sau khi lên xe ngựa Bồ Đào liền phát hiện mình bị cái kia, cũng may đã lén mang theo mấy thứ này nọ, tìm lúc thuận tiện chui vào trong bụi thay ra, sau này Bồ Đào đã kiên trì mảnh liệt đòi Khô bà bà phải dọn bông trắng như tuyết trong mảnh vải bố.

Trong xe ngựa, Lưu Thủy chỉ một mực ngắm món quà nhỏ Mộ Dung Hoa đã tặng lúc chia tay, thỉnh thoảng lại ngẩn người.

Người đang yêu chính là người hay dễ dàng ngẩn người ra nha.

Bồ Đào nhớ tới Thượng Quan Khâm, sau đó đột nhiên ý thức được, mình cũng đang ngẩn người.

"Vậy thôi đừng tắm." trở lại hiện tại, Thượng Quan Khâm khép cây quạt lại, nói "Đi gặp Tuyết nhi đi."

"Không đi."

Rốt cuộc Bồ Đào cũng mở miệng, nàng nhận ra mình đang yêu.

Nữ nhân đang yêu đều hay suy nghĩ, hay điên cuồng so sánh, ghen tức mù quáng.....không có lý trí.

Vì thế Bồ Đào không để ý đến sự khiếp sợ của Thượng Quan Khâm, kéo Thượng Quan Khâm lại, nhào vào lòng hắn, tựa đầu trên ngực hắn, ra sức hít lấy hít để mùi thơm tỏa ra từ cơ thể hắn.

Sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị chờ Thượng Quan Khâm đẩy nàng ra.

Nhưng chờ thật lâu, thật lâu...chỉ thấy hai cánh tay hắn ôm chàng qua vai nàng.

"Ca ca? Ngươi có thấy hắn không?" Thượng Quan Tuyết bắt lấy Bồ Đào, kéo đến một góc yên tĩnh.

"Hắn thế nào?"

Bồ Đào nhớ tới bộ dáng yêu tinh kia của Mộ Dung Thân Phi, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, sau đó nhớ tới bộ dáng khốc lốc của hắn, lập tức lại cảm thấy trong lòng chua xót.

"Hắn rất dễ nhìn, còn dễ nhìn hơn so với ngươi nữa." Bồ Đào hoa hoa tay lên làm dấu nói.

"Nói bậy" Thượng Quan Tuyết sầm mặt xuống "Ca ca gạt ngươi."

"Không có, ta hy vọng các ngươi có thể hạnh phúc."

Bồ Đào hoa tay lên ra ý kết luận, gật gật đầu rồi bước đi.

Mộ Dung Thân Phi, hãy quên ta đi, ta cũng sẽ quên ngươi, chúng ta đều hạnh phúc, đều sống cho thật tốt, có được không.....

Đương nhiên.....

Rất nhiều năm sau khi Mộ Dung Thân Phi và Thượng Quan Tuyết thành thân.....

Bồ Đào mới biết. Thượng Quan Tuyết thật ngây thơ, thế nhưng mãi cho đến sau khi thành hôn một thời gian lâu cũng chưa từng biết tư vị phu thê hoan ái. Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc rạng ngời của nàng khi khoe với mọi người trượng phu nàng yêu nàng nhiều như thế nào, phu thê nàng mỗi ngày ăn cùng mâm ngũ cùng giường hạnh phúc như thế nào...Bồ Đào cảm thấy mình thực có lỗi với nàng, lúc trước không nên gật gật đầu trái với lương tâm như vậy.

Nỗi áy náy này dây dưa đến cả đời.

Sau khi có được lời cam đoan của Bồ Đào, Thượng Quan Tuyết tựa hồ thả lỏng tâm thần, mỗi ngày cười hi hi xem xét, ngắm nghía, thử tới thử lui giả y, chuẩn bị trở thành một tân nương tử hạnh phúc mỹ mãn.

Bồ Đào cũng trở lại với cuộc sống như trước.

Luyện kiếm, tắm rửa, mở mắt ra là thấy sư phụ, nhắm mắt lại cũng thấy sư phụ.

Bởi vì đầu mùa thu là ngày thành thân của Thượng Quan Tuyết, cũng là ngày sinh nhật mười lăm tuổi của Bồ Đào.

Mà sang đông sẽ là Đại hội võ lâm năm năm mới tổ chức một lần ở đỉnh núi Hoa Sơn.

Đó là ngày mà Bồ Đào đã chuẩn bị mười năm nay, ngày quyết định vận mệnh của nàng..... một cuộc luận võ vô cùng quan trọng.

Nhưng cũng là ngày thật sự thay đổi vận mệnh của nàng.....

Cho nên mới nói, những tháng ngày sống yên bình tựa hồ trôi qua quá nhanh.

Bồ Đào ngoại trừ bị Thượng Quan Khâm vài lần bắt sâu dọa nàng, còn lại mỗi ngày trôi qua đều rất an nhàn.

Kiểm pháp của nàng đã có thể đánh ngang tay với Thượng Quan Khâm.

Tối nào Bồ Đào cũng giữ chặt lấy sư phụ ngủ chung.

Có một lần sư phụ cự tuyệt, nói dù sao cũng là nam nữ khác biệt, Bồ Đào cũng đã lớn, ngủ chung không tốt.

Bồ Đào cố ý chớp chớp đôi mắt, nói "Sư phụ, không phải người là hòa thượng hay sao? Người cứ coi ta là ni cô thì được rồi."

Vì thế Thượng Quan Khâm lại mềm lòng, liền nằm xuống ngay trên giường Bồ Đào ngủ.

Bồ Đào biết, thanh niên mới lớn khí huyết dương cương, tay chân đụng chạm ôm nhau ngủ lâu ngày thế nào cũng có chuyện.

Nhưng nàng chính là đợi ngày đó xảy ra, nàng tự cảm thấy ý tưởng của mình như vậy, quả thực là bôi nhọ một Thượng Quan Khâm thuần khiết như tiên tử. Nhưng nàng kèm chế không được nổi ham muốn xấu xa này, chết sống gì cũng không chịu buông tay hắn ra.

Rất nhiều năm sau này, có đôi khi nàng nhớ lại, lúc đó nàng quả thật là bị tình yêu làm cho mê muội, thật ngốc, nhưng cũng thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Song hỉ

Thượng Quan Thanh Khuê lo liệu mọi việc rất nhanh, hắn đã âm thầm phái người liên lạc Mộ Dung gia, lúc Lưu Thủy biết tin thì Mộ Dung gia đã đem đến hai phần lễ vật cầu hôn.

Cả hai đứa con của Mộ Dung Lan đều thành hôn cùng một ngày.

Còn cùng cưới người của Thượng Quan gia – một trong Vô Lâm Tam đại thế lực.

Vì thế địa vị của Mộ Dung gia trong chốn võ lâm nhanh chóng thăng tiến rất nhiều.

Bất quá đây đều là chuyện về sau.

Tóm lại đó là một ngày đầu mùa hạ.

Sau khi Bồ Đào luyện kiếm xong, chùi chùi mồ hôi trên trán, trốn không tắm trong một bồn nước lớn mà Thượng Quan Khâm đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, một mình đi dạo chơi vòng vòng trong sân.

Chợt nghe tiếng hát từ sau tòa núi giả.

Nghe thanh âm này, Bồ Đào nghĩ rằng vừa may mình mới phát hiện một con chuột già, có khi bắt về dọa Thượng Quan Khâm cho hắn ghê tởm một chút

chơi, đang nghĩ đến đó, chợt nghe phía sau tòa núi giả truyền lại tiếng nói.

"Gi??"

"Ồ!"

"Á!"

"Không phải vậy chứ!"

"Trời!"

"Hô hô....."

Bồ Đào càng thêm nghi hoặc, tính đến gần nhìn xem, đột nhiên thấy một bóng người xông ra, thì ra là Lư Thủy.

"Tiểu thiếu gia!" Lư Thủy đem vật trong tay giấu sau lưng, đứng thẳng, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

"Ta tưởng phía sau tòa núi giả có con chuột già chứ." Bồ Đào vừa cười nhún nhún vai vừa hoa tay ra dấu nói.

Đột nhiên mặt Lư Thủy đỏ bừng, Bồ Đào tiếp tục hoa tay làm dấu nói "Lại nghe gia chủ nói, Mộ Dung Hoa cả ngày nhắc tới trường lão ngài, đem lễ vật cầu hôn của mình và của cả Mộ Dung Thân Phi tới đây..... vì thế không ít cô nương trong thành Liễu Châu hận ngươi đến tận xương tủy....."

"A! Cái đó!" Lư Thủy căng thẳng đến mức đánh rơi vật trong tay xuống đất.

"Kính Hồng nên chúc mừng Lư Thủy tỷ tỷ." Lại thay đổi xưng hô, Lư Thủy đã gần phát điên, Bồ Đào nhân cơ hội vươn tay ra, chồm qua khỏi thân hình của Lư Thủy, giành nhặt vật trên mặt đất lên trước.

..... Là một cuốn sách có bìa màu đen.

"Trời ạ!" Lư Thủy đen mặt lại.

Bồ Đào mở ra trang thứ nhất, lập tức khép lại!

"Tịch thu!" Bồ Đào hoa tay lên ra dấu nói.

"Tiểu Thiếu chủ thật tàn nhẫn a! Ta thật vất vả lắm mới có người chịu cưới! Rảnh rồi nên nghiên cứu trước một chút, nếu không bị Hoa hưu thì làm sao!"

"Sao cũng được, tịch thu chính là tịch thu! Ngươi lại đi mua một quyển nữa đi!" Thái độ Bồ Đào kiên quyết.

"A! Đây chính là ta nhờ người ta đi mua hộ, bản này rất là trân quý a! Ta lại phải đi...Ồ ô ô! Ta không mặt mũi nào nhờ người ta nữa!"

Lư Thủy ừm khua mắt nhìn Bồ Đào, do dự một chút rồi nhấc váy lên chạy trốn.

Bồ Đào phát hiện ra có gì đó không đúng, ngoái đầu nhìn theo bóng dáng của nàng ấy, mới phát hiện.....

Nàng ấy thế mà lại.....Lư Thủy trường lão thế mà lại.....mặc váy!!

Bồ Đào len lau mồ hôi lạnh, đem cuốn sách màu đen giấu trong vạt áo, phát hiện cuốn sách lớn quá nhét không vừa vạt áo, lại nhét vào bên hông, cũng không vừa, lại nhét sau mông, rồi ra về bình thường trở về phòng.

Trong phòng không có Thượng Quan Khâm, dường như hẳn bị Thượng Quan Thanh Khuê kêu đi dùng cơm, Bồ Đào nhanh chóng đóng cửa lại, còn gài khóa cho chắc ăn, ngáy ngốc ngồi trên giường thờ dốc một hồi. Sau đó đem quyển sách mới tịch thu được ra.....

Thở dồn dập.....

Mở ra.....

Trang thứ nhất.....

Tựa.

Quyển thượng.....

"Xuân Cung bí tịch."

Bồ Đào kích động đến mức tay phát run, nàng run rẩy mở ra trang thứ hai, chưa kịp xem gì thì chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng động rất nhỏ. Thượng Quan Khâm đã trở lại!!!

Cả kinh, quyển sách trên tay rơi xuống đất, Bồ Đào cuống quýt khom người xuống nhặt lên, tính giấu dưới cái gối nằm, nhưng sợ sẽ bị phát hiện liền. Nếu mà bị Thượng Quan Khâm phát hiện chắc chết quá!

Đang lúc cuống quýt, lại cảm thấy tiếng bước chân bên tai càng ngày càng gần, băng qua sân rồi trực tiếp bước về hướng phòng nàng.

Bồ Đào gấp rút.

Bỗng nhiên linh quang chợt động, nàng cúi xuống gầm giường, lấy một thân pháp mẫn tuệ sâu sắc của người tập võ nhiều năm ra, nhanh chóng chui xuống gầm giường, gỡ miếng gạch vữa trên tường ra nhét cuốn sách vào.

Nhưng nàng lại đụng đến một quyển sổ khác.

Một quyển sổ đã bị nhét trong tường nhiều năm.

Rút ra rồi chui ra khỏi gầm giường.

Bồ Đào phui phui bụi, chỉ thấy quyển sổ kia đã rất cũ kỹ, hơi bị ố vàng, mở ra trang thứ nhất, đọc sơ chương đầu "Nhật ký của ta."

"Ai đó?"

Bồ Đào đang nghi hoặc, đột nhiên ngoài cửa bị đẩy mạnh.

"Bồ Đào? Sao lại khóa cửa lại!? Mở ra mau!"

"Ồ!"

Bồ Đào cuống quýt đem quyển sổ đặt tại đầu giường, chạy ra mở cửa cho Thượng Quan Khâm.

"Đang lén lút làm gì đó?" Thượng Quan Khâm nghiêng đầu lách mình vào, dây cột tóc phát phơ phía sau, vô cùng đẹp mắt.

"Không có gì!"

"Mau đi tắm rửa nhanh đi, đến Ngọ là phải xong đó, chiều nay ngươi còn phải luyện nội công nữa, chi còn chưa đầy năm tháng nữa là đã vào đông rồi, đến lúc đó có gấp cũng không kịp nữa."

"Dạ!" Bồ Đào cuống quýt chạy ra, Thượng Quan Khâm dựa cửa, khẽ cười, ánh mắt đột nhiên quét một vòng trong phòng, dừng lại ở quyển sổ nơi đầu giường.

Ngày hôm nay ngay cả ăn trưa Bồ Đào còn không có tinh thần, nói chi đến luyện nội công. Nàng chỉ giả bộ ngồi trước mặt Khô bà bà, nhưng không hề động chân khí.

Hiện tại trong đầu nàng chỉ toàn là hình ảnh của quyển sách kia, muốn xem, rất muốn xem, rất rất rất muốn xem a!

Với tâm trạng này mà động chân khí luyện nội công, chẳng phải là tẩu hỏa nhập ma tự tìm đường chết hay sao?

Vì thế sau khi nàng ăn qua loa bữa trưa, liền tự vấn, phải làm sao mới có thể xem được quyển sách kia.

Trong lòng khó chịu như bị mèo quào.

Đột nhiên Bồ Đào phát hiện, mỗi ngày dường như nàng với sư phụ dính sát nhau như hình với bóng.

Cùng nhau ngủ, cùng nhau ăn, cùng nhau tắm rửa..... Không hẳn vậy, nhưng lúc nàng tắm rửa Thượng Quan Khâm cũng không rời đi, cùng đi mao xị, cũng không hẳn vậy, đứng rồi! Là mao phòng!

Bồ Đào nhảy dựng lên khiến Khô bà bà đang ngủ gà ngủ gật cũng phải tỉnh dậy.

"Tiểu thiếu gia, sao vậy?"

"Ta phải đi ra ngoài."

Bồ Đào nói chưa dứt lời đã vội chạy đi. Khô bà bà nghe vậy có chút ngơ ngẩn.

Thật ra đây cũng không phải biện pháp tối ưu.

Bồ Đào cho rằng, xem loại sách này ít nhất phải ở nơi không có ai, quán mền nằm xem, như thế mới gọi là biết cách hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng mà điều kiện có hạn, lúc này nàng thừa dịp Thượng Quan Khâm đi xử lý sự vụ trong phủ mới có cơ hội trộm sách đem ra, một tay bịt mũi, một tay cầm sách.

Mở ra trang thứ nhất, Bò Đào run lên, thiếu chút nữa làm rớt sách vào hồ mao xỉ.....

Trong sách vẽ rõ ràng một đôi nam nữ, cởi ra một nửa xiêm y, lộ ra nửa thân trên, đang....đang....hôn nhau.

Không hổ là bản tinh túy, trân quý đất tiền.

Mỗi một chi tiết đều khắc họa thập phần tinh mỹ, tựa hồ trong mao phòng hồi thối thấu trời như thế này cũng có thể nghe thấy tiếng rên rỉ, thờ dốc, ngâm khê mị hoặc.

Bò Đào cảm thấy hô hấp của mình chợt trở nên trầm trọng, ở nơi như thế này mà hít thở dồn dập quả thực là một loại tra tấn thống khổ nhất thế gian này.

Nhưng thân thể càng ngày càng nóng lên.

Có chỗ nào đó bắt đầu cảm thấy không thoải mái, chỉ cảm thấy không thoải mái, nhưng không biết chính xác là không thoải mái như thế nào.

Bò Đào như bị bỏ bùa, nhìn chăm chăm vào trang thứ nhất, chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, nơi nơi đều là tiếng rên rỉ dâm mỹ, những hình họa trước mắt như chớp lên, cử động.

Lật sang trang thứ hai, đập vào mắt Bò Đào là hình họa của nam tử kia, không hề báo trước đem cái vật thần bí kia hoàn toàn phô bày trước mắt Bò Đào.

"Nha a a a a a a a a a a!!!"

Bò Đào định thần một chút, sau đó nhìn thấy cái vật lông lá đen sì kia, sợ tới mức phát ra tiếng kêu thảm thiết, bàn tay hoàn toàn nhũn ra, quyển sách tinh túy như vậy cuối cùng cũng rơi vào hồ mao xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tuyên chiến

Trên thế giới này có một loại sách mà cho dù nó có bị rơi vào hồ phân, cũng có người muốn nhặt lên lại.

Loại sách này tên là “Xuân Cung bí tịch”.

Nhưng Bò Đào đã lỡ ở quá lâu với một Thượng Quan Khâm bị chứng khiết phích.....

Do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn dùng một khúc gỗ gấp nó ra, kéo nó chạy đến một bãi đất trống gần đó, vô cùng bi thương đem chôn quyển sách xuống đất, còn khúc gỗ thì cắm trên mộ quyển sách, lập thành một cái bài vị.

Đem khúc gỗ tạc thành hình chữ thập nhỏ bằng bàn tay, vỗ vỗ hai tay, một đời của Xuân Cung bí tịch tinh túy trân quý vô cùng, rốt cuộc cũng hương tiêu ngọc vãn.

"Người chết thật thảm....." Bò Đào than thở.

"Ta sẽ trở về dâng hương....."

Ngán người ra một hồi rồi lại chạy nhanh về luyện công tiếp.

Khô bà bà đã gần tám mươi tuổi, lỗ tai không còn tốt nữa, có thể coi như bị chứng lãng tai, lại hay ngủ gà ngủ gật, Bò Đào xem bà như nãi nãi, bà nội của nàng.

Nhưng Khô bà bà có một thói quen không tốt, đó là thích báo cáo với Thượng Quan Khâm.

Tối, Bò Đào đang tâm thần không an ngâm mình trong bồn tắm, Thượng Quan Khâm theo thói quen bèn đẩy cửa tiến vào.

Bồn tắm a, tuy Bò Đào ngâm hết cả người trong nước, không lộ ra cái gì, nhưng không biết tại sao, Bò Đào cảm thấy vô cùng không tự nhiên.

Cặp mắt của nàng, không biết tại sao, lại không thể không chế được cứ dán chặt lên mặt của sư phụ, nhìn một lúc lâu rồi dời xuống.....

Đường cong tuyệt đẹp, dưới lớp vải ẩn giấu vòm ngực mềm người, sau đó.....sau đó.....chiếc bụng rắn chắc, phẳng như bụng nàng, sau đó..... sau đó.....là cái kia!

A a a a a a a a a.....

Bồ Đào giật giật tóc, nhìn nhìn nơi đó của Thượng Quan Khâm.

Nơi đó..... Nơi đó..... Chính là cái vật đen đen kia

Thượng Quan Khâm phát hiện Bồ Đào nhìn chằm chằmnơi đó.....của mình không một chút hảo ý. Xem, khó có khi thấy được nét mặt giả nua của hắn đó bùng, hắn thay đổi tư thế, giả ho khan một tiếng để Bồ Đào ý thức được tình hình.

"Nghe Khô bà bà nói....." Thượng Quan Khâm nhủ mảy, hiển nhiên đang nghĩ tới chuyện mình sợ hãi nhất, không biết mở miệng nói tiếp như thế nào.

Hễ nói đến chuyện đó, Bồ Đào liếc mắt một cái là có thể hiểu được.

Vì thế Bồ Đào xấu hổ lắc lắc tay, phá vỡ bầu không khí ngưng đọng "Có phải Khô bà bà nói ta đi mao xí lâu quá hay không? Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là lâu ngày tồn đọng lâu quá thôi."

Thượng Quan Khâm lắc lắc cây quạt, nhủ mảy càng chặt, nhìn cả nửa ngày, mới nói "Bồ Đào.....Sao ngươi có thể nói chuyện này một cách trắng trợn ra như thế?"

"Hà?"

"Không có việc gì."

Thượng Quan Khâm hiển nhiên bị kích động, chộp miệng lắc lắc đầu, sau đó chạy trốn.

Bồ Đào ngăn người trong bốn tám, tự chìm cả người xuống nước, chỉ còn lộ ra mũi và đôi mắt.

Thật ra nàng..... biết.....

Uy lực của mao xí đối với Thượng Quan Khâm cũng giống như uy lực của sâu lông đối với nàng.....

Nhưng vừa rồi thật là.....không hiểu tại sao lại nhìn nơi đó của sư phụ!

Bồ Đào đen mặt lại, dùng sức vỗ vỗ lên mặt, hay là nàng cũng tư xuân!

Vài ngày sau đó.

Lúc này đã là cuối mùa hè, Thượng Quan gia đang bắt tay vào chuẩn bị đại hôn lễ.

Mộ Dung gia ở Liễu Châu cũng vậy.

Bởi vì Mộ Dung Hoa cưới dâu, nên Mộ Dung Thân Phi phải ở rể.

Chỉ còn một tháng nữa Mộ Dung Thân Phi sẽ đến, sau này cũng sẽ ở lại Thượng Quan gia.

Không hiểu vì sao trong lòng Bồ Đào đâm hoảng.

Vì thế ngày đó khi biết được tin này, nàng thậm chí không ăn vô cái gì cả.

Thượng Quan Khâm đau lòng không chịu nổi, chỉ hỏi Khô bà bà có phải Bồ Đào bệnh hay không.

Đã vậy ngày hôm sau còn bị cái kia.

Bồ Đào quần mền nằm trên giường, cảm thấy cả đời này cũng chưa buồn bức như thế này bao giờ.

"Đau bụng....." Cặp mắt Bồ Đào đen thừng xuống, tóc tai tán loạn trên giường, mùa hè nóng bức mà trùm mền kín mít.

Thượng Quan Khâm trốn sự vụ trong trang, chạy về buồng trà rót nước cho Bồ Đào.

Khô bà bà gần đây hay bị ốm đau, vài ngày nay cũng chưa đến hầu hạ Bồ Đào được, vì thế Thượng Quan Khâm biến thành vú nuôi.

"Hay để ta kêu đại phu kê mấy thang thuốc....." Thượng Quan Khâm nhú mày, suy tư không biết hình dung như thế nào "Hoạt huyết khứ ứ....."

"Không cần! Nấu cho ta một thang Ô Kê là được rồi." Bò Đào than thờ.

Thượng Quan Khâm gật đầu, lập tức phân phó người hầu ngoài cửa đi làm.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nàng bị cái kia, Quý Tử Thiên còn xoa bụng cho nàng.

Bò Đào nhắm mắt lại, ảo tưởng Thượng Quan Khâm có thể đến xoa bụng cho nàng.

Nhưng phát hiện Thượng Quan Khâm vẫn ngồi cạnh cửa sổ như trước, dây cột tóc phát phơ trong gió, ung dung phe phẩy cây quạt, trông như một vị tiên tử.

Bò Đào biết Thượng Quan Khâm đặc biệt ghét đồ mồ hôi, hần cảm thấy bẩn, càng vào mùa hè thì mỗi ngày càng phải tắm rửa nhiều lần, còn phải phe phẩy quạt cả ngày, nên người hần lúc nào cũng như mới tắm rửa xong, còn dây cột tóc thì lúc nào cũng phát phơ trong gió.

Nhưng nàng như vậy mà hần còn ung dung ngồi ở đó, đôi mắt Bò Đào đỏ lên, đột nhiên cảm thấy thật ủy khuất.

"Sư phụ." Bò Đào gọi "Ngươi lại đây đi!"

"Ồ"

Thượng Quan Khâm thu cây quạt lại đứng dậy, đột nhiên ngồi xuống trên mặt đất, vì trên giường chật hẹp, trời nóng nên Bò Đào và Thượng Quan Khâm đã sớm bắt đầu chia nhau ra ngủ riêng.

"Sao rồi? Có đỡ hơn chút nào không?" Quả nhiên khi hần đến gần, một mùi thơm ngát ngây người thoảng tới, Thượng Quan Khâm lại mở cây quạt ra, không chút do dự quạt mát cho Bò Đào.

"Sư phụ ngươi thật dịu dàng."

"Bò Đào, đừng làm nũng nữa."

"Tại sao."

"Ngươi đã trưởng thành rồi, không được làm nũng nữa!"

"Không."

Thở dài "Mùa đông tới chính là Đại hội võ lâm....."

Bò Đào vội vàng ngắt lời hần "Khoan, đừng nói nữa, sư phụ, cho dù Bò Đào đạt được danh hiệu đệ nhất thì làm sao? Bò Đào ngoại trừ võ công, cái gì cũng đều không biết, bảo làm Minh chủ võ lâm, còn không phải đem tất cả sự vụ đều phó mặc lên người sư phụ thêm nữa sao, thật giống như....."..... giống như sư phụ là con rồi vậy.

Bò Đào nhìn xuống, bao nhiêu năm nay nàng không có ý niệm này trong đầu, sao đột nhiên lại.....

"Đừng nói ngốc như vậy! Vị trí Minh chủ võ lâm không đùa được đâu!" Một câu này của Thượng Quan Khâm làm Bò Đào khiếp sợ, Bò Đào mất hết nhiệt tình.

Thượng Quan Khâm thấy Bò Đào như vậy cảm thấy hứng thú, liền nhẹ nhàng nói "Minh chủ võ lâm làm gì có nhiều sự vụ như vậy? Lại không phải người lãnh đạo, không bị thế lực Tây Vực phía bắc xâm lấn, ngươi có thể có sự vụ gì? Nói đến mới nói, Minh chủ võ lâm chỉ là thần thoại, một cái danh vị thiên hạ đệ nhất tượng trưng không thể bị dẫm bại thôi, những việc ngươi phải làm chỉ là....."

Thượng Quan Khâm chớp chớp mắt, cười khê nói "dự yến tiệc ăn sơn hào hải vị, đi dùng cơm tiếp khách khứa hàng ngày, có hoạt động sự kiện gì thì phải đi tham gia. Minh chủ võ lâm a, cuộc sống thật thích ý khoái hoạt vô cùng....."

"Sư phụ!" Bò Đào nắm.....cây quạt của Thượng Quan Khâm, kích động nói "Đồ nhi nhất định sẽ đoạt được danh hiệu đệ nhất!"

"Ừ, ừ, Bò Đào ngoan, nghe nói Quý Tử Phong hàng năm đều không tham gia Đại hội võ lâm, vừa lúc tiện nghi cho ngươi."

"Tại sao lại không tham gia?"

"Hần là người của Ma giáo, là hắc đạo, Minh chủ võ lâm là bạch đạo, chưa kể quần hùng trong thiên hạ đều không chịu, cho dù là Quý Tử Phong, cũng không thiết đến tham gia."

".....rất có cá tính." Bụng Bò Đào quặn đau, lại kéo lấy tấm chăn ôm lại.

Thượng Quan Khâm tiếp tục quạt mát cho nàng.

Chiết quạt phát ra tiếng xào xạc, gió thổi man mát, Bồ Đào thiu thiu ngủ.

Một tháng sau, hán sẽ đến.

Hán nói hán hận ta, hán..... muốn đến trả thù ta.....

Mơ mơ màng màng chợt như hoảng hốt thấy gương mặt của Mộ Dung Thân Phi hiện lên, Bồ Đào cả kinh, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

"Sao vậy?" Thượng Quan Khâm vẫn duy trì tư thế ngồi dưới đất, bộ trang phục bằng sa lụa màu trắng nổi bật lên dưới nền đất.

Bồ Đào nhíu mày, không biết làm thế nào để mô tả tâm tình hiện tại.

Nếu thời điểm cảm thấy bất lực như vậy, được sự phụ ôm vào lòng thì thật tốt biết bao.

Nhưng người trước mặt vẫn luôn bảo trì một khoảng cách khó hiểu với nàng.

Đừng như vậy!

Bồ Đào cắn môi, cho dù có ngủ cùng một giường, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy mình và Thượng Quan Khâm không gần gũi nhau nhiều, thậm chí còn không bằng Quý Tử Thiên.

Nhất định không thể cứ để như vậy!

Bồ Đào cắn góc mền, ánh mắt tỏa sáng đánh giá Thượng Quan Khâm.

Mặc kệ người sợ người trong thiên hạ nhạo báng?

Trước khi Mộ Dung Thân Phi đến, ta nhất định phải biến Thượng Quan Khâm người trở thành người của ta!!

Thượng Quan Khâm một tay chống cằm không biết nhìn cái gì đến gần người, một tay phe phẩy cây quạt, đột nhiên rùng mình một cái.

Lời của tác giả: Hình như mình cảm thấy hình tượng của Thượng Quan Khâm.....rất giống Tiểu Long Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cường hôn

Những ngày kế tiếp, Bồ Đào thật không hiểu tại sao mình có thể nhẫn nại đến như vậy.

Con người ta, thường thường hể đến lúc quan trọng thì lại có tình do dự không quyết định được.

Bồ Đào chính là loại người như vậy.

Không kể đến Mộ Dung Thân Phi, mà ngay cả Đại hội võ lâm sắp diễn ra vào ba tháng sau, Bồ Đào cũng không để trong lòng.

Hiện tại nàng chỉ một lòng một dạ muốn câu dẫn sự phụ, tìm biện pháp tiếp cận hán.

Tóm lại.....Thiếu nữ đến thời kỳ rung động tư xuân thực là khủng bố.

Từ ngày bắt đầu xem hình họa trong Xuân Cung đồ, nàng không hề luyện nội công nữa, chỉ giả bộ làm ra điệu bộ như đang luyện mà thôi. Khổ bà bà căn bản không thể phân biệt được đâu là ngưng thần tĩnh tọa, đâu là dồn hết tâm tư nghĩ đến cái vật ác liệt trong bí tịch đó.

Hơn nữa, còn phải nặn óc nghĩ phương án hành động nữa.

Ngày thứ nhất, nàng nghĩ ra được một kế hoạch vô cùng tuyệt diệu.

Nàng bắt Khổ bà bà bắt cho nàng một con sâu, màu đen, lông rậm, vằn vẹo.

Bỏ vào một cái bình nhỏ, sau đó Bò Đào kinh hãi run sợ giấu trên người.

Rồi sau đó chạy như điên đi tìm sư phụ.

Nhưng ngày hôm đó thật rất nóng.

Mỗi một trận gió thổi đến đều lửa toàn hơi nóng ngột ngạt.

Chỗ sân thường xuyên dùng để luyện võ bị ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, chói chang đến nỗi làm người ta không thể mở mắt ra nhìn bình thường được.

Thượng Quan Khâm đang trốn trong bóng râm dưới gốc cây, hai tay nhanh nhẹn thay phiên nhau phe phẩy cây quạt. Bò Đào rón rén đến phía sau, lén đem cái bình nhỏ đổ con sâu ra trên mặt đất.

Sau đó kéo sư phụ đứng lên, đòi luyện kiếm.

Thượng Quan Khâm nhũu mày, kỳ thật hắn rất sợ nóng, thời tiết nóng nực như vậy, hắn phi thường không muốn nhũu nhích, cả ngày kiếm chỗ mát mẽ ngồi xuống không cử động, như một khúc gỗ vậy.

Nhưng đi mới được vài bước liền gặp một con sâu lông "cổ ý bò ra giữa đường".

Bò Đào "Nha a a!" hét lên chói tai, sau đó thuận thế nhào vào lòng sư phụ, hai tay ôm chặt lấy hông hắn, chuẩn bị giở trò.

Thượng Quan Khâm chỉ ngừng lại một chút, sau đó nhanh chóng đẩy Bò Đào ra, nhũu mày nói "Đừng dán sát người như vậy, nóng lắm!"

Bò Đào nhất thời ngây ngốc, mặt mày đỏ bừng lên như bị hỏa thiêu.....

Sau đó trơ mắt nhìn Thượng Quan Khâm khép quạt lại, thuận thực nhặt lên một khúc cây sau lưng, hai ngón tay thon dài vân vê, bắn ra một phát.

Ba! Đâm xuyên qua! Con sâu nát bét! Rơi trên mặt đất!

Trong nháy mắt Bò Đào rùng mình, hai mắt đỏ ngầu, hai chân run rẩy.

Thượng Quan Khâm dùng sức mờ cây quạt ra phe phẩy, sau đó lẩm bẩm nói "Trời nóng quá, không muốn luyện thì nghỉ ngơi một chút đi, ta đi tìm một chén đá bào....."

Sau đó kéo sợi dây cột tóc bằng tơ óng ánh bạc bỏ đi.

Bò Đào run rẩy, rút con sâu trên mặt đất ra, chạy đến bãi đất trống gần mao xá, chôn nó chung với quyền Xuân Cung đồ.

Kể từ khi Xuân Cung đồ hương tiêu ngọc vẫn, nơi bãi đất trống này trở thành phần mộ chôn tất cả những vật vô tội bị hy sinh trong quá trình Bò Đào theo đuổi Thượng Quan Khâm

Ngày thứ nhất thất bại.

Tháng này còn hai mươi chín ngày nữa.

Trong lòng Bò Đào nhớ kỹ, muốn câu dẫn sư phụ tuyệt đối không thể chọn ngày nóng nực.

Ngày hôm sau, là một buổi tối mát mẽ hiếm có.

Bò Đào mang rượu trong phòng bếp ra, bày sẵn trên chiếc bàn nhỏ, đợi Thượng Quan Khâm xử lý sự vụ trong trang trở về.

Thượng Quan Khâm vừa về đến, Bò Đào miễn cưỡng lập tức theo dõi sắc mặt hắn.

"Sư phụ, quạt của ngài nè."

"Thay đổi chỗ ngồi đi, ở đây mát hơn." Thượng Quan Khâm thuận thế đến phía trước cái bàn nhỏ, ngồi đối diện với Bò Đào trên chiếu.

"Sao vậy? Muốn uống rượu à? Nói chứ, ngài còn chưa có trường thành hẳn đó nha."

"Nếu trường thành thì sao? Làm gì cũng không cần phải hỏi à?"

"Ừ. Phải a."

Ngón trỏ của Thượng Quan Khâm động đậy, bởi vì rượu ướp đá lạnh rịn hơi nước ra ngoài, đối với người sợ nóng mà nói, là dụ hoặc trí mạng.

Vì thế Thượng Quan Khâm do dự một chút, rốt cuộc cũng bùng chén lên, hớp một ngụm nhỏ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ thập phần thích ý, Bò Đào nhìn như si như dại.

"Thêm một ly nữa, Bò Đào biết sư phụ rất ghét nóng nực a."

Không phải người ta thường nói..... uống rượu vào thì loạn tính hay sao.....

Bò Đào mong chờ ác liệt.

Chưa bao giờ thấy sư phụ uống rượu quá ba chén, đoán có lẽ từ lượng hần thấp, đợi hần say rồi, không phải là.....nàng muốn làm gì thì làm hay sao a!

Bò Đào thu hồi ánh mắt, cúi đầu rót một ly thật đầy cho Thượng Quan Khâm.

Tốt lắm, chén thứ ba.....

"Người có biết không.....Lúc trời nóng.....còn có chút....."

Thượng Quan Khâm vút cây quạt xuống đất một cái bịch, hai tay cầm chén rượu ướp đá lạnh, hy vọng giải nhiệt phần nào.

"Lúc ta nóng lên, liền cảm thấy được bản thân mình.....đầu óc không được tỉnh táo cho lắm."

"Vậy càng tốt!" Bò Đào kích động nói.

"Càng tốt cái gì?" Đôi mắt Thượng Quan Khâm mang ý cười quét tới, khuôn mặt hồng lên, Bò Đào cả kinh, ánh mắt kia, rõ ràng vẫn vô cùng tỉnh táo a!

Đến đêm, Bò Đào trừng mắt bịt mũi rót rượu vào chén tiếp, không nói gì.

Xem ra tối nay lại thất bại.

Bởi vì đã ba bầu rượu rồi mà Thượng Quan Khâm còn thực tỉnh táo nói "Rót thêm một ly nữa."

Rốt cục Bò Đào giận, nàng cười nói "Sư phụ, uống cho lắm rồi đêm nay tha hồ mà đi, trời nóng như vậy hương vị trong mao phòng không được tốt lắm đâu."

Trong nháy mắt sắc mặt Thượng Quan Khâm đen lại, nói "Đừng..... Đừng nói nữa, ta không uống nữa là được rồi....."

Ngày thứ ba, Bò Đào đem bình rượu không đến chôn dưới bãi đất trống thân bí kia.

Chấp tay hành lễ, bái thiên địa "Ông trời a, nhất định phải phù hộ ta chiếm được sư phụ a!"

Cuối cùng còn nhịn không được vô cùng đáng thương thêm vào một câu "Ông trời a, người đừng chơi ta nữa a."

.....

"Người nói người muốn hỏi ta theo đuổi Mộ Dung Hoa như thế nào à?"

Lưu Thủy nhè miếng bánh mì trong miệng ra bát, ngăn người ra nửa ngày rồi nói "Tiểu thiếu gia, người thích hài từ nhà ai vậy?"

"Không phải." Bò Đào nhanh chóng hoa hoa tay ra dấu nói "Chỉ hỏi chơi thôi."

"Aiz! Thẹn thùng gì!" Lưu Thủy chụp lên vai Bò Đào một cái, Bò Đào lao đảo cả người, Lưu Thủy vội vàng thu thế, ra vẻ thực nữ "Gia chủ chỉ nói không cho người cười, chứ chưa có nói không cho người câu dẫn nữ hài từ nhà người ta a."

Bò Đào chợt dạ nhìn chung quanh, không thấy bóng dáng của Thượng Quan Khâm, mới khẽ gạt đầu, hoa hoa tay làm dấu nói "Ta cũng đã sắp trưởng thành rồi, gần đây.....cảm thấy..... có chút tịch mịch."

"Ừ, ừ, lần trước người tịch thu sách của ta, ta đã mơ hồ cảm thấy....."

"Nói vào chuyện chính đi." Bò Đào đỏ mặt.

"Đó là....." Lưu Thủy hạ bánh mì xuống, đẩy bàn com ra kích động nói "Phải dụ nàng ra chỗ nào đó chỉ có một mình người với nàng."

"Thì hai ta cũng thường xuyên ở riêng một chỗ a." Bò Đào hoa hoa tay lên làm dấu nói.

"Sau đó xuất kỳ bất ý ôm đối phương."

"Bị đẩy ra, hần nói nóng." Bò Đào uể oải hoa tay lên giải thích.

"Người ngốc quá! Đó là vì nàng thẹn thùng!" Lưu Thủy đứng bật dậy, kích động vung tay múa chân nói "Nàng khẳng định là đã động tình, nếu không sao lại cảm thấy nóng! Nếu nàng đã cảm thấy nóng, người không được do dự, cần phải xông lên, đè nàng ra hôn!"

Bồ Đào khiếp sợ.

Chuyện này nàng buồn bực đã lâu, cuối cùng nàng ngậy ngốc hoa tay lên ra dấu nói với Lưu Thủy "Trưởng lão, cách này người đã thử qua chưa?"

"Tất nhiên là chưa....." Lưu Thủy nói tiếp "Cách này dành cho nam tử, sao có thể sử dụng trên người của Hoa nhà ta được....."

""

Tối hôm nay, Bồ Đào và Thượng Quan Khâm mặc nguyên đồ ngủ chung với nhau.

Hai người nằm thật xa nhau, bởi vì Thượng Quan Khâm sợ nóng, ngay cả mền cũng không cần, trực tiếp mặc áo trắng đi ngủ, Bồ Đào nghiêng qua trở lại, vẫn suy tư về cách của Lưu Thủy, rốt cục nhìn không được, thật cẩn thận, từng chút từng chút một dịch người lại gần, móng vuốt sói nhẹ nhàng đặt lên hông của Thượng Quan Khâm.

"Chát!"

Tay muốn lồm xướng luôn.

Bàn tay Thượng Quan Khâm vô ý vả cái chát lên móng vuốt sói của Bồ Đào, Bồ Đào vuốt bàn tay sưng đỏ, đứng dậy, khóc không ra nước mắt.

"Đừng náo loạn.....Nóng lắm....."

Thượng Quan Khâm hơi hơi tỉnh, mắt mơ mơ màng màng nói.

Lúc ấy cũng không biết tại sao, Bồ Đào lấy hết sức lực xông tới, chỉ thấy trước mắt tối sầm, lúc ý thức ra được thì nàng đã ập tới từ sau gáy Thượng Quan Khâm, áp môi mình lên môi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Xúc động

"Đừng náo loạn.....Nóng lắm....."

Thượng Quan Khâm hơi hơi tỉnh, mắt mơ mơ màng màng nói.

..... Người ngốc quá! Đó là vì nàng then thùng.....

Bên tai Bồ Đào hoảng hốt vang lên lời nói của Lưu Thủy.

..... Nàng khẳng định là đã động tình, nếu không sao lại cảm thấy nóng! Nếu nàng đã cảm thấy nóng, người không được do dự, cần phải xông lên, đè nàng ra hôn!.....

Đợi khi Bồ Đào phục hồi tinh thần lại, nàng đã áp môi mình lên môi Thượng Quan Khâm.

..... Có một số việc khi phát sinh thì kẻ khác ứng phó không kịp.

Ví dụ như chuyện Thượng Quan Khâm đập muỗi.....

Bốp.....

Một bàn tay tát lên mặt của Bồ Đào.

Tâm lý Bồ Đào thật ra cũng chỉ muốn chiếm tiện nghi sư phụ một chút, chứ bản thân nàng cũng không nghĩ đến, nếu việc không thành thì phải làm sao.

Nhưng sự tình xảy ra rất nhanh.

Nhanh đến nỗi Bồ Đào nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Mặt cũng lồm xướng.

Sư phụ xuống tay thật là nặng mà.....

Bồ Đào buông môi ra, tay ôm mặt khóc không ra nước mắt, đang muốn đứng lên thì Thượng Quan Khâm lại đột nhiên giơ hai tay ra, ôm lấy đầu của Bồ Đào.

Đồng thời gương mặt tuấn mỹ của hắn cũng phóng đại ra trước mắt.

Nhưng cảm giác Thượng Quan Khâm tự kề mặt sát lại gần nàng hoàn toàn không giống với cảm giác nàng thừa dịp hắn ngủ say kề mặt lại gần mặt hắn.

Lúc đôi môi hắn lại một lần nữa kề sát lại gần môi nàng, Bồ Đào mới hoảng hốt ý thức được, có lẽ sư phụ thật sự đã tỉnh.

Thượng Quan Khâm giữ đầu Bồ Đào lại, nhẹ nhàng hôn xuống.

Sau đó hôn càng ngày càng sâu.

Càng ngày càng sâu.

Trang phục của nam tử vốn dễ cởi ra hơn so với trang phục của nữ tử.

Cả đời này của Bồ Đào cũng chưa mặc qua mấy cái yếm linh tinh gì đó.

Khi Thượng Quan Khâm đặt nàng trên giường, vạt áo của Bồ Đào rất nhanh liền rơi xuống.

Ban đêm tối hù không thấy rõ gì cả, nhưng ánh trăng chiếu lên thân hình của hai người lại rõ ràng một cách thần kỳ.

..... Thật ra Bồ Đào có rất nhiều lời muốn hỏi.

Nhưng rõ ràng khi này không phải là lúc thích hợp để nói chuyện.

Thiên ngôn vạn ngữ nhưng kỳ thật Bồ Đào chỉ thầm muốn hỏi một câu, sư phụ, tại sao ôm ta.....

Nhưng trong đầu lập tức vọng lại thanh âm của chính mình.

Bồ Đào, vì sao ngươi nhất định phải chiếm cho được sư phụ?

Bởi vì ta thích sư phụ.

Cũng vậy mà thôi.

Thế nên Bồ Đào không lên tiếng hỏi, nàng mơ hồ cảm thấy mình biết đáp án, Thượng Quan Khâm ôm nàng, có lẽ thật sự là vì tình yêu.

Thật ra tối nay hai người phát sinh chuyện như vậy, đều là do Bồ Đào tự tìm đến.

Có một số việc Khô bà bà không dạy nàng.

Thượng Quan Khâm cũng không thể nói ra miệng.

Tuy Thượng Quan Khâm là người có chứng khiết phí, ngây thơ, vô dục vô cầu, nhưng hắn cũng chỉ là một nam tử bình thường.

Tất nhiên phải mãi đến sáng hôm sau khi hai người tỉnh lại, Bồ Đào mới ý thức được, có lẽ đêm qua sư phụ mới bộc lộ hết bản năng của mình ra.

Nhưng đêm qua.....hai người đều gặp phải vấn đề thực nghiêm trọng.

Bởi vì cả hai người đều còn tân.....

Đây chính là vấn đề lớn nhất, lúc quần áo rơi xuống hết, đầu óc mất lý trí, Bồ Đào ý loạn tình mê quên hết tất cả mọi thứ trên đời, vấn đề ác liệt này lại bỗng dưng hiện ra.

Đương nhiên đêm nay cũng là lần đầu tiên Bồ Đào thấy sư phụ đồ mờ hôi dâm dề mà cũng chưa từng để ý lau đi.

Cả quá trình, hai người đều rất nhiệt tình, Thượng Quan Khâm phát ra tiếng ngâm khê thực mị hoặc, xen lẫn với tiếng thở hổn hển của Bồ Đào.....hơn nữa trên người hắn tản ra mùi thơm ngát khiến Bồ Đào thật say đắm.

Nhưng không giống như trong mộng.

Trong mộng, Thượng Quan Khâm thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, chậm rãi hôn nàng.

Nhưng sư phụ trước mắt lại hôn Bồ Đào như muốn nuốt chửng lấy nàng.

Lúc Bồ Đào ý thức được dưới tay mình là tấm lưng bóng loáng của Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Khâm cứ như vậy mà đột ngột tiến vào.....

Vì thế bao nhiêu ngâm khê, hỗn hển trong nháy mắt đều biến mất!

Chỉ còn lại tiếng kêu rên đồng thời phát ra của hai người.

..... đau.....

Bồ Đào đau đến trợn trừng cặp mắt, phát hiện Thượng Quan Khâm trên người nàng cũng đang nhíu mi.

Thật là..... Hắn cũng.....đau sao.....

Trong nháy mắt Bồ Đào thanh tỉnh, mọi vật đều rõ ràng trước mắt, Thượng Quan Khâm tựa đầu vào trán của Bồ Đào, hô hấp dồn dập như đang bị đau lắm..... Nhưng phía dưới hắn vẫn không ngừng.....ra vào càng lúc càng sâu hơn.

Cuối cùng Bồ Đào chịu không nổi, cắn môi rên hừ hừ ra.

"đau quá.....đau quá!"

"Bồ Đào..... Bồ Đào....." Thượng Quan Khâm khẽ gọi bên tai Bồ Đào.

Bồ Đào cố gắng mở to đôi mắt, đột nhiên nàng nhớ tới bản Xuân Cung họa đồ đã hương tiêu ngọc vẫn kia, trong họa, cái đó của nam tử kia.....

Chính là cái đó a!

Cái đó của sư phụ a!

Giống như trong họa đồ....

Chôn trong cơ thể của mình a!

Nghĩ đến đây chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi, mà càng sợ hãi thì phía dưới không khống chế được càng khép chặt lại, có lẽ nếu Thượng Quan Khâm còn động dậy nữa thì sẽ đến phiên hắn khóc.

Vì thế Thượng Quan Khâm thực quyết đoán rút ra, đứng bật dậy, ngón tay dứt khoát điểm vào huyệt ngũ của Bồ Đào.

Lần đầu tiên của nữ tử phải có lạc hồng, cái này Bồ Đào biết.

Khi tỉnh lại điều đầu tiên Bồ Đào ý thức được là, trời đã sáng rồi, mà hôm nay lại là một ngày nóng nực vô cùng, vì ánh mặt trời sáng lạn chói chang xuyên qua khe cửa sổ, trực tiếp rọi thẳng vào mi mắt của nàng.

Điều thứ hai Bồ Đào ý thức được là, toàn thân nàng đều ê ẩm, nhưng có thể nghe rõ tiếng hô hấp của Thượng Quan Khâm kề sát bên mình nàng.

Hắc hắc hắc hắc.....

Sư phụ a.....

Ngươi đã là người của ta rồi a.....

Rốt cuộc ngươi cũng trở thành người của ta rồi a.....

Bồ Đào ngậy ngốc suy nghĩ nửa ngày, thỏa mãn nhắm mắt lại dưỡng thần một lúc, sau đó mới mở mắt ra.

Lúc mở mắt ra mới phát hiện, Thượng Quan Khâm vẫn đang nhìn Bồ Đào, vạt áo trắng hỗn độn, vẻ mặt không khác gì ngày thường.

"Sư phụ....."

Bồ Đào ngồi xuống, giữ chặt cái mền che thân thể lỏa lồ, chỉ nhúc nhích một chút đã đau đến mức phải cắn răng.

"Chuyện tối qua....."

"Không cần nói tiếp." Thượng Quan Khâm cắt lời nàng.

Nhũu mầy nói "Hôm nay không cần luyện võ, ở trong phòng nghỉ ngơi đi."

Bồ Đào ghen ghét trong mũi, trong nháy mắt không biết tại sao đột nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Nàng chỉ cảm thấy, lúc này ít nhất sư phụ cũng phải nói vài câu ngon ngọt gì đó.

Nhưng vẻ mặt khô sở này của Thượng Quan Khâm thật nằm ngoài dự kiến của Bồ Đào.

Nàng cảm thấy, cái đau ngoài da lúc luyện võ cùng cái đau sâu bên trong thân thể thật hoàn toàn khác nhau. Cuối cùng Bồ Đào bỏ qua, chỉ lẳng lặng mặc trang phục vào, đến lúc này, cái mền rơi ra, nàng mới thấy được một vết máu trên giường.

Khi cái mền rơi ra lộ ra bộ trang phục trắng trên người Thượng Quan Khâm, hắn đã sớm mặc đồ từ trước, nhưng trong nháy mắt Bồ Đào cũng kịp phát hiện được, sư phụ hắn.....vậy mà cũng chảy máu.

"Sư phụ.....ngươi thật đúng là còn tân....." Bồ Đào lẩm bẩm nói.

Thượng Quan Khâm đột nhiên nhũu mầy lại, neho đôi mắt hỏi "Ai đã dạy ngươi?"

"..... Luru..... Luru Thủy....." Ánh mắt kia thật nguy hiểm, Bồ Đào rung mình một cái, sáng khoái bán đứng Luru Thủy.

"Không có việc gì." Thượng Quan Khâm không nói gì, chỉ nhũu mi, mặt mầy khó chịu. Nhưng đây là Thượng Quan Khâm nha, bất kể vẻ mặt hắn ra sao cũng đều thật dễ nhìn, nhất thời Bồ Đào mê mẩn nhìn hắn quên cả đau đớn, bước ra sau vài bước lấy đá rồi chạy lại nhào thẳng vào lòng Thượng Quan Khâm.

"Sư phụ, ngươi đã là người của ta, Bồ Đào sẽ chịu trách nhiệm."

Một đôi tay vờ xiết cổ Bồ Đào lại "Nếu còn nói bậy nữa, có tin hay không vì sư sẽ bóp chết ngươi....."

"Tin." Bồ Đào càng tiến sát vào lòng Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng di động cánh tay ôm lấy Bồ Đào, động tác ôn nhu này khiến Bồ Đào đột nhiên muốn khóc.

"Nếu ngươi đã sớm có ý, sao không nói với sư phụ."

"Sư phụ..... Ta là ni cô..... Ngươi đã nói hòa thượng không thể cưới ni cô."

"Ta chưa từng nói như vậy bao giờ." Thượng Quan Khâm khẳng định chắc nịch.

"Ngươi đã nói như vậy! Ngươi nói hai người như thế sẽ bị võ lâm thóa mạ, bị toàn bộ người trong thiên hạ nhạo báng!"

"Bởi vì ta là sư phụ ngươi, đây là..."

"Nhưng hai ta không cùng chung huyết thống!"

"Ta nhớ rõ lúc đó ta chưa nói xong ngươi đã bỏ chạy....."

Bồ Đào ngẩn ngơ, tay chân đờ ra, mái tóc dài hỗn độn phủ gương mặt "Còn có tiếp theo nữa sao?"

Thượng Quan Khâm không nói gì, chỉ khẽ thờ dài một hơi.

Nhưng Bồ Đào lại hiểu.

Tuy lúc này nàng hai mắt đỏ ngầu, xiêm y không chỉnh tề, mái tóc rối tung lên như nữ quỷ, hơn nữa thời tiết lại nóng nực muốn chết, Thượng Quan Khâm còn đặc biệt sợ nóng, nhưng Bồ Đào vẫn cùng Thượng Quan Khâm ôm quần lấy nhau, nức nở nói "Ta biết, ta biết, không cần phải nói gì nữa, ngươi thờ dài là ta hiểu rồi, thì ra lúc ấy ta nghĩ quá nhiều, làm ra chuyện ngu ngốc như vậy."

"Cũng không phải.....tại khi đó ngươi còn nhỏ....."

"Không phải Tuyệt nhi cũng cùng độ tuổi với ta hay sao? Nay nàng ta còn đã lập gia đình nữa kia." Bồ Đào nhũu mầy. "Sư phụ, ngươi lớn hơn ta, ngươi nhất định hiểu lòng ta, có phải không?"

"Phải." Thượng Quan Khâm rừ hàng lông mi thật dài xuống, nhẹ nhàng nói.

"Ta thích ngươi."

Nhiều lời vô ích, chỉ ba chữ là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Âm áp

Rõ ràng bản thân nàng là nữ hài tử, nhưng không hiểu vì sao Bò Đào cứ cảm thấy áy náy vì nàng đã chiếm đoạt Thượng Quan Khâm.

Nàng cảm thấy sự phụ trước kia cho dù có ngàn người theo đuổi, vạn người ái mộ, nhưng hẳn đều giống như một vị tiên tử cao cao tại thượng, mà hiện giờ vị tiên tử này đã bị nàng kéo xuống hồng trần.

Bò Đào nhú mày lại.

Chuyện đêm qua nàng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là bị đau rồi ngủ thiếp đi.

Có lẽ lần tiếp theo sẽ có thể thuận thực hơn.....

Lần tiếp theo.....

Bò Đào "chát!" một tiếng tự vả mặt mình, sau đó lắc đầu thật mạnh như muốn xua đuổi đi ý đồ không thuần khiết của mình.

Thật ra thân thể Bò Đào rất khỏe, quần quít lấy Thượng Quan Khâm nằm một hồi đã hết đau, nhưng trên người ê ẩm, trời lại nóng, nên nhịn không được đứng dậy, nhanh chóng chải đầu, mặc một bộ trang phục mới, mặt cũng chưa kịp rửa liền vội vã đẩy hai cánh cửa sổ ra, một cơn gió mát rười rượi lập tức vi vu thổi vào trong phòng, lúc này sắc mặt của Thượng Quan Khâm mới tốt hơn được một chút.

Nhưng hẳn vẫn nằm trên giường không dậy nổi, Bò Đào không hiểu rõ lắm chuyện nam nữ, nhưng ít nhất nàng biết, sau khi làm xong chuyện này, thường thường nữ hài tử thân hình đều suy yếu hơn. Nhưng không biết tại sao hiện giờ, người thu dọn chiến trường là nàng, người mở cửa gọi người chuẩn bị nước tắm rửa cũng là nàng.

Rốt cuộc nước để tắm cũng đã được mang lên, Bò Đào ngăn không cho hạ nhân vào phòng, chỉ hoa hoa tay làm dấu nói với Khổ bà bà "Sự phụ không thoải mái, tựa vào đầu giường không dậy nổi. Ta cũng muốn tắm rửa, đem thêm một bồn nước khác lên đi. Khổ bà bà, ta qua phòng của bà tắm, còn điểm tâm thì mang đến đây đi."

Khổ bà bà ho khan một tiếng, nãy lòng nghi ngờ, nhưng thấy bộ dáng sinh long hoạt hổ của Bò Đào, liền nhanh chóng triệt tiêu nỗi nghi ngờ của mình đi.

"Có phải Khâm thiếu gia bị cảm nóng hay không, ta đi gọi đại phu."

Bò Đào thấy việc này không nên để lộ ra, đang tính lên tiếng cự tuyệt, nhưng Thượng Quan Khâm lại ngồi dậy, mái tóc ướt đầm mồ hôi, nhẹ nhàng nói "Kêu đại phu đến đây đi. Ta có chút không thoải mái."

Vì thế Thượng Quan Khâm tự một mình một phòng đóng cửa lại tắm, một lúc sau đại phu đến.

Bò Đào cởi quần áo ra, vào bồn tắm trong phòng của Khổ bà bà.

Vết máu và chất dịch màu trắng chậm rãi tan mất trong nước.

Sau khi tắm rửa xong, tinh thần tỉnh táo sáng khoái hẳn ra, Bò Đào phát hiện trên ngực mình có mấy dấu ấn hồng hồng, mặt đỏ lên, vội lấy vạt áo che khuất lại. Lúc đi ra còn cố tình làm ra điệu bộ của một công tử, nhắc lấy chiếc khay điểm tâm của Khổ bà bà rồi nhắc chân bước vào căn phòng Thượng Quan Khâm đang tắm.

Lúc đến cạnh cửa, vừa lúc nghe được tiếng đại phu đang nói.

Bò Đào ngừng lại.

"Không sao..... Người bình thường đều bị trầy xước chút đỉnh như vậy, trường hợp của Phó gia chủ ngài cũng thuộc loại nhẹ rồi, cho nên về sau khi viên phòng cần phải đợi cho tron tru hơn, như vậy sẽ không chảy máu nữa..... Vừa rồi ngài tắm rửa lại dính nước, miệng vết thương sẽ lâu khép lại hơn, tóm lại hôm nay đừng tắm rửa nữa. À.....à..... Ngài muốn rửa cũng được, nơi này lão phu có chút được..... Còn có cái này.....thuốc bôi tron..... Vốn là đặc chế cho gia chủ, nhưng phu nhân lại qua đời sớm.....nên ngài cứ lấy dùng đi. Lần sau cô nương ấy đến đây, ngài nên làm tốt công tác chuẩn bị để tron tru hơn, nếu không cô nương ấy chịu khổ sở, mà ngài cũng bị ra máu."

Bò Đào ngừng lại một lúc, quyết định không đi vào, tránh sang một bên, lại nghe đại phu nói "Aizz... rốt cuộc thân đồng tử của Phó gia chủ ngài cũng bị

phá a, lão phu chứng kiến ngài trưởng thành, thấy ngài không có một chút hứng thú nào đối với loại chuyện này, còn sợ ngài bị đoạn tụ..... Ặc, khục khục..... Vậy lão phu xin cáo lui trước."

Đại phu riêng của Thượng Quan gia sờ soạng chòm râu bạc của lão, hành lễ từ biệt rồi đi.

Bồ Đào do dự một chút rồi vẫn đi vào, quả nhiên Thượng Quan Khâm thay đổi một bồn nước mới, vẫn còn đang tiếp tục tắm rửa.

Nhưng hắn đã búi tóc lên gọn gàng, nhưng vì búi tóc thấp lè tè nên dây cột tóc và phần đuôi tóc đều rơi vào trong bồn nước, nửa người bên trên để trần tựa vào cạnh bồn tắm, Bồ Đào nhìn vòm ngực tinh trắng và những ngón tay tinh tế của hắn mà nuốt nước miếng.

"Ăn cơm thôi!" Bồ Đào nói.

"Ta ngâm một hồi nữa đã....." Thượng Quan Khâm thản nhiên nói, nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, do dự một hồi rồi nói "Loại chuyện như tối hôm qua..... ngươi có còn muốn làm nữa không....."

Bồ Đào đang bóc com, nghe vậy tay run lên, suýt chút nữa làm rơi bát.

"Đại phu nói..... Ta là người..... đối với loại chuyện này.....không ham thích mấy..... Ta cũng đã nghĩ nửa ngày rồi, chỉ cần Bồ Đào ngươi muốn, ta nhất định cho ngươi....."

Lúc nói những lời này, Thượng Quan Khâm úp mặt vào cánh tay.

Bồ Đào ngậy ngốc ra gần nửa ngày mới ý thức được sự phụ nàng đang thẹn thùng.

Chỉ cần ngươi muốn..... Ta nhất định cho ngươi.....

Chỉ cần ngươi muốn..... Ta nhất định cho ngươi.....

Ta nhất định cho ngươi..... Ta nhất định cho ngươi..... Ta nhất định cho ngươi.....

Trong khoảnh khắc này, Bồ Đào chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tâm thần như bay bổng lên chín tầng mây.

Vài ngày sau, mọi chuyện đều chậm rãi khôi phục lại bình thường, có lẽ hai người vốn thân thiết như vậy từ trước đến nay nên Bồ Đào cảm thấy cuộc sống không có gì thay đổi. Thượng Quan Khâm cũng khôi phục lại như thường, phe phẩy cây quạt tránh nóng dưới bóng râm, chỉ điểm nàng luyện võ.

Tối đến hai người vẫn ngủ chung với nhau như trước đây, chỉ là Bồ Đào nhớ lại đêm đó đau như thế nào, bao lời nói chưa kịp ra tới cửa miệng đều nuốt xuống, nỗi ham muốn nhất thời biến mất.

Thượng Quan Khâm vẫn mặc chiếc áo lụa trắng bằng bạc đi ngủ như thường lệ, cho tới bây giờ cũng không có chủ động yêu cầu làm gì cả.

Nhưng trước khi ngủ luôn ôm chặt Bồ Đào hôn.

Vì thế hai người luyện tập hôn nhau càng ngày càng thành thục.

Vài lần đam mê bùng cháy mạnh mẽ, rốt cuộc vào lúc cuối tháng, hai người lại làm một lần nữa.

Lần này.....biết nói như thế nào đây.....

Vẫn đau.

Thượng Quan Khâm vẫn không có chút kinh nghiệm nào, nhưng ít ra lần này hai người đều không chảy máu.

Vì thế Bồ Đào nhớ tới quyền bí tịch đã hương tiêu ngọc vẫn kia, có lẽ có thể đào lên nghiên cứu lại.

Khi đó Bồ Đào giữ chặt Thượng Quan Khâm hỏi hắn, chỉ cần không bị người khác phát hiện, có phải Bồ Đào có thể cùng với sự phụ luyện yêu cả đời hay không.

Lúc ấy Thượng Quan Khâm nói, cho dù có bị phát hiện ra cũng không sao, ta liền đi theo ngươi là được rồi, rồi bỏ nơi này, tìm một nơi có thể chứa chấp hai người chúng ta, mặc kệ ra sao, chỉ cần ngươi đừng rời bỏ ta, cả đời này ta đều đi theo ngươi.

Vì thế Bồ Đào lại cảm thấy được thế giới toàn màu hồng, quá vui sướng mà không để ý Thượng Quan Khâm rốt cuộc đã nói cụ thể những gì.

Mãi thật lâu sau này khi nàng nhớ lại mới rơi lệ đầy mặt nhận ra rằng, câu thề thốt trọn đời sẽ không rời khỏi nàng, Thượng Quan Khâm hẳn đã sớm nói qua.

Cuối cùng Mộ Dung Thân Phi cũng đến.

Ngày hôm đó tuyết đầu mùa rơi.

Thượng Quan Tuyết níu váy trốn sau lưng Bồ Đào, mặt mày đỏ bừng, khăn trương muốn chết.

Trong lòng Bồ Đào khóc ròng nói "Người sợ hấn sao? Ta cũng sợ a a a a....."

Khi xe ngựa dừng lại, dưới cơn mưa hoa và tiếng pháo nổ giòn giã, Mộ Dung Thân Phi cầm cây quạt phe phẩy bước ra.

Vẫn là kiểu cột tóc đang thịnh hành nhất ở Liễu Châu, chia mái tóc ra hai bên uốn lượn dọn sóng, cây quạt làm từ lông chim khổng tước thập phần hoa lệ đẹp đẽ.

Mộ Dung Thân Phi vẫn không hề thay đổi, vừa xuất hiện liền tán ra một phong thái yêu tinh.

Bồ Đào lén lui về phía sau tránh hấn, lúc này mới phát hiện nha đầu Tuyết nhi đã sớm đỏ mặt, nghiêm nghị đứng phía sau.

Hài từ này.....

Mộ Dung Thân Phi vô cùng lễ phép, không hề thay đổi chút nào so với lần đầu tiên hấn đến đây vào năm hấn mười ba tuổi.

Thượng Quan Thanh Khuê vô cùng hài lòng đứa con rể này, mà Lưu Thủy trưởng lão đáng thương còn chưa kịp nhờ người mua giùm Xuân Cung họa đồ đã bị đưa lên kiệu khiêng đến Mộ Dung gia ở Liễu Châu.

Bận rộn náo loạn cả ngày trời, Thượng Quan Khâm rốt cuộc cũng không kiếm ra được chút thời gian rảnh rỗi nào để đến bên cạnh Bồ Đào, còn bên kia Mộ Dung Thân Phi rất chăm sóc nha đầu Tuyết nhi, còn cười nói với nàng ấy "Tuyết nhi thật là xinh đẹp, Thân Phi đường đột giai nhân rồi!"

"Không có." Nha đầu Tuyết nhi cúi thấp đầu xuống, Bồ Đào khiếp sợ, tiểu bá vương một thân xiêm y đỏ tiên diễm, tay cầm ngân tiên đánh đến trời long đất lở của năm đó đâu mất rồi ?!

Mộ Dung Thân Phi ý thức được ánh mắt của Bồ Đào, chuyển mắt nhìn lại, Bồ Đào đối diện với ánh mắt của hấn, lập tức sợ tới mức cúi đầu thật thấp xuống.

Không ngờ Mộ Dung Thân Phi lại đứng lên, rời khỏi yến tiệc trực tiếp đi tới bàn của Bồ Đào đang ngồi bên này.

"Lại tương ngộ, Kinh Hồng công tử, sau này chúng ta đã là người một nhà." Mộ Dung Thân Phi vô cùng.....vô cùng ôn hòa nhìn Bồ Đào nói, không hề có một chút ánh mắt hoặc vẻ mặt biến thái nào. Nếu không phát sinh chuyện lần trước, Bồ Đào thật sự nghĩ rằng người này tuyệt đối là một người tao nhã bẩm sinh.

"Hãy đối xử tốt với nha đầu Tuyết nhi!"

Bồ Đào hoa hoa tay lên làm dấu, thật lòng nói.

"Sau này Tuyết nhi là thê tử của Thân Phi, kể từ hôm nay Thân Phi coi như là người của Thượng Quan gia, chiếu cố Tuyết nhi là trách nhiệm cả đời của Thân Phi."

Bồ Đào ngẩn người, tên này thực biết nói chuyện.

Chắc Thượng Quan Tuyết ngồi bên bàn bên kia xúc động lắm đây.

Thượng Quan Thanh Khuê nghe được những lời này thật cao hứng, tất cả mọi người trong đại sảnh đều bị những lời này của Mộ Dung Thân Phi làm cho mất lòng mặt dạ.

Bồ Đào tâm thần không yên nhìn nhìn Mộ Dung Thân Phi, không biết hấn sẽ trả thù nàng như thế nào, không ngờ Mộ Dung Thân Phi chỉ gạt gạt đầu, trở lại ngồi cạnh bên người nha đầu Tuyết nhi kia, không hề liếc mắt nhìn Bồ Đào một cái.

Làm Bồ Đào cảm thấy mình quả thực đã suy nghĩ quá nhiều, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Buổi tối tất cả mọi người đều uống không ít rượu.

Sau khi Tứ đại trưởng lão xiêu xiêu vẹo vẹo bỏ về.

Thượng Quan Thanh Khuê còn ở lại trò chuyện cùng Mộ Dung Thân Phi.

Nha đầu Tuyết nhi chạy về phòng thêu thùa kim chi.

Lúc này Thượng Quan Phi cũng mang theo thê tử đến, đang cùng Liễu Như tán gẫu.

Tất cả mọi việc xảy ra đều hết sức êm đềm.

Thượng Quan Khâm mang theo Bồ Đào về phòng, trong làn gió đêm mát rượi, thông thả đi qua đình viện, bước dọc theo hồ.

Chung quanh thật nhiều hoa, Bồ Đào nhất thời cao hứng quên sạch sẽ chuyện Mộ Dung Thân Phi.

"Bồ Đào."

Thượng Quan Khâm dừng lại, nhú nhú mày, bắt chước Mộ Dung Thân Phi, đột nhiên lên tiếng.

"Chiều cổ người là trách nhiệm của cả đời ta."

"Đừng, sư phụ, ngài đừng học thói ba hoa thiên đề của hần."

"..... Vậy ta đây không nói nữa....." lập tức Thượng Quan Khâm buồn bực.

"Nói hết câu đã..." Bồ Đào nháy mắt nói "Bồ Đào thích nghe."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 30: Ở rể

Nhưng Thượng Quan Khâm thật sự không chịu nói tiếp.

Những ngày kế tiếp vô cùng ngọt ngào, Bồ Đào giống như một thiếu phụ vừa lập gia đình, mỗi ngày đầu óc chỉ nghĩ về những chuyện linh tinh mơ hồ.

Ví dụ như, nàng đột nhiên bắt lấy Thượng Quan Khâm, không chút do dự hỏi "Sư phụ, người bắt đầu thích ta từ khi nào?"

"Sư phụ, người thích ta cỡ nào?"

..... vân vân.....

Đương nhiên lần nào Thượng Quan Khâm cũng đều lộ ra biểu tình vô cùng đau đầu, sau đó cự tuyệt trả lời.

Đáng tiếc đã vào đông nên không còn sâu nữa. Thượng Quan Khâm không còn vũ khí để tự bảo vệ, mà hễ Bồ Đào không nghe được câu trả lời như ý muốn là nàng liền cố tình đề cập đến chuyện mao xỉ linh tinh trước mặt hần làm cho hần ghê tởm, khiến Thượng Quan Khâm mấy ngày nay đều dờ khóc dờ cười.

Còn về ban đêm, chuyện đó không làm sao có thể tiếp tục được, có thể là kinh nghiệm từ hai lần trước không được khoái hoạt, hoặc là vì con người Thượng Quan Khâm vốn lãnh đạm. Tóm lại, hai người thực giống như người xuất gia thanh tâm quả dục.

Nhưng trước sinh nhật nàng, hai người lại làm chuyện đó một hồi. Hôm đó Bồ Đào không ngủ được, như bị trúng tà cứ cuốn lấy Thượng Quan Khâm hôn hít, sau Thượng Quan Khâm đẩy nàng ra, thở dồn dập nói "Đừng náo loạn....."

Bồ Đào chớp chớp đôi mắt hoa đào, mỉm cười, đôi mắt hoa đào lập tức cong lại thành hình bán nguyệt.

Thượng Quan Khâm nhú mày, nhanh chóng đặt nàng dưới thân.

Một đêm này hai người mới biết đến tư vị đích thực của nam nữ hoan ái, triền triền miên miên gây sức ép cả đêm.

Ngày hôm sau trời chưa sáng đã tỉnh dậy, bởi vì hôm nay là ngày sinh nhật của Bồ Đào, cũng là ngày thành thân của Thượng Quan Tuyệt.

Sau đó tất cả mọi người đều đến chúc mừng.

Thượng Quan Lưu Thủy cũng đến, Mộ Dung Lan vì muốn thuận tiện tham dự hôn lễ của cả hai đứa con nên trực tiếp mang theo Mộ Dung Hoa đến.

Như thế hai cặp đều cùng thành hôn cùng một nơi, cùng một thời điểm.

Thanh thế phô trương đến cực điểm, hôm đó Thượng Quan sơn trang suýt chút nữa bị chen lấn xô đẩy đến sập.

Thượng Quan Khâm tâm tư tinh tế, sợ Bồ Đào xem hôn lễ mà nảy sinh lòng hâm mộ "trông người mà nghĩ đến ta", sau khi nàng ăn xong yến tiệc liền trực tiếp mang nàng rời khỏi nơi đó.

Cũng không sợ không có sự có mặt của Phó gia chủ trong hôn lễ sẽ gây nhiều xích mích dị nghị, bởi vì khách khứa thật sự quá đông, nên cũng không ai để ý người nào đến người nào không.

Hai người tản bộ bên hồ gần nửa ngày trời, thảnh thơi gặp được vài vị khách.

Rất cục Thượng Quan Khâm chịu không nổi khách khứa quá nhiều, tò ý muốn dẫn Bồ Đào đi nghe lên Lưu Thủy động phòng ra sao.

Bồ Đào nghe vậy nhất thời ngây ngốc.

Nàng thấy hình như sư phụ đã bị nàng dạy hư.

Vừa tự trách vừa hưng phấn nắm chặt tay hấn đi náo động phòng.

Thượng Quan Thanh Khuê hạ lệnh, không ai được quấy rầy đêm tân hôn của Thượng Quan Tuyết và Mộ Dung Thân Phi.

Vì thế đêm động phòng của Thượng Quan Tuyết ai nấy đều tò mò muốn chết nhưng chẳng ai dám tiếp cận, còn Mộ Dung Thân Phi lại thuận lý thành chương, đường đường chính chính ôm nàng ta vào lòng mà không làm gì nữa cả.

Kể từ ngày hôm sau Thượng Quan Tuyết và Mộ Dung Thân Phi bắt đầu trở thành một đôi uyên ương tình lữ được bao người trong chốn võ lâm hâm mộ.

Sang ngày thứ ba, Thượng Quan Thanh Khuê quyết định truyền thụ Thượng Quan Bích Huyết kiếm pháp cho Mộ Dung Thân Phi.

Rất nhiều người nghe tin này đều vô cùng khiếp sợ.

Gia chủ lại đem Bích Huyết kiếm pháp truyền cho người ngoài.

Ý của Mộ Dung Thân Phi chính là, hấn ở rể Thượng Quan gia, từ nay về sau không còn là người của Mộ Dung gia nữa, mà là trợ thủ của Thượng Quan Tuyết, có nghĩa vụ và tư cách đại biểu Thượng Quan gia tham gia Đại hội võ lâm.

Mà sự thật trong lòng ai nấy đều biết rõ, Thượng Quan Thanh Khuê hy vọng với tài trí xuất sắc của Mộ Dung Thân Phi, có thể loại một vài đối thủ trong cuộc luận võ Đại hội võ lâm, mục đích chỉ để dọn đường cho Bồ Đào lọt vào vòng trong một cách dễ dàng hơn. Như vậy Thượng Quan gia lại như hổ thêm cánh mà Mộ Dung gia lại như bị tước mất một khối chiêu bài.

Lúc Thượng Quan Khâm nói chuyện này cho Bồ Đào nghe, Bồ Đào lập tức hỏi "Hấn chịu sao?"

"Tất nhiên."

"Hấn ngốc vậy sao?"

"Có lẽ hấn có ý đồ riêng....."

Thượng Quan Khâm nói xong, Bồ Đào cảm thấy vô cùng khủng hoảng.

Nàng không biết Mộ Dung Thân Phi muốn làm gì, tại sao hấn nhận lời làm việc tốn công tốn sức như vậy nhưng lại không có lợi gì cho bản thân mình?

Người ôn văn nho nhã mặt mày lúc nào cũng tươi cười như hấn không biết thật sự có âm mưu quỷ kế gì.

Thái độ bất an cực độ của Bồ Đào làm Thượng Quan Khâm chú ý, hấn có chút nghi hoặc nói "Bồ Đào, ngươi thực sợ hấn lắm sao?"

"Không có!"

Bồ Đào chối đây đẩy, chuyện lần đó có đánh chết nàng cũng không dám kể với Thượng Quan Khâm.

Đại hội võ lâm đột nhiên thay đổi địa điểm tổ chức, dời lên tổ chức tại Cẩm Tú sơn trang ở phía bắc. Thượng Quan gia thì không sao, nhưng đa số những người khác đều sinh trưởng tại Giang Nam ở phía nam.

Mà lúc này Cẩm Tú sơn trang vẫn bốn bề bao phủ trong tuyết trắng, vì thế bắt buộc đi Đại hội võ lâm phải hoãn lại, ít nhất cũng phải đợi đến đầu mùa xuân khi tuyết tan hết.

Như vậy thời gian mà Bồ Đào đã lãng phí trong việc theo đuổi Thượng Quan Khâm rốt cuộc cũng được bù lại.

Hai tháng sau sinh nhật của nàng, mỗi ngày Bồ Đào ngoại trừ luyện kiếm cũng chỉ là luyện kiếm.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của nàng chính là, cả sơn trang chỉ có mỗi một mình sư phụ Thượng Quan Khâm dạy Bích Huyết kiếm pháp. Cho nên Bồ Đào phải trải qua hai tháng này cùng với Mộ Dung Thân Phi.

Có cảm nghĩ gì.

Chẳng có cảm nghĩ gì.

Bồ Đào bắt đầu thấy vô cùng bất an.

Nhưng Mộ Dung Thân Phi cực kỳ lễ phép, còn nói với Bồ Đào – người không dám nhìn hấn lấy một lần, nếu không vì tuổi tác ta lớn hơn ngươi, ta cũng nên gọi ngươi một tiếng sư huynh mới phải.

Thượng Quan Khâm cũng thu lại tất cả những thái độ thân mật với Bồ Đào, nghiêm túc trở thành một tiên sinh chỉ đạo chuyên nghiệp.

Mộ Dung Thân Phi tuy mới học, nhưng chỉ một ngày đã nhớ kỹ tất cả các chiêu thức. Một tháng sau đã có thể miễn cưỡng giao đấu với Bồ Đào.

Đương nhiên kiếm pháp của hấn còn không đủ hóa hầu.

Dù sao Bồ Đào cũng đã luyện tập nhiều năm như vậy. Mục đích của Thượng Quan Thanh Khuê chính là, hy vọng Mộ Dung Thân Phi dựa vào Bình Khí Phổ Bài Danh xếp hạng thứ mười một - Mộ Dung hoa thương của hấn lọt vào danh sách mười người vào vòng cuối cùng, sau đó khi đụng phải Bồ Đào, dùng Bích Huyết kiếm pháp cố ý bại vào tay của Bồ Đào.

Thượng Quan Tuyết không đồng ý, nhưng Mộ Dung Thân Phi lắc lắc tay nàng nói "Có gì đâu, coi như là vì ngươi. Nói sao ta vốn cũng không phải là đối thủ của Kinh Hồng."

Vì thế Thượng Quan Tuyết càng thêm si tâm, cả ngày ôm một đồng hồ thứ áo khoác hồ cừu chạy tới sân luyện võ xem phu quân luyện kiếm.

Lúc Bồ Đào và Mộ Dung Thân Phi luyện kiếm, khóe mắt lúc nào cũng thấy bóng dáng Thượng Quan Khâm và Thượng Quan Tuyết toàn thân phủ áo khoác hồ cừu trắng như tuyết cùng nhau ngồi dưới tàng cây, một người cầm cành liễu khô giả làm kiếm hoa tay lên múa may ra sức chỉ đạo, một người cầm mũi kim thoăn thoắt ngón tay lên lên xuống xuống theo thừa, thật là.....thật là đồng lòng tận sức!

Vừa lo ra một chút đã bị Mộ Dung Thân Phi lợi dụng điểm sơ hở mà thủ thắng, Thượng Quan Tuyết lập tức nhảy dựng lên khen Thân Phi của nàng thật lợi hại, Mộ Dung Thân Phi vui sướng lui ra, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Bồ Đào lấy một cái.

Vì thế nỗi bất an của Bồ Đào rốt cuộc cũng từ từ lắng xuống.

Có lẽ Mộ Dung Thân Phi đã không còn hận nàng.

Nhìn thấy đôi uyên ương kia ngọt ngào như mật, Bồ Đào nghĩ thầm, có lẽ nàng thật sự có thể cùng Mộ Dung Thân Phi sống chung cả đời hòa bình như thế này. Trong lòng thâm cảm thấy thoải mái hơn.

Hai tháng sau, Bồ Đào lên xe ngựa khởi hành lên phương bắc.

Lộ trình càng xa xôi, thanh thế càng lớn.

Tổng cộng hơn ba mươi chiếc xe ngựa tạo thành một đội xe khí thế kinh người, chiếm gần hết con đường.

Bồ Đào cùng sư phụ ngồi chung một xe.

Đôi uyên ương kia ngồi chung một xe, rồi sau đó là Tứ đại hộ pháp và chúng đệ tử của Thượng Quan gia, hành lý, vật phẩm cần dùng thường ngày...chia ra phân bổ đều trên các xe còn lại.

Lưu Thủy trưởng lão và Mộ Dung Hoa đang thời kỳ trăng mật cũng ở chung một xe. Ngoài ra sau khi Đại hội võ lâm kết thúc, hai người này sẽ trở về Mộ Dung gia, nên cũng mang theo một xe các vật dụng ngày thường cho trưởng lão Lưu Thủy.

Thượng Quan Phi mang theo Môn chủ Đường môn ngồi một xe, cũng kèm theo sau một xe chứa các vật dụng mang đến từ Đường môn.

..... Quả thực giống như hoàng đế xuất cung.

Bồ Đào ít nhiều gì cũng cảm thấy có điểm phiền.

Nàng cứ nghĩ đại hiệp chân chính là lưng đeo cổ kiếm, vai khoác tay nải, bọc theo một ít ngân phiếu và bái thiếp ung dung phiêu lưu bước chân giang hồ đến đại hội võ lâm, để còn gặp chuyện bất bình mà rút đao tương trợ.

Nhưng còn chưa kịp than phiền thì đã bị Thượng Quan Khâm đem chiếc áo choàng hồ cừu quấn kín người nàng như một cục bông gòn.

Thượng Quan Khâm lên tiếng, giọng như đồ ngọt tiểu hài tử.

"Bồ Đào, ăn một chút bồ đào nha!"

Chương 31: Hồi hận

Đại hội Võ lâm năm năm được tổ chức một lần, so với Bình Khí Phổ Bài Danh càng long trọng và nghiêm túc hơn.

Bởi vì Minh chủ võ lâm là đại diện cho bạch đạo.

Những người được mời tham gia đều là các danh môn chính phái, giang hồ bạch đạo trong võ lâm, ví dụ như Thiếu Lâm, Võ Đang, còn những môn phái nằm ở vùng Tây Vực và phía bắc dãy Côn Lôn chỉ có thể đến tham gia xem náo nhiệt, nhưng không có tư cách tham gia trận đấu, cũng không có thiệp mời.

Có thể nói Đại hội võ lâm thật ra không có thực lực như Bình Khí Phổ Bài Danh, bởi vì vị trí Minh chủ võ lâm này chính là để thống lĩnh anh hùng trung nguyên, còn Bình Khí Phổ Bài Danh là anh hùng trong thiên hạ, quy mô hơn.

Ngoại trừ Đường môn, Ngũ Độc Môn, các bang phái dùng độc và tà thuật khác không có tư cách tham gia luận võ.

Nhưng nổi kiêu kỳ lớn nhất chính là Ma giáo.

Dù sao mấy đời đại giáo chủ Ma giáo - Quý gia tộc - tính tình quái đản, năm đó phân bội người trong võ lâm, thủ đoạn hung tàn.

Trăm năm nay cũng đã kết oán vô số kẻ.

Bình Khí Phổ Bài Danh thì không sao, nhưng nếu trong cuộc đại hội võ lâm này mà người của Ma giáo xuất hiện, đừng nói Quý Tử Phong khinh thường không thèm tham gia, cho dù hắn có muốn đến đây tham gia, chỉ sợ sẽ bị quần hùng vây công đàn áp.

Tóm lại Cẩm Tú son trang coi như đã nhân đạo lắm rồi.

Cẩm Tú son trang nằm ở phía Bắc đường xá xa xôi, lúc đám người Bò Đào đến cũng vừa lúc sang đầu mùa xuân, hoa mới hé nụ.

Lôi đài cao lớn đã sớm được dựng lên sẵn sàng.

Cẩm Tú son trang bận tiếp đãi các vị Thiếu Lâm tăng nhân.

Nên dễ tiện hơn, các môn phái khác đến sớm đã chiếm cứ hầu hết các khách điểm lớn trong thành Hoài Dương.

Lần này điểm thuận lợi chính là, thời gian luận võ chỉ vồn vện trong vòng mười ngày, mỗi ngày chỉ đấu ba lần. Lôi đài cao lớn nhất là để chuẩn bị cho cuộc tỷ võ chọn ra vị minh chủ cuối cùng, dưới đài còn có mười sáu cái lôi đài nhỏ khác dàn trải rộng ra, vừa tiện cho những người phía dưới đứng xem, di chuyển qua lại, vừa tránh phát sinh tình trạng phải tranh giành chỗ ngồi, ăn lạc vút vô bữa bãi quanh đài, giành mao xỉ...như cuộc luận võ Bình Khí Phổ Bài Danh.

Bởi vì địa điểm tổ chức Đại hội võ lâm được đổi một cách bất ngờ nên Cẩm Tú son trang đã phải nỗ lực tối đa, điên cuồng cố gắng hoàn thiện quảng trường lát đá cẩm thạch trắng và những tòa lôi đài vĩ đại này trong hai tháng nay.

Minh chủ võ lâm đương nhiệm là chương môn phái Hoa Sơn – Toàn Thiên Nhân.

Bò Đào biết gần hết các môn phái Trung Nguyên, có phái Võ Đang, Thiếu Lâm, Hoa Sơn, phái Cửu Nhật, phái Huyết Vụ.

Bích Lạc môn, Đường môn, Ngũ Độc Môn, Vạn Chung môn, Hồng Nhạn môn.

Phong Lôi giáo, Lâm Tuyết giáo.....

Cùng với Thượng Quan son trang, Mộ Dung son trang, Độc Cô thế gia, Nam Cung thế gia vân vân.

Bò Đào khản trương muốn chết.

Mơ hồ trong trí nhớ nàng dường như cũng đã trải qua tình cảnh như thế này rồi, chuẩn bị mười mấy năm, vì một cuộc thi mà quyết định vận mạng cả đời.

Nhưng chỉ nhớ mớng máng như vậy.

Ngưng Vũ tâm pháp như sinh mệnh thứ hai của Bò Đào, ngoại trừ sự phụ ra không còn gì quan trọng nữa.

Nhưng Thượng Quan Khâm lại nói, thật ra cuộc luận võ lần này không khó đến như vậy, trong những người tham gia lần này, người có công phu cao hơn người và ta, chỉ có các vị trưởng lão của các môn các phái, hộ pháp cùng với chư ông môn, giáo chủ, ở cuộc Bình Khí Phở Bài Danh tuy mọi người không phô bày hết thực lực nhưng chung quy cũng không đấu giết được sở trường.

Hắn nói, Bồ Đào người phải nhớ, người là người kế thừa Thượng Quan sơn trang, tức là người mà Lão gia chủ lúc lâm chung đã di nguyện lại hy vọng người đoạt được vị trí Minh chủ võ lâm, nhưng hiện tại địa vị thế lực của Thượng Quan gia đã như mặt trời giữa trưa rồi, cho dù người có đoạt được vị trí Minh chủ hay không cũng không cần phải miễn cưỡng.

Lúc đó Bồ Đào đang xúng xính trong một bộ xiêm y diễm lệ, khăn trương đến mức đau cả bụng.

Thượng Quan Khâm đã an ủi nâng đỡ nâng thả lỏng tinh thần, hắn còn thêm vào một câu như vậy.

"Bồ Đào, cho dù không đạt được vị trí đệ nhất, cả đời này ta cũng sẽ nuôi người, còn có thể mua cho người rất nhiều xiêm y đẹp để mặc."

Bồ Đào chấn động mạnh, quay lại ôm hôn sư phụ.

...nghech nghech dây cột tóc của hắn, còn nháy mắt hỏi "Sư phụ, dây cột tóc của người luôn dài như vậy, kéo lê trên mặt đất dễ bẩn như vậy, bình thường là ai đã giặt cho người?"

"Ta tự mình giặt."

"Nếu thực sự Bồ Đào bại trận, cả đời này ta sẽ giặt cho người."

"Tốt."

Lúc này là trận đấu vòng loại để chọn ra danh sách mười người vào vòng tiếp theo.

Cho nên đám người Bồ Đào vừa về khách điểm, đã có người trong ban tổ chức đến công bố kết quả bốc thăm.

Bồ Đào số ba mươi mốt, Thượng Quan Khâm không tham gia, những người khác gồm có, Mộ Dung Thân Phi đại diện cho Thượng Quan gia số bốn mươi sáu, Lưu Thủy đại diện cho Mộ Dung gia số mười bốn, Mộ Dung Hoa số bốn trăm bảy mươi mốt, Thượng Quan Phi số một trăm bảy mươi tám, Liễu Như số ba trăm sáu mươi chín.

Ngày thứ nhất mọi người vừa mới đi đường vất vả nên được nghỉ ngơi dưỡng sức.

Qua hôm sau Mộ Dung Thân Phi mang theo Thượng Quan Tuyết hứng chí bùng bùng xuất môn dạo phố.

Bồ Đào bị Tứ đại hộ pháp bắt ở lại khách điểm, nói là để nàng chuẩn bị cho tốt, tu luyện nội lực.

Kết quả là Bồ Đào cực kỳ buồn bực, đã vậy Tứ đại hộ pháp nói xong còn cố tình rủ nhau cả đám bỏ đi uống rượu.

Nhưng một chốc sau, Thượng Quan Khâm trở lại, chỉ nói một câu mà lúc ấy Bồ Đào cảm thấy, sư phụ là một vị tiên tử tốt nhất, đẹp nhất trên thế gian này.

Hắn nói "Đi, ta dẫn người đi dạo phố!"

Vì thế trước ngày tỷ võ, hôm đó Bồ Đào vô cùng hạnh phúc.

Còn được tận mắt chứng kiến một lần nữa hình ảnh kinh điển Thượng Quan Khâm bị đám thiếu niên dây dưa theo đuổi.

Còn được mua xiêm y mới.

Còn tự tay chọn cho Thượng Quan Khâm hai sợi dây cột tóc, một sợi màu nguyệt bạch, một sợi màu lam, bản thân mình thì mua một cây trâm ngọc bích hình dáng như vàng trắng khuyết, do chính tay sư phụ chọn cho nàng.

Đến ngày tỷ võ, Bồ Đào sờ sờ thanh nhuyễn kiểm bên hông, vô cùng hưng phấn.

Chỉ nghe choang một tiếng, thanh nhuyễn kiểm đụng vào Thiên Hoa Loạn Vũ đang đeo trên cổ tay nàng.

Bồ Đào giật mình, đột nhiên nhận ra, nàng vì mãi đắm chìm trong hạnh phúc riêng mà đã lâu cũng chưa nhớ tới Quý Tử Thiên.

"Bồ Đào, mỗi ngày người đều phải nghĩ về ta, đợi đến lúc thích hợp, ta liền đến nhà người cầu hôn....."

Hoảng hốt ngay người một chút, Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng gõ cửa "Đi thôi."

Khắp hội trường nơi nơi đều là người, nhưng vì hội trường ở đây vô cùng lớn, chiếm gần hết nửa dãy núi phía sau của Cẩm Tú sơn trang.

Nhiều người ôm kiếm và binh khí tập trung ở những lối đi đã được chỉ định, cũng có người hăng say đàm đạo, thậm chí tranh cãi thách đấu nhau.

Nam cũng có mà nữ cũng có, nghe nói một trong Giang hồ Thất đại mỹ nhân đương thời, Nam Cung Thiên Nhị, vị thiên kim nhỏ tuổi nhất Nam Cung gia, cùng Đệ Ngũ mỹ nhân, nguyên chính là Lam Ngọc - thê tử của Tam trang chủ Đường môn đều xuất hiện, nên chúng nam tử hiệp sĩ vô cùng kích động.

Trước kia nàng là khán giả.

Tranh đoạt, giao đấu đều là chuyện của người khác.

Nhưng nay người đứng trên lời đài cao lớn kia lại là mình, Bồ Đào đột nhiên sinh lòng sợ hãi.

Tìm đập bình bình.

Cổ họng có chút khô khan, đột nhiên trên bàn tay lạnh lẽo của nàng cảm thấy ấm lên, chính là Thượng Quan Khâm đang nhẹ nhàng nắm chặt tay Bồ Đào.

Bồ Đào ngẩng đầu, dây cột tóc của Thượng Quan Khâm phát phơ trong gió, trên mặt vẫn là nụ cười vạn năm không thay đổi kia.

"Cứ coi như là đang xem chơi thôi, đừng khẩn trương quá."

Vào buổi trưa cuộc tỷ võ bắt đầu, Bồ Đào nom nớp hồi hộp bất an thượng đài, sau đó dưới ánh mắt của đông đảo mọi người.....loáng một cái giải quyết xong đối thủ.

"Trời, sao lại đơn giản như vậy, người nọ sử kiếm thực chậm, chỉ khoát tay một cái là trên người liền lộ ra sơ hở."

"Đây là trận đầu, rất hiếm khi gặp phải những cao thủ như phương trượng Thiếu Lâm hay là chương môn Võ Đang gì đó, nên ta đã nói là ngươi sẽ thắng một cách dễ dàng, vậy mà ngươi không tin."

"Tin, tin!"

Một lúc sau, nỗi khẩn trương lo lắng sợ hãi của nàng đều nhất thời biến mất không còn tăm tích. Hơn nữa được bàn tay ấm áp của Thượng Quan Khâm nắm chặt, Bồ Đào cảm thấy cho dù phương trượng Thiếu Lâm có đến, nàng cũng không sợ!

"Nhưng mà....." Thượng Quan Khâm suy tư nói "Bồ Đào, kiếm pháp của ngươi không vấn đề gì, thật ra đối thủ của ngươi cũng không kém, nhưng chỉ bị ngươi liếc mắt một cái đã nhìn ra sơ hở..... Ngươi....."

"Làm sao?" Bồ Đào đánh xong, đang tính đi xem Lưu Thủy và Liễu Như thượng đài.

Thượng Quan Khâm ngừng một chút, nói "Còn nhớ Bình Khí Phổ Bài Danh năm đó, lúc Thân Phi ra chiêu, ngươi cả kinh đứng bật dậy, có phải lúc đó ngươi cũng nhìn ra sơ hở trong chiêu thức của hắn hay không?"

"Sư phụ."

Trong lòng Bồ Đào có chút hoảng hốt, việc này đã trôi qua nhiều năm như vậy mà Thượng Quan Khâm vẫn còn nhớ rõ.

"Còn lúc ngươi mười tuổi, ngươi chỉ hoa lên một cái đã phá được hoa thương của Mộ Dung gia....." Thượng Quan Khâm nhìn đôi mắt lo lắng của Bồ Đào, đột nhiên nở nụ cười "Không có gì, chỉ là vì sư cảm thấy, ngươi rất có thiên phú bẩm sinh, khả năng này rất hiếm thấy, vì sư đối với ngươi càng có lòng tin hơn."

Vừa nói xong thì trận thứ hai cũng đã bắt đầu.

Cứ như thế Bồ Đào một đường đánh thẳng tới, năm ngày sau Bồ Đào đã tiến vào danh sách hai mươi người dẫn đầu.

Trong danh sách hai mươi người dẫn đầu này, chỉ có Bồ Đào mười lăm tuổi, Mộ Dung Thân Phi mười tám tuổi, còn lại đều là thanh niên và các bậc trưởng bối. Bồ Đào và Mộ Dung Thân Phi nhanh chóng được liệt vào hạng đại biểu cho một thế hệ thiếu niên tuổi trẻ tài cao của võ lâm.

Bồ Đào đương nhiên biết mình thắng, thật ra tuy kiếm pháp do Thượng Quan Khâm truyền dạy nàng luyện tập khá thành thực, nội lực cũng khá cao so với những người đồng lứa tuổi.

Nhưng Thượng Quan Khâm nói đúng, mọi việc thuận lợi như thế đối với nàng chính là do khả năng nhìn ra sơ hở mà phá chiêu thức đối thủ của nàng.

Mà trong lòng Bồ Đào biết, đây đều là công lao của Thiên Hoa Loạn Vũ.

Trong ấn tượng của Bồ Đào, Thượng Quan Khâm sử Bích Huyết kiếm pháp của Thượng Quan gia đẹp như một vị trich tiên trong mắt mọi người.

Bạch y phiêu dật tung bay, dây cột tóc phát phơ mờ ảo.

Nhuyễn kiếm còn phát ra thanh âm leng keng êm tai như tiếng nhạc.

Nhưng Bò Đào không biết khi mình tỷ võ hình dáng trông như thế nào. Nàng cũng không có khả năng vừa múa kiếm vừa xem hình bóng chính mình phản xạ trên thanh kiếm như soi gương được.

Nhưng tối hôm đó Thượng Quan Khâm nói "Hình dáng người lúc giao đấu đẹp lắm."

Bò Đào còn không tin, Thượng Quan Khâm liền nâng cằm Bò Đào lên, thực ôn nhu "Bởi vì xiêm y của người đều do ta tự tay chọn mà."

Bò Đào lập tức đen mặt lại.

Thượng Quan Khâm nói, Bò Đào, trận kế tiếp người không cần quá miễn cưỡng. Vào được danh sách hai mươi người dẫn đầu đã mang đến không ít vinh dự cho Thượng Quan sơn trang rồi, người mới mười lăm tuổi, còn có cơ hội tỷ võ lúc hai mươi tuổi, hai mươi lăm tuổi, nếu dụng phải trường bối phái Thiếu Lâm, Võ Đang, ngàn vạn lần không được hiểu thắng.

Bò Đào tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ không xúc động, Thượng Quan Khâm do dự muốn nói lại thôi, cuối cùng gượng cười nói "Còn nhớ rõ vết thương trước đây hay không?"

Bò Đào theo bản năng sờ vết sẹo đã mờ nhạt trên ngực.

Nhưng ngày cuối cùng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đó là ngày khiến Bò Đào hối hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kinh hiểm

Thượng Quan Khâm nói, Bò Đào, nếu hôm nay người thượng đài mà thắng được Đường chủ Bách Thảo đường, sư phụ sẽ làm bỏ đào ướp lạnh cho người ăn.

Còn nói tiếp "Nếu thua, từ nay về sau đây mỗi ngày người đều phải giặt dây cột tóc trắng cho sư phụ."

Trận kế tiếp Bò Đào đánh thắng Bách Thảo đường, lọt vào danh sách mười người dẫn đầu. Ngày hôm sau trong phút cuối cùng nàng lại thắng chương môn của Cửu Nhật phái trong đường tơ kẽ tóc, lọt vào danh sách năm người dẫn đầu.

Mộ Dung Thân Phi cũng vào danh sách năm người dẫn đầu. Thượng Quan Tuyết vừa khóc vừa cười vui mừng đích thân xuống bếp tự tay chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn để tẩy trần cho phu quân, kết quả là đã đốt cháy phòng bếp của khách điểm.

Trận kế tiếp, quy tắc tỷ võ được thay đổi, bởi vì chỉ còn lại có năm người.

Năm người này gồm có Thượng Quan Kinh Hồng, Mộ Dung Thân Phi, chương môn phái Võ Đang Dur Ngôn đạo nhân, phương trượng mới kế nhiệm của phái Thiếu Lâm Vô Khố đại sư, đại đệ tử của phái Huyết Vụ Từ Thiên Hồng.

Còn Minh chủ võ lâm tiền nhiệm là chương môn phái Hoa Sơn Toàn Thiên Nhân.

Hôm qua thắng được chương môn phái Cửu Nhật chỉ trong gang tấc, Bò Đào chưa bao giờ trải qua một cuộc đấu khó khăn như thế.

Người sử kiếm nội lực chỉ kém một chút, uy lực đã giảm đi cả ngàn lần.

Kinh nghiệm lâm trận của Bò Đào cũng không nhiều, ngoại trừ ngày thường luyện tập giao đấu với Thượng Quan Khâm trong nhiều năm qua thì cũng chỉ gặp phải đối thủ là Mộ Dung Thân Phi hai tháng trước đây.

Tuy bản thân nàng luyện tập nội lực mười mấy năm nay, nhưng trên giang hồ này, người không phải luyện tập mấy chục năm công lực thì cũng không được gọi là cao.

Nếu không nhìn ra sơ hở của đối thủ, đúng thời điểm mấu chốt ra chiêu trí mạng đánh vào sơ hở, có lẽ Bò Đào đã bị đánh hạ đài từ lâu rồi.

Thời điểm tuyên bố người thắng trận, hai chân của Bò Đào hầu như đều mất hết cảm giác.

Bởi vì bị bó ngực nên hô hấp của nàng vốn không tốt mấy.

Về chuyện này, ở Thượng Quan gia Bồ Đào được quan tâm khá tốt, chưa bao giờ phải liên tục giao đấu một thời gian dài như vậy, lúc này nàng nắm chặt tay của Thượng Quan Khâm, ánh mắt tối sầm lại.

Sau khi xong phải nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt.

Hôm nay là ngày tỷ võ cuối cùng.

Cũng là ngày tuyển chọn ra tân Minh chủ võ lâm.

Bởi vì chỉ có năm người, nếu chia ra hai cặp đấu với nhau thì sẽ còn dư lại một người, nên Đại hội võ lâm trăm năm nay còn có một tập tục khác.

Đó là, năm người này đều có thể tự do lựa chọn đối thủ của mình, trong đó người nào có bản lĩnh khiêu chiến Minh chủ tiền nhiệm, nếu thắng sẽ trở thành tân Minh chủ võ lâm, bốn người còn lại không cần tiếp tục tỷ thí nữa mà sẽ bị trực tiếp tính là thua.

Nếu thua, người đó cũng không cần tỷ võ tiếp, mà sẽ bị trực tiếp đào thải, bốn người còn lại sẽ chia thành hai cặp đấu với nhau, rồi cặp nào thắng lại tiếp tục đấu với nhau cho đến khi chọn được Minh chủ võ lâm thì thôi.

Bồ Đào nhìn tòa lôi đài duy nhất còn sót lại, nuốt nước miếng xuống.

Thời gian buổi trưa lúc ba khắc này thực khiến mọi người đều buồn bực, vì đó chính là thời điểm ai nấy đều đói bụng nhất.

Ngoại trừ chỗ ngồi chính trên đài dành cho Minh chủ võ lâm tiền nhiệm, dưới đài là một loạt chỗ ngồi dành cho năm vị nhân tuyển của các môn phái lọt vào vòng cuối cùng, còn lại hai bên đài mọi người tấp nập chen chúc đứng xem cuộc tỷ võ.

Nhưng tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Chờ đợi trong năm người này, ai sẽ là người khiêu chiến đích danh Minh chủ tiền nhiệm.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Thân Phi đứng lên.

Hiện trường lập tức trở nên ồn ào.

Nhưng sau khi hần ôn văn tao nhã thượng đài, chỉ cầm cây hoa thương, vô cùng lễ phép nói "Tại hạ muốn khiêu chiến công tử Thượng Quan Kinh Hồng, không có ý khiêu chiến Minh chủ tiền nhiệm."

Bồ Đào cả kinh, Thượng Quan Khâm tựa hồ cũng bất ngờ ngoài dự kiến, không khỏi hừ một tiếng. Nhưng vẫn lặng lẽ buông tay Bồ Đào ra, nói "Đừng hiếu chiến."

Bồ Đào hoa tay lên làm dấu nói, nàng chỉ cố hết sức mà thôi.

Nhưng vừa thượng đài nàng liền bắt đầu cảm thấy nổi bất an trời dấy, đột nhiên suy nghĩ, có phải lúc này Mộ Dung Thân Phi mới bắt đầu trả thù hay không.

Đang lúc hoảng hốt chợt thấy đối phương đã hành lễ xong, hần nheo lại con ngươi, một giọng nói rất nhỏ vo ve nhẹ nhàng rơi vào tai Bồ Đào.

"Bách lý truyền âm của Mộ dung gia, ngươi không cần ngạc nhiên."

Bồ Đào nghe vậy lập tức hồi thần, phát hiện Mộ Dung Thân Phi xoay cây hoa thương thành một thế, môi hần vẫn không nhúc nhích.

"Ngươi nhất định đang nghi ngờ vì sao ta lại khiêu chiến ngươi, có phải không?"

Giọng nói truyền âm của Mộ Dung Thân Phi vô cùng thật thà "Chương môn phái Hoa Sơn không dễ dàng khiêu chiến chút nào, nếu một chút nữa ta bại bởi tay ngươi, không phải là ngươi có thể trực tiếp vào vòng cuối hay sao?"

Bồ Đào trầm nghĩ thì ra là thế, vậy mà nàng lại lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nhưng nàng lại không thấy nụ cười quỷ dị nơi khóe miệng của Mộ Dung Thân Phi.

Trong khi nàng đang hòa hoãn tinh thần thì một thương của Mộ Dung Thân Phi đã xông lại tấn công.

Lúc này Bồ Đào mới phát hiện ra vấn đề không đứng ở chỗ nào.

Mộ Dung Thân Phi sử dụng binh khí là Mộ Dung hoa thương!

Ngay cả Thượng Quan Tuyết đứng dưới đài cạnh Thượng Quan Khâm cũng a lên một tiếng, kéo kéo ống tay áo của Thượng Quan Khâm, nhỏ giọng hỏi "Tại sao phu quân lại không sử dụng kiếm pháp Thượng Quan gia mà ngài dạy?"

Thượng Quan Khâm cau mày, neho lại cặp mắt nhìn theo hai thân ảnh đang giao đấu trên lôi đài.

Đương nhiên lúc Bồ Đào ý thức được thì tất cả mọi người bên dưới cũng đều nhìn ra.

Cây hoa thương của Mộ Dung Thân Phi thông thả đàn áp Thượng Quan Bích Huyết kiếm của Bồ Đào, đừng nói là phải giao đấu một canh giờ, chỉ một khắc thôi mà Bồ Đào đã đổ mồ hôi đầy đầu.

"Xếp thứ chín trong Binh Khí Phổ Bài Danh - Thượng Quan Bích Huyết kiếm pháp lại bị hoa thương của Mộ Dung gia ngăn chặn, thật khó hiểu tại sao lần trước Mộ Dung Thân Phi không lọt vào bảng xếp hạng mười người dẫn đầu trong cuộc tỷ võ ở Binh Khí Phổ Bài Danh?"

Dur Ngón đạo nhân và Vô Khổ đại sư ngồi cạnh nhau đàm chiêu bàn luận.

"A đi đà phạt....." Vô Khổ đại sư chỉ cau mày quan sát.

Mộ Dung Thân Phi ra sức tấn công một thể như chớp nhoáng.

Bồ Đào lập tức thối lui về sau cả trượng, bóng hoa thương xẹt qua lôi đài, đánh nát một phiến.

Kẻ lừa đảo!

Bồ Đào vừa giận vừa kinh hãi, nếu người thành tâm bại vào tay ta, vì sao lại chọn binh khí là hoa thương!

Nhưng điều khiến Bồ Đào khiếp sợ nhất không chỉ có như thế.

Tay nàng bắt đầu không thể tự khống chế nổi, trong đầu miên man hỗn loạn, gặp phải đối thủ mạnh về thương pháp, chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh như rít gào trong đầu, muốn bức phá mà ra.

Tay nắm nhuyễn kiếm cũng không chắc, sắp bại đến nơi.

Loại cảm giác này thật vô cùng mãnh liệt, chỉ có thể nói chiêu thức của Thủy Nguyệt Phiêu Linh quá mức bá đạo, không thể ần nhẫn chịu được một loại thương pháp khác áp bức chính mình.

Dường như mỗi một động tác của Mộ Dung Thân Phi, Bồ Đào đều có thể sắc bén nắm bắt được sơ hở của hắn, tay cũng không khống chế được muốn di chuyển về phía chỗ sơ hở đó, nhưng trong thời khắc mấu chốt lại ý thức được trong tay mình rõ ràng đang là Bích Huyết kiếm mà không phải là Thiên Hoa Loạn Vũ, trong lúc đầu óc do dự chân tay chậm chạp lại, vốn đã bị rơi vào thế hạ phong, nay chiêu thức của nàng càng thêm rời rạc.

Keng.

Kiếm trong tay Bồ Đào văng ra ngoài.

Toàn hội trường trầm mặc.

Trong nháy mắt, trước mắt Bồ Đào tối sầm lại, bàn tay nàng theo bản năng nhích gần đến chỗ cơ hoành của Thiên Hoa Loạn Vũ, muốn bắn trường thương ra. Lúc này Thượng Quan Khâm đứng bật dậy làm rơi luôn cả chiếc ghế dựa, giống y hệt tình cảnh của Bồ Đào năm đó.

Quả nhiên, Bồ Đào không khống chế được đảo mắt nhìn về phía Thượng Quan Khâm, bên này chương môn phái Hoa Sơn lập tức công bố "Mộ Dung hoa thương, Mộ Dung Thân Phi thắng!"

Bồ Đào đứng lặng trên đài, bàn tay vẫn còn cách cơ hoành của Thiên Hoa Loạn Vũ không đến một tấc.

Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng thở ra, hắn không biết tại sao mình lại đứng bật dậy, chỉ cảm thấy lúc ấy có một cảm giác rất mãnh liệt, nếu không ngăn cản Bồ Đào, hắn có thể sẽ phải vĩnh viễn mất đi nàng.

"Thất bại trong gang tấc....." Mộ Dung Thân Phi không hạ đài mà đứng đối diện với Bồ Đào, trong mắt tràn đầy ý cười, nói nhỏ "Đã kích người đến thế mà vẫn không lộ ra sơ hở, trên tay trái kia của người có bí mật gì?"

Hai mắt Bồ Đào đỏ ngầu, Mộ Dung Thân Phi ôn hòa thi lễ nói "Cơ hội đã mất, còn những hư vinh vật vãnh này ta cũng chẳng để ý, nếu đã vậy thì xin đa tạ."

Thì ra ý đồ của Mộ Dung Thân Phi là muốn ép nàng ra tay sử dụng Thiên Hoa Loạn Vũ.

Bồ Đào kinh hãi toàn thân toát mồ hôi, vội vàng hạ đài, chỉ muốn nhào vào trong lòng của Thượng Quan Khâm, nhưng ở đây nhiều người như vậy, nàng chỉ có thể kềm chế xúc động ngồi xuống bên cạnh sư phụ. Thượng Quan Tuyết đã đến lôi kéo Mộ Dung Thân Phi ra một bên mà hỏi, cũng không biết Mộ Dung Thân Phi mồm mép thể nào đó mà chỉ chốc lát sau Thượng Quan Tuyết đã như mây tan mưa tạnh, bỏ qua chuyện hắn đánh thắng Bồ Đào.

"Sư phụ....."

Bồ Đào ghen ngào hoa hoa tay làm dấu nói "Sư phụ..... người đã cứu ta a....."

Nếu không như thế, Thiên Hoa Loạn Vũ tung ra sáng ngời, ta ở trên đài đã sớm trở thành tội nhân thiên hạ.....

Thượng Quan Khâm không nói gì, chỉ nhớ lại năm xưa nếu Bồ Đào không cả kinh đứng bật dậy, hẳn cũng đã sớm bị hoa thương của Mộ Dung Thân Phi đâm thủng ngực.

Tình hình hiện giờ diễn ra y hệt như năm đó.

Có lẽ ở thời điểm đó của năm xưa, Thượng Quan Khâm đã để ý Bồ Đào.

Trong lúc tỷ võ phải tập trung tất cả tinh thần và các giác quan vào cuộc đấu, nhưng hẳn chỉ vì nàng đứng bật dậy mà đã thất thần.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thượng Quan Khâm lập tức cong lên cười tươi như hoa. Hắn kéo bàn tay của Bồ Đào qua, nhẹ nhàng viết lên "Người có thể ở ngay trên lời đài của Đại hội võ lâm mà phân tâm vì ta, Thượng Quan Khâm chết cũng không tiếc."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Kinh biến

Bồ Đào đỏ mặt.

Rút tay lại, sư phụ lại càng siết chặt lấy, còn viết "Bồ Đào, đừng buồn, đêm nay ta sẽ hảo hảo "an ủi" người."

Trong đầu Bồ Đào vang lên ong ong, mắc cỡ buồn bực không nói thêm tiếng nào.

Ba người còn lại bị Mộ Dung Thân Phi và Bồ Đào chiếm tiên cơ, không thể không có một người bước ra trực tiếp khiêu chiến Minh chủ tiên nhiệm. Sau khi dẫn đo suy tư một hồi, rốt cuộc Vô Khổ đại sư đứng dậy, bộ dáng theo kiểu "ta không vào địa ngục thì còn ai vào địa ngục", tuyên bố khiêu chiến Minh chủ tiên nhiệm.

Thế nên hai người liền lập tức thượng đài, mọi người xung quanh ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Nhưng đối với Bồ Đào và Thượng Quan Khâm, lúc này thế giới như chỉ có hai người bọn họ, không cần thiết phải lên tiếng nói chuyện, chỉ cần viết chữ lên tay cũng đủ rồi.

Vì thế đám đông ồn ào này đối với hai người bọn họ cũng chỉ như mây như khói, hai người viết viết vẽ vẽ trên lòng bàn tay của nhau, không thèm liếc mắt nhìn lên lời đài một cái.

"Người nói được làm Minh chủ võ lâm sẽ tha hồ được ăn được uống, xem ra Bồ Đào không có phúc phận này rồi."

"Sư phụ sẽ nuôi người.....nấu thức ăn ngon cho người ăn, mua xiêm y đẹp cho người mặc, nếu người muốn uống rượu bồ đào sư phụ cũng sẽ mua cho người, thật ra bổng lộc của sư phụ rất nhiều, rất rất nhiều." Thượng Quan Khâm loan loan đôi mắt cong lại như trăng rằm, mỉm cười đẹp như một vị trích tiên.

Trên đài đã bắt đầu giao đấu, cả quảng trường thỉnh thoảng lại bùng nổ lên tiếng hoan hô ủng hộ vang dậy.

Trên đài chân khí của hai cao thủ tán ra khắp tứ phía, chấn động cấu trúc xây dựng của đài, càng ngày càng rung lắc dữ dội vô cùng.

"Thì ta cũng đang phấn đấu theo đuổi những thứ ấy thôi?"

Dưới này Thượng Quan Khâm âm thầm vuốt ve bàn tay bé nhỏ của Bồ Đào, cười khỏ tiếp tục viết trên tay của nàng "Những lời nói lúc xưa đều là gạt người thôi. Minh chủ võ lâm đương nhiên có rất nhiều việc phải làm, người nhìn hai người trên đài mà xem, ai nấy đều là tiên bối đức cao vọng trọng trong võ lâm, võ học mệnh mông bao la, người chỉ là một nha đầu mười lăm tuổi may mắn thắng lần đầu tiên, nói gì thì cũng khó mà phục chúng a. Chẳng lẽ những bậc trưởng bối này phải cúi đầu kêu người là Minh chủ, trong lòng bọn họ nhất định là không muốn rồi, có phải hay không? Người có thể lọt vào danh sách năm người dẫn đầu, như thế đã đủ chứng minh địa vị vinh diệu của Thượng Quan Bích Huyết kiếm trong chốn võ lâm. Bồ Đào, không cần liều mạng như vậy!"

Bồ Đào cúi đầu không nói, Thượng Quan Khâm lại càng ra sức khẳng định, viết tiếp "Sư phụ tuyệt đối sẽ chăm sóc người cả đời này, sư phụ cũng có được một nửa tài sản của Thượng Quan sơn trang mà, đủ để người ăn uống tiêu xài cả đời này."

Nhất thời Bồ Đào như muốn biến thành một trái bồ đào hồng mộng!

Thế giới lại tràn ngập hạnh phúc ngọt ngào.

Sau đó Bồ Đào và Thượng Quan Khâm rất có phong phạm ngồi yên lặng xem người khác tỷ võ.

Qua một lúc sau, Thượng Quan Khâm nhìn không được lại kéo tay Bồ Đào qua, lặng lẽ viết "Người lại thất thần nữa rồi, đang suy nghĩ việc gì đó?"

"Nữ nhân bên kia chính là một trong Giang hồ Thất đại mỹ nhân Nam Cung Thiên Nhị hay sao, thật là.....thật là xinh đẹp....." Bồ Đào hoa hoa tay ra đầu nói.

"Sư phụ cũng là một trong Thất đại mỹ nhân.....sao người không khen sư phụ....."

"....."

Người không phải chỉ xinh đẹp không thôi..... Người là một nam nhân khí chất tựa tiên tử.....những lời này làm sao có thể nói ra miệng được.....

"Lúc Nam Cung Thiên Nhị được suy tôn, Bồ Đào người chưa đến tuổi mà."

"Sư phụ, hôm nay người thực không đáng kính....."

"Người thất thần vì sư phụ, sư phụ thực vô cùng hưng phấn."

"....."

"..... Lúc đó sư phụ thật sợ sẽ mất đi người....."

Thượng Quan Khâm nghiêng người lặng lẽ viết lên bàn tay của Bồ Đào, dây cột tóc rơi xuống chạm vào mắt nàng.

Một cơn gió nhẹ thổi đến thật thanh tĩnh dễ chịu.

Tóc của Bồ Đào và tóc của Thượng Quan Khâm bị gió thổi quấn nhau lại một chỗ, Bồ Đào nghĩ, đây không phải là kết tóc tơ nhân gian hay truyền miệng đó hay sao.....

Bình!

Một tiếng động phát ra phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, thì ra Vô Khố đại sư – phương trượng chùa Thiếu Lâm đã thắng Minh chủ tiền nhiệm – chương môn phái Hoa Sơn bằng một chiêu cuối cùng.

Lưỡng Nghi song kiếm của chương môn phái Hoa Sơn bị đánh văng xuống đài.

Toàn hội trường nhất thời lặng ngắt như tờ.

"A di đà phật, đa tạ."

"Từ nay về sau Vô lâm trung nguyên nhờ đại sư chỉ dẫn cho."

Chương môn phái Hoa Sơn cười nhặt lên đôi song kiếm trên mặt đất, thủ thế hành lễ với Vô Khố đại sư.

Vì thế Trang chủ Cẩm Tú sơn trang vội vàng tuyên bố "Vô Khố đại sư – phương trượng chùa Thiếu Lâm thắng Minh chủ tiền nhiệm! Kết quả tỷ thí đã định, Minh chủ võ lâm nhiệm kỳ năm năm sau chính là....."

"Khoan đã!"

Một thanh âm thanh thúy không biết từ nơi nào vọng lại, nội lực thâm hậu vô cùng, trong quảng trường tĩnh lặng vang lên thập phần đĩnh tai nhức óc, buộc lời nói của Trang chủ Cẩm Tú sơn trang phải nuốt trở về yết hầu.

Mọi người đang hoang mang, đột nhiên có người phát ra tiếng kêu kinh hãi, nhìn về phía đông.

Dường như có một mảng mây hồng sà xuống.

Đội đến gần Bồ Đào mới phát hiện ra đó không phải là đám mây hồng mà chính là ba cỗ kiệu màu đỏ chói lọi, quanh kiệu đều thả sa rèm màu đỏ che lại người bên trong, bốn góc kiệu là bốn thiếu niên thiếu nữ phục sức toàn thân màu đỏ, vừng vàng nâng trụ chiếc kiệu đáp xuống từ giữa không trung.

Một làn hương thơm khác thường lướt qua đầu mọi người, phiêu tán trong không khí.

Thượng Quan Khâm nheo mắt lại, Bồ Đào nhớ lại, ngay cả trong cuộc luận đấu Binh Khí Phổ Bài Danh, cũng rất ít người có khinh công cao cường như thế, có thể lướt đi trong không trung mà không cần ngưng lại mượn lực tiếp, ngay cả Thượng Quan Khâm sợ cũng làm không được.

Tự nhiên những người khác cũng chú ý đến điểm này, sắc mặt chường môn phái Hoa Sơn và Vô Khổ đại sư trên lôi đài càng ngày càng không tốt.

Những thiếu niên thiếu nữ này công lực đã như vậy, không biết người trong kiệu còn đạt tu vi đến trình độ nào nữa.

Trong nháy mắt, ba chiếc kiệu vững vàng hạ xuống quảng trường trước lôi đài.

Cách đám người Bồ Đào chưa đầy ba trượng.

"Khoan đã, khoan đã! Bôn môn chủ còn chưa so tài mà!"

Sa rèm màu đỏ của chiếc kiệu thứ nhất được một bàn tay nhỏ nhắn tinh tế xốc lên, một thiếu niên toàn thân đỏ rực bước ra.

"Tại hạ là người của Thiên Sơn Tam môn – Môn chủ Cùng Phi môn - Hồng Dạ, bên này là Môn chủ Hoắc Phi môn – tiểu Tiêu, Môn chủ Dị Phi môn - Vi An, đặc biệt đến đây tham gia Đại hội võ lâm."

Vị hồng y thiếu niên này xem bộ dáng chỉ chừng mười ba, mười bốn tuổi, mái tóc màu nâu khác thường, khuôn mặt ẩn dưới mái tóc nên Bồ Đào thấy không rõ. Nhưng hai chiếc kiệu kia đều được khiêng bởi những vị thiếu niên xinh đẹp, trong khi kiệu của hắn là do bốn thiếu nữ vô cùng mỹ lệ khiêng.

Bồ Đào nhìn thấy khỏe nhất hắn có kẻ ba đường phần hông, nằng nệ vẻ cảm thán.

Không chừng lại là một con yêu nghiệt.....

"Các hạ, tại hạ chưa bao giờ nghe nói đến phái nào gọi là Thiên Sơn Tam môn cả, đây là đại hội võ lâm suy tôn tôn Minh chủ, không có mời người bên Tây Vực tham dự vào việc của Võ lâm trung nguyên, mời về đi."

Trang chủ Cẩm Tú sơn trang không khách khí lên tiếng.

"Sao như vậy được! Hồng Dạ ta từ xa đến đây, chưa chơi chút nào sao có thể cam tâm trở về được."

Thiếu niên cầm một cây quạt lông màu đỏ phe phẩy, lúc ẩn lúc hiện thập phần phô trương, dưới đài mọi người tức giận dị thường, thậm chí có người còn muốn xông lên mắng chửi hắn.

"A di đà phật. Đại hội võ lâm há có phải là một trò đùa."

"Đúng vậy!" Trang chủ Cẩm Tú sơn trang nói tiếp "Thực không đúng lúc, Đại hội võ lâm đã kết thúc, chúng ta đã đề cử vị phương trượng chùa Thiếu Lâm Vô Khổ đại sư này làm Minh chủ nhiệm kỳ kế tiếp, vẫn thỉnh các vị về đi thôi."

"Sao? Người chính là Minh chủ võ lâm sao? Được a, để ta đây đánh thắng người xem người làm sao!"

"Người này thật là trẻ con!" Bồ Đào hoa hoa tay lên ra dấu nói, Thượng Quan Khâm lo lắng liếc mắt một cái nhìn Bồ Đào, nhẹ giọng nói "Người này không đơn giản đâu, những thiếu niên thiếu nữ nâng kiệu của hắn nội lực đều hơn ta và người, Võ lâm trung nguyên và Tây Vực, Côn Luân xưa nay nước sông không phạm nước giếng, Thiên Sơn Tam môn này ta lại chưa bao giờ nghe nói đến, xem ra hôm nay thế nào cũng phát sinh chuyện."

"Vậy làm sao bây giờ?" Bồ Đào cũng phát rầu, may mắn mình không phải Minh chủ võ lâm, nếu không người hiện giờ đứng ngồi không yên trên đài chính là mình rồi.

"Bối vậy làm gì có chuyện dễ ăn dễ uống đơn giản như vậy, sư phụ quả nhiên lường gạt ta!" Bồ Đào phẫn nộ hoa hoa tay ra dấu nói, Thượng Quan Khâm lắc đầu, tỏ vẻ đang vô cùng lo lắng.

Bồ Đào vừa muốn giơ tay lên nói tiếp, chỉ cảm thấy trước mặt hoa mắt lên, Hồng Dạ kia đã phi thân lên đài, xòe chiếc quạt ra, trực tiếp tấn công quét về phía Vô Khổ đại sư.

Một chiêu này ra tay cực kỳ ngoan độc mà nhanh nhẹn dị thường, tuy Vô Khổ đại sư đã sớm có phòng bị, nhưng vẫn miễn cưỡng lăm mõi tránh được.

Vì Vô Khổ đại sư không có binh khí, chỉ dựa vào một đôi tay trần sử Kim Cương Bát Hoại chưởng pháp, nên sau một chiêu tấn công của Hồng Dạ, hai tay của Vô Khổ đại sư máu tươi chảy nhỏ giọt.

"Thật chẳng vui chút nào, lão hòa thượng ngài nên xuống đi, nếu còn đánh nữa có thể sẽ bị thanh vũ phiến của ta chém đứt đoạn hai tay của người mất."

Vừa rồi đám giang hồ hiệp sĩ dưới đài còn nhao nhao phẫn nộ, nay tất cả đều im bật, ngay cả chưởng môn phái Hoa Sơn và trang chủ Cẩm Tú sơn trang đang đứng trên đài cũng đều khiếp sợ vô cùng.

Nhìn kỹ lại thanh vũ phiến kia, chỉ dài chừng nửa cánh tay của vị thiếu niên kia.

Mặt trời sau chính ngọ phát ra vô vàn tia sáng lấp lánh như ngọc, li ti như kim châm, sắc bén như lông nhím.

"Thiên Sơn môn chủ đến đây phá rối sao?"

Chường môn phái Hoa Sơn cầm Lưỡng Nghi song kiếm gầm lên tấn công tới, Hồng Dạ liền xòe vũ phiến ra đánh móc lại sau gáy hắn.

"Đúng vậy! Ta chính là đến đây để náo loạn!"

Choang choang hai tiếng, cặp song kiếm gãy thành bốn đoạn.

...roi trên mặt đất, chường môn phái Hoa Sơn lui lại mấy bước, ngã trên người Vô Khô đại sư. Vô Khô đại sư vội vàng nâng hắn dậy, nhất thời chường môn phái Hoa Sơn nhiệt huyết sôi trào, chỉ vào Hồng Dạ run rẩy nói "Nội lực thâm hậu như vậy, rốt cuộc ngươi là ai?"

Hai vị Minh chủ võ lâm trước sau đều bị bại vào tay một thiếu niên hơn mười tuổi, quần hùng dưới đài đã náo loạn cả lên, Bồ Đào lo lắng siết chặt tay sư phụ, nhìn nhìn chung quanh, phát hiện Mộ Dung Thân Phi kẻ bên đang ôm Thượng Quan Tuyết, mặt hắn nhìn chăm chăm đỉnh kiệu, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Hồng Dạ, chơi đủ chưa? Đi thôi!"

Trong chiếc kiệu bị Mộ Dung Thân Phi nhìn chăm chăm vang lên một thanh âm của nam tử thực vô cùng rung động lòng người, là Môn chủ Hoắc Phi môn của Thiên Sơn Tam môn – tiểu Tiêu.

Chỉ nghe tiếng mà không thấy bóng hình đâu cả.

Càng khiến Bồ Đào kinh ngạc là, tên hồng y tiểu tử đang gây sự trên đài lại nhất thời ngoan ngoãn lễ phép trở lại.

Người nọ lại nói "Tiểu Diệp, ta thấy tiểu nha đầu bên kia dung mạo cũng không tồi, ngươi thấy để Vi An cưới nàng ta làm tiểu nương tử có được không?"

Hồng Dạ nhìn về phía Nam Cung Thiên Nhị bên kia, Nam Cung Thiên Nhị vừa thẹn vừa giận, cắn nhanh đôi môi đỏ mọng.

"Được! Hồng Dạ sẽ bắt nàng ta về cho Vi An ngay."

"Súc sinh!"

Nói còn chưa dứt lời, Gia chủ của Nam Cung gia đã rút kiếm xông lên lôi đài, còn Vô Khô đại sư lúc này đang giúp chường môn phái Hoa Sơn xuống đài để chữa thương.

"Dám vũ nhục cháu gái ta, đáng chết!"

Gia chủ Nam Cung gia một kiếm bổ tới, Hồng Dạ nheo cặp mắt lại, xoạt một tiếng thân ảnh nhanh chóng thoát ầm thoát hiện, thân pháp vô cùng quý dị, đúng là không nghe thấy tiếng không nhìn thấy hình, chỉ trong nháy mắt đã đánh Gia chủ Nam Cung gia rơi xuống đài. Nam Cung Thiên Nhị chạy lại nâng gia gia dậy khóc như hoa lê sau cơn mưa, chợt một bên tay căng thẳng, đã bị Hồng Dạ giữ chặt kéo lấy phi thân xuống đài, trực tiếp đẩy vào chiếc kiệu của Vi An bên kia.

Toàn hội trường đều yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của Nam Cung Thiên Nhị.

Nhưng không lâu sau đó, Nam Cung Thiên Nhị tóc tai bù xù bị người trong kiệu một cước đạp văng ra.

Một thanh âm của nữ tử trẻ tuổi mang theo tức giận truyền ra từ trong kiệu "tiểu Tiêu, ngươi tưởng ta đoạn tụ giống ngươi hay sao!"

"Trời! Lại một tên đoạn tụ nữa à!" Thượng Quan Tuyết hoảng sợ bật thốt lên.

Người nào thính một chút đều nghe thấy được, Hồng Dạ và Mộ Dung Thân Phi đều liếc mắt nhìn Thượng Quan Tuyết một cái. Mộ Dung Thân Phi lâm vào trầm mặc.

Hồng Dạ nhìn thoáng qua Mộ Dung Thân Phi, lại nhìn nhìn chiếc kiệu của tiểu Tiêu, cũng lâm vào trầm mặc.

Bồ Đào kinh hãi vô cùng, yêu nghiệt náo loạn là một chuyện, nhưng cảnh tượng khủng bố như vậy nàng cũng là lần đầu tiên gặp được.

Theo bản năng siết chặt tay Thượng Quan Khâm, phát hiện trong tay của sư phụ cũng toàn là mồ hôi lạnh.

"Ta cũng đoạn tụ! Cô nương có nhận ra hay không?"

Hồng Dạ dừng một chút, phe phẩy cây quạt, chỉ Mộ Dung Thân Phi nói "Ta thấy hắn cũng không tồi, cô nương thấy sao?"

Thượng Quan Tuyết nhất thời bị dọa ngốc.

Nam Cung Thiên Nhị bên kia quần áo còn chưa tề chỉnh, đang khóc thút thít.

Hoàn cảnh này thật sự là kinh tâm táng đờm, mắt thấy phiền toái tìm tới Thượng Quan gia, sau lưng Bồ Đào đều ướt hết mồ hôi.

"Tiểu Diệp, đừng nháo loạn nữa!" Bên trong kiệu đột nhiên truyền ra giọng điệu căm tức của tiểu Tiêu.

Hồng Dạ cười hi hi, lưng thẳng tắp phe phẩy cây quạt trong tay, trực tiếp xoay một vòng trong không trung rồi chỉ vào Thượng Quan Khâm.

"Ta đây phải lòng hán!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bỏ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ảo ảnh

Mặt Thượng Quan Khâm nhất thời trắng bệch.

Bồ Đào rõ ràng cảm thấy bàn tay hán đang cầm chặt bàn tay nàng chấn động mạnh.

Sau khi kinh sợ qua đi, trong đầu Bồ Đào tràn ngập phần nộ.

Nghênh đón ánh mắt phần nộ của Bồ Đào, Hồng Dạ ngông cuồng lên tiếng "Ui cha! Bên cạnh còn thêm một tiểu mỹ nhân nữa chứ! Sao? Chẳng lẽ ngươi ghen!"

Thượng Quan Khâm buông tay nàng ra, ngay sau đó bóng trắng chợt lóe lên, hán đã đứng trước mặt Hồng Dạ, nhuyễn kiếm tràn ngập nội lực, hàn khí bức người.

"Hán là đồ đệ của ta, Thượng Quan Kinh Hồng."

"....." Hồng Dạ ngây người một chút rồi nói "Thì ra là hải tử bị cầm điếc của Thượng Quan gia!"

Thượng Quan Khâm không nhúc nhích.

Những lời nói cuồng vọng này của Hồng Dạ làm mọi người bên dưới xôn xao rối loạn, tức giận vô cùng, mà thường thường nếu trong lòng không yên, chiêu thức cũng sẽ bộc lộ nhiều sơ hở.

Thượng Quan Khâm không hổ là người băng thanh ngọc khiết như một vị tiên tử, dưới tình huống như thế, vẫn điềm tĩnh ung dung, mặc cho Hồng Dạ châm chọc cay độc như thế nào, mặt hán đều không hề nao núng.

Bồ Đào nhanh chóng hiểu được dụng ý của sư phụ, vì thế thu con tức giận lại, tâm bình khí hòa dõi mắt nhìn Thượng Quan Khâm.

Quả nhiên đối mặt với nhau cả nửa ngày, Thượng Quan Khâm không nhúc nhích, Hồng Dạ cũng không thể xuất chiêu.

Không ít người phát hiện ra vấn đề, đang muốn lên tiếng bàn tán, Hồng Dạ lại đột nhiên cười to một tiếng, thanh âm thiếu niên mới lớn vô cùng trong trẻo dễ nghe.

"Ngươi tưởng ngươi không xuất chiêu thì ta bó tay hay sao?"

Dứt lời ánh hồng quang chợt lóe lên, thanh vũ phiến đã đâm về hướng đôi mắt của Thượng Quan Khâm, trong nháy mắt Thượng Quan Khâm nhắm mắt lại, choang một tiếng vô cùng chuẩn xác chặn lại chiêu thứ nhất của Hồng Dạ.

Mọi người hoa cả mắt.

"Không tồi." Hồng Dạ thay đổi thân pháp, chỉ vào Vô Khô đại sư dưới đài nói "Ngươi là Thượng Quan Khâm phải không? Ngươi giỏi hơn nhiều so với lão hòa thượng kia, tại sao không làm Minh chủ vô lâm."

"Tại hạ là sư phụ của Kinh Hồng, không có tư cách luận võ cùng các vị lão tiền bối. Tại hạ bất quá chỉ tự bảo vệ mình mà thôi, ngươi thân hình quý dị, nội lực thâm hậu phi thường, không ai có thể so sánh được, trong vòng ba chiêu, ta nhất định sẽ bại dưới tay ngươi."

"Vậy tại sao ngươi còn hiếu chiến?" Hồng Dạ không hổ là một thiếu niên chưa trưởng thành, lập tức bị Thượng Quan Khâm nhiễu loạn.

"Nếu ngươi đã mở miệng hỏi câu này, chứng tỏ ngươi căn bản không có phải lòng ta, cho nên câu nói kia của ngươi càng chứng tỏ rằng ngươi bất quá muốn gây phiền toái mà thôi. Nếu tiểu hải tử đã thích ăn đường, vậy Thượng Quan Khâm cũng đùa giỡn với ngươi một phen."

"Xì! Ta đúng là không có phải lòng ngươi! Nhưng bây giờ ta đối với ngươi cảm thấy rất hứng thú!"

Hồng Dạ vừa nói xong, sắc mặt Thượng Quan Khâm sầm lại, hoa kiếm lên thành một vòng tròn rồi thân nhiên nói "Người căn bản không phải đoạn tụ."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc. Ngay cả Thượng Quan Tuyết cũng nín khóc, run rẩy rớt đầu ra khỏi ngực Mộ Dung Thân Phi, giương mắt lên nhìn thiếu niên kia.

Rất nhiều năm sau này, có một lần Bồ Đào bắt lấy sư phụ hỏi, năm đó tại sao người biết Hồng Dạ không phải đoạn tụ?

Thượng Quan Khâm nói, bởi vì Quý Tử Phong là một người đoạn tụ chính tông, nhưng ánh mắt Hồng Dạ nhìn ta không giống như Quý Tử Phong nhìn ta. Lúc đó ta chỉ đoán vậy.....không ngờ lại đoán trúng.....

Bồ Đào nhất thời không nói gì.

Hồng Dạ đứng trên đài, lời của Thượng Quan Khâm vừa dứt, nhất thời mặt mày, ánh mắt hần dần dần trở nên âm lãnh, xem ra là hần mắt hứng vì chuyện hần tự nhận mình đoạn tụ bị lộ trần.

"Vậy để ta bắt người về làm nam sủng cho tiểu Tiêu!"

Nói chưa dứt lời, chiêu thứ hai của Hồng Dạ đã tung ra như sấm sét, lần này Thượng Quan Khâm không thể nhận ra sơ hở của hần nữa.

Một chiêu thức không có sơ hở sẽ không có kiếm chiêu tương ứng để đối phó.

Cho nên Thượng Quan Khâm chỉ có thể tro mắt nhìn thanh vũ phiến của Hồng Dạ đánh về phía mình.

Tay như bị khóa lại, muốn nâng lên cũng không nâng lên nổi.

Bởi vì cho dù có nâng kiếm lên, cũng không biết vung kiếm theo hướng nào để chặn lại.

Trong nháy mắt không nói nên lời, chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.

Trước mắt hoa lên, Thượng Quan Khâm tựa hồ thấy được bóng dáng của Bồ Đào.

Người ta nói, lúc sắp chết, mắt sẽ thấy bóng hình người mà mình yêu thương nhất cuộc đời hiện lên.

Ngực bị chấn động mạnh, Thượng Quan Khâm thối lui về sau một trượng, miễn cưỡng đứng tấn mới trụ lại không té xuống đài.

Nhưng đúng là Bồ Đào đã thượng đài, một kiếm chắn ngang thanh vũ phiến của Hồng Dạ.

Hồng Dạ ngừng ra, Bồ Đào lập tức chạy về phía Thượng Quan Khâm, vội vàng hoa hoa tay lên làm dấu nói.

"Sư phụ, người xuống đi, chiêu thức của hần rất ghê gớm, rất khó nhìn ra sơ hở. Bồ Đào có thể đánh thắng hần, người yên tâm xuống đi, ngàn vạn lần không thể để bị thương!"

"Bồ Đào....."

"Người biết mà! Bồ Đào có.....khả năng thiên phú mà, phải không?"

Không đợi Thượng Quan Khâm phản ứng lại, Bồ Đào kéo tay hần rồi dùng sức lỗ mãng đẩy hần xuống đài. Thượng Quan Khâm lắc mình bay lên trên không trung, vung vẩy hạ đài. Bồ Đào đã nhặt lên thanh nhuyễn kiếm rơi trên mặt đất của Thượng Quan Khâm, hai tay cầm kiếm, đối mặt với Hồng Dạ.

Quả nhiên Hồng Dạ dừng lại không tiếp tục, bằng không thừa dịp vừa rồi, với công phu của Hồng Dạ, chiêu thứ ba, chiêu thứ tư xuất ra tiếp theo, Thượng Quan Khâm và Bồ Đào đã sớm tan xương nát thịt.

Quả nhiên.....

Thượng Quan Khâm và Bồ Đào đồng thời nghĩ thầm trong lòng.

Bồ Đào đem nhuyễn kiếm giắt ngang hông mà không xuất chiêu, chỉ hướng về phía Hồng Dạ hoa hoa tay lên ra dấu nói "Người không thể liên tục xuất chiêu, mỗi lần xuất chiêu tuy cực kỳ tàn độc, nhưng hết một chiêu thì lập tức phải lui trở về vị trí ban đầu, rồi lại tiếp tục như vậy mà xuất chiêu nữa, có phải hay không?"

Hồng Dạ mím môi lại, Thượng Quan Khâm dưới đài gật gật đầu mỉm cười, đôi mắt vẫn lo lắng dán chặt trên người Bồ Đào.

Bồ Đào hoa hoa tay ra dấu nói xong, Hồng Dạ vẫn cam chịu đứng đó không phản ứng.

Đám người bên dưới lại ồn ào lên, bên trong kiệu Vi An a lên một tiếng, làm như không liên quan gì đến mình, cùng một người trong kiệu khác lên tiếng

bàn tán "Tiêu! Tiêu từ này không đơn giản..... Ngươi xem....."

"Phải a....." tiểu Tiêu cười cười khó hiểu, nói "Có thể phá được chiêu thức của Hồng Dạ chỉ có một khả năng..... Hồng Dạ, buộc hấn lộ nguyên hình đi!"

Đến gần mới thấy rõ, Hồng Dạ này quả nhiên dung mạo thập phần yêu nghiệt, tuấn mỹ đến cực điểm y hệt như tên yêu tinh Quý Tử Thiển, khóe mắt còn vẽ ba đường phấn màu hồng, giống như đuôi chim công xòe ra.

Tóc hấn màu nâu đỏ, dưới ánh mặt trời lấp lánh như dát vàng, giống như..... một con mèo vàng nhỏ.

"Ngươi không đơn giản chút nào, còn lợi hại hơn so với sư phụ của ngươi nữa, ngươi có biết không?"

Giọng điệu phô trương của Hồng Dạ hoàn toàn biến mất, trải qua cuộc chạm trán với thầy trò Thượng Quan Khâm, rốt cuộc cũng nghiêm túc lại.

Bồ Đào bị dung mạo của hấn mê hoặc, một lát sau hồi thần, lập tức hoa hoa tay lên ra dấu nói "Ngươi lùn hơn so với ta, ngươi có biết không?"

"Ngươi đi chết đi!!!!!"

Hồng Dạ đột nhiên xuất chiêu tấn công lại gần, lúc thanh vũ phiến gần phát tới trước mặt, Bồ Đào mới miễn cưỡng nhìn ra sơ hở, chặt vật đỡ lại.

Tuy chặt vật..... Nhưng cũng..... đỡ nổi.

Bên trong kiệu vang lên tiếng tiểu Tiêu nói "Quả nhiên....."

Cái này gọi là tiên phát chế nhân, Bồ Đào vùng kiếm lên đỡ lại, không đợi con mèo nhỏ Hồng Dạ phản ứng, lập tức phản công lại, tung ra một chiêu Lạc Vũ Tinh Quang sắc bén nhất trong Bích Huyết kiếm pháp trực tiếp đâm ra phía sau. Chiêu thức của Hồng Dạ cực kỳ cổ quái, thân hình chuyển động một cách kỳ lạ không thể hình dung nổi, sau khi hấn xuất chiêu quả nhiên phải lập tức quay về vị trí cũ, còn chưa kịp thở lấy hơi thì kiếm của Bồ Đào đã đâm đến trước mặt.

Choang, một tiếng động mạnh ngân vang.

Lâm vào hiểm cảnh, Hồng Dạ liền vận nội lực cực kỳ thâm hậu lên hộ thể, chân khí tản ra xung quanh thân thể hấn như một cái lồng, ngăn chiêu kiếm tấn công của Bồ Đào lại.

Bồ Đào cũng không rút kiếm lại.

Chỉ thấy mũi nhuyễn kiếm tràn ngập nội lực dừng ở vị trí chừng nửa tấc trước mặt Hồng Dạ, chậm rãi, chậm rãi bị nội lực của Hồng Dạ làm cho vận vẹo biến dạng. Bồ Đào vội vàng thu kiếm lại, lui về sau một trượng, tránh để Hồng Dạ đột ngột xuất ra chiêu tiếp theo vây khốn mình.

"Đừng đánh nữa!"

Bồ Đào vội vàng hoa hoa tay lên ra dấu nói "Ngươi đã thua rồi!"

"Ta không thua!"

"Nếu không có chân khí hộ thể, ngươi đã bị ta đã thương!"

"Phải a!"

Ánh mắt Hồng Dạ lóe lên uất hận, khóe miệng nhếch lên cười một cách yêu mỉ.

Chỉ nghe bên trong kiệu vang lên tiếng nói của Vi An "Tiêu từ này nổi giận rồi!"

"Đúng lúc được xem màn hay" tiểu Tiêu phụ họa.

Hồng Dạ đột nhiên xòe cây quạt ra, dưới ánh mặt trời, mặt quạt phản xạ lấp lánh ánh ngân quang chói lóa.

Cười nói "Ngươi nói đúng! Cho nên hôm nay ngươi có thua dưới tay ta là vì nội lực ta cao hơn ngươi rất nhiều!!!"

Bên tai Bồ Đào đột nhiên nổ tung một tiếng binh khí xé gió như muốn chọc thủng màng tang, trong nháy mắt chỉ cảm thấy đất trời đều là màu đỏ, đám đông dưới đài thét lên chói tai, Hồng Dạ mở vũ phiến ra, như một con khổng tước xòe lông, lông quạt đột nhiên từ trong cây quạt bay ra, biến thành trăm ngàn âm khí sắc bén nhanh chóng bay tới.

Trong nháy mắt đó Bồ Đào đã tìm được sơ hở, nhưng nàng lại không có cách nào né tránh thiên la địa võng âm khí lông quạt.

Muốn sống hay không.....

Trong đầu chợt vang lên một câu hỏi.

Muốn sống hay không.....

Muốn.....

"Ba"!

Cơ hoành trên tay trái tự động bung ra, một thanh trường thương hơn chín thước đột nhiên bắn ra, vững vàng nằm trong tay Bồ Đào.

Như bị mê hoặc, Bồ Đào không chút do dự vung trường thương lên, không nhìn đến trăm ngàn ám khí lông quạt đang bay đến, trực tiếp tiến vào trung tâm, ba chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh đều cùng tung ra!

Một thương mạch lạc đẩy ra thanh vũ phiến, chuẩn xác xuyên qua, sau đó không chút do dự dùng đầu thương tràn đầy nội lực, xuyên thẳng qua bả vai của Hồng Dạ.

Hồng Dạ kêu lên thảm thiết, máu tươi văng ra tung tóe khắp nơi.

Vũ phiến giống như yêu ma hút lấy máu của Hồng Dạ.

Vũ phiến tự động thu hồi lại, trong nháy mắt như Không Tước khép lông lại, đột nhiên nhắm thẳng Bồ Đào phóng ra ba thanh nan quạt sắc bén.

Ba thanh nan quạt chia ra tập kích Bồ Đào, hai thanh xông đến trước mặt, một thanh trực tiếp hướng sau lưng Bồ Đào đâm tới.

Tất cả mọi việc đều xảy ra trong nháy mắt.

Tuy Bồ Đào có Thủy Nguyệt Phiêu Linh, nhưng nàng không phải là Quý Tử Phong.

Nàng trốn không thoát.....

Trong nháy mắt, Bồ Đào nghĩ mình sắp chết.

Đột nhiên thấy bộ trang phục trắng như tuyết của Thượng Quan Khâm thoáng qua trước mắt.

Nàng còn nhớ rõ năm đó lúc bị Quý Tử Phong bóp cổ gần chết, cũng mơ hồ thấy ảo ảnh của sư phụ lướt qua như vậy.

Có người nói.

Người ta trước khi chết, sẽ có thể nhìn thấy bóng dáng người mình yêu thương nhất.....

Phập!

Một tiếng xuyên qua da thịt.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thượng Quan Khâm không kè sống chết nhảy lên đài.

Thanh nan quạt thứ ba xuyên thẳng qua bụng Thượng Quan Khâm. Lại phập một tiếng được rút ra.

Máu tươi chảy tràn lan, Thượng Quan Khâm nhú mày, ôm bụng muốn đứng thẳng, lại vẫn quơ quơ tay muốn ôm Bồ Đào vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phiêu linh

Trong chốc lát Thiên Hoa Loạn Vũ rơi xuống đất, phát ra tiếng kim khí ngân vang kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người đều im lặng, nhưng ánh mắt biến đổi.

Không biết ai đó đã kêu lên "Thiên Hoa Loạn Vũ!"

Rồi người khác lại kêu lên "Thủy Nguyệt Phiêu Linh."

Lúc Bồ Đào ôm lấy Thượng Quan Khâm, nàng còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Thượng Quan Khâm thần trí thanh tỉnh tự điểm huyết cầm máu cho mình, thanh nan quạt của Hồng Dạ tuy nhỏ nhưng lực bắn ra rất mạnh, xuyên thấu từ bụng, chỗ gần phổi, suốt ra sau lưng. Miệng vết thương rất nhỏ, chỉ chừng không lớn hơn cái móng tay, nhưng xuyên suốt qua thân thể, không biết có bị thương nội tạng hay không, nhưng miệng vết thương không ngừng chảy máu, dù Thượng Quan Khâm đã điểm huyết đạo vẫn không ăn thua, trong chốc lát máu đã ướt đầm hết hơn phân nửa chiếc áo trắng của Thượng Quan Khâm.

Mỗi lần hô hấp đều đau, Thượng Quan Khâm sợ Bồ Đào kinh hoàng, tính mở miệng ra an ủi nàng, nhưng mới mở miệng đã trào máu ra, không làm sao nói được câu nào.

Thần trí có chút hoảng hốt, Thượng Quan Khâm chỉ cảm thấy một thân thể nhỏ bé, ấm áp đang run rẩy trong lòng hắn.

Không biết xảy ra chuyện gì, cũng không an tâm, bên tai nghe không rõ tiếng bàn tán của mọi người.

Thủy Nguyệt.....cái gì chứ.....

Bồ Đào không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Thượng Quan Kinh Hồng như thế mà lại là người của Ma giáo sao!

Nếu Hồng Dạ không ra tay ép hắn lộ mặt thật, không biết hắn còn trà trộn vào đây gây rối loạn đến mức nào.

Bồ Đào há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào, đột nhiên nhớ ra mình vẫn là người cầm điếu.

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của toàn thiên hạ, nàng một câu cũng nói không nên lời.

Đôi mắt Thượng Quan Khâm nhắm chặt, lông mi run nhè nhẹ, vẻ mặt rất là khổ sở, Bồ Đào cắn cắn môi, ôm lấy thân thể sư phụ cao hơn nàng cả một cái đầu.

Sư phụ thực gầy, không nặng một chút nào.

Sư phụ, mỗi lần ăn cơm người chỉ lo gấp thức ăn cho ta thôi.....

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống như mưa trên mặt của Thượng Quan Khâm.

Bồ Đào nhặt lên Thiên Hoa Loạn Vũ, nắm chặt trong tay, đầu thương nhoáng lên trước mắt mọi người, không ai dám nhúc nhích.

Mắt Bồ Đào nhặt nhòa lệ, không thấy rõ biểu tình của đám người dưới đài.

Nhưng nàng biết, dưới đài không ít người bị Ma giáo diệt môn, oán cừu sâu tựa bể, cảm Thiên Hoa Loạn Vũ sáng ngời này, khắp Võ lâm trung nguyên đã không còn chốn cho Thượng Quan Kinh Hồng dung thân.

Mộ Dung Thân Phi, mục đích của người chính là như thế này sao?

Bồ Đào nhìn về phía Mộ Dung Thân Phi, phát hiện trên mặt hắn không có vẻ mưu tính quỷ dị quen thuộc, mà chỉ tái nhợt một cách dị thường.

Chẳng lẽ đây không phải mong muốn của người sao? Những người này không phải do người tìm đến hay sao?

Bồ Đào nhìn Hồng Dạ đang đứng phía sau, lúc này mới kinh hãi nhận ra, đầu bả vai của Hồng Dạ cũng huyết nhục mơ hồ, toàn thân đều máu là máu, vết thương so ra không nhẹ hơn Thượng Quan Khâm là bao. Hắn cắn môi, ôm lấy bả vai đang chảy máu, gương mặt lên nhìn nàng.

Bồ Đào tránh đi ánh mắt của hắn, cúi đầu nhìn sư phụ mặt không còn chút máu, mũi chân điểm nhẹ bay ra khỏi lôi đài. Khinh công của nàng cũng không tốt lắm nên không thể không tạm dừng một chút trên đỉnh kiệu của tiểu Tiêu để lấy sức rồi bay ra khỏi hiện trường.

Nếu mọi người không e ngại Thiên Hoa Loạn Vũ và Thủy Nguyệt Phiêu Linh, trong lúc nhất thời lại đang bị Thiên Sơn Tam môn dọa, chỉ sợ Bồ Đào muốn rời đi cũng không dễ.

"Tiểu Diệp, còn không chịu trở về đây? Nếu không về thì những giọt máu trân quý của người phải lưu thêm lại đó nữa a."

Tiểu Tiêu bị Bồ Đào đập lên đỉnh kiệu cũng không tỏ vẻ tức giận chút nào, ngược lại càng tươi cười hơn hờ.

Hồng Dạ ôm lấy bả vai bị thương của mình, bàn tay nắm vũ phiến thật chặt, đột nhiên bay ra khỏi lôi đài, trực tiếp tiến vào bên trong kiệu.

"Về thôi! Không chơi nữa!"

Thanh âm nghẹn nghệt như khó thở truyền đến, kiệu của Hồng Dạ đã được bốn thiếu nữ nâng lên lập tức rời đi.

Vĩ An còn ngồi bên trong kiệu cười nói "Tiêu, chúng ta ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì nữa, xem đủ rồi, để bọn họ ở lại còn thu thập tàn cuộc nữa."

"Vậy đi thôi." tiểu Tiêu ra lệnh, hai chiếc kiệu còn lại cũng rời khỏi, biến mất.

Vô Khô đại sư sống chết gì cũng không chịu nhận chức Minh chủ vô lâm, vì thế ngôi vị Minh chủ vô lâm tạm để trống.

Thượng Quan Kinh Hồng chính là yêu nghiệt Ma giáo. Lúc Thượng Quan Thanh Khuê nghe tin liền lập tức tuyên bố Thượng Quan Kinh Hồng khi sư diệt tổ, bắt cóc Thượng Quan Khâm, cấu kết ma giáo, đã bị trục xuất ra khỏi Thượng Quan gia, xóa tên trong hộ tịch Thượng Quan gia, địa vị người thừa kế gia chủ trong tương lai cũng bị hủy bỏ theo. Tất cả mọi người đều khen ngợi Thượng Quan Thanh Khuê đại nghĩa diệt thân, cũng cực lực đề cử hân nhậm chức tân Minh chủ vô lâm.

Vô lâm đại hội cứ như vậy mà kết thúc.

Chỉ còn trên lời đài kia.....để lại nhiều vết máu, lẫn lộn với nước mắt của ai đó, bị Cẩm Tú son trang hạ lệnh đốt bỏ.

Đó đều là chuyện xảy ra sau ngày Thượng Quan Kinh Hồng bắt Thượng Quan Khâm mang đi.

Nói về hôm đó Bồ Đào công sư phụ toàn thân ướt đầm máu chạy đến một y quán ở thị trấn gần đó, không nói một lời xuất ra tờ ngân phiếu duy nhất mang theo bên mình.

Vì thế lão đại phu hồ hởi nhiệt tình o bế hai người như thiên tiên, dành cho Bồ Đào và Thượng Quan Khâm một căn phòng hào hoa nhất, cẩn thận tinh tế trị thương.

Thượng Quan Khâm vẫn còn sốt mê man, thần trí không rõ.

Bồ Đào khóc sưng cả mắt, nằng chưa từng thấy sư phụ yếu ớt như vậy bao giờ.

Nàng chỉ biết là nếu mình bị đứt tay cũng đã đau thấu tâm can.

Huống chi Thượng Quan Khâm bị nan quạt sắc bén xuyên thủng một lỗ, không biết phải đau đến mức độ nào.

Tương tượng đến đó, nước mắt Bồ Đào liền rơi xuống lã chã.

Máu đã cầm, lão đại phu tận tâm sắc thuốc mang lên, Bồ Đào và Thượng Quan Khâm ở lại nghỉ ngơi tại căn phòng chẩn bệnh của y quán.

Thình thoảng Thượng Quan Khâm ho khan, có lúc tỉnh lại liền siết chặt tay Bồ Đào rất mạnh, sau đó lại ngủ mê đi.

Tối hôm đó truyền đến tin tức Thượng Quan Kinh Hồng là yêu nghiệt của Ma giáo.

Bồ Đào như không nghe thấy, lúc lão đại phu đến kiểm tra vết thương của Thượng Quan Khâm, trong lòng nàng thầm cảm thấy may mắn, cũng may tội danh yêu nghiệt này không giáng xuống đầu sư phụ.

Nội tạng Thượng Quan Khâm không sao, nhưng nan quạt xuyên thấu qua lá phổi bên phải, đại phu trầm ngâm nửa ngày, chỉ nói y thuật có hạn, khó mà không lưu lại di chứng sau này. Nếu không bằng lòng thì lão cũng không thu tiền, bảo Bồ Đào thỉnh cao nhân khác.

Bồ Đào tiễn đại phu ra ngoài cửa, công Thượng Quan Khâm lên vào dịch quán của Thượng Quan gia.

Quả nhiên đoàn người của Thượng Quan gia còn chưa rời khỏi.

Bồ Đào nhìn thấy một đám người tụ họp lại một chỗ phía xa xa, vẻ mặt nghiêm túc như đang thương nghị chuyện gì quan trọng lắm.

Thượng Quan Tuyết núp trong lòng Mộ Dung Thân Phi khóc.

Bồ Đào không dám tới gần, chỉ xoay người đến một gian phòng gần đó, nhẹ nhàng đặt Thượng Quan Khâm đang hôn mê ở cửa, vuốt ve bờ môi hân, hôn nhẹ lên hàng lông mi của hân.

Sửa sang lại vạt áo cho sư phụ, sư phụ đã một ngày không tắm rửa rồi, nếu tỉnh lại nhất định sẽ rất khó chịu.

Lúc đại phu bảo nàng thỉnh cao nhân khác, Bồ Đào liền nhớ tới y sư riêng của Thượng Quan gia.

Là đại phu đã chiếu cố Thượng Quan Khâm từ nhỏ đến lớn.

Vừa vuốt ve bờ môi của sư phụ vừa hôn, cả ngày nay Bồ Đào đã chảy biết bao nước mắt, lúc này lại khóc không được.

Do do dự dự cả canh giờ.

Bồ Đào hoảng hốt hôn lần cuối lên đôi môi của Thượng Quan Khâm lúc này đã bị hôn nhiều đến mức gần như thũng xuống, rồi mới hít hít mũi, gõ cửa.

Người trong phòng dường như bị lãng tai, Bồ Đào dùng sức gõ cửa một hồi lâu, rốt cục cũng nghe được động tĩnh, liền lập tức phi thân nấp sau bờ tường gần đó.

Một lát sau Khổ bà bà ra mở cửa, thấy Thượng Quan Khâm toàn thân đầy máu nằm ngoài cửa, sợ tới mức nhảy dựng, khăn khăn thét chói tai lên vội vã đi tìm đại phu và các trưởng lão.

Một lúc sau chợt nghe thấy tiếng bước chân rộn rã của mọi người ủa tới.

Bồ Đào lén mạng dây cột tóc của Thượng Quan Khâm đi theo, sau đó không quay đầu lại nữa bỏ chạy.

Thời điểm chạy ra khỏi thành, trên người chỉ còn chưa đến hai mươi hai lạng bạc.

Trời cũng đã sáng.

Bồ Đào mua một cái bánh bao ở cửa thành.

Trón trong góc, vừa ăn vừa khóc.

Ăn xong rồi lấy sợi dây cột tóc ra, trên dây vẫn còn dính máu của Thượng Quan Khâm.

Bồ Đào ngẩn người ra nhìn sợi dây cột tóc cả nửa ngày, đến lúc trên đường vang lên thanh âm của những người bán hàng rong, nàng mới bừng tỉnh, đem dây cột tóc quấn nơi cổ tay.

Vén tay áo lên, lộ ra Thiên Hoa Loạn Vũ đeo bên tay trái, Bồ Đào liền đem dây cột tóc quấn bên tay phải, mỗi lần duỗi tay ra đều có thể nhìn thấy.

Đứng bên cửa thành, không thể trở về Thượng Quan gia, vậy từ nay về sau nàng biết đi đâu bây giờ.....

Gió thổi làm Thiên Hoa Loạn Vũ va chạm phát ra tiếng đing đang vang vang, Bồ Đào hoảng hốt một chút, chợt nhớ tới Quý Từ Thiên đã theo Quý gia gia về nhà.

Trong lòng tựa hồ có mục đích.

Bồ Đào quyết định chủ ý, thuê xe ngựa, ba ngày sau sẽ đến tòa thành trì gần đây nhất - Kinh thành.

Sư phụ, chờ thương thế của người khỏi hẳn rồi, Bồ Đào sẽ về rước người đi. Mặc kệ người có nguyện ý hay không, ta đều nhất định sẽ mang người đi.

Chỉ là Bồ Đào đã quên, thật ra Thượng Quan Khâm đã sớm nói qua, suốt đời này hẳn cũng sẽ không bao giờ rời khỏi nàng.

Lúc đó hẳn đã nói "Bồ Đào, dù người đi đâu, ta cũng sẽ đi theo đến đó."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hầu gia

Ba ngày này ngồi trên xe ngựa, Bồ Đào đói đến mức mất nửa cái mạng.

Cả đời này của nàng, cho tới bây giờ đều là sư phụ chăm sóc, chuẩn bị chu đáo tất cả những thứ này, bây giờ lưu lạc như vậy.....

Bồ Đào chỉ biết ngây ngốc ngồi trên xe ngựa, ngay cả thức ăn cũng đều quên mua.

Ngày thứ nhất Bồ Đào ngồi trong xe ngựa lạnh như băng khóc hết nửa ngày trời.

Có lẽ chỉ có thời điểm Thượng Quan Khâm ôm nàng và thời điểm nàng khóc như vậy, Bồ Đào mới cảm thấy mình là nữ hài tử.

Khóc đã đòi xong, tâm tình cũng tốt lên được một chút, lúc này mới cảm thấy đói bụng.

Bồ Đào thậm chí nhìn miếng xa phu đang nhóp nhép nhai miếng bánh mì hẳn tự chuẩn bị mang theo mà nuốt nước miếng. May mắn đường từ đây đến kinh thành mất hết ba ngày, chứ không phải ba mươi ngày.....

Lúc này tuyết vừa tan, Bồ Đào dựa vào cửa sổ, trơ mắt nhìn con thỏ hoang chạy từ trong rừng qua ngang đường. Trước mắt thoáng qua bộ dáng Thượng Quan Khâm cầm bát thịt thỏ mang đến cho nàng, trong mũi nghe chưa xót, lại hít hít mũi khóc.

Đến kinh thành cũng khá dễ dàng, binh lính thủ thành kiểm tra, vừa thấy đến một vị thiếu niên công tử hai mắt sung đỏ sâu hoắm lờ lờ tỏa sáng như mèo đói, không nhận được sau lưng phát lạnh, sợ tới mức không nói một câu nào mà cho vào thành ngay.

Điều đầu tiên Bồ Đào làm khi vào thành là nhào vào một cái quán nhỏ ăn ngón ngấu hai cái bánh mì trước, sau đó kêu thêm một mâm thịt bò chung tương, ăn như gió cuốn mây trôi, một hơi hết năm mươi quan tiền.

Cảm thấy đã cứu được nửa cái mạng sống trở lại, bèn đi đến tiệm trang phục trong thành, mua một bộ xiêm y vải bố màu lam có hoa văn trúc trắng, hai bộ khác để tắm rửa có cái mà thay, hai bộ tiết y, mấy khúc vải bố sạch sẽ, một bộ màu lam pha xám để ngủ ban đêm. Khi đến quầy trang phục dành cho nữ tử, thấy cái yếm hoa màu xanh mại nàng ngẩn ra nhìn đến nửa ngày, mãi đến khi những nữ tử chọn mua trang phục đứng xung quanh đều nhìn nàng với ánh mắt như đang nhìn kẻ biến thái, Bồ Đào mới ôm một đồng xiêm y vừa đi vừa chạy.

Lúc gần đi chủ tiệm còn tặng kèm nàng một khối vải bố dày để lót đầu ngủ. Bồ Đào trở lại khách điểm thay xiêm y ra, đem khối vải bố được tặng kèm xé ra một nửa, làm thành một miếng vải bó ngực sạch sẽ, đem cầm y và tiết y bị bẩn giặt sạch đi rồi cẩn thận xếp lại, lấy ra một bộ xiêm y mới thay vào, mặc thêm bộ đồ ngủ bên trong để phòng bị lạnh ban đêm, gộp chung xiêm y mới mua ngày hôm nay và xiêm y mới giặt sạch, dùng nửa mảnh vải bố được tặng kèm còn lại gói tất cả lại thành một gói nhỏ.

Một đêm nghỉ ở khách điểm này bao gồm cả bánh mì ăn sáng và nước trà, tổng cộng hết một lạng hai quan tiền.

Ở kinh thành mọi thứ đều đắt đỏ.

Trên người Bồ Đào chỉ mang theo có hai mươi hai lượng bạc, ngày thứ nhất sau khi thuê cỗ xe ngựa và xa phu, đội Bồ Đào tắm rửa xong lên tính tiền mới phát hiện chỉ còn lại có chưa đến năm lạng hai quan tiền.

Nếu cứ như vậy một thế hệ yêu nghiệt ma giáo có thể sẽ bị chết đói mất.

Bồ Đào chỉ dám ăn bánh mì, nhưng sang ngày hôm sau, rốt cuộc nhận ra nàng chẳng những không tìm thấy Quý Tử Thiên và Quý gia gia, mà còn tiêu sạch tiền.

Hốt hoảng lang thang bên ngoài đến giữa trưa.

Khi đói thì nép vào cạnh tường gặm bánh mì.

Phó sá đồng đốc sầm uất tập nập đầy thương gia, nhưng lại chỉ thấy tiêu cực, vô quán, hoặc là tù lâu tuyển người làm.

Nói một cách khác, nàng hiện giờ như chuột chạy ngang đường, nếu tình cờ bị Mộ Dung gia hoặc Nam Cung gia phát hiện, nhất định sẽ trốn không thoát.

Suy nghĩ nửa ngày, Bồ Đào cảm thán, thiên hạ chính là vô lâm mà vô lâm thật ra cũng chính là thiên hạ.

Dưới chân thiên tử có chỗ nào không có người trong vô lâm.

Nhưng Bồ Đào ngoại trừ vô công ra thì chỉ là một kẻ vô dụng.

Vì thế có khả năng nàng sẽ bị đói chết.

Bồ Đào cúi đầu rẽ vào một con phố dọc theo bờ tường hoàng thành, đến nơi đăng bảng chiêu mộ tuyển gia nhân của các vương phủ.

Xem nửa ngày rốt cuộc cũng thấy một tia sáng le lói cuối đường hầm.

Tam biểu ca của Đương kim thiên tử - Vân Hầu gia của Vân Vương phủ đang tuyển thị đồng cho tiểu Hầu gia.

Yêu cầu: Thân hình không cần cao quá, tuổi tác không cần lớn quá, bộ dạng thanh tú, gia thế đẳng hoàng, tính tình thành thật, trầm ổn, có sức chịu khổ.

Điều kiện: miễn phí ăn ở, có cơ hội sẽ được thăng chức làm thư đồng cho tiểu Hầu gia.

Bồ Đào nhất thời hai mắt sáng ngời.

Trong thiên hạ này nơi duy nhất có khả năng tránh đi tai mắt người của vô lâm chính là trong phủ của hoàng tộc!

Bồ Đào lập tức quảy hành lý lên lưng chạy như điên đến Vân Hầu gia phủ.

Rất nhanh được an bài gặp quản sự.

Quản sự cẩn thận hỏi han.

Bồ Đào hoa hoa tay lên làm dấu ý chỉ mình theo cha mẹ tiến kinh thì bị xe ngựa đụng, song thân đều mất mạng, gia sản lại bị đại ca chiếm dụng, trên người không còn bạc, chỉ còn vài bộ xiêm y cũ rách, không có việc làm, sắp bị đói chết vân vân.

Quản sự tuổi tác đã cao, lại là một lão nhân nghiêm túc, bị lời nói dối của Bồ Đào làm cảm động một phen, thương cảm vô vô lên đầu vai của Bồ Đào nói "Hài tử ngoan, đã chịu khổ nhiều như vậy, lại còn bị cầm điếu, cũng sẽ không lắm miệng nhiều lời, ta đồng ý thuê ngươi."

Vì thế Bồ Đào có nhà mới, Vân Hâu gia phủ.

Vân Hâu gia phủ thật sự rất lớn.

Nghe nói từ khi tiểu Hâu gia hồi kinh chỉ ở tại Trung viện, Bồ Đào và các hạ nhân khác phải ở tại Đông viện, còn Tây viện là nơi ở của các quản sự lớn nhỏ trong phủ.

Ở cùng phòng với Bồ Đào là một tiểu thiếu niên tuần tú, được sinh ra ở Đông viện, cha mẹ hẳn đều là hạ nhân, cho nên hẳn vừa ra sinh cũng liền trở thành hạ nhân của Vân Hâu gia phủ này.

Nhưng hẳn rất thành thực, mười hai tuổi đã bắt đầu biết kiếm sống, dung mạo hẳn giống mẹ, ngọt ngào đáng yêu vô cùng. Vì thế những việc sai vặt như mua đồ vật, thức ăn linh tinh giữa hai viện đều do hẳn phụ trách, còn nhỏ nhưng đã có năng lực thay thế cha mẹ kiếm tiền. Hẳn được quản sự tán dương rất nhiều, khen hài tử còn nhỏ nhưng tay chân lanh lẹ, thông minh.

Nhưng Liễu nương nằm mơ cũng muốn con mình thoát khỏi số phận làm hạ nhân, cho nên khi mới sinh hẳn ra đã đặt cho hẳn một cái tên tràn đầy hoài bão, chỉ tiếc là cuối cùng cũng không được như ý nguyện.

Liễu Thư Sinh.

Bồ Đào nhất thời phì cười.

Liễu Thư Sinh lớn hơn Bồ Đào một tuổi, nhưng tính tình dù sao vẫn là thiếu niên mới lớn, vừa gặp mặt lần đầu tiên mà bị người ta cười, lại là một đứa vừa nhỏ tuổi hơn vừa cầm điếu nữa, đương nhiên là chọc hẳn tức lên.

"Đừng có cười sớm quá, ta nói cho ngươi biết, về sau phải ngoan ngoãn ở trong này, phải nghe lời ta? Có biết không?"

Liễu Thư Sinh kết luận.

Bồ Đào lập tức gạt đầu ưng thuận, Liễu Thư Sinh bắt gặp cặp mắt hoa đào loan loan cong lên như trăng rằm khi cười của Bồ Đào, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, lẩm bầm nói.

"Ngươi là nam hài tử thật sao? Sao lại xinh đẹp như vậy, giống như.....hồ ly tinh vậy."

"Chỉ biết nói bậy mà thôi, hồ ly tinh dung mạo không phải như vậy." Bồ Đào nhàu mày hoa hoa tay ra dấu nói "Ta đã từng gặp hồ ly tinh rồi, đẹp hơn nhiều so với ta."

"Các tỷ tỷ ở hai viện kể bên đều nói như vậy.....hồ ly tinh kia.....hình dạng ra sao?"

"Mái tóc của hẳn xinh đẹp giống như một con khổng tước vậy, đáng tiếc lại là người biến thái, đoạn tụ a."

"Đoạn tụ?" Liễu Thư Sinh rung mình một cái "Thực đáng sợ!"

Bồ Đào nhất thời trầm mặc. Đem câu hỏi "Tại sao đoạn tụ lại đáng sợ?" nuốt vào bụng.

Nhưng rất nhanh nàng đã có đáp án.

Hôm nay nhiệm vụ của Liễu Thư Sinh là mang Bồ Đào đi khắp nơi trong Vân hầu gia phủ cho quen đường đi nước bước.

Sau này nàng mới biết, quản sự lúc chọn nàng vì hài lòng nàng bị cầm điếu sẽ không lắm miệng nhiều lời, bởi vì hẳn đã sớm bị cái thói này của Liễu Thư Sinh tra tấn qua.

Liễu Thư Sinh thật sự là nói rất nhiều.

Cứ như vậy hai vị thiếu niên thanh tú động lòng người sóng vai nhau bước đi trong tòa trang viện trắng lè, một người hăng say nói nước miếng văng tá lả, một người chỉ im lặng cúi đầu lắng nghe, hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng rất nhanh đều khiến cho tất cả thị nữ trong hai viện đều chú ý đến.

Thấy một đám nữ tử ồ ồ ọ ọ xô lẫn nhau kéo tới, Liễu Thư Sinh lập tức rung mình một cái, nhàu mày nói.

"Đừng lý gì đến các nàng ấy."

Liễu Thư Sinh giữ chặt tay của Bồ Đào, bước nhanh tách ra khỏi nhóm nữ nhân kia, cầm tức nói "Bọn nữ nhân này đều là kẻ điên hết, Bồ Đào ngươi cần phải tránh xa các nàng ấy!"

"Tại sao?"

Bồ Đào rút tay ra hoa hoa lên ra đầu nói.

"Những nữ nhân này còn đáng sợ hơn so với đoạn tụ, nghe nói các nàng vừa gặp tiểu Hầu gia, khi trở về liền nói tiểu Hầu gia là hồ ly tinh, cả ngày kích động bản ra tán vào, rằng tiểu Hầu gia xứng với cháu gái đích tôn của Vương viên ngoại hơn hay là thích hợp với nhi nữ bảo bối của Lục Vương gia hơn. Hơn nữa, hễ vừa thấy hai thiếu niên nào dễ nhìn đi bên nhau là lập tức thét lên chói tai....."

Quả nhiên vừa xoay mình bỏ đi, Bồ Đào liền nghe thấy bọn thị nữ thấp giọng thét lên chói tai.

"Xem kia! Thật rất xứng đôi nha! Một người diễm lệ một người thanh tú."

"Tiểu Hoàn, để ta nói cho biết, người im lặng kia chính là người mới đến, cũng bằng tuổi Liễu nhi nha! Hai người còn ở chung một phòng nữa đó !!!"

"Ai da! Còn nắm tay nhau nữa kia!!!!"

Bồ Đào và Liễu Thư Sinh nghe vậy như bị điện giật, đồng thời bỏ tay nhau ra, cả hai người đều cảm thấy da đầu run lên.

Nhanh chóng rời khỏi nơi đó, Liễu Thư Sinh nói "Đã nhớ kỹ đường đi hết chưa?"

"Chưa nhớ kỹ, này giờ mắc nghe các nàng nói!"

".....không sao, không nhớ càng tốt, chỗ của mấy nữ nhân này đều khủng bố vô cùng, không tới càng tốt!"

"Ừ" Bồ Đào cười cười hoa tay lên ra đầu nói "Liễu nhi?"

"Đừng có nghe mấy nữ nhân điên cuồng này nói bậy nói bạ, đều do các nàng tự tung tự tác gọi ta Liễu nhi, chứ nương của ta toàn gọi ta là tiểu Liễu. Mà cũng nên nói rõ cho người biết, ta mười sáu tuổi, người mười tám tuổi, người phải gọi ta là ca."

"Nhưng người lớn hơn so với ta....."

Liễu Thư Sinh ngừng lại, khiếp sợ nhìn về phía Bồ Đào, lúc này mới phát hiện dáng người Bồ Đào dong dong cao, quả thật cao hơn hẳn một búi tóc, không khỏi vừa sợ vừa giận.

Về mặt này khiến Bồ Đào đột nhiên nhớ tới con mèo nhỏ màu vàng Hồng Dạ đang giương nanh múa vuốt kia.

"Người nói người từng gặp qua tiểu Hầu gia?"

"Người không biết đâu, tiểu Hầu gia thật sự rất bận, cả ngày đều phải ở trong Hoàng cung. Nói cho người biết, Văn hầu gia là Tam biểu ca của đương kim Thiên tử, có hai nữ nhi, một người là Hoàng phi đang mang thai thái tử tương lai, một người hiện tại đang hòa thân gả cho Tây Vực vương tử. Văn gia gồm có Đại ca là Trần Viễn Tướng Quân, Nhị ca là Hàn Lâm Viện Đại Học Sĩ, Tam ca nhỏ nhất làm Binh Bộ Thị Lang, nhưng biểu muội của hắn lại là Đương kim Thái hậu, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Quan trọng nhất là hắn còn có một biểu đệ kết nghĩa từ nhỏ vô cùng yêu thương thân thiết, nghe nói biểu đệ hắn dung mạo cực mỹ, nhưng đã lưu lạc giang hồ từ lâu, gần đây mới trở về. Văn Hầu gia cả đời không có con trai, thấy biểu đệ kết nghĩa kia có được một vị tôn tử bảo bối, Văn Hầu gia nhìn thấy liền giành ngay, nói là muốn hắn kế thừa gia nghiệp của mình. Tiểu Hầu gia ở Trung viện này chính là tôn tử bảo bối của vị biểu đệ kết nghĩa kia của Văn Hầu gia."

"Từ từ thôi..... Ta nghe nhiều quá muốn xỉu luôn....."

"Không có gì, người chỉ cần nhớ rõ ta là nô tài trong Văn Hầu gia phủ, mà trong các loại nô tài, ta là nô tài thuộc hạng thượng đẳng, tương lai cưới thê tử cũng nạp sinh lễ nhiều hơn những nô tài bình thường nha."

"Nói vậy người mười hai tuổi đã đi làm kiếm tiền, chẳng lẽ là để cưới vợ sao?"

"Đương nhiên! Đó là mục tiêu ta theo đuổi cả đời này mà."

Liễu Thư Sinh tự hào, rồi lại thờ dãi. Bồ Đào tính khinh bỉ hắn, nhưng thấy thần sắc hắn đột nhiên trở nên thâm trầm, lại không đành lòng hỏi tiếp "Có phải người thích cô nương nào đó mà người ta không thêm người?"

"Đâu chỉ là không thêm....."

Liễu Thư Sinh nhăn mũi lại, vẻ mặt như chực khóc.

"Ta tốn nửa năm tiền dành dụm mới mua được một cái vòng tặng cho nàng, vậy mà nàng lại giữ chặt tay của ta nói 'Liễu nhi, ta vừa mới gặp tiểu Hầu gia, hắn thật sự là đẹp quá đi, giống y như hồ ly tinh, người cũng khá thanh tú, chân dài da trắng, tương lai rất có khả năng được làm thị đồng cho hắn, không chừng còn được tiểu Hầu gia chăm chút, tuyển người làm nam sủng cho hắn. Sao ta có thể nhẫn tâm tranh giành người với tiểu Hầu gia!'"

Bồ Đào tròn mắt há hốc mồm.

"....." Bò Đào ngừng một chút, nói "Sao ngươi ở đây?"

"..... Ngươi vừa rồi gọi ta....."

Ngất lòi "Tóc của ngươi bị làm sao vậy?"

"..... đổi màu..... Gia gia nói là di truyền của gia tộc....."

Đề tài rốt cục bị đổi, Bò Đào âm thầm thở ra nhẹ nhàng, chợt nghe Quý Tử Thiên cười nói "Hải tử hư, ngươi phải gọi ta là tướng công."

"Tiểu Hầu gia..... Ta nghe không rõ....."

"Vậy gọi phu quân đi!"

"....."

"Thôi kệ Quý đại ca cũng được!"

"Ngươi đi chết đi!!" cơ hoàng Thiên Hoa Loạn Vũ bắn ra, đầu thương bạc lóa mắt trong nháy mắt nhắm ngay chóp mũi Quý Tử Thiên.

"..... Ngươi vẫn còn mang nó bên người? Quả nhiên đúng là Bò Đào của ta!" Quý Tử Thiên hơi hơi nheo lại cặp mắt, nhìn mũi thương gần đến chóp mũi mình bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Thân hình khẽ nghiêng một chút, sử một chiêu Du Long Tại Thiên phóng qua khỏi đầu thương, ngay sau đó, Bò Đào tiện đà rơi vào một vòng tay vô cùng ấm áp.

Quý Tử Thiên ôm lấy Bò Đào, vuốt ve mái tóc của nàng, cảm hấn cọ xát trên mặt của nàng.

"Một năm nay, ta ngày ngày đêm đêm đều nhớ đến ngươi, ăn không thấy ngon, ngủ không được yên, chỉ biết mượn rượu giải sầu bày tỏ cùng vầng trăng cao cao trên kia, chỉ mong ngóng mau đến ngày có thể trở về tìm ngươi cầu hôn, ngay cả sinh lễ ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi."

"Mấy lời này ai dạy cho ngươi vậy?....."

"Gia gia dạy đó....."

Bò Đào thu hồi Thiên Hoa Loạn Vũ, thần nhiên nói "Mới vừa rồi khi đầu thương đâm tới, ngươi cũng chẳng chớp mắt nữa!"

Quý Tử Thiên buông nàng ra, gương mặt tuyệt mỹ của hắn nhất thời vô cùng phấn khích.

"Sao ngươi lại ở kinh thành?"

Bò Đào cúi đầu, lẳng lặng thu thập Thiên Hoa Loạn Vũ lại, lúc nâng tay lên lộ ra sợi dây cột tóc vẫn còn dính máu của sư phụ. Bò Đào giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy trên gương mặt đẹp như hồ ly tinh của Quý Tử Thiên tất cả đều là quan tâm, lo lắng. Trước mắt đột nhiên như phảng phất thấy ánh mắt phần nộ, kinh dị của mọi người dưới đài luận võ ngày ấy, Bò Đào bỗng nhiên xúc động, nàng muốn nhào vào lòng Quý Tử Thiên khóc một trận cho đã, nhất là vừa khóc la vừa oán thán đánh lên vai hắn như các thiếu nữ khác thường làm trong hoàn cảnh này "Đều tại Thiên Hoa Loạn Vũ của ngươi! Ta ngay cả nhà giờ cũng mất luôn!"

Nhưng nàng chỉ làm một nửa.

Nàng chui vào lòng Quý Tử Thiên, nước mắt nhất thời làm ướt cả ngực áo Quý Tử Thiên, nhưng những lời nói dự tính trong đầu không có cách nào thoát ra khỏi cửa miệng, Bò Đào cảm thấy nếu nàng nói ra, Quý Tử Thiên nhất định sẽ đau lòng vô cùng.

Có thể là đã quen giả câm điếc nên Bò Đào trước giờ chỉ khóc lặng lẽ, không phát ra một thanh âm nào, ngay cả một tiếng nấc cũng không có, chắc vì vậy mà càng cảm thấy dày vò thống khổ hơn.

Quả nhiên trên người Quý Tử Thiên thật là thơm, Bò Đào khóc đã rồi, cũng không nhẫn tâm lấy mái tóc không tước của Quý Tử Thiên lau nước mắt, chỉ thuận thế chùi chùi khuôn mặt vào vạt áo của hắn.

Từ đầu tới cuối Quý Tử Thiên cũng chưa nói lời nào, chỉ vuốt vuốt đầu của Bò Đào.

Đội nàng khóc xong, mới thật cẩn thận hỏi "Bị người ta khi dễ phải không?"

Bò Đào châm chọc nửa ngày rồi chỉ nói "Thiên Sơn Tam môn xuất hiện tại Đại hội võ lâm gây náo loạn, ta bị người ta thấy Thiên Hoa Loạn Vũ."

"Thấy Thiên Hoa Loạn Vũ thì làm sao?"

Về mặt Quý Tử Thiên mờ mịt không rõ, hoàn toàn không biết tin vạt dính ước của mình hại Bò Đào mất nhà mất cửa.

Nhưng phản ứng này thật sự không nằm trong dự kiến của Bồ Đào, Bồ Đào cảm thấy nghi hoặc, liền cẩn thận hỏi "Quý Từ Thiện, người chưa bao giờ gặp phụ thân của người sao?"

Quý Từ Thiện buồn buồn nói "Không có, Gia gia chỉ nói phụ thân sau khi sinh ta rồi bỏ đi, ta chưa từng gặp qua phụ thân, cũng không biết ông ở đâu, đang làm gì, còn sống hay đã chết....."

Thì ra Quý Từ Thiện không biết mình là con của Giáo chủ Ma giáo! Lại càng không biết Thiên Hoa Loạn Vũ có ý nghĩa gì!

Bồ Đào kinh sợ, cũng may vừa rồi tuy ủy khuất nhưng chỉ thầm than trong lòng, nếu không Quý Từ Thiện đã bị nàng trách oan rồi.

Tóm lại lần gặp mặt này hai người mãi mê hàn huyên đến tận đêm.

Quý Từ Thiện thay áo ngoài, Bồ Đào thu thập chén trà rơi dưới đất.

Trò chuyện thỏa thuê, nhưng Quý Từ Thiện lại cứ bám riết không tha hỏi nàng vì sao không trở về nhà được, cuối cùng Bồ Đào hỏi "Ta tá túc nơi đây không được sao?"

"Đương nhiên là được rồi!" Quý Từ Thiện nở một nụ cười khiến nhật nguyệt nhất thời đều thất sắc "Người ở lại đây cả đời cũng được, chỉ tiếc là ta đã chuẩn bị sinh lễ đầy đủ, tính vài bữa nữa đưa đến Thượng Quan gia thôi....."

"Không thể nào!"

Bồ Đào vội vã nói.

"Tại sao??"

Quý Từ Thiện có chút mất hứng.

Bồ Đào không dám nhìn vào mắt hắn, nàng đã sớm là người của sư phụ, lúc trước thực không nên mơ hồ nhận Thiên Hoa Loạn Vũ của Quý Từ Thiện, do dự nửa ngày, Bồ Đào cảm thấy chuyện này tốt nhất nên nói rõ ràng ngay từ bây giờ.

Nhưng vừa muốn mở miệng ra nói đã bị một bàn tay của Quý Từ Thiện bịt miệng lại, Quý Từ Thiện nhíu mi, hốt hoảng kêu lên "Người đừng nói, lần đầu tiên ta gặp người là lúc người ngay cả xiêm y cũng chưa mặc. Gia gia nói một nữ hài tử bị người khác nhìn thấy thân thể như vậy sẽ không thể gả ra ngoài được. Lúc đó ta đã nghĩ ta nhất định sẽ cưới người, nhưng khi đó người đối với ta rất hung dữ. Ta do dự một hồi lâu, đợi đến khi người đi tham gia Bình Khí Phổ Bài Danh năm ấy, mấy tháng ta không gặp người, ta mới biết được ta một ngày không thấy người, ngay cả cơm cũng không muốn ăn."

Bồ Đào nghe vậy tâm hoảng ý loạn, lắc lắc đầu né tránh bàn tay của hắn, Quý Từ Thiện sử một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ bắt lấy nàng, lại đem bàn tay vô cùng mềm mại thơm tho chặn lên miệng nàng.

"Đừng nói gì hết, nghe ta nói xong đã, ta thích người, từng một lần....." hai má Quý Từ Thiện phồng hồng "từng một lần với người ngay cả miệng cũng đã hôn rồi, người là hôn thê của ta!!!!!!!!!"

Dứt lời mới từ từ buông tay ra, những lời Bồ Đào tính nói đều bị lời thổ lộ của Quý Từ Thiện làm cho nghẹn trở lại nơi cuống họng.

Thực... thực khó chịu.

Đối với Quý Từ Thiện, cho đến bây giờ đều là một loại cảm giác ám muội, Bồ Đào cảm thấy nếu mình đã có sư phụ, tuyệt không thể dây dưa không rõ với Quý Từ Thiện. Nhưng lời thổ lộ của Quý Từ Thiện lại khiến Bồ Đào ngậm miệng lại không nói được gì, lại nghĩ dù sao cũng phải nói rõ ràng, loại chuyện như thế này sao có thể kéo dài được. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt vừa tràn ngập thâm tình vừa chứa đầy chờ mong kỳ vọng của Quý Từ Thiện, giọng nói của Bồ Đào đột nhiên nghẹn lại, trong nháy mắt quên mất bản thân mình phải nói gì.

Đang xấu hổ, trong bụng phát ra tiếng kêu rột rột.

Bồ Đào đỏ mặt lên, Quý Từ Thiện lúng túng, vội vàng gọi hạ nhân bên ngoài dọn lên một bàn thức ăn thịnh soạn.

"Người vậy mà lại là tiểu Hầu gia....."

Bồ Đào nhìn thấy đồ ăn nhanh chóng được dọn lên, tự nhiên nhớ đến bộ dạng tham ăn hít hà bằng cái giọng non choẹt như con gà mái nhỏ của Liễu Thư Sinh kia.

Nhìn một bàn ê hề thức ăn, không biết tại sao Bồ Đào đột nhiên không thèm ăn gì cả.

Quý Từ Thiện phát tay cho hạ nhân lui ra, rất có phong phạm của hoàng tộc, bộ dạng của đệ tử con nhà thế gia. Hắn ân cần ngồi bên cạnh Bồ Đào, múc cho nàng một chén canh.

"Ta cũng chưa ăn gì hết!" Quý Từ Thiện ủy khuất nói "Ngày nào cũng một muốn chết đi được."

"Nghe nói ngươi phải nhập cung!"

"Đừng nói nữa....."

Quý Từ Thiên lập tức xụ mặt xuống "Còn không phải là vì chuyện sinh lễ của ngươi. Ta thật đáng thương mà!"

Chưa nói xong đã bị Bồ Đào nhét một cái bánh mì vào miệng bắt hắn im lại.

Lẳng lẳng ăn, giữa chừng Bồ Đào đột nhiên nói "Không biết từ nay về sau ta gọi ngươi như vậy có được hay không nữa....."

Thật ra những năm gần đây Bồ Đào vẫn quen gọi cả họ lẫn tên Quý Từ Thiên, cho dù có hơi bị dài nhưng cũng chưa từng thay đổi, nhưng mới đây nghe La Li - Tuyết gọi công tử Tây Môn gia là Tây Môn ca ca, lúc đó Bồ Đào đã tưởng tượng bộ dáng mình kêu Quý Từ Thiên là "Quý ca ca", chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, lập tức bỏ qua cách xưng hô này.

Vì thế lúc bình thường nàng kêu hắn là Quý Từ Thiên, lúc nàng tâm tình không tốt hoặc đánh thua hắn, nàng kêu hắn Quý tiểu quý, còn lúc vui vẻ chọc ghẹo hắn thì nàng kêu hắn là Quý đại mỹ nhân.

Nhưng hiện giờ thân thể người ta là một tiểu Hầu gia đường đường chính chính như vậy, những xưng hô ngày xưa cũng không thể dùng được nữa.

"Gọi Từ Thiên là được rồi."

Quý Từ Thiên đang múc canh ăn, đôi mắt bị hơi nóng bốc lên từ chén canh làm cho mắt hắn ướt át như phủ một tầng sương mỏng, trông thực tuyệt sắc.

"Được."

Bồ Đào thấy hắn cũng đã mười tám tuổi rồi, bằng tuổi với Mộ Dung Thân Phi, nhưng Mộ Dung Thân Phi đã là một thiếu niên già dặn, còn Quý Từ Thiên vẫn giống y như một hài tử.

Quý gia gia thật sự là đã bảo hộ tôn tử của mình quá tốt.....không bị cuốn vào thế sự..... lại khiến người ta cũng không đành lòng tổn thương hắn.

Chuyện tình cảm rắc rối cứ như vậy đã bị hai người vô ý quên bồng đi. Quý Từ Thiên vừa ăn vừa kể cho Bồ Đào nghe cuộc sống thống khổ suốt một năm nay của hắn như thế nào, sau đó lại vỗ bụng nói "Bồ Đào, nay ngươi thành người vô gia cư, nếu đã đến kinh thành này, xem ra là ngươi thật tâm muốn dựa dẫm vào bản Hầu gia, cho nên bản Hầu gia sẽ miễn tiền thuê phòng cho ngươi, còn tiền ăn uống thì cho ngươi thiếu sau này trả cũng được."

Bồ Đào nuốt chút nữa sặc phun ngum canh trong miệng ra, Quý Từ Thiên lại thu hồi nụ cười khoái trá lại, nghiêm mặt nói "Ngươi trốn đến Hầu phủ, xem ra là đã đắc tội với võ lâm trung nguyên, xuất đầu lộ diện cũng không tốt, vậy từ nay về sau phải ỳm khuất ngươi ở lại trong phủ này."

Cặp mắt Bồ Đào lập tức đỏ lên, chỉ lắc đầu mà không nói gì.

Sau đó Quý Từ Thiên kể lại chuyện không hay xảy ra hôm nay.

Thì ra Hoàng đế tuổi còn trẻ, lại cực kỳ sùng ái trưởng nữ của Vân lão hầu gia – Vân quý phi. Nhưng Vân quý phi trời sinh tính tình hoạt bát hiếu động, mang thai thái tử tương lai nhưng cả ngày nháo loạn không yên.

Làm Hoàng đế rầu rĩ vô cùng, sợ sảy thai mất đi hài tử.

Mãi đến khi Vân lão hầu gia dẫn Quý Từ Thiên đến bái kiến Hoàng đế và Quý phi xin truyền lại quyền thừa kế cho Quý Từ Thiên, mái tóc không tước của Quý Từ Thiên lập tức khiến Quý phi mê mẩn muốn chết, nên Hoàng đế hạ chỉ, mỗi ngày Quý Từ Thiên phải tiến cung để làm mẫu cho Quý phi họa.

Quý Từ Thiên nói xong, còn chỉ chỉ những bức họa ngổn ngang đầy bàn nói "Quý phi nói, họa là một quá trình để người ta hưởng thụ, nên vẽ họa xong rồi bèn đem tặng ta. Hoàng đế bệ hạ thấy Quý phi có thể yên lặng ngồi họa mà dưỡng thai, vui không chịu nổi, mỗi ngày đều thưởng cho ta một bảo bối, toàn bộ ta đều để dành làm đồ sinh lễ hết."

Thấy Bồ Đào chăm chú lắng nghe, mi mục như họa, Quý Từ Thiên trong đầu nóng lên, buồn bã đem sự cố ngày hôm nay kể ra.

"Hôm nay Quý phi bảo ta ôm con không tước, nói nó xứng với mái tóc của ta, bắt ta ngồi bất động cả ngày như cung thi vậy, ai dè đột nhiên con không tước kia lại dám tiểu trên người của ta!"

Bồ Đào khoái chí không kiềm được bật cười một tiếng, phun cả thức ăn trong miệng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đón Kịch

Kiếp sống của Bồ Đào ở Vân hầu gia phủ chính thức bắt đầu.

Khuya mới trở lại phòng, Liễu Thư Sinh lo lắng đủ điều vặn hỏi, Bồ Đào chỉ nói là nàng phải hầu tiểu Hầu gia vẽ tranh nên về trễ. Liễu Thư Sinh để dành cho nàng một chén canh nhỏ và com vẫn còn ủ nóng, lại còn lắng xăng chỉ bảo này nọ, nàng không khỏi cảm động.

"Nói mau, tiểu Hầu gia hình dáng ra sao?"

Tối nay tuy đã ăn rồi nhưng hò hét nói chuyện cả buổi, giờ Bồ Đào lại cảm thấy có chút đói bụng, liền ngồi xuống lùa com vào miệng, vừa ăn vừa làm ra vẻ thần bí, hoa hoa tay lên làm dấu nói.

"Gói gọn chỉ có ba chữ."

"Ba chữ gì?"

"Hồ ly tinh."

Liễu Thư Sinh dờ mặt ra.

Bồ Đào cảm thấy thập phần nhẹ nhàng khoan khoái, thật là thoải mái, nếu có Thượng Quan Khâm ở đây, đánh chết Bồ Đào cũng không dám ăn ngón ngấu đến nỗi dính com đầy mặt như thế này.

Lại càng không dám đi ngủ mà không thay vớ, chui vào quần mền mà chưa tắm rửa.

Hiện giờ những thói “ở dơ” này Bồ Đào đều được làm, đột nhiên nàng phát hiện mình đã hai ngày nay chưa tắm rửa, không khỏi có chút không thoải mái.

Cũng may phòng tắm ở Vân phủ này cũng tương đối tiện dụng, chia thành từng gian nhỏ riêng biệt giống như mao xỉ, mỗi gian đều che chắn kín kẽ nghiêm mật, cũng không phân nam nữ, đỡ cho Bồ Đào rất nhiều. Hơn nữa phòng ở cho hạ nhân cũng khá lớn, Liễu Thư Sinh và Bồ Đào chia ra mỗi người một giường đơn dựa vào tường đối diện nhau hướng nam – bắc trong phòng, phía đông bước vào cửa chính là hai cái tủ quần áo nhỏ, chính giữa là một cái bàn, phía tây là hai ô cửa sổ. Liễu Thư Sinh nhường cho Bồ Đào cái cửa sổ phía bên kia giường vì nó kín hơn, còn cửa sổ bên hắn nằm ngay hướng gió, lạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Bồ Đào vẫn lót trên giường thêm một bộ quần áo chưa mặc tới, bởi vì tính theo chu kỳ, nàng cũng sắp sửa bị cái kia rồi, nếu trên đệm giường vô duyên vô cớ dầm máu, sợ rằng sẽ náo loạn cả lên.

Bồ Đào còn thừa dịp tắm rửa đem giặt miếng vải bỏ đến mức trắng bóc ra, giặt đi giặt lại, sau đó lót bông vào, chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi ngày cái kia đến.

Chu kỳ cái kia của Bồ Đào thường không đều, hơn nữa trước khi cái kia đến nàng luôn đau bụng đến hoa dung thất sắc. Nhưng lần này Bồ Đào đã chuẩn bị kỹ, nên vẫn chưa có cảm giác gì, qua vài ngày sau Bồ Đào cũng không quan tâm đến việc này nữa.

Mấy ngày sau đó Quý Tử Thiên thật sự là bị Quý phi quán lấy không rời ra được, cũng may thời này triều đình phóng khoáng, dễ dãi, nam phong vô độ cũng không phải chuyện cấm kỵ gì. Vị hoàng đế trẻ tuổi lại tựa hồ không có cảm giác gì đối với Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mỗi ngày chỉ cần Quý Tử Thiên làm ái phi của hắn vui vẻ, có lợi cho bảo thai bảo bảo tương lai của hắn là hắn có thể an tâm xử lý triều chính.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Bồ Đào và Liễu Thư Sinh đến tiền viện nghe quản gia dặn dò việc làm hàng ngày xong, lại phải trải qua một buổi huấn luyện dạy dỗ của thị nữ ở Tây Uyển, mới đến giờ ăn sáng. Sau khi ăn như sói nuốt như hổ một chén cháo, hai cái bánh bao nhân thịt hầm, Liễu Thư Sinh muốn đến Tây viện học tập công việc quản sự, Bồ Đào liền lấy danh nghĩa thị đồng của tiểu Hầu gia nhân nhả ung dung đến Trung viện.

Trời cũng còn sớm, nếu còn ở Thượng Quan gia, giờ này Bồ Đào mới rời giường, nhưng vào Trung viện rồi nàng mới biết ra, Quý Tử Thiên đã sớm bị vùi tiến cung.

Trong phòng vô cùng sạch sẽ.

Trên bàn có vài bức họa lớn cuộn lại.

Mở ra một cái.

Một bạch y mỹ nhân dựa vào một gốc hoa đào đang nở rộ, cặp mắt đầy quyến rũ, ngón tay hững hờ, mái tóc dài ba màu trắng, đen, lam lẫn lộn xõa tung vương vãi vương ngang cành hoa đào, đóa hoa rơi xuống, bàn tay mỹ nhân tựa hồ bắt được một đóa hoa, đưa lên miệng ngậm.

Thực là mỹ hoặc chúng sinh, rung động lòng người. Nét bút đan thanh của Vân quý phi vẽ thật tuyệt hảo.

Phía dưới là lạc khoản.

"Họa cho đứa cháu ta yêu thích nhất, chúc hần sống lâu gặp thăm."

Khỏe miệng run rẩy, Bò Đào chưa gặp qua Quý phi này, nhưng cảm nhận được, Vân quý phi này thật mạnh mẽ.

Phải biết rằng Quý Từ Thiên vì bức họa này phải xõa tóc ngồi cả nửa ngày trời đến khi mặt trời đứng bóng vào giờ ngo, ngay cả trời cũng cố tình chơi hần, thời tiết hôm đó lạnh hơn ngày thường. Hần phải mặc một cái áo lụa tơ tằm mỏng dính ngồi chờ gió thổi cho đến khi đạt hiệu quả theo yêu cầu mong muốn của Quý phi nương nương. Lúc đó gió thổi quá lớn, hoa đào rơi rụng là tả đầy đầu, hần không khỏi phải lấy tay gạt qua một bên, lọt vào đôi mắt nghệ thuật của Quý phi. Quý phi lập tức bắt ngay lấy động tác diễn ra trong nháy mắt này, họa thành một bức "mị thái hoành sinh, liêu nhân tâm phách", đúng là thực vô nhân đạo, thực thảm vô cùng.

Nhớ tới đêm đó Quý Từ Thiên vừa nhắm mắt khóc vừa kể lể, Bò Đào vừa lật xem cuốn Kinh Thế Mỹ nhân đồ vừa không nhịn được cười.

Chợt thấy một tấm giấy nhỏ bị dè dưới nghiên mực trên bàn.

Bò Đào tò mò rút ra, thấy nét chữ đẹp đẽ của Quý Từ Thiên ghi lại một hàng nho nhỏ.

đề "Tiểu nương tử, ta tiến cung, ngươi ngủ dậy rồi đi dạo chơi đầu đó đi, đợi phu quân ta về rồi cùng nhau ngủ tiếp, sẽ mau về sớm, đừng quá nhớ ta."

Bò Đào lập tức đề bút viết tiếp phía dưới "Không cần về sớm, không nhớ chút nào."

Sau đó thông thả nhét tờ giấy dưới nghiên mực lại như cũ, dường như có thể tưởng tượng thấy bộ dáng tức giận đến mím môi mím lợi của Quý Từ Thiên khi đọc được những hàng chữ này.

Tâm tình nàng trở nên vô cùng tốt.

Nhân tiện dọn dẹp sơ sài lại thư án của tiểu Hầu gia một chút.

Bò Đào không có việc gì làm.

Cũng vừa đúng lúc đến giờ ăn cơm trưa.

Bò Đào chạy về Đông viện, Liễu Thư Sinh đang ăn đến thoải mái vui vẻ vô cùng, còn để dành cho Bò Đào một phần trông cũng không tệ.

"Chiều nay có một nhiệm vụ, nếu làm tốt sẽ được mười hai lượng bạc!"

Liễu Thư Sinh vừa ăn vừa nói.

Bò Đào mấy ngày nay đang sợ công phu suy kém đi, sợ phụ biết được nhất định sẽ không vui. Liễu Thư Sinh nói đến lần thứ hai Bò Đào mới hồi thần.

"Mười hai lượng!?"

"Ừ! Mười hai!"

Hai mắt Bò Đào sáng rỡ "Nhiệm vụ gì?"

Liễu Thư Sinh buông bát xuống, ra vẻ thần bí "Hôm nay là lễ hội tế miếu, chiếu theo lệ Đương kim thiên tử sẽ phái Tam thúc là Đàm Vương gia đi. Nhưng vì Đàm vương gia đã ngoài tám mươi, sức khỏe không tốt nên cháu đích tôn của lão là Đàm Từ Uyên sẽ đến miếu dâng hương cầu nguyện thay, nhân dịp phổ xá đông người này chúng ta sẽ....."

"Diễn kịch!?" Bò Đào hoa hoa tay ra dấu nói một cách khoa trương, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Liễu Thư Sinh vội vàng nói nhỏ nhỏ "Đây là một phi vụ tuyệt mật, lần trước ta chính là dựa vào những phi vụ như vậy mới đủ tiền mua vòng tặng tiểu Thúy đó!"

"Không phải ngươi nói ngươi mua vòng tặng tiểu Thúy bằng tiền dành dụm nửa năm của ngươi sao?"

"Ài! Có bạc trong tay.....rồi nói sau..... Ta là ca ca ngươi đương nhiên là phải chiều cổ cho ngươi rồi.....xong vụ này đi rồi chúng ta mua họa đồ xem....."

Liễu Thư Sinh vô tâm nói.

Nói về họa đồ, tinh thần Bò Đào đột nhiên phấn chấn lên.

Lần trước bản tuyệt phẩm họa đồ bị rớt vào mao xí kia vốn là nỗi đau cả đời của nàng.

Đã từ lâu mong có một cơ hội kiếm lại một quyển như vậy.

Giờ vừa đúng lúc.....

Bồ Đào xoa xoa hai tay vào nhau đắc ý.

Buổi chiều hai người liền thay đổi trang phục, mặc đồ dạ hành, đeo khăn che mặt.

Chọn một nơi kín đáo yên tĩnh trốn ở đó, đợi cho tên Đàm Từ Uyên bộ dạng thư sinh kia bảo người hầu chờ ở ngoài, một mình tiến vào, liền nhảy ra, một người che miệng một người bắt trói hai tay hắn lại, vừa lôi vừa kéo một nam nhân cao lớn còn hơn Bồ Đào và Liễu Thư Sinh một cái đầu đến ngõ nhỏ.

Thật ra tên Đàm Từ Uyên này mặt mũi thanh tú, dáng người to cao, cũng không đến nỗi tồi, chỉ vì là người văn chương tao nhã, ưa đọc sách nên đương nhiên là tay trói gà không chặt.

Bồ Đào và Liễu Thư Sinh đè hắn xuống trói lại, bịt miệng hắn lại. Lúc Liễu Thư Sinh cúi xuống roi cái khăn bịt mặt, lộ ra gương mặt hắn đang nhe răng ra cười.

"Dù sao hắn cũng không nhìn thấy." Bồ Đào trong lòng đang xem thường, chợt nghe Liễu Thư Sinh ngân giọng lên ca "Tiểu mỹ nhân, cười một cái cho gia xem nào!"

Đàm Từ Uyên không cười, nhưng Bồ Đào thiếu chút nữa sặc cười ra tiếng.

Nhìn đến mức đau bụng a.

Đàm Từ Uyên đang phẫn nộ nhìn Liễu Thư Sinh, đột nhiên một vị công tử tuấn tú con nhà giàu phong độ ngất trời xuất hiện.

"Tiểu tặc không được làm vậy! Nơi này là dưới chân thiên tử a!"

Nói xong lấy tay đẩy một cái, chưa kịp đứng tới Liễu Thư Sinh, Liễu Thư Sinh đã kêu to ai da ai da rồi lăn lộn trên mặt đất. Đàm Từ Uyên trừng lớn đôi mắt nói không nên lời, Liễu Thư Sinh vội vàng kéo tay Bồ Đào chạy trốn, liếc qua liếc lại chạy vào một con ngõ nhỏ ít ai để ý.

Vị cảm y thanh niên kia ra tay cứu được Đàm Từ Uyên, được cảm tạ, còn được mời đến Đàm vương phủ uống rượu.

Đội Đàm Từ Uyên đi rồi, cảm y công tử mặt mày hớn hờ, ngoắc gọi đám người Bồ Đào đi ra, thưởng cho mỗi người một đỉnh bạc sáng lóa!

Bồ Đào và Liễu Thư Sinh diện mạo phơi phới, cao hứng đắc chí phấn khởi trở về, hai người quyết định đi Xuân Hoa phường mua một bản Xuân Cung họa đồ mới nhất xem.

Nào ngờ mới vừa quẹo qua con ngõ nhỏ đi đường tắt, đột nhiên thấy một thân ảnh chặn trước mặt hai người.

Dáng người dong dỏng cao, mắt sáng hữu thần, dung mạo thanh tú tuyệt trần, không phải Đàm Từ Uyên thì còn là ai!

"Hai vị chơi đã chưa?"

Đây là lần đầu tiên Bồ Đào nhìn kỹ Đàm Từ Uyên, phát hiện ra người này rõ ràng biết võ công!!

Liễu Thư Sinh đã sợ tới mức ngã ngồi xuống dưới đất, Bồ Đào định thân lại, đang tính đường chạy, bỗng dưng thân hình Đàm Từ Uyên chợt động, dùng thủ pháp Cẩm Nã thủ cao thâm quấn lấy cổ tay Bồ Đào như rắn.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đòi thưởng

Như thế này không được!

Bồ Đào trơ mắt nhìn bàn tay trắng nhợt chụp lấy cổ tay nàng, nhận ra đó chính là chiêu Phân Cân Đoạn Cốt Thủ ngoan độc tàn hại, vô cùng kinh hãi, theo bản năng đã đoán được lộ tiếp theo của chiêu thức này, liền chuyển cánh tay né tránh, nhưng vẫn bị móc lấy tay áo, xé rách hết nửa ống tay áo. Nhất thời nửa cánh tay vừa mới tắm rửa sạch sẽ liền lộ ra, màu da trắng nõn nà tương phản với màu đen của bộ trang phục dạ hành đang mặc, dễ nhìn vô cùng.

Liễu Thư Sinh chưa từng gặp qua cảnh tượng bậc này, trong chớp mắt té xỉu.

Trong lòng Bồ Đào thầm mắng “ca ca” này thật chẳng nghĩa khí gì cả, bên này Đàm Từ Uyên cầm nửa ống tay áo cười nói "Có thể tránh được Tuyết Xà Cầm Nã Thủ của ta, đương kim võ lâm này cũng không có đến mười người. Rốt cuộc ngươi tại sao lại đến đây?"

Bồ Đào cắn môi dưới, quyết định dù bị đánh chết cũng không lên tiếng. Nhưng bên kia Liễu nhi “chân dài da trắng” đang trợn hai mắt trắng dã té xỉu, nàng lại không thể cứ mặc kệ hần như vậy. Biết rõ ràng là phí lời nhưng không thể không nói, bèn quơ cánh tay lên ra dấu nói “Đàm Từ Uyên không phải là người đọc sách thánh hiền hay sao? Tại sao ngươi lại biết võ công?"

"Ngươi cầm điếu?" Đàm Từ Uyên ngừng một chút, neho đôi mắt lại nói "Không lẽ ngươi là Thượng Quan Kinh Hồng đã từng làm cả võ lâm khiếp vía, hiện giờ lưu lạc đến nỗi phải làm những giao dịch bậc này?"

Bồ Đào chấn động mạnh, đang muốn hoa hoa tay lên ra dấu trả lời nhưng chợt đứng lạng ra suy nghĩ, không hiểu tại sao nàng lại dễ dàng bị người khác nhận ra như thế này.

"Thật đúng lúc, vốn dĩ ta muốn giết ngươi, nhưng chi bằng ta bắt ngươi mang đến Minh chủ võ lâm lĩnh thưởng."

"Ngươi là Vương gia mà còn thiếu thốn gì!"

Bồ Đào phẫn nộ hoa tay ra dấu nói.

"Vậy ngươi thừa nhận rồi sao?" Đàm Từ Uyên neho lại con ngươi màu hổ phách "Bổn vương cũng đang nhàm chán, vốn thích xem người khác chịu khổ! Còn chưa kể đến việc ngươi dám đùa cợt ta, làm người ăn ở phải có hậu một chút, nếu đã diễn kịch thì phải có khả năng chịu trách nhiệm vở kịch của mình."

Bồ Đào bị lý luận này của hần làm giật mình kinh hãi, nhân cơ hội Bồ Đào đang ngẩn ngơ, Đàm Từ Uyên tung một chưởng đến ngực của Bồ Đào. Bồ Đào mất thấy một chưởng kia có sơ hở, đào mất một cái đã suy nghĩ ra một cách.

"Bình!"

Bàn tay của Đàm Từ Uyên dán sát vào ngực của Bồ Đào, nội lực hung hãn tràn vào công kích, tuy Bồ Đào vận Ngưng Vũ thần công lên chống lại, nhưng vẫn bị chấn động đến mức muốn nôn mửa, đầu vầng mắt hoa. Đột nhiên Bồ Đào mở miệng, phát ra tiếng thét chói tai.

"Nha a a a a!! Người đầu mau cứu mạng nha nha nha!!!! Có người giờ trò lưu manh a a a a a!!!"

Bàn tay của Đàm Từ Uyên như bị điện giật nhanh chóng thu hồi lại, lui về phía sau hai bước, chung quanh vốn là phố phường đông đúc, lúc đó có không ít người nháo nhào hướng bên này chạy lại.

Sau khi hần chấn động không hiểu vì sao nội lực của mình bị ngăn cản lại, mà cảm giác dưới tay lại mềm nhũn như thế. Lúc này chỉ nghe thấy dưới tấm khăn che mặt của “công tử Thượng Quan Kinh Hồng” đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Nhanh như chớp giật, Bồ Đào đợi Đàm Từ Uyên lui về phía sau vài bước, khoảng cách đủ an toàn, lập tức cầm miệng, thu hồi tiếng la, nâng tay kéo Liễu Thư Sinh nhảy lên nóc nhà.

"Khoan đã! Rốt cuộc ngươi là ai?" cước bộ Bồ Đào khẽ ngừng một chút.

Đàm Từ Uyên đứng bên dưới cả giận nói "Tóm lại bổn vương sẽ nhớ kỹ ngươi!"

"Hạng người tâm ngoan thủ lạt như ngươi, ta cũng sẽ nhớ kỹ!"

Tiếng nói trong trẻo của Bồ Đào vang vọng trong không trung mơ hồ mang theo chút ý cười. Sau nàng lại cảm thấy kinh dị vạn phần, cân nhắc tự nhủ từ nay về sau không thể làm những phi vụ như thế này nữa, không khéo ngay cả cái mạng nhỏ cũng không tự bảo vệ được, Đàm Từ Uyên này giả bộ khéo như vậy, hần đã sớm nhìn rõ toàn bộ mưu kế của phi vụ này, sợ rằng vị công tử tự cho mình là thông minh kia không biết cũng gặp kết cục thể thảm cỡ nào rồi.

Kiệt sức trở về phòng.

Bồ Đào tự mình hóp một ngụm nước phun cho Liễu Thư Sinh tỉnh lại.

Hần hừ hừ á á nửa ngày đầu óc mới tỉnh táo lại.

"A! Ta còn sống!?"

"Còn chưa có chết đâu!" Bồ Đào sầm mặt lại hoa hoa tay ra dấu nói, nàng vừa trở về đã thay ra một bộ trang phục sạch sẽ.

"Người nợ buông tha chúng ta sao!?"

"Đàm Từ Uyên đã sớm phát hiện, mắng chửi ta một phen, tịch thu hết bạc rồi."

Bồ Đào hoa tay làm dấu nói ra vẻ rất mất hứng, Liễu Thư Sinh nuốt nuốt nước miếng, lẩm bầm nói "Được rồi, ta biết rồi, mất rồi thì thôi, ta tìm cách

khác....."

Bồ Đào không nói gì.

Thật ra Bồ Đào đã âm thầm tịch thu mười hai lượng bạc của Liễu Thư Sinh, coi như là lộ phí công hấn về phòng. Lúc dùng cơm chiều còn đấm chiêu, vừa nghĩ thầm trong bụng khi nào thì lên đi mua quyền họa đồ tinh tú kia được, vừa cân nhắc Đàm Từ Uyên là loại người gì.

Bồ Đào cảm thấy Đàm Từ Uyên này không đơn giản chút nào.

Nàng dò hỏi Liễu Thư Sinh, chỉ biết Đàm Từ Uyên địa vị bình thường, lại là một người đọc sách thánh hiền nổi danh. Loại hình tượng này của hấn đã khắc sâu trong lòng mọi người, không ai nghĩ hấn có liên quan gì đến võ công, hôm nay hấn giết không được nàng, sợ rằng ngày sau sẽ nổi sóng gió.

Bồ Đào cho rằng, Đàm Từ Uyên giấu diếm võ công, tuyệt đối có nguyên nhân gì đó mà không muốn cho ai biết. Mà không ai biết Đàm Từ Uyên biết võ, cũng chỉ có một lý do.

Đó chính là Đàm Từ Uyên đã giết người diệt khẩu.

Lúc Bồ Đào giao đấu với hấn đã nhận ra, người này tâm địa bất chính, bản tính ngoan độc, giỏi giả vờ, thù sâu hận dai. Bị hấn nhớ kỹ thực không phải là chuyện tốt gì.

Hơn nữa lúc ấy nàng kéo Liễu nhi chạy chặt vật như vậy, nếu hấn cương quyết đuổi theo thì bọn nàng đã mất mạng rồi. Chẳng lẽ hấn có ý buông tha cho bọn nàng?

Tóm lại mười hai lượng bạc đổi lấy mấy ngày ăn ngủ không yên.

Lúc Bồ Đào lên ra ngoài mua Xuân Cung đồ đã thăm van vái ngàn vạn lần đừng gặp người này nữa.

Cơm chiều theo thông lệ ăn chung với Quý Từ Thiển.

Son hào mỹ vị.

Vì là tiểu Hầu gia nên bữa cơm tự nhiên là thịt cá ê hề, nhưng Quý Từ Thiển cẩn thận để ý, phát hiện Bồ Đào không thích động vào cá, nên tối nay liền bày một bàn đủ thứ món ăn chế biến từ nhiều loại nguyên vật liệu khác nhau.

Bồ Đào mấy ngày nay khẩu vị rất tốt, có lẽ là trước đây ngồi xe ngựa bị đói quá.

Quý Từ Thiển liền kể lể cho Bồ Đào nghe hấn trong cung gặp chuyện ủy khuất như thế nào, lại thêm mắm dặm muối nhấn mạnh hấn mất công mất sức chịu gian khổ như thế nào để chuẩn bị sinh lễ cưới nàng.

Cuối cùng còn mặt dày đòi nàng phải thưởng công.

Hôn hai bên má còn chưa chịu, đòi phải hôn miệng.

Bồ Đào tức giận cho hấn một tát tay, Quý Từ Thiển ôm nửa bên mặt, môi mấp máy, nước mắt lưng tròng, bộ dạng đáng thương vô cùng.

Chịu không nổi, Bồ Đào cắn cắn môi, kéo Quý Từ Thiển đang sụt sịt như muốn khóc qua, biết rõ là hấn đang giả bộ, nhưng vẫn không kèm chế được đau lòng, nhẹ nhàng khấn mỗi mình lên môi hấn.

Quý Từ Thiển lập tức cả gương mặt tuyệt mỹ tỏa sáng, ánh mắt lấp lánh như ngọc, thu hồi vẻ ủy khuất, ngồi cười ngây ngô.

Mấy ngày nay mỗi ngày Bồ Đào đều bị Quý Từ Thiển đòi thưởng “hôn miệng”, rồi cả đêm nhìn về ngáy ngốc kia của hấn, vì thế ban ngày càng lúc càng tâm phiền ý loạn.

Tính tình cũng đâm ra cáu gắt, Liễu Thư Sinh sợ tới mức vô cùng căng thẳng, hấn oán giận nói "Bồ Đào, người gần đây thực khủng bố nha, nếu người không phải là nam, ta thực nghĩ rằng người còn đang có thai."

Một câu vô tâm này của hấn khiến Bồ Đào giận tới mứcmột bàn tay đập trên bàn cái rầm, bao nhiêu bình trà chén trà trên bàn đều bị chấn động mạnh, Liễu Thư Sinh sợ tới mức mím môi lại, thấp phẫn ủy khuất.

Rốt cuộc Bồ Đào cũng phát hiện thân thể của mình khác thường, bụng của nàng bắt đầu trở nên không thoải mái. Mặc kệ bó ngực như thế nào đều cảm thấy khó chịu, hô hấp không thuận, tinh thần uể oải, càng ngày càng thích ngủ nhiều.

Bồ Đào nghĩ tới nghĩ lui, vào một đêm trăng sáng ít sao, điểm huyết ngủ của Liễu nhi rồi đi thẳng đến Trung viện.

Quý Từ Thiển đã thay đồ ngủ, quần mền mơ mơ màng màng, bị Bồ Đào dựng dậy, kéo ra sân viện gió lạnh thổi vù vù.

"Rút kiếm của ngươi ra đi."

Bồ Đào bắn ra cơ hoành, Thiên Hoa Loạn Vũ tràn ngập chân khí "Mấy ngày nay ta cảm thấy không được thoải mái, đúng là không thể ngừng luyện võ được."

"Cái gì.....vậy ta....."

"Luyện võ với ta, giống như trước kia vậy."

"Ta hy sinh thời gian ngủ để luyện võ với ngươi, ngươi phải hôn ta mới được."

Bồ Đào nhú mi, trực tiếp một thương đánh thẳng tới.

Tội nghiệp cho hoa đào vừa nở trong viện, bị cuốn bay lên trời, rồi lại rơi xuống đất, như một cơn mưa mùa hè màu hồng phấn.

Đánh được một canh giờ, hai bên chỉ dùng ba chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh nhưng lại đánh ra vô số hoa chiêu.

Thêm một canh giờ nữa trôi qua, Bồ Đào ngừng lại, cảm thấy chịu hết nổi.

"Nghỉ ngơi một chút đi." Quý Tử Thiên nắm tay nàng ngồi xuống bệ cửa, còn lấy áo khoác thêm cho Bồ Đào, sợ nàng lạnh.

"Ta cảm thấy lúc này ta sao sao đó!"

Bồ Đào vẫn nhú mi.

"Còn bây giờ thì sao?"

Quý Tử Thiên kéo Bồ Đào qua, để đầu của nàng tựa vào vai của hắn.

"Bây giờ..... không biết nói sao.....chỉ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nhưng đã có thể quên nhiều suy nghĩ rối rắm trong đầu."

Ngừng một chút, Bồ Đào nhẹ nhàng nói "Lúc sử Thủy Nguyệt Phiêu Linh, ngoại trừ thương pháp ra, đầu óc không nghĩ đến cái gì cả."

"Gặp chuyện gì phiền lòng phải không?" Quý Tử Thiên hỏi "Nói nghe xem nào?"

Bồ Đào suy tư xem có thể nói chuyện nào.

Ví dụ như nàng lo lắng cho Thượng Quan Khâm, chuyện này không thể nói. Nàng muốn lên xem Xuân Cung họa đồ nhưng lại không có cơ hội nào, chuyện này cũng không thể nói. Còn những chuyện phiền phức khác như Đại hội võ lâm...vân...vân...thậm chí là quan hệ rắc rối phức tạp giữa nàng và Quý Tử Thiên, những lời này cũng làm sao mà nói được.

Do dự nửa ngày, Bồ Đào chọn ra một chuyện không nhạy cảm nhất.

"Ngươi có biết Đàm Tử Uyên hay không?"

"Đàm Tử Uyên, tôn tử bảo bối của Đàm lão Vương gia, năm nay hai mươi tuổi, người trên kẻ trước khắp thiên hạ này ai cũng đều biết hắn. Một năm trước ta đến kinh thành này đã gặp qua hắn tại Quỳnh Lâm yến, đó là lần hắn đỗ đạt trạng nguyên, ta chỉ biết là hắn không ham mộ vinh hoa phú quý, từ chức về nhà phụng thị lão gia gia đã tám mươi tuổi của hắn....."

Nói đến đây hai mắt Quý Tử Thiên đỏ lên.

Bồ Đào đột nhiên phát hiện có điều kỳ lạ, trên tay Quý Tử Thiên chẳng phải là Thiên Hoa Loạn Vũ hay sao?

"Cái này là của gia gia."

Quý Tử Thiên nhìn theo ánh mắt của Bồ Đào, thân nhiên nói "Gia gia nói không nghĩ rằng tuy tránh mặt đến phút cuối cùng, người yêu của ông lại chết, Thiên Hoa Loạn Vũ cũng chết theo, ông để lại cho ta phòng thân."

Bồ Đào vỗ vỗ vai Quý Tử Thiên, thật cẩn thận hỏi "Vậy Quý gia gia đâu?"

"Đi canh giữ mộ phần cho vị thúc thúc kia rồi, nói là.....phải canh giữ cho đến chết....."

Quý Tử Thiên chớp nhanh mắt, có chút ươn ướt, lại nghĩ nếu bị Bồ Đào nhìn thấy sẽ mất mặt, tiện thể ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời.

Bồ Đào vói tay kéo gương mặt của Quý Tử Thiên xoay lại.

Thấy dưới ánh trăng, lông mi của hắn như dính bột nước.

Chỉ trong nháy mắt, tận đáy lòng nàng đột nhiên chua xót mềm nhũn ra, trong mắt Bò Đào, tất cả mọi thứ trong viện này và Quý Tử Thiển như đang phát ra một tầng ánh sáng nhu hòa.

"Gia gia không cần ta nữa, cho nên ít nhất người.....ít nhất người không được bỏ ta....."

Quý Tử Thiển hạ mi mắt nhìn xuống, ánh mắt mê loạn càng tăng thêm vẻ thập phần bất lực.

Bò Đào đối diện với ánh mắt như vậy của hắn, nhất thời thất thần, kéo đầu của hắn qua, không chút do dự hôn lên môi của Quý Tử Thiển.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hồng Dạ

Bò Đào chuyện khác thì không rành chứ hôn là nàng rành nhất hạng.

Lúc Quý Tử Thiển hôn lại cứ trùng lớn cặp mắt, đợi Bò Đào thuận thực tách môi của hắn ra, thâm nhập vào miệng hắn, hút lấy hơi thở đàn hương của hắn, sau đó cuốn lấy cái lưỡi đang ngây ngốc kia của hắn, tới tới lui lui dò tìm một hồi, cuối cùng cả hai cái lưỡi quấn quít lấy nhau triền miên không rời.

Thấy Bò Đào nhắm mắt lại, lúc này hắn mới nhắm mắt lại, cùng nhau đắm chìm vào màn đêm.

Không lâu sau, Bò Đào đã bị Quý Tử Thiển đẩy ra, Quý Tử Thiển thở có chút nặng nhọc, ánh mắt rã rời "Ta đã từng thấy người khác hôn đầu lưỡi, vốn cảm thấy ghê tởm....."

Mặt Bò Đào nhanh chóng đen sầm lại.

Quý Tử Thiển cuống quýt nói "Nhưng mà đầu lưỡi của Bò Đào thật nhuyễn thật thơm quá chừng!" Dứt lời nhẹ nhàng ôm chặt lấy Bò Đào, hạ mi mắt nhìn xuống, hàng lông mi thật dài cong vút như cánh bướm "Ta cảm thấy vô cùng thoải mái."

Dứt lời ánh mắt mê ly, tầm mắt lại chậm rãi di chuyển đến đôi môi ướt át của Bò Đào, tựa hồ muốn hạ môi xuống hôn tiếp.

Bò Đào lấy tay chặn miệng của Quý Tử Thiển lại.

"Vừa rồi đầu óc ta không tỉnh táo, người đừng để trong lòng!"

Bò Đào nội tâm giằng co, không dám nhìn ánh mắt của Quý Tử Thiển, nhưng nghe được thanh âm của hắn nhất thời tràn ngập mất mát "Tại sao?"

"Bởi vì....." Bò Đào há miệng thở dốc, trong đầu mơ hồ hiện lên đôi mắt đỏ hoe và bộ dáng thập phần bất lực của Quý Tử Thiển.

..... Gia gia không cần ta nữa.....

..... Ít nhất người..... Ít nhất người không được bỏ ta.....

"Không tại sao cả..... Nam nữ thụ thụ bất thân....." Bò Đào chớp chớp cặp mắt, cảm thấy rối loạn, trên mặt chỉ lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Quý Tử Thiển giật mình, lăm bắm nói "Bò Đào, người cười trông thực ngốc."

Bò Đào nhất thời bốc hỏa, Quý Tử Thiển sờ sờ mũi, co giò chuẩn bị chạy, đột nhiên nghe tiếng gà gáy, lúc này hai người mới ý thức được là mình đã náo loạn cả đêm.

"Đi ngủ đi."

Quý Tử Thiển kè sát lại, cùng Bò Đào ở chung nhiều năm như vậy, hắn thập phần hiểu rõ Bò Đào.

Ví dụ như Bò Đào cực kỳ ngoan cố, đánh không nổi nữa cũng nhất quyết không chịu thua, nhưng bước chân hư nhược, xiêu xiêu vẹo vẹo, rõ ràng là ánh mắt thanh tỉnh, nhưng thần trí dường như đã muốn hôn mê.

Sau này Quý Tử Thiển thường chủ động ngừng luyện võ, kêu gia gia đưa Bò Đào về ngủ.

Quý Tử Thiển cũng vậy, nếu hắn mệt hắn cũng không lên tiếng, nhưng Bò Đào biết rõ, lúc nào Quý Tử Thiển nói chuyện mà chữ nọ xọ chữ kia không rõ ràng, đầu lưỡi riu lại như say rượu là hắn chỉ muốn lăn ra ngủ.

Gà đã gáy sáng, chỉ còn chưa đầy hai canh giờ nữa Quý Từ Thiên phải tiến cung, Bò Đào nghĩ, liền từ biệt Quý Từ Thiên, chạy về phòng.

Có lẽ Quý Từ Thiên quá mệt, quả nhiên hần hăm hồ nói gì đó không rõ ràng, Bò Đào nhủ mi, Quý Từ Thiên lại lắc lắc đầu, sau đó trở về phòng ngủ.

Thật ra Quý Từ Thiên muốn nói là, người ở lại phòng ta ngủ đi.

Nhưng Bò Đào lại nghĩ rằng hần quá mệt nên nói lịu lười lại không rõ ràng, mà Quý Từ Thiên da mặt mỏng, không dám lập lại câu này lần thứ hai.

Mắt thấy trời đã tờ mờ sáng.

Bò Đào chân đông đá chân tây về thẳng Trung viện, lúc này mới nhận ra, nàng đã mệt vô cùng.

Không biết nếu Thượng Quan Khâm cực kỳ mệt, bộ dạng sẽ ra sao.....

Bò Đào lắc lắc đầu, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng mệt mỏi cực kỳ của Thượng Quan Khâm. Chỉ biết là sư phụ chú trọng dưỡng sinh, chỉ cần là hơi mệt nhọc một chút là liền tìm một nơi nào sạch sẽ tĩnh lặng ngủ ngay.

Trước kia Bò Đào luyện võ trong sân, Thượng Quan Khâm cho dù có mệt nhọc cũng không muốn trở về một mình, tại gốc cây đào dọn sạch sâu rồi ngủ ngay ở đó.

Mũi nàng có chút chua xót, Bò Đào dừng lại đứng trong viện, đột nhiên nghĩ, nàng cũng đã đến đây được một tháng rồi, có nên trở về rước sư phụ hay không.

Phải sư phụ bị thương, không biết có bị ho khan hay không, rồi không biết có ảnh hưởng gì đến giọng nói hay không, mỗi đêm có ngủ được hay không.

Bò Đào hoảng sợ suy đoán đến nhiều khả năng, đột nhiên tưởng tượng, Thượng Quan Khâm lớn hơn nàng chừng tám tuổi, nàng lại trứ nhan trẻ mãi không già như yêu tinh thế này, tuy sư phụ mỹ nhưng đến sáu mươi tuổi cũng phải già đi, không bằng như vậy, đợi khi tìm được sư phụ nàng sẽ dắt hần đi tìm một nơi vắng vẻ không có ai, đem Thủy Nguyệt Phiêu Linh truyền lại cho sư phụ..... Như vậy sư phụ cũng sẽ có thể mãi mãi xinh đẹp.....

Nhưng mà..... Nhưng mà chuyện này tuyệt không thể để cho Từ Thiên biết, làm như vậy thực có lỗi với tiểu tử này, nhưng mà nộ hôn vừa rồi kia.....cũng không biết nàng bị sao nữa, thật sự là điên rồi.

Vừa nghĩ vừa cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Những lúc như thế này Bò Đào thường sẽ vô cùng minh mẫn quyết định dứt khoát, nhưng nay chỉ lắc lắc đầu, sau đó không muốn nghĩ đến chuyện phiền lòng này nữa.

Trở về ngủ thôi.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Bò Đào nghe được một tiếng động nhẹ.

Tuy phát ra tiếng động cực nhỏ nhưng di chuyển mau vô cùng.

Đầu óc đang mơ màng buồn ngủ đột nhiên tỉnh hần ra!

Trên nóc nhà có người!!

Trong Hào phủ này, nếu trên nóc nhà có người, chỉ có thể là thích khách hoặc là sát thủ!!

Không hề nghĩ ngợi, Bò Đào phi thân lên nóc nhà, quả nhiên thấy một thân ảnh màu hồng đang đi về hướng tẩm cung của Quý Từ Thiên.

"Đứng lại!!"

Bò Đào quát nhẹ, người nọ ngừng lại một chút, lập tức bay đi về một hướng khác.

Bò Đào không hề suy nghĩ gì vội đuổi theo sau. Thật ra lúc này Quý Từ Thiên mới vừa đặt đầu xuống gối, lại không hề cảm thấy buồn ngủ một chút nào, nhớ lại nộ hôn ướt át ngọt ngào vừa rồi, liền cảm thấy cả người nóng lên khó tả.

Thật ra hiện giờ là buổi sáng, lại vừa trải qua một đêm thân mật như vậy, hễ là người bình thường thì ham muốn tình dục đều trời dậy. Nhưng hài tử này lại thuần khiết ngay thơ đến mức có một không hai khắp cõi trời đất này, nếu người cha yêu nghiệt của hần mà biết được chắc sẽ tức đến chết, hần lại không hiểu rõ chuyện này, mà gia gia cũng không dạy cho hần.

Nhưng trước kia hần cũng đã từng gặp qua ở đâu đó rồi, Quý Từ Thiên miên man suy nghĩ, hai tay dần dần sờ soạng thân thể của mình.

Rốt cuộc cũng tìm được nguyên nhân bắt nguồn từ đâu, lúc này nhớ lại bộ dáng Bò Đào hôn hần, rồi tự giải tỏa.

Sau đó ở đầu giường hôn hěn cả nửa ngày, mặt đỏ muốn chết, cũng may hài tử này còn chưa ngốc đến nỗi nghĩ rằng mình bị đái dầm.

Nhưng vẫn lén giấu tấm mền bản dưới nệm, tính âm thầm tự giặt lấy một mình.

Sau đó hết hơi hết sức, thư thân sảng khoái chìm vào giấc ngủ.

Còn vừa rồi, hẳn tự gây sức ép một phen, sau đó cho phóng vào trong chiếc mền, ở thời khắc máu chót hẳn còn cắn chặt lấy góc mền.

Tóm lại xấu hổ đến mức không dám phát ra tiếng động, cũng không có để ý nghe thấy trên nóc phòng của mình là hai người đang truy đuổi nhau.

Nói đến chuyện Bồ Đào đuổi theo người kia vào đến Thiên viện, trên nóc nhà nhìn thấy mấy thị vệ canh cửa đang dựa vào lò sưởi ngủ mê man.

Người nọ thân hình cực nhanh, Bồ Đào lại đang vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, quả thật là lực bất tòng tâm.

Mất thấy có lẽ sẽ đuổi theo không kịp nữa thì người nọ lại đột nhiên dừng lại, nhanh nhẹn tiến vào một phòng trong Thiên viện.

Bồ Đào do dự một chút đứng lại cạnh cửa, thấy hẳn không có sát khí, cũng không biết là ai.

Cửa phòng rộng mở, người nọ đứng trong phòng, đối diện với Bồ Đào.

Nhất thời Bồ Đào như bị thôi miên bởi bộ trang phục đồ chói của hẳn, không khỏi ngẩn người ra.

Đúng là Hồng Dạ!

Là Hồng Dạ đã hại nàng thân bại danh liệt!!

"Người đến đây làm gì!"

Bồ Đào không chút khách khí hoa hoa nắm đầm lên.

"Người ở đây nhàn hạ thông thả, hưởng phúc vui vẻ quá hen, có muốn biết võ lâm đang xảy chuyện đại sự gì không?"

"Không muốn biết, không phải người đến đây để hại người sao, mau cút đi!"

"Hừ! Nhìn bộ dạng hung hăng của người kia."

Hồng Dạ mở thanh vũ phiến ra, Bồ Đào nhất thời tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, nhưng Hồng Dạ chỉ lắc lắc, phe phẩy cây quạt, thổi mái tóc màu nâu đỏ của hẳn bay bay.

"Ta đến để giết người. Vân tiêu hầu gia kia chết chắc rồi, người trừng mắt lớn như vậy để làm gì? Chiêu thức của ta thập phần quỷ dị ngoan độc, đều là sát chiêu đòi mạng, nhưng khi tấn công chỉ sử mỗi lần một chiêu, người có biết tại sao không? Bởi vì Thiên Sơn Tam Môn là một tổ chức sát thủ a, ta đương nhiên cũng là một sát thủ, xuất chiêu là phải đoạt mạng đối thủ ngay, nếu không thành công thì phải lập tức chạy trốn liền, không thể ở lại để mất mạng được."

"Ai kêu người đến đây giết hẳn?!"

Bồ Đào hoàn toàn bị lời nói của Hồng Dạ làm cho chấn kinh, bất chấp sự ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi, nàng tự nhủ phải bảo vệ mạng của Quý Tử Thiên bằng bất cứ giá nào!

"Cái này ta không thể nói cho người biết được!" Hồng Dạ nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi, vừa thổi vừa nói "Đây chính là nguyên tắc trong nghề sát thủ, phải giữ bí mật lai lịch của người giao dịch"

Bồ Đào ba một tiếng bắn ra cơ hoàng, cầm Thiên Hoa Loạn Vũ trong tay, Hồng Dạ vội cười nói "Quên đi, hôm nay gặp người, ta sao có thể còn đắc thắng bằng một chiêu được nữa, chỉ có thể chạy trốn thôi."

Bồ Đào nắm thương, không muốn lên tiếng nói chuyện, cũng không có cách nào khác ngoài cách dùng tay ra dấu, vì thế dùng ánh mắt nói với hẳn "Muốn giết Quý Tử Thiên, người đừng hòng thoát khỏi Thiên Hoa Loạn Vũ."

Không ngờ Hồng Dạ một thân màu đỏ chói lọi trông không giống một sát thủ dạ hành chút nào, khi hẳn điểm chân phi thân, Bồ Đào phát hiện ra trên chân hẳn vang lên tiếng lộc cộc, chính là thanh âm Bồ Đào đã nghe được.

Đó là một đôi giày làm bằng da bạch hổ, đế giày thật cao làm bằng gỗ có bọc sắt, khiến Hồng Dạ cao lên không ít.

Nguyên là lúc trở về Thiên Sơn, Vi An sợ Hồng Dạ nhớ đến mối hận bị Bồ Đào đả thương bả vai của hẳn, muốn tìm cơ hội an ủi hẳn. Nào biết rằng Hồng Dạ buồn buồn không vui là vì hẳn lùn hơn so với Bồ Đào, vì thế Vi An sai người làm một đôi giày đế cao như vậy để tăng chiều cao lên cho hẳn,

Hồng Dạ mang vào hết sức hải lòng, nhưng kinh công hần có cao tới đâu đi nữa, khi di chuyển vẫn phát ra tiếng vang cho dù rất nhỏ.

Người có võ công cao tự nhiên thính giác vô cùng tốt, huống chi là Bồ Đào có công phu Thủy Nguyệt Phiêu Linh, lúc đó đang đứng ngoài cửa Trung viện miên man suy nghĩ.

Lúc này Bồ Đào đang căng mắt nhìn, nhưng không hiểu sao trong lòng Hồng Dạ cảm thấy mừng thầm vì có thể tái ngộ Bồ Đào, nhưng cũng không dám lơ đãng, sợ mất cái mạng nhỏ của mình.

Mười chiêu Tang Hồn Truy Phong Đoạt Mệnh của hần bại bởi Thủy Nguyệt Phiêu Linh.

Nhưng điều Hồng Dạ rành nhất cũng không phải là chuyện giết người.

Mà là dùng lời nói và tin tức đả kích khiến lòng người không yên, sau đó lợi dụng thời cơ người đó chưa kịp chuẩn bị mà bỏ chạy trốn chết.

Tựa như khi đó tại Đại hội võ lâm, đối mặt với đầu thương sáng lóa như tuyết, Hồng Dạ vẫn ung dung cười như hoa nở, tiêu sái phe phẩy cây quạt, không hề để lộ ra sự bối rối trong lòng.

Hần cười nói "Năm ngày trước, Thượng Quan sơn trang đã bị Thiên Sơn Tam Môn tiếp tay huyết tẩy.....ngươi còn chưa biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quý Bảo

Cái gọi là đại não âm vang một tiếng, đại khái chính là cảm giác hiện tại của Bồ Đào.

Năm ngày trước, sao lại như vậy được!

Bàn tay nắm chặt Thiên Hoa Loạn Vũ đến mức trắng bệch.

Còn nhớ rõ trước đây nàng bị thương phải nằm dưỡng thương đến mấy tháng trời, vậy sư phụ...thương thế của sư phụ còn chưa lành.

Đừng.....ngàn vạn lần xin đừng xảy ra chuyện gì!!!!

Ánh mắt Bồ Đào tan rã, Hồng Dạ lúc lắc cây quạt cười nói "Thượng Quan Thanh Khuê chưa chết, tiểu Tiêu hạ thủ lưu tình, còn về phần những người khác, chỉ biết Mộ Dung Thân Phi chết, còn lại những ai khác đã chết, ta cũng không có để ý. Tóm lại gia thế Minh chủ võ lâm Thượng Quan Thanh Khuê đã bị hủy đi hơn phân nửa, không còn tinh lực để đương đương tự đắc nữa."

Mộ Dung Thân Phi đã chết!?

Bồ Đào kinh dị nhìn về phía Hồng Dạ, Hồng Dạ ngừng một chút rồi nói tiếp "Ánh mắt của ngươi như vậy là có ý gì? Đã chết a, Thượng Quan Tuyết khóc như lệ hoa mang vũ Hahaha....."

Bồ Đào thu thương lại, đầu óc rối loạn thành một mù, chỉ cảm thấy choáng váng, dưới chân bần rùn.

Loại cảm giác tâm thần hoảng hốt này hơi quen quen.

Còn nhớ có một lần đã từng có cảm giác như vậy, chính là lúc Hồng Dạ trên lời đài chỉ vào Thượng Quan Khâm bảo là hần đã phải lòng Thượng Quan Khâm.

Nhưng sau đó thì sao?

Thượng Quan Khâm phi thân lên lời đài, cản lại một chiêu của Hồng Dạ, sau đó nói một câu.

Bạch quang chợt lóe lên trong đầu nàng.

Như có thanh âm đột nhiên vang lên.

Bồ Đào định thần lại, nâng tay lên hoa hoa ra dấu nói "Hồng Dạ, ngươi nói dối!"

..... Ngươi nói dối..... Bởi vì ngươi căn bản không phải đoạn tụ.....

Lúc ấy Thượng Quan Khâm đã nói câu này.

"....." Hồng Dạ giật mình, bỏ qua thời cơ tốt nhất để chạy trốn.

"Người và tên sư phụ kia của người đều là quái thai, được rồi, ta đúng là đã nói dối một chút, nói cho người biết cũng không sao. Mộ Dung Thân Phi kia chưa chết, bất quá cũng chẳng khác gì đã chết."

"Người nói vậy là có ý gì?!"

"Tiêu Tiêu là nam nhân đầu tiên của hân, Tiêu muốn hân biến mất trên giang hồ, nên hân nhất định 'phải chết'. Haha, đoán ra chưa? Đúng, đúng, đi nào loạn Đại hội võ lâm là chủ ý của Tiêu, hân bất quá chỉ muốn giúp tên tiểu tình nhân Thân Phi kia của hân đạt thành tâm nguyện mà thôi....."

Hồng Dạ sờ sờ cái mũi, nói "Mộ Dung Thân Phi hận người, muốn người thân bại danh liệt, vì thế Tiêu nói với ta 'Hồng Dạ, chỉ dựa vào một mình tên tiểu tử Thân Phi kia sao có thể thành công, ta dẫn người đi nào loạn Đại hội võ lâm, về phần Thượng Quan Kinh Hồng kia, người phụ trách đi nha...'. Tuy nhiên tên bảo bối Thân Phi kia của hân dường như không lấy gì làm cảm kích....."

"Người nói việc các người đến Đại hội võ lâm, Mộ Dung Thân Phi không biết.....có thật không....."

"Chuyện này cũng đâu có liên quan gì đến người."

Hồng Dạ đột nhiên thu hồi lại cây quạt, nghiêm túc nói "Ta biết người muốn biết tin gì, cũng biết người đặt mua cuộc giao dịch này muốn gì, nhưng ta cố tình không để hân thỏa nguyện..... tên sư phụ bảo bối kia của người....chưa chết....."

Bồ Đào chợt cảm thấy trái tim mình đập trở lại bình thường, nhất thời sức lực toàn thân như mất hết.

"..... Nhưng hân đã mất tích rồi....."

Lời nói của Hồng Dạ như sấm sét nổ tung trên bầu trời, ơng ơng vang vào tai nàng.

Bồ Đào cố gắng mở to mắt ra nhìn, nhưng mọi thứ cứ nhòa đi không thấy rõ được gì trước mắt.

Thân hình nhũn ra ngã xuống mê man bất tỉnh.

Lúc Bồ Đào tỉnh lại mũi người được một mùi hương nhẹ quen thuộc.

Không giống mùi trên cơ thể sư phụ, là mùi đàn hương đặc trưng của hoàng tộc.

Là Quý Từ Thiển.

Quý Từ Thiển ở bên cạnh nàng.....

Bồ Đào yên tâm mở mắt ra, quả nhiên đang nằm trên giường của Quý Từ Thiển.

"Tỉnh rồi hả?!"

Quý Từ Thiển nhào đến gần, thật sự là nhào đến đúng nghĩa, hai tay hai chân hân dạng ra hình chữ thập ôm cứng lấy người Bồ Đào.

"Làm ta sợ muốn chết, ấy vậy mà cứ nhiên té xỉu trên nóc nhà, ta tìm người cả ngày nay, lúc thấy người bị người ta bắt trên nóc nhà, ta dường như hồn phi phách tán luôn." Quý Từ Thiển dùng mặt của hân, cách một lớp mền, cọ xát trên bụng của Bồ Đào.

"Hồn phi phách tán? Vậy bây giờ người là gì? Quý mị sao?" Bồ Đào khẽ nhếch nhếch khóe miệng, rút hai tay trong mền ra, nựng nựng khuôn mặt mị hoặc của Quý Từ Thiển "Ta thấy giống hồ ly tinh hơn....."

"Im miệng!" Quý Từ Thiển thẹn quá hóa giận, nhìn nhìn Bồ Đào nửa ngày, đột nhiên sầm mặt xuống.

"Sao vậy?"

"Không có gì, không có gì....." Quý Từ Thiển đứng lên, ngồi tại đầu giường, rõ ràng trong lòng hân không yên, hân bắt phụ thể.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Bồ Đào đứng lên, dựa vào gối tại đầu giường, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, đang là ban đêm.

"Người xỉu."

"Ừ."

"Ngủ cả một ngày."

"Ừ."

"Đại phu nói....."

"Sao?"

"Nói nguoi có....."

"Có cái gì?... Hả!?"

Bồ Đào ngo ngoác, lúc này Quý Tử Thiển nhíu mi thật sâu, vẻ mặt chua chát "Bồ Đào, nguoi có hài tử."

"Nguoi lập lại lần nữa coi?"

Bồ Đào đẩy mền ra, căm tức nhìn Quý Tử Thiển.

Hai bên giường mắt nhìn nhau một lát, mắt Quý Tử Thiển chợt đỏ lên.

Nghẹn ngào nói không nên lời.

Hấp háy mũi, Quý Tử Thiển buồn buồn nói "Ta vất vả chuẩn bị sinh lễ muốn hỏi cưới nguoi, vậy mà nguoi lại hồng hạnh xuất tường."

"....."

Bồ Đào cúi đầu, khó tin vuốt vuốt bụng, không thể ngờ trong cái bụng nhỏ như vậy lại có hài tử.

Sư phụ..... là của sư phụ.....

A! Là Thượng Quan Khâm,..... một..... Thượng Quan Khâm nho nhỏ.....

Trong đầu lại ong một tiếng nữa vang lên.

Bồ Đào suýt chút nữa té xỉu lần thứ hai.

Bồ Đào dù gì cũng còn nhỏ tuổi, hơn nữa nữ nhân nào khi biết tin này lại chẳng thất thần.

Lúc Bồ Đào thất thần, Quý Tử Thiển lên lau đi khóe mắt, cặp mắt đỏ ngầu cúi đầu xuống không nói gì.

"..... cho nên bản Hầu gia suy nghĩ suốt ngày nay, không thể để nguoi chưa cưới mà đã có mang, mất hết danh tiết như vậy..... Ngày mai ta sẽ kêu người nạp sinh lễ, tháng sau thành hôn đi!"

Lúc này Bồ Đào mới giật mình hồi thần, khó tin nhìn Quý Tử Thiển.

"Nguoi ngốc hả? Nón xanh (cắm sừng!) mà cũng đội!"

"Ta yêu nguoi."

Bồ Đào chấn động mạnh.

Quý Tử Thiển tựa đầu vào lòng Bồ Đào, Bồ Đào theo bản năng ôm lấy bờ vai của hắn.

"Ta vốn nghĩ cả đời này có lỗi nhất là đối với Mộ Dung Thân Phi, không ngờ người ta tổn thương sâu nhất lại là nguoi."

"Câm miệng!" Quý Tử Thiển đột nhiên đẩy Bồ Đào ra, nheo mắt nhìn mặt nói "Đừng có nói những lời vô nghĩa này, ta đã ngồi bên giường này suy nghĩ cả ngày rồi, cứ làm theo quyết định của ta đi."

"Vô dụng thôi!" Bồ Đào kéo mền, lẳng lặng quán lấy người "Có sinh lễ cũng vô dụng thôi, Thượng Quan son trang đã không còn nữa rồi!"

"Nguoi nói gì!?"

Quý Tử Thiển ngừng bước, đột nhiên mũi Bồ Đào chua xót, giọng nói nghẹn ngào, lệ rơi như mưa "Thượng Quan son trang đã bị diệt môn, mà ta cũng đã sớm bị trục xuất ra khỏi Thượng Quan gia từ lâu rồi."

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!?"

"..... Ta không biết."

Quý Từ Thiện do dự một lát, thấy đôi mắt đỏ ngầu của Bò Đào, cắn cắn môi quay trở lại, ôm lấy Bò Đào nhẹ nhàng vỗ về.

Hai người im lặng cả nửa ngày, đột nhiên Bò Đào nhẹ giọng kêu "Từ Thiện."

"Ừ?"

"Không muốn biết cha đứa bé là ai sao?"

"Người ăn chưa đủ sao mà còn cần nữa, đừng tra tấn ta thêm nữa được không?!"

"Để ta kể chuyện này cho người nghe, trước kia không biết tại sao ta cũng động tâm với một người, sau này mới phát hiện ra, đó chẳng qua là một thoáng rung động đầu đời mà không phải là tình yêu."

"Người có ý gì....." Quý Từ Thiện có chút mất hứng.

"..... Có lẽ ta chỉ là rung động đầu đời của người thôi, mà không phải là người người chờ đợi cả đời. Người được gia gia bảo hộ quá kỹ, từ đó đến nay chỉ gặp mỗi ta là nữ hài tử, nảy sinh tình cảm này chỉ là chuyện bình thường....."

"Bò Đào, đừng nói những lời vô nghĩa. Ta biết bản thân mình muốn gì."

"..... Nói người ngốc thì có chút nhẫn tâm, nhưng người thật sựrất ngốc!....."

"Người vui là được rồi."

Bò Đào không biết nói như thế nào, chỉ cảm thấy cả tâm hồn như tràn đầy mật ngọt, Quý Từ Thiện trong lòng nặng nề nhúc nhích, giã ra khỏi vòng tay của Bò Đào.

Quý Từ Thiện quang minh chính đại chúi chúi khoe mắt hồng hồng "Cho nên ta không muốn biết về người đó. Người có cốt nhục của hân, tất nhiên là do người cam tâm tình nguyện. Ta đã rất thương tâm rồi, không muốn thương tâm thêm nữa."

"Vậy ta không nói."

"Người nói hay không cũng không sao, nhưng ta thực không muốn biết, nếu không ta sợ sẽ không kiềm chế nổi mà đi giết hân."

Quý Từ Thiện bình tĩnh nói.

Bò Đào giật mình, rũ mắt nhìn xuống nói "Cũng được, dù sao người đó..... Là ta đã rời bỏ hân trước, giờ hân đã mất tích rồi, người muốn giết hân cũng tìm không ra đâu....."

Quý Từ Thiện hồi thần, vội vàng lấy tay lau đi nước mắt của Bò Đào, nhíu mi nói "Không cho phép người khóc vì hân!"

"....." Bò Đào sợ tới mức ngăn người ra, nuốt nước mắt trở xuống.

"Nói cho người biết, ta đã nghỉ cả ngày nay rồi, năm nay ta đã được mười tám tuổi, vào độ tuổi này Vương gia cũng đã có hài tử, những gì người nói ta vẫn giữ trong lòng, có thể ta đã quá trẻ con, sau này sẽ không như vậy nữa!"

"Sao?"

"Nếu ta thành thực hơn một chút, người cũng đã không hồng hạnh xuất tường rồi!"

Bò Đào vừa buồn vừa vui, trăm ngàn mâu thuẫn trong lòng. Thượng Quan son trang bị hủy, Thượng Quan Khâm mất tích, hoài thai, Quý Từ Thiện thổ lộ, tất cả đều rối loạn thành một nùi, hân không thể đâm đầu chết đi cho xong. Quý Từ Thiện thật có bản lĩnh, chỉ nói mấy câu đã khiến Bò Đào quên bống đi bảo bảo trong bụng, quên đi là mình đang lo lắng cho Thượng Quan Khâm, quên đi là mình đang có lỗi với Quý Từ Thiện, chỉ cảm thấy hiện giờ tâm tình thật tốt, thậm chí trước hết đánh tiêu từ xấu xa này một quyền đã.

Vậy mà Quý Từ Thiện lại không có đánh trả.

Hân đang nghĩ coi phải bắt nàng đền bù công sức hân lo lắng cả ngày nay cho nàng như thế nào.

Đột nhiên Quý Từ Thiện đứng dậy, đối mặt với Bò Đào đang ngồi ngây ngốc ở đầu giường, hân dùng một đầu ngón tay khiêu khích chỉ vào chóp mũi của Bò Đào.

"Cho nên cái nón xanh này (cắm sừng!) không thể chỉ có hư danh! Hài tử này phải theo họ của ta! Sau khi sinh ra, từ nay về sau, mặc kệ là nam hay nữ, đều phải gọi là Quý Bảo!"

..... Quý..... Bảo.....

Bồ Đào hoàn toàn ngây dại.

"Còn nữa....."

Sau đó lui ra phía sau, trước mắt Bồ Đào tối sầm lại, Quý Từ Thiên ngang nhiên đến gần, bắt lấy hai cổ tay của Bồ Đào.

Dáng người tà mị, thuận thế nhẹ nhàng áp sát Bồ Đào lên đầu giường.

Mái tóc Không Trước của hắn phủ xuống hai bên má của Bồ Đào, trước mắt chỉ còn lại gương mặt quyến rũ mị hoặc đến chết người của hắn, tất cả bao nhiêu đùa cợt, thương tâm, phần nộ đều biến mất hết, chỉ còn lại nghiêm túc và thành thật khiến người ta khó thở.

"Đại phu nói, ba tháng đầu hoài thai không thể làm, chờ người qua khỏi ba tháng, ta nhất định phải chiếm được người."

Quý Từ Thiên hơi ngửa đầu, con ngươi lóe sáng, đó là ánh mắt Bồ Đào chưa bao giờ thấy ở Quý Từ Thiên, ánh mắt chất chứa dục vọng và chiếm đoạt.

"Người đã hoài thai được hai tháng rồi, ta chỉ cần đợi thêm ba mươi ngày nữa thôi."

Hắn khẽ nhếch môi cười, nói "Người nhớ cho kỹ, đời này Quý Từ Thiên ta sẽ không do dự thêm một lần nào nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đêm viếng

Liễu Thư Sinh cả ngày rồi chưa gặp Bồ Đào.

Lo lắng đủ điều.

Thăm nghĩ trong bụng, hài tử này bản thân cảm điếc mà lại còn xuất môn gây họa gì nữa đây.

Liễu nương đang muốn đến cầu hôn tiểu nha hoàn của phủ Thừa tướng cho hắn, Liễu Thư Sinh vốn muốn dắt Bồ Đào đi cùng.

Vừa lo lắng vừa sợ hãi, đến ngày thứ ba rốt cuộc Liễu Thư Sinh cũng nhìn thấy Bồ Đào, mà nàng lại còn mang thêm một người trở về nữa.

Lúc đó hắn đang ra sức chiến đấu với một cái chân gà thơm ngon mỹ miều, Bồ Đào bước vào cửa, vẻ mặt tươi vui hớn hở hoa hoa tay ra dấu nói "Liễu nhi mỹ nhân, ta mang hồ ly tinh mà người hằng ao ước về đây!"

Tiếp theo Liễu Thư Sinh thấy được người phía sau đi vào, miếng thịt gà nhất thời mắc nghẹn nơi họng, khó khăn lắm mới nuốt xuống được.

"Người là Liễu nhi?" Quý Từ Thiên đi theo sau Bồ Đào, căn bản không thấy rõ Bồ Đào mới vừa rồi hoa hoa tay lên nói gì, vừa vào liền thấy một thiếu niên thanh tú động lòng người về mặt ngây ngẩn, ngón tay đang bẻ bẻ chân gà.

Bồ Đào cố chấp đòi về phòng này ở, Quý Từ Thiên cũng không có cách gì khác, đành phải đưa nàng trở về.

Thật ra Quý Từ Thiên đã từng đề ra một ý kiến rất có tính xây dựng.

Hắn nói, Bồ Đào, người đôi mặc trang phục của nữ đi, như vậy không phải sẽ đẹp hơn sao.

Lúc đó Bồ Đào ngăn người ra một lát, sau đó nhanh chóng hồi tưởng lại kinh nghiệm đau thương ở tiệm bán trang phục khi bị các nữ nhân khác nhìn với ánh mắt như nhìn kẻ biến thái, lập tức ra sức lắc đầu.

"Hãy chiều cô Bồ Đào cho tốt!"

Quý Từ Thiên quan sát điều kiện trong phòng, thấy cũng tạm hài lòng, liền nói với Liễu Thư Sinh "Sức khỏe Bồ Đào không tốt, ta đã nói với quần gia rồi, không được để Bồ Đào làm công chuyện, buổi tối đến Trung viện hầu hạ ta là đủ rồi. Bồ Đào nói người lớn tuổi hơn hắn, người phải chiều cổ hắn, nhớ kỹ chưa?"

"Dạ.....dạ....."

"Ừ. Nhớ kỹ là được rồi, còn nữa, không được giành ăn với Bồ Đào. Biết không?"

"Biết.....biết....."

"Tốt lắm!" Quý Tử Thiên gật gù đầu, quay đầu nói với Bồ Đào "Tự giải thích với bằng hữu của ngươi đi, chỗ lão quân gia ta đã dặn dò hết rồi, mỗi ngày đều mang thuốc đến cho ngươi, phải nhớ uống đó, biết không....."

"Nhớ rồi!" Bồ Đào hoa hoa tay lên ra dấu nói.

Quý Tử Thiên đi rồi, Bồ Đào đợi hẩn đi khỏi, lại nhìn bộ dáng ngây ngốc của Liễu Thư Sinh, cười cười hoa tay lên ra dấu nói "Có đẹp không?"

"Hắn là ai vậy.....là thần tiên..... từ đâu đến?"

Liễu Thư Sinh hoàn toàn ngây người.

"Không phải thần tiên, là tiểu Hầu gia của chúng ta a."

"A!!"

Về mặt Liễu Thư Sinh chết lặng nhẹ nhàng buông cái chân gà trong tay xuống, ngơ ngác thì thào tự nói "Đúng là hồ ly tinh....."

Không để ý tới Liễu Thư Sinh, Bồ Đào trực tiếp cời giày chui vào mền.

Gần đây nàng thêm ngủ vô cùng, hề nhìn thấy giường là bắt đầu không thể mở mắt ra nổi.

Quay lưng nghiêng người vào tường, Bồ Đào sờ sờ bụng, chỉ cảm thấy vừa kinh hi vừa thần kỳ.

Hải tử này, sau khi sinh ra, không biết trông như thế nào.

Nho nhỏ, mềm mềm, sau đó.....

Bồ Đào nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện một thân ảnh màu trắng, mềm mại, nõn nà, một bản sao thu nhỏ của Thượng Quan Khâm, vui vẻ ngậm đầy miệng bồ đào ướp lạnh, tay cầm que gỗ khều khều một con sâu nhỏ trên mặt đất.....

Sồn da gà!

Bồ Đào rung mình một cái, xoay người tiến vào mộng đẹp.

Quý Tử Thiên ra khỏi cửa, nhìn thấy một thân ảnh thon dài đứng dưới tàng cây xa xa, mặc áo choàng che mặt, Quý Tử Thiên đến gần, nói "Ta đi theo ngươi."

Ngày hôm đó Quý Tử Thiên không có trở về, chỉ gửi lão quân gia đưa cho Bồ Đào một bức thư, bên trong đề "Nương tử, ta có chuyện quan trọng. Đừng quá nhớ ta."

Bồ Đào lập tức cầm bút viết xuống "Không nhớ."

Nhưng khi ngòi bút chạm vào mặt giấy lại bắt đầu ngẩn người ra, nhớ tới đêm đó Quý Tử Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt thật sự nguy hiểm mà nàng chưa bao giờ gặp qua, mãi đến khi ngòi bút quệt mực tùm lùm làm bắn cả giấy, Bồ Đào mới hồi thần, vội vàng thu lại bức thư, hét lên đòi an thai được.

Ngày hôm sau Quý Tử Thiên cũng không trở về.

Bồ Đào bắt đầu cảm thấy có chút bất an.

Đến ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm...vẫn không thấy hắn trở về.

Mấy ngày nay thân thể Bồ Đào bắt đầu phản ứng ác liệt.

Buổi sáng khi rời giường thấy đầu choáng váng một trận, còn muốn ói nữa. Liễu Thư Sinh đang hoài nghi về mối quan hệ giữa Bồ Đào và tiểu Hầu gia, mấy ngày nay hắn còn nghe thấy nha đầu trong Trung viện kích động bàn tán: “Tiểu Hầu gia rốt cuộc cũng lòi ra bản chất hồ ly tinh của mình, xuống tay với tiểu mỹ nhân cam điếc vừa mới đến a!”

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Bồ Đào, còn bộ dáng lão đảo muốn ngã lúc rời giường của nàng, Liễu Thư Sinh thăm mắng bản thân mình nhiều chuyện, lại lấy làm đau lòng thay cho tiểu Bồ Đào, chỉ cảm thấy tiểu Bồ Đào giống đệ đệ của hắn, lúc này không biết bị bệnh gì mà tiểu tụy như vậy.

Vì thế kêu Liễu nương đổi thức ăn sáng thành cháo trắng, làm Bồ Đào cảm động vô cùng.

Ngày hôm sau sau khi Quý Tử Thiên biến mất, lão quân gia mang đến lời dặn dò của đại phu, ba điều “không được”.

Không được động võ.

Không được tức giận.

Không được ưu phiền.

Nhưng mọi việc đâu thể nào theo ý con người.

Bồ Đào đợi sáu ngày vẫn không thấy Quý Tử Thiên, trước tiên là ưu phiền, sau đó tức giận, đợi sang đến ngày thứ bảy, rốt cuộc nàng nhìn thấy một người, khiến nàng thậm chí còn động võ.

Người này thừa dịp ban đêm dùng một hòn đá nhỏ cách không điểm huyết làm Liễu Thư Sinh hôn mê, sau đó vọt tới trước cửa sổ lộ ra biểu tình phi thường tự nhiên.

Tất nhiên là Hồng Dạ.

"Ta đến gặp Quý Tử Thiên, nhưng sao không thấy hắn ở phủ, Kinh Hồng công tử, ngươi có biết hắn ở đâu không?"

"Cút!"

Bồ Đào nhìn cũng không thèm liếc nhìn đến hắn một cái, hoa hoa tay làm dấu nói xong, trực tiếp nhặt lên một chiếc hài phóng ra, trúng cái bộp giữa gò má trái của Hồng Dạ.

Hồng Dạ ôm mặt nghe răng nhếch miệng, hùng hổ xông vào phòng, nhặt lên một chiếc hài khác của Bồ Đào trên mặt đất, đập cả hai chiếc hài lại thành một đôi cầm nơi tay, vừa suy nghĩ vừa lộ ra nụ cười quý dị, nói "Nếu ta dùng cả đôi hài này ném vào hai bên mặt nhà ngươi, ngươi thấy ngươi có thể né tránh được không?"

Bồ Đào tức giận, tự cảnh cáo chính mình, Hồng Dạ này có thói quen chọc cho người ta tức giận, mặt bình tĩnh, hắn sẽ thừa dịp lúc người ta chưa chuẩn bị, tấn công một chiêu thình lình để lấy mạng. Nhưng cũng không biết có phải vì sắp làm mẹ hay không mà Bồ Đào thường xuyên hi vọng vô thưởng, ngay cả Liễu Thư Sinh cũng chịu không nổi. Giờ phút này lại nổi cơn tức giận, nhịn không được bùng nổ.

"Uy, sao không nói gì hết vậy?" Hồng Dạ bỏ đôi hài xuống, nhảy đến ngồi trên ghế, giống hệt một con mèo nhỏ, gác hai chân lên, lộ ra đôi giày cao gót của hắn, mở ra cây quạt vô cùng nguy hiểm phe phẩy, ngừng một lát, thấy Bồ Đào đang cầm đèn ngồi ở đầu giường về mặt cảm xúc nhìn hắn, nhân tiện nói "Nha! Tại hạ đã quên, Kinh Hồng công tử bị cầm điệu."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Bồ Đào hoãn cơn giận lại, hoa hoa tay lên ra dấu nói, Hồng Dạ cười ha hả "Giờ ngươi mặt mày tái nhợt, khí huyết không thông, thân hình tiều tụy, đúng là thời cơ tốt nhất để đánh lên nha."

Dứt lời thu hồi cây quạt cầm bên hông, đôi giày của hắn chạm đất phát ra thanh âm như lục lạc, về mặt nhân nhả đi tới, đứng ở đầu giường, khom lưng nhìn xuống Bồ Đào.

nói "Cảm giác này thật tốt, về sau ta nhất định phải cao hơn ngươi bằng chừng này."

Hồng Dạ nâng tay lên nhắm nhắm đo từ đầu Bồ Đào đang ngồi đến ngang người của hắn, đại khái độ cao hơn kém chừng một cái đầu.

"Khoảng cách như vậy là được rồi."

Hồng Dạ nói xong, nhẹ nhàng cởi áo của hắn ra.

Bồ Đào thấy thế nhất thời cả kinh, mặt không còn chút máu vội vàng hoa hoa tay lên ra dấu nói "Ngươi cởi áo để làm chi?!"

Hồng Dạ lại tự cuốn ngoại y vắt trên tay, trung y tuột đến ngực, mở ra nội y, lộ ra bả vai trắng nõn.

Trên vai rõ ràng có một vết sẹo lớn trông thật dữ tợn đáng sợ vô cùng.

Bồ Đào giật mình, Hồng Dạ cúi đầu, mái tóc nâu đỏ mềm mại ánh kim xoa xuống, dưới ánh trăng lấp lánh như tỏa sáng.

"Đây là ngươi gây ra, đừng nói là ngươi đã quên rồi nha!"

Ba vết phàn hồng về nơi khoe mắt Hồng Dạ càng tăng thêm vẻ yêu mị của hắn "Tiêu nói, làm người khoái hoạt là có cừu tất báo, có oan tất giải, thích làm gì thì làm, ngươi có thể làm được hay không?"

Thích làm gì thì làm.....

Bồ Đào hạ mi mắt nhìn xuống, nghĩ thầm trong bụng, thật sự nàng làm không được, không cương quyết cùng Thượng Quan Khâm xa lánh thế tục, không nhẫn tâm cùng Quý Tử Thiên vạch rõ giới hạn, Hồng Dạ vừa hỏi như vậy, Bồ Đào cảm thấy nàng sống mười lăm năm qua thật thất bại, nhất thời tâm tình

đại loạn, quên đi phòng bị.

Một cơn gió lạnh xẹt ngang, trên đầu nóng lên, bị Hồng Dạ hôn một cái chóc lên tóc!!

"Cho nên ta phải làm chuyện mình thích làm, đầu tiên là phải cao hơn so với ngươi, sau đó....."

Hồng Dạ sờ sờ đầu vai "Ngươi đâm một lỗ trên đầu vai của ta, vậy ta cũng phải tạo một lỗ thủng trong lòng ngươi."

"Đầu tiên....."

Hồng Dạ xô mạnh Bò Đào nằm ra, đè lên người nàng, nhe răng cười nói "Tiêu nói tư vị nam nhân không tệ chút nào, cho nên thừa dịp ngươi khí huyết không thông, nội lực không đủ, ta liền phải ném thử một chút..... Nha a a a!!!"

Hồng Dạ bị xô mạnh về phía sau, ngã xuống dưới đất, Bò Đào giãy dụa đứng lên, phẫn nộ hoa hoa tay ra dấu nói với Hồng Dạ "Ngươi mấy tuổi?"

"Mười..... Mười hai....."

Thì ra đúng thời điểm nguy hiểm, Bò Đào bình tĩnh đá một cước vào bộ vị kia của Hồng Dạ, nhưng đầu óc xoay chuyển, nghĩ hài tử này hãy còn nhỏ, nên không dùng sức. Nhưng Hồng Dạ vẫn đau đến nỗi cuộn mình lại một đống trên mặt đất, khoe mắt rơi lệ.

Bò Đào cười lạnh, bước xuống giường, ngồi xổm trước mặt Hồng Dạ, khinh chạt "Hài tử chưa ráo máu đầu, đợi lớn lên rồi hẵng nói!"

Hồng Dạ cắn cắn môi, phẫn uất cực độ, đợi cơn đau dần dịu đi, liền chạt vật đứng lên, bay thẳng ra khỏi cửa sổ bỏ đi.

Nhưng khiến Bò Đào đau đầu là, đêm hôm sau hắn lại tới nữa.....

Vừa tiến vào liền thuận thực đánh xỉu Liễu Thư Sinh, cười hỏi "Kính Hồng công tử, người tại hạ muốn giết lại không có ở đây....."

Bò Đào vẫn quần mền nằm đó, không thèm liếc hắn lấy một cái.

"Đứng dậy đi!"

Hồng Dạ sà lại, kéo Bò Đào ra khỏi mền, lắc lắc một cái chai nhỏ trong tay.

"Đây là mị dược tuyệt mật của Tây Vực, Tiêu nói chỉ cần cho ngươi uống một chút thôi....."

Bịch!

Cái chai bị Bò Đào nhử mi chớp một phát, bay một cái vèo rớt xuống đất, toàn bộ dược hoàn hương thơm ngát mũi rơi xuống sàn gỗ.

Hồng Dạ ai oán kêu lên, liều mình nhào xuống đất cứu linh dược bảo bối.

Bò người ra sàn gỗ mót được một ít dược hoàn lại, đau lòng chùi chùi thổi thổi, bỏ lại vào trong chai.

Lượm lại được một nửa, đột nhiên sờ sờ phát hiện ra một khe ván rỗng dưới sàn, gỡ miếng ván lên, bên trong chính là một quyển sách bìa màu đen.

Hồng Dạ chớp chớp đôi mắt, tò mò nổi lên, đang muốn mở ra thì cảm thấy trên tay có áp lực căng thẳng, đó là Bò Đào thần sắc khảm trương đang níu lấy, tựa hồ muốn đoạt lại.

Hồng Dạ nhất thời nhận ra đây là một quyển sách quý hiếm, vì mặt mày của Kính Hồng công tử mờ dần ra, lại sợ tới mức mặt không còn một giọt máu muốn giật lại.

Vì thế cười cười, thân pháp quỷ dị né tránh Bò Đào, nương theo ánh trăng, về mặt đầy khiêu khích mở ra.

Trang thứ nhất tựa đề "Xuân Cung bí tịch, bản mới nhất được cải biên."

Hồng Dạ nhíu mày, nhìn về mặt hắn là Bò Đào hiểu rõ, tên tiểu tử này thật sự chỉ mới mười hai tuổi.

Hồng Dạ mở ra trang thứ hai, dưới ánh trăng nhìn nhìn chăm chú, đôi mắt sáng ngời, đột nhiên Aaa....hét thâm lên một tiếng, một tay cầm quyển sách một tay ôm mặt bỏ chạy mất.

Bò Đào vội vàng rượt theo, nhưng làm sao mà còn bóng dáng của hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tặng sách

Bảo bối của Bồ Đào bị cướp mất, nàng nguyên rửa mười tám đời tổ tông nhà Hồng Dạ, một đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy trên giường, không còn nhọc nhằn mệt mỏi nữa, mà là ói thiệt.

Dù sao lão quần gia và đại phu đều là nam nhân.

Bồ Đào miệng đầy vị chua nuốt nuốt bụng nghĩ, mình nhỏ tuổi như vậy nhất định không thể trông mong nhờ cậy gì được vào mấy nam nhân này, hơn nữa nàng lại gầy, đã hai tháng rồi mà bụng cũng không nhô lên một tí nào. Bồ Đào lo lắng phiền não, rốt cục lên đem chuyện của mình kể cho Liễu nương nghe.

Rằng nàng thật ra là nữ hài tử, lại còn có bảo bối trong bụng.

Chuyện này làm Liễu nương sợ không ít, tưởng Liễu Thư Sinh tạo nghiệt, chưa đợi Bồ Đào hoa tay ra dấu xong đã vội vàng lôi Liễu Thư Sinh vào, oan uổng mắng chửi hăm dọa một trận rồi đuổi ra ngoài, Bồ Đào dở khóc dở cười, nhanh chóng hoa tay múa chân ra dấu, ý bảo cái thai này không phải của Liễu Thư Sinh.

Liễu nương không hổ là đã từng sinh qua hài tử, đối với việc này thông thạo vô cùng, chỉ bảo cận kề cho Bồ Đào. Dù gì Liễu nương cũng là hạ nhân thuộc loại cao cấp dưới phòng bếp, có thể xem như là phó quản sự, Bồ Đào chưa nói cha hài tử là ai, nhưng Liễu nương nghe nhi tử của mình nói tiểu Hầu gia tự mình đưa Bồ Đào về phòng, nghĩ rằng giữa hai người nhất định là đã có chuyện gì đó, người ta còn là một cô nương, loại chuyện như thế này không thể mở miệng nói ra lời được, nên Liễu nương cũng giấu kín, ngay cả nhi tử của mình cũng không tiết lộ, lại càng cảm thấy hài tử cảm điếc không cha không mẹ này thật đáng thương.

Liễu Thư Sinh từ đầu tới cuối đều là hài tử đáng thương nhất.

Hễ có đồ ăn ngon là phải để dành cho Bồ Đào, tất cả quần áo đều phải giặt cho Bồ Đào, bạc của hắn thì bị Bồ Đào giấu đi mua Xuân Cung đồ, còn bị bọn thị nữ điên rồ ăn hiếp, còn tự dung khi không bị lão nương mắng oan.

Rốt cuộc Bồ Đào cũng thấy có chút ngưng ngừng, hôm nay Liễu nương đặc biệt mang đến cho nàng một tô canh cá hầm với nấm đông cô. Liễu Thư Sinh ngồi bên cạnh tròng lón cặp mắt xem Bồ Đào ăn canh, còn mình thì nuốt nước miếng gặm bánh mì khô. Bồ Đào vốn khẩu vị không tốt, thấy bộ dạng Liễu Thư Sinh đáng thương như vậy, thật không đành lòng, liền bảo Liễu Thư Sinh cùng ăn chung.

"Sao được, tiểu Hầu gia không cho ta giành ăn với người. Mẹ ta cũng nói, nếu ta ăn hiếp người, bà sẽ chửi ta chết."

Bồ Đào cười khỏ, giơ tay lên hoa hoa ra dấu "Ta ăn canh là được rồi, nấm đông cô ta cũng thích, còn lại cá hầm người ăn đi, như vậy cũng không tính là trái lời dặn nha..... Người rất tốt với ta, về sau hễ thích nha đầu nào cứ nói với ta, đợi Bồ Đào ta phát đạt, liền chuẩn bị sinh lễ cho người."

Liễu Thư Sinh lập tức dừng cảm lên "Ta đã qua phủ Thừa tướng cầu thân, nhưng nha đầu đó không đẹp lắm. Mẹ ta đã nói, nếu nữ nhân bên ngoài không đẹp bằng nam nhân, sẽ không thể cùng nhau đi ra ngoài được. Ta không thể cưới một người mà không thể đi ra ngoài với ta được, cho nên không đồng ý."

Bồ Đào vừa tức giận vừa buồn cười, đem chén canh cho hắn, Liễu Thư Sinh cảm lấy rồi há to mồm ra ăn cả con cá. Bồ Đào nhìn nhìn, hoa hoa tay lên ra dấu nói "Thật ra người giống mẹ người, Liễu nương xinh đẹp, người cũng dễ nhìn, có lẽ cô nương kia cũng không tệ lắm đâu, người đừng có kén chọn quá, sợ quá tuổi sẽ khó."

"Người cũng dễ nhìn." Liễu Thư Sinh miệng đầy cá, dừng lại một chút nói "Tiểu Hầu gia rất dễ nhìn....."

Bồ Đào bỏ sang giường nằm.

Buổi tối Liễu Thư Sinh trước khi ngủ còn ai oán lắm lắm, mấy ngày nay ngủ tư thế không đúng, sáng nào tỉnh dậy cũng thấy trên đầu nổi thêm một cục u.

Bồ Đào đang muốn hoa tay lên an ủi, chợt thấy ngoài cửa sổ một cục đá nhanh chóng bay vào, chuẩn xác chọi Liễu Thư Sinh hôn mê đi.

Hồng Dạ tươi cười nhàn nhàn xuất hiện ngoài cửa sổ.

Con người hắn màu hổ phách hip lại như mắt mèo, mái tóc màu nâu đỏ xoắn xuống vai, dưới ánh trăng trông như lấp lánh dát vàng.

Bồ Đào thờ gập, chỉ cảm thấy nếu trên đầu Hồng Dạ mọc lên hai cái lỗ tai thì thật giống một con mèo thành tinh.

Hồng Dạ không cầm theo cây quạt như thường lệ, ngược lại hắn ôm một cục gì đó nho nhỏ vào phòng.

Bồ Đào nhìn kỹ, thì ra là cái gối đầu bằng nhung đen có hoa văn thêu hình con rắn.

"Kính Hồng công tử, Quý tiểu hầu gia không có ở đây, Tiêu nói nếu tháng này ta giết không được hắn, sẽ không cho về tổng đàn, nên ta hiện giờ không có nhà để về....."

"Nghe nói trong phủ của Cửu Vương gia được hải ngoại tiến cống một con Kim miêu, sủng ái vô cùng, đặc biệt sai người làm một cái lồng sắt nạm phi thúy cho nó, người đến đó đi, có lẽ có thể ở lại chung với nó được."

Hồng Dạ làm như không thấy Bồ Đào hoa tay ra dấu, trực tiếp đi tới đầu giường, cúi người xuống.

Bồ Đào cảnh giác lui vào trong, Hồng Dạ thuận thế kéo mền ra, tự mình chui vào trong mền.

"Đi xuống!!"

Bồ Đào giận dữ.

"Không, sau này ta ở đây, khi nào Quý Từ Thiên trở lại ta sẽ giết hắn để hoàn thành nhiệm vụ."

"Người đi xuống cho ta!!!!!!!"

Bồ Đào dùng sức đẩy Hồng Dạ, nhưng tên tiểu tử này nắm chặt lấy cái mền, chết sống gì cũng không chịu buông tay.

"Không! Ta ngủ ở đây!"

Không được tức giận, không được tức giận!

Bồ Đào tự cảnh cáo mình không được tức giận, nếu không sẽ bị động thai. Nhưng tên tiểu tử này thực là dễ khiến cho người ta tức chết mà!!!

Thật đáng giận!!!

"Ít nhất người cũng phải cởi giày ra cho ta a!!! Dám đeo y nguyên đôi giày mà leo lên giường của ta sao!!! Người muốn chết hả!!!!!"

Bồ Đào nhường một bước, nhưng nàng tốt xấu gì cũng quen thói sống cùng Thượng Quan Khâm nhiều năm như vậy, không cởi giày mà dám leo lên giường của nàng, muốn chết mà!

Hồng Dạ nhất thời cảm thấy sau lưng phát lạnh một cách khó hiểu, vì thế ngoan ngoãn buông cái gối đầu ra, xếp kê bên cái gối đầu màu vàng nhỏ mềm mại của Bồ Đào, sau đó ngồi dậy, trước là cởi ra đôi giày nạm vàng bạc châu báu có kê đế lên để tăng chiều cao, nghĩ nghĩ, lại cởi luôn đôi vớ, lộ ra bàn chân trắng trẻo sạch sẽ, vừa đem vớ nhét vào trong giày, vừa nhìn Bồ Đào với vẻ "hài lòng rồi chứ gì".

"Yên tâm đi, chân của ta trước giờ không có bốc mùi, hơn nữa trước khi đến đây ta đã tắm rửa bằng nước hoa hồng, ngay cả giày cũng được tắm mùi thơm."

"Quả thật không thúi, rất thơm, thơm đến chết ta luôn."

Bồ Đào tỏ vẻ mất hứng, có trời mới biết tại sao trên người tiểu tử này có mùi đàn hương của Tây Vực nồng nặc như vậy, khiến cái mũi Bồ Đào muốn điếc luôn.

Hồng Dạ lại đỏ mặt, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu, nói "Tiêu nói, người là nam tử, nhưng trên người lại có mùi hương mà ít nam tử nào có, có thể hấp dẫn đoạn tụ. Ta không biết trên người mình có mùi vị gì, Vi An nói, vậy thì thử tắm bằng hoa hồng đi.....nên ta tắm....."

Nói đến việc mùi hương trên người nam tử, trong đầu Bồ Đào hiện lên trước nhất là Mộ Dung Thân Phi, trên người hắn có mùi trúc khiến Bồ Đào từng nghĩ Mộ Dung Thân Phi chắc chắn là một thư sinh thập phần tao nhã. Kế đó là Quý Từ Phong, Bồ Đào cảm thấy đó là một loại mùi rất yêu mị, ngay cả khi nàng bị hắn siết cổ, cũng cảm thấy thần trí đảo điên. Sau đó là con của hắn, năm ấy chưa thấy mặt đã nghe được mùi đàn hương trên cơ thể hắn, lâu ngày ở chung, có lẽ là vì hắn trở thành người hoàng tộc nên Bồ Đào cảm thấy mùi đàn hương kia càng ngày càng nồng. Cuối cùng là sư phụ, đó là loại mùi thơm mát, đặc biệt là sau khi hắn tắm rửa xong, hương vị vô cùng thanh tao, giống như một cơn gió giữa ngày hè.

Nhớ đến sư phụ, trong lòng chợt vô cùng đau xót. Bồ Đào sầm mặt xuống, hoa hoa tay lên ra dấu nói.

"Nhớ lúc người ở Đại hội võ lâm khoa trương muốn chết, đừng có nói với ta là cả đám người ở Thiên Sơn Tam môn suốt ngày theo chọc ghẹo người!"

"....." Hồng Dạ toét miệng rộng ra nói "Người không biết đâu, cả ngày ta đều bị Tiêu và Vi An trêu chọc."

Bồ Đào gạt mình, cầm lấy cái gối đầu của Hồng Dạ quăng xuống đất.

"Xuống đất ngủ đi!" Bồ Đào ra lệnh.

"Không."

Hồng Dạ nhanh chóng gạt lấy cái gối đầu nhỏ màu vàng mềm mại của Bồ Đào, lập tức cởi, lột ngoại y ra liệng xuống đất, kéo mền đắp nằm xuống.

nhắm mắt lại nói "Người mau nằm xuống đi, ta với người dùng chung một cái gối đầu cũng được, không phải có cái đồng giường cộng chằm hay sao..... Nha a a a!!!"

Hồng Dạ bị Bò Đào đập xuống giường.

Bò Đào đoạt lại cái gối đầu, kéo lại cái mền quấn chặt lấy người, không chừa cho Hồng Dạ dù là một mảnh nhỏ.

"Muốn giành giường với ta, người còn non lắm!"

Bò Đào nói một cách khiêu khích.

Hồng Dạ ngồi trên đất, đột nhiên vỗ vỗ đầu, nói "Ta quên mất tiêu!" Dứt lời phi thân ra ngoài cửa sổ, chỉ chốc lát đã trở về, còn mang theo một cái bọc nhỏ.

Giường đã bị Bò Đào chiếm lấy cả rồi.

Hồng Dạ không có cách nào, đành phải ngồi trên ngoại y màu đỏ của mình, cảm ngọn nến nhỏ đặt trên sàn, mở cái bọc nhỏ ra.

Bò Đào trừng lớn cặp mắt.

Trong bọc rõ ràng là một quyển Xuân Cung đồ tinh tú!!!!

"Ta..... Trả cái đó lại đây.....để tanghiên cứu..... Khục khục....."

Hồng Dạ cúi đầu xuống, tựa hồ hạ quyết tâm sau một hồi đấu tranh tư tưởng, bèn nói "Cái kia của ta..... quả thật hơi nhỏ....."

Bò Đào biết như thế sẽ tổn thương lòng tự tôn của Hồng Dạ, nhưng nàng thật sự không nhịn được, nghe vậy bật cười thành tiếng.

"Không được cười! Của người cũng không to được như vậy!"

Nam hài tử quả thật là hay so sánh cái này.

Đáng tiếc, Bò Đào đắc ý nghĩ thâm trong lòng "Hừ, ta mới là không có cái như người!"

"Cho nên bây giờ ta còn chưa thể động đến người được, người chờ ta lớn lên đi rồi biết..... Còn cười?!"

Hồng Dạ đập mạnh quyển sách xuống đất, Bò Đào lập tức ho khan một tiếng, nghiêm mặt ngồi thẳng lưng lên.

"Tiêu nói, của người to hơn so với ta, như vậy cái kia, ta có thể sẽ ép không được người, không chừng còn bị người ép lại, vậy cái kia đau chết. Ta không sợ chết, nhưng sợ đau, cho nên ta nghĩ cả ngày rồi, quyết định bây giờ sẽ buông tha cho người, chờ ta cao hơn so với người, lớn hơn so với người, hừ hừ....."

Rất cuộc Bò Đào biết tên tiểu quý này thì ra dễ khi dễ như vậy, hèn chi bị tiểu Tiêu và Vi An trêu chọc. Tại đại hội võ lâm hấn lộ diện ra, nổi bật giữa đám người của võ lâm trung nguyên, trở thành cái bia ngắm cho mọi người, có lẽ cũng là kiệt tác của hai người bên trong kiệu kia.

Nhưng không biết tại sao, thấy hấn nửa quỳ nửa ngồi dưới đất, mái tóc màu nâu đỏ thật dài xõa ra giống hệt một con mèo nhỏ màu vàng, nàng không biết có phải là do thiên chức làm mẹ trời dạy hay không, nhìn không được có ý nói nhỏ ghẹo hấn.

"Tôi hôm qua ta còn nghĩ không biết cái kia của người còn có thể dài ra được nữa hay không....."

Hồng Dạ quả nhiên then quá hóa giận.

Bò Đào thấy bộ dáng của hấn, đột nhiên nhớ tới tính bạo dạn của Lưu Thủy trưởng lão.

Khi đó Thượng Quan Khâm cũng cười như vậy, nói "Lưu Thủy, người mấy tuổi rồi, hai mươi chưa? Còn Liễu Như mười chín phải không?"

Sau đó chỉ vào Lưu Thủy nói, Lưu Thủy, Liễu Như thực nữ hơn nhiều so với người.

Thì ra nàng cũng giống như sư phụ vậy.....

Bò Đào theo bản năng sờ bụng của mình, lúc này mới phát giác, thật ra nàng và sư phụ chưa bao giờ phân ly.

Tuy không ở bên nhau, nhưng trong lòng luôn luôn nhớ về nhau.

Hiện tại có cốt nhục của người.

Sư phụ, đợi thân thể Bò Đào tốt hơn, sẽ đi tìm người.

Còn về Từ Thiên.....

Chờ hần trở về.....nhất định sẽ nói rõ ràng với hần.

Bồ Đào nghĩ rằng, hai nam nhân đều vì nàng mà trả giá nhiều như vậy, nếu nhất định phải phân rõ ranh giới với một người, đối với nàng, cũng như đối với người đó, thật là chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng nếu như cứ để mọi chuyện diễn ra âm muội như vậy, có lẽ là tàn nhẫn đối với cả ba người.

Đương nhiên Bồ Đào còn nhỏ, nàng thật sự không biết xử lý chuyện tình cảm như thế nào.

Mặt đỏ tim đập có lẽ không phải tình yêu, nhưng khắc cốt ghi tâm thì thật khó nói.

Thật rắc rối.

Hồng Dạ đã khôi phục lại như thường, vỗ vỗ sau gáy ngáp nói "Trời đã sắp sáng rồi, mai ta lại đến tiếp."

Nói xong đem cái gối đầu bằng nhung màu đen để ở đầu giường, nói "Người dám liệng cái gối đầu của ta, ta sẽ thiến hần thành thái giám!" Nói xong chỉ vào Liễu Thư Sinh đang hôn mê bên kia, xong rồi hài lòng đứng dậy, rầu rĩ đưa cho Bồ Đào một đồng sách.

nói "Đây đều là do ta lấy từ chỗ của Tiêu, toàn bản cũ thôi! Tiêu nói quyển sách kia của người không thích hợp với hai ta. Vì thế bảo ta phải đem sách này đưa cho người nghiên cứu.....Xem kỹ đi, ta đi đây!"

Hồng Dạ phi thân ra cửa sổ biến mất dạng.

Bồ Đào ngơ ngác nhìn người nhìn cái gối nhỏ màu đen kia, do dự một hồi, quyết định vẫn nên bảo vệ tính mệnh của Liễu Thư Sinh, đem cái gối nhỏ màu đen cất cẩn thận trên giường.

Sau đó bò xuống giường nhặt nệm lên đặt ở đầu giường, kích động vuốt ve một đồng sách cảm rồi cười ngây ngô.

Tất cả đều là tình túy nha.

Bồ Đào chùi chùi miệng, ngón trở nấp máy.

Mở ra cuốn thứ nhất.

Bồ Đào giật mình.

Sau đó nhanh chóng mở ra tất cả các cuốn còn lại.....

Cuối cùng đột nhiên giật phát điên.

Đem cái gối đen nhỏ kia hung hăng liệng xuống đất.

Sách này thích hợp với hai ta.....

Lúc này Bồ Đào mới hiểu được Hồng Dạ có ý tứ gì!

Bởi vì trang thứ nhất của quyển nào quyển nấy.

đều ghi: Phân đảo đại toàn.

Hoặc là : Long Dương nhị thập bát thức.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Xung đột

Thật ra không thể không thừa nhận năm ấy Bình Khí Phở Bài Danh, Quý Từ Phong và Vực Tuyết hai vị mỹ mạo nam tử vuốt ve mon trốn nhau trước mặt bàn dân thiên hạ cũng khiến nàng thật động tâm, thì ra là học theo bí tịch Long Dương nhị thập bát thức này. Trong lòng Bồ Đào đấu tranh tư tưởng

thật lâu, tưởng tượng nếu mình mở sách này ra xem, không biết có bị kích động đến mức giờ trò xằng bậy với Liễu Thư Sinh hay không, hơn nữa bộ dáng Liễu Thư Sinh hẳn cũng hơi bị âm nhu giống như Quý Tử Thiến.

Nhưng bàn tay lại không nghe theo trí óc, khổng chế không nổi lòng hiếu kỳ, run rẩy tự động mở ra trang thứ hai.

"Ai nha!!"

Hồng Dạ để lại năm quyển sách, trong đó ba quyển là khắc họa các tư thế khác nhau trong Long Dương bí tịch, còn lại hai quyển ghi chép về câu chuyện Hường Dã hoàng đế sủng nam phi lưu truyền trong dân gian.

Bồ Đào cả đêm không chợp mắt, mãi đến sáng khi Liễu Thư Sinh sờ sờ đầu tỉnh lại, vẫn còn thấy Bồ Đào xiêm y không chỉnh tề, sắc mặt tái nhợt, hai con mắt đen thui giống ác quỷ tựa vào đầu giường, trừng mắt nhìn quyển sách trong tay, một tay chống lưng, một tay cầm chiếc khăn tay nhỏ màu trắng không ngừng chùi nước mắt.

Thế là thế nào?!

Liễu Thư Sinh trang phục cũng chưa kịp mặc vào, vội vàng kéo Bồ Đào, nhú mi la lên "Tại sao lại khóc!? Ai khi dễ ngươi!? Nói cho ca biết đi!"

"Bùi tướng quân và Vạn Long đế thật sự là rất đáng thương!"

"Gi!?" Liễu Thư Sinh lập tức ngừng lại.

Bồ Đào đôi mắt sưng đỏ ôm quyển tiểu thuyết dân gian lưu truyền kia, thần trí hồ đồ không rõ hoa hoa tay ra dấu nói "Từ nay về sau ai dám nói đoạn tụ thương phong bại tục ta sẽ giết hẳn!"

Liễu Thư Sinh ngây người ra.

Bồ Đào hàm hồ vừa đẩy Liễu Thư Sinh ra, vừa rút vuốt giờ mặt sau của quyển sách ra xem phần kết cục.

Nửa canh giờ sau, về mặt Bồ Đào bị tráng buông xuống quyển sách Hồng Dạ để lại, chuyển đôi mắt sưng húp sang nhìn Liễu Thư Sinh ngồi kế bên, hoa tay lên ra dấu nói "Liễu nhi, ta cảm động quá....."

".....Nương ơi!"

Liễu Thư Sinh chợt nhận ra Bồ Đào chuyển cách xưng hô gọi hắn là "Liễu nhi"!

"Bồ Đào a! Xin ngài đừng học theo những nữ nhân đó a!!"

Liễu Thư Sinh thiếu chút nữa quỳ xuống van xin Bồ Đào "Ta chỉ có mỗi một huynh đệ tốt là ngươi thôi, ngươi đừng có hùa theo bọn họ a. Đây là sách gì vậy? Ai đưa cho ngươi?? A!? "bí sử tình cảm của đế vương lưu danh thiên cổ, bi kịch tình yêu của nam nhân tuyệt mỹ"? Cái này là cái gì đây a!? Ngươi đọc mấy cái này đó hả!? Nhìn cặp mắt của ngươi kia, cả đêm không ngủ phải không?! Trời ạ, ngươi sức khỏe không tốt, đừng có ói ra nha!"

Chưa nói dứt lời, Bồ Đào đã ọe một tiếng làm ầu, Liễu Thư Sinh sợ tới mức hồn phi phách tán - hồn vía bay lên mây chạy đi tìm đại phu.

Bồ Đào thiếu ngủ, bị đại phu hung hăng giáo huấn một hồi, quyển tiểu thuyết chưa kịp giấu đi cũng bị tịch thu mất.

Bồ Đào buồn bực nằm trên giường ngủ bù cả ngày sau, kết quả là thần trí phoi phới ngênh đón một đêm mất ngủ tiếp theo.

Liễu Thư Sinh theo thông lệ ngã xuống đất hôn mê khi Hồng Dạ xuất hiện.

Không đợi con mèo nhỏ mở miệng lên tiếng.

Bồ Đào liến hoa hoa tay ra dấu nói "Quý Tử Thiến không có ở đây, nếu không ngươi cũng sẽ không đến đây."

Hồng Dạ hấp háy cái mũi, phát hiện hôm nay Bồ Đào không như ngày thường.

Không mặc tiết y, quần mền, bộ dáng như trời có sập xuống cũng không thêm đề ý.

Ngược lại quần áo chỉnh tề, mền cũng được sắp xếp ngay ngắn để một bên, thấp một ngọn nến nhỏ, trong tay còn cầm một chén trà nóng hổi bốc hơi thơm ngào ngạt.

Hắn đảo mắt nhìn về phía đầu giường, chiếc gối màu vàng nhỏ mềm mại của nàng xếp chồng lên chiếc mền một cách ngăn nắp, nhìn nhìn bốn phía xung quanh, cái gối nhỏ màu đen của hắn bị liệng trên mặt đất.

Hồng Dạ lẳng lặng không thêm nói tiếng nào, nhảy qua khỏi song cửa sổ, roi xuống mặt đất trong phòng, trực tiếp đi về hướng Liễu Thư Sinh, thuận thực kéo quần Liễu Thư Sinh xuống.....

Tay hắn bị giật mạnh lại.

Là Bò Đào đã quên lời đe dọa của hắn, lập tức chạy lại cản hắn để bảo tồn dòng giống tương lai cho Liễu Thư Sinh.

"Đừng mà! Ta biết lỗi rồi, được chưa?"

"Ta đã nói, nếu ngươi dám liệng cái gối đầu của ta, ta sẽ bắt hắn làm thái giám."

Bò Đào dùng sức níu tay Hồng Dạ lại, dắt hắn đến giường mình, ấn hắn ngồi xuống.

Sau đó đem cái gối màu đen của hắn đặt cạnh cái gối màu vàng của nàng, không hề nhìn đến Hồng Dạ, mà là cung kính cúi đầu hoa hoa tay ra dấu nói với cái gối màu đen của hắn "Gối a, ngài là đại gia, xin ngài bớt giận tha cho Liễu nhi khỏi bị cung hình đi."

Hồng Dạ sầm mặt xuống.

Bò Đào ngừng một lát, nghiêm mặt nói với Hồng Dạ "Tại sao ngươi lại dây dưa với ta?"

"Ta....."

Bò Đào cắt lời hắn "Ta nhớ rõ ngươi không phải đoạn tụ."

"Ta....."

"Mộ Dung Thân Phi hận ta, chuyện này ngươi cũng biết, có lẽ ngươi không biết rõ nguyên nhân, nhưng ta không muốn ngươi biến thành một Mộ Dung Thân Phi thứ hai."

"Ta....."

"Ngươi hiểu ý ta chưa? Ngươi đi đi, ngươi còn nhỏ, đừng để ý niệm ngốc nghếch hồ đồ trong đầu biến thành mục tiêu sống của đời mình!"

"Ta....."

Bò Đào chỉ tay về hướng cửa sổ tỏ vẻ, gối đầu hoặc là sách thì có thể lưu lại, nhưng ngươi phải lập tức rời đi.

"Ngươi nghe ta nói đã....."

"Quý Tử Thiên không có ở đây, ta không biết hắn ở đâu. Cho dù hắn có xuất hiện, nếu ngươi giết hắn, ta sẽ giết ngươi."

"Ta biết rồi."

Hồng Dạ nhướng mi, thất hồn lạc phách đứng lên, đi đến cạnh cửa sổ, một chân bước ra ngoài cửa sổ, một chân còn lại trong phòng.

Quay đầu, nheo lại con ngươi màu hổ phách, cả giận nói "Ta đi đây!"

Bò Đào bị dọa đến ngẩn ra, nhưng nàng cảm thấy mình làm đúng. Hồng Dạ còn nhỏ tuổi, không thể biến thành một Mộ Dung Thân Phi thứ hai được, tuy lời nói của nàng có chút tàn nhẫn, làm hắn tức giận cũng tốt.

Đang suy nghĩ, lại nghe Hồng Dạ nói tiếp "Không phải ngươi thích Quý Tử Thiên hay sao? Chắc tại vì cái kia của hắn to hơn của ta có phải hay không? Được, ngươi chờ ta lớn lên rồi sẽ biết!"

Bò Đào nhất thời dở khóc dở cười, Hồng Dạ xoay người rời đi.

Bò Đào gấp gấp há to miệng hô lên "Đứng lại!"

Hồng Dạ chấn động mạnh, dừng chân lại, quay đầu lại một cách khó tin.

Bò Đào nói "Ta giả câm điếc bởi vì ta cải trang thành nam nhân, ta là nữ nhân."

Chân còn lại của Hồng Dạ rút lại bước hắn vào phòng, ngồi nơi song cửa sổ.

"Ta có nỗi khổ riêng nhưng ta không muốn bởi vì hiểu lầm mà khiến ngươi bị đoạn tụ, như vậy ngươi sẽ hận ta trong tương lai."

Hồng Dạ sờ sờ cái trán của mình, xác định là không phải hắn phát sốt, sờ sờ cái lỗ tai, xác định không có nghe sai, lại sờ sờ chỗ trái tim.

Đập thình thịch.

"Ngươi... ngươi... ngươi... là nữ sao!"

Bồ Đào gật đầu.

Nhất thời mặt mày hấn hơn hờ, kích động đứng bật dậy.

"Vậy ta không cần phải trở thành đoạn tụ rồi!!!!!!!!!"

"....."

Bồ Đào cảm thấy cách Thượng Quan gia dưỡng dục mình thật thất bại, làm biết bao người hồ đồ.

Đang vô lực đứng thù người ra, chợt Hồng Dạ nhào lại gần ôm chầm lấy Bồ Đào, vì hấn mang giày cao gót nên độ cao vừa ngang tầm với Bồ Đào, còn chưa ổn định thân hình đã cúi xuống hôn Bồ Đào một cái, nhưng chưa kịp chạm môi lên môi nàng đã nhanh chóng bị ăn một cái tát tay của Bồ Đào lên má bên trái.

Hồng Dạ ôm mặt khóc lóc "Sát thủ cũng phải có đạo đức nghề nghiệp của sát thủ, đánh người ta không được đánh lên mặt nha!"

"Tiểu nữ tử vô đức, thật ngại quá!"

Bồ Đào hoa hoa tay lên ra dấu nói.

"Người nói được, tại sao lại giả câm điếc? Tại sao phải cải trang thành nam tử!? Trời đất! Ta còn tưởng rằng ta bị đoạn tụ! Khi đó ta sợ tới mức mấy ngày cũng không ngủ được a!!"

Bồ Đào nghĩ nghĩ, hoa tay ra dấu nói "Ngoại trừ những người thân, ta quen dùng tay ra dấu rồi!"

"Bộ chúng ta không thân sao?!"

Hồng Dạ cả giận nói.

"Không..... thân đến mức đó....."

Chỉ có Quý Từ Thiện và sư phụ, Bồ Đào mới nguyện ý mở miệng nói.

Hồng Dạ giật mình, cúi đầu, ôm mặt đầy vẻ ủy khuất.

"Ta biết, tại Đại hội võ lâm ta hại ngươi không chốn dung thân, ngươi hận ta có phải không?"

Bồ Đào lắc đầu, thầm nói trong lòng "Thật ra ta hận ngươi vì ngươi khiến ta và sư phụ phải chia ly."

"Vậy ngươi hận ta huyết tẩy Thượng Quan gia sao?"

Bồ Đào tiếp tục lắc đầu, thầm nói trong lòng "Ta chỉ hận ngươi vì ngươi hại ta tìm không được sư phụ thôi."

"Vậy ngươi hận ta là vì ta muốn giết Quý Từ Thiện?!"

Lần này Bồ Đào không lắc đầu, không dùng tay ra dấu nữa, trực tiếp mở miệng, thấp giọng hỏi "Ta hỏi ngươi, ai kêu ngươi đến giết người?!"

"Không thể nói, đây là đạo đức nghề nghiệp sát thủ."

"Rốt cuộc chuyện huyết tẩy Thượng Quan gia là làm sao!?"

"Không thể nói....."

Bồ Đào cắn môi, Hồng Dạ hắng giọng, nói "Được rồi, ta nói với ngươi một chút thôi."

Hồng Dạ tìm chỗ ngồi xuống, xòe cây quạt ra chậm rãi quạt nhẹ nhẹ, thu hồi lại vẻ trẻ con, lúc này hấn lại trở thành một thiếu niên tuyệt mỹ vô cùng cuồng ngạo.

"Sau khi Đại hội võ lâm kết thúc, bọn ta vốn tính trở về Tây Vực, nhưng Tiêu nói không đoạt được Mộ Dung Thân Phi thật không cam lòng, nên cứ trì hoãn mà không chịu đi. Ngay lúc đó, có người đã tìm tới bọn ta, muốn bọn ta huyết tẩy Thượng Quan gia."

"Hấn trả công các ngươi bằng cái gì? Vàng bạc châu báu sao!? Thượng Quan gia cũng có thể trả các ngươi không kém!"

"Tất nhiên không phải tiền, mà là vật chí bảo vô giá."

Hồng Dạ cười khê nói "Ngươi đã từng nghe nói đến Thủy Nguyệt Phiêu Linh chưa?"

"Chẳng lẽ là Quý Tử Phong?" Bồ Đào phản ứng nhanh nhạy.

"Không phải..... Aizz! Ngươi đừng hỏi ta mà! Ta không thể nói về hành tung lai lịch của người đặt cuộc giao dịch này!"

Hồng Dạ cắt ngang lời truy vấn của Bồ Đào, tiếp tục nói "Huống chi người nọ còn đeo khăn che mặt, nhưng nhìn thân hình thì tựa hồ là một nam nhân. Còn nữa, mái tóc hần dài từ đầu đến chân mà bạc trắng như tuyết, ta chỉ thấy hình dáng của hần như vậy thôi. Tiêu mới là đại môn chủ của Thiên Sơn Tam môn, hần cảm thấy cuộc giao dịch có lợi nên đồng ý, ta chỉ phụ trách giết người thôi. Vốn Tiêu vì Mộ Dung Thân Phi đã gai mắt Thượng Quan son trang rồi, nên cuộc giao dịch này rất hợp ý hần. Hơn nữa, vật chí bảo vô giá kia, ngươi có biết là cái gì hay không?"

Bồ Đào lắc đầu.

"Người trong võ lâm này ai cũng biết Thủy Nguyệt Phiêu Linh là võ lâm chí bảo. Thủy Nguyệt Phiêu Linh của Quý Tử Phong là một bộ thương pháp uy lực khôn cùng. Ta cũng đã từng ném mùi đau khổ của nó trong tay ngươi. Nhưng....."

Hồng Dạ nháy mắt, ra vẻ thần bí nói "Ba ngày sau khi Đại hội võ lâm kết thúc, có lời đồn thổi nổi lên, nói là xuất hiện Huyết Y Phiêu Linh và Tuyết Nguyệt Phiêu Linh. Hai bản bí tịch này thất truyền mấy trăm năm nay, nguyên là cùng một bộ với Thủy Nguyệt Phiêu Linh. Thủy Nguyệt Phiêu Linh là thương pháp, điểm độc đáo là tuy chiêu thức ít nhưng lại có thể nhận ra sơ hở của đối phương mà phá. Tuyết Nguyệt Phiêu Linh cũng là một bộ kiếm pháp, ngược lại với Thủy Nguyệt Phiêu Linh, điểm độc đáo của nó là không hề có sơ hở. Còn Huyết Y Phiêu Linh là một bộ nội công tâm pháp thần bí, có công năng gì thì trên giang hồ đã sớm thất truyền."

"Ngươi nói....."

"Người đặt mua cuộc giao dịch này sẽ đưa Tuyết Nguyệt Phiêu Linh cho Tiêu, đừng nói là kêu Tiêu diệt Thượng Quan son trang, cho dù là diệt cả giang hồ, Tiêu cũng sẽ liều mạng."

"Có chuyện như vậy sao!"

"Tất nhiên, ngươi trốn ở đây tiêu điều tự tại, làm sao mà biết bên ngoài giang hồ đã tinh phong huyết vũ, không có nửa ngày bình an."

"Người đó muốn ngươi đến giết Quý Tử Thiên?"

"Phải."

"....." Bồ Đào hoảng hốt trong lòng, không biết Quý Tử Thiên được gia gia bảo bọc kỹ như vậy mà đắc tội với nhân vật thần bí khủng bố đó từ bao giờ.

Hồng Dạ phe phẩy cây quạt cười nói "Ta giết hần khiến ngươi đau lòng sao?"

Bồ Đào vừa muốn mở miệng trả lời, chợt nghe thanh âm quen thuộc vang lên ngoài cửa sổ.

"Ta đây! Ngươi có bản lĩnh thì đến mà giết."

Đúng là Quý Tử Thiên đang đứng tựa bên cửa sổ không biết từ khi nào, vẻ mặt không có biểu tình gì đang nghịch nghịch Thiên Hoa Loạn Vũ trên tay.

Bồ Đào hoảng sợ, từ khi nàng hoài thai đâm ra lười biếng không còn luyện võ nữa, nên không phát giác được hô hấp của Quý Tử Thiên, mà Hồng Dạ tựa hồ là có trực giác của sát thủ, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc một chút nào.

Bồ Đào trầm nghĩ không ổn, thấy Hồng Dạ vẻ mặt thoải mái phe phẩy cây quạt, mới nhận ra.

Thì ra Hồng Dạ đã cảm ứng được sự có mặt của Quý Tử Thiên nên mới lấy ra cây quạt dùng để giết người kia!!!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thích Ngươi

Bồ Đào nhất thời toàn thân căng thẳng, trái tim đập kịch liệt.

Thấy trong tay Quý Tử Thiên là Thiên Hoa Loạn Vũ, đầu thương đồng đưa, đồng đưa, Hồng Dạ ngồi cạnh bên, chiếc quạt phe phẩy, phe phẩy.

Không khí đông lại một lúc lâu, trong lòng bàn tay của Bồ Đào ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đột nhiên Hồng Dạ thu quặt lại, đứng dậy, cười nói với Quý Tử Thiên "Tướng mạo của các hạ thật tuyệt mỹ, không hổ là con của Giáo chủ ma giáo."

Bồ Đào bất ngờ đến chấn động thân hình, chợt nhớ lại Quý Tử Thiên căn bản không biết phụ thân của hắn là Quý Tử Phong!

Không ngờ Hồng Dạ lại giỏi làm rối lòng người như vậy.

Lại nghe Hồng Dạ tiếp tục nói "Nghe nói nam tử luyện Thủy Nguyệt Phiêu Linh sẽ bị tác dụng phụ, Hồng Dạ tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đặc biệt tò mò không biết nương thân sinh của các hạ là ai a....."

"Câm mồm!"

Quý Tử Thiên người vẫn còn ở ngoài cửa sổ, nhưng Thiên Hoa Loạn Vũ đã bay vào, Hồng Dạ phi thân lùi về phía sau thật xa, tránh thoát được kinh hiểm.

Thiên Hoa Loạn Vũ lướt sát cạnh sườn của Hồng Dạ, ba một tiếng cắm sâu vào vách tường.

"Ngừng lại!"

Hồng Dạ vội vàng kêu lên "Ta thua....."

Dừng một chút nói tiếp "Muốn giết ngươi ta nhất định phải tìm thời cơ khác thôi, hiện giờ Thiên Hoa Loạn Vũ nằm trong tay ngươi, Thủy Nguyệt Phiêu Linh thiên hạ vô địch, ta không muốn chết, thỉnh các hạ chừa lại cho ta một con đường sống?!"

Lúc này Quý Tử Thiên mới xoa mặt lại, hắn đứng ngược với ánh trăng khiến bóng dáng hắn phiêu miểu mơ hồ như không có thực mà lại vô cùng đẹp đẽ "Không thể được."

Trong nháy mắt Bồ Đào tựa hồ gần nín thở.

Lần trước gặp lại Quý Tử Thiên sau một năm xa cách, nàng vẫn cảm thấy hắn không hề thay đổi chút nào. Nhưng lần này, chỉ hơn nửa tháng không gặp mặt, Quý Tử Thiên tựa hồ thay đổi rất nhiều, tự dung Bồ Đào cảm thấy.....không giống trước đây.

"Sao? Vậy ngươi có biết là.....mấy ngày nay nay ta đều cùng Bồ Đào đồng giường cộng chăn hay không?!"

Quý Tử Thiên không nhúc nhích, chỉ giương mắt liếc Hồng Dạ một cái.

Không ngờ trong nháy mắt, Hồng Dạ động thân đá văng cây Thiên Hoa Loạn Vũ đang cắm trên vách tường vào phòng. Quý Tử Thiên muốn động thủ, lại không thể không vào phòng nhặt lấy Thiên Hoa Loạn Vũ trước, đợi đến khi hắn vào phòng nhổ cây thương ra thì Hồng Dạ đã phi thân bay ra ngoài, dừng lại trên nóc nhà đối diện với cửa sổ, mở ra một khoảng cách khá an toàn giữa hai người.

"Ta đi đây!"

Hồng Dạ hô to lên với Bồ Đào "Còn về vật kia, ngươi biết ta nói về cái gì rồi đó! Ngươi không được liệng đi! Phải cẩn thận giữ gìn cho ta, một ngày nào đó ta sẽ trở về tìm ngươi! Nếu ngươi làm mất nó, ta sẽ bắt cái tên cùng phòng với ngươi làm thái giám!"

Bồ Đào tà mị liếc mắt ngắm ngắm cái gối nhỏ màu đen của hắn.

Quý Tử Thiên như như đầu thương Thiên Hoa Loạn Vũ như để cảnh cáo hắn.

Hồng Dạ tựa hồ còn muốn nói tiếp, thấy bộ dáng của Quý Tử Thiên như vậy, sợ tới mức co đầu rút cổ lại, về mặt hắn như bị uy khuất đến cực điểm, thực giống con mèo nhỏ đang bị hiếp đáp.

Bồ Đào thật chịu không nổi ánh mắt kia của hắn.

Chỉ nói "Hồng Dạ, thật ra đối với nam tử mười hai tuổi, ngươi như vậy đã là cao lắm rồi!"

Hồng Dạ nghe vậy ngừng lại một chút, nở ra một nụ cười ngây ngốc mơ màng.

tiểu Tiêu đã từng nói qua, nếu thích một người thì tim sẽ đập mạnh khác thường.

Hồng Dạ vuốt vuốt chỗ trái tim, thật sự cảm giác được.

Đêm đó hắn cảm thấy được mình thật sự trưởng thành.

Hồng Dạ xoay người rời đi, trong nháy mắt thân ảnh đã biến mất, cuối cùng ngay cả tiếng lộc cộc của đôi giày cao gót khi nện xuống mặt đất kia của hắn cũng biến mất.

Quý Từ Thiện không nói gì, bầu không khí tràn ngập sự tĩnh lặng khiến người ta tâm hoảng ý loạn.

Không biết vì sao Bồ Đào cảm thấy đau lòng.

Từ đầu tới cuối nàng đều do dự.

Thậm chí nàng cũng đã từng tự mắng chính mình, tại sao không thể nhanh chóng vạch rõ quan hệ giữa nàng và Quý Từ Thiện.

Nhưng nàng làm không được.

Nàng đối với sư phụ khắc cốt ghi tâm, đối với Quý Từ Thiện cũng vậy. Hai người cùng nhau lớn lên, nói không có tình cảm thì chỉ là gạt người.

Bồ Đào không biết đến khi nàng hai mươi tuổi hoặc hai mươi lăm tuổi, có thể nghĩ ra cách nào tốt nhất để có thể ở chung với cả hai người hay không.

Nhưng hiện giờ nàng chỉ mới có mười lăm tuổi.

Nàng do dự vì nàng không muốn lại làm tổn thương những người thương yêu mình.

Có thể nói, chuyện làm Bồ Đào hối hận nhất cả đời này, đó chính là chuyện của Mộ Dung Thân Phi.

Hồng Dạ cũng khiến Bồ Đào cảm giác được một loại nguy cơ khó có thể diễn đạt bằng lời, làm nàng kinh sợ không thôi rằng Hồng Dạ sẽ biến thành một Mộ Dung Thân Phi thứ hai.

Nàng chỉ biết, nếu xử sự không khéo, Quý Từ Thiện nhất định cũng sẽ trở thành người thứ ba.

Quý Từ Thiện rất tốt đối với nàng, là nỗi do dự lớn nhất của Bồ Đào.

Nàng sợ Quý Từ Thiện yêu nàng.

Như vậy khi chia ly sẽ càng bị tổn thương.

Nhưng phản ứng vừa rồi của Quý Từ Thiện đã làm Bồ Đào tuyệt vọng.

Hồng Dạ quả thật là người thông minh.

Cuộc đối thoại vừa rồi, không thể nghĩ ngờ gì nữa là muốn tìm yếu điểm để lung lạc Quý Từ Thiện rồi nhân cơ hội thoát đi.

Bồ Đào cũng để ý thấy.

Lúc Hồng Dạ nói đến chuyện hấn và nàng đồng giường cộng chằm, Quý Từ Thiện đã tỏ vẻ vô cùng hoảng hốt, dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy nhưng cũng đủ để Hồng Dạ chạy thoát.

...Người có thể ở ngay trên lời dãi của Đại hội võ lâm mà phân tâm vì ta, Thượng Quan Khâm chết cũng không tiếc...

Sư phụ đã viết vào tay Bồ Đào như vậy.

Mà Quý Từ Thiện hôm nay rốt cuộc cũng khiến Bồ Đào hiểu rõ.

Quý Từ Thiện hấn cũng vào thời khắc không thể phân tâm mà phân tâm vì Bồ Đào.

Cho nên Bồ Đào tuyệt vọng, nàng biết Quý Từ Thiện thật sự yêu nàng.

.....

Một ngày nào đó nàng phải lựa chọn giữa Quý Từ Thiện và sư phụ.

Bồ Đào nhắm mắt lại, như dự cảm được một ngày trong tương lai, nàng vì sư phụ mà thốt ra lời nói tàn nhẫn đối với Quý Từ Thiện.

Nàng yêu sư phụ, nhưng.....nhưng cũng bỏ không được Quý Từ Thiện.....

Còn về ngày đó, thật ra hiện giờ cũng có thể, thậm chí thật ra lần đầu tiên hai người gặp mặt cũng đã có thể nói rồi.

Nhưng Bồ Đào trốn tránh, nàng thật sự sợ hãi.

Tận sâu trong lòng như có tiếng nói, nếu ngày đó sớm hay muộn cũng phải tới, vậy chi bằng kéo dài được lúc nào hay lúc nấy đi.

Bầu không khí trầm mặc một cách đáng sợ, khiến lòng người dường như rối rắm hỗn loạn hơn.

Hai chân Bò Đào như nhũn ra, Quý Từ Thiên đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

"Bò Đào?"

"Hà?"

"Ta yêu ngươi. Vì vậy mà ngươi chịu nhiều áp lực phải không?"

Bò Đào mở miệng rồi lại ngậm miệng, lại không phát ra được âm thanh nào.

Quý Từ Thiên thu hồi lại Thiên Hoa Loạn Vũ, lẳng lặng dìu Bò Đào ra khỏi phòng, đến dưới sân viện ngập tràn ánh trăng, gió đêm thoang thoảng nhẹ thổi khiến tâm thần như sáng khoái hơn.

Hắn cẩn thận lột chiếc áo ngoài thật dày trên bậc thềm rồi mới đỡ Bò Đào ngồi xuống.

Vừa rồi trong lòng nội tâm giằng co làm Bò Đào mệt mỏi vô cùng, Quý Từ Thiên lại hỏi như vậy, Bò Đào cảm thấy hiện tại nàng cái gì cũng nói không nên lời, chỉ bằng cứ im lặng mà nghe Quý Từ Thiên nói thì hơn.

"Ta yêu ngươi, điều đó làm ngươi cảm thấy áp lực, phải không?"

Mái tóc Không trước ba màu của Quý Từ Thiên, cử chỉ động tác kia của hắn khiến Bò Đào cảm thấy quen mắt.

"Không phải....."

"Thật sao?"

"Ta....."

"Đừng gạt ta."

Quý Từ Thiên nhẹ nhàng nói "Ngươi có thể kết hợp với người kia, còn mạng cốt nhục của hắn, không thể không yêu hắn. Ngươi ở bên ta, cả ngày ta nói ta yêu ngươi, thật ra ngươi đang muốn nghĩ cách cự tuyệt, có phải không?"

"Ta....." Bò Đào bẽ bẽ ngón tay, sự dồn ép của Quý Từ Thiên làm nàng ứng phó không kịp, nhưng những lời hắn nói quả thật là nguyên nhân khiến trong lòng Bò Đào rối loạn giằng co.

"A a.....Ngươi muốn nói rõ ràng mọi chuyện cùng ta? Nhưng lúc đó ta lại yếu đuối, cả ngày than thở níu kéo ngươi đừng rời bỏ ta nên ngươi không thể mở miệng nói ra lời, có phải không?"

"Từ Thiên....."

"Đừng nói gì nữa cả!"

Quý Từ Thiên mỉm cười, ngắt ngang lời Bò Đào "Nói cho ngươi biết, thật ra ngươi cũng không cần phải phiền não."

Nói xong theo bản năng nói rộng thất lưng một chút, vạt áo trước ngực lỏng ra rơi xuống, lộ ra vòm ngực trần trụi cực mỹ, Quý Từ Thiên rũ mi, bàn tay lại thuận thế nhẹ nhàng nâng cằm Bò Đào lên.

Hắn cười nói "Ngươi yêu ta, biết chưa? Ngươi không dám thừa nhận, cho nên ngươi rối rắm, ngươi mâu thuẫn, ngươi giằng co, không biết phải giải quyết ra sao! Chuyện này làm ngươi cả ngày suy nghĩ cân nhắc đến nỗi tiêu tụy đi như vậy!?"

Bò Đào ngậm miệng lại không nói gì, không ngờ những lời này Quý Từ Thiên cũng có thể nói ra miệng.

"Ngươi muốn nói cho mọi chuyện rõ ràng, có phải hay không? Để làm gì?"

Quý Từ Thiên nhú mi, vẻ mặt rất không vui "Ta đã không để ý đến Quý Bảo, sao có thể để ý xem trong lòng ngươi muốn ai a!"

"Không cần!"

Bò Đào đột nhiên tránh khỏi tay của Quý Từ Thiên, cả kinh nói "Đừng! Ngươi không cần tốt với ta như vậy! Ta chỉ là một người bình thường, không đáng để ngươi tốt với ta như vậy! Không được! Thực xin lỗi! Nhưng một người làm sao có thể yêu hai người cùng một lúc được!"

Quý Từ Thiên giật mình, lại cười quyền rũ nói "Ta hỏi ngươi, ngươi thích sự phụ của ngươi, cái đó gọi là loạn luân, là chuyện người thường không thể chấp nhận được, nhưng không phải là ngươi vẫn cứ làm đó sao? Còn làm đến mức tạo ra một tiểu sư phụ nữa?"

Bò Đào chấn động mạnh. Quý Từ Thiên lại tiếp tục nói "Nếu ngươi cảm thấy chuyện loạn luân như vậy cũng có thể chấp nhận được, vậy thì tại sao không thể chấp nhận ta?"

"Ta không biết....."

"Ta sẽ cho ngươi thêm thời gian để suy nghĩ, nhưng kết quả nhất định là phải theo ý ta."

Bồ Đào vừa định nói gì đó, đột nhiên cả kinh, khó tin nhìn Quý Từ Thiển, run rẩy nói "Ngươi.....biết.....rồi....."

"Ta còn biết nhiều chuyện hơn nữa kìa."

Quý Từ Thiển nhủ mi lại nói "Biết ngươi yêu ai, ngươi nhớ ai, tại sao gặp ta, tại sao chia ly với người đó."

Bồ Đào kinh ngạc, kinh ngạc đến không thể thốt nên lời.

"Lúc trước sự do dự của ta đã hại ngươi thân bại danh liệt, không nhà không cửa. Cho nên ta thề, sẽ không bao giờ do dự nữa."

"Ngươi thay đổi."

"Ta cố tình."

Quý Từ Thiển cười nói "Ta không phải thánh nhân, lại càng không phải là oán phụ gì, những lời ta nói vừa rồi, hy vọng ngươi hiểu rõ. Không phải ta cùng với Thượng Quan Khâm tranh giành tình yêu của ngươi, mà Quý Từ Thiển ta đã chậm hơn Thượng Quan Khâm một bước, không thể không kỳ kèo ngươi lưu lại một góc nhỏ trong tim cho ta."

Dứt lời, nâng cằm Bồ Đào lên, nhẹ nhàng hôn xuống.

nói "Ta lặp lại một lần nữa, không phải ta cùng với Thượng Quan Khâm tranh giành tình yêu của ngươi, mà Quý Từ Thiển ta đã chậm hơn Thượng Quan Khâm một bước, không thể không kỳ kèo ngươi lưu lại một góc nhỏ trong tim cho ta."

"Ngươi ở đó mà suy nghĩ cho kỹ đi....."

Quý Từ Thiển đứng dậy, đi được vài bước, quay đầu lại, thấy Bồ Đào ôm môi, vẻ mặt ngơ ngẩn ra.

Không khỏi khóe miệng run rẩy, lại quay trở về, vẻ mặt nghiêm túc lúc vừa rồi của hắn rốt cuộc cũng bị phá vỡ.

Xoa đầu nàng nói "Ài, ài, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của ngươi kìa! Thôi đừng lo lắng nữa, cứ như vậy đi!!"

"Hả!?"

"Ta hại ngươi thân bại danh liệt, ngươi hại ta đeo nón xanh (cắm sừng!), chúng ta huề nhau!!"

"Hả!?"

"Làm ra bộ dạng thâm trầm ta học không được! Những lời vừa rồi là cố gắng hết mức rồi, ngươi ngốc sao, nghe còn không hiểu hả!?"

"Hả!?"

Quý Từ Thiển trừng lớn hai mắt, tức giận dùng sức tự cắn môi mình.

Bồ Đào sờ sờ bụng, hoảng hốt nói "Ta.....có lẽ là ta ngốc....."

"Ngốc cái rắm!"

Bồ Đào nghe vậy nhất thời giận dữ.

Vừa đứng lên, lại bị Quý Từ Thiển ôm trọn thân hình.

"Ta yêu ngươi. Ngươi cũng yêu ta, đơn giản vậy thôi."

Bồ Đào chân động mạnh, nhưng hai tay lại mê hoặc ôm choàng lấy bả vai của Quý Từ Thiển.

"Về phần sự phụ ngươi, đợi khi nào gặp mặt, ta sẽ đánh hắn một trận."

"Không dùng vũ khí, chỉ dùng quyền cước."

"A!?"

Bồ Đào liên tục khiếp sợ, chỉ biết há hốc miệng ú ớ, Quý Từ Thiển lại buông nàng ra, nhìn Bồ Đào nghiêm túc nói "Đây là cuộc chiến của nam nhân, đến lúc đó ngươi cũng không được xen vào...Thôi được rồi! Ta thề, có vàng trắng kia làm chứng, cam đoan sẽ không đánh vào mặt hắn."

"....." Bò Đào bị câu cuối cùng của hán làm hồi thần, ngừng một lát, hỏi.

"..... Nói đến chuyện đó.....sao ngươi biết? Máy ngày nay rớt cuộc ngươi....."

"Suyt!....."

Quý Từ Thiên nhảy mất một cách thần bí, nói "Bò Đào, biết ta đã gặp ai không?"

Bò Đào nhớ lại cử chỉ vô thức mới vừa rồi của Quý Từ Thiên như nói thất lưng vạch ngực trần, tư thế hất hất tóc mị hoặc, trong lòng có một dự cảm không tốt.

"Ta gặp cha ta!"

Quả nhiên!!

Quý Từ Phong! Nguyên là nguồn gốc tà ác của thế giới này a!

Bò Đào không nói gì.

Nhưng từ khi rời khỏi Thượng Quan Khâm cho đến nay, trong lòng nàng chưa bao giờ có chút thoải mái.

Nhưng nay nàng thật sự cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm như có thể bay bổng lên chín tầng mây.

"Chỉ tiết cụ thể như thế nào, ngày mai nói tiếp với ngươi. Hình dáng phụ thân như vậy, ta chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra hán là cha ta, mấy ngày nay ta vẫn ở chung với hán, tất cả mọi chuyện cũng do hán nói cho ta biết."

Ngừng một chút, đột nhiên Quý Từ Thiên áp Bò Đào lên tường, cúi người xuống, thổi một hơi thở nóng rực vào tai Bò Đào khiến nàng rung cả mình. Bò Đào chỉ cảm thấy một chân của Quý Từ Thiên nâng lên len vào giữa hai chân của nàng, nhẹ nhàng cọ xát vào hạ thân của nàng.

"Phụ thân nói muốn theo đuổi ngươi, không cần hỏi, chỉ cần phải học..... Ta đã học được không ít thứ hay ho từ phụ thân, chúng ta..... khi nào thì thử một lần.....?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Theo đuổi

Chỗ đó bị nhẹ nhàng ma sát, một cảm giác khác lạ nhanh chóng lan tỏa ra toàn thân khiến Bò Đào rung động.

Bò Đào run rẩy xô ngực Quý Từ Thiên ra, không ngờ đôi môi nóng bỏng của hán đã hạ xuống.

Bị Quý Từ Thiên gắt gao siết vào ngực, cả thân hình của Bò Đào dán sát vào người Quý Từ Thiên, có thể cảm giác được hơi thở nóng như lửa và sự kích động của hán.

Đôi môi Bò Đào bị xâm chiếm phủ lấy, lưỡi nàng không còn chỗ để ẩn thân.

Bò Đào cảm thấy cả người mềm nhũn, tâm hồn bay bổng, không biết tại sao dường như mê muội đi.

Có lẽ là bị kỹ xảo kinh người của Quý Từ Thiên câu dẫn.

Bò Đào càng ngày càng không thể kiềm chế được sự run rẩy, rốt cục chỗ bụng cũng bắt đầu run rẩy.

"..... Không..... được....."

Bò Đào bị Quý Từ Thiên đặt trên tường, ngửa đầu nhìn lên trời, toàn thân vô lực, Quý Từ Thiên hôn từ cằm rồi trượt dần xuống ngực.

Vạt áo tán loạn, Bò Đào thắm hít vào một hơi, run rẩy nói "Từ Thiên..... Ngươi buông ta ra đi....."

"Ta đã nói rồi, ngươi còn ba mươi ngày nữa!"

Quý Từ Thiên ngừng lại, mười ngón tay hán vẫn siết chặt mười ngón tay của Bò Đào đặt trên tường như cũ, cố ý lộ ra vòm ngực mê người, thân thể hai

người dán chặt lên nhau, gắt gao kề cận.

"Thực.....không được....."

Bồ Đào muốn tránh khỏi, nhưng không ngờ Quý Từ Thiên siết rất chặt, rất có phong thái của bá vương ngành thượng cung vô cùng khủng bố.

Bồ Đào càng ngày càng kinh hãi, chậm rãi thanh tỉnh lại từ cơn đục hỏa đốt cháy người.

"Ánh trăng cũng chưa..... tỏ..... Trời sắp mưa.....cho nên....."

Quý Từ Thiên thân nhiên cười "Về về phòng làm tiếp!"

"Không!"

"....."

Bồ Đào vội vàng nói "Ta.....đau bụng!"

"Giờ đã thành như vậy, người bảo ta làm sao mà ngừng đây? Hử~~~~?"

Quý Từ Thiên đem bộ phận kia của hắn áp sát lại gần, đặt trên đùi Bồ Đào, thanh âm và bộ dáng vô cùng yêu nghiệt.

Bồ Đào sợ tới mức giật mình kinh hãi, bật thốt lên nói.

"Xin người..... Ta thật sự làm không được, ta hoài thai bảo bảo của hắn, ta thật sự làm không được."

Quý Từ Thiên ngẩn ra, đột nhiên buông tay Bồ Đào ra, sờ sờ bụng Bồ Đào.

Trên bụng ấm áp êm ái khiến Bồ Đào chỉ cảm thấy vô cùng thích ý, mơ hồ nhớ tới năm ấy mình được Quý Từ Thiên ôm vào lòng.

Lúc ấy nàng tìm đập thỉnh thoảng, mặt đỏ bừng bừng, ai ngờ hắn lại văng ra một cái hắt xì kinh thiên động địa.

Nghĩ nghĩ, khóe miệng nàng không khỏi cong lên.

Nhưng lúc này Quý Từ Thiên lại lãnh đạm nói "Nếu không có bảo bảo thì có thể làm được, phải không?"

Thanh âm lạnh như băng nhanh chóng thức tỉnh Bồ Đào khỏi hồi ức.

Không biết vì sao, Bồ Đào nghe vậy lại chợt nổi lên một sự kinh hãi khó hiểu.

"Chờ người sinh hạ ra rồi, người sẽ trở thành người của ta sao?"

Quý Từ Thiên nhẹ nhàng vuốt bụng nàng, đột nhiên dùng sức nhấn một cái, nói "Vậy chi bằng bây giờ ta làm cho nó biến mất luôn đi!"

"Đừng!!!"

Bồ Đào sợ tới mức thét lên chói tai.

Trong nháy mắt nàng không biết gì nữa cả, chỉ biết nếu Quý Từ Thiên duy trì tư thế này và gia tăng thêm nội lực, bảo bảo của mình sẽ hóa thành một vũng máu.

Theo bản năng ẩn cơ hoàng Thiên Hoa Loạn Vũ ra, nhưng lại bị tay kia của Quý Từ Thiên chặn lại.

Bồ Đào cuống quýt ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt tràn đầy bi thương của Quý Từ Thiên.

"Ta thật ngốc."

Quý Từ Thiên buông cả hai tay nàng ra cùng một lúc, Bồ Đào lập tức che bụng lại ngồi xuống dưới đất.

"Đêm đã khuya rồi, về phòng nghỉ đi!"

Không biết có phải đây là một trò đùa nhằm chán của Quý Từ Thiên hay không, nhưng Bồ Đào chỉ muốn về phòng, khóa chặt cửa lại.

Vì thế nàng run rẩy lao đảo trở về phòng, lúc xoay thân hình đi còn thấy Quý Từ Thiên vẫn cúi đầu đứng bên cạnh tường.

Đóng cửa lại, Bồ Đào đến chân giường ngồi, ngây ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên cửa sổ không có nến, đêm khuya lại không có ánh trăng.

Bồ Đào ngồi trong màn đêm, không nhìn thấy gì cả.

Hai gò má lạnh lẽo.

Bồ Đào sờ lên mặt, tất cả đều là nước mắt.

Không cần nói gì nữa cả.

Lúc này hai người bọn họ đều hiểu rõ.

Không biết đã qua bao lâu, thân hình Bồ Đào suy yếu, mờ mịt chìm vào giấc ngủ.

Trước khi mất ý thức, nàng nắm chặt hai bàn tay trong mền.

Vừa rồi nàng suýt nữa là mở ra Thiên Hoa Loạn Vũ, nàng thật ra chỉ muốn bảo vệ hài tử mà thôi.

Trong nháy mắt đó, tận đáy lòng dường như có tiếng nói vang lên, cho dù là Thượng Quan Khâm hay là Quý Tử Thiển, ai cũng không thể tổn thương bảo bảo của nàng!

Nhưng đó là vật Quý Tử Thiển đã tặng cho nàng.

Thiên Hoa Loạn Vũ đối với gia tộc họ Quý quan trọng biết bao nhiêu.

Bồ Đào biết, lúc này Quý Tử Thiển đang đau đớn tận tâm can.

Nàng cười nhạo bản thân, giờ thì không cần phải lo lắng làm sao nói rõ mọi chuyện với Quý Tử Thiển.

Bởi vì vừa rồi Quý Tử Thiển đã nói rất rõ ràng.

Hành động của nàng lại càng rõ ràng hơn nữa.

Cho nên thật sự không cần phải nói gì cả.

Hai người bọn họ lúc này đều hiểu được.

"Làm sao bây giờ?"

Bồ Đào cắn góc mền, không dám phát ra một chút thanh âm nào.

"Làm sao bây giờ.....Rốt cuộc ta phải làm sao bây giờ đây? Làm sao mới có thể không tổn thương lòng của hắn....."

Quý Tử Thiển vẫn đứng ở bên bờ tường.

Chuyện đêm nay, hắn đã lên kế hoạch từ lâu lắm rồi.

Phải nói làm sao, phải làm như thế nào.

Mục đích của hắn rất đơn giản.

Hắn chỉ cần Bồ Đào chấp nhận hắn.

Hắn cảm thấy mình thật không giống một nam nhân.

Người hắn yêu có nam nhân khác, vậy mà hắn còn đi kỳ kèo van xin tình yêu của nàng.

Nếu sớm biết mọi chuyện như thế này, lúc trước hắn thật không nên rời khỏi nàng, chỉ một năm cách biệt đã đẩy nàng vào lòng của kẻ khác.

..... Ta không thể yêu hai người cùng một lúc.....

"Nhưng ta chỉ hy vọng người có thể dành một góc nhỏ trong tim cho ta....."

Tách!

Một giọt mưa đọng nơi khóe mắt hắn, làm hàng mi hắn ướt đầm, ánh mắt hắn như mê man hơn.

Tiếp theo giọt thứ hai, giọt thứ ba, tí tách tí tách thì nhau bao phủ lên thân hình của Quý Từ Thiên.

Nước mưa lạnh thấu tâm can.

Thật sự là lạnh thấu tâm can!

Cứ như vậy mà đứng trong mưa, nhưng trong lòng Quý Từ Thiên lại cảm thấy như bị một ngọn lửa thiêu cháy.

Thế cũng tốt, hắn bị nước mưa xối xả dội lên ướt đẫm cả người, như vậy đầu óc hắn có thể thanh tỉnh lại, có thể suy nghĩ ngày mai nên đối mặt với người vừa kinh hoàng thất thố lúc mới rồi kia như thế nào.

Nàng ấy vậy mà muốn dùng Thiên Hoa Loạn Vũ đối với hắn.

Quý Từ Thiên thừa nhận lúc đó hắn quả thật nảy sinh sát ý đối với hài tử trong bụng nàng.

Hắn nhớ lại một câu nói của phụ thân.

Bị chính người mình yêu dùng Thiên Hoa Loạn Vũ đã thương, tư vị đó, đến ngay cả Thiên Hoa Loạn Vũ cũng biết khóc.

Trong đầu rồi rầm đủ loại suy nghĩ, nhưng có một giọng nói vang lên rõ ràng nhất.

Quý Từ Thiên, người thật vô dụng, bị nữ nhân bỏ rơi, còn thất hồn lạc phách như vậy.

Đang hoảng hốt.

Chợt nghe thấy tiếng cửa mở.

Quý Từ Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên, muốn lau khô đi nước mưa và một chút vết tích nước mắt còn sót lại trên mặt.

Lại rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ trong mưa, nhanh chóng chạy đến, gắt gao ôm chặt lấy mình.

Một khắc đó, Quý Từ Thiên mới biết được, thì ra trên đời này còn có cảm giác ấm áp như vậy.

Lại một lần nữa bừng tỉnh bởi vì một tiếng sấm rền.

Bồ Đào chợt ngồi dậy, bàng hoàng ngẩn người.

Cảm giác này rất quen thuộc.

Nhớ đến ngày đó có người đã chặn nàng lại, cưỡng ép thổ lộ với nàng, rồi lại bị nàng cự tuyệt.

Sau đó hắn nói hắn hận nàng.

Nói vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho nàng.

Hắn nói "Người đã hủy ta!"

Sau đó, hắn đã xông ra ngoài bỏ chạy, hôm đó trời cũng mưa lớn như vậy.....

Bồ Đào nghĩ đến đây, đột nhiên như nổi điên xóc mền lên, chân trần bỏ chạy ra ngoài, quả nhiên vẫn còn một thân ảnh cúi đầu đứng lặng lẽ trong mưa.

Bồ Đào cũng không thấy rõ gì cả dưới màn mưa xối xả, chỉ biết nhào lại gắt gao ôm chặt lấy người kia.....

Trong nháy mắt khi ôm lấy hắn, Bồ Đào mới biết được, thế gian còn có cảm giác ấm áp như vậy.

Hai người bị mưa vùi dập tơi tả, lại như không quan tâm đến, cả hai đắm chìm trong ấm áp, ấm áp đến mức có người muốn khóc.

"Cách của phụ thân thật không thích hợp dùng với người."

Một hồi lâu, Quý Từ Thiên phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

"Hắn dạy người cái gì?" Bồ Đào hỏi.

"Dùng thái độ nghiêm túc và chân thành thổ lộ với người, thừa dịp người mơ mơ hồ hồ chưa kịp phản ứng liền quyết định giữ người luôn. Còn nếu người bắt đầu phản ứng, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp chiếm đoạt người..... Đây là nguyên văn lời phụ thân ta nói..... Người có biết đêm nay tất cả ta đều đã lên kế hoạch từ sớm rồi hay không, chuẩn bị thật là vất vả.....nhưng người còn chưa hoàn toàn bị chiếm đoạt a....."

Bồ Đào phá lên cười.

Rốt cuộc tâm tình của Quý Từ Thiện cũng tốt hơn, khoe miệng cong lên, thản nhiên cười nói "Ngươi thật là nữ nhân hay sao? Không phải nam tử giả trang chứ?"

"Ngươi muốn chết hả?"

"Không dám."

Quý Từ Thiện nhẹ nhàng ôm lấy Bồ Đào, nói "Ngươi đừng để mắc mưa."

Bồ Đào ướt đầm, lạnh phát run.

Trở về phòng, hai người thay đổi tiết y sạch sẽ khô ráo chui vào một cái mền.

Tay chân quấn lại ôm chặt lấy nhau.

"Còn nhớ rõ lúc trước hay không? Chúng ta tập võ một, ôm nhau thành một cục như thế này."

Quý Từ Thiện cười nói "Có lẽ là ta quá gấp, ta cảm thấy mình làm nam nhân thực thất bại, vẫn cứ làm nam hài tử tốt hơn."

Bồ Đào cảm thấy lời nói này rất buồn cười, đang muốn cười, bỗng nhiên nghĩ lại hiểu được ý Quý Từ Thiện muốn ám chỉ cái gì, chợt muốn khóc.

Kết quả chính là dở khóc dở cười.

nói "Có lẽ quan hệ như vậy càng thích hợp với ngươi và ta....."

"Câm miệng."

Đột nhiên Quý Từ Thiện nghiêm túc nói "Ta không có bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu! Chờ ta về hỏi lại cha ta đã....."

"Đừng!!" Bồ Đào vội vã nói "Ngươi không thể giống như hán yêu nghiệt như vậy được!"

"Cha nói, bất kể là nam nhân hay nữ nhân đều không thể có sức chống cự lại yêu nghiệt được. Cho nên ta thật sự cảm thấy rằng, Bồ Đào, ngươi quả thực không phải nam mà cũng không nữ."

Bồ Đào đập Quý Từ Thiện một cước.

"Ta nghĩ thông suốt rồi, loại chuyện này gấp không được, ta không ép ngươi, nhưng mà ngươi chờ đó cho ta, một ngày nào đó ta sẽ đoạt ngươi lại."

Mãi đến nhiều năm sau Bồ Đào vẫn nhớ rõ những lời này.

Lúc ấy Bồ Đào nghe vậy, tim trong chốc lát như lạc mất giữa mùi đàn hương thoang thoảng tản ra từ cổ Quý Từ Thiện.

"Cha nói, phải hưởng thụ quá trình theo đuổi, chứ không phải là kết quả theo đuổi. Hôm nay coi như là ta đã thất bại a."

Quý Từ Thiện bắt đầu kiểm điểm, Bồ Đào trong lòng vô cùng mừng rỡ, lúc này mới chân chính cảm thấy thực thoải mái.

Lại cảm thấy màn hồ nháo vừa rồi thực giống như một con ác mộng, giải tỏa xong rồi, tinh thần thả lỏng, liền lập tức cảm thấy như hết cả hơi, mệt mỏi vô cùng.

"Ngươi và Thượng Quan Khâm..... lúc trước là ai đã theo đuổi ai?"

Quý Từ Thiện lâu lâu hỏi một câu như vậy, khiến Bồ Đào đang mơ mơ màng màng sắp ngủ chợt giật mình tỉnh lại.

Vấn đề này.....thật sự là.....

Bồ Đào cảm thấy là chính nàng đã theo đuổi sư phụ, nhưng sư phụ trước nay đều vẫn ám muội như vậy.....

Là ai đã theo đuổi ai?

"Quên đi....."

Quý Từ Thiện nhắm mắt lại "Thượng Quan Kinh Hồng, Kinh Hồng công tử, tiểu Bồ Đào của Thượng Quan gia, tiểu nương tử của ta, dù là gì đi nữa thì bắt đầu từ giờ phút này, ta - Quý Từ Thiện, chính thức bắt đầu theo đuổi ngươi!"

"....."

"Ngủ đi, ngày mai phải lên đường rồi."

"Cái gì?"

Bồ Đào không hiểu rõ cho nên Quý Tử Thiên xoay người, hất cằm nhìn Bồ Đào, cười nói "Ta đã đáp ứng phụ thân tiếp nhận ngôi vị Giáo chủ Ma giáo rồi, lần này trở về là để từ biệt Hoàng đế, rồi ngày mai ta dẫn ngươi đi."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nữ trang

"Dùng thái độ nghiêm túc và chân thành thổ lộ với ngươi, thừa dịp ngươi mơ mơ hồ hồ chưa kịp phản ứng liền quyết định giữ ngươi luôn. Còn nếu ngươi bắt đầu phản ứng, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp chiếm đoạt ngươi..... Đây là nguyên văn lời phụ thân ta nói..... Ngươi có biết đêm nay tất cả ta đều đã lên kế hoạch từ sớm rồi hay không, chuẩn bị thật là vất vả.....nhưng ngươi còn chưa hoàn toàn bị chiếm đoạt a....."

"Ngươi thật là nữ nhân hay sao? Không phải nam tử giả trang chứ?"

"Cha nói, bất kể là nam nhân hay nữ nhân đều không thể có sức chống cự lại yêu nghiệt được. Cho nên ta thật sự cảm thấy rằng, Bồ Đào, ngươi quả thực không phải nam mà cũng không phải nữ."

Những lời nói của Quý Tử Thiên không ngừng vang lên trong đầu Bồ Đào.

Bồ Đào lặng lẽ sờ sờ bụng, mấy ngày nay bụng đã bắt đầu hơi lớn lên rồi.

Nơi này..... Có một hài tử.....

Cho nên.....

..... Ta đương nhiên là nữ nhân rồi..... biết chưa..... Từ Thiên..... Ta biết ngươi ngốc.....

Ngày hôm sau, Bồ Đào ngủ thẳng căng đến tận giữa trưa, chỉ khi cảm giác đói mới tỉnh dậy, lúc này phát hiện ra Quý Tử Thiên đã dọn sẵn cháo ăn sáng cho nàng, hơn nữa hành lý, xe ngựa đều đã được chuẩn bị chu đáo sẵn sàng.

Sau khi rửa mặt xong, khoe miệng Bồ Đào run rẩy.

Khi thấy trên đầu giường một bộ trang phục nữ tử.

Từ cái yếm, tiểu khố, áo hoa, váy, đai lưng, áo khoác có tay áo thật dài vô cùng thướt tha, yếu điệu.

Bồ Đào sờ người ra một lát, sau đó phóng ánh mắt mang hình lưỡi đao liếc Quý Tử Thiên đang dương dương tự đắc đứng phía sau một cái sắc lèm!

Quý Tử Thiên ủy khuất hấp háy cái mũi, sáng sớm dậy hẳn đã lay lay Bồ Đào, nói, tối hôm qua ta bị cảm mạo.

Khi đó Bồ Đào đang ngủ say, giờ bàn tay đẩy khuôn mặt hẳn ra, mơ mơ màng màng nói "Vừa lắm!"

"Người giang hồ tai mắt khắp nơi..... Ngươi lại đang mang thai Quý Bảo, một nam nhân cũng không thể mang bụng lớn như vậy.....à..... Ngươi không biết đâu, sau khi Thượng Quan gia xảy ra chuyện, tất cả những ai có quan hệ với ngươi đều bị hoài nghi.....Công tử Thượng Quan Kinh Hồng xiêm y hoa lệ lại cầm điếu lúc này mà xuất hiện trên giang hồ, quả thật không tốt lắm đâu. Nếu không ngươi cũng đâu phải trốn ở đây, ngươi.....mặc nữ trang lại đi."

Bồ Đào cúi đầu trầm mặc một hồi lâu.

Quý Tử Thiên có chút hoảng hốt "Xiêm y này là ta nhờ Quý phi nương nương chọn giữ, nàng là nữ nhân đẹp nhất trong hoàng cung, mắt nhìn hẳn không tòi....."

Bồ Đào quay đầu lại, Quý Tử Thiên càng thêm hoảng "A! Ngươi khóc!?"

"Không có."

Bồ Đào nghẹn ngào chùi chùi cặp mắt, hắng giọng nói "Liễu Thư Sinh nói thiếu phụ có thai rất dễ xúc động, ta cũng thấy cả tháng nay ta rất nhạy cảm, dễ khóc dễ cười, người không cần phải để ý."

Quý Từ Thiên lắc đầu, đề cập trở lại chuyện chính.

"Vậy người mặc nữ trang lại chứ?"

".....Không mặc."

"..... Ta cũng không đi đâu hết....."

Bồ Đào liếc hẩn xem thường.

Vị cứu tinh giải quyết tranh chấp lần này là Liễu nương.

Bồ Đào thấy sau khi mặc yếm vào rồi, ngực nàng vẫn tung tăng nhảy lên nhảy xuống theo từng cử động của cơ thể, thật đáng xấu hổ, đặc biệt lúc tập võ, khiến nàng cảm thấy không an toàn chút nào, nên nói sao cũng đòi phải bó ngực lại như cũ.

Liễu nương lại phản đối, nói đang hoài thai bảo bảo thì ngực sẽ nở lớn, không thể bó lại, sẽ không tốt đối với hài tử.

Vì thế cuối cùng, Bồ Đào vẫn bó ngực, nhưng không bó chặt, chỉ vừa đủ để khi đi đường không bị đánh tung tung lên là được rồi.

Không mặc trung y mà phải trực tiếp mặc áo hoa, Bồ Đào không quen chút nào.

Áo hoa lấp lánh hoa lệ, váy dài tha thướt, đai lưng siết chặt nơi eo.

Cuối cùng là khoác áo khoác ngoài, hai tay áo dài muốn đung đầu gối.

Còn mang một đôi hài tú hoa nữa chứ.

Đúng là xiêm y do Quý phi chọn có khác mà.

Bồ Đào phát hiện sau khi nàng mặc vào, hoàn toàn không thể cử động như bình thường được.

Vừa thò chân ra bước đi liền giẫm vào mép váy, lập tức ngã xuống đè lên người của Liễu nương, cũng may không tổn hại đến bảo bảo.

Liễu nương xõa tóc Bồ Đào ra chải lại, biết Bồ Đào không thích kiểu tóc phức tạp của nữ tử, nên bà chỉ làm sơ một kiểu đơn giản, cũng không khác mấy so với kiểu tóc của nam tử. Bà tách hai lọn tóc đen hai bên màng tang nàng vắn lên, cố định lại giữa đầu bằng Ngũ phượng Kim sai mà phu nhân lão Hầu gia để lại, nay bị Quý Từ Thiên giành lấy làm của riêng. Thật ra kiểu tóc này cũng giống như kiểu tóc của nam tử, nhưng vì Ngũ Phượng Kim Sai kia lấp lánh ánh bạc, một con kim phượng chi tiết tinh xảo vuron móng giữ lấy mái tóc đen tuyền, năm cái đuôi phượng vênh lên rung rinh sáng ngời, cánh phượng như đang giang ra bay lượn. Trên cây trâm còn nạm cần không ít kim ngân châu báu lóa cả mắt, có cái xen lẫn trong tóc, có cái đựng đưa đến tận bên tai. Nếu cuối cùng khiến kiểu tóc của nàng thanh nhã tú lệ mà lại xinh đẹp vô cùng.

"Thật sự là một mỹ nhân a!"

Liễu nương vừa khen ngợi hết lời vừa trang điểm cho Bồ Đào, không để ý đến Bồ Đào đang ra sức gầy dựa, bà cứ thân nhiên thoa phấn lên hai má của nàng, sau đó lại còn thiếp son lên môi nàng.

Bộ xiêm y này quả thật là Quý Từ Thiên lấy từ nơi của Quý phi nương nương.

Vân quý phi là ai mà có thể đích thân lo liệu chuyện này?

Là người có tính cách mạnh mẽ!

Đứa cháu nàng yêu thương nhất trên đời muốn tặng xiêm y cho cô nương nhà người ta? Vậy còn không mau docks hết bảo bối gia truyền ra?

Vì thế Vân quý phi vác cái bụng to tướng tự mình đến nơi chuyên lo trang phục cho hoàng cung, chọn chọn lựa lựa mãi mới ra được một bộ xiêm y như vậy.

Cái yếm màu hồng phấn có thêu một đóa bạch hải đường, áo hoa cũng màu hồng phấn, cổ áo là kiểu thịnh hành nhất năm nàng tiến cung. Đương nhiên sau khi Vân quý phi đắc sủng, xiêm y cũng phải đơn giản hơn nhiều để Hoàng đế còn coi ra dễ dàng, nên không mặc kiểu dáng phức tạp như thế nữa.

Váy dài thướt tha, tà váy uốn lượn bồng bềnh nhưng không chạm đất để tránh không bị bẩn. Đai lưng cũng màu hồng phấn nhưng nhạt hơn một chút, phối hợp với hai bên áo hoa tạo thành hình gợn sóng, dài vô cùng, thất mấy kiểu đa dạng phức tạp ở eo lưng xong còn có thể chừa ra hai đầu dây rất dài phát phờ là lướt.

Cuối cùng là áo khoác trắng như tuyết, xen kẽ với màu phấn hồng ngọt ngào, trông như một đóa hoa bách hợp vô cùng thuần khiết.

Liễu nương sau khi trang điểm sửa soạn cho Bồ Đào xong, ngăn người đứng đó tằm tắc mãi.

Cuối cùng đưa Bồ Đào đến trước mặt Quý Từ Thiên đang đợi ngoài cửa đã hơn nửa canh giờ.

Không cần phải nói, miệng Quý Từ Thiên chỉ biết há hốc ra thành hình tròn.

Bộ dạng kinh ngạc đến ngây ngốc của hắn trông thật buồn cười, Bồ Đào cười khúc khích nói "Quý đại mỹ nhân, người chết đứng như vậy thực xấu, xin người ngậm miệng lại đi....."

Quý Từ Thiên lập tức ngậm miệng lại, cảm thấy vừa rồi hắn ngay cả cảm cũng muốn rớt ra luôn.

Nhiu mi nói "Sớm biết người đẹp như vậy, đêm qua ta đã....."

Ánh mắt khác thường của Liễu nương và ánh mắt giết người của Bồ Đào cùng đồng thời quét tới, Quý Từ Thiên thức thời ngậm miệng lại.

"Không đúng! Còn thiếu thiếu cái gì đó!"

Liễu nương nhìn chằm chằm Bồ Đào cả nửa ngày, một tay lôi nàng vào phòng lại.

Quý Từ Thiên muốn vào theo, nhưng bị cánh cửa đóng sầm trước mặt một cái chặn lại ngoài cửa.

Thiếu chút nữa đụng trúng cái mũi xinh đẹp.

Chỉ nghe tiếng Bồ Đào kêu lên sợ hãi trong phòng "Người muốn làm gì?!"

Sau đó là tiếng lảm bảm gì đó của Liễu nương.

Sau đó là tiếng nặng xì của Bồ Đào.

"Nha a a a a.....đừng..... a a a a a a.....đau..... a a a a a!!!"

Nửa canh giờ trôi qua, rốt cuộc Quý Từ Thiên và Bồ Đào đã yên ổn ngồi trong một chiếc xe ngựa thật nguy nga tráng lệ lên đường đi Mặc Trúc thành tại Tây Vực.

Bồ Đào ôm lỗ tai, khóc không ra nước mắt.

Quý Từ Thiên thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Bồ Đào, nhưng bản thân hắn cũng là một đại mỹ nhân, mỗi ngày tự nhìn mình trong gương cũng quen rồi, nên rết hắn cũng miễn dịch.

Cho nên tuy hắn cảm thấy Bồ Đào mặc trang phục nữ tử đẹp hơn nhiều so với nam trang, nhưng cũng hết lộ ra vẻ mặt si mê ngây ngốc nữa.

"Còn đau không?"

"Đau!"

"Aizz..... Liễu nương chỉ là hảo tâm thôi....."

"Ô ô..... Bà là muốn trả thù ta đã giành chân gà với Liễu Thư Sinh nha!"

Quý Từ Thiên nghe vậy trầm mặc nửa ngày, sau bật ra một câu "Nữ hài tử vốn nên xỏ lỗ tai!"

"Gi! Ta thấy Quý phụ thân cũng xỏ lỗ tai."

Quý Từ Thiên bất đắc dĩ quay mặt ra ngoài cửa sổ, nói "Phụ thân hắn là ngoại lệ."

"Gi, vậy người cũng có xỏ lỗ tai thì sao!"

Quý Từ Thiên lúc này khóc không ra nước mắt "Đó là phụ thân xỏ cho ta lúc ta mới sinh ra, ta đâu có cách nào chống cự, người không biết sao? Xỏ mỗi một lỗ bên tai trái, chỉ có nhân tài đoạn tụ mới như vậy....."

"A?" Bồ Đào lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nghe.

"Phụ thân nói lúc sinh ta ra, trong giới công tử đoạn tụ trên giang hồ đang thịnh hành kiểu đó, vì thế hắn đã đi tìm người yêu của hắn xỏ cho hắn, sau đó hắn cũng xỏ cho ta....."

Quý Từ Thiên dở khóc dở cười bổ sung một câu "Lúc đó phụ thân cũng hy vọng ta là một mầm non đoạn tụ trong tương lai a."

"Vậy sao hai bên tai người đều xỏ lỗ?"

Quý Từ Thiên thật sự muốn khóc "Gia gia không muốn ta đoạn tụ, từ nhỏ đã dạy ta rồi, ở thời điểm ta còn chưa biết cô nương là cái gì thì đã biết hai từ đoạn tụ này rồi.....Lúc ta được sáu, bảy tuổi gì đó, Gia gia xỏ thêm một lỗ cho ta, nói khi lớn lên mà cái lỗ kia không bị bít, chỉ bằng xỏ thêm một lỗ nữa trông còn đẹp hơn....."

"Vậy....."

Khóe miệng Bồ Đào có chút run rẩy "Vậy lỗ tai bên kia của người bao lâu mới lành?"

"Da chỗ lỗ tai đó của ta bị vô nước nên lâu lành, sưng hơn nửa năm....."

Bồ Đào sợ tới mức ngẩn ra, thật cẩn thận sờ sờ vành tai vẫn còn đau, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nói.

"Vậy ta đây nửa năm tới.....không rửa mặt!!"

"Gi!!?"

Xe ngựa xóc lên một cái, Quý Từ Thiên nghe vậy đang ngăn người ra bị va đầu một cái bình vào thành xe.

Xoa xoa đầu, giọng buồn buồn nói "Nửa năm không rửa mặt.....người.....người cẩn thận kẻo bị muỗi cắn....."

Rốt cuộc ngồi ở trong xe vô cùng nhàm chán, không còn gì để nói.

Bồ Đào và Quý Từ Thiên ở trong xe ngựa xóc nảy cả ngày, xa phu cũng không chạy đến thành trấn kế tiếp mà nghỉ đêm ngay tại trong rừng.

Hai xa phu đều là lão xa phu lâu năm trong phủ, ở ngoài xe ngựa đốt đồng lửa gác đêm.

Bồ Đào và Quý Từ Thiên nằm trên giường phủ nệm mềm mại ấm áp trong xe, mỗi người đều tự ôm một cái mền nằm co lại thành một cục.

Trong xe ngựa đặc biệt rộng.

Bồ Đào bắt Quý Từ Thiên xoay người lại, còn ra lệnh cho hần tự lấy hai tay bịt mắt lại, sau đó nàng cỡi ra bộ váy áo đai lưng phiền toái đi, cỡi đôi hài tú lệ hoa mỹ ra, nhanh chóng thay ra bộ tiết y nam tử nàng lên mang theo.

Quý Từ Thiên xoay đầu lại tính nhìn lên, bị Bồ Đào đạp cho một cước.

Ủy ủy khuất khuất xoay người đi, cũng tự mình thay đồ, rồi thấp giọng ai oán "Cũng không phải chưa từng thấy qua.....hơn nữa.....Bộ dạng ta còn đẹp hơn người..... Người cũng đâu có thiệt thòi gì....."

Lại bị Bồ Đào đạp cho một cước nữa, Quý Từ Thiên lúc này mới chịu câm miệng.

Nhìn thấy bộ xiêm y nữ tử xinh đẹp hoa lệ như vậy mà bị Bồ Đào xếp thành một đồng, Quý Từ Thiên lại nhìn bộ tiết y Bồ Đào đang mặc, nhú mi nói "Bồ Đào, người hết thuốc chữa rồi!"

"Như vậy mới thoải mái a."

Bồ Đào ôm mền cuộn cuộn người trong đó như một con sâu.

Quý Từ Thiên cũng ôm mền cuộn cuộn người trong đó, cuộn thành một chiếc lá.

Hai người cuộn ra hai bên, chính giữa một khoảng cách thật lớn.

Im lặng một hồi, Quý Từ Thiên đột nhiên chìa ra một bàn tay, gõ gõ lên giường chỗ khoảng cách giữa hai người.

Phun ra một chữ "Tay?"

Bồ Đào chậm chạp do dự một chút rồi cũng ngoan ngoãn thò tay ra.

Vừa duỗi ra ngoài đã bị Quý Từ Thiên gắt gao nắm chặt.

Một nỗi lo lắng liền thoáng trôi đi.

Tay cầm tay, tức không bao giờ cách xa nhau nữa, cũng tức là giữa hai người không hề tồn tại khoảng cách nào.

Quý Từ Thiên rốt cục trở lại đề tài lúc này, lẳng lặng nói "Lần này trở về là chủ ý của phụ thân, sau Đại hội võ lâm, Thiên Sơn Tam môn chính thức đem thể lực sáp nhập vào võ lâm trung nguyên, mấy tháng qua người ở trong vương phủ nên không biết, trên giang hồ không ít môn phái đã bị huyết tẩy."

"Tại sao?"

"Cha nói Thiên Sơn Tam môn vốn là một tổ chức sát thủ, cũng tọa lạc tại Tây Vực, nhưng hai bên không qua lại với nhau, Ma giáo cũng không quản đến bọn họ, nước sông không phạm nước giếng. Nhưng đột nhiên có tin đồn là trên giang hồ xuất hiện một cuốn bí tịch về tuyệt thế thần công, có thể sánh ngang ngửa với Thủy Nguyệt Phiêu Linh, mà một quyển đã lọt vào trong tay Thiên Sơn Tam môn."

Ngừng một lát, Quý Từ Thiên nói tiếp. "Thiên Sơn Tam môn, trong đó một môn chủ là Hồng Dạ, chính là thiếu niên đêm hôm đó. Mặc kệ vì nguyên nhân gì, ít ra người cũng quen hần, ta cũng không muốn nói nhiều, nhưng nếu hần là một trong môn chủ của Thiên Sơn Tam môn, hần cũng không thể tiết lộ bí mật gì với người cả."

"Hần bảo ta phải bảo quản cái gói đầu của hần, chính là cái vừa rồi dùng để kê cái móng kia của người đó....."

"..... Người cũng nghe lời hần quá hen....."

"Người ăn dấm chua hả?"

"Không hề!"

Quý Từ Thiên xoay hần người lại, bàn tay kia vịn vai Bồ Đào, tiếp tục nói "Nhưng người biết không, trong Thiên Sơn Tam môn, Hồng Dạ chỉ là một hải tặc, một công cụ giết người mà thôi. Người chân chính nắm quyền lực trong tay là Tiểu Tiêu."

"Ừ"

"Tiểu Tiêu này là người rất có nguyên tắc, ta không biết tính tình hần ra sao, nhưng nghe đồn hần cũng không biết võ công, chỉ cần có người xuất ra tiền, hần sẽ phai ra sát thủ. Có tình trong lúc này lại xuất hiện Huyết Y Phiêu Linh và Tuyết Nguyệt Phiêu Linh thần thần bí bí như vậy, các đại môn phái e ngại Thủy Nguyệt Phiêu Linh của Ma giáo đã thiên hạ vô địch hàng trăm năm nay, ai nấy đều muốn chiếm hai bí tịch này cho bằng được, chỉ cần xuất bạc ra là có thể huyết tẩy những đối thủ có khả năng tranh giành với mình, tội gì mà không làm....."

"Vậy không phải là loạn lên hết cả sao....."

"Thiên Sơn Tam môn vừa xuất hiện, giang hồ này liền rối loạn....."

Quý Từ Thiên nhàu mày nói tiếp "Bình tĩnh ngắm lại, nhất định là có người cố ý làm náo loạn giang hồ, nhân cơ hội này để đạt dã tâm gì đó. Hồng Dạ nói với người về người đầu bạc trắng kia, có thể là người đứng sau tất cả âm mưu này."

"Từ đây đến Mặc Trúc thành còn đến nửa tháng lộ trình, chưa kể là giáo chúng Ma giáo có chấp nhận ta hay không....."

Quý Từ Thiên nắm chặt tay Bồ Đào, lo lắng nói. "Nên trên đường từ đây đến đó, tốt nhất là không nên để phát sinh chuyện gì....."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Phong hàn

Cứ chậm rãi mà đi năm sáu ngày cũng không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng qua Quý Từ Thiên nhiễm phong hàn, lại không thể gượng dậy nổi.

Ban đầu chỉ là hắt xì không ngừng, Bồ Đào thấy bộ dáng Quý Từ Thiên tránh một bên hắt xì chùi nước mũi, tâm tình vui vẻ cười nhạo hần, đại mỹ nhân đúng thật là đại mỹ nhân nha, bộ dáng hắt xì cũng xinh đẹp động lòng người hơn nhiều so với người thường.

Lúc đó Quý Từ Thiên còn sức ngẩng lên nhìn trời ra vẻ xem thường nàng.

Nhưng kể từ ngày thứ ba, Quý Từ Thiên bắt đầu lên cơn sốt đứt quãng, khi có khi không.

Rốt cuộc sau năm ngày năm đêm ở trong rừng, Bồ Đào cũng đến được Điện Thủy thành.

Quý Từ Thiên sốt cao không hạ, vẫn được Bồ Đào ôm chặt trong lòng, Bồ Đào cũng không còn tâm tình để mà cười nhạo hần nữa, mà Quý Từ Thiên cũng không còn sức lực để trợn mắt trắng dã nhìn nàng.

Linh đan diệu dược trị tể, ngã, nội thương, cứu tử hồi sinh....đều mang theo không ít, nhưng lại quên không mang theo thuốc chữa cảm mạo phong hàn bình thường.

Khi đến Điền Thủy thành, rốt cuộc Bồ Đào cũng nhận ra, cho dù là một đại mỹ nhân võ nghệ đầy mình, cũng có thể vì một trận mưa mà đứng dậy không nổi.

Mấy ngày này xa phu cũng vẫn đến nhà dân xin thảo dược trị phong hàn bình thường, nhưng một chút hiệu quả cũng đều không có.

Rốt cuộc khi xe ngựa dừng trước cửa y quán trong thành, Bồ Đào vừa khóc vừa ôm Quý Từ Thiên xuống xe.

Giống như mấy tháng trước nàng ôm sư phụ vậy, lúc đó trên ngực sư phụ vẫn chảy máu không ngừng.

Quý Từ Thiên đôi mắt nhắm chặt hôn mê mờ mịt, nhưng hai bàn tay vẫn luôn luôn bị Bồ Đào gắt gao siết chặt.

"Nếu ta chết, người không được nuốt lời, hài tử này phải đặt tên là Quý Bảo."

Trên xe ngựa, lúc Quý Từ Thiên thanh tỉnh, đã cười nói như vậy.

Bồ Đào vừa tức vừa buồn, nếu là ngày thường nàng nhất định sẽ nói "Người đi chết đi!", nhưng hiện nay, thấy bộ dáng Quý Từ Thiên suy yếu như vậy, Bồ Đào thật không dám nói ra chữ "chết" này!

"Nếu trong vòng ba ngày mà người không khỏi bệnh, ta sẽ đặt hán họ Thượng Quan cho coi!"

"Được, được! Người được lắm!"

Quý Từ Thiên vội gồng mình đứng dậy, trước mắt tối sầm, nhanh chóng ngã vô lòng Bồ Đào lại.

Đại phu trong y quán thu được nhiều bạc, đương nhiên sắp xếp một gian phòng tốt nhất cho hai người.

Quý Từ Thiên ngủ trên giường, Bồ Đào ngồi cạnh bên, không ngừng nhúng ướt khăn chườm lên trán cho Quý Từ Thiên.

Mấy bữa tiếp theo, đôi mắt hán càng ngày càng âm đậm, tên tiểu quý xấu xa Quý Từ Thiên bộ dáng sinh long hoạt hổ của ngày xưa, chỉ một trận phong hàn đã trở thành bộ dáng như thế này.

Quý Từ Thiên hô hấp khó khăn, thỉnh thoảng lại ho khan vài cái, Bồ Đào chốc chốc lại thăm dò thân nhiệt trên trán hán, phát giác dường như có hạ sốt, lại lau qua trán hán rồi thay khăn ướt.

Thật nhẹ nhàng chườm lên trán hán.

Vuốt ve mái tóc không tước diễm lệ của Quý Từ Thiên.

Bởi vì đổ mồ hôi và nằm nhiều, sợi tóc rơi xuống hai bên má hán, vương nơi khoe miệng, Bồ Đào nhẹ nhàng vén tóc lên cho hán.

Bồ Đào ngồi nhìn hán đến ngẩn người.

Đại phu vẫn chưa trở về, sau khi chẩn bệnh cho Quý Từ Thiên, chỉ nói là không giống cảm mạo thông thường.

Nhưng đã thu bạc rồi nên không thể không lo, vì thế sau giờ Ngọ lão liên bò chạy ra ngoài thỉnh giáo thần y khác trong thành, hiện giờ đêm đã khuya, Quý Từ Thiên đang sốt cao mà đại phu còn chưa về.

Bồ Đào cảm thấy lòng mình đau xót tận tim gan.

Nàng mấy bữa nay sức khỏe cũng sa sút, mới vừa rồi còn cảm thấy nhọ nhọ suýt ới.

Ở trong xe ngựa ôm Quý Từ Thiên suốt, tư thế không tốt, không dám cử động, lỗ tai còn đang bị sưng, kết quả cổ nàng như bị tréo, đau nhức vô cùng.

Vuốt trán hán thăm dò nhiệt độ một lần nữa.

Sau khi tắm rửa xong, Bồ Đào rốt cuộc nhịn không được, ngồi tựa trên ghế, thất thanh khóc òa lên.

Vốn Quý Từ Thiên đang bị hôn mê.

Bị tiếng khóc của nàng làm tỉnh lại.

Hán còn vuốt cái trán của mình, nói "Tiểu tử tông, không được khóc, ta còn chưa chết....."

"Ừ....."

Bồ Đào hấp háy sụt sụt cái mũi, nói "Ngươi này toàn miệng quạ đen không, tai của ta vẫn còn viêm, chưa lành lại."

"A a.....Nhưng bộ dáng ngươi mặc nữ trang thật sự là đẹp lắm....."

Quý Từ Thiên khẽ mỉm cười, Bồ Đào lập tức quệt quệt lung tung trên mặt chùi đi nước mắt, vắn tóc lên, thay ra áo hoa váy dài, đeo cây trâm lấp lánh đong đưa kia vào.

"Vậy ngươi mau khỏe lại đi, rồi mua bông tai cho ta. Ta muốn một đôi bông tai bạc có nạm trân châu Nam Hải, biết chưa? Mau khỏe lại rồi đứng dậy đi!!"

"Ngươi đang làm nũng đó sao?"

Quý Từ Thiên ý cười càng sâu, nói "Được thôi, giờ đổi khăn chườm đầu cho ta đã, đều nóng hết cả rồi!"

Bồ Đào vội vàng xả khăn vào nước, Quý Từ Thiên tà mị ngắm nàng cả nửa ngày, đột nhiên nhẹ nhàng thờ dài nói "Mấy ngày nay thật vất vả cho ngươi....."

"Không có gì..... Chỉ cần ngươi khỏe lại....."

"Như vậy cũng tốt..... Có thể thấy ngươi.....ôn nhu như nữ nhân vậy....."

"Ngươi không giận ta sao?"

Bồ Đào cầm khăn lau mặt cho Quý Từ Thiên, hai gò má hấn lúc này cũng đỏ rực do sốt cao, đôi mắt Bồ Đào nóng lên, sụt sụt mũi muốn khóc.

"Bộ dáng ngươi mặc nữ trang thật là đẹp vô cùng, xiêm y này nhìn như một đóa hải đường vậy..... Quý phi..... thật biết chọn....."

Bồ Đào quệt nước mắt nói "Ngươi còn dám nói, bộ xiêm y này bỏ trên xe ngựa mấy ngày rồi chưa giặt, còn giống hoa hải đường gì chứ!? Ngươi không thấy nó bốc mùi rồi hay sao?!"

Quý Từ Thiên lại nghe lời hít hít mũi người, cười nói "Đúng là bốc mùi rồi....."

Bồ Đào thực giận.

Quý Từ Thiên lại nói "Vốn tính đến thôn trấn kế tiếp mua cho ngươi một bộ khác.....không ngờ....."

Đang nói chuyện, chợt có người gõ cửa, thì ra là đại phu mang theo một vị lão nhân y thuật cao thâm khác đến.

Bồ Đào lập tức im lặng, sợ ảnh hưởng đến đại phu đang chẩn mạch.

Nhưng không ngờ chỉ nửa khắc sau, lão đại phu lại nói.

"Đây không phải bệnh thường." Tim Bồ Đào nhất thời như nhảy vọt lên tận cuống họng, chỉ nghe lão tiếp tục nói "Vị công tử này trúng độc."

Quý Từ Thiên và Bồ Đào đều chấn động, còn tưởng rằng bệnh gì trở nên nghiêm trọng! Không ngờ lại là trúng độc!

"Lão phu không dám khẳng định, nhưng đây quả thật là những dấu hiệu bị ngộ độc, lúc lão phu còn trẻ đã gặp qua một loại kỳ độc của Tây Vực, vô sắc vô vị, giết người một cách vô hình....."

"Vậy có giải được hay không!?"

"Cái này.....cũng không phải là không có..... Nhưng từ xưa tới nay mỗi một môn phái đều có chất kịch độc gia truyền riêng, các loại độc vật khi hòa chế tỷ lệ khác nhau đều có thể cho ra trăm ngàn thứ độc được kỳ quái khác nhau..... giải được này..... sợ là chỉ có người hạ độc mới có. Nếu người nọ đã bất động thanh sắc hạ độc trí mạng như vậy....."

Lão Đại phu chưa nói hết lời, Bồ Đào đã toát mồ hôi lạnh đầy lưng.

Sau khi tiễn đại phu về, hai người đều ngồi trầm mặc.

Bọn họ đều đang nghĩ đến một người.

Hồng Dạ.

Đêm đó.....

Hồng Dạ chạy trốn, nhưng cũng không buông tha Quý Từ Thiên!

Cư nhiên!

Hạ độc!

Cư nhiên hạ độc!!!!

Bồ Đào nhớ tới cái gói đầu còn để lại trong xe ngựa kia.

Hài tử kia, coi vậy mà ngoan độc quá a!

Muốn giết Tử Thiển của nàng a!!

Bỉ phần tăng lên không ngừng, Bồ Đào nhón nhón muốn ới.

"..... Bồ Đào....."

"Đừng nói....."

Bồ Đào vượt ngực, sắc mặt tái nhợt, nói "Không đi Ma giáo nữa, ngày mai chuyển hướng, ta mang người đi Thiên Sơn!"

"Không biết có kịp hay không....."

"Người dám chết thử xem!!!"

Bồ Đào nhảy dựng lên, găm lên giận dữ, Quý Tử Thiển nhìn nhìn Bồ Đào, đột nhiên cười nói "Thật tốt quá..... Người lo cho ta như vậy....."

Lại nói "Quý Tử Thiển ta.....có chết cũng không tiếc....."

Bồ Đào đang muốn há mồm, chợt nghe hắn nói tiếp "Nhưng sau khi ta chết, bảo bảo nhất định phải kêu là Quý Bảo a a a a!"

Bồ Đào cảm thấy mình giận đến nổi tóc tai dựng đứng cả lên!

"Giờ này người còn nghĩ tới ba cái chuyện đó!!! Phải nghĩ cách cứu mạng trước! Người thật sự là làm ta tức chết mà!"

Bồ Đào thật muốn đánh chết hắn!

"Chỉ có như vậy.....cả đời này của người..... mới không thể quên ta....."

Một hồi lâu, Quý Tử Thiển thu hồi lại nụ cười, thần sắc âm đạm.

"Quý Bảo a, vốn nên là bảo bối của Quý Tử Thiển ta....."

Bồ Đào lặng người.

Nhiều năm qua nàng cũng chưa từng thấy Quý Tử Thiển lộ ra biểu tình như vậy.

Nói ra những lời như vậy.

Nàng đột nhiên phát hiện, cái nàng có thể cho hắn, lại chỉ có một câu, thực xin lỗi.

Lúc hai người trầm mặc, lại không ngờ Hồng Dạ đang núp ngoài cửa sổ xem đã lâu.

Vì thế trong khoảnh khắc tĩnh lặng, tiếng động nhỏ ngoài cửa sổ chợt nổi lên rõ ràng.

Bồ Đào và Quý Tử Thiển giật mình hồi thần, phát hiện Hồng Dạ về mặt tựa tiểu phi tiểu, xoay người bước vào phòng.

Cười nói "Ta thấy xe ngựa của các người, đoán là các người sẽ tới đây, nên đã tới đây từ sớm chờ các người. Bồ Đào, có nhớ ta không?"

Bồ Đào giật mình, trực tiếp ấn cơ hoàng nơi cổ tay, Thiên Hoa Loạn Vũ bung ra.

Một thương đâm vào bả vai của Hồng Dạ.

Hồng Dạ giật mình, nhanh chóng phản ứng lại, nhưng ngoài dự kiến là hắn không triển khai thân pháp quý dị để né tránh. Hồng Dạ tròn tròn mắt đứng bất động, mặc cho Bồ Đào lại một lần nữa đâm xuyên qua bả vai hắn.

Tuy Bồ Đào lúc đó ý thức được có chỗ không đúng, nhưng chiêu thức đã phát ra không thể thu hồi lại, vẫn đâm ngập nửa đầu thương vào vai hắn.

Ba một tiếng, máu văng ra khắp nơi.

Bồ Đào và Quý Tử Thiên đều sợ ngây người.

Hồng Dạ cúi đầu, đôi đồng tử màu hổ phách giấu dưới mái tóc màu nâu đỏ rũ xuống trán.

"Người hạ độc phải không?"

"Phải."

Bồ Đào run rẩy một chút, dứt khoát rút đầu thương ra, cũng may miệng vết thương không sâu, Hồng Dạ vung tay lên, tự điểm huyết cầm máu cho mình, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra.

"Tại sao?"

"Có người đặt cược bảo Tiêu giết hân, Tiêu bảo ta giết hân."

"Đưa giải được cho ta."

"Nếu ta không đưa thì sao?"

Hồng Dạ đột nhiên ngừng đầu, như không hề cảm thấy bả vai đang đau nhức, mặt mang theo ý cười hỏi "Người sẽ giết ta?"

"Sẽ!"

"....." Ánh mắt Hồng Dạ có chút âm đạm, nhưng nhanh chóng lấy ra một chai nhỏ trong người đặt trên đầu giường của Quý Tử Thiên.

"Uống đi, nghe nóng lên xuất mồ hôi ra là được rồi."

Bồ Đào thu hồi Thiên Hoa Loạn Vũ, bỗng nhiên phát hiện nàng đã tổn thương Hồng Dạ.

Đáng tiếc Hồng Dạ chỉ ấn trụ bả vai, nghe răng nhếch miệng nói. "Người thật vô lương tâm, lại đã thương ta như vậy, người nữ nhân ngoan độc này, nề tình người vẫn giữ lại chiếc gối gối đầu của ta..... Hừ ta không tính với người! Chờ ta trở lại, người phải nuôi ta cả đời này!!"

Nói xong liền bỏ đi.

Chỉ để lại nhiều vết máu rơi vãi phía sau.

Giải được quả hiệu nghiệm, chỉ hai ngày Quý Tử Thiên đã nhanh chóng hồi phục.

Đêm ngày thứ ba ở khách điểm, ngay thời điểm hai người đang quyết định sáng sớm mai sẽ tiếp tục đi về phía tây.

Thì Hồng Dạ trở lại, thân hình đầy vết thương thê thảm khiến ai nấy đều không đành lòng nhìn.

Vừa vào phòng liền chui đầu thẳng vào trong lòng Bồ Đào, Hồng Dạ liếm liếm khoe miệng tràn đầy vết máu, nhú mi nói với Quý Tử Thiên đang bị dọa đến ngây ngốc ra và Bồ Đào bị dọa đến bật khóc "Không có chuyện gì lớn cả, ta đã nói rõ với Tiêu rồi, đây chỉ là quy cũ phải chịu trừng phạt của Thiên Sơn Tam môn..... Người nhìn xem, gân tay phải của ta đã bị chặt đứt, về sau ta là một phế nhân, người phải nuôi ta....."

Quý Tử Thiên cuống quýt điểm huyết cầm máu, lại phát hiện trên người Hồng Dạ có vô số vết thương.

Hồng Dạ lại nói "Ta đã nghĩ qua rồi, cho dù là bị thương mà chết, cũng chỉ là phải chịu đau thôi. Nhưng ngày đó người nói người muốn giết ta, ta mới cảm thấy được, chết trong tay người, ta nhất định còn đau lòng hơn nữa....."

Nước mắt Bồ Đào chuỗi chuỗi rơi xuống.

Rốt cuộc Hồng Dạ nhìn không được khoe miệng run rẩy, nói "Được rồi, đừng khóc nữa, ôm ta đến trên giường đi thôi, dứt com cho ta ăn, rồi tìm đại phu chữa cho ta, tay phải không còn nhưng vẫn còn tay trái, vẫn miễn cưỡng quạt được."

Quý Tử Thiên ngừng một chút, liếc mắt nhìn hai người một cái, đi ra ngoài tìm đại phu.

Bồ Đào chân tay lú lú chăm sóc cho Hồng Dạ.

Hồng Dạ im lặng một hồi, đột nhiên nhẹ nhàng nói "Người nói xem, chiều này của ta có tính là khổ nhục kế hay không?"

"Chảy máu nhiều như vậy sao người không bị hôn mê!"

Bồ Đào đau lòng muốn chết! Lại giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi!

"Như vậy người.....có động tâm hay không....."

Lời nói dần dần mỏng manh ngắt quãng, Hồng Dạ gục đầu sang một bên, lúc này thật sự lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Con mèo nhỏ

Vào đêm trước cách đây vài ngày, người nói ta thật ra không lun.....

Tiểu nói, thích một người, sẽ động tâm.

Thời điểm đó, ta vừa lúc quay đầu lại, thấy khuôn mặt người nở rộ một nụ cười.

Thật sự, trong nháy mắt đó, ta đã cảm thấy tim mình đập mạnh như muốn rút ra ngoài.....

Bò Đào.....

Hiện tại toàn thân ta đều bị thương tích, nằm trong lòng người mà ta choáng váng đầu óc không nhìn rõ được gì.

Nhưng ta thấy người khóc.....

Đột nhiên nhện không được hỏi người, chiều này có tính là khổ nhục kế hay không?.....

Vậy người.....có động tâm hay không?

Quý Từ Thiện mang đến vị đại phu đã từng nhìn ra hần bị trúng độc lần trước.

Phát hiện trên người Hồng Dạ thật sự là thâm không còn chỗ nói.

Muốn chết cũng không được mà muốn sống cũng không xong.

Bò Đào không dám nhìn, cả căn phòng đều tanh mùi máu khiến nàng muốn ói.

Thiên Sơn Tam môn quả không phải nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Hồng Dạ là môn chủ.

Tất nhiên cũng phải bị chịu phạt. Cũng may hần là môn chủ, nếu không phải là môn chủ, chắc hần là đã chết không toàn thây rồi.

Lúc Bò Đào chạy ra khỏi phòng vừa khóc vừa ói, Quý Từ Thiện và đại phu ở trong phòng đem những vết thương khắp toàn thân Hồng Dạ từ trên xuống dưới đều rửa sạch rồi xức thuốc, băng bó. Cũng may tiểu Tiểu xem như đã lưu tình, chi đoạn gân tay phải của hần, còn xương cốt, đốt ngón tay, cơ gân các nơi khác đều vẫn còn nguyên không có bị thương.

Cho nên lão đại phu nói, đa số đều là bị thương ngoài da khiến người ta đau đớn, nhưng không chết được, chỉ có điều bàn tay phải này.....

Xem như phế bỏ.

Đại phu cũng không phải thần tiên, gân tay bị đứt mất, không thể nối lại được.

Quý Từ Thiện trả cho lão đại phu không ít bạc, tốt xấu gì lúc trước lão cũng là người trong giang hồ, sau khi mai danh ẩn tính cũng đã nhìn ra hần bị trúng độc, coi như đã cứu Quý Từ Thiện một mạng.

Lão đại phu lại kê mấy thang thuốc bổ huyết cứng xương cho Hồng Dạ, cũng kê cho Bò Đào một thang thuốc an thai dưỡng thần chống ói. Lại dặn Quý Từ Thiện ngày hôm sau đến y quán lấy thảo dược thoa ngoài da cho Hồng Dạ.

Vì thế hành trình lại bị kéo dài thêm một tháng nữa.

Một tháng này, Bồ Đào và Quý Từ Thiện cùng chiếu cố chăm sóc cho Hồng Dạ, ngụ lại Điền Thủy thành này.

Nơi này cách phạm vi thể lực của Kinh thành không xa, khá an toàn, nhân sĩ võ lâm cũng không nhiều lắm. Tuy cũng có các đại gia tộc người trong võ lâm qua lại, giao dịch mua bán không ít, nhưng Bồ Đào mặc nữ trang, nên không lộ ra thân phận Thượng Quan Kinh Hồng, cũng không gây ra phiền toái gì.

Một tháng này, Quý Từ Thiện rõ ràng gầy yếu đi, kể từ sau khi uống giải dược xong, hần lên con sốt đứt quãng vài lần, thân thể xương cốt quả thật không còn như trước kia, một con gió nhẹ cũng có thể khiến hần dễ dàng bị bệnh. Lúc tâm tình Bồ Đào thoải mái hơn một chút còn dờ khóc dờ cười nhạo hần, Quý đại mỹ nhân, ngài thật sự là yếu đến nỗi gió thổi cũng bay nữa a.

Về phần Bồ Đào, bụng rõ ràng đã to lên, nhưng cảm vẫn nhơn ra, gầy ốm như trước, bởi vì nàng đau lòng lo lắng cho Hồng Dạ.

Nói đến Hồng Dạ.

Hải tử này đã hôn mê suốt ba ngày.

Sau khi tỉnh lại liền đẩy Bồ Đào mặt mày đang kinh hãi ra khỏi cửa, chỉ lưu lại Quý Từ Thiện trong phòng, dờ khóc dờ cười nói "Ta phải đi tiểu....."

Kể từ hôm đó, thay thuốc và sinh hoạt thường ngày của Hồng Dạ trở thành nhiệm vụ mới của Quý Từ Thiện.

Lúc hôn mê thần trí Hồng Dạ không tỉnh táo.

Miệng vết thương viêm sưng lên, đau đến nỗi khiến hần lăn lộn trên giường, tay trái vẫn nắm chặt tay Bồ Đào, lúc tỉnh cũng không ra về đau đớn mấy, nhưng thật ra khỏe mắt hần không ngừng rơi lệ.

Khi hần ngủ mê sẽ vô ý thức rên hừ hừ, Bồ Đào sờ sờ phía sau lỗ tai, không nói cũng biết Hồng Dạ đau đớn cỡ nào.

Sau đó miệng vết thương bắt đầu khép lại, Hồng Dạ cũng bớt đau đớn hơn, tinh thần cũng từ phần chán dần lên. Quý Từ Thiện bỏ tiền ra mua không ít nhân sâm tẩm bổ cho hần, bổ đến nỗi muốn sắc cả máu mũi.

Lúc Hồng Dạ tỉnh lại chỉ nói một câu, khiến Bồ Đào đang há miệng ra định lên tiếng phải ngậm miệng lại nuốt lời xuống "Đừng nói với ta chuyện lỗi phải gì ở đây, chuyện này không có liên quan gì đến ngươi cả."

Bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ rồi rầm trong lòng Bồ Đào chỉ bị một câu nhẹ nhàng của hần làm tan biến.

Quý Từ Thiện ngồi bên cạnh, yên lặng không nói gì.

Sau một tháng, vết thương trên người Hồng Dạ đã tróc mủ, nhanh chóng thay da non. Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, đến vết sẹo cũng hồng hào, mềm mại mịn màng khác thường, hể ai thấy cũng đều muốn sờ vào.

Có đôi khi Quý Từ Thiện vừa nhẹ nhàng thay thuốc cho hần, vừa thừa dịp Bồ Đào tránh mặt ra ngoài phòng, nhủ mi cả giận nói "Ngươi hạ độc ta, tại sao ta phải hầu hạ ngươi a."

Hồng Dạ nhấn răng nhếch miệng kéo kéo khỏe môi, nhìn nhìn Quý Từ Thiện một hồi, sau đó kết luận "Hèn chi Bồ Đào bỏ ngươi không được, bộ dạng ngươi yêu mị hơn ta nhiều. Tiêu nói thật đúng, nam nhân yêu nghiệt quả nhiên là mị lực vô cùng a!"

Quý Từ Thiện sầm mặt xuống, nói. "Ngươi cái tên tiểu yêu tinh này!"

Hồng Dạ nói "Vậy ngươi là lão yêu tinh!"

Bồ Đào ở ngoài phòng gõ cửa "Cả hai tên yêu tinh các ngươi có ổn không đó?"

Quý Từ Thiện nói "Không ổn!"

Hồng Dạ cũng nói "Không ổn!"

Vì thế Bồ Đào trực tiếp một cước đá banh cửa ra, nói "Từ Thiện, Hồng Dạ vẫn còn là hải tử, ngươi mấy tuổi rồi? Còn đi chấp nhát hần!?"

Guang mặt tuyệt mỹ của Quý Từ Thiện lập tức nở nụ cười tươi rói.

Hồng Dạ buồn bực nói "Ngươi cũng chỉ lớn hơn ta vài tuổi thôi, đừng có ý mình lớn hơn....."

Bồ Đào cầm lấy cái gối đầu nhỏ màu đen của Hồng Dạ trong tay hươu qua hươu lại trong không trung, nhẹ giọng hỏi "Ngươi lặp lại lần nữa coi?"

Hồng Dạ rùng mình một cái, lập tức cầm miệng.

Quý Từ Thiện xem thấy, bắt nhẩn nói "Hồng Dạ, đừng sợ! Nàng sợ sâu đó!"

Hồng Dạ trừng lớn cặp mắt "À, thì ra là vậy!"

Bồ Đào giận dữ "Cả hai người các ngươi đều cút hết ra ngoài cho ta!!"

Hồng Dạ xoay vặn khớp xương, nói "Đúng lúc cũng phải ra ngoài hoạt động thân thể một chút, cũng nên rèn luyện lại tay phải thôi."

Quý Tử Thiên lập tức nói "Trong viện có một cây đào, hiện giờ hoa đào đã tàn, chính là lúc sâu đang sinh nở....."

"Hai người các ngươi! Ghê tởm!!"

Cuối cùng kết quả là, Bồ Đào bị dọa chạy biến.

Một tháng sau, đám người Bồ Đào rốt cuộc cũng rời khỏi Điền Thủy thành.

Bồ Đào theo khuyên bảo mãi, thêm Hồng Dạ giáo hoạt nhì nhằng, Quý Tử Thiên đau cả đầu, không muốn dùng danh nghĩa Ma giáo thu lưu con mèo nhỏ Hồng Dạ cũng không được.

Thương thế của Hồng Dạ đã khỏi hẳn, nhưng cổ tay phải lưu lại một vết sẹo dữ tợn.

Ngón tay cứng ngắc, cổ tay cũng không thể nhúc nhích linh hoạt.

Việc này làm Bồ Đào rầu rĩ muốn chết.

Hồng Dạ không chịu nổi bộ dạng thất hồn lạc phách này của Bồ Đào, hấn dùng tay trái họa một bức nam nữ Xuân Cung đồ cho nàng, muốn chứng tỏ với nàng rằng tay trái hấn cũng có thể viết được vẽ được khéo như vậy, hướng hồ gì chỉ là cầm đũa ăn cơm.

Bức họa này bị Quý Tử Thiên trực tiếp tịch thu.

Bồ Đào nghĩ Quý Tử Thiên có tư tâm, giống như nàng đã tịch thu Xuân Cung đồ của trưởng lão Thu Thủy lúc trước vậy.....Tên tiểu tử này nhất định là muốn nghiên cứu một mình đây mà!

Hồng Dạ lại giữ chặt Bồ Đào, nói nhỏ với Bồ Đào "Ngươi hôn ta một cái, ta sẽ họa lại cho ngươi bức khác."

Quả nhiên Bồ Đào có chút dao động.

Quý Tử Thiên sắc mặt âm trầm, trực tiếp liệng cây bút ra khỏi xe ngựa.

Đúng vậy, hiện giờ ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa, chiếc xe này quả thật rộng rãi vô cùng, còn rộng hơn chiếc xe ngựa năm xưa Bồ Đào ngồi cùng sư phụ.

Chờ cả ba người cũng không thành vấn đề.

Rốt cuộc một ngày nọ, Hồng Dạ chỉ vào cái bụng của Bồ Đào nói, đừng ăn mơ chưa nữa, ngươi xem, ngươi bị sinh bụng trương lên rồi kia.

Lúc này Quý Tử Thiên và Bồ Đào mới nhớ ra là Hồng Dạ không hề biết Bồ Đào có thai bảo bảo.

Vì thế Quý Tử Thiên nhìn nhìn Bồ Đào đang ngây người ra cắn nửa trái mơ chưa, rồi lại nhìn nhìn vẻ mặt Hồng Dạ đang càng ngày càng nghi hoặc.

Thở dài. Nói.

"Năm tháng nữa nàng sẽ sinh."

Hồng Dạ hoàn toàn ngây ngốc.

Phải hơn nửa ngày trời mới hết đờ đẫn, khó nhọc cất tiếng nói.

"Vậy.....như vậy sao được.....tương lai.....ta phải.....cười Bồ Đào.....làm thế tử. Nếu Bồ Đào sinh ra oa nhi.....chỉ nhỏ hơn ta.....có mười hai tuổi, mà phải gọi ta là phụ thân.....sẽ bị người ta cười chết....."

Quý Tử Thiên liếc mắt xem thường, quả nhiên hải tử có lối suy nghĩ không giống ai, chuyện quan trọng cần hỏi thì lại không hỏi, ví dụ như phụ thân của bảo bảo là ai a, sao nàng lại có thể có con với nam nhân khác, vân vân....giống như phản ứng đầu tiên của Quý Tử Thiên lúc trước. Quý Tử Thiên thấy phản ứng của Hồng Dạ, không khỏi có chút tự hào, quả nhiên mình không còn là một nam hải tử như Hồng Dạ nữa, mà đã là một nam nhân đã trưởng thành.

Nhưng lời nói của Hồng Dạ ít nhiều gì vẫn đụng chạm đến cảm kị của Quý Tử Thiên.

Thế nên Quý Tử Thiện lập tức đen mặt lại nói "Nàng là thê tử của ta, hải tặc ngươi mau tránh ra chỗ khác."

Quả nhiên Hồng Dạ bị tin tức này làm chấn kinh.

Nghe Quý Tử Thiện nói như vậy, cũng chưa kịp phản ứng, chỉ biết ngây ngốc gật gật đầu, nói "Ừ, được."

Sau đó nghênh cổ, sà lại trước mặt Bò Đào, dán mặt lên trên bụng của Bò Đào, hưng phấn nói "Chỗ này có bảo bảo sao?"

Bò Đào tức thì kích động lên.

Trực tiếp ôm con mèo nhỏ màu vàng Hồng Dạ vào trong ngực.

Hai má cạ cạ lên mái tóc nâu đỏ của Hồng Dạ làm Quý Tử Thiện giận xanh mặt.

Bò Đào còn vui vẻ nói. "Hồng Dạ, ngươi thực giống một con mèo nhỏ."

Hồng Dạ lập tức kêu lên "Meo meo!"

Quý Tử Thiện rốt cuộc chịu không nổi, bỏ ra ngoài xe ngựa ngồi chung với xa phu cho đỡ tức.

Kết quả xa phu vừa thấy khuôn mặt yêu nghiệt của Quý Tử Thiện liền khẩn trương, làm xe ngựa chạy xiêu xiêu vẹo vẹo dọc theo đường đi.

Quý Tử Thiện liếc mắt xem thường, lại không thể không trở lại trong xe ngựa.

Một hồi sau mới thấy Hồng Dạ phản ứng lại, ôm cái gối đầu nhỏ màu đen của mình ngồi một góc nghiêng răng nghiêng lợi.

"Bò Đào xấu xa, dám ngủ với nam nhân khác, ngay cả oa nhi cũng đã có, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi....."

Bò Đào dờ khóc dờ cười, Quý Tử Thiện liền kéo Hồng Dạ qua, nói nhỏ nhỏ "Muốn biết nam nhân kia là ai không?"

"Ừ!" Hồng Dạ nhỏ giọng nói "Ta phải đánh hắn một trận mới được! Chỉ đánh trên mặt hắn thôi!"

"Suyt....."

Quý Tử Thiện nói một cách thần bí.

"Bản Xuân Cung kia thật là do ngươi họa sao?"

"Lúc ta họa ngươi không thấy sao?"

"Tốt lắm, ta nói cho ngươi biết người nợ là ai, ngươi họa cho ta một tấm nữa nha."

"....."

Trên đường đi vừa bàn tán, vừa tranh cãi, vừa cười đùa, vừa khóc lóc tán loạn.

Ở trên xe ngựa trải qua bốn mươi một đêm, vượt qua tám thành trấn.

Mất thấy chỉ còn vài ngày nữa sẽ ra khỏi Thiên Tuyết quan của trung nguyên.

Nhưng gần đến ranh giới của Thiên Tuyết quan, đám người Bò Đào đã gặp phải sự cố.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Xuất huyết

Từ khi biết Bò Đào có thai, Hồng Dạ cứ nhắc đi nhắc lại mãi chuyện muốn đánh Thượng Quan Khâm một trận.

Dù sao cũng là tiểu hải tặc, lại là thời điểm đang trưởng thành, nên khi mặt trời vừa lặn xuống sau núi là Hồng Dạ liền ngủ say sưa.

Theo hấn nói, lúc trước hấn đi giết người toàn là đi vào buổi tối, khó mà có được một giấc ngủ trọn vẹn.

Nhưng Quý Tử Thiện và Bồ Đào không ngủ sớm như hấn. Thường thì Quý Tử Thiện sẽ kéo Bồ Đào ngồi tựa vào nhau bên đồng lửa ngắm trăng, sau đó nói lời ngon tiếng ngọt học được từ Gia gia và phụ thân, hoặc là ngâm một vài bài thơ tỏ tình.

Có khi hứng chí bưng bưng bàn về tương lai của Quý Bảo, sau khi sinh ra, lễ thôi nôi phải bày những vật gì cho bảo bảo chọn a. Rồi thì cho bảo bảo kể thừa Vân Hâu gia phủ, làm một quý tử trong hoàng tộc có thể lực có địa vị, không phải lo đến chuyện của ăn của mặc sau này, rồi thì kể truyền ngôi vị giáo chủ đứng đầu một giáo phái xuất sắc trong chốn giang hồ.

Còn Bồ Đào thì tâm bình khí hòa xoa xoa cái bụng thật to, trả lời không liên quan gì đến những câu hỏi của hấn.

Ví dụ như, nghe nói sinh hài tử đau lắm, ta thật sợ hãi a.

Hoặc là không biết sau khi ta sinh hài tử xong, bụng có nhỏ lại hay không, ta không thích bụng bự.

Trong lúc hai người hứng chí bưng bưng ông nói gà bà nói vịt thảo luận những đề tài hoàn toàn khác nhau, chợt nghe tiếng ú ớ nói mớ của Hồng Dạ trong xe ngựa.

"Thượng quan lão nhân kia! Hãy ăn một quyền của Hồng gia gia ngươi nè! Hừ hừ..... a a....."

Bồ Đào lập tức sầm mặt xuống nói, hấn đang chửi ta sao?

Quý Tử Thiện lại tỉnh bơ nhìn nhìn trời, trong lòng thầm suy tính, ngày mai nhất định phải tịch thu bản Xuân Cung đồ của Hồng Dạ giấu kỹ trước đã.

Còn Hồng Dạ, mãi tận sau này, khi hấn đã trở thành một thiếu niên anh tuấn phong lưu, hấn cười nói với Bồ Đào, Tiêu nói muốn theo đuổi người nào thì phải tận lực lấy lòng người đó, đêm đó khi ta thấy ngươi xem Xuân Cung đồ như bảo bối quý giá, khi trở về ngoại trừ lúc đi giết người, thời gian còn lại cả ngày ta đều vì ngươi mà luyện tập về Xuân Cung đồ.

Sắp rời khỏi Trung Nguyên.

Không thể không nói một chút về hành lý trong xe ngựa của ba người.

Phía dưới xe ngựa có một tầng dùng để chất hành lý.

Vân lão hầu gia đem hầu hết ngân phiếu để dành để dưỡng lão của ông nhét hết vào trong tay của Quý Tử Thiện.

Quý Tử Thiện mang theo trang phục để thay đổi, áo khoác màu nhạt đơn giản, bởi vì mái tóc của hấn thật sự là quá điểm lệ rồi, nên từ trước đến nay Quý Tử Thiện không có mặc những bộ xiêm y cắm hoa lông lầy lắp lánh như Bồ Đào.

Tất nhiên ngoại trừ bộ xiêm y hải đường mà Quý phi tặng cho Bồ Đào, Quý Tử Thiện còn "tốt bụng" lên mang theo cho Bồ Đào mấy chiếc yếm đủ màu sắc.

Lúc trước, khi hấn nhờ lão quản gia ra ngoài mua yếm, đã bị lão quản gia dùng ánh mắt như nhìn kẻ biến thái lờm nguýt hấn không thôi.

Ngoài ra còn có Thiên Hoa Loạn Vũ đang cài trên búi tóc, các loại linh đan diệu dược dùng để bổ huyết dưỡng khí, cứu mạng trong cơn thập tử nhất sinh...còn có các loại thực phẩm để ăn trên đường như thịt khô, hoa quả, nước uống, lương khô.... Sau này ở trên đường đi còn mua thêm một bộ văn phòng tứ bảo nữa, vì Hồng Dạ nhân rồi sinh nhàm chán nên thích tập tành họa Xuân Cung đồ, mua thêm hai bộ tiểu thuyết cho Bồ Đào và bản thân hấn đọc giải buồn.

Đến thôn trấn kế tiếp lại mua cho Bồ Đào không ít quần áo thường, áo lụa hoa linh tinh của nữ tử.

Còn hành lý của Hồng Dạ, chỉ có một thanh vũ phiến.

Về phần Bồ Đào.....

..... Tay trái đeo Thiên Hoa Loạn Vũ, tay phải đeo dây cột tóc còn dính máu của sư phụ, trong lòng ôm cái gối đầu nhỏ màu đen của Hồng Dạ, trong bụng còn mang thai bảo bảo.

Đương nhiên cuộc sống trên xe ngựa vẫn buồn tẻ như trước.

Bàn tán chuyện trên giang hồ đã trở thành một phần tất yếu của cuộc sống ba người trên xe ngựa.

Ba người thường xuyên thảo luận kịch liệt chuyện ba bản bí tịch thần bí kia.

Ý của Bồ Đào là Hồng Dạ đã thoát ly ra khỏi Thiên Sơn Tam môn, vậy cũng nên đem tất cả những điều hẩn biết mà kể ra hết, mọi người ở đây đều không phải người ngoài, có gì thì cùng nhau thương lượng.

Hồng Dạ rất là úy khuất, nói hẩn chỉ biết lời đồn đãi là từ một người mặc bạch y có mái tóc bạc trắng như tuyết, sau lại nghe Tiêu nói, người nọ nhất định đã luyện thành Huyết Y Phiêu Linh nên mới bị bạc tóc như vậy. Còn về Huyết Y Phiêu Linh ra sao thì rất ít nghe nói tới, chỉ biết là một môn nội công cực kỳ cao thâm.

Cũng không biết trước đây ai đã sáng tạo ra.

Ba bộ bí tịch kỳ quái như thế.

Cuối cùng Hồng Dạ kết luận.

"Thủy Nguyệt Phiêu Linh là chuyên phá sơ hở trong tất cả mọi chiêu thức võ công, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh được xưng tụng là không hề có sơ hở nào. Hai bí tịch này vừa mâu thuẫn với nhau vừa hỗ trợ cho nhau. Nhưng hai bí tịch này đều là chiêu thức, không dạy về nội lực. Mà Huyết Y Phiêu Linh mới chính là nội công tâm pháp, tương hỗ bổ trợ cho hai bộ bí tịch về chiêu thức kia....."

Quý Từ Thiên liếc mắt nhìn hai người, nói "Không cần nghi ngờ gì nữa, Ma giáo chỉ được một quyển bí tịch trong ba bộ bí tịch kia mà đã có thể xưng bá võ lâm mấy trăm năm nay, làm ai nấy đều thêm khát đến đỏ cả mắt. Mọi người vì e ngại Thủy Nguyệt Phiêu Linh, gia cừu không thể báo, dã tâm không thể thực hiện, giờ bỗng nhiên xuất hiện hai bộ bí tịch có khả năng đối địch với võ lâm chí bảo Thủy Nguyệt Phiêu Linh, không muốn tranh đoạt cũng khó!"

Quý Từ Thiên ngừng một chút, nói tiếp "Phụ thân cũng thực lo lắng đối với việc này, nhưng hẩn là người theo chủ nghĩa cá nhân, chỉ quan tâm đến cuộc sống khoái lạc của bản thân mình, nên mới tìm ta, nói muốn cùng người yêu bỏ trốn, giao Ma giáo lại cho ta."

Ngừng một chút, lại nói với Bồ Đào "Phụ thân nói, chỉ cần ta đồng ý làm Giáo chủ, hẩn sẽ dạy ta cách theo đuổi người....."

Bồ Đào và Hồng Dạ cả hai người nhất thời không nói gì, Quý Từ Thiên sờ sờ mũi.

Rồi đứng dậy, nhíu mi nói "Thủy Nguyệt Phiêu Linh, đối với nam tử mà nói, cũng không phải là chuyện tốt gì."

Hồng Dạ hưng phấn "Xin chỉ giáo cho?"

"Nếu luyện được thì tốt, sẽ không gặp vấn đề gì, nghe nói còn có thể trú nham. Chỉ là, dù nam tử hay nữ tử đều khó có thể luyện thành. Nhưng nam tử và nữ tử khác nhau, trong lúc luyện, thân thể nữ tử thì không hề thương tổn, nhưng nam tử thì rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Lúc trước ta là được gia gia dùng nội công của ông bảo mệnh hộ pháp cho, nên mới không bị tẩu hỏa nhập ma. Bồ Đào, người gặp ta năm ấy là vì ta suýt bị tẩu hỏa nhập ma, nên gia gia mới mang ta đến tòa tiểu viện đó để tu dưỡng."

Việc này Bồ Đào thật không biết, vì thế chỉ im lặng nghe Quý Từ Thiên kể.

Quý Từ Thiên nhìn Hồng Dạ, nói "Đêm đó người dùng lời nói để khiêu khích ta tức giận mà phân tâm, nhưng thật ra lại đúng, giang hồ đồn đãi quả đúng là sự thật, phụ thân ta lúc trước bị tẩu hỏa nhập ma nên không những tính cách cổ quái, mà còn....."

Hồng Dạ lắc lắc cây quạt, ý bảo Quý Từ Thiên không cần nói tiếp.

Hồng Dạ lại nói "Thứ võ công này thật là hại người ghê gớm, có điểm lợi cũng có điểm hại, chi tiện nghi cho tiểu Bồ Đào thôi!"

Bồ Đào nghe về sau trong đầu bốc khói mờ mịt, nói. "Con mèo nhỏ, người có gan kêu lại một lần nữa coi?"

"Kêu cái gì?"

"Tiểu Bồ Đào."

"Đúng rồi." Hồng Dạ cười nói "Người coi kìa..... không phải người tự mình kêu hay sao....."

Bồ Đào không nói đến lời thứ hai, đem cái gối đầu nhỏ màu đen liệng ra sau, sau đó nghiêm túc bàn xem có cách nào né tránh người giang hồ hay không.

Thật ra Bồ Đào quan tâm nhất là không biết Thượng Quan Khâm đã thất lạc nơi nào. Trên giang hồ nào loạn đến long trời lở đất đều là con cuồng triều tình phong huyết vũ, giết người diệt trang của Thiên Sơn Tam môn.

Về hai bản võ công bí tịch thần bí kia.

Đại khái năm ngày sau khi thu nhận Hồng Dạ, trên giang hồ liền đồn đãi, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh mà Thiên Sơn Tam môn có được đã bị Cùng Phi môn chủ Hồng Dạ lấy cắp, trốn khỏi Thiên Sơn Tam môn mà lưu lạc giang hồ.

Khi nghe được tin này Hồng Dạ đã tỉnh lại.

Lúc đó hẩn nằm trên giường tức giận đến nhăn răng nhếch miệng, chửi bới lung tung, ai mà tung tin nhảm như vậy? Chuyện này sao có thể nói năng tùy

tiện như thế chứ!?

Ngay lập tức mọi thế lực trên võ lâm đều chăm chăm nhắm vào người đang bị trọng thương là Hồng Dạ.

Cũng khó trách, tại Đại hội võ lâm Hồng Dạ ngông cuồng đắc tội với hầu hết những người có quyền thế địa vị, có lẽ là Thiên Sơn Tam môn đã tung ra tin tức này, mục đích là muốn những người đang dòm ngó Tuyết Nguyệt Phiêu Linh như hồ rình mồi di chuyển tầm mắt sang Hồng Dạ. Không phải tất cả mọi người đều hồ đồ không thể nhận ra thật giả, chỉ vì lúc trước Hồng Dạ ngông cuồng ngoan lệ cỡ nào đến Bò Đào mà cũng còn nhớ rõ như in, hơn nữa con người ta một khi bị lòng tham làm mờ hai mắt, cũng không thể phân biệt được đúng sai, phải trái.

Tóm lại, trong xe ngựa này, Hồng Dạ là người thứ nhất, Thượng Quan Kinh Hồng là người thứ hai trở thành cái đinh trong mắt người võ lâm trung nguyên.

Vì thế phiền phức thi nhau kéo đến.

Khi đến biên quan, xe ngựa phải qua sự kiểm soát của binh lính thủ thành.

Vì lúc này giang hồ nổi lên phong ba bão táp, triều đình cũng bị ảnh hưởng, hơn nữa đây là trọng địa nơi biên quan, càng phải tăng cường kiểm soát cẩn thận.

Tuy việc Quý Từ Thiên sắp kế nhiệm địa vị Giáo chủ Ma giáo chưa ai biết, nhưng Hồng Dạ lại biết hành trình của Quý Từ Thiên. Hồng Dạ biết, đương nhiên Tiểu Tiêu biết, hẳn càng biết rõ nguyên nhân Hồng Dạ muốn thoát ly khỏi Thiên Sơn Tam môn, hẳn cũng đoán được, Hồng Dạ bị trọng thương như vậy, nhất định là chạy đi tìm tình nhân trong mộng của mình là Bò Đào.

Nếu Hồng Dạ đã cương quyết thoát ly khỏi Thiên Sơn Tam môn, hẳn có đã thương hay giết chết Hồng Dạ cũng vô dụng, thế nên Tiểu Tiêu hẳn mới lợi dụng việc thả Hồng Dạ đi để mượn tay người ngoài diệt trừ luôn Quý Từ Thiên. Vì thế, Tiểu Tiêu mới hào phóng tung tin tức Hồng Dạ đi biên quan ra ngoài.

Lúc xe ngựa của Bò Đào đến biên quan, nơi này vốn ngày thường hoang vắng lạnh lẽo nay chợt trở nên đông đúc bất thường.

Dường như tất cả các bang phái, môn hội, gia tộc trong võ lâm đều phái người đến Thiên Tuyết quan này rình sẵn.

Mà triều đình tra xét rất kỹ từng xe.

Nên trước cổng Thiên Tuyết quan, hàng đoàn xe ngựa ùn tắc thật nghiêm trọng.

Một đại đội xe ngựa thật dài dừng lại xếp hàng tại cổng, đám người Bò Đào cũng không ngoại lệ, phải xuống xe cho binh lính kiểm tra.

Vì thế Hồng Dạ vừa xuất hiện, một thân hồng y chói lọi vô cùng, dưới ánh mặt trời sáng lạn, mái tóc nâu đỏ của hắn lấp lánh ánh kim, nhất thời rước lấy tiếng thét chói tai của người không biết trong môn phái nào đó.

Bò Đào vừa ló đầu ra khỏi xe liền nghe có người la lớn "Mau nhìn kia! Người đó có phải là Hồng Dạ đã đại náo Đại hội võ lâm hay không!"

"Còn mái tóc kia?! Không lẽ là Quý Từ Phong?"

Quý Từ Thiên tròn tròn mắt.

Bò Đào lập tức quay đầu cả giận nói "Đã nói là hai người các ngươi quá gây chú ý mà, giờ nổi danh rồi đó!?"

Dứt lời liền giữ chặt hai người nhanh chóng trở lại xe ngựa, lão xa phu cũng lạnh trí đẩy binh lính ra, vội vã quay đầu xe ngựa lại, chạy khỏi hàng ngũ xe ngựa đang xếp hàng.

Đương nhiên phía sau không ít xe ngựa đuổi theo.

Xa phu cũng không dám trở về biên quan gần nhất là Thanh Vân trấn, sợ ở đó càng có nhiều người rượt theo.

Vì thế trực tiếp điều khiển xe ngựa chạy vào rừng.

Đường nhỏ nên rất xóc nảy, Bò Đào nhủ mảy ôm bụng, cả giận nói "Đội trốn xong trở về thị trấn mua ngay hai cái áo choàng, trùm kín che hết gương mặt mỹ lệ như trăng rằm và mái tóc rực rỡ sắc màu này của hai người các ngươi đi!"

Quý Từ Thiên cười khò, Hồng Dạ ôm bàn tay tàn phế có chút thất thần.

Vì ngựa chạy cuồng cuồng cả lên, nên xe lại chấn động mạnh, Bò Đào đang tức giận nên ngồi không vững, thân hình trượt xuống, đụng phải cái bàn nhỏ, tuy hai tay bảo vệ bụng nhưng vẫn bị đè trúng chân.

Kêu thảm thiết lên một tiếng, hạ thân bắt đầu chảy máu ra ướm sưng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Gặp lại

Lúc ấy Bò Đào chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, nếu bảo bảo xảy ra chuyện gì, nàng cũng không muốn sống nữa.

Càng sợ hãi, bụng càng quặn đau lên, Quý Từ Thiện vội vàng chạy lại ôm lấy Bò Đào, Hồng Dạ lo lắng nhìn thoáng qua, lạnh trí đẩy ra bức màn ở cửa xe, nói "Không ổn!"

Bò Đào nằm trong lòng Quý Từ Thiện, đau đớn đến mức phải thở gấp, hai bàn tay siết chặt lại, tốt xấu gì cũng là bụng bị chấn động chứ không phải đầu óc, nàng rõ ràng nghe được thanh âm khác lạ ngoài xe ngựa.

"Có người phục kích!"

Hồng Dạ vén màn lên mở cửa xe ra, quả nhiên một xa phu đã chết, người xa phu còn lại vì quá sợ hãi nên điều khiển xe chạy lung tung nhào nhào cả lên.

Từ Thiện Tuyệt quan một đường đuổi tới nơi này, phía sau hơn mấy chục chiếc xe ngựa đuổi theo, lúc vừa rời xe Bò Đào chấn động, dường như tất cả các xe ngựa đều ngừng lại.

"Dừng lại!!"

Quý Từ Thiện kêu lên, xa phu lại như không nghe thấy, hốt hoảng ra roi thúc ngựa chạy tứ tung, Hồng Dạ cắn cắn môi, xòe cây quạt ra, một quạt hất xác người xa phu đã chết xuống đất, điểm huyết người xa phu còn lại, Hồng Dạ nhanh chóng phi thân ngồi xuống vị trí xa phu, ngừng ngựa lại.

Xóc nảy rồi cuộc cũng ngừng lại, Bò Đào thở dài nhẹ nhõm một hơi, chung quanh vang lên tiếng binh khí va chạm nhau kịch liệt.

Con đau trong bụng dịu đi một chút, Bò Đào ngồi xuống, đẩy cửa sổ ra, thấy một đám hắc y nhân đã bao vây xung quanh xe ngựa, Hồng Dạ đang ra sức vũ lộng thanh vũ phiến giao đầu kịch liệt.

Kiên quyết không cho một ai đến gần xe ngựa.

Quý Từ Thiện muốn ra giúp, nhưng lại không thể bỏ Bò Đào lại một mình trong tình trạng này được.

Lúc này Bò Đào mới nhận ra tất cả xe ngựa rượt theo đều xông đến phục kích xe ngựa của nàng.

Đám người hắc y nhân không biết đã mai phục tại đây từ khi nào cũng ào đến tranh đoạt hỗn loạn, bọn đệ tử của các đại môn phái bị tổn thương không ít.

Hiện tại xe ngựa của nhóm Bò Đào lọt vào một sơn cốc nhỏ, những xe ngựa rượt theo phía sau giờ đều trống rỗng, toàn bộ người trong xe dốc hết toàn lực xông lên hỗn chiến với đám hắc y nhân và bọn nàng.

Chỉ có Hồng Dạ còn an ổn ngồi ở đầu xe, tay trái múa may thanh vũ phiến, chiến đấu cũng khá chặt vật. Bọn hắc y nhân này như bất kể sống chết mà xông lên vây quanh bọn người Bò Đào, người sau đạp lên xác người trước mà tràn lên. Về phần võ công chiêu thức, Bò Đào chỉ cảm thấy hoa cả mắt, theo nàng thấy, Hồng Dạ chiêu thức quái dị, đi theo lộ số đặc thù của nghề sát thủ là tốc độ sắc sảo và ra tay bất ngờ, nhanh, gọn, lẹ, mà đám hắc y nhân này chiêu thức cũng rất cổ quái, vô thanh vô tức, kỳ dị không thể diễn tả được.

Quý Từ Thiện nhủ mi lại, hắn cũng không nhận ra những người này thuộc môn phái nào.

Trong lúc nguy hiểm, chỉ thấy Hồng Dạ đang chống đỡ không nổi sự tấn công của hai hắc y nhân phía trước mặt thì phía sau lưng hắn một hắc y nhân nữa đã vung kiếm xông lên.

Sở trường của Hồng Dạ là ra một chiêu đoạt mạng ngay, nhưng dưới tình huống như thế này, ngoại trừ cách dùng thân hình quý dị để né tránh, hắn cũng không thể nào ngăn lại sự tấn công từ ba mặt.

Nhưng vì lo cho an nguy của Bò Đào ở phía sau, Hồng Dạ cắn răng, cương quyết không né tránh, đáng tiếc tay trái không linh hoạt bằng tay phải, tuy dùng toàn lực ngăn lại một chiêu, nhưng vẫn không ngăn được những chiêu tiếp theo. Bò Đào ở trên xe thấy rõ, không khỏi sợ hãi bật hét lên.

"Hồng Dạ!!"

Ba! Ba! Ba ba!

Trong lúc nguy hiểm, không biết từ nơi nào bay tới ám khí đánh gãy binh khí tấn công của ba tên hắc y nhân.

Hồng Dạ sợ đến mức nuốt vội một ngụm không khí, nhìn lại thấy ân nhân cứu mạng mình là một mỹ nhân đang phi thân xuống từ một ngọn cây.

Đôi mắt phượng mị hoặc khôn cùng, đuôi mắt hơi xếch lên, mái tóc búi cao lên, dùng dây cột tóc màu tím buộc chặt lại, trước mặt là hai lọn tóc rất dài bạc trắng phất phơ trong gió, Bò Đào tỉnh mắt, liếc một cái đã nhận ra người mới đến.

"Vực Tuyết?"

Người mới đến liếc mắt nhìn Bò Đào một cái, nhanh chóng xử lý những hắc y nhân đang bao vây xung quanh. Còn đa số hắc y nhân khác đang bận giao đấu với người của các đại môn phái. Bọn hắc y nhân đang bao vây một vòng gần xe ngựa của Bò Đào nhất đã bị Vực Tuyết dùng một loại ám khí không rõ lấy mạng trong nháy mắt, số còn lại lui ra phía sau, đứng cách đó không xa, nhưng không dám tiến lên tấn công nữa.

"Tuyết ca ca!"

Quý Tử Thiên kinh hi hô to.

"..... Tại hạ Hộ pháp Ma giáo Vực Tuyết, đến tiếp ứng Giáo chủ, khiến Giáo chủ phải kinh hãi rồi....."

"A....."

Hồng Dạ còn đang ngồi ở vị trí xa phu, há miệng, tràn đầy kinh ngạc nhìn người đang quỳ trên mặt đất, thật đúng là một trong Giang hồ thất đại mỹ nhân, Hộ pháp Ma giáo Vực Tuyết.

Vực Tuyết nhanh chóng đứng dậy, cười nói với Quý Tử Thiên còn trong xe "Ít nhất cũng phải gọi ta một tiếng Tuyết thúc thúc chứ, phụ thân của người giao người cho ta chiếu cố, người không thể bị thương a... Vốn tất cả mọi người đều chờ người ở trong thôn trấn, nhưng ta lo lắng mới đến biên quan tìm trước, không ngờ quả thật gặp được người....."

Hồng Dạ cảnh giác nhìn đám hắc y nhân bao vây xung quanh, thấp giọng nói "Những người này....."

"Những người này.....chắc hẳn là tử sĩ của Thuần Ảnh giáo....."

Vực Tuyết nhíu mày nhìn một thi thể trên mặt đất nói.

"Thuần Ảnh giáo?"

"Trước chạy khỏi nơi này đã, về rồi nói sau." Vực Tuyết nắm vuốt ngón tay, không biết trong đầu ngón tay hắn chứa bao nhiêu ám khí, thật bá đạo y như thanh vũ phiến của Hồng Dạ.

Chính vào lúc này, Bò Đào bỗng nhiên nhìn thấy đám tử sĩ đang vây quanh vội vàng lùi ra xa như thủy triều rút vậy.

Tựa hồ có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Trong khoảnh khắc Vực Tuyết quay đầu lại, Hồng Dạ như phát hiện ra chuyện gì rất khủng khiếp, chỉ thét lên chói tai, nhanh chóng nhào lại bắt lấy Bò Đào dùng hết sức ném ra khỏi xe.

Bò Đào không kịp phản ứng, trở mắt bị tóm lấy ném ra khỏi xe ngựa, bay lên trời, nếu lúc này ngã xuống đất, chắc chắn sẽ mất đi bảo bảo! Nghĩ thế nên không khỏi khản trương chân động hai tay, lúc thân thể đang rơi xuống đất vội ra sức bắt lấy một cành trúc xanh, dập dềnh lay động một lúc cũng ngừng lại được trên cây, bàn tay bị thân trúc ma sát chảy cả máu.

Còn đang mơ mơ hồ hồ chưa kịp hồi thần, bên tai đã nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất!

Toàn bộ xe ngựa và sơn cốc trước mắt đều chìm trong biển lửa.

Thì ra là lôi hỏa đạn!!

Hai mươi bốn phát lôi hỏa đạn nhắm vào xe ngựa của Bò Đào mà đánh, trong nháy mắt từng đóm lửa nhỏ từ trên trời giáng xuống như sấm sét, lúc rơi xuống đất nổ tung tạo thành những ánh ngân quang tàn nhẫn chói mắt.

Xe ngựa vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, tử thi vương vãi khắp nơi, bụi đất bốc lên mờ mịt đầy trời.

Nhất thời như nhấn chìm lấy Bò Đào.

Gắt gao bầu chặt cành trúc, chung quanh Bò Đào tràn ngập khói bụi.

Chết sống gì nàng cũng không được buông tay, phải giữ chặt cành trúc, giữ chặt bảo bảo.

Bò Đào trong làn khói bụi tung bay mịt mù neho mắt lại, thấy Quý Tử Thiên và Hồng Dạ đầy người thương tích đang cố mở đường máu xông tới phía

nàng, lại bị Vực Tuyết bắt lấy cánh tay, dùng khinh công bay ra khỏi hiện trường.

Đỉnh tai nhức óc, Bò Đào muốn há miệng kêu lên, lại bị hợp phải một ngụm tro bụi.

Hơi nóng phả vào mặt, còn có tiếng kêu la thảm thiết của những người bị thương xung quanh.

Thật là địa ngục chốn nhân gian.

Lúc này Bò Đào mới ý thức được là Hồng Dạ đã phát hiện ra giáo chúng Thuần Ảnh giáo phát hỏa rồi, không kịp thoát thân, chỉ liều mạng ném nàng ra khỏi chỗ nguy hiểm trước.

Nàng thấy Quý Tử Thiên và Hồng Dạ đều được Vực Tuyết mang đi, chạy trốn chết.

Bọn họ không sao cả.....

Không sao là tốt rồi.....

Qua một khe hở trong đám bụi, Bò Đào thấy một trận hỏa lôi mới lại bắt đầu nện xuống, một đợt hơi nóng mạnh mẽ tràn lại, Bò Đào rút cuộc không còn sức nắm lấy thân trúc nữa, trượt tay buông xuống, thân hình như chiếc lá khô bị cuốn đi trong gió.

Màn đêm nhất thời ập đến, Bò Đào bất tỉnh nhân sự, nhưng vẫn không quên vòng tay ôm chặt lấy bảo bảo trong bụng.

Nàng đã chết rồi sao?

Khoảnh khắc cuối cùng đó, trong đầu Bò Đào chỉ nghĩ đến.....

Không phải là sư phụ, không phải Quý Tử Thiên, cũng không phải là Hồng Dạ.

Mà là bảo bảo trong bụng nàng.

Bò Đào thì nàng tuyệt không ngờ mình còn có thể tỉnh lại một lần nữa.

Không ngờ mình còn có thể nằm trong một căn phòng rộng rãi, sạch sẽ, tổ ấm như vậy.

Không ngờ còn có thể nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ.

Không ngờ còn có thể ngửi được mùi hoa.

Không ngờ còn có thể được nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, êm ái, mặc một chiếc áo ngủ bằng gấm thật thoải mái.

Càng không ngờ còn có một người ngồi ở đầu giường.

Một người mà nàng nhớ nhung đã lâu lắm rồi.....

"Sư phụ....."

"Bò Đào!"

Thật sự là Thượng Quan Khâm!!

Bò Đào quá kích động lại hôn mê tiếp.

Lúc tỉnh lại lần thứ hai ngoài trời đã tối.

Thượng Quan Khâm vẫn còn ngồi ở đầu giường, thần sắc khàn trương nhìn nàng chăm chăm.

Thấy Bò Đào mở mắt dậy, mới nhẹ nhàng thở ra, cầm chặt tay của Bò Đào.

Bàn tay hần ấm áp, vân da rõ ràng, còn mang theo hương hoa ngịch lúc sáng sớm.

Bò Đào kéo tay hần qua, đặt lên trên mặt của mình, khoe mắt roi lệ, giọt nước mắt long lanh no tròn lăn trên bàn tay của hần, như thấm vào da thịt của hần.

"Sư phụ....."

"Ừ."

"Sư phụ, sư phụ, sư phụ....."

"Ừ???"

"Thật sư là người sao....."

Thượng Quan Khâm xoay tay lại, trực tiếp nâng Bồ Đào dậy, ôm vào trong lòng, không nói gì cả.

Bồ Đào vốn ảo tưởng vô số tình tiết sẽ xảy ra lúc gặp lại sư phụ, nhưng rốt cuộc chỉ vùi đầu vào lòng sư phụ trong bầu không khí tĩnh lặng.

"Sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ....."

"Chuyện gì?"

"Ta phải đi giải....."

Thượng Quan Khâm nhăn mày, lật đặt bụng Bồ Đào ra, ngừng một chút rồi nói "Đề ta đi gọi người đỡ người đi....."

"Quả nhiên đúng thật là sư phụ....."

Phản ứng này, chính là của hắn!

Nơi này không phải là thiên đường gì cả.

Thì ra đã từng chết qua một lần, lại còn có thể có một giấc mộng hạnh phúc như vậy.....

"Đừng ngăn người....."

Thượng Quan Khâm mỉm cười nựng mặt Bồ Đào, xoa xoa nắn nắn đến khi mặt nàng muốn biến dạng luôn.

nói "Là ta, tiểu Bồ Đào vô lương tâm, vừa gặp lại ta đã muốn dọa ta rồi.....mao phòng hã? Người hôn mê ngủ suốt hai ngày, lúc sư phụ mới gặp lại người còn kích động đến muốn khóc nữa....."

Sư phụ cũng khóc.....

Bồ Đào ngây ngô cười.

Đột nhiên ngừng lại.

Nàng nhớ là mình đã rơi xuống.....

Vậy lúc đó, bảo bảo đã bị.....

Run rẩy, Bồ Đào sờ sờ bụng.....

Bụng.....

Bụng.....

Bụng.....

.....đường như vẫn còn lớn.....

"Hài tử không sao cả..... Người bị động thai....."

Thượng Quan Khâm thản nhiên cười nói.

"Người chỉ phản ứng như vậy thôi sao?" Bồ Đào giận "Đó là bảo bảo của người mà!"

"A!?"

Thượng Quan Khâm giật mình, lảng lảng ngăn người ra nhìn Bồ Đào, rốt cuộc mới có chút phản ứng, ngờ ngác nói "Bảo bảo của ta?"

"Vậy chứ người tưởng là của ai?"

Bồ Đào quệt khóe mắt ướt mem, quơ một nắm tay lên "Đừng quên người chính là người của ta a!"

Thượng Quan Khâm vẫn không hề thay đổi, giống y hệt như trước kia.

Áo trắng, tóc đen, thơm ngát, khí chất như tiên tử.

Nhưng không kích động ôm nàng như Bồ Đào đã tưởng tượng.

Đáng lý ra, Thượng Quan Khâm phải lập tức ôm chặt Bồ Đào, hô to "Ta sắp được làm cha!"

Nhưng Thượng Quan Khâm vẫn nhủ mảy, không biết suy nghĩ rồi rắm cái gì, càng nhủ càng sâu, rốt cuộc cũng nhúc nhích, phủ phục xuống, nhẹ nhàng vòng tay ôm bụng Bồ Đào, dán hai má lên cái bụng tròn vo của nàng.

"Nơi này có bảo bảo?"

"Ừ."

Không nghĩ đến cả người đang đau đớn, vết thương lớn nhỏ đầy thân thể, không nghĩ xem tại sao sư phụ lại tìm được nàng, tại sao nàng được đưa đến nơi này.

Không nghĩ đến sư phụ mất tích lâu như vậy đã ở đâu.

Không nghĩ đến nơi này là nơi nào.

Ánh trăng rơi vào cửa sổ, hòa tan trong ánh nến nhu hòa.

Bồ Đào ôm vị bạch y nam tử phiêu dật xuất trần đang nửa ngồi nửa quỳ ở đầu giường, Thượng Quan Khâm toàn thân sa lụa trắng như tuyết. Hai người ôm nhau lắng lặng nghe nhịp đập trong bụng nàng.

Lúc này Bồ Đào mới biết cái gì gọi là hạnh phúc.

Đây là cảnh tượng hạnh phúc nhất thế gian này.

Nhưng rốt cuộc Thượng Quan Khâm cũng chỉ là một nam tử bình thường, thân hình hần càng lúc càng run rẩy kích động, cuối cùng reo lên "Ta sắp được làm cha!"

"Ừ."

Bồ Đào vuốt tóc Thượng Quan Khâm, không uống công một ngày gội hai lần, tóc hần luôn có mùi thơm thật nhẹ.

"Vậy đặt tên con là gì.....?"

"....."

Bồ Đào ngừng tay lại một lát, thật cẩn thận nói "Thượng Quan..... Quý Bảo....."

"Thượng Quan Quý Bảo?"

Thượng Quan Khâm nhủ nhủ mi, lại ôm Bồ Đào càng chặt, lấy hai má cọ cọ lên bụng Bồ Đào, còn hôn lên đó một cái.

"Sẽ ổn thôi..... Ta sẽ thay tã cho bảo bảo....."

"Hi hi!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ngọt ngào

"Tình cảm của người vẫn rắc rối như vậy sao?"

"Còn nữa....."

"Hả?"

"Tên này thật quái....."

"Ặc....."

Bồ Đào một khắc cũng không dám buông tay Thượng Quan Khâm ra, sợ đây chỉ là một giấc mộng, hễ buông lỏng tay sẽ thật sự tỉnh lại.

"Sur phụ....."

"Gi?"

"Ngươi ôm ta một chút."

"A?"

"Ta thật không phải đang nằm mơ chứ?"

Thượng Quan Khâm ngẩng đầu lên, sờ sờ hai má Bồ Đào, cười nói "Không phải mới vừa bẹo má ngươi sao....."

Bồ Đào giật mình, đột nhiên nhào vào lòng Thượng Quan Khâm, oa một tiếng thất thanh khóc rống lên.

"Được rồi, được rồi..... Ngươi cũng sắp mười sáu tuổi rồi, sắp làm mẹ rồi, đừng khóc nữa....."

Thân hình Thượng Quan Khâm cứng ngắc, hẳn không biết phải dỗ dành nữ nhân như thế nào, vì thế chỉ biết vỗ vỗ lên vai của Bồ Đào.

"Ô ô ô ô ô ô ô....."

"Ngươi bị lời hỏa đạn chấn động, rất nhiều chỗ bị thương, phải thay thuốc."

"Ô ô ô ô ô ô ô ô ô....."

"Đại phu nói, bảo bảo của ta thai vị không được tốt lắm, sau này không thể bị kinh động nữa, nên ta tạm thời bế kinh mạch của ngươi lại, trước khi sinh không được động võ."

"Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô....."

"Được rồi, đừng khóc nữa mà....."

"Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô....."

Khóc riết đến nửa đêm khiến Thượng Quan Khâm cũng muốn khóc theo, lúc này Bồ Đào mới hít hít mũi chui vào mền.

Chuẩn bị ngủ.

Đang nửa tỉnh nửa mê, bị Thượng Quan Khâm lay dậy, nhẹ giọng nói "Rửa chân đi rồi hẵng ngủ."

"Không rửa!"

Bồ Đào bừa bãi quen thói, đã lâu rồi không ai quy định nàng mỗi ngày phải tắm rửa hai lần, hơn nữa khoảng thời gian dưỡng thai tại Vân Hào gia phủ quả thực mới chính là ở dơ như heo. Đừng nói rửa chân, Bồ Đào ăn uống ngủ nghỉ gì cũng ở trên giường, cả ngày ôm đống sách thương phong bại tục mà Hồng Dạ đem đến nghiên cứu đến thiên hôn địa ám.

Hiện tại cả người nàng đều đau nhức, khóc lóc quá nhiều, ủy khuất quá nhiều, hưng phấn quá nhiều, nên vô cùng mệt mỏi rồi.

Cả người toàn thân cao thấp thật nhiều vết thương, trong lòng bàn tay bị xước còn đang băng bó, lúc vừa rồi vuốt tóc Thượng Quan Khâm thì không thấy đau, giờ mới cảm thấy xót tận tim gan, giờ Bồ Đào chỉ muốn ngủ, một chút khí lực cũng không có.

Ngã người xuống lại, vết xỏ lỗ tai còn chưa lành, chạm nhẹ lên cái gỏi đầu cũng gây đau nhức.

Bồ Đào tung mền ra, nhưng không chịu đứng lên rửa chân, lại gắt gao nắm chặt tay Thượng Quan Khâm không buông.

Thượng Quan Khâm cũng không lên tiếng, Bồ Đào rất nhanh liền ngủ gục, lúc mơ mơ hồ hồ thì tay bị gỡ ra, sau đó cảm thấy chân mình được chà xát, cảm giác âm ấm nóng, nửa tỉnh nửa mê bừng tỉnh lại, phát hiện ra là Thượng Quan Khâm đang rửa chân cho nàng!?

Bồ Đào tỉnh dậy, chưa kịp mở mắt, thân hình đã ngồi dậy trước, đúng lúc Thượng Quan Khâm vừa lau khô chân cho nàng, đem khăn bỏ vào trong thau

nước, thấy Bồ Đào đột nhiên ngồi bật dậy như cương thi, không khỏi cười khẽ "Gi vậy? Đánh thức người sao?"

"Sư phụ....."

Bồ Đào thành khẩn nói "Người còn nhớ ở Đại hội võ lâm người đã nói với ta những gì hay không?"

"Nói cái gì?"

"Người nói....." Bồ Đào, người có thể ở ngay trên loi đài của đại hội võ lâm mà phân tâm vì ta, Thượng Quan Khâm ta chết cũng không tiếc”....."

"Ừ?"

"Sư phụ, ta cho người biết....."

Bồ Đào nghiêm túc nói "Một người khiết phích như người mà rửa chân cho ta như thế này..... Thượng Quan Bồ Đào ta có chết cũng không tiếc!"

Thượng Quan Khâm bật cười, điểm một ngón tay lên đầu Bồ Đào nói "Người mau ngủ đi!"

Bồ Đào bắt lấy bàn tay kia của hắn để lên hai má mình cọ cọ, Thượng Quan Khâm thấy sợi dây cột tóc dính máu trên cổ tay nàng.

Ánh mắt hắn chợt dịu dàng như nước, kéo tay Bồ Đào qua hôn một cái lên sợi dây cột tóc kia.

"Nửa năm nay, ta nhớ người muốn phát điên, rồi lại không dám gặp người, dùng đủ mọi cách, cuối cùng cũng có thể gặp lại người..... Bồ Đào..... Chúng ta giống như trước kia, đừng rời xa nhau nữa, có được không?"

Một đêm này, Bồ Đào hạnh phúc ngủ thật ngon.

Nàng mơ thấy Thượng Quan Tuyết.

Tiểu nha đầu kia, cao cao hừng hực mặc một bộ xiêm y giống hệt như năm đó.

Màu đỏ rực chói lọi.

Phủ một tấm khăn đỏ trên đầu, khua chiêng gõ trống ngồi vào kiệu hoa, thổi cặp nến long phượng, nghiêng nghiêng đầu.

Lúc bãi đường, Bồ Đào cũng ở đó.

Nàng cũng là nữ nhân, khi đó cũng nổi lòng hâm mộ, hoặc nói đúng ra là ghen tị, Bồ Đào vẫn còn nhớ rõ.

Không ngờ đêm nay lại mơ thấy.

Mơ thấy Thượng Quan Tuyết và Mộ Dung Thân Phi uống rượu giao bôi.

Cạnh bên có người nói "Uống xong ly rượu giao bôi, về sau chính là duyên ương đồng mệnh, không ai có thể chia rẽ được."

Trong mộng Bồ Đào ngẩng đầu lên, thấy người đang nói chính là sư phụ đang đứng cạnh mình.

Đang buồn bực, bỗng nhiên phát hiện tay nàng và tay của sư phụ bị sợi dây cột tóc kia cột vào nhau.

Trong mộng Thượng Quan Khâm cười cười như một vị tiên tử, kéo cổ tay hai người lên, hôn một cái lên sợi dây cột tóc, nói "Ta không có rượu giao bôi, nhưng người xem, chúng ta đã được ở bên nhau, không bao giờ chia lìa nữa....."

Bồ Đào lập tức giật mình tỉnh dậy.

Chớp chớp mắt, phát hiện trời đã sáng.

Trên bàn đã dọn sẵn cháo trắng nóng hôi hổi.

Một thau nước ấm rửa mặt cũng đã được chuẩn bị chu đáo đặt kế bên.

Thượng Quan Khâm ngồi bên cửa sổ, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, ánh nắng ban mai như tỏa sáng xung quanh hắn.

Hắn dường như không phát hiện ra Bồ Đào đã tỉnh lại, chỉ lẳng lẳng ngắm người nhìn bụi hoa ngoài cửa sổ, lầm bầm nói cái gì đó.

Bồ Đào không dám cử động, vênh tai lên nghe.

Chỉ nghe thấy Thượng Quan Khâm lầm bầm lầu bầu "Ta..... Ta khiết phích..... thật sao?"

Bồ Đào rót cuộc nhện không được phì cười, Thượng Quan Khâm lập tức quay đầu lại, thần sắc có chút lúng túng.

Những ngày tháng trôi qua thật hết sức an bình.

Nơi đây như thế ngoại đào nguyên, chỉ cần được ở cạnh sư phụ, Bồ Đào cũng không quan tâm đây là đâu.

Mấy ngày nay Bồ Đào cũng chưa ra khỏi căn phòng này, dù sao có Thượng Quan Khâm bên cạnh, lại có sách để sẵn ở đầu giường cho nàng giải buồn.

Thượng Quan Khâm cũng rất ít khi đi ra ngoài, nếu có đi cũng sẽ trở về rất nhanh.

Lúc trở về luôn mang theo vài bộ trang phục trắng, nếu không tắm rửa thay xiêm y thì cũng chuẩn bị dọn com tối.

Còn Bồ Đào vừa xoa bụng vừa tựa bên đầu giường đọc sách.

Thượng Quan Khâm ngồi cạnh cái bàn, cầm cùi may tã lót.....

Đạo mắt bụng nàng đã được sáu tháng.

Bồ Đào gần đây liên tiếp nằm thấy mộng xuân, nên bắt đầu hề nhìn thấy cái bóng trắng như tuyết của sư phụ trước mắt là chảy nước miếng.

Nhưng Thượng Quan Khâm lại tựa hồ chỉ chăm chú vào chuyện may tã lót.

Trên bàn chồng tã lót đã xếp cao cả thước.

Vì thế Thượng Quan Khâm lại chuyển lòng nhiệt tình may tã lót thành may quần áo cho bảo bảo.

Bồ Đào đọc sách nhưng không vô một chữ nào.

Lăn qua lộn lại trên giường.

Thấy Thượng Quan Khâm vẫn còn chăm chú may vá.

Trong lòng không khỏi giận thầm nghĩ, sư phụ cũng đã được hai mươi lăm tuổi rồi, bắt đầu trưởng thành lúc mười lăm tuổi, giờ đã qua khỏi độ tuổi hai mươi rồi, cho dù có già đi nhưng sao có thể nhện lâu như vậy chứ?

Cuối cùng không khỏi cả giận kêu lên "Sư phụ!"

"Gi?"

"Không lẽ mị lực hấp dẫn của ta còn không bằng cái tã lót?"

Thượng Quan Khâm chấn động mạnh, kim trượt đâm vào đầu ngón tay, vội rút ngón tay vào trong miệng mút lấy, động tác này càng kích thích ý đồ mờ ám trong đầu Bồ Đào.

Bồ Đào mở vạt áo ra, tựa vào đầu giường cố tình biểu diễn một tư thế vô cùng mị hoặc quyến rũ mà nàng tự nghĩ ra, nũng nịu yêu kiều gọi. "Sư phụ~~~~~ đến đây đi thôi~~~~~"

Thượng Quan Khâm bị Bồ Đào như vậy làm cho hoảng sợ, liếc mắt một cái ngắm cái bụng to đùng của nàng, thoáng do dự một chút, rốt cuộc nói "Muốn sao?"

"Vô nghĩa!"

Bồ Đào bung cái bụng bò xuống giường, chân trần bước tới, trực tiếp ngồi lên đùi Thượng Quan Khâm, không đợi hắn kịp phản ứng, liền hôn xuống môi hắn.

Môi răng quần quít, triển miên cả nửa ngày, rốt cuộc chỗ đó của Thượng Quan Khâm cũng không thể không có biến hóa, Bồ Đào cố ý cọ xát, cuối cùng Thượng Quan Khâm hơi thở hỗn loạn, đẩy vai Bồ Đào ra, hôn hên nói "Sao được, đừng làm bảo bảo bị thương. Ngày mai ta đi hỏi đại phu đã."

Bồ Đào dục vọng nổi lên, sắc mặt đỏ ửng, nhưng vừa nghe đến bảo bảo, liền trấn tĩnh thần lại.

Gật gật đầu, nói. "Nơi này thật chu đáo, người hầu, đại phu gì cũng có đủ. Sư phụ, ta tìm người lâu như vậy, người trốn ở đây sao?"

Thượng Quan Khâm chưa bao giờ đề cập đến nơi này là nơi nào, làm sao tìm được Bồ Đào, vì thế Bồ Đào nghĩ là Thượng Quan Khâm cố ý giấu diếm. Nhưng kết quả là Thượng Quan Khâm về mặt tỏ ý rõ ràng, ta không nói bởi vì người không hỏi.

Thế nên Thượng Quan Khâm không hề nghĩ ngợi gì liền sáng khoái nói "Nơi này? Ở đây là tổng đàn của Thuận Ảnh giáo a."

Bồ Đào nhất thời trầm mặc.

Thượng Quan Khâm không khỏi nghi ngờ nói "Sao vậy?"

"Tại sao ngươi lại ở đây?!"

"Ngươi còn hỏi, ngươi bỏ ta lại một mình ở Thượng Quan gia rồi chạy đi, ta thương thế đỡ một chút liền chạy ra ngoài tìm ngươi, kết quả là đi được vài ngày, trùng hợp cứu được một người tóc bạc. Hắn nói với ta Thượng Quan gia đã bị diệt môn, những người còn sống không biết đã chạy trốn đi nơi nào. Tức thì trong lòng ta trống rỗng, đã bị thương nặng lại tìm không được ngươi. Lúc đó ta và hắn đều bị thương, vì thế nương tựa nhau chạy trốn, đợi kẻ thù của hắn bỏ đi rồi, hắn mang ta đến đây, nói hắn sẽ giúp ta thăm dò nơi ngươi thất lạc, nhất định sẽ mang ngươi về cho ta....."

Ngừng một chút, Thượng Quan Khâm khẽ cười nói "Từ khi đến đây, hắn tuyên bố với giáo chúng ta là Phó giáo chủ, lại để ta ở lại đây dưỡng thương, ta mấy tháng cũng không gặp được hắn một lần, nhưng hắn cho ta được liệu trị vết thương nơi phổi, nếu không ngươi cũng đã không còn có thể gặp lại sư phụ nữa....."

"Sư phụ....."

Bồ Đào tựa đầu lên vai Thượng Quan Khâm, chỉ cần nhắc đến lần đó nàng bỏ hắn lại một mình, Bồ Đào ngoại trừ áy náy, không thể nghe vô chuyện gì khác.

"Dù sao hắn đã cứu ta một mạng, ta cũng cứu hắn, chỉ là lúc ta muốn rời khỏi nơi đây lại tìm không thấy hắn, đệ tử của hắn nói, hắn nhắn lại cho ta, nói đã biết hành tung của ngươi, sẽ rất nhanh mang ngươi về....."

"Vì thế ngươi vẫn đợi ở đây?"

Bồ Đào nói "Sư phụ, ngươi thật ngốc!?"

"Hễ gặp được ngươi, ta đâu còn thông minh nữa....."

Bàn tay Bồ Đào tiến vào trong vạt áo của Thượng Quan Khâm, sờ lên vết sẹo đó.

Bồ Đào đột nhiên nhớ tới Hồng Dạ, cái gối đầu bảo bối của hắn nhất định đã bị thiêu hủy cùng với chiếc xe ngựa.....

"Mặc kệ! Sư phụ ngươi mau đi tìm đại phu nhanh lên đi! Ta muốn ngươi ôm ta, ôm ta, ôm ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Dị biến

Bồ Đào cũng không phải loại nữ nhân phóng đãng, kể từ lần đầu tiên trải qua chuyện tình dục cho đến nay đã hơn cả năm rồi, nàng cũng chỉ cùng Thượng Quan Khâm làm qua có ba, bốn lần.

Nhưng không biết vì sao.

Bụng càng lớn số lần nàng nằm thấy mộng xuân càng nhiều, mỗi lần tỉnh lại đều xúc động ham muốn dâng trào.

Nàng vô cùng nhớ mấy cuốn sách bảo bối kia.

Sau đó lại nhìn thấy Thượng Quan Khâm một thân áo trắng dựa vào cửa sổ lật tự điển.

Mái tóc bay bay trong gió.

Phong đặt xuất trần.

Như thường lệ Bồ Đào sẽ ai oán thở dài một tiếng.

Gọi "Sư phụ."

Thượng Quan Khâm ngước đầu lên, khẽ mỉm cười, hỏi "Ngươi nói xem, nếu sinh ra nữ nhân, đặt tên là gì thì hay?"

"Kêu Thượng Quan Xuân là được rồi."

Bồ Đào có chút hờn dỗi.

Thượng Quan Khâm giặt mình.

Thật ra hôm đó đã xảy ra hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là việc Bồ Đào bắt Thượng Quan Khâm mời đại phu về.

Vị đại phu kia là một nữ nhân gần bốn mươi tuổi, cũng là giáo chủ của Thuận Ảnh giáo, một thân áo bào trắng, cổ tay áo cũng thêu một ngọn lửa đỏ bốc cháy như những người khác trong giáo.

Đương nhiên, sau khi Thượng Quan Khâm dùng lời lẽ hàm súc nhất biểu đạt ý tứ rõ ràng, đại phu đã nói như vậy.

"Từ tháng thứ ba, thứ tư đến tháng thứ bảy cũng không có vấn đề gì, nhưng phải chú ý đến tư thế, đừng đề lên hải tử. Nhưng mà thai vị của phu nhân không tốt lắm, tuy không dám nói là sinh khó, nhưng trước đây đã từng có một lần suýt bị sảy thai"

"Ta đợi." Thượng Quan Khâm lập tức cắt lời đại phu.

"A, ý của thuộc hạ là.....chỉ cần đề ý một chút..... sẽ không sao....."

"Không làm. Bảo bảo là quan trọng nhất. Có phải hay không?"

Thượng Quan Khâm còn thành khẩn nhìn về phía Bồ Đào, Bồ Đào ngậm miệng lại không nói gì.

Chuyện thứ hai chính là, cái tên Thượng Quan Quý Bảo này bị Thượng Quan Khâm kiên quyết phủ định, lý do là tên như vậy rất kỳ quái, về sau bảo lớn lên, sẽ bị những hải tử đồng trang lứa chọc ghẹo, khi dễ.

Bồ Đào ngẫm lại thấy cũng phải, lại cảm thấy đã cô phụ tình ý, thất hứa với Quý Tử Thiển, vì thế suy nghĩ một lát, đổi Quý Bảo thành nữ danh của bảo bảo.

"Quý là chỉ mùa – thời gian, ta hy vọng hải tử của chúng ta, mỗi một mùa trôi qua đều là bảo bối của chúng ta a."

Bồ Đào bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Thượng Quan Khâm, lật đật giải thích.

Những ngày kế tiếp, Bồ Đào đành tiếp tục nghiêm túc dưỡng thai.

Cũng đã hết mất ói, khẩu vị cũng trở nên tốt hơn, bụng lớn, Bồ Đào cảm thấy mình nặng nề hơn.

Sau khi Thượng Quan Khâm thất bại không biết đến lần thứ mấy, rốt cuộc từ bỏ việc may quần áo cho bảo bảo, chuyển sang cả ngày ôm cuốn tự điển.

Ngồi bên cửa sổ tìm kiếm tên hay để đặt cho bảo bảo.

"Thật ra nếu là nam hải tử, ta thấy tên Mặc Lâm hay hay." Ngừng một lát, Thượng Quan Khâm khép lại tự điển, nói.

Bồ Đào xoay mình, đối diện với Thượng Quan Khâm, nói "Sự phụ thích là được rồi."

"Vậy người có thích không?"

"Thích."

"Còn nếu là nữ hải tử thì sao?"

"Sự phụ quyết định là được rồi."

"Mặc Tuyết được không?"

Bồ Đào ngừng một chút, đột nhiên nhớ tới Thượng Quan Tuyết.

"Sự phụ, trước kia người luôn kêu Tuyết nhi, Tuyết nhi, người thích cái tên Tuyết này lắm phải không?"

"Thích, tên Tuyết nhi thật ra là do sự phụ đã đặt....."

Bồ Đào ngồi xuống giường một cái bịch, nhíu mi lại nói "Sự phụ, hai ta đã quan hệ đến mức này rồi, có một số việc người cần phải nói rõ cho ta biết."

"Ừ?"

Thượng Quan Khâm tò mò buông cuốn tự điển xuống, không rõ mình đã che giấu nàng chuyện gì.

"Ngươi và Gia chủ không hòa thuận, có phải vì một nữ nhân hay không?"

"Ngươi nói là nương của Tuyết nhi?"

"Ngươi từng thích bà ấy, có phải hay không?"

Bồ Đào gần từng chữ, nàng theo bản năng thăm cầu nguyên trong lòng sư phụ hiện giờ chỉ có một mình nàng.

Thượng Quan Khâm giật mình, đột nhiên bật cười xì một tiếng!

Bồ Đào nhất thời ngơ ngác.

"Cười cái gì?"

"Ai nói với ngươi vậy? Khổ bà bà? Bà ấy đã già rồi, thích nhất là tán dóc bậy bạ chơi thôi."

"Như vậy.....là có ý gì?"

"Quả thật ta và Thượng Quan Thanh Khuê không hợp với nhau, nhưng mà lý do lại không phải bởi vì người nào cả, lúc đó nương của Tuyết nhi lớn hơn Thượng Quan Thanh Khuê sáu tuổi. Bồ Đào, ta phải nói, ngươi thực ngốc a."

"A?"

"Lúc Tuyết nhi được sinh ra, ta chỉ vừa mới được mười tuổi a!"

Bồ Đào ngây ngốc, Thượng Quan Khâm còn giơ tay ra ước lượng trong không trung, đặc biệt nhấn mạnh "Ừm..... lúc đó ta cũng chỉ mới cao có bấy nhiêu đây thôi....."

"Nhưng mà.....nhưng mà....." Bồ Đào lắc lắc đầu, không cam lòng thăm nghĩ "Bà bà nói năm đó ngươi và nương của Tuyết nhi là thanh mai trúc mã, còn bị gia chủ cướp đi người trong lòng nữa....."

"Mộ Tuyết đúng thật là thích ta, còn nói phải....."

Sắc mặt Thượng Quan Khâm trầm xuống, ngừng lại không nói tiếp.

Mắt Bồ Đào sáng ngời, tiếp tục truy vấn "Phải cái gì? Sư phụ ngươi nói mau lên!"

Bộ dáng Thượng Quan Khâm như đang nghĩ đến chuyện gì đáng sợ lắm vậy.

Ngón tay nắm cuốn tự điển khẽ run lên.

"Nữ nhân kia..... Thật sự thực là..... khi đó ôm Tuyết nhi hỏi ta, đây là khuê nữ của biểu ca ngươi, ngươi nói xem đặt tên gì nghe hay. Lúc ấy ta đang luyện kiếm, không muốn bị quấy rầy, liền nói, vậy kêu Tuyết là được rồi, không phải ngươi cũng tên Tuyết hay sao, vừa thành một cặp, kết quả....."

Thượng Quan Khâm che nửa khuôn mặt, khò khò ra nước mắt "Tình cảnh lúc đó đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ..... Nàng ấy tức giận, liền đem tờ lót Tuyết nhi đang mặc rút ra, vứt lên người của ta.....kể từ khi đó..... Ta liền bắt đầu có chút.....sợ hãi mấy thứ đó....."

Thì ra nương của Thượng Quan Tuyết lại là một đại La Li - Tuyết, rốt cuộc Bồ Đào cũng biết được nguyên nhân khiến Thượng Quan Khâm trở nên khắt khe cực độ!!!

Thì ra hắn đã luyện thành bạch y tiên tử như vậy!!!!

Sư phụ bảo bối của ta ấy vậy mà có bóng ma tâm lý nghiêm trọng như vậy? Không thể tha thứ được!!!!

Bồ Đào quyết định bỏ xuống giường, an ủi Thượng Quan Khâm đang hải hùng đắm chìm trong hồi tưởng.

Bước qua, nhẹ nhàng ôm lấy sư phụ, đong đưa, đong đưa, nói "Sư phụ.....yên tâm đi, về chuyện tờ lót, chúng ta có thể thương lượng....."

"Hả?"

Thượng Quan Khâm lộ ra ánh mắt như được giải thoát.

Trong lòng Bồ Đào chuyển động, nói "Chỉ cần ngươi ôm ta một cái, sau khi bảo bảo sinh ra, tờ lót trong hai năm, tất cả đều do ta giặt!"

Thượng Quan Khâm sắc mặt kỳ quái, nói "Vậy còn lúc ba tuổi thì sao?"

Bồ Đào hỏi "Ba tuổi còn đái dầm sao??"

Thượng Quan Khâm nhủ mày, nói.

"Nhưng thời điểm lúc ngươi ba tuổi vẫn còn đái dầm....."

"Câm miệng!"

Bồ Đào nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Những lời này của Thượng Quan Khâm cũng để lại bóng ma tâm lý không thể xóa bỏ trong lòng Bồ Đào.

Bắt đầu từ tối hôm đó, Bồ Đào sống chết gì cũng không chịu để cho Thượng Quan Khâm giúp đỡ rửa chân, hơn nữa mỗi ngày nàng đều kiên trì tắm rửa hai lần, mới dám tiếp cận bạch y tiên tử.

Nhàn nhả lâu ngày.

Kỳ sinh nở càng ngày càng đến gần, Bồ Đào càng ngày càng khẩn trương.

Kinh mạch của nàng bị Thượng Quan Khâm phong tỏa lại, không sử dụng võ công được.

Rốt cuộc có một ngày, Bồ Đào buồn bực nói "Su phụ, đã lâu rồi ta không thấy ngươi luyện kiếm, ngươi luyện kiếm cho ta xem không được sao?"

Lúc đó Thượng Quan Khâm đang lau thanh nhuyễn kiếm của hắn, nghe vậy ngừng một lát, rồi lại tiếp tục lau kiếm, nói "Nói tới mới nhớ, thanh kiếm của ngươi đâu?"

"....."

Kiếm..... Ngày đó ở chung với Quý Tử Thiên, phải thay đổi nữ trang, tiện đem kiếm để lại trong xe ngựa..... Nào biết sau đó xe ngựa lại bị vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.....

"Một năm nay, ngươi sống ở đâu?"

"....."

Bồ Đào buồn bực không lên tiếng.

Thượng Quan Khâm dừng lại, ngẩng đầu lên cười nói "Sao mắt húng vậy? Không nói cũng không sao, chỉ cần ngươi không chịu ủy khuất, ta sẽ không trách ngươi đâu."

"Không có."

Bồ Đào cố nói sang chuyện khác, vô tư hỏi "Su phụ, trước kia lúc ta tắm rửa, ngươi đều hào phóng ngồi xem, nay tại sao lúc ngươi tắm rửa lại phải chạy sang phòng khác?"

Thượng Quan Khâm đột nhiên không cười.

Bồ Đào vẫn cười nói "Hắc hắc...chẳng lẽ có bí mật gì không thể nói ra???"

Sắc mặt Thượng Quan Khâm bỗng trở nên khó coi vô cùng, Bồ Đào cũng có chút giật mình, nghĩ đã nhiều năm qua, rất ít khi thấy Thượng Quan Khâm không cười, huống hồ vừa rồi nàng cũng chưa có nói cái gì a.....

"Ta chỉ là.....không quen....."

Thượng Quan Khâm theo bản năng ôm miệng lại, tựa hồ như muốn ho khan, tay nâng lên lại buông xuống, buông xuống lại nâng lên, Bồ Đào đã ngồi hẩn dậy, nàng cảm thấy su phụ có chút không ổn.

Hơn nữa là động tác này.

Từ khi gặp lại.

Nàng đã gặp qua động tác này của hắn vài lần rồi.

Mỗi lần hỏi hắn bị làm sao vậy.

Thượng Quan Khâm đều chỉ lắc đầu, nói không có gì.

"Sư phụ, có cần gọi đại phu hay không..... Có lẽ thương thế của người còn chưa lành hẳn....."

"Không sao....."

Thượng Quan Khâm khoát tay, đứng lên nói "Chỉ là có chút.....không thoải mái..... Ta tự đi tìm đại phu.....ọe!"

Nói còn chưa dứt lời, ói ra một đồng máu.

Lúc ấy Bò Đào bị dọa đến chết sững.

Ngồi trên giường không dám nhúc nhích, run rẩy khóc "Sư phụ, người làm sao vậy? Tại sao người.....tại sao....."

Thượng Quan Khâm gục đầu xuống bịt miệng lại, lúc nâng tay lên chỉ thấy trong lòng bàn tay của mình đầy máu.

Không khỏi ngẩn người ra, khi nhìn về phía Bò Đào, cặp con người bỗng trở nên đỏ rực.

Bò Đào cảm thấy như mình bị quỷ mị thôi miên, sợ tới mức toàn thân không thể động đậy.

Tựa hồ quên cả hô hấp.

Thật lâu, thật lâu sau, đợi cho Thượng Quan Khâm ý thức được mọi việc, ôm nửa khuôn mặt chạy đi ra ngoài, Bò Đào mới nhớ tới, ánh mắt đỏ rực quỷ mị này chính thật là của sư phụ mới vừa học máu!!

"Sư phụ..... Sư phụ....."

Bò Đào nghiêng ngả lao đảo bò xuống giường, hướng cửa chạy tới, mới chạy được vài bước, bụng lại đau quặn lên.

Dựa mình vào cạnh cửa, Bò Đào ôm bụng đang đau nhức kịch liệt, rốt cuộc đứng lên không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Giấu diếm

Sư phụ a sư phụ.....

Người đã làm bạn với ta nhiều ngày qua.....

Sao nay lại có tình bỏ chạy như thế.....

Bò Đào đau toát mồ hôi lạnh đầm đìa, lăn lộn trên mặt đất một hồi, rốt cuộc không thể không đối mặt với sự thật.....hài tử muốn ra đòi ngay vào lúc này.....

Cũng may là ngoài cửa vẫn còn hai vị thị vệ áo trắng.

Nghe tiếng rên rỉ đau đớn của Bò Đào, thấy nàng ôm bụng run rẩy bò trên mặt đất, bọn họ cuống quýt đi kêu bà mụ sớm đã được mời sẵn đến trang viện này cách đây một tháng.

.....

Quá trình sinh con thật sự là kinh tâm động phách, thứ cho tác giả không thể diễn tả bằng lời.

.....

Tóm lại, Bò Đào nửa nằm trên giường nệm, miệng ngậm một khối vải bố.

Là bà mụ đã nhét vào miệng cho nàng, nói nếu nhịn không được thì cắn vào.

Trong nháy mắt đó Bò Đào bỗng nhiên thất thần, nhớ đến một quyển tiểu thuyết mình đã đọc qua, trong đó có đoạn tả về cảnh chữa thương gì đó, vị anh

hùng nhin không được đau đón bèn cắn vào tay của vị mỹ nữ người yêu hần, để lại một hàng dấu răng là minh chứng của tình yêu.....

Nghĩ nghĩ rồi cười khúc khích, đột nhiên bụng nàng lập tức bị bà mụ thuận thế ấn xuống.

Lại là một con đau đến tê tâm liệt phế, chưa kịp cười đã lập tức chuyển sang kêu la.

Chuyện sau đó Bồ Đào cũng không nhớ rõ nữa.

Chỉ nhớ là rất đau.

Miệng bị chèn vãi bô, không thể thở mạnh, chỉ muốn ói ra, há miệng to để hút lấy không khí, lại dùng lực kêu la, bất tri bất giác trên mặt đều là nước mắt, toàn thân lạnh lẽo, mũi tràn ngập mùi máu, hai tay bị dây thừng cột lại không ngừng gãy giữa, cảm thấy trong bụng không ngừng quặn lên, bên tai lão bà bà hô, dùng sức! Dùng sức!!.....

Sau đó hài tử được sinh ra.

Lúc nghe thấy tiếng khóc của hài tử, trong đầu Bồ Đào mơ hồ, thậm chí không biết bây giờ là canh mấy, giờ chắc có lẽ có thể ngủ rồi.

không.....dù chết.....cũng cam lòng.....

Sư phụ.....

Cũng may sư phụ đã đi rồi.....

Trên người đều ướt đầm mồ hôi, bộ dáng mình chặt vật, bản loạn như thế này, không thể để sư phụ nhìn thấy a.

Hôn hôn mê mê muốn chìm vào giấc ngủ, bên tai vang lên tiếng ong ong, cuối cùng chỉ nghe thấy tiếng bà mụ chậm rãi nói "Đừng, đừng ngủ, còn chưa xong đâu....."

Lúc nàng tỉnh lại, Thượng Quan Khâm đã trở về.

Bồ Đào mơ màng mở mắt ra, muốn xoay người lại, phát hiện thân thể đau đớn vô cùng không dám động, chỉ hừ hừ rên một tiếng.

"Người tỉnh!"

Lúc này Thượng Quan Khâm mới ngẩng đầu lên, thật ra hần đang ngồi ở đầu giường, từ góc độ chỗ Bồ Đào thoát nhìn, khí sắc hần rất tốt, giống như chuyện hần ói ra máu và hai mắt đỏ rực lên ngày đó chỉ là ảo giác của Bồ Đào.

Bồ Đào giờ mới phát hiện, thì ra trong lòng Thượng Quan Khâm còn đang ôm một đứa trẻ trong khăn!

A ? A!!! Quý Bảo a a!!!

"Đưa.....cho ta ôm....."

Bồ Đào suy yếu rút tay từ trong mền ra.

Thượng Quan Khâm càng ôm chặt hơn, nhử mi, giống như đang giành với Bồ Đào, nói "Đề ta ôm Mặc Lâm một chút nữa đã."

"Mặc Lâm?"

Nam oa?

Bồ Đào giật mình, nói "Không, không! Đưa ta, ta là nương của hần, ta phải hôn hần, còn muốn sờ cái cổ của hần nữa, đưa cho ta, đưa cho ta....."

Thượng Quan Khâm ngừng một chút, cười nói với Bồ Đào "Chỉ sợ ngươi làm bảo bảo khóc thôi, ngươi thật là, mới vừa tỉnh dậy mà."

Nhìn nhìn ánh mắt cầu mong của Bồ Đào, hần cười tươi lên rất đẹp, hất hất đầu lên, nói "Muốn ôm, bên kia còn một đứa nữa kia."

Bồ Đào giật mình, tựa đầu chuyển hướng nhìn về phía bên kia, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, mắt to, hàng mi thật dài.

"A?"

"Là Mặc Tuyết."

Thượng Quan Khâm nghịch nghịch tay Mặc Lâm, thần tình vô cùng hạnh phúc.

Bồ Đào kích động nghịch nghịch khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Tuyết, Mặc Tuyết im lặng khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn tròn vo ngo ngoáy rồi ngủ tiếp, không giống Mặc Lâm trong lòng Thượng Quan Khâm đang chảy nước miếng, Thượng Quan Khâm vừa hạnh phúc vừa đau khổ không ngừng chùi

nước miếng cho Mặc Lâm.

Mặc Tuyết thật sự là rất nhu thuận, dù Bồ Đào có nựng như thế nào cũng đều ngủ mê.

Bồ Đào rất nhanh cảm thấy mỗi một, một bảo bảo nằm trước mặt, một bảo bảo đang nằm trong lòng người nàng yêu nhất, cũng ngồi bên cạnh nàng.

Thì ra đây là hạnh phúc của nữ nhân.....

"Mệt hả? Ngủ đi, bà mụ nói người cần nghỉ ngơi nhiều, còn đau không?"

"Đau....."

"Qua một hai ngày nữa sẽ đỡ hơn."

"Nhưng ta muốn đi giải....."

Nụ cười của Thượng Quan Khâm lập tức héo dần.

Bồ Đào cười khúc khích nói "Gạt người thôi, không ngờ ta lại sinh đôi..... Ta..... Ta thực tự hào....."

Thượng Quan Khâm chỉ lo nựng nịu Mặc Lâm, lại không dám làm hấn thức, chỉ nhẹ nhàng chùi nước miếng cho hấn.

Nói "Ta thấy thật kỳ diệu....."

"Về chuyện gì?"

"Cảm giác..... sinh hài tử không biết ra sao....."

"..... Sư phụ cũng muốn thử hả?"

"Á! Không phải!"

"A a.....Cảm giác ấy gói gọn trong một câu thôi!"

Bồ Đào rất có tinh thần giảng đạo.

"Đó là đau đến nỗi đôi này ta cũng không muốn sinh thêm một lần nào nữa cả!"

Thượng Quan Khâm ngăn người ra, sau đó nhanh chóng khôi phục lại như thường, nói "Không sao, cho dù không sinh đôi nữa, sinh thêm một đứa nữa.....cũng được rồi....."

"Một đứa....." Bồ Đào sầm mặt xuống "Người cho ta là heo à?"

"A a a....."

Thượng Quan Khâm ngây ngô cười.

"Nhìn bộ dạng ngây ngô của người kia."

Bồ Đào nhếch khóe miệng lên ngáp, vui sướng chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ cảm thấy Thượng Quan Khâm hôn lên trán nàng một cái, chợt nàng như quay về ký ức thuở xưa.

Có một thân ảnh nhỏ nhỏ, tay cầm cành liễu thay kiếm, đi theo bên người Thượng Quan Khâm, hoa hoa lên múa.

Như một bức họa.....

Nghĩ lại mình.....

Đã lâu thật lâu không có luyện Ngưng Vũ thần công lại.

Không muốn luyện.

Sợ sẽ quên đi sư phụ.

Không lâu sau, bộ dạng của hai bảo bảo đã bắt đầu.....à.....giống người.

Bồ Đào không quen với các đệ tử của Thuận Ảnh giáo, chỉ biết hai người theo canh gác ngoài cửa cho nàng.

Một người nói Mặc Lâm thật dễ thương, người kia lại nói Mặc Tuyết thật xinh đẹp.

Làm Bồ Đào vui đến không ngậm miệng lại được.

Bồ Đào phát hiện chỉ cần bảo bảo cười, tâm tình nàng cũng sẽ tốt lên rất nhiều.

Đương nhiên, việc thay tả lót cho bảo bảo cũng là một chuyện thực hạnh phúc, nhưng nhìn vẻ mặt hoảng sợ tránh xa xa một bên của Thượng Quan Khâm, Bồ Đào biết sự phụ nhất định là không biết hưởng thụ chuyện này.....

Đáng tiếc Bồ Đào không có sữa.

Mỗi ngày chỉ phải giương mắt lên nhìn nhũ mẫu ôm bảo bảo cho bú ngay trước mắt mình, nàng ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ra tháng, Bồ Đào ăn đồ bỏ rất nhiều.

Bồ Đào sờ sờ bụng của mình, từ sau khi sinh hai bảo bảo, bụng nàng cũng không phẳng lì như trước nữa, mà vẫn phình to trông thực uể oải.

Bà mụ nói với Bồ Đào, sinh hài tử động nguyên khí, bụng nhất định phải to một thời gian.

Bồ Đào lại không tin, chết sống gì cũng cho rằng vì mình ăn quá nhiều.

Sau Thượng Quan Khâm đau đầu khi thấy Bồ Đào nhịn ăn, liền theo sau ôm nàng, một tay đút nàng ăn cơm, tay kia vuốt bụng nàng cười nói "Ta thích nó mềm mềm thế này."

Lúc đó Bồ Đào thật kích động.

Quay đầu lại tặng hân một cái hôn thật mạnh.

Đêm đó Bồ Đào ôm mềm ngủ một mình, Thượng Quan Khâm vẫn không ngủ chung giường với Bồ Đào, ban đầu là sợ làm bảo bảo bị thương, còn hiện tại là vì thân thể Bồ Đào còn yếu. Thượng Quan Khâm còn mắc canh hai bảo bảo, tận lực tránh để bảo bảo làm kinh động giấc ngủ của Bồ Đào.

Lúc Thượng Quan Khâm cảm nên đến giường để sửa sang lại mền đắp cho Bồ Đào, bị Bồ Đào mơ mơ màng màng ôm vào lòng một phen, Thượng Quan Khâm sợ đến mức giật bắn người, nhưng vẫn ngoan ngoãn leo lên giường của Bồ Đào, ôm nàng vào lòng ngủ.

Nào biết mới vừa nằm xuống, chợt nghe Bồ Đào than thở.

"Sự phụ..... Bảo bối..... tâm can của ta..... Ngoan ngoan cùng ta Uyên Ương Hợp Thể đi!"

Ngày hôm sau Thượng Quan Khâm không để ý đến Bồ Đào nước mắt doanh tròng, tịch thu hết toàn bộ tiểu thuyết đặt ở đầu giường mà nàng đọc lúc mang thai.

Nói đến hai bảo bảo, một đứa Mặc Lâm một đứa Mặc Tuyết.

Bị Bồ Đào nghịch chịu không nổi.

Thừa dịp Thượng Quan Khâm không có ở đó, Bồ Đào còn lột tiểu khố của Mặc Lâm ra, nghịch nghịch cái vật kia, nghĩ nghĩ đến sự phụ, sau đó cảm thán, con người thật sự là một sinh vật vô cùng kỳ diệu.

Hai tháng sau, rốt cuộc Bồ Đào cũng bước ra khỏi gian phòng này sau nửa năm.

"Đi ra ngoài hít thở không khí trong lành đi."

Thượng Quan Khâm giữ chặt tay của nàng.

Kể từ khi Bồ Đào sinh hạ oa nhi, vẫn đều mặc tiết y ở trong phòng chăm sóc oa nhi.

Giờ ra sân viện, Thượng Quan Khâm mang đến cho Bồ Đào một bộ trang phục nữ tử, không hoa lệ quý giá như trang phục Quý Từ Thiên tặng nàng, chỉ bình thường thôi, áo hoa màu lam nguyệt, đơn giản không khác gì trang phục của nam tử, đai lưng là một thanh nhuyễn kiếm mới, váy cũng không có nường rã, lướt thướt chạm đất.

Tóc tùy ý búi như nam tử, nhưng cài cây trâm Ngũ Phụng Kim Sai mà Quý Từ Thiên tặng.

Trong sân viện, tất cả cảnh vật đều xanh biếc một màu.

Bồ Đào và Thượng Quan Khâm mỗi người ôm một bảo bảo.

Chậm rãi bước đến bên cạnh ao, cho cá ăn.

Thượng Quan Khâm nựng nựng Mặc Tuyết, nhẹ nhàng nói "Tuyệt nhỉ, người sinh ra giống Bồ Đào, về sau người chính là tiểu Bồ Đào. Tiểu Bồ Đào, chờ người lớn lên, ta sẽ đứt cho người ăn bồ đào ướp lạnh....."

Bồ Đào ho khan một tiếng.

Nựng nựng Mặc Lâm, nói "Lâm nhi, người sinh ra giống sư phụ, về sau cũng phải mặc áo trắng giống tiên tử, há, tiểu tiên tử, tiểu tiên tử....."

Thượng Quan Khâm ho khan một tiếng.

Bồ Đào thu hồi nụ cười, trịnh trọng nói "Sư phụ, bữa đó người học máu, ngã xuống đất....tại sao vậy?"

Thượng Quan Khâm giật mình, không nói gì.

Bồ Đào đột nhiên rút ra cái tã lót của Thượng Quan Mặc Lâm, cầm trong tay hươu qua hươu lại ra vẻ như muốn vứt lên mặt của Thượng Quan Khâm vậy.

Giống như Thượng Quan Khâm năm đó.

Đã cười nói "Có chuyện gì gạt ta, khai hết ra mau."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chân tướng

Thượng Quan Khâm bị dọa đến ngây ngốc.

Hoảng sợ nhìn chằm chằm vật trong tay Bồ Đào như nhìn ác xà kịch độc.

Thấy bộ dáng này của hắn, Bồ Đào đột nhiên nhớ tới năm đó, Thượng Quan Khâm tư thái tuyệt đẹp tà ý bên cạnh bàn, trong tay cầm một khúc cây nhỏ, nghịch nghịch một con sâu lông quăn quại sống không bằng chết.....

Nổi da gà!

Bồ Đào xoay xoay cái tã lót trong tay.

Thượng Quan Khâm ôm Mặc Tuyết, sợ tới mức run cầm cập.

"Đừng vậy mà."

Thượng Quan Khâm nói.

Bồ Đào xoay người nói với hai vị giáo chúng mặc áo trắng đang canh cửa.

"Mang hài tử đến để nhũ mẫu cho bọn chúng bú trước đi."

"Dạ."

Dọn sạch hai chướng ngại vật.

Bồ Đào xoay người, chặn đứng Thượng Quan Khâm đang tìm đường chạy trốn lại.

Thượng Quan Khâm nhìn nhìn lên bầu trời lúc này đang sắp mưa.

Nói "Về đi thôi, sắc trời không tốt. Đừng để lạnh....."

Bồ Đào nhú mày ngắt lời "Đừng đánh trống lảng, hôm bữa bị học máu, rốt cuộc là tại sao?"

"....."

"Không nói phải không!?"

Bồ Đào dùng sức hươ hươ tả lốt!

Thượng Quan Khâm lui về phía sau từng bước, quay đầu bỏ chạy!

Bồ Đào lập tức rượt theo.

Chạy đến một tòa lương đình.

Sắc trời hoàn toàn u ám.

Giống như tâm tình của Bồ Đào.

"Tại sao không nói?"

"....."

Thượng Quan Khâm tựa vào một cây cột, giữ một khoảng cách nhất định với cái tả lốt trong tay Bồ Đào.

"Biết Mặc Lâm, Mặc Tuyết họ gì không?"

"Gì?"

"Họ Thượng Quan!"

Bồ Đào xoay xoay cái tả lốt rồi liệng thẳng vào ao cá, Thượng Quan Khâm nhìn nhìn, trong lòng thầm tự thề là từ nay sắp tới sẽ không đến cái ao này cho cá ăn nữa.

Đang nghĩ ngợi thì thấy Bồ Đào đã sà vào lòng hắn, tựa đầu vào sát trong ngực hắn, trong chốc lát nước mắt nàng đã thấm ướt áo của hắn.

"Hài tử họ Thượng Quan.....là con của ngươi..... Chúng ta ngay cả con cũng đã có, còn chuyện gì không thể nói với nhau nữa chứ?"

"Thực xin lỗi....."

Thượng Quan Khâm ôm Bồ Đào, ngoài đình trời bắt đầu mưa.

"Ta không biết.....phải mở miệng nói với ngươi như thế nào....."

Thượng Quan Khâm bỗng nhiên đẩy Bồ Đào ra, bước vào đứng trong màn mưa.

Bồ Đào chúi chúi nước mắt trên mặt nhìn vị bạch y tiên tử đứng dưới mưa, trong mắt hắn tràn ngập bi ai đang rĩ mi nhìn xuống đất.

Bồ Đào bước vài bước về phía hắn.

Đột nhiên ngừng lại.

Lại lui về sau từng bước.

Bộ y phục trắng của Thượng Quan Khâm chuyển thành màu đen.

Nước mưa nhỏ xuống áo hắn chuyển màu.

Nhuộm đen chiếc áo trắng như tuyết của hắn.

Bồ Đào thấy mái tóc đen như mực của Thượng Quan Khâm bị nước mưa gột rửa thành một màu trắng như tuyết, không khỏi lui lại từng bước về phía sau.

"Ngươi nhuộm tóc?" Bồ Đào trấn định lại giọng nói lúc này đã trở nên run rẩy, vờ như không có gì xảy ra, lên tiếng hỏi.

Thượng Quan Khâm sờ sờ mái tóc trắng như tuyết lúc này ướt sũng bết lại thành một khối, cười khổ nói "Cũng không được tốt lắm, chỉ dính nước một chút đã phai màu."

Bồ Đào cắn cắn môi, chạy ra dìu Thượng Quan Khâm trở lại vào đình.

Hai người ngồi xuống.

Toàn thân Thượng Quan Khâm ướt đầm, lạnh lẽo run rẩy, Bò Đào cởi áo khoác ra phủ thêm cho hắn, sau đó ôm cả người ướt đầm của hắn vào trong lòng.

Thượng Quan Khâm ngoan ngoãn nằm trên đùi Bò Đào.

Bò Đào vuốt mái tóc trắng như tuyết của hắn, trong lòng đau đớn đến mức không nói nên lời.

Ngồi ở tư thế này chỉ có thể nhìn thấy mái tóc trắng như tuyết của Thượng Quan Khâm, Bò Đào sụt sịt mũi, kéo đầu hắn quay qua, để hắn ngửa mặt lên, hạ môi xuống khắc lên đôi môi lạnh như băng của hắn một nụ hôn.

"Đây là chuyện người giết ta?"

Thượng Quan Khâm nằm trên băng ghế đá, gác đầu lên đùi Bò Đào.

"Người là Giáo chủ Thuần Ảnh giáo sao?"

"Thật ra cũng không phải, lúc ta gặp hắn đã giết hắn."

"..... Sư phụ....."

"Gi?"

"Vì sao.....tóc lại bị bạc.....?!"

Tí tách.....

Mắt mờ lệ, vì Bò Đào cúi đầu xuống nên từng giọt lệ từ khóe mắt nàng rơi thẳng xuống mái tóc trắng như tuyết của Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Khâm lắc lắc đầu, vươn tay lên lau những giọt lệ còn đọng trên khóe mắt Bò Đào.

"Huyết Y Phiêu Linh....." Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng nói "Lúc đó.....ta không nghĩ nhiều.....chỉ biết là lúc tỉnh lại không thấy người, ta bị thương phải nằm trên giường nửa năm..... Ta nghĩ, Huyết Y Phiêu Linh là tâm pháp luyện công tốc thành nhất, có lẽ nếu luyện được sẽ có thể đi tìm người....."

"Cho nên người đã luyện?"

Bò Đào chùi chùi nước mắt, nhưng ngay lập tức lệ lại tuôn trào như cũ, hai mắt nhòa đi mơ hồ không thấy rõ.

"Nhưng sau khi luyện thành ta mới phát hiện, mỗi khi đến đêm trăng tròn, bản thân mình sẽ trở nên bất thường....."

Thượng Quan Khâm xoay người, nằm trên đùi Bò Đào, hắn có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay ấm áp của Bò Đào đang vuốt ve mái tóc mà hắn thống hận nhất.

"Vừa muốn giết người, vừa muốn gặp người..... Ta rời khỏi Thượng Quan gia, không ngừng khuếch trương thanh thế của Thuần Ảnh giáo, rất nhanh đã tìm được chỗ trú ẩn của người, nhưng ta đã đến nông nổi này, không mặt mũi đến gặp người....."

"Sau đó thì sao?"

"Ta..... Ta tìm đến Thiên Sơn Tam môn."

Bò Đào giật mình, run rẩy hỏi "Thượng Quan gia là do người diệt?"

"Ta nghĩ nếu nghe Thượng Quan gia xảy ra chuyện.....có thể người sẽ đi tìm ta....."

Thượng Quan Khâm che mặt lại, một giọt lệ nóng hổi tràn ra theo kẽ tay của hắn "Ta không dám đến gặp người với bộ dạng này, lại nhớ người đến phát điên, ta nghĩ, chỉ có như vậy, chỉ có người đến tìm ta..... Người đến tìm ta....."

Bò Đào gắt gao ôm chặt lấy Thượng Quan Khâm, cảm thấy thân hình của cả hai người đều thật lạnh lẽo.

"Chỉ là ta phát hiện bản thân mình hoài thai Lâm nhi và Tuyết nhi, nên mới ở lại chỗ của Quý Tử Thiên đường thai mà không rời khỏi kinh thành. Chuyện này người cũng biết phải không? Cho nên người mới tìm Hồng Dạ để ám sát hắn?"

"Cũng không hẳn vậy....."

Thượng Quan Khâm ngừng một chút, bỗng nhiên nói "Ta chỉ là..... muốn sống tiếp....."

Lúc này Bò Đào mới nhớ lại lời nói của Hồng Dạ đêm đó.

Ta không thể nói cho người biết là ai đã muốn giết hần, nhưng ta cố tình không để người đó thỏa nguyện, hahaha, người muốn biết tin tức về sự phụ người có phải không? Hần chưa chết, chỉ mất tích thôi!

Thì ra là như vậy.....

Bồ Đào vuốt ve Mặc Lâm và Mặc Tuyết.

Bởi vì sinh ra hai bảo bảo.

Nên Bồ Đào kêu một đứa là tiểu Quý, một đứa là tiểu Bảo.

Nhưng lại hay bị lẫn lộn, lúc thì ôm Mặc Lâm kêu tiểu Quý, lúc thì ôm Mặc Tuyết kêu tiểu Quý, rốt cuộc không biết ai là tiểu Quý ai là tiểu Bảo.

Thượng Quan Khâm dầm mưa trở về liền bị bệnh.

Phát sốt nằm trên giường.

Bồ Đào đút thuốc cho hần uống, đặt hai đứa con bảo bồi bên cạnh hần.

Thượng Quan Khâm nắm bàn tay nhỏ bé của Mặc Tuyết, ánh mắt thực ôn nhu.

Bồ Đào ngồi ở đầu giường, nhắm mắt nhìn Thượng Quan Khâm.

"Võ công của ta không giúp được gì sao?"

"Không được....."

Thượng Quan Khâm lắc lắc đầu "Thủy Nguyệt Phiêu Linh của người chỉ là chiêu thức dùng để trú nham, thật ra Thủy Nguyệt Phiêu Linh còn có một bộ tâm pháp....."

Bồ Đào thờ ơ.

Sau khi Thượng Quan Khâm phát hiện ra chuyện bất thường, lại bắt đầu đi luyện tiếp Tuyết Nguyệt Phiêu Linh, vốn tưởng rằng có thể tìm được phương pháp phá giải Huyết Nguyệt Phiêu Linh, không ngờ lại càng khiến tuổi thọ của mình ngắn hơn.

"Sau khi luyện ta mới biết, ba bản bí tịch này là cùng từ một bộ võ công mà ra. Có người đồn bộ võ công này là do vị Giáo chủ đã sáng lập ra Ma giáo tự nghĩ ra, nhưng không phải như vậy..... Nếu nói Huyết Y Phiêu Linh là ma, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh là người, vậy thì Thủy Nguyệt Phiêu Linh chính là tiên. Chiêu thức của Thủy Nguyệt Phiêu Linh có thể chống lại Tuyết Nguyệt Phiêu Linh được tôn xưng là không hề có sơ hở, lại còn có một bộ tâm pháp, có thể chống lại Huyết Y Phiêu Linh, đáng tiếc..... ngay cả ta cũng không biết sự tồn tại của nó."

"Vì sao người có hai bản bí tịch này."

"Là biểu tỳ đã giao cho ta.....trước khi chết....."

Bồ Đào giật mình, nói "Nương của Thượng Quan Tuyết rốt cuộc là ai....."

Thượng Quan Khâm lắc lắc đầu, Bồ Đào ngừng một chút, lại nói "Vì thế mà Thượng Quan Thanh Khuê hận người?"

"Có lẽ vậy..... Trong đó còn có rất nhiều chuyện..... Ta cũng không rõ lắm.....Lúc đó..... ta mới hơn mười tuổi..... Sau đó, lão gia chủ cũng bởi vì việc này mà chết, trước khi chết đã giao người cho ta....."

Bồ Đào nghẹn ngào, Thượng Quan Khâm cười nói "Đâu biết được rằng lúc đó người vẫn còn đáng yêu."

"Câm miệng!"

"Ta vốn muốn bắt Quý Tử Thiên để làm điều kiện trao đổi tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh với Quý Tử Phong, không ngờ lại gặp được người....."

Thượng Quan Khâm đứng dậy, bỏ chiếc khăn chườm trên trán ra, choàng tay qua người Mặc Lâm kéo Bồ Đào vào trong lòng.

"Ta cũng không biết mình còn có thể sống bao lâu, Huyết Y Phiêu Linh không ngừng hút lấy khí huyết của ta, có lúc sẽ diễn ra tình trạng như hôm đó, vốn.....ta không sợ chết, từng có lần nghĩ nếu ta ở trên trời có thể thấy được người.....cũng đã thỏa mãn rồi. Được cùng người chung sống, cho dù chỉ là một thời gian ngắn ngủi, ta cũng đã mãn nguyện....."

"Câm miệng!"

"Nhưng....."

Thượng Quan Khâm khẽ hôn vành tai của Bồ Đào "Nhưng nay ngươi sinh Mặc Lâm và Mặc Tuyết, ta lại phát hiện ra rằng mình sợ chết, rất sợ chết, không muốn rời khỏi hải tặc, lại càng không muốn rời khỏi ngươi....."

"Chúng ta.....tìm biện pháp đi....."

Bồ Đào khóc quá lâu, lúc này ôm sư phụ, cảm thấy mắt mình sưng húp lên nhưng không thể khóc được nữa.

"Còn nhớ ngày đó ngươi theo ta luyện võ hay không?"

Thượng Quan Khâm sốt cao, có chút hôn mê, dựa vào vai Bồ Đào, nhắm mắt nhẹ nhàng nói "còn có sâu lông....."

"Chuyện này ta không nhớ rõ!"

Bồ Đào rùng mình một cái.

"Thật ra..... Ta còn gạt ngươi một chuyện nữa....."

Thượng Quan Khâm nói "Nhưng chuyện này, ta tuyệt đối cũng sẽ không nói với ngươi."

"Là chuyện gì?"

"Là chuyện mà ngươi đã quên đi vì luyện Ngưng Vũ thần công....."

Thượng Quan Khâm nói "Đoạn trí nhớ đó của ngươi không có ta, chỉ vì ta ích kỷ nên không nói cho ngươi biết....."

Bồ Đào quệt miệng nói "Không nói thì quên đi."

Cuộc sống trước kia như hiện lên trước mắt.

Ngày đó, vị thiếu niên tiên tử sư phụ nghịch sâu, nàng sợ đến mức toát mồ hôi đầy đầu cảm cúm luyện kiếm.

Trên đài luận võ, một khắc kia khi nàng kinh hô, Thượng Quan Khâm đã thất thần.

Trên xe ngựa, hấn dứt nàng ăn bồ đào.

Mỗi tháng Thượng Quan gia phát lương bổng, hấn mua đồ mới cho nàng, tự tay mặc cho nàng.

Ở Đại hội võ lâm, hấn lấy thân mình che chở trước người nàng, ngực hấn bị đâm thủng chảy máu đầm dề.

Còn nữa.....

Sau đó nàng phát hiện mình thích sư phụ.

Cả ngày suy nghĩ tìm cách câu dẫn sư phụ, chiếm đoạt vị bạch y tiên tử này.

"Lúc đó, ta đã nghĩ, nhất định phải biến sư phụ thành người của ta....."

Bồ Đào nhẹ nhàng nói, Thượng Quan Khâm đã mê man chìm vào giấc ngủ, chỉ mơ mơ hồ hồ "Hử?" một tiếng.

Bồ Đào mỉm cười hỏi "Sư phụ, ngươi thích ăn gì?"

"Bồ đào ướp lạnh."

"Còn vài năm nữa mới đến Đại hội võ lâm....."

"Tháng sau là Bình Khí phổ....."

Thượng Quan Khâm sốt mơ mơ màng màng, cách xiêm y, Bồ Đào vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên trán của hấn.

"Bình Khí Phổ a....."

Bồ Đào vuốt tóc Thượng Quan Khâm, hai đứa nhỏ và một đứa lớn đều ngủ mê.

Bồ Đào nhìn nhìn Thiên Hoa Loạn Vũ trên cổ tay, thật lâu sau cũng không nói gì.

"Được.....cũng nên làm một số chuyện....."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Trăng tròn

Bởi vì Thượng Quan Khâm đã tìm được Bò Đào, nên Thuần Ảnh Giáo trên giang hồ chợt im hơi lặng tiếng.

Nhưng nửa năm nay, Thuần Ảnh Giáo đã cùng với hai môn phái khác xuất thân từ Tây Vực là Ma Giáo và Ngũ Độc Môn phát triển lớn mạnh, được xưng là Tam Đại Tà giáo.

Từ cuộc huyết tẩy Thượng Quan gia lần trước, Thượng Quan Khâm đã thu hồi hơn phân nửa số tài sản và sản nghiệp của Thượng Quan gia. Thuần Ảnh giáo bành trướng thế lực như ngày nay đều dựa vào số tài lực này.

Hiện giờ ngoại trừ các môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đang có lịch sử tồn tại lâu đời từ mấy trăm năm nay, Thiên Sơn Tam môn, Thuần Ảnh Giáo mới nổi lên, còn lại các gia môn như Thượng Quan gia, Nam Cung gia, Mộ Dung gia... vì nguyên nhân nào đó bị huyết tẩy, bị tổn thương nguyên khí... đã sớm không còn được thanh thế như lúc trước.

Không phải Bò Đào không hiểu tại sao sư phụ lại làm như vậy, nhưng quả thật khó mà chấp nhận hậu quả.

Không chấp nhận được, vậy chi bằng không nghĩ đến nữa.

Đây là cách Bò Đào thường trốn tránh vấn đề.

Vì thế Thượng Quan Khâm vẫn chính là Thượng Quan Khâm.

Mà không phải là ác nhân có mái tóc bạc trắng như tuyết.

Không phải là người đã cấu kết với Thiên Sơn tam Môn diệt trừ Thượng Quan gia để nhiễu loạn giang hồ.

Hắn chỉ là sư phụ của nàng.

Là người nàng yêu.

Là cha hai tiểu bảo của nàng.

Là đại bảo của nàng.

"Binh Khí Phò Bài Danh đã trì hoãn một năm, tại sao nay lại tổ chức lại?"

Thượng Quan Khâm đã bớt sốt, Bò Đào ôm một tiểu bảo, hỏi đại bảo đang ôm một tiểu bảo khác ngồi bên cạnh.

"Thuần Ảnh Giáo vẫn không có hành động gì, Thiên Sơn Tam môn cũng không nhận được vụ giao dịch nào quan trọng. Nửa năm nay, rất nhiều các gia tộc, môn phái ngấm tu thân dưỡng tính, đã dần dần khôi phục lại thế lực, nhưng Huyết Y Phiêu Linh vẫn còn trong tay ta, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh ở Thiên Sơn, Thủy Nguyệt Phiêu Linh ở Ma giáo. Chỉ cần ba bản bí tịch võ công này không biến mất, giang hồ sẽ vĩnh viễn cũng không bình lặng nổi."

"Sư phụ..... Tại sao phải làm như thế....."

"Vì tìm người....."

Bò Đào kinh ngạc ngẩng đầu, thấy đại bảo đang cúi đầu nựng nịu tiểu bảo, không khỏi thắc mắc "Tại sao người vẫn thích ôm Mặc Tuyết hơn?"

"Bởi vì tướng mạo nàng giống người....."

Bò Đào nhìn Mặc Lâm trong lòng nói "Tương lai không biết Lâm nhi muốn trở thành người như thế nào?"

Thượng Quan Khâm ngừng một chút, cười nói "Chỉ cần không học theo cha của nó là được rồi....."

Bò Đào nhìn nhìn đại bảo tiên tử, cười vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm nhi, nói "Lâm nhi, da người thật mịn màng, trắng trẻo giống như cha của người vậy, nếu tương lai không có cơm ăn, vậy đi làm tiểu bạch kiểm cũng không đến nỗi nào..."

"Bồ Đào."

Thượng Quan Khâm có lòng tốt ho khan một tiếng nhắc nhở, Bồ Đào sợ hãi thè đầu lưỡi ra.

Lúc này Thượng Quan Khâm mới nói "Tháng sau là Bình Khí Phổ Bài Danh, mười ngày nữa chúng ta khởi hành lên đường, không dẫn theo Lâm nhi và Tuyết nhi được."

"A! Vậy sao được!"

Thượng Quan Khâm ngừng lại một lát, giận dữ nói "Vậy thôi! Không lẽ chúng ta ẵm theo hai đứa nhỏ đi luận võ?"

Bồ Đào nhú mi "Chỉ cần sớm chiếm chỗ ngồi cho tốt, mang theo mấy bầu sữa trâu cho tiểu Quý, tiểu Bảo là được rồi. Hai đứa nó chưa cần hộ đưa được!"

"Á....." Xem ra Thượng Quan Khâm chưa nghĩ đến vấn đề lại phức tạp như vậy.....

"Á....." đột nhiên Bồ Đào nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất "Á.....chắc phải mang theo hai chồng tả lót....."

"....."

"Sư phụ, lần này ai đứng ra tổ chức vậy?" Bồ Đào cười ngây ngô chuyển đề tài, không nói đến chuyện mao xỉ nữa.

Thượng Quan Khâm nghịch nghịch sợi dây cột tóc, nhẹ nhàng nói "Ma giáo."

Bồ Đào hết cười nổi.

Thượng Quan Khâm lại cười "Nói là hy vọng khôi phục lại hòa bình trong võ lâm Có lẽ.....cũng chỉ vì muốn tìm người thôi....."

Bồ Đào cúi đầu xuống không lên tiếng, chỉ nựng nựng Mặc Lâm, trong lòng ngũ vị tạp trần, chỉ chốc lát tiểu Mặc Lâm đã bị Bồ Đào nựng đến khóc toáng lên.

"Oa oa-----"

"A! A....."

Hai bảo bảo đã ngủ say.

Màn đêm buông xuống, khí trời oi bức, sau khi Thượng Quan Khâm tắm xong, khoác một bộ đồ, leo lên giường ngủ.

Tất nhiên là hấn nhuộm tóc.

Cho nên trước khi tắm rửa, hấn tránh né Bồ Đào, không cho Bồ Đào nhìn thấy mái tóc ác ma kia của hấn.

Đêm nay trăng tròn.

Thượng Quan Khâm nói sợ nội công phát tác trở nên không giống người, vì thế trời còn chưa tối đã ngủ sớm, hy vọng có thể ngủ qua một đêm bất an này.

Trên bàn lộ ra một khối lụa trắng.

Bồ Đào cầm bút lông, viết viết vẽ vẽ.

Trên miếng lụa viết "Thiên Sơn Tam môn không tham gia, nhưng nhất định sẽ mang theo tin tức của Tuyết Nguyệt Phiêu Linh đến xem náo nhiệt."

Đầu bút ngừng lại một chút, Bồ Đào thầm nghĩ "Thiên Sơn Tam môn thật thần bí, Hồng Dạ cũng không tiết lộ gì nhiều về tổ chức này, hơn nữa không biết tiểu Tiêu kia rốt cuộc là ai, Mộ Dung Thân Phi..... đang ở trong tay hấn sao?"

Tâm tình nặng nề, tiếp tục viết "Huyết Y Phiêu Linh và Tuyết Nguyệt Phiêu Linh, sư phụ đã luyện thành, trong cuộc luận võ ở Bình Khí phổ bài danh sư phụ nhất định sẽ sử dụng kiếm, nếu Thiên Sơn Tam môn tham gia, không chừng cũng sẽ sử dụng Tuyết Nguyệt Phiêu Linh....."

Đầu bút lại một lần nữa ngừng lại, Bồ Đào thầm nghĩ "Nếu xảy ra cuộc giao đấu, không biết sư phụ có thể thắng hay không? Có đúng là sư phụ đã giao bí tịch thật cho Thiên Sơn Tam môn hay không?"

Vấn đề là ở chỗ của Quý Từ Thiên kia.....

Quý Từ Thiên nhất định sẽ ra tay đối với sư phụ.

Đến lúc đó, nàng phải làm sao bây giờ.

Hắn có chịu giao Thủy Nguyệt Phiêu Linh cho sư phụ hay không?

Thấy nàng và sư phụ bên nhau, hắn có thương tâm hay không.

Bất tri bất giác, những suy nghĩ trong đầu này đều được viết hết lên mảnh lụa trắng, Bồ Đào cả kinh, vội vàng nhanh tay dọn dẹp, vứt bỏ hết.

Thở dài cả nửa ngày, nhìn nhìn cổ tay.

Thiên Hoa Loạn Vũ.

Thủy Nguyệt Phiêu Linh.

Ta biết phải làm thế nào với người đây.....

Nhấn mày lại, trên bầu trời trắng tròn mây tò.

Thượng Quan Khâm đột nhiên ho khan đứng bật dậy, Bồ Đào hồi thần, quay đầu lại, thấy hắn cũng đã ngồi xuống, ần ần ngực, bộ dáng như đang rất khó chịu.

"Sư phụ."

Bồ Đào đứng dậy bước đến gần, Thượng Quan Khâm nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ rực.

Bồ Đào chợt dừng bước lại.

Tuy trong lòng có tiếng nói là đừng tỏ vẻ như thế, nhưng cước bộ của nàng không thể tự kiềm chế được mà lui về phía sau từng bước.

Không ngờ Thượng Quan Khâm lại cười phá lên "Khục khục..... A a..... Người sợ ta sao?"

"Sư phụ?"

Bạch y tiên tử đứng dậy đi tới, Bồ Đào không ngừng lui từng bước từng bước về phía sau. Khóe miệng Thượng Quan Khâm nhếch lên cười thật quỷ dị, đôi mắt của hắn dưới ánh trăng như phát ra tia sáng đỏ sậm vô cùng khủng bố.

Bị đôi mắt như vậy nhìn chằm chằm, tuy trong lòng Bồ Đào có tiếng nói không ngừng gào lên đây là sư phụ của mình, nhưng thân thể nàng căn bản không tự kiềm chế được mà bị nỗi sợ hãi bào mòn đi.

Thượng Quan Khâm thấy Bồ Đào sợ tới mức đụng phải cái bàn sau lưng, hắn dừng lại, lắc lắc mái tóc đen, một tiếng "Xẹt" khẽ vang lên, đột nhiên một luồng hơi màu đỏ như máu tỏa ra khắp cơ thể hắn, trong nháy mắt như tẩy mất màu nhuộm đen của mái tóc, lộ ra từng sợi tóc bạc trắng như tuyết. Lúc này hắn không còn giống một vị tiên tử nữa, mà lại giống một ác ma khát máu hơn.

"Sư..... Sư phụ....."

"Quái lạ, không phải tất cả mọi người đều sợ ta sao, đêm nay trăng tròn, tại sao lại còn có người bên cạnh ta?"

Thượng Quan Khâm cười sáng lạn, vươn tay nâng giữ cằm Bồ Đào lại "Người đặc biệt ở lại giúp ta à?"

"Người không nhớ ra ta sao? Ta là Bồ Đào a!"

"Nhớ chứ, nhớ chứ, người là Bồ Đào của ta. Hahaha!" Nhưng ánh mắt kia của hắn rõ ràng nói, ta không biết người là ai!

Thượng Quan Khâm khẽ lại gần, một tay ấn Bồ Đào lên trên bàn.

Nhất thời cời áo Bồ Đào, lộ ra đầu vai trắng như tuyết, trong mắt Thượng Quan Khâm tràn đầy ý cười cực kỳ khủng bố, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn một lát, sau đó há miệng cắn lên bả vai của Bồ Đào.

Bồ Đào đau nhức thấu xương, không khỏi kêu la thảm thiết, cuống quýt đẩy hắn ra, ấn giữ bả vai đang chảy máu bỏ chạy ra ngoài, phi thân ra khỏi cửa sổ. Tuy nội lực nàng bị phong tỏa, nhưng khinh công vẫn còn.

Nàng bị dọa sợ hãi vô cùng.

Vậy mà trước khi Thượng Quan Khâm đi ngủ, hắn bảo nàng ra ngoài, lúc đó nàng còn vỗ ngực thề sống thề chết "Không sợ! Ta ở lại bên người!"

Bay lên nóc nhà, Bồ Đào xoay người nhìn nhìn vào trong phòng, phát hiện bên trong ngoại trừ hai tiểu bảo bảo đang say ngủ, không còn ai khác!

"Nhìn cái gì đó?"

Trên cổ bị hà một hơi nóng bỏng, Bò Đào giật mình còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị Thượng Quan Khâm nhanh như quỷ mị ôm lấy từ đằng sau, bên tai vang lên tiếng cười khê điên cuồng của hắn "Theo ta.....cùng đi giết người thôi....."

"Đừng!"

Thượng Quan Khâm không hiểu, lại liếm liếm dòng máu đang chảy trên vai Bò Đào.

"Nội lực chính là sinh mệnh của ta, hiện giờ ta rất muốn giết người, theo ta đi thôi, càng khởi động nội lực, ta càng tiếp cận tử vong, thật là kỳ diệu....." Thượng Quan Khâm buông Bò Đào ra, siết thân thể nàng lại gần, nhả răng cười, nhìn nàng nói "Thân thể này nhanh chóng sẽ biến mất, ngươi nói đi, như vậy không tốt sao?"

"Không..... Đừng..... Sự phụ..... Đừng..... Đừng điên nữa..... Mau tỉnh lại....."

Bò Đào bị kềm chặt, không thể động đậy, cũng không thể tránh tầm mắt sang nơi khác, đành căng da đầu lên đối diện với đôi mắt khủng bố kia của hắn.

Hy vọng có thể vực dậy ý thức của hắn.

"Ngươi đã từng nói Ngươi không muốn chết....."

Thượng Quan Khâm chấn động mạnh, đôi con ngươi đỏ rực mị lên một cách phẫn nộ, vung bàn tay lên, một luồng lực đạo từ ngón tay hắn bắn vào phòng, điểm lên huyệt ngũ của hai tiểu bảo bảo.

"Ngươi điên rồi à? Ngươi làm gì vậy a!"

Dám ra tay đối với Lâm nhi và Tuyết nhi!

Bò Đào lập tức nổi điên lên.

"Không chết được, không chết được! Giống như ta vậy a, muốn chết cũng không chết được!!"

Dứt lời lại ôm chặt lấy Bò Đào, bay trở về phòng, trực tiếp ném nàng lên giường, nằm đè lên thân hình nàng.

Mãi cho đến khi xiêm y trên người đều bị Thượng Quan Khâm lột ra hết, Bò Đào mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Một ngón tay của Thượng Quan Khâm đã đâm vào trong người nàng, miệng hắn kề lên vết thương trên vai Bò Đào không ngừng liếm máu nơi đó, răng môi hắn đều dính máu, còn tự liếm liếm đầu lưỡi của chính mình.

"Đừng mà!"

Trong mộng của nàng không phải như thế này!

Phút chốc, toàn thân đều bị Thượng Quan Khâm gây ra thương tích.

Chỗ nào chảy máu đều bị hắn liếm qua.

Thượng Quan Khâm ngước mắt lên, vẻ mặt ủy khuất nói "Ngươi không cho ta giết người, ta đâu còn cách nào khác? A a....."

Phía dưới của nàng vừa mới thích ứng đã bị Thượng Quan Khâm tiến thẳng vào.

"A!!!"

Bò Đào đau đến không thở nổi, gất gao giữ chặt bả vai của Thượng Quan Khâm, tức giận đến nỗi muốn cào lên vai hắn mấy đường, lại tiếc hận vì ban ngày nàng vừa mới cắt móng tay xong.

"Không cần..... A..... Đừng....."

Cả người Bò Đào đều đau "Đừng ác như vậy mà..... Ngươi sẽ bị chảy máu....."

"Như vậy mới có thể chứng minh là ta còn sống....."

Đôi mắt màu đỏ rực của hắn hiện lên một tia thống khổ, kế tiếp là tiếng thở gấp hỏn hển cả đêm.

Chương 57: Ly sơn

"Tỉnh rồi hả?" Bò Đào ngồi bên giường, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Thượng Quan Khâm mới chậm rãi mở mắt dậy, thân hình khẽ giật giật, rên hừ hừ một chút.

"Chảy máu sao!? Cũng phải thôi!!"

Bò Đào cẩn môi vuốt ve mái tóc bông bênh trắng như tuyết rơi hỗn loạn trên giường của Thượng Quan Khâm, sự phụ trông thật tiều tụy.

Trang phục phủ lấp che kín vết thương trên người, Bò Đào chậm rãi đứng lên đi lấy cháo, Thượng Quan Khâm vẫn tựa ở đầu giường bất động.

"A....."

Bò Đào múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Thượng Quan Khâm, nhưng Thượng Quan Khâm cũng không há miệng ra ăn.

"Không muốn ăn sao?"

Bò Đào bỏ muỗng cháo xuống, bộ dáng bất động của Thượng Quan Khâm trông thật đáng thương, không hề giống tối hôm qua chút nào.....

Quả nhiên Thượng Quan Khâm không buồn ăn gì cả!

Cầm lấy y phục, trợn tròn mắt, không nói năng gì, cũng không nhìn tới Bò Đào.

Việc này Bò Đào thật không quen, trong trí nhớ của nàng, Thượng Quan Khâm cho đến bây giờ đều là chỗ dựa dẫm của nàng, hắn luôn luôn mỉm cười, luôn là người vô cùng lợi hại. Bộ dáng này của hắn là Bò Đào lần đầu tiên nhìn thấy, thật sự yếu ớt đến mức khiến người ta đau lòng.

"Đêm qua ngươi tái phát bệnh cũ."

Bò Đào buông chén cháo xuống nói.

Thượng Quan Khâm chấn động mạnh, rớt cuộc mở miệng hỏi "Ta đã tổn thương ngươi phải không?"

"Không có....."

Bò Đào đột nhiên bày ra một động tác thật khoa trương, hai tay ôm mặt, ngượng ngùng e lệ, dùng thanh âm nhạo nhẹt nũng nịu "Ai da..... Thật đáng ghét mà..... Chúng ta..... Chúng ta.....đêm qua hợp thể..... Sự phụ thật chủ động nha....."

"Khụ khụ....."

Thượng Quan Khâm bị hành động của Bò Đào làm nổi da gà, khó chịu đứng dậy, nhíu mày nói "Ta rửa mặt trước rồi sẽ ăn cháo. Ừm..... Ta muốn....."

"Tắm rửa hả? Bồn tắm ở phòng kế bên....."

Thượng Quan Khâm qua phòng kế bên, chỉ chốc lát đã nghe tiếng khoát nước bị bơm truyền đến.

Bàn tay che mặt của Bò Đào chậm rãi buông xuống, lên vuốt lên vết thương bị cắn trên vai và trên ngực, đau đến nhả răng nhếch miệng.

"Ai..... Ngươi chờ đó cho ta! Đợi thương thể ngươi bình phục, ta sẽ cắn lại cho mà biết!"

Kể từ hôm đó Bò Đào không cắt móng tay nữa.

Trong nháy mắt ngày khởi hành cuộc hành trình đã gần kề, Bò Đào cũng chuẩn bị để tham gia, Thượng Quan Khâm đã thông kinh mạch khôi phục lại công lực cho Bò Đào, Bò Đào cao hứng không nhịn nổi, rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra, kiếm quang loang loáng như mưa rơi. Thượng Quan Khâm vừa ôm đồ dành Mặc Tuyết ngủ vừa chỉ điểm cho Bò Đào "Không đứng, biên độ quá lớn....."

"Ai, đã bao lâu rồi ngươi không luyện võ?"

"Không lâu lắm!"

Bò Đào ngừng lại, trầm mặt nói "Từ ngày rời xa ngươi, đã hơn một năm rồi không có luyện lại, tuy chiêu thức vẫn còn nhớ kỹ, nhưng mà cảm giác sử kiếm..... thật đúng là đã quên mất."

Thượng Quan Khâm ôm Mặc Tuyết, cân nhắc một lúc rồi nói "Vậy chúng ta luyện lại?"

"Tốt!"

Bồ Đào cầm kiếm đứng đó.

Thượng Quan Khâm đặt Mặc Tuyết vào chiếc nôi trong phòng.

Rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra, vẽ kiếm thành một vòng tròn, nói "Ở đây chật hẹp, chúng ta qua sân bên kia đi."

Đến một đình viện trống trải, Bồ Đào đột nhiên nhớ tới những người trong Thượng Quan gia.

"Lư Thủy, Thượng Quan đại thúc....."

"Bọn họ còn sống, ta không có xuống tay hạ độc thủ.....đối với bọn họ....."

Thượng Quan Khâm thần nhiên nói.

"Gia chủ cũng còn sống?"

"..... Có lẽ vậy."

Thượng Quan Khâm đứng một bên, đột nhiên nói "Bồ Đào, thu kiếm lại, lấy Thiên Hoa Loạn Vũ của ngươi ra đi."

"Sư phụ....."

Bồ Đào giật mình, nhưng nàng cũng muốn biết hai loại võ công này hơn kém nhau như thế nào.

Cơ hoành chuyển động, Thiên Hoa Loạn Vũ bung ra.

Thanh trường thương này, là khắc tinh thanh nhuyễn kiếm của hấn, không biết có thật không.....

Thượng Quan Khâm vung lên một chiêu kiếm tấn công tới, kiếm quang loang loáng như trăm hoa nở rộ.

Bồ Đào ngơ ngẩn.

Kiếm đâm đến trước mặt Bồ Đào rồi ngừng lại.

"Sao không tiếp chiêu?"

Bồ Đào áp úng nói "Cái này..... tiếp làm sao?....."

"Ta không biết....."

Thượng Quan Khâm thu kiếm, mỉm cười.

Tiếp làm sao?

Một chiêu vừa rồi của Thượng Quan Khâm căn bản không có chiêu thức, nói một cách khác, hấn xuất chiêu như một tiểu hài tử ba tuổi vung vẩy kiếm chơi đùa, hoàn toàn không có sát ý và mục đích, nên.....không hề có sơ hở!!

"Đây.....đây là Tuyết Nguyệt Phiêu Linh sao?"

"Rất thú vị có phải không?"

Thượng Quan Khâm nhìn thoáng qua Thiên Hoa Loạn Vũ trong tay Bồ Đào, nhẹ nhàng nói "Ngươi đã nhìn ra chưa? Thủy Nguyệt Phiêu Linh của ngươi chỉ có ba chiêu, nhìn bình thường, thần nhiên, không có gì kỳ diệu nhưng lại có thể nhìn ra trăm ngàn biến hóa sơ hở của chiêu thức đối phương."

"Cũng thế, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh chỉ có ba chiêu, lại cố tình bình thường, đơn giản hơn, nhưng Thủy Nguyệt Phiêu Linh của ngươi vẫn nhìn không ra sơ hở. Ba chiêu này tự nhiên sẽ sinh ra vô số chiêu tiếp theo, thiên biến vạn hóa triển miên không ngớt, ngươi cũng sẽ nhìn không ra sơ hở nữa."

Bồ Đào thu hồi thương, có chút run rẩy. "Đây là Tuyết Nguyệt Phiêu Linh?"

"Nếu ngươi luyện tâm pháp bí mật của Thủy Nguyệt Phiêu Linh, có lẽ sẽ có thể phá Tuyết Nguyệt Phiêu Linh của ta. Hai loại võ công này vốn tương khắc nhau, nhưng hiện giờ, cũng là ta chiếm phần thắng nhiều hơn."

Thượng Quan Khâm nói tiếp "Khi giao đấu tỷ võ, mục đích cuối cùng vẫn là tìm ra sơ hở của đối phương, ra chiêu khắc chế sơ hở đó. Nhưng lúc bản thân mình ra chiêu, cũng sẽ bị đối thủ nhìn ra sơ hở trong chiêu thức của mình mà kèm chế."

"Mà Thủy Nguyệt Phiêu Linh của ngươi lại có thể nhận ra sơ hở của đối phương dễ dàng hơn, nhanh hơn các môn võ công khác. Thậm chí có thể nhận ra sơ hở của những môn võ công có thể gọi là không có sơ hở, tựa như Hồng Dạ năm đó, chiêu thức của hắn cực kỳ quý dị, cũng chỉ có ngươi mới nhìn ra sơ hở thôi. Nhưng Bò Đào, ngươi có để ý đến điều này hay không, Thủy Nguyệt Phiêu Linh của ngươi thật ra tương phản với võ công của Hồng Dạ?"

"Ý ngươi nói là....."

"Hồng Dạ ra một chiêu liền lập tức lui về phía sau, lợi dụng cơ hội tiên phát chế nhân, nhưng Thủy Nguyệt Phiêu Linh của ngươi, phải đợi đối phương ra chiêu trước mới có thể tìm ra sơ hở mà thi triển uy lực."

"A!"

"Cho nên, công phu của ngươi chính là khác tinh của Hồng Dạ. Là hậu phát chế nhân. Đáng tiếc, Thủy Nguyệt Phiêu Linh cũng là tiên phát chế nhân."

"Ra chiêu trước, khiến cho ta nhìn không ra sơ hở?"

Thượng Quan Khâm gật gù đầu, trầm tư một lát, rốt cục mở miệng nói "Ngươi có hiểu ý của ta không?"

Bò Đào không nói gì.

Thượng Quan Khâm nắm chặt tay của nàng, giống như lúc trước khi hai người chậm rãi tản bộ trong sân tìm một bóng râm tránh nắng.

Ngồi một lát, cả hai người vẫn không nói gì, Bò Đào cúi đầu xuống, Thượng Quan Khâm cười cười, kéo tay của nàng nói "Thật là bản quá!"

Bò Đào nhìn lại, thì ra mấy ngày nay nàng không cắt móng tay, bên trong kẽ móng bám đầy bụi đất đen sì. Lúc này đầu móng tay nàng như được sơn một lớp màu đen. Nàng bẽn lẽn nói "Như vậy cũng đẹp đó chứ!"

Ánh mắt Thượng Quan Khâm nhìn nàng lúc này, giống y chang như ánh mắt Bò Đào nhìn Thượng Quan Khâm nghịch sâu vậy.

Lại im lặng một hồi, hai người đều trầm mặc, Bò Đào đắn đo nửa ngày mới nói "Ta hiểu."

"Ngươi vốn dự định đánh bại Quý Tử Thiên trong trận tỷ võ Binh Khí Phổ bài danh này, đã kích lòng tự tôn của hắn, hồng buộc hắn tự tìm tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh luyện tập để thắng ngươi, có phải hay không?"

"Thực xin lỗi."

"Ngươi muốn lợi dụng tình cảm của hắn đối với ta....."

"Thực xin lỗi....."

"Ta thấy..... Chúng ta nên xa nhau một thời gian....."

Thượng Quan Khâm gạt mình, bàn tay nắm lấy tay Bò Đào càng siết chặt hơn "Có lẽ..... đó là cách tốt nhất."

"Vậy nhiệm vụ thay ta lột ta giao lại cho ngươi!"

Bò Đào nhào lại gần áp môi mình hôn lên môi Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Khâm càng ôm chặt lấy Bò Đào.

Sau khi hôn hai bảo bảo đang say ngủ.

Bò Đào thu thập sơ hành lý, rời khỏi Thuần Ảnh Giáo sơn trang, rời khỏi Thượng Quan Khâm và hai bảo bảo.

"Nếu thật sự Tử Thiên chỉ vì tìm ta, ta sẽ kéo dài thời gian, ngươi sẽ không tổn thương hắn, có phải hay không?"

"Ta chờ ngươi trở về."

Lần này bạch y tiên tử không nhuộm tóc, chỉ ngồi trước cửa phòng, đôi mắt nhìn theo bóng dáng Bò Đào xa dần.

"Chờ ta trở lại."

Bò Đào quay hành lý lên vai, đột nhiên quay đầu lại nói "Nếu tái phát, phải ráng chịu đựng, không được giết người, lại càng không được đi gặp người ngoài!"

"Á....."

Ra khỏi sơn trang mới phát hiện phạm vi thế lực của Thuận Ảnh giáo to lớn cỡ nào, chỗ nàng ở bất quá chỉ là một tòa trang viện rất nhỏ trong đó.

Xa xa trông thấy một tấm bia đá cao ngất, đó mới chính là tổng đàn của Thuận Ảnh Giáo.

Có cơ hội cũng nên ghé qua nhìn một chút.

Cũng muốn xem qua bộ dáng mấy ngàn đệ tử trong y phục trắng hành lễ trước Thượng Quan Khâm như thế nào, chắc lúc đó trông sư phụ oai phong lắm.

Ma giáo tổ chức Bình Khí Phở Bài Danh ngày hai mươi ba tháng sau tại Mặc Trúc thành nằm phía nam của tổng đàn Thuận Ảnh giáo.

Phía tây của địa điểm tổ chức cuộc tỷ võ lần này là đại mạc, phía bắc là tổng đàn Ma giáo.

Xe ngựa của Bồ Đào rong ruổi hai ngày, rốt cuộc cũng đến địa phận Ma giáo.

Xung quanh địa phận của Ma giáo có không ít đệ tử trấn thủ, nguyên nhân là vì Thuận Ảnh Giáo tuy nhỏ và mới thành lập nhưng đã không ngừng khuyến khích phạm vi thế lực, khiến Ma giáo không khỏi phải đề phòng.

Nơi này là lối đi duy nhất vào tổng đàn Ma giáo từ phía Thuận Ảnh Giáo, xe ngựa của Bồ Đào bị giáo chúng trong bộ y phục màu tím chặn lại.

Kiểm soát hành lý.

Ngoài một ít lương khô, ngân lượng, còn có xiêm y, cuối cùng tên đệ tử phụ trách khâu kiểm soát còn tìm thấy vài cái yếm, sợ tới mức lập tức bỏ lại chỗ cũ, neho mất quan sát Bồ Đào một hồi rồi trả lại hành lý cho nàng, nói "Vào đi."

Không phải Bồ Đào ăn mặc không đàng hoàng, nàng mặc một bộ y phục trắng bằng sa lụa sư phụ mua cho, tóc búi kiểu cũ lúc còn ở chung với Quý Tử Thiển, còn cài cây Ngũ Phụng Kim Sai do Quý Tử Thiển tặng, phát ra tiếng đing đing đang đang vô cùng êm tai.

Mỗi lần xoay đầu, Bồ Đào cảm thấy trên đầu như nặng thêm mấy cân.

Thượng Quan Khâm nói, lúc này Bồ Đào đã lớn, nếu mặc xiêm y hoa văn như trước sẽ trông có vẻ già hơn.

Lúc Bồ Đào gần đi, đã giữ khuôn mặt Thượng Quan Khâm lại, cười nói, sư phụ, người luyện Tuyệt Nguyệt Phiêu Linh có bị già đi hay không?

Lúc ấy Thượng Quan Khâm chỉ nhủ mày, do dự một hồi rồi nói, người cắt móng tay đi đã.

Không cắt!

Bồ Đào vừa đi vừa cười, không ngờ vừa rời khỏi sư phụ đã bắt đầu nhớ hân.

Không biết hai bảo bảo có ngoan ngoãn bú sữa hay không.....

Sư phụ..... Có biết thay tả lót hay không.....

Bắt sư phụ thay tả lót.....

Nàng thật khuyết đức.

Bồ Đào nghĩ ngợi lung tung, bất tri bất giác đã đến chân núi.

Trên đỉnh núi chính là tổng đàn của Ma giáo.

Dọc theo đường đi lại gặp không ít trạm gác, xe ngựa của nàng đã bị tịch thu dưới chân núi.

Rốt cuộc khi đến sườn núi, Bồ Đào bị ngăn lại.

"Trên đó là tổng đàn của bản giáo, cô nương thứ tội, không thể đi tiếp được."

Bồ Đào đã mệt muốn xỉu, không còn nhẫn nại nữa, trực tiếp quăng hành lý xuống mặt đất, cá giận nói "Lão nương muốn gặp Quý Tử Thiển, không đi tiếp lên đó không lẽ ta phải bay lên hay sao!?"

Thế là Bồ Đào bị mấy tên đệ tử Ma giáo mặc y phục tím bao vây, bắt trói lại bằng năm sợi dây thừng, đem lên một sơn trang nhỏ.

"Người này bất kính đối với giáo chủ, giam tạm vài ngày ở đây trước, để ta đi báo với trưởng lão."

Vì thế Bồ Đào bị nhốt lại.

Đám người đó vừa đi khỏi, Bò Đào thoải mái bứt đứt dây thừng, xem xét xung quanh tìm đường chạy trốn ra ngoài.

Mới vừa mở cửa sổ ra, chợt nghe ở cửa sổ phòng kế bên vang lên thanh âm kêu la ầm ĩ.

"Quý Tử Thiên tên vương bát đản nhà ngươi! Ta chỉ lấy gương mặt của ngươi làm mẫu vẽ Xuân Cung đồ mà thôi! Có cần phạt ta như vậy không!? A a a a a a! Thà ta ra!!!!!!!!!!!"

Bò Đào sững người lại, lặng lẽ qua phòng bên cạnh, khoát tay đẩy cửa sổ ra, cúi đầu vào nhìn, thấy rõ người bên trong, mới cười hì hì nói.

"Ngươi lấy mặt hán họa Xuân Cung đồ? Họa ra sao, cho ta xem thử coi!"

Bên trong vị thiếu niên mặc bộ y phục màu hồng bị trói lại bằng năm sợi dây thừng, hơn nữa dây thừng này hiển nhiên không phải dây thừng bình thường.

"Bị hán xé mất rồi! A!? Bò Đào!?!?"

Bò Đào ngồi bên song cửa sổ, hai chân đồng đưa nơi đầu tường, cổ ý bày ra một tư thế thực tiêu sái, ra vẻ nghiêm túc nói "Đã lâu không gặp, Hồng Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Vô đề

"Ngươi, ngươi, ngươi!"

Hồng Dạ tròn tròn mắt.

Nhìn từ góc độ này, Bò Đào có thể rõ ràng thấy rõ Hồng Dạ bị một khóa sắt bằng vàng khóa lại hai bên đầu dây thừng.

Nàng lấy thanh trùy thủ trong lòng ra cắt, nhưng dây thừng này rắn chắc một cách kỳ lạ, Bò Đào thử cưa tới cưa lui, thanh trùy thủ sắc bén như vậy mà nửa ngày mới cưa được phân nửa độ sâu của sợi dây thừng.

Cả quá trình Hồng Dạ đều ngây ngốc ngẩn nhìn Bò Đào.

Hai người tựa vào nhau thật gần.

Lúc Bò Đào cúi đầu xuống cắt dây thừng, có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt của Hồng Dạ, trước là kinh ngạc nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, sau đó là gương mặt của nàng, rồi chậm chậm bắt đầu dời ánh mắt từ từ xuống phía dưới, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua lớp vải.

"Muốn chết hả?"

Bò Đào nhẹ giọng nói.

Hồng Dạ lập tức thu hồi ánh mắt, choang một tiếng, dây thừng đứt đoạn.

Hồng Dạ gãy dựa đứng dậy, vận vận các khớp xương đã bị tê cứng một hồi, thanh âm răng rắc vang lên.

Bộ y phục màu hồng phát phơ, mái tóc mềm mại màu nâu đỏ dưới ánh hoàng hôn lấp lánh như dát vàng.

Khỏe mắt kẻ phản màu đỏ rực như lửa càng tăng thêm vẻ yêu dị, cặp con ngươi màu hổ phách của hán trần đầy kinh hi.

"Bò Đào chết giẫm! Ngươi còn nhớ mà quay về đây sao!"

Ngay sau đó Hồng Dạ nhào lại, hai tay hai chân đu lên người Bò Đào, chết sống gì cũng không chịu bỏ ra.

"Ta và tên vương bát đản Quý Tử Thiên kia lo lắng cho ngươi muốn chết!! Ngươi nữ nhân vô tâm vô phế này!"

"Khục khục ta sắp bị ngươi đè chết rồi....."

"Chết càng tốt! Hại ta lo lắng quá trời!"

"Khục khục khục..... Thực sắp chết mà..... Ngươi nặng quá.....mau.....xuống đi....."

Hồng Dạ nghe lời nhảy xuống, nhưng cổ ý rúc đầu vô ngực Bò Đào cạ cạ, cọ xát vài cái, cười mẫn nguyện nói "Thực mềm mại a....."

Tự nhiên bị chiếm tiện nghi!

Nửa ngày sau Bò Đào mới nhận ra.

Hồng Dạ đã giữ chặt tay của Bò Đào, vuốt ve nắn bóp hết tay trái đã rồi tới tay phải, rốt cuộc xác định rằng hần không phải nằm mơ, mới nghênh ngang lôi kéo Bò Đào ra khỏi phòng.

"Đi thôi, đi gặp tên vương bát đản kia để hần kinh hi đi!"

Mới ra khỏi cửa đã bị một tên giáo chúng mặc áo tím ngăn lại "Hộ pháp, giáo chủ có lệnh, nói trước khi ngài hỏi cái, ngài không thể rời khỏi gian phòng này."

"Nói cho giáo chủ ngươi biết tâm can bảo bối của hần đã trở lại rồi! Nếu chậm trễ, sợ ngươi không gánh nổi trách nhiệm đâu nha."

Tên đệ tử kia nhú mi do dự một chút rồi bỏ đi.

Xem ra Hồng Dạ ở trong Ma giáo này đã gây ra không biết bao nhiêu là mưa gió.

Bò Đào bị Hồng Dạ lôi kéo lên núi, thấy điệu bộ của Hồng Dạ, không khỏi cười nói "Hộ pháp? Ngươi cũng có chức có quyền dữ a."

"Hừ, Quý Tử Phong lưu lại một núi việc, ta cùng tên vương bát đản kia bận ngập đầu, nhưng lúc nào cũng nhớ đến ngươi, vừa ổn định xong liền lập tức nghĩ cách tìm ngươi! Đúng rồi! Một năm nay ngươi đã đi đâu? Con của ngươi đâu?"

Bò Đào không biết phải mở miệng nói về chuyện Thượng Quan Khâm như thế nào.

Nay bị hỏi, cảm thấy thật khó trả lời, tiện đà đánh trống lảng nói sang chuyện khác "Ngươi cao lên nhiều.....giờ đã cao hơn ta nửa cái đầu rồi....."

"Hắc hắc..... Ta không có mang giày cao gót nữa....."

Hồng Dạ ngừng một chút, nói "Ta vẫn đi tìm ngươi, nhưng ngươi lại biến mất không thấy tăm hơi đâu cả."

"Ta..... bị thương, phải dưỡng thương....." Bò Đào còn đang châm chọc xem phải mở miệng như thế nào.

Không ngờ Hồng Dạ lại không hỏi nữa, hần cho rằng Bò Đào bị xảy thai, mới không muốn nói đến chuyện bảo bảo, vì thế trong lòng đau xót, cảm thấy Bò Đào thật quá đáng thương, không khỏi siết chặt tay, chủ động chuyển sang đề tài khác.

"Thuần Ảnh Giáo thật đáng hận mà!"

Hồng Dạ nghiêng rặng, Bò Đào nghe xong lại kinh hãi, nhớ tới lúc trước Hồng Dạ vẫn một mực muốn đánh cho sư phụ một trận, vì thế cũng không dám đề cập đến việc Giáo chủ Thuần Ảnh giáo là Thượng Quan Khâm với Hồng Dạ.

Trên đường lên núi trời đã sập tối, tới gần đỉnh núi đã có thể nhìn thấy ánh đuốc sáng choang trên tổng đàn của Ma giáo.

Hai người lại tập trung bàn tán chuyện của Ma giáo.

Thì ra lúc Quý Tử Phong từ chức ra đi, còn mang theo mấy vị trưởng lão có thực lực trong giáo.

Đem hết trách nhiệm đổ lên đầu đứa con bảo bối và tình nhân trong lòng đàn đái của hần.

Người giang hồ đều biết tả hữu hộ pháp trong Ma giáo đều là nam sủng của Quý Tử Phong, nhưng Hồng Dạ thần bí nói cho Bò Đào biết, trên thực tế lại không phải chuyện như vậy.

Nghe nói lúc Quý Tử Phong còn chưa phải là Giáo chủ, Giang hồ đệ tam mỹ nhân Vực Tuyết và Giang hồ đệ nhị mỹ nhân là một hộ pháp khác, hai người chính là tình nhân của nhau.

Nhưng lúc đó quy định không cho phép bọn họ có tình cảm với nhau.

Lúc Quý Tử Phong tiếp nhận ngôi vị giáo chủ, bốn phía đều náo loạn cả lên, hần không chỉ đổi tên giáo phái của mình thành một cái tên nghe không lọt lỗ tai, còn nói với người ngoài rằng tả hữu hộ pháp là tình nhân của hần. Như vậy sẽ miễn hết tội danh cho hai vị tả hữu hộ pháp của hần.

Nhưng sau đó gây ra một loạt hiểu lầm, mà chuyện này Hồng Dạ cũng không thể tiết lộ được.

Sau khi Bò Đào nghe xong cười, nói "Hồng Dạ, sao ngươi lại bắt chước Khổ bà bà năm đó, có hứng thú nghe ngóng bàn tán chuyện người nọ người kia như vậy?"

"Không phải!"

Hồng Dạ ủy khuất nói "Ngươi không biết đó thôi, Quý Tử Thiển vừa nhậm chức liền đưa Vực Tuyết thúc thúc của hắn lên làm phó giáo chủ, đẩy vị trí hộ pháp bắt ta làm. Chuyện này ta không nói ra ngươi cũng không biết đâu, ta và tình nhân của Vực Tuyết kia là bạn cùng phòng, cả ngày cái tên phó giáo chủ hờ ra một chút là đến oanh oanh yến yến với tình nhân của hắn, còn chê ta chướng mắt a!"

"Sau đó thì sao?" Bồ Đào cảm thấy buồn cười, bộ dáng này của Hồng Dạ khiến Bồ Đào nhớ tới bộ dáng thẹn quá hóa giận của Liễu Thư Sinh.

"Sau đó?"

Hồng Dạ ngừng lại, cắn cắn môi, nói "Bọn họ suốt ngày quẩn quít một chỗ, nói với nhau, ngươi xem xem, tiểu Hồng Dạ này diện mạo cũng không tệ, làm thế nó ám giường cho tiểu giáo chủ có được không?"

"Hahaha!"

"Ngươi cười cái gì?"

Hồng Dạ giận dữ.

"Khục khục... không có gì."

Bồ Đào thầm nghĩ trong bụng "Hài tử này thật đáng thương a....."

"Chuyện ta bị nhốt như vậy, thật ra chính là do Vực Tuyết kia đã hạ lệnh!"

"Tại sao?"

"Ta lấy gương mặt của Quý Tử Thiển họa Xuân Cung đồ, Quý Tử Thiển phát hiện ra xé bỏ bức họa cũng không nói làm gì, nhưng Vực Tuyết kia thấy được, nói dù gì cũng phải thay mặt Quý Tử Thiển trời ta lại giam ở dịch trạm bên sườn núi để ta hối cải."

"Sao?"

"Lý do là....." Hồng Dạ tức muốn bốc hơi "Hắn nói ta lấy khuôn mặt của giáo chủ họa là đúng, rất đáng khen thưởng, nhưng sai ở chỗ là ta đã họa Xuân Cung đồ mà không phải là Long Dương đồ....."

"Ặc.....cái này....."

Dọc trên đường đi cái miệng nhỏ nhắn của Hồng Dạ không ngừng kể lể chuyện hắn bị ủy khuất.

Bồ Đào nghe, thỉnh thoảng chen vào một câu, lâu lâu lại bị hắn chọc cười phá lên.

Rất cuộc rất nhanh đã đến tổng đàn, xung quanh có rất nhiều đệ tử Ma giáo đi tuần.

Quý Tử Thiển dường như đã được thông báo từ trước, đang chạy về phía hai người bên này.

Hồng Dạ theo bản năng buông tay Bồ Đào ra, hai người đứng lại, chờ Quý Tử Thiển đến.

Tiểu Hồng Dạ nói nhiều như chim anh vũ dọc trên đường đi, giờ đột nhiên im lặng, Bồ Đào đang muốn mở miệng ra hỏi, chỉ thấy Hồng Dạ đã thu hồi tất cả vẻ náo loạn đùa cợt như trẻ con lại, thản nhiên nói "Thật ra một năm nay.....không có gì thay đổi cả, ta vẫn nghĩ đến ngươi.....vẫn nhớ ngươi....."

Bồ Đào nghe vậy giật mình, há miệng thờ đốc, không biết nên nói gì, Quý Tử Thiển đã chạy vọt lại, ôm chầm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cơ hội

"Ra ngoài đi!"

Bồ Đào chỉ ra ngoài cửa, nói với Hồng Dạ "Người lớn nói chuyện, tiểu hài tử không nên nghe."

Hồng Dạ bữu môi "Hừ!" một tiếng, dậm chân ầm ầm đi thẳng ra ngoài một nước.

Vừa ra khỏi cửa lập tức dán hai lỗ tai lên cửa sổ nghe lén.

Quý Từ Thiên từ khi ôm nàng lúc vừa rồi đến sau này vẫn chưa mở miệng nói một câu nào, giờ cả sảnh đường rộng lớn chỉ còn lại có hai người, Quý Từ Thiên ngồi một bên, Bồ Đào ngồi một bên, mặt đối mặt, chính giữa là một cái bàn và tách trà nóng hôi hổi bốc khói nghi ngút.

Quý Từ Thiên bị hơi nóng từ chén trà bốc lên làm hần phải nheo cặp mắt lại, một năm không gặp, mái tóc của hắn càng điểm lệ hơn, diện mạo giống Quý Từ Phong như đúc, tóc hai bên mái vắn cao lên cài trâm, mặc y phục màu tím đặc trưng của Ma giáo, dung mạo nhìn không khác gì một con khổng tước lớn!

"Người thay đổi."

Quý Từ Thiên nói.

"Ừ?" Người cũng thay đổi."

Bồ Đào mỉm cười, nói "Trở nên rất tuấn mỹ, nam tính hơn, tuy khá giống một con khổng tước lớn, nhưng rất có cá tính, rất có phong phạm của một giáo chủ."

Ngừng một chút lại nói "Thực nhớ đến ngày xưa, mỗi ngày người đều thay đổi một bộ dáng khác nhau, vô ưu vô lo, rong chơi cả ngày."

Quý Từ Thiên nhíu mi "Bồ Đào, người....."

"Sao?"

"Người hung dữ hơn."

"....." Bồ Đào bung chén trà lên uống một ngụm, rồi dằn mạnh lên bàn một tiếng vang thật lớn.

Quý Từ Thiên sợ tới mức giật cả mình, nhất thời nhũn cả người, cầu xin tha thứ "Đừng, ta sợ."

"Sợ cái gì?"

"Sợ người biến mất."

Bồ Đào giãn "Ta không chết đâu."

Quý Từ Thiên uống ngụm trà, mắt lơ đãng nhìn nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ phát hiện ra Hồng Dạ đang ngóng cổ lên nghe lén.

"Thật ra cũng không phải mỗi ngày ta đều nhớ đến người."

Bồ Đào mỉm cười nói "Ừ."

Quý Từ Thiên lại nói "Lúc đó, ta lo lắng người xảy ra chuyện, nhưng tìm không được thi thể của người, ta liền ôm hy vọng là người còn sống. Sau đó Vực Tuyệt thúc thúc đồ giáo vụ xuống đầu của ta, ta lại không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể tìm Hồng Dạ hỗ trợ, mãi nửa năm sau, Ma giáo mới dần dần ổn định. Dù sao tất cả mọi người đều thấy, dung mạo ta giống cha ta, võ công cũng giống nhau, đôi hay không đôi giáo chủ cũng vậy."

Còn không giống sao?! Quý Từ Thiên, người và Hồng Dạ thật đúng là giống nhau.

Nói đông nói tây, cuối cùng cũng chỉ muốn nói, ta nhớ người, rất nhớ người.....

Bồ Đào im lặng nghe.

Tên tiểu quý của ngày xưa, hiện giờ đã thật sự trở thành một nam tử hán.

"Quả nhiên là một tổ chức khổng lồ, cần cả đám người để duy trì, trong Ma giáo này, mỗi người đều có trách nhiệm riêng. Bồ Đào, ta nói xong rồi."

"Ừ."

"Vậy....."

"Hà?"

Quý Từ Thiên hươu hươu chén trà, nói "Hồng Dạ cũng không còn nhỏ nữa, người đừng khi dễ hắn, kêu hắn vào đây đi. Đã qua cả canh giờ rồi, ta còn cảm thấy khó chịu nữa là hắn."

Bồ Đào ngẩn ra, đảo mắt nhìn về phía cửa, quả nhiên Hồng Dạ lập tức đẩy cửa bước vào, vừa đi vừa xoa xoa cái cổ.

"Người lớn nói chuyện tiểu hài tử không nên nghe lén? Hử? Đề tài người lớn các người nói chính là lặp lại chuyện nhàm chán một năm qua hay sao?"

Hồng Dạ cả giận nói, vậy chuyện các người nói với nhau cũng đâu có khác gì chuyện ta đã nói a!

Bồ Đào đứng dậy, lấy thêm một cái ghế, ba người vây quanh cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ trong đại sảnh.

Quý Từ Thiên gọi người vào châm thêm cho mỗi người một tách trà.

Bồ Đào vẫn không biết phải mở miệng nói chuyện của Thượng Quan Khâm như thế nào.

Quý Từ Thiên lặng lẽ nhìn Bồ Đào.

Trầm mặc một hồi, rốt cục hẳn có chút không vui nói "Trời đã tối rồi, bản cung cũng cảm thấy mệt, Bồ Đào người không có gì để nói thì mạnh ai về phòng người đó đi."

Bồ Đào nghe được hai chữ bản cung, theo bản năng khẽ run lên. Hồng Dạ đã nghe quen tai nên chỉ ngẩng đầu nhìn lên trời với vẻ mặt xem thường.

"Có."

"Sao?" Quý Từ Thiên cười "Ta đã nói rất nhiều chuyện, dọc đường đi lên núi người và Hồng Dạ cũng đã tán gẫu không ít. Xem bộ dáng Hồng Dạ ộp tai lên tường nghe lén cũng đã biết, trên đường đi cũng chỉ có hần nói, người nghe mà thôi. Hiện giờ bản cung nói xong, Hồng Dạ cũng nói xong, ta và Hồng Dạ có rất nhiều chuyện muốn biết, đang chờ người nói đây. Trời cũng đã tối đen rồi, nếu Bồ Đào người không muốn nói, bản cung cũng không ép, cho nên bản cung muốn đi ngủ....."

Bồ Đào vội vàng nói "Ta nói!"

"Sao?"

"Đề ta nói.....người có thể đừng tự xưng là bản cung hay không..... nghe biến thái lắm....."

Mặt Quý Từ Thiên vẫn không thay đổi chút nào, Hồng Dạ nhỏ giọng bĩu môi "Thật ra hẳn đang giận lấy đó, cả đời hẳn cũng chưa từng giận như lúc này, thực là....."

"Người lớn nói chuyện, tiểu hài tử không được xen miệng vào!"

Quý Từ Thiên cả giận nói.

Hồng Dạ lập tức cầm miệng, liếc mắt nhìn đầy vẻ ủy khuất.

Bồ Đào bẻ mười đầu ngón tay, cúi đầu thấp xuống nói "Có thể.....cho ta một chút thời gian hay không..... hoãn Bình Khí Phở bài danh lại một chút....."

Hồng Dạ nhìn nhìn Bồ Đào, lại nhìn nhìn Quý Từ Thiên.

Quý Từ Thiên nhìn Bồ Đào, Bồ Đào nhìn mấy đầu ngón tay của mình.

Hồng Dạ há miệng thở dốc, tính mở miệng nói, Quý Từ Thiên lại ngắt lời "Không cần, người đã trở lại, cũng không cần tiếp tục nữa. Ngày mai ta sẽ tuyên bố, không đứng ra tổ chức Bình Khí Phở bài danh nữa, còn về phần ai khác muốn đứng ra tổ chức, đó là chuyện của Hồng Dạ người."

"Được."

Hồng Dạ gật đầu, Bồ Đào không nghĩ hẳn đáp ứng dễ dàng như vậy, không khỏi tâm phiền ý loạn, lên ngắm Quý Từ Thiên, lại thấy Quý Từ Thiên che miệng ngáp một cái, không khỏi lên tiếng hỏi "Đại mỹ nhân? Thực mệt nhọc lắm sao?"

"Người không ở bên cạnh ta, hàng đêm ta xoay đi trở lại không ngủ được....."

Quý Từ Thiên lại ngáp một cái nữa, Hồng Dạ nghe vậy quay đầu đi làm điệu bộ như muốn nôn mửa, Bồ Đào có chút đau đầu, thuận miệng nói "Ai dạy người nói như vậy?"

Quý Từ Thiên theo bản năng quen miệng trả lời "Trước kia Gia gia dạy..... Á....."

Nói lỡ lời..... Quý Từ Thiên xấu hổ đứng dậy, phát phát tay "Tất cả trở về ngủ đi. Bồ Đào, người vừa mới về, ngủ trong phòng của ta đi."

"Vậy cái gì gọi là tất cả trở về ngủ, ý người muốn đuổi ta đi thì có."

Hồng Dạ tức giận than thở, dậm chân đùng đùng đi ra, vừa ra khỏi cửa lại lập tức dán hai lỗ tai lên cửa nghe lén.

"Thật ra đứng ra tổ chức Bình Khí Phổ bài danh chỉ là hạ sách mà thôi, vì ta thật sự tìm không được người....."

Bồ Đào lắng lắng cúi đầu, yên lặng nghe Quý Tử Thiển nói.

"Người đoán đúng đó, ta chỉ vì tìm người, kể từ sau khi Hồng Dạ náo loạn Đại hội võ lâm, giang hồ không lúc nào yên. Các danh môn chính phái tồn tại hàng trăm năm nay như Thiếu Lâm, Võ Đang cũng bắt đầu vì Tuyết Nguyệt Phiêu Linh mà xảy ra nội chiến, càng không ngừng tìm đến Thiên Sơn Tam môn đặt giao dịch ám sát lẫn nhau. Vốn các đại môn phái có nghiệt duyên cùng Ma giáo, ta cũng không muốn Ma giáo giương cờ giống trông tham gia tỷ võ dưới tình hình hỗn loạn này....."

"Tử Thiển, đừng đi, đi như vậy rất nguy hiểm. Ngày đó tại đại hội võ lâm, chỉ vì ta lỡ tay tiết lộ chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh mà bị trục xuất khỏi Thượng Quan gia. Có thể thấy các đại môn phái hận Ma giáo đến đỏ cả mắt, nếu người là vì ta mà phải mạo hiểm, vậy giờ..... ta đã trở lại rồi....."

"Vốn..... Ma giáo chỉ chấp chương các môn phái ở Tây Vực thôi, phụ thân ta mặc kệ không quan tâm đến võ lâm trung nguyên, nhưng hiện nay..... Thuần Ảnh Giáo đã bành trướng thế lực đến vùng phụ cận của Ma giáo, rất hiếm có hai môn phái nào tọa lạc gần nhau như thế, nếu nói Thuần Ảnh Giáo không có ý đồ xâm lấn Ma giáo, ta sẽ không tin."

Quý Tử Thiển thành khẩn nói "Tuy ta rất muốn biết chuyện của người, nhưng trước khi hỏi người, Bồ Đào, ta muốn người biết ba điều này."

"Thứ nhất, có người đồn người tóc bạc kia chính là Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo, hẳn là người có được Huyết Y Phiêu Linh. Thiên Sơn Tam Môn phóng ra tin tức, Hồng Dạ mang theo Tuyết Nguyệt Phiêu Linh bỏ trốn khỏi Thiên Sơn, hiện tại làm Hộ pháp của Ma giáo, mà Ma giáo lại dựa vào Thủy Nguyệt Phiêu Linh để giương danh giang hồ cả trăm năm nay. Hiện giờ có thể nói ba môn bí tịch chí bảo của võ lâm đều tập trung xuất hiện tại ranh giới Mặc Trúc thành này, do đó ta cũng đã lợi dụng "thuận thủy thì chu", mượn nước đẩy thuyền mà đứng ra tổ chức Bình Khí Phổ Bài Danh tại Mặc Trúc thành này."

Bồ Đào gật gật đầu, Quý Tử Thiển tiếp tục nói.

"Thứ nhì, Thiên Sơn Tam môn có mưu đồ đen tối trong cuộc tỷ võ lần này. Bọn họ lợi dụng lúc võ lâm hỗn loạn thu lợi không ít. Nhưng có người có thể bỏ tiền ra mua mạng của Thượng Quan gia tộc, có người có thể bỏ tiền ra mua mạng của Quý Tử Thiển ta, tất nhiên cũng sẽ có người có thể bỏ tiền ra mua mạng của Ma giáo. Ta cho rằng, hiện nay Ma giáo đang bị Thiên Sơn Tam môn dòm ngó, sẽ không còn những tháng ngày bình yên như xưa."

Bồ Đào lo lắng gật đầu, người tìm tư lợi này nhất định không phải là sư phụ.

"Thứ ba, ta là người mà chỉ cần còn một chút hy vọng ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Tại đại hội võ lâm người hiền lộ công phu Thủy Nguyệt Phiêu Linh chính là người – công tử Thượng Quan Kinh Hồng, cho nên người đã bị tất cả các thế lực trên giang hồ âm thầm truy đuổi. Nhưng thế lực của Ma giáo không chỉ đơn giản như người tưởng, một năm nay, người và sư phụ của người bất vô âm tín, ta biết, ngoại trừ Thuần Ảnh Giáo, không còn chỗ nào khác các người có thể ẩn thân được."

Bồ Đào chấn động, há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào, Quý Tử Thiển buông chén trà xuống, sầm mặt lại nói "Nói đến mức này rồi, người còn muốn giấu diếm ta chuyện gì nữa?"

Bồ Đào cúi đầu, xoay xoay chén trà trong tay.

Sau cùng ngước mắt lên, thần nhiên nói "Ta sinh ra một đôi long phượng thai, ta gọi Mặc Lâm là tiểu Quý, gọi Mặc Tuyết là tiểu Bảo."

"Quả nhiên người đã ở chung một chỗ với hắn?"

Quý Tử Thiển chuyển mấy tách trà trên bàn đến từng vị trí của mỗi người.

Bồ Đào gật gật đầu "Ta không muốn dối người, Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo chính là Thượng Quan Khâm"

Quý Tử Thiển nghe vậy ngẩn ra, cười nói "Chuyện này ta lại thật sự không ngờ tới..... Vậy người tóc bạc kia....."

"Là sư phụ."

Bồ Đào cắn cắn môi "Hắn chính là người tóc bạc thần bí đó, hẳn luyện Huyết Y Phiêu Linh nên tóc mới trở nên bạc trắng như tuyết, hẳn bị công lực Huyết Y Phiêu Linh hút máu sắp chết, ta không thể để cho hai oa nhi mới chào đời mất cha được. Tử Thiển, chỉ có người mới có thể cứu hắn."

"Vì chuyện này người mới đến tìm ta?"

Quý Tử Thiển nhủ mi, có chút âm trầm "Nếu hắn không chết, không phải người tính cả đời không rời khỏi Thuần Ảnh Giáo hay sao?"

"Không....." Bồ Đào bẻ ngón tay "Tháng trước ta mới biết tất cả mọi chuyện.....vào đêm rằm....."

Quý Tử Thiển ngừng một lát rồi nhẹ giọng nói "Ta không biết..... Vừa rồi trong lòng.....có chút giận người....."

"Cho dù người không giận ta, trong lòng ta cũng không được thoải mái."

Bồ Đào vừa nói xong, Quý Tử Thiển bóp chặt tách trà trong tay vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, gậy ra âm thanh lớn đến nỗi khiến Bồ Đào giật mình đến nhảy

dừng

"Thì ra Thuần Ảnh Giáo là do sư phụ ngươi sáng lập? Tốt lắm! Ta phải đi tìm hần! Ta phải đánh hần! Ngươi không được ngăn cản ta!"

"A!?" Bồ Đào cuống quít đứng dậy, vừa mới giữ chặt được Quý Từ Thiện, chợt tên tiểu hài tử trong bộ y phục màu hồng chói lọi đáng lẽ ra đã phải sớm biến mất từ lâu, lúc này đá cửa xông vào, cả giận nói "Tất nhiên là phải tìm rồi! Ta nằm mơ cũng muốn đánh hần a! Từ Thiện! Ta đi với ngươi! Hai người bọn ta liên thủ đánh cho Thượng Quan Khâm hủy dung luôn, sau đó hai ta chia nhau Bồ Đào!"

"Cái gì?"

Bồ Đào nghe vậy vô cùng giận dữ!

Quý Từ Thiện sờ sờ mũi, dùng ánh mắt “ngươi muốn chết hả” liếc Hồng Dạ.

Hồng Dạ lập tức che miệng lại, lắc lắc đầu, hàm hồ nói "Vừa rồi coi như ta chưa nói gì hết."

Bồ Đào giương mi định lên tiếng, Hồng Dạ vội nói trước "Đây là vấn đề tôn nghiêm của nam nhân, nữ nhân tránh sang một bên đi!"

Bồ Đào bẻ bẻ ngón tay kêu răng rắc.

Hồng Dạ rung mình quay đầu bỏ chạy.

Quý Từ Thiện đang muốn đứng dậy, bị Bồ Đào xoay người níu lấy.

"Tại sao ngươi dạy hư tiểu hài tử như vậy?" Bồ Đào nói.

"Hồng Dạ vốn đã là một tên tiểu quỷ ranh ma, ngươi nhìn bản Xuân Cung họa đồ kia thì biết..... Á....."

Quý Từ Thiện bị Bồ Đào liếc sợ tới mức run rẩy, nói "Ngươi tự soi gương xem ánh mắt ngươi kìa, giống như sắp ăn thịt người vậy, thật sự là hung dữ quá đi, ta nghĩ..... Á.....cũng không cần tìm đánh hần, Thượng Quan Khâm chắc cũng bị ngươi ăn hiếp không ít à nha."

"Như vậy đi. Ngươi cứu mạng hần, ta cho phép ngươi đánh lên mặt của hần....."

"Được! Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!"

Bồ Đào trầm nghĩ trong lòng, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh của hần chính là khắc tinh của ngươi, đánh được hần mới là lạ.

Màn đêm yên tĩnh như nước.

Trời rất nhanh đã sắp sáng.

Bồ Đào thấy chuyện của sư phụ rốt cuộc cũng đã có cách giải quyết.

Tâm tình buông lỏng, vừa đặt đầu lên gối liền ngủ thiếp đi.

Quý Từ Thiện vẫn chưa ngủ, ôm tách trà Bồ Đào đã uống qua, ngồi ngắm người ra trong viện.

Hồng Dạ như một con mèo nhỏ, đột nhiên từ nóc nhà phóng xuống dưới, đi được vài bước đột nhiên lấy tay đặt lên trán của Quý Từ Thiện.

"Cứ vậy mà giúp nàng hả? Sao không lập điều kiện đòi nàng gả cho ngươi? Như thế này thật không giống ngươi nha!"

Quý Từ Thiện khe khẽ thở dài, đại mỹ nhân lìm dim cặp mắt lại "Tiểu hài tử thì biết cái gì, đây là chuyện tình cảm giữa người lớn với nhau."

"Ngươi!"

Hồng Dạ xù lông lên, hươu hươu móng vuốt nghiêng răng nói "Hừ! Không phải ngươi là yêu tinh trẻ mãi không già sao? Qua vài năm sau, đội bốn thiếu gia chân dài cao to, có tư vị nam nhân, đến lúc đó nhất định bắt Bồ Đào vào tay mà ăn sạch bách cho biết, ngay cả võ cũng không chừa lại cho ngươi!"

"A a, có lên, ráng mà trở thành phong lưu anh tuấn thiên hạ vô song!"

Quý Từ Thiện tà mị híp mắt lại nói.

"A, ngươi dám coi thường ta!" Hồng Dạ giận dữ "Để ta xem sau này ngươi thủ thân như ngọc sống cô độc cả đời vì Bồ Đào ra sao!"

"Ta không phải là nữ nhân, sao phải thủ thân như ngọc sống cô độc cả đời...."

Quý Từ Thiện nhú mi lại, Hồng Dạ tự giác nín bật, Quý Từ Thiện đột nhiên cười nói "Tiểu Hồng Dạ, ngươi nói xem, nếu ta có tình nhân, Bồ Đào có ăn dấm chua hay không?"

"Chuyện này.....nếu không thử xem thì ta làm sao mà biết được?"

Quý Từ Thiện xoay người lại, nâng cằm Hồng Dạ lên "Vực Tuyệt thúc thúc cả ngày cứ nhắc nhở ta phải thu người làm thê nô ẩm giường..... chỉ bằng....."

"Ghê tởm!" Hồng Dạ vội vàng lui lại phía sau từng bước. Quý Từ Thiện cười phá lên "Ta còn nhiều chiêu ghê tởm hơn kia. Vực Tuyệt thúc thúc nói, một năm nay người ở Ma giáo này càng ngày càng hoang dã, giống một tên tiểu quỷ lưu manh, đối phó với người, phải ghê tởm một chút mới được!"

"Rút lui lại đi! Đợi ta lớn lên, ngay cả xác Bồ Đào cũng sẽ không chứa lại cho người đâu!"

Hồng Dạ tức giận bay lên nóc nhà về phòng, thân ảnh lập tức biến mất.

Quý Từ Thiện giật mình nhìn bóng dáng của hắn, đột nhiên thở dài "Tiểu Hồng Dạ, người nói đúng..... Đợi người lớn lên..... A a....."

Nói xong mân mê chén trà trong tay "Bồ Đào, ta biết người có cảm giác như thế nào đối với ta, ta sẽ không vì chậm hơn Thượng Quan Khâm một bước mà không khắc sâu vào tim người, ta không thua..... muốn nói rõ ràng mọi chuyện với ta? Ta sẽ không cho người cơ hội đó..... A a....."

Mái tóc không tước của hắn lấp lánh như tỏa sáng dưới ánh trăng, Quý Từ Thiện gỡ trăm cài tóc xuống, xoa mái tóc ra sau lưng.

"Ta và người, không cần thiết phải vạch rõ quan hệ như vậy, chúng ta.....có thể mờ ám dây dưa cả đời....."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vách tường

"Ta-- cũng-- đi-----!!!!!!!"

Hồng Dạ rống lớn lên.

"Tiểu hài tử ở lại coi nhà."

Quý Từ Thiện thân nhiên nói. "Có người và Vực Tuyệt thúc thúc ở lại, bản cung mới an tâm mang Bồ Đào rời đi. Tình hình hiện nay như thế nào người cũng đã rõ rồi đó, người phải ở lại, nếu Ma giáo xảy ra chuyện gì, bản cung sẽ xử người!"

Hồng Dạ cầm thanh vũ phiên trong tay hết khệp vào rồi lại mở ra, mở ra rồi lại khệp vào, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Giáo chủ Quý Từ Thiện, ánh mắt vô cùng oán hận.

Quả nhiên Quý Từ Thiện biết về chuyện tâm pháp của Thủy Nguyệt Phiêu Linh.

Nhưng hắn cũng không rõ chuyện này lắm, chỉ biết là hình như gia gia có nói qua. Lúc ấy gia gia cũng không tính để hắn kế thừa ngôi vị giáo chủ, thậm chí không tính để hắn gặp mặt phụ thân của mình, cho nên chỉ dạy Quý Từ Thiện và Bồ Đào chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh. Nếu Huyết Y Phiêu Linh và Tuyết Nguyệt Phiêu Linh không xuất hiện, chiêu thức của Thủy Nguyệt Phiêu Linh cũng đủ để xưng bá võ lâm.

Nhưng Quý phụ thân đã dắt theo tình nhân bỏ trốn.

Quý gia gia đã sớm nhắm mắt xuôi tay.

Tâm pháp này chỉ có Quý gia gia và Quý Từ Phong biết, mà tung tích của Quý Từ Phong lại không thể tìm ra.

Quý Từ Thiện đoán rằng trước khi Quý gia gia lâm chung, có thể đã đem tâm pháp phó thác cho người nào đó, nên hắn tính mang Bồ Đào đến nơi mà Quý gia gia đã ở trước khi qua đời.

Nghe nói..... Vân lão hầu gia cả đời yêu thương vị đệ đệ là Quý gia gia này, hiện tại Quý gia gia đã mất, Vân lão hầu gia già bảy, tám mươi tuổi dựng một gian nhà đơn sơ nơi Quý gia gia mất, cả ngày uống rượu nuôi chim, thuận tiện tảo mộ.

Tin tức Quý gia gia qua đời cũng là do Vân lão hầu gia đã cho Quý Từ Thiện hay.

Quý Từ Thiện quyết định đi tìm Vân lão hầu gia, rất có khả năng Quý gia gia đã đem tâm pháp phó thác cho lão giữ.

Cho nên vấn đề liền nảy sinh.

Tình cảnh Ma giáo lúc này đang nguy hiểm, dù Bồ Đào một mực cam đoan rằng Thượng Quan Khâm tuyệt đối sẽ không động thủ đối với Ma giáo, nhưng các đại môn phái trên giang hồ đều đang rình rập Ma giáo từ bốn phía. Từ khi Ma giáo tung tin sẽ đứng ra tổ chức cuộc tỷ võ Bình Khí Phổ bài danh lần này, trận đấu đã mất đi ý nghĩa vốn có của nó.

Hiện giờ một tòa Mặc Trúc thành nho nhỏ đã trở thành nơi tụ tập của các thế lực trong võ lâm.

Sau khi nghe nói Ma giáo hủy bỏ không đứng ra tổ chức cuộc đấu nữa, lập tức có mấy thế lực lớn tranh nhau quyền tổ chức cuộc tỷ võ Bình Khí Phổ bài danh này.

Mấu chốt vấn đề là Hồng Dạ chết sống gì cũng đòi đi theo mà không chịu ở lại coi nhà.

Bồ Đào chỉ có thể đứng một bên cười khỏ, nhìn Quý Tử Thiên lôi Hồng Dạ đến một góc phòng thì thảo, cũng không biết hắn đã uy hiếp những gì.

Mãi đến ngày hôm sau, con mèo nhỏ Hồng Dạ lẳng lặng ôm cái gối nhỏ màu đen, cặp mắt đỏ ửng ai oán tiến hai người lên đường.

Đêm đó, sau khi thu thập hành lý ổn thỏa, Bồ Đào mệt đến chết người.

Nàng ngày đêm bôn ba đến Ma giáo, mới nghỉ ngơi được một ngày, ngày mai đã phải lên đường tiếp.

Mặc nguyên bộ đồ ghé đầu lên gối, lẳng lặng ngắm người ra nhìn xung quanh.

Ngoài cửa sổ ánh trăng bàng bạc, tưởng tượng đến lần trăng tròn tiếp theo, Bồ Đào nhớ lại ngày đó Thượng Quan Khâm lên con, đột nhiên cảm thấy vô cùng run sợ kinh hãi.

Đêm đó Thượng Quan Khâm như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, giống như có một linh hồn tà ác chiếm lấy thân thể của hắn.

Đó chính là Huyết Y Phiêu Linh sao.....

Bồ Đào xoay mình.

Huyết Y Phiêu Linh, nghe cái tên đã biết là không có gì hay ho rồi.....

Huyết Y, lúc sư phụ học máu, quả thật đúng là Huyết Y, không ngờ bạch y tiên tử Thượng Quan Khâm cũng có lúc lạm sát người vô tội nhuộm đỏ cả tà áo trắng.

Bồ Đào lại xoay mình, cảm thấy ở đây khí hậu nóng nực khô ráo, ban đêm rất khó ngủ.

Nhớ sư phụ, nhớ bảo bảo.

Hai đôi bàn tay nhỏ xiu mềm mại đặt kế nhau, cả hai huynh muội hay i i a a lú lo không rõ.....

Bồ Đào lại xoay mình lần nữa, đang lim dim mơ màng, đột nhiên thấy một bóng màu trắng thoáng qua trước mặt.....

"Quý nha!—ô..ô...--"

Bị một bàn tay che miệng lại, bên tai truyền đến thanh âm bất mãn "Ta đặc biệt chạy đến đây thăm ngươi, vậy mà ngươi gọi ta là quý."

"Sư phụ!"

Bồ Đào kèm giọng thấp xuống, kinh dị nói "Đây là Ma giáo nha!"

"Hừ....."

Thượng Quan Khâm nhẹ giọng cài then cửa sổ lại, quay lại ôm lấy Bồ Đào "Nội công của ta là Huyết Y Phiêu Linh, đừng nói ngươi, ai cũng không thể phát hiện ra ta."

"Vì thế ngươi mặc áo trắng bay lượn trên nóc nhà vào buổi tối sao?"

Bồ Đào nheo cặp mắt lại, Thượng Quan Khâm nghiêng đầu mỉm cười nói "Ta nhớ ngươi."

"Ta cũng nhớ ngươi....."

Bồ Đào tham lam hít lấy hít để mùi trên người Thượng Quan Khâm, nhẹ giọng hỏi "Sư phụ mới tắm hả?"

"Ừ?"

Thượng Quan Khâm thâm tình vuốt ve mái tóc Bồ Đào đầy lưu luyến.

"Hai bảo bảo đâu?"

"Bảo bảo đều ngủ hết rồi....."

Thượng Quan Khâm nhắm mắt, ngừng một chút, thêm một câu "Coi như là ngủ."

Bồ Đào bật cười "Có thay tả đàn hoàng cho bọn chúng hay không?"

Thượng Quan Khâm lập tức buông Bồ Đào ra, ánh mắt thống khổ nói "Ta.....để nữ đệ tử thay....."

Bồ Đào lập tức sầm mặt xuống "Sao? Trong giáo còn có nữ-- đệ-- tử--? Tại-- sao-- không-- nói--với--ta?"

Thượng Quan Khâm lấy ra cây quạt ngọc, gấp vào mở ra, phe phẩy phe phẩy, bỗng nhiên cười hỏi "Ăn dấm chua hả?"

"Không thấy hay sao còn hỏi?"

Cây quạt ngừng lại một lát, Thượng Quan Khâm cúi đầu nói "Ta cũng ăn dấm chua, có lúc ta cảm thấy mình thật là đồ bỏ đi, vì mạng sống mà đưa nữ nhân mình yêu vào trong tay tình địch."

"Đừng!"

Bồ Đào kinh hãi "Người nghĩ đi đâu vậy! Ta không hề có ý niệm như vậy trong đầu, sư phụ, trong lòng ta người như một vị tiên tử! Không được khinh thị bản thân mình! Biết chưa!?"

Sắc mặt Thượng Quan Khâm lộ vẻ vui mừng, nói "Vậy Quý Tử Thiên kia trong lòng người lại là cái gì?"

"Yêu nghiệt."

Bồ Đào nói mà không cần suy nghĩ.

Thượng Quan Khâm giật mình.

Bỗng nhiên lại nói "Vậy còn Hồng Dạ kia thì sao?"

"Con mèo nhỏ lông vàng từ Ba Tư-Tây Vực....."

Khóe miệng Thượng Quan Khâm cong lên "Bồ Đào, đừng tưởng rằng ta không biết đóa hoa đào của người có mấy cánh hoa."

"Phải, phải, ta là hoa đào đang nở rộ, ta và người ngay cả trái đào cũng đã kết rồi còn gì."

"Thế thì tốt!" Thượng Quan Khâm phe phẩy cây quạt rất nhanh, hân hân rất ghét bị đồ mờ mờ.

"Đôi khi ta thật hy vọng người có thể nói "Nha! Bồ Đào, người là của ta! Ta phải đem người giấu kín đi, ai cũng không được nhìn!"" Bồ Đào nói một cách khao khát.

Thượng Quan Khâm nhắm mắt lại "Những lời này.....có phải rất ghê tởm hay không....."

"Có chút chút....."

Bồ Đào cùng Thượng Quan Khâm nói đông nói tây cả nửa ngày, rốt cuộc không thể không bàn chuyện đứng đắn "Ngày mai sẽ khởi hành đi tìm tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh, người phải chờ ta."

"Ta chờ người."

Thượng Quan Khâm gấp quạt lại, tựa hồ không có tâm tình quạt nữa.

Bồ Đào lấy cây quạt của hắn, mở ra quạt mát cho Thượng Quan Khâm, nói "Chuyện của Thuận Ảnh giáo ta không hiểu, nhưng ta biết người làm tất cả mọi việc đều là vì ta, giờ ta đã là người của người, tâm pháp Tử Thiên cũng đã đáp ứng cùng đi tìm, trong thời gian bọn ta rời khỏi, người phải cam đoan Ma giáo được an toàn."

"Ngày mai trở về, ta sẽ cùng Ma giáo ký kết hiệp ước đồng minh."

"Vậy thì tốt." Bồ Đào dùng sức quạt mát cho Thượng Quan Khâm, Thượng Quan Khâm sờ lại gần, nhẹ nhàng hôn lên trán Bồ Đào.

"Đi đường phải cẩn thận, răng của bảo bảo cũng đã nhú lên rồi, bọn chúng chờ người trở về.....đôi....cái đó....."

"Tà lốt....."

Bồ Đào có lòng tốt nhắc nhở hần.

Nhất thời Thượng Quan Khâm cực độ ủy khuất trừng mắt liếc Bồ Đào một cái "Ngươi nữ nhân này, sao cứ nhắc tới chuyện như vậy!"

Sau đó nhẹ nhàng phi thân ra cửa sổ, trong nháy mắt thân ảnh biến mất trong màn đêm.

Ngày hôm sau, Hồng Dạ lẳng lặng ôm cái gối đen, đôi mắt đỏ hồng, không nói một tiếng nào.

Nhưng không biết mất hần đỏ lên như vậy là vì bị ủy khuất hay là vì hần tức giận.

Tóm lại Bồ Đào nhìn thấy mà đau lòng.

Quý Từ Thiện bước nhanh về phía trước, Bồ Đào hồn hển chạy theo sau, lắc lắc ống tay áo của Quý Từ Thiện, nói "Từ khi nào ngươi bắt đầu học cách khi dễ tiểu hài tử như hần vậy?"

"Hần mà cũng gọi là tiểu hài tử à?"

Quý Từ Thiện cầm tay Bồ Đào siết mạnh.

Nói "Yên tâm đi, hần không thật thà như vậy đâu. Nhất định sẽ lên theo cho mà xem."

Bồ Đào lại một lần nữa quay đầu lại, lúc này cũng đã ra khỏi đại sảnh của tông đàn.

Trên đường xuống núi phải đi ngang một rừng hoa đào.

Cây lá xanh tươi mơn mớn khắp xung quanh.

Bồ Đào bị Quý Từ Thiện kéo đi trên một con đường mòn nhỏ xuyên qua rừng đào, nàng nhú mày tránh né cây đào.

"Sao vậy?"

Quý Từ Thiện dừng lại, Bồ Đào nói "Chán ghét! Trên cây có sâu a."

"Hahaha!"

Quý Từ Thiện cũng không đi tiếp, đặc ý nói "Toàn ngọn núi này chỉ có con đường này là có rừng đào, ta cố ý đó!"

"Ngươi!" Bồ Đào nhìn trong đám mạng nhện lủng bùng trên một thân cây có một con nhện đen to đùng, sợ đến mức run rẩy cả người.

Lập tức lên tiếng thúc giục "Đi mau lên!"

"Không cần."

Quý Từ Thiện nói lỏng áo, lộ ra vòm ngực, trên cổ hần hơi có mồ hôi rịn ra, không khỏi đặc ý cầm cây quạt phe phẩy, nói. "Nóng quá."

Bồ Đào ráng kềm chế, trong lòng thầm mắng hần "Tiểu yêu tinh!"

Lại thấy Quý Từ Thiện níu một cành đào ngắt xuống, quơ quơ trong tay, nhìn lá cây nói "Sắp đến ngày nở hoa, xinh đẹp vô cùng."

Bồ Đào chỉ sợ cành đào kia có sâu, không khỏi run rẩy thân hình.

Nghe Quý Từ Thiện nói tiếp. "Hoa đào ở đây không giống như hoa đào ở miền nam, không chỉ có năm cánh hoa mà thôi. Bồ Đào, ngươi nói xem, ta là cánh hoa thứ mấy của ngươi a?"

"A?"

Sự tình có chút không đúng.

Quý Từ Thiện vừa cười vừa nói "Bồ Đào, ta cũng gần hai mươi tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa, chúng ta cũng kết mấy trái đào, thay tà lốt, hưởng cuộc sống thần tiên khoái lạc được không."

Sau lưng Bồ Đào toát mồ hôi lạnh.

"Bồ Đào a."

Đột nhiên Quý Từ Thiển bỏ cành đào xuống, siết chặt vai của Bồ Đào, thành khẩn nói "Ngươi là của ta, ta thật muốn đem ngươi giấu kín đi, ai cũng không được nhìn!"

Bồ Đào đẩy Quý Từ Thiển ra, chùi chùi mồ hôi lạnh trên trán.

Quý Từ Thiển chớp chớp đôi mắt đẹp, nghi hoặc nói "Nếu không ta là của ngươi? Cũng được vậy!"

Rốt cuộc Bồ Đào không để ý đến ở đây có sâu hay không, nhanh chóng theo con đường mòn bỏ chạy, thoát khỏi Quý Từ Thiển.

Còn nghe thấy tiếng cười khê yêu nghiệt của Quý Từ Thiển sau lưng.

Thượng Quan Khâm, Huyết Y Phiêu Linh của ngươi còn không biết có người nghe lén ngoài tường sao!

Ngươi cố ý!

Bồ Đào tức điên.

Nghĩ thầm trong lòng, sau khi trở về nhất định phải vứt mười cái tả lót lên mặt sư phụ mới được!

Nơi Quý gia gia qua đời là tại Giang Nam.

Quý Từ Thiển chuẩn bị mang theo Bồ Đào xuống phía nam.

Đi hơn nửa ngày rốt cuộc cũng xuống núi, dưới chân núi đã sớm chuẩn bị xe ngựa đậu vào đó.

Bồ Đào loạng choạng bước đến gần.

Mới giờ rèm xe lên nhìn vào trong, ngó cả người ra.

Thấy Hồng Dạ vừa ăn bồ đào ướp lạnh, vừa ngả nghiêng nằm đọc sách trong xe.

Quý Từ Thiển đã sớm đoán được nên vẫn ung dung lên xe như thường, chỉ có Bồ Đào vẫn còn sững sờ đứng ngoài cửa xe.

Hắn khẽ cười nói "Sao? Thấy con mèo nhỏ lông vàng Ba Tư - Tây Vực như vậy ngoài ý muốn a?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Khi dễ

"Hồng Dạ, đang xem sách gì vậy?"

Những ngày tháng phải trải qua trong xe ngựa thật là khó khăn.

Quý Từ Thiển xúc màn lên, ngắm cảnh sắc trời ngược qua ngoài cửa sổ. Bồ Đào ngồi một bên, nhàm chán lên tiếng hỏi.

"Sách này hay lắm."

Hồng Dạ cầm cúi vào quyển sách, thấy sau gáy như có ánh mắt nóng rực đang bắt mắt chiếu tướng mình, không khỏi có chút giật mình, nhanh chóng ngược đầu lên, thật thà nói với Bồ Đào "Không phải Xuân Cung."

Bồ Đào tức giận đến đỏ mặt, chuyện này sao có thể nói bô bô như vậy chứ!

"Rất thú vị sao?"

Quý Từ Thiển buông màn xe xuống, giật lấy cây quạt của Hồng Dạ phe phẩy.

"Đúng vậy! Thú vị cực kỳ nha!" Hồng Dạ sột soạt giờ thêm vài trang sách nói "Đây là một câu chuyện xưa về hai nam nhân đồng thời theo đuổi một nữ

nhân."

"Vậy hà!?" Quý Từ Thiện hứng chí bùng bùng.

Bồ Đào có một dự cảm không tốt.

"Truyện kể rằng có một ngày a, một trong hai nam nhân đó và nữ nhân kia vì bị truy đuổi nên vô tình phải ở chung một phòng, kết quả là nam nhân này chịu không nổi thủ tính bộc phát, đem nữ nhân kia ra....kết quả là....."

"Thế nào!?"

Quý Từ Thiện hai mắt tỏa sáng.

Hồng Dạ ngân giọng lên, giờ qua trang sau, nói "Ta còn đang xem tới chỗ đó....."

Mới vừa đọc được vài dòng đã bị Bồ Đào đoạt mất quyển sách.

"Không được xem!"

Bồ Đào ném quyển sách ra ngoài cửa sổ, Hồng Dạ kêu la thảm thiết.

Quý Từ Thiện cũng buồn bực "Tại sao lại liệng mất như vậy?"

"Loại sách này sẽ dạy hư tiểu hài tử."

"Sao?"

Quý Từ Thiện bày ra tư thái giáo chủ, mặt lạnh lại nói "Dạy hán cái gì mà hư?"

"Ồ....."

Hồng Dạ vỗ bàn cái chát "Tình tiết quan trọng nhất ta cũng đã đọc được rồi! Ngươi có liệng mất sách cũng chả sao!"

Dứt lời nháy mắt với Quý Từ Thiện, cười quỷ dị nói "Nói tới mới nói nhà, chúng ta hiện giờ cũng coi như là hai nam một nữ ở chung một phòng, có phải cũng nên phát sinh chuyện gì.....chuyện thanh xuân gì đó.....hay không?"

Bồ Đào xấn xấn tay áo, lộ ra Thiên Hoa Loạn Vũ trên cổ tay, Hồng Dạ sợ tới mức lập tức im bật, Quý Từ Thiện lại cười nói "Thiên Hoa Loạn Vũ của ngươi, ta cũng không sợ!"

Dứt lời liền nhào lại gần ôm chặt lấy Bồ Đào muốn hôn.

Bồ Đào kinh hãi thất sắc, bàn tay nàng đẩy gương mặt tuyệt mỹ của hắn ra, lại bị Quý Từ Thiện lạnh tay lẹ mắt bắt lấy tay nàng, mắt thấy đôi môi hắn mang theo hơi thở nam tính nóng rực dần dần hạ xuống, trong khoảnh khắc hai đôi môi sắp sửa chạm nhau thì đột nhiên bị Hồng Dạ duỗi bàn tay ra ngăn cản chính giữa.

"Aiz aiz aiz? Bàn lại đi, có thể nào chỉ một mình ngươi được hôn?" Hồng Dạ sợ bản thân mình thiệt thòi, rõ ràng ra về ai cũng đừng hòng chiếm tiện nghi mà thiếu hân.

Quý Từ Thiện buông Bồ Đào ra, trừng mắt liếc Hồng Dạ một cái.

Bồ Đào sợ tới mức lập tức đứng bật dậy, mái tóc rối loạn, ban đầu là kinh hãi rồi sau đó chuyển sang giận dữ.

"Ngươi! Các ngươi! Muốn làm gì!"

"A..... Đây....."

Hồng Dạ phe phẩy cây quạt, giọng lên, nói "Ngươi xem.....Chân của ta cũng đã dài, thân hình cũng đã cao lớn, nam tử trung nguyên mười lăm tuổi trưởng thành, ta hiện giờ cũng được mười ba tuổi, tuy chưa đến tuổi cưới thê thiếp, nhưng cũng đã bắt đầu tư xuân rồi nha!" Dứt lời rõ ràng có ý liếc mắt ngắm bộ ngực của Bồ Đào rồi nói tiếp "Bồ Đào, ta đâu có nói sai, dù sao cô nam quả nữ sống chung một phòng, nếu ngày nào đó ta có năm mộng xuân mà bộc phát thủ tính, vậy ngươi ngăn lần vạn lần cũng đừng so đo với tiểu đệ ta nha!"

Bồ Đào ngăn ra, Quý Từ Thiện lại nói tiếp "Nói đến mới nói, ta cũng đã là một nam tử hán hai mươi tuổi rồi, ngươi không chịu gần gũi ta, ta lại không muốn đi tìm nữ tử khác, ngày nào đó ta cũng bộc phát thủ tính, Bồ Đào, Thiên Hoa Loạn Vũ của ngươi cũng đừng có đánh lên mặt ta a....." Dứt lời có ý liếc mắt ngắm nhìn chân của Bồ Đào.

"Các ngươi! Ác ôn!!"

"Hahaha!" Hồng Dạ vỗ tay "Cũng không biết là ai đã cất giấu Xuân Cung đồ như bảo bối à!"

Sắc mặt Bò Đào trắng bệch.

Quý Từ Thiện lại nói tiếp "Đúng vậy....."

Dứt lời cố ý nói lỏng áo, bày ra tư thế vô cùng mỉa mai hoặc quyến rũ, đặc biệt lộ ra bộ ngực trần xinh đẹp, nói "Cũng không biết là ai vừa thấy đến thân hình của ta liền ngẩn người ra à."

"Dừng xe!"

Sắc mặt Bò Đào đen ngòm, la hét bắt dừng xe ngựa lại, kích động chạy đến khe suối lấy nước.

Trong xe ngựa.....

"Aiz..... Nàng giận rồi?" Hồng Dạ lắc lắc Quý Từ Thiện, nói "Có phải chúng ta khi dễ nàng hơi quá tay hay không?"

"Đó rõ ràng là thẹn quá hóa giận thôi!"

Quý Từ Thiện quỳ dúi lên tiếng "Đêm đó nguoi cũng nghe lén hả? Yêu nghiệt? Hừ, Bò Đào thật đúng là đáng bị khi dễ a!"

"Ta cũng thấy vậy." Hồng Dạ tưởng tượng đến con mèo nhỏ liền tức giận.

Tốt xấu gì ít ra yêu nghiệt cũng cùng cấp bậc với tiên tử, coi hấn là con mèo nhỏ là sao?

Thừa dịp Bò Đào đi lấy nước, Quý Từ Thiện và Hồng Dạ vẫn yên tọa trong xe ngựa, hai cái đầu ghé vào nhau, thăm thăm thì thì, thỉnh thoảng lại quay ra ngấm ngấm thân ảnh của Bò Đào, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Đã nhiều ngày nay, Bò Đào bị hai người khi dễ đến nỗi mặt mày trở nên tiều tụy, bước đi tập tễnh. Ngay cả xa phu cũng ngậm ngùi không đành lòng nhìn, một tiểu cô nương tốt như vậy lại bị giáo chủ và hộ pháp của bốn giáo tra tấn đến mức này, lão không khỏi dùng sức thở dài.

Càng đến gần Giang Nam, khí hậu càng ẩm ướt.

Không khí trong xe ngựa càng nóng dần.

Thật ra hấn và Hồng Dạ đều là hải tử đảng hoàng tử tể.

Chẳng qua đêm đó nghe lén ngoài tường, toàn bộ dấm chua trong lòng như con hồng lữ vỡ dề.

Vì thế đêm trước khi xuất phát, Quý Từ Thiện tìm Hồng Dạ, quyết định liên thủ giáo huấn Bò Đào một phen.

Chẳng qua sờ soạng ăn đậu hủ mãi, giả cũng muốn biến thành thật.

Dọc trên đường đi, Quý Từ Thiện và Hồng Dạ quả nhiên không hề nhàm chán nữa, tựa hồ tìm được một món đồ chơi vô cùng thú vị - đó chính là chọc Bò Đào giận đến đỏ bừng cả mặt nhưng lại không hề dám phát tác.

Nhưng Quý Từ Thiện cũng không dỗi như tiểu hải tử Hồng Dạ, hấn cảm thấy nếu Bò Đào giận quá sẽ có hại cho thân thể của nàng, nên dần dần hấn không chọc nữa.

Nào ngờ có một hôm, Bò Đào nằm mơ tức giận hô lên "Không tước yêu nghiệt! Mau mau chịu chết đi!"

Lúc ấy Quý Từ Thiện và Hồng Dạ chưa ngủ, Hồng Dạ vừa tỉnh cười chọc hấn, lại nghe Bò Đào xoay mình, hàm hồ hô lên "Nguoi con mèo tiểu yêu tinh này! Đừng hòng thoát khỏi tay ta! Ta phải rút da nguoi..... hừ..... hừ.....Đứng lại!"

Trong mộng hăng hái la hét dữ quá nên trào cả nước dãi, Bò Đào theo bản năng quệt quệt chùi chùi lưng tung rồi tiếp tục ngủ say như chết.

Không ngờ sáng hôm sau khi tỉnh lại, hai tên tiểu tử bại hoại chọc nàng giận đến phát điên mấy ngày nay, giờ lại thành thành thật thật đi chuẩn bị bữa ăn sáng hết sức chu đáo, những ngày kế tiếp cũng thực là thiên y bách thuận đến cực điểm.

Bò Đào cũng không biết tại sao, nên lúc Hồng Dạ nịnh nọt đến gần xoa bóp vai cho Bò Đào, bị Bò Đào một cước đá văng ra, hấn ôm cái gối đầu, bộ dáng vô cùng ủy khuất hết mấy ngày.

Náo náo loạn loạn riết cũng đến được Giang Nam.

Bò Đào bắt hai người bọn họ phải nhuộm tóc, nhưng vì dung mạo ba người quá xuất chúng nên vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt mọi người xung quanh.

Cuối cùng cả đám phải tránh những con đường ở thành thị, chỉ kiếm lối đi vắng vẻ ra ngoại ô.

Đến phần mộ của Gia gia Quý Từ Thiện.

Theo địa chỉ tìm được trang viện của Vân lão hầu gia.

Vân lão hầu gia vừa thấy Quý Từ Thiên, vì lão đã già cả, nên mắt mờ tay run lòi kéo hẳn, khóc bù lu bù loa lên nói "Tiểu đệ a, tại sao ngươi lại nhẫn tâm bỏ ta mà đi trước như thế!"

"Hầu gia, là ta, Từ Thiên."

Quý Từ Thiên cố gắng giải thích với Vân lão hầu gia "Hầu gia, ta là tôn tôn kế thừa của ngươi mà, không phải là gia gia!"

"Nói bậy! Ngươi chính là tiểu đệ!"

Vân lão hầu gia lại nhào đến khóc lóc kể lể tiếp.

Hồng Dạ nhảy mắt, Quý Từ Thiên hiểu ý nói "Hầu gia, thôi được rồi, là ta, ta có đưa cho ngươi một quyển sách quan trọng, giờ ta có việc cần muốn lấy lại, ngươi có thể trả lại cho ta không?"

"A..... Ô ô..... Tiểu đệ a.....Di vật của ngươi, bốn vương đều giữ gìn kỹ lưỡng.....tất cả đều để trong thư phòng mà....."

Bồ Đào liếc Hồng Dạ một cái ra hiệu, Hồng Dạ tránh khỏi tầm mắt của bọn thị vệ, một mình lén vào trong thư phòng.

Một lát sau đi ra, buồn bã lắc lắc đầu.

Quý Từ Thiên vội vàng hỏi "Hầu gia, thật sự đều cất trong phòng sao? Thứ ta muốn tìm là một quyển sách....."

"A! A!? Ngươi nói quyển sách kia a?!"

Lão hầu gia lấy ra một chiếc khăn tay thêu rồng bay phượng múa kiêu cung đình chùi chùi nước mắt, nói "Không phải ngươi muốn nói đến quyển Ngân Thư có cái bìa màu bạc chứ? Ngươi bảo ta dùng để chùi sau khi đi mao xỉ mà? Sao khi không lại muốn nó....."

Ba người nghe vậy đều thất kinh hồn vía, sắc mặt Bồ Đào trắng bệch, sắc mặt Hồng Dạ đen sì, ánh mắt nhìn Quý Từ Thiên ám chỉ, nếu ngươi dám bắt ta đi mao xỉ tìm, ta sẽ chết cho ngươi xem!

Đột nhiên Vân lão hầu gia cười ha hả, mờ mờ mịt mịt nói "A a..... Ta quên, ta chưa bỏ xuống mao xỉ a..... Ta đã tặng nó cho người ta rồi....."

Thì ra lúc Quý gia gia qua đời, đúng lúc có người mộ danh đến bái phỏng, không ngờ khi đến thì lão gia gia mới vừa tắt thở bên phần mộ của người yêu của lão, người nọ bèn tiếc nuối hậu táng cho lão gia gia, chôn cùng một huyệt với người yêu của lão, hơn nữa còn truyền thư thông tin cho Vân lão hầu gia biết.

Lúc đó Vân lão hầu gia mới truyền thư thông tin cho Quý Từ Thiên biết, rồi vội vã hỏa tốc chạy đến đây, dựng một tòa trang viện kế bên thủ mộ cho vị đệ đệ yêu quý của lão.

Khi lão xử lý đồng di vật của Quý gia gia, lão ngó lơ muốn tặng người nọ một chút gì đó để bày tỏ lòng cảm kích.

Vì thế người nọ chọn lựa hết nửa ngày đã lấy đi quyển sách kia.

Hắn nói "Như vậy là đủ rồi."

Bởi vì Quý gia gia nói đó chỉ là một quyển Ngân Thư mà không nói là nó quan trọng cỡ nào, nên Vân lão hầu gia cũng không để ý, nghĩ thầm thay vì dùng để chùi sau khi đi mao xỉ, chi bằng tặng cho ân nhân.

Thế nên đã thống khoái đáp ứng.

Tất nhiên đây là mọi người suy ra sau khi Vân lão hầu gia ám ớ mơ hồ kể lại.

Sắc mặt Bồ Đào như tro tàn nghĩ thầm, tà tâm pháp bí tịch rơi vào mao xỉ còn tốt hơn là tặng cho người ta.

Thế là xong, tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh rơi vào tay người khác.

Đừng nói tánh mạng của sư phụ khó giữ, cho dù là ý mạnh đi cướp đoạt lại, cũng không tránh khỏi gây ra một trường bạo kiếp.

Nhưng may mắn là người nọ còn chưa đi khỏi.

Vẫn còn đang ở lại trang viện này.

Khi đám người Bồ Đào đến bái phỏng, vừa nhìn thấy người nọ.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bồ Đào nhất thời kêu lên đầy sợ hãi.

"Đàm Từ Uyên!?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Âm sát

Một thư sinh mặc y phục màu nguyệt bạch may bằng tơ lụa thượng đẳng, mái tóc đen huyền được búi cao cài trâm bạch ngọc càng tôn thêm vẻ quý phái, vương giả.

Lúc Quý Từ Thiên, Bồ Đào, Hồng Dạ đến, Đàm tiểu vương gia đang khom người chăm sóc một chậu hoa lan Tây Vực kiều sa.

Hắn nghe thanh âm phía sau lưng, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt trực tiếp lướt qua Bồ Đào, nhìn Hồng Dạ và Quý Từ Thiên phía sau.

Lập tức dung nhan tuấn mỹ hé miệng cười "A! Mỹ nhân đến kìa!"

Bồ Đào nhú mi, nếu không biết rõ người này là sói đội lông cừu, nàng còn tưởng...

Quý Từ Thiên gật đầu "Bái kiến Đàm tiểu vương gia, tại hạ là tôn tôn của Vân lão hầu gia - Quý Từ Thiên. Vị này là thư đồng Hồng Dạ, thị nữ Bồ Đào."

Thị nữ thư đồng.....

Bồ Đào và Hồng Dạ liếc hắn xem thường.

Đàm Từ Uyên buông cái gáo tưới nước màu vàng xuống, đứng dậy bước đến gần, thân hình hắn rất cao, cao hơn so với Quý Từ Thiên, Hồng Dạ ngửa đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt vô cùng mất hứng.

Đàm Từ Uyên ngẩng ngẩng Quý Từ Thiên, lại quét mắt ngẩng ngẩng Hồng Dạ, sau đó trực tiếp khóa ánh mắt trên người Bồ Đào, cười nói "Thì ra người là nha đầu thông phòng của Quý tiểu hầu gia, hèn chi dám to gan nhận tiền người khác bắt cóc công tử vương gia."

Quý Từ Thiên bắn ánh mắt giết người về phía Bồ Đào, Bồ Đào sờ sờ mũi, thầm nghĩ người này quả thật là thù dai quá.

Thu hồi ánh mắt lại, Quý Từ Thiên thực hài lòng với câu nói "nha đầu thông phòng" kia, khoái trá nói "Không biết tiểu Vương gia cùng nha đầu này của bản Hầu gia đã xảy ra vấn đề gì? Nếu có gì đặc tội....."

"Thôi đi."

Đàm Từ Uyên khoát tay khề cười nói "Tiểu hầu gia chắc có việc nên mới đến đây, vào đi, vào đi, mọi người mau vào phòng rồi hẵng nói."

Trong phòng bày trí đơn giản, bên cạnh song cửa sổ là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày ra một bộ tách ấm trà, một cây đàn cổ và một chiếc mộc đỉnh hương. Ngoài ra chỉ có một chiếc giường trải đệm màu vàng, sa màn bằng lụa mỏng buông hững hờ, dưới chân giường đặt vài bộ sách.

Quý Từ Thiên nhìn xung quanh đánh giá một lát rồi ngồi xuống, Đàm Từ Uyên còn tự tay bày tách trà ra cho mọi người, cười nói "Bổn vương đã sớm nghe nói đến dung mạo của Quý tiểu hầu gia đây kinh diễm vô cùng, khó mới có cơ hội gặp mặt như vậy, quả nhiên thiên hạ vô song, xem ra bổn vương hôm nay thật là may mắn!"

Quý Từ Thiên cười cười, Đàm Từ Uyên sai người châm trà, thân nhiên nói "Tiểu hầu gia có chuyện gì cứ nói, một bậc đại mỹ nhân như người, tại hạ nhất định hết lòng hỗ trợ!"

Hồng Dạ nhìn nhìn trời, Bồ Đào nhìn nhìn đất, Quý Từ Thiên có chút xấu hổ nói "Bản hầu gia muốn tìm một quyển sách, nghe nói Vân lão hầu gia đã đưa cho Vương gia, quyển sách này đối với tại hạ rất quan trọng, cho nên.....có thể cho ta xem qua một chút hay không?"

"À!" Đàm Từ Uyên chỉ vào cuối giường nói "Tất cả sách đều ở bên kia, người xem, tiểu hầu gia đột nhiên viếng thăm, bổn vương lại bận rộn nên cũng chưa kịp sắp xếp dọn dẹp lại."

Hồng Dạ không hiểu phép tắc lễ nghi, lập tức đứng lên tiến về phía đầu giường bắt đầu tìm tòi xem xét, Bồ Đào lo lắng liếc nhìn Đàm Từ Uyên, chỉ thấy

Đàm Từ Uyên mắt đầy ý cười ung dung tập trung uống trà.

Quý Từ Thiện đang muốn tìm cách khác để dò hỏi vì hấn đoán chừng trên đầu giường nhất định không có, Đàm Từ Uyên có lẽ chỉ vờ vịt trước mặt mọi người cho qua chuyện mà thôi.

Chợt nghe thấy Hồng Dạ hét lớn "Tìm được rồi!"

Bồ Đào cả kinh đứng dậy nhìn không chớp mắt vào một quyển sách mà Hồng Dạ moi ra được từ trong đồng sách trên giường, quyển sách có bìa màu đen văn hoa rồng rắn uốn lượn, trên bìa có hai chữ thật to nhũ bạc: "Ngân Thư".

"Gi? Quyển này à? Bốn vương cũng cảm thấy quyển sách này thật là thú vị nên đã giữ lại."

Quý Từ Thiện nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt Bồ Đào nghi hoặc, cảm thấy chuyện đâu có thể nào chỉ đơn giản như vậy?

Quả nhiên Đàm Từ Uyên vừa cười vừa nói "tiểu Hồng Dạ xác định là quyển sách này phải không?"

Hồng Dạ khẽ giật mình, nhìn nhìn lại quyển sách, gật gật đầu với Quý Từ Thiện, nói "Đúng là cuốn này. Chính xác!"

"Vậy thì tốt." Đàm Từ Uyên cười tươi như hoa.

Bồ Đào nghi hoặc, dựa theo tính tình của hấn, nhất định sẽ không bỏ qua chuyện lúc trước, hơn nữa.....theo lẽ thường, hấn hấn sẽ cố ý nói sách ở đâu giường, sau đó đợi cho Hồng Dạ tìm nửa ngày mà không phát hiện ra, lúc đó mới chủ động mở miệng ra điều kiện. Đáng này...

Thật sự..... cứ đơn giản như vậy mà trả sách lại cho bọn nàng hay sao?

Lại còn nói "Vậy thì tốt". Tốt cái gì a!

Bồ Đào càng nghĩ càng cảm thấy nghi hoặc, Đàm Từ Uyên đối diện với ánh mắt của Bồ Đào, mỉm cười nói "Thì ra tiểu cô nương này tên là Bồ Đào, quả nhiên là thanh tú linh hoạt, bốn vương nể mặt tiểu hầu gia nên không so đo chuyện lần trước. Thật ra nếu không phải trong nhà ta đã có sẵn một con cộp cái, ta thật cũng muốn đem người về dạy dỗ một phen."

Dứt lời nghiêm mặt nói với Quý Từ Thiện "Bốn vương chán ghét những quy cũ giả tạo của thế gian, cũng không muốn dài dòng nói lời vô nghĩa, quyển sách này vốn là di vật bảo bối của Quý Hầu gia. Tại hạ nguyên có việc cần hỗ trợ mới đến tìm lão Hầu gia, không ngờ khi đến thì lão Hầu gia đã qua đời. Nên bốn vương thật lo lắng, sợ tiểu Hầu gia tìm không thấy vật người muốn tìm. Nếu tiểu Hầu gia tìm được rồi thì thật tốt quá."

Bồ Đào nghe vậy nhất thời nhụt chí, người này quả thật không khách sáo như thế tục bình thường, có lẽ hấn cố tình ở lại nơi đây sắp xếp mưu tính mọi chuyện.

Quý Từ Thiện cũng không vòng vo "tiểu Vương gia có điều kiện gì.....cứ nói."

Đàm Từ Uyên buông chén trà xuống, mở cây quạt ra phe phẩy, tiêu sái cười trêu "tiểu hầu gia yên tâm, tại hạ không đoạn tụ, sẽ không đề ra việc gì khó xử đâu....."

Sắc mặt Quý Từ Thiện sầm lại, ý cười trong mắt Đàm Từ Uyên càng đậm "tiểu Hầu gia, trước khi chuyện thành công, tại hạ sẽ vẫn bảo quản quyển sách này, nếu muốn ý mạnh ra tay đoạt lấy.....bốn vương cũng có một chút công phu tự vệ, tuy không thể lấy một địch ba, nhưng nếu lúc này Đàm vương gia ta mà xảy ra chuyện ở Vân Hầu gia phủ, mọi việc cũng không hay lắm, có phải hay không?"

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bồ Đào nhìn không được tiếp lời "Sao ngài nói có vẻ nghiêm trọng như vậy? Bọn ta cũng là người biết giữ chữ tín, ngài nói cứ như là chúng ta nhất định sẽ không đồng ý?"

Tiểu hài tử Hồng Dạ bắt chước người lớn xen miệng vào nói "Đúng vậy! Đâu phải mấy chuyện như cầu linh đan tiên dược hay mưu sát thiên vương lão tử gì gì đó, có chuyện gì cứ việc nói ra đi!"

"Chuyện này....."

Đàm Từ Uyên nghe vậy đột nhiên sầm mặt xuống "Nếu thế thì quên đi vậy, thứ lỗi bốn vương không tiện. Mời!"

Thế là mọi người bị đuổi ra về mà không hiểu tại sao!

Bồ Đào tro mắt nhìn Đàm Từ Uyên lấy tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh nhét lung tung lại vào đồng sách trên giường.

Nghĩ quyển sách này là vật duy nhất có thể bảo toàn mạng sống của sư phụ.

Mắt nàng nhòa lệ.

Quý Từ Thiện vỗ về tay Bồ Đào an ủi, Hồng Dạ sờ sờ mũi, thật sự không biết mình đã nói cái gì sai.

"Đừng gấp, để ta đi tìm hấn lại."

Quý Từ Thiện nói vừa dứt lời, cũng không cần gõ cửa, trực tiếp bay qua cổng viện xông vào.

Hồng Dạ kéo Bò Đào đến chân tường ngồi xuống, Bò Đào hai mắt đỏ ngầu, Hồng Dạ lưỡng lự một lát rồi khăn trương ôm Bò Đào vào lòng dỗ dành.

Bả vai Bò Đào khẽ run run.

Hồng Dạ lẳng lặng ôm Bò Đào, chỉ biết mở miệng thở dài, lại nhìn nhìn bàn tay phải vô lực của bản thân mình, lẳng lặng ngẩn người ra.

Chỉ chốc lát sau, Quý Từ Thiện đẩy cửa bước ra từ bên trong viện.

Trầm mặc không nói tiếng nào kéo hai người đang ôm nhau thành một cục, nhét vào trong xe ngựa.

Cần nhân nói "Hồng Dạ, người đứng là miệng quạ đen."

"A?"

"Hấn bảo chúng ta đi ám sát hoàng đế."

"Cái gì!?"

Bò Đào và Hồng Dạ kinh hãi thất sắc.

Quý Từ Thiện lắc đầu nói "Đàm Từ Uyên thật là âm hiểm ngoan độc, nếu không phải hấn coi khinh ngôi vị hoàng đế, thiên hạ này đã sớm là đồ trong lòng bàn tay hấn từ lâu rồi. Đáng tiếc là hấn yêu sâu đậm một nữ nhân có dã tâm lớn, muốn dựa vào thể lực của hấn để soán ngôi vị hoàng hậu. Hiện giờ hấn đã ngầm bố trí tất cả mọi việc, chỉ cần hoàng đế giá băng thì thiên hạ này chính là của bọn họ."

Quý Từ Thiện sắc mặt âm trầm nói "Hấn đã âm thầm nắm giữ hơn phân nửa thể lực trong triều, hơn nữa cũng đã sớm sai người hạ độc dược có độc tính chậm phát vào điểm tâm hàng ngày của hoàng đế. Vân quý phi và tiểu thái tử chỉ là chuyện nhỏ. Hiện giờ Đàm Từ Uyên cũng không định gấp gấp ra tay, hấn vốn muốn đợi vài năm sau hoàng đế qua đời rồi mới soán ngôi..... Đáng tiếc nữ nhân kia của hấn dường như đợi không kịp, hấn đành phải ra hạ sách này, vì tình yêu với một người sắp tuyệt mạng mà bất chấp tính mạng của mình muốn đoạt ngôi cửu ngũ chí tôn."

"Muru sát thiên vương lão tử, việc này ta làm không nổi a!!!!!"

Hồng Dạ than thở.

Quý Từ Thiện thấy Bò Đào sốt ruột, thò tay vào ngực áo lấy quyền sách ra nói "Đây là nửa bản tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh, còn lại một nửa, phải lấy được thủ cấp của hoàng đế mới trao đổi được."

"Loại chuyện như vậy đâu có thể tùy tiện lấy ra làm điều kiện được?"

"Nắm bắt nhược điểm trí mạng của đối phương để làm điều kiện trao đổi thì giao dịch mới thú vị..... Đây là nguyên văn lời nói của hấn....."

"Không được."

Bò Đào lắc đầu, hai mắt đỏ ngầu. "Vô công sư phụ dù cao tới đâu, ta cũng không thể để hấn mạo hiểm đi đột nhập hoàng cung để xảy ra chuyện, vậy chỉ bằng cứ tiếp tục như bây giờ, tốt xấu gì cũng còn có thể sống thêm được vài năm nữa....."

"Thủy Nguyệt Phiêu Linh tuy thiên hạ vô địch cũng chỉ là một chọi một, một chọi mười, cùng lắm là một chọi trăm. Cho dù Thượng Quan Khâm có luyện thành Huyết Y Phiêu Linh và Tuyết Nguyệt Phiêu Linh, nếu đi ám sát hoàng đế, đó là một chọi ngàn, một chọi vạn. Vô công cao cường và bản lĩnh ám sát là hai việc hoàn toàn khác nhau."

Hồng Dạ lấy nửa bản Thủy Nguyệt Phiêu Linh giao cho Bò Đào "Cho nên mới nói, Bò Đào người đừng vội, Thượng Quan Khâm tuyệt đối không thể đi, đừng nói là có may mắn thoát khỏi hoàng cung hay không mà đó là chuyện chết chắc. Nói đi rồi cũng phải nói lại, Quý đại giáo chủ người cũng không có bản lĩnh này, nếu tay phải của ta không bị phế có lẽ còn có thể thử một lần, nhưng.....hiện giờ ta đã là một phế nhân....."

Quý Từ Thiện ngắt lời Hồng Dạ, không muốn hấn nói tiếp đề bầu không khí trầm trọng thêm "Từ từ nghỉ cũng sẽ có cách thôi!"

Không ngờ Hồng Dạ chớp chớp mắt làm ra vẻ thần bí, nói "Ta có cách nha."

"Cách gì?"

Bò Đào siết chặt quyền sách cứu mạng cho sư phụ, vội vàng hỏi.

Quý Từ Thiện cũng giật mình nhìn Hồng Dạ, Hồng Dạ neho lại con người như một con mèo nhỏ, cười nói "Ta làm không được, nhưng có một người có thể làm được, muốn lấy được nửa quyền sách còn lại, chỉ cần cầu người này đồng ý ra tay là được!"

"Là ai vậy?!"

Hồng Dạ mở ra cây quạt che khuất nửa bên mặt "Thiên vương lão tử cũng là người, giết người tất nhiên là công việc của sát thủ. Trên đời này nếu có người có khả năng đột nhập hoàng cung ám sát hoàng đế, nhất định chỉ có Tổng môn chủ của Thiên Sơn Tam môn – tiểu Tiêu."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bỏ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngân thư

"..... Nói cũng như không....."

Quý Từ Thiên lắc lắc đầu "Không phải tiểu Tiêu không biết võ công hay sao....."

Hồng Dạ ra vẻ thần bí cười cười "Ta chính là người từ nhỏ đến lớn ăn cùng mâm, ngủ cùng giường với hân. Võ công của hân, các người không biết.....nhưng ta biết rõ nhất..... Á..... Các người nhìn ta ánh mắt đó là có ý gì?"

"Ăn cùng mâm, ngủ cùng giường?"

Bỏ Đào sờ sờ cằm nghi ngờ, Hồng Dạ nghe vậy kinh sợ vội nói "Không phải! Ý của ta là..... Ta là do hân nuôi lớn lên! Ai da! Không phải ý kia! Hồi ta còn rất nhỏ có ngủ chung, đắp mền chung với hân..... chỉ vậy thôi..... lúc đó ta nhỏ, không biết hân đoạn tụ....."

"Không cần giải thích, càng nói càng bậy thêm....." Quý Từ Thiên sửa sang lại y phục, nghiêm mặt nói "Hồng Dạ, tin này của người coi như là đại ân với bọn ta trong lúc này."

"Á."

"Phải a, tuy có chút khó khăn nhưng vẫn còn hy vọng!"

Bỏ Đào kinh hi sờ sờ mái tóc nâu đỏ của Hồng Dạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Dạ đỏ lên, làm bầm lều bàu lằm bằm nói ".....Sao tự nhiên ta trở nên vĩ đại như vậy chứ....."

"Người nói gì?"

Đàm Từ Uyên mỉm cười phát tay đưa tiễn, mọi người qua đêm ở trang viện của Vân hầu gia rồi vội vàng lên xe ngựa vào sáng hôm sau.

Lần này lộ trình cũng không phải đi Thiên Sơn.

Chưa kể nơi tọa lạc của Thiên Sơn Tam Môn thần bí cỡ nào, cái chính là Thiên Sơn ở phía bắc Tây Vực, mà mọi người hiện giờ đang ở phía Tây của Tây Vực.

Cho dù cắt ngắn lộ trình cỡ nào thì cũng ít nhất hơn mười ngày mới đến được.

Trên đường đi thu thập được không ít lời đồn đãi cho rằng đã có người đứng ra giành được quyền tổ chức Bình Khí Phò Bài Danh tại Mặc Trúc thành, trong đó quan trọng nhất là tin tức từ bờ câu của Vực Tuyết đưa tới.

"Bình Khí Phò Bài Danh, ngày một tháng chín, Mặc Trúc thành, không rõ người đứng ra tổ chức thuộc môn phái nào, Thiên Sơn Tam Môn nhất định đến tham dự."

Như vậy càng tốt, chỉ cần đến Mặc Trúc thành vào cuối tháng là có thể gặp tiểu Tiêu.

Miền được mấy tháng hành trình gian khổ đi lên phía bắc Tây Vực, có khi đến nơi còn bị hụt không gặp được tiểu Tiêu.

Vì thế ba người lại bắt đầu kiếp sống nhàm chán trên xe ngựa, hơn nửa tháng rong ruổi trên xe ngựa rốt cuộc chỉ lấy được nửa bản tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh về tới Mặc Trúc thành.

Đêm thứ nhất ở lại tổng đàn Ma giáo.

Sau khi ba người xuống xe, không mở miệng nói một lời nào, mỗi người trực tiếp vùi đầu vào giường của mình ngủ một ngày một đêm.

Ngày hôm sau, sau khi đắn đo suy nghĩ, Bồ Đào quyết định rời đi.

Lý do rất đơn giản, nàng nhớ bảo bảo.

Lúc ấy Quý Từ Thiên, Hồng Dạ và hai vị hộ pháp đại mỹ nhân đang ăn cháo bữa sáng.

Bồ Đào bung chén cháo lên rồi nói, ta phải tạm thời rời khỏi nơi đây.

Hồng Dạ sắc ngưng cháo trong miệng tại đương trường, Vực Tuyết kéo tinh nhân của mình rời đi trước.

Quý Từ Thiên chỉ nhử mi nói "Người chuyên môn chọn lúc ăn cơm để nói ba cái việc này."

Buổi tối nàng thu thập hành lý ổn thỏa.

Quyết định ngủ một giấc rồi mai lên đường.

Thu thập hành lý đã xong bèn ngồi bên cửa sổ ngắm trăng.

Sáng đó Quý Từ Thiên chỉ nói một câu là biết rồi, sau đó cũng không nói gì nữa cả, Bồ Đào biết, hẳn nhất định sẽ đến tìm nàng vào buổi tối, vì thế nàng ăn mặc chỉnh tề, ngồi chờ sẵn.

Thật ra nàng không chỉ nhớ đến bảo bảo.

Nàng còn muốn lập tức đem nửa quyển Thủy Nguyệt Phiêu Linh giao cho sư phụ.

Trăng sáng mây tỏ.

Bồ Đào chà chà hai tay, cảm thấy móng cũng sắp tê dại đi.

"Sao giờ còn chưa đến nữa?"

Bồ Đào than thở.

"Đến đây, đến đây."

Một thân ảnh màu hồng chợt lóe lên, là tiểu Hồng Dạ phi thân từ nóc nhà xuống. "Bồ Đào ngoan, đang chờ ta phải không?"

"Không phải chờ người."

Bồ Đào nói một cách trầm định tiết thiết.

"Người!"

Hồng Dạ nhất thời sụ mặt xuống "Vô lương tâm!"

Bồ Đào đứng dậy.

Hồng Dạ chớp chớp mắt, hỏi "Sao vậy?"

"Ngồi lâu quá ê mộng."

"Vậy sao?!"

Hồng Dạ hưng phấn, ngón trở nhúc nhích "Ta xoa xoa giúp người nha?!"

"Không cần!!" Bồ Đào theo bản năng che mộng lại hét lớn với Hồng Dạ, Hồng Dạ bị dọa đến sợ run "Từ Thiên nói người hung dữ hơn xưa, thật là đúng mà....."

Trầm mặc một lát, sau đó Hồng Dạ đột nhiên đi tới, vẫn gan lì lấy cây quạt xoa xoa mộng Bồ Đào.

Cười nói "Đỡ hơn nhiều phải không!"

Bồ Đào liếc hần xem thường.

Hồng Dạ cười hi hi ha ha một hồi, sau đó đột nhiên nghiêm mặt nói "Bồ Đào, khi nào thì người trở lại?"

"Sẽ gặp lại tại Bình Khí Phở Bài Danh."

Hồng Dạ đột nhiên mở cây quạt ra nói "Ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi xem ta là cái gì?"

Bồ Đào xoay người, có chút giật mình.

Hồng Dạ trước mắt đã sớm không còn là một tiểu hài tử nhỏ bé ngây thơ như trước kia nữa.

Hiện giờ thân hình hắn cao lớn hơn cả nàng, hoa văn hồng hồng nơi khóe mắt cũng nhạt hơn, đôi đồng tử màu hổ phách và mái tóc màu nâu đỏ càng đậm hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm ngày xưa nay cũng đã có phong thái của một nam tử.

Hồng Dạ đến gần vài bước, hai người mặt đối mặt, Bồ Đào mới phát giác, Hồng Dạ thật sự không còn là một tiểu hài tử nữa.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy, đột nhiên Bồ Đào cảm thấy khó thở một cách khó hiểu, nàng lật đật lui về phía sau vài bước.

"Đừng nói với ta là con mèo nhỏ lông vàng Ba Tư - Tây Vực à nha."

Bồ Đào mặt không chút thay đổi nói.

"Vây thì là con mèo lớn."

"Ngươi!!!"

Hồng Dạ đậm chân khép cây quạt lại, điệu bộ giương ngang múa vuốt nói "Ngươi chờ đó cho ta! Dám chê ta là tiểu yêu! Chờ ta được mười lăm tuổi trưởng thành rồi! Sẽ mê chết ngươi đi!"

"Ngươi nghe ta nói....."

"Không nghe! Từ Thiên nói, nếu nghe ngươi nói, sẽ không còn cơ hội nữa! Ta không nghe ngươi nói! Ngươi nói cái gì ta cũng sẽ không nghe! Chỉ cần ngươi nghe ta nói là được rồi! Chờ ta lớn lên! Ngươi phải chờ ta lớn lên! Ta đi đây! Ta về phòng gặm thêm chân gà! Nghe nói ăn chân gà nhiều thì cái kia dài hơn....."

Cứ như vậy Hồng Dạ liền phi thân bay lên nóc nhà, chạy được vài bước, Bồ Đào mới phục hồi tinh thần lại, đột nhiên Hồng Dạ dừng lại, quay đầu nhử mi dạn "Trên đường đi phải cẩn thận."

"..... Ừ!"

Sau khi Hồng Dạ biến mất một lúc lâu, Bồ Đào vẫn còn ngẩn người nhìn theo trên nóc nhà.

Trong lòng không ngừng lặp lại câu nói trước khi hắn rời khỏi.

"Từ Thiên nói, nếu nghe ngươi nói, sẽ không còn cơ hội nữa!!!"

Từ Thiên, thì ra tâm tư của ngươi là như vậy.....

Biết hể ta mở miệng ra là sẽ cự tuyệt ngươi, cho nên không nghe.....sao.....

Sao phải khổ như vậy.....

Nếu ngày xưa Quý gia gia đừng ôm tiểu cô nương ta đến phòng của ngươi, giành tiết y của ngươi, gõ lên đầu của ngươi.

Ngươi và ta, có phải.....đã trở thành hai người xa lạ rồi hay không?

Còn Hồng Dạ.

Còn bàn tay đã bị phé bỏ của hắn.

Không biết Bồ Đào ta có tài đức gì mà.....tuy những lời này quả thật có chút ngốc nghếch, nhưng thật sự..... ta thật sự muốn biết.....

..... Là cái gì, đã khiến cho vận mệnh của ta và các ngươi gắn bó với nhau, dây dưa không rõ, muốn dứt cũng không thể dứt ra được!

"Lúc này ta thấy Hồng Dạ giận dữ gặm chân gà, không phải là ngươi đã chọc hắn gì chứ?"

Quý Từ Thiên nhẹ nhàng tiến đến sau lưng Bồ Đào đang ngồi ngẩn người ra, thấy không bị phát hiện, liền nổi lòng chọc ghẹo, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai của Bồ Đào.

"A!!!"

Bồ Đào hoảng sợ, theo bản năng xoay người lại thối ra một quyền!

Quý Từ Thiện ngăn lại, kinh dị nói "Là ta!"

Bồ Đào xấu hổ, lập tức thu tay lại, Quý Từ Thiện còn chưa hết kinh hồn, nói "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị người hủy dung rồi."

Bồ Đào định thần lại, mũi người được một mùi ngọt lịm, không khỏi có chút sồn ọc.

"Ta đang chờ người đó!"

Bồ Đào nói.

"Chờ ta làm gì?" Quý Từ Thiện tròn mắt nhìn trời.

Bồ Đào lại ngồi xuống bên cửa sổ, buồn bực nói "Vậy người tới đây làm gì?"

Quý Từ Thiện ngồi xuống theo, cũng không trả lời, chỉ hỏi một câu.

"Ta hỏi người, ta ở trong lòng người là cái gì?"

"Hai người bọn người toa rạp nhau từ trước phải không?"

Bồ Đào giận "Cùng nhau khi dễ ta lúc còn trong xe ngựa, ăn ý quá mà!"

"Chát!!!"

Quý Từ Thiện vỗ xuống đùi một cái thật mạnh, nhú mi nói. "Không có, ta chỉ hỏi vậy thôi, hơn nữa, ta cũng không muốn nghe người trả lời."

"Còn nhớ rõ chuyện hồi đó không?"

Đột nhiên Bồ Đào nói.

"Nhớ chứ sao không, bộ dáng hung tợn của người lúc trộm trang phục của ta, thật là khó quên."

Quý Từ Thiện cười mỉ mỉ khi nhớ về chuyện cũ, Bồ Đào nao nao trong lòng "Sao người không nhớ cái hay cái đẹp của ta?"

Quý Từ Thiện nhìn nhìn Bồ Đào, vẻ mặt như đang rất thống khổ.

Còn chưa mở miệng trả lời, lại "chát!!!" một tiếng nữa, vỗ lên cánh tay của mình.

Bồ Đào trừng mắt liếc hần hẩ một cái, Quý Từ Thiện vội vàng cười nói "Người muốn nghe lời nói dối hay là nói thật?"

"Nói dối....."

"Người thật sự rất đẹp, rất ôn nhu, rất thùy mị." Quý Từ Thiện ra vẻ chân thành tha thiết nói.

"..... Người đây là báo thù giùm Hồng Dạ có phải không?"

Quý Từ Thiện còn thật thà gật đầu.

Đột nhiên hỏi "Người không phát hiện đêm nay ta có gì khác lạ sao?"

"Người....." Bồ Đào mới vừa há mồm, Quý Từ Thiện lại một bàn tay vung lên, lần này trực tiếp vỗ cái chát lên cái trán của mình.

Bồ Đào cực kỳ bất đắc dĩ nói thẳng "Rốt cuộc người bị gì vậy? Tại sao đêm nay người bị muỗi đeo dứ vậy!?"

"A a a a a a a....."

Quý Từ Thiện như phát điên đứng bật dậy hươu hươu hai tay đuổi mấy con muỗi đang ong ong bay chung quanh người.

Cả giận nói "Có người nói ta gần đây càng ngày càng giống người cha yêu nghiệt kia của ta! Còn nói là người ghê tởm nam nhân yêu nghiệt, sớm hay muộn gì cũng sẽ bỏ của chạy lấy người, nên kêu ta xúc nước hoa u lan của Tây Vực lên người, nói là để gia tăng hương vị nam nhân! Người coi, dọc theo đường đi ta bị muỗi bu quá sức a!"

Bồ Đào phì cười "Chắc là muỗi cái....."

Quý Từ Thiện lập tức ai oán liếc Bồ Đào, Bồ Đào nhất thời sửa miệng lại "Cũng có thể là muỗi đực....."

"Ngươi, cái miệng đáng giận này!"

Quý Từ Thiên hai tay bẹo mặt Bồ Đào, bẹo đến khi biến dạng mới thôi.

"Ngươi, cái mặt xấu xa này."

Bồ Đào xoay tay lại bẹo mặt Quý Từ Thiên, bẹo đến khi biến dạng mới ngừng.

Hai người bẹo bẹo nhéo nhéo một hồi, sau đó đồng thời buông tay, tự ôm mặt mình xoa xoa bóp bóp.

"Khi nào thì trở về....."

"Bình Khí Phở Bài Danh....."

"Ừ....." Quý Từ Thiên xoa xoa hai má "Vây xa nhau cũng phải hơn mười ngày, dù sao Thuận Ảnh Giáo cũng không xa, có rảnh ta sẽ đến thăm ngươi, tiện thể cũng đề Thượng Quan Khâm ném thử mùi vị nghe lên bên vách tường xem sao....."

"Từ Thiên....."

"Rồi, đây là lễ vật ta tặng cho hai đứa con, ngươi cầm đi!"

Quý Từ Thiên đem ra một cặp ngọc bội sáng bóng, Bồ Đào nhìn nhìn, cẩn thận cất lấy, cái chính "Là long phượng thai."

"Cũng vậy thôi, dù sao Thượng Quan Khâm cũng nhất định sẽ nuôi dưỡng chúng như khuê nữ mà không cho ra khỏi cửa phòng."

Bồ Đào nhất thời không nói gì cả!

Quý Từ Thiên cười cười, mị hoặc quyến rũ, ngọt ngào như hương thơm phát ra từ thân thể hắn, Bồ Đào không khỏi tâm thần hoảng hốt nói "Ngươi đúng là yêu nghiệt mà, thật đó, cười lên cứ như hồ ly tinh vậy!"

"Vây ta không cười nữa." Quý Từ Thiên sầm mặt lại, xoay người bước đi, đột nhiên dừng lại, quay đầu dặn "Mai không tiễn, con đường mòn nhỏ ở phía bắc trên núi này không có sâu, nhưng có thể có nhện, đừng nói là ta không nhắc nhở ngươi, ngươi.....đi đường phải cẩn thận đó....."

Ngọc bội là chất ngọc tuyệt phẩm

Đáng tiếc là lập tức bị Thượng Quan Khâm tịch thu.

Lý do là, hai bảo bảo bắt đầu mọc răng, thấy cái gì cũng bỏ vào miệng cắn.

Cuối cùng Bồ Đào cũng chứng kiến được uy lực của bảo bảo.

Hai bảo bảo này thật là đã lâu không gặp nương của chúng!

Hai đứa thi nhau nắm ngón tay của Bồ Đào bỏ vào miệng cắn.

Loại cảm giác này thật kỳ dị vô cùng, không thể nào hình dung nổi.

"Lúc ngươi hạ sinh chúng là đêm trăng tròn, mà ta hề đến trăng tròn sẽ không còn giống hình người nữa, nên từ khi bảo bảo sinh ra cho đến nay, ta cũng đều không thể ở bên cạnh ngươi. Ngay cả đầy tháng cho con cũng không thể tổ chức ăn mừng được."

"Không sao."

Bồ Đào vừa bước vào trang viện Thuận Ảnh Giáo liền nhào vào lòng Thượng Quan Khâm đang đứng đón sẵn trước cửa.

"Nhớ ngươi muốn chết."

"Chỉ cần thương thể của ngươi lành lại, về sau mỗi đêm trăng tròn, ta đều cùng ngươi uống rượu mừng đầy tháng bảo bảo!"

"Ngươi còn chưa được mười tám tuổi, không được uống rượu."

"Xi!"

Bồ Đào bĩu bĩu môi, đem quyển sách bảo bối giấu trong ngực áo giao cho Thượng Quan Khâm.

Rồi đem mọi chuyện xảy ra trên đường đi kể lại cho hắn nghe.

Thượng Quan Khâm sờ sờ tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh, chỉ lẳng lặng nghe mà không nói gì.

Cuối cùng gật gật đầu nói "Vậy đi tham gia cũng tốt, ta có cách khiến tiểu Tiêu ra mặt."

Bồ Đào tức thì lên tiếng hỏi. "Ý ngươi là muốn đưa Huyết Y Phiêu Linh cho tiểu Tiêu sao?"

"Tuy hần đã có Tuyết Nguyệt Phiêu Linh, nhưng ta khẳng định hần vẫn còn dòm ngó đến bí tịch này, không sao, cho hần cũng được, cùng lắm hần luyện xong rồi cũng giống như ta thôi." Thượng Quan Khâm thân nhiên nói, hiển nhiên một năm nay, kể từ ngày hần bị Huyết Y Phiêu Linh ăn mòn huyết khí, đã khiến cho hần thay đổi thật nhiều, xem mạng người như cỏ rác.

Bồ Đào lo lắng vuốt ve bàn tay nhỏ bé của Mặc Lâm, lại bị Mặc Tuyết nắm lấy bỏ vào miệng.

"Cũng không phải là không tốt."

Chỉ cần có thể cứu được mạng của sư phụ, cái gì cũng được cả.

"Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán, chỉ có thể đợi đến lúc tham gia Binh Khí Phổ Bài Danh mới có thể biết việc gì phát sinh. Nói đến mới nói....."

Thượng Quan Khâm sờ sờ tựa sách được nhũ bạc, đột nhiên cười cười nhìn Bồ Đào nói "Tựa sách này thật hay!"

"Khá lắm!"

Đúng là ngân thư!

Ngân thư!

Ngân thư a!

Đọc đi đọc lại!

Ngân thư!

Không hiểu ai mà thần kinh như vậy, rõ ràng là tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh mà lại đặt tựa là ngân thư. Lúc Bồ Đào mới nghe, còn tưởng rằng Văn lão hầu già già rồi nên mắt mờ không nhớ rõ, không ngờ gặp Đàm Tử Uyên mới biết quyển sách này quả thật tựa là "Ngân thư"!

Thượng Quan Khâm cười cười không nói, một lúc sau mới nghiêm túc hỏi "Bồ Đào, biết người đứng ra tổ chức Binh Khí Phổ Bài Danh lần này là ai không?"

"Không biết, Ma giáo còn không tra ra được, người này thực thần bí a!"

Thượng Quan Khâm gật gật đầu, ra vẻ như không có gì quan trọng nói "Ta tra được, là Thượng Quan Thanh Khuê."

"Ồ....."

Bồ Đào cúi đầu nựng tiểu bảo, đột nhiên ngẩng đầu, cả kinh nói "Ngươi nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hồng nhãn

"Nói đến mới nói, trước đây ngươi đã từng bị trọng thương, thiếu chút nữa.....mất mạng."

Thượng Quan Khâm như không nhìn thấy sự kinh ngạc của Bồ Đào, chống cằm thân nhiên nói.

"Ta?" Bồ Đào hoảng hốt nói "Chuyện trước kia.....ta không nhớ rõ."

"Ừ, nhưng ta lại nhớ rất rõ." Thượng Quan Khâm như có chút đăm chiêu cười cười "Lúc ấy tiểu Bồ Đào đặc biệt mê luyện Thượng Quan Thanh Khuê. Vừa nhìn thấy hần, cặp mắt không thể dời đi được, mỗi lần đến Nguyệt yển còn khẩn trương đến run rẩy, thấy hần chiếu cố cho Tuyết nhi, ánh mắt của ngươi thật sự là rất đáng thương. Mỗi lần thấy ngươi như vậy, ta không thể kềm chế được, chỉ biết gấp thức ăn cho ngươi, hy vọng ngươi có thể chú ý

đến ta....."

"Không có chuyện như vậy." Bò Đào vội vàng nói "Ngươi nói cứ như đó là mối tình đầu của ta vậy?"

"Thì đó chính thật là rung động đầu đời của ngươi mà." Thượng Quan Khâm mỉm cười nói.

"Không phải, không phải!" Bò Đào thật thà thêm một câu "Ta thật không nhớ rõ."

"Ừ" Thượng Quan Khâm nựng nịu hài tử, Bò Đào ngẩng nhìn không khỏi thờ dài "Trước đây ngươi cũng nựng ta như vậy sao?"

"Ừ. Lúc ngươi được ôm đến bên ta, ngươi im lặng khác thường, đôi mắt mở thật to, cái miệng nhỏ xiu, răng còn chưa mọc đủ. Ngươi nín ngón ta của ta bỏ vào miệng mút, lúc đó ta còn chưa quen, ngươi cười nhều nước miếng tùm lum lên người ta, năm đó ta mới mười tuổi, sợ đến mức mấy tháng sau cũng chỉ dám đứng xa xa nhìn ngươi trong nôi....."

Bò Đào nhăn mặt lại "Phải, phải, ta chính là vừa sinh ra nước miếng nhều nhão, ba tuổi còn đái dầm."

Thượng Quan Khâm nhăn mày lại.

Một hồi lâu sau mới nói tiếp "Có một lần ngươi tiểu lên người của ta.....lúc ấy trong nháy mắt ta đã ném ngươi qua một bên, may mắn Khô bà bà đã bắt được ngươi, nếu không chắc ngươi đã rơi xuống đất rồi."

"Sao? Còn có việc này à?"

"Ừ" Thượng Quan Khâm thành thật nói "Nhưng lúc ấy ta chỉ lo trở về tắm rửa thay quần áo, khi trấn tĩnh tâm thần lại mới ý thức được khi ném ngươi ra đã vô tình sử dụng nội lực, sau đó chạy đi xem ngươi, thấy phía sau đầu của ngươi bị sưng một cục, cứ oa oa khóc thét. Ai.....có lẽ lúc đó ngươi bị ta ném u đầu mà sinh ra khờ khạo."

"Dám nói ta khờ!?"

Bò Đào giận dữ, liếm liếm khóe môi, cười dài nói. "Ta phải cần cho đến khi đầy người ngươi dính nước miếng mới thôi!"

Thượng Quan Khâm vẫn thản nhiên cười, ôm nửa bản Thủy Nguyệt Phiêu Linh vào lòng.

"Nếu ta có thể sống lâu hơn, sẽ mãi mãi ở bên ngươi cả đời này."

Nói xong hôn một cái lên trán Bò Đào, nhìn nhìn hai bảo bối phì nộn, cười nói "Được sống.....thật là tốt....."

Đây là lần đầu tiên Thượng Quan Khâm mang Bò Đào đến đại sảnh ở tổng đàn của Thuần Ảnh Giáo.

Đáng tiếc không nhìn thấy cảnh tượng hàng ngàn người quỳ xuống bái chào như trong tưởng tượng của Bò Đào, chỉ được thấy Tứ đại hộ pháp của Thuần Ảnh Giáo.

Điều khiến Bò Đào tức giận là trong Tứ đại hộ pháp này, hết ba người đều là nữ!

Tuy ai nấy đều lớn tuổi, điềm đạm, võ công cao cường

Nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút mất hứng trong lòng.

Thượng Quan Khâm mỉm cười kéo nàng qua giới thiệu "Đây là thê tử của ta."

Nam tử duy nhất còn lại trong Tứ đại hộ pháp là một lão nhân, trên mặt hắc có ba thanh đao vẫn còn ghim chặt, tất cả mọi người đều gọi hắn là Tuyệt Hồn Đoạt Mệnh Đao – Đao lão, vị trí đứng đầu trong Tứ đại hộ pháp.

Tiếp theo là Phong Duyệt ba mươi tuổi, Phù Dung ba mươi mốt tuổi, Đỗ nương ba mươi lăm tuổi.

Phong Duyệt và Phù Dung đều đã kết hôn, trọng phu đều là giáo chúng đảm nhận chức vụ quân sự trong giáo.

Phong Duyệt sử kiếm, Phù Dung sử đao.

Đỗ nương sử tiên, che mặt bằng một tấm sa lụa màu đen, nghe nói là để tưởng niệm vong phu.

Ngoại trừ Đao lão, ba vị hộ pháp này đều là do Thượng Quan Khâm đã chọn ra sau khi lên làm giáo chủ.

Năm đó vì để khuếch trương thế lực của Thuần Ảnh Giáo.

Thượng Quan Khâm đã chiêu nạp không ít người có thân phận hỗn tạp trong võ lâm, bất luận là người Trung Nguyên hay là Tây Vực, là đại địch của võ

lâm, hoặc là những cao thủ không mấy nổi danh.

Ví dụ như Đỗ nương, hàng ngày đều mang mạng che mặt để tế điệu vong phu, nhưng nghe nói vong phu của bà ta là do bà ta chính tay tra tấn cho đến chết.

Không biết Thượng Quan Khâm đã dùng cách gì mà ai nấy trong Tứ đại hộ pháp đều vô cùng trung thành đối với hắn. Thế lực của Thuần Ảnh Giáo dưới sự phù trợ của bốn người này càng ngày càng lớn mạnh.

Nhưng cái Bò Đào quan tâm chính là nửa bản tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh còn lại.

Và... Thượng Quan Khâm ngàn lần vạn lần không được xảy ravấn đề với người khác.

Thật ra, Bò Đào thấy Phù Dung kia thực không vừa mắt tí nào, cặp mắt hồ ly tinh thiên kiều bá mị, nàng cũng không thích Phong Duyệt, nghe nói chính là nàng ta đã thay tá lót cho hai bảo bảo của nàng, đáng giận!

Không thể tha thứ!!

Lần đầu tiên Bò Đào phát hiện mình như vậy mà cũng có thể ăn dấm chua.

Đáng giận nhất là, Phù Dung có cặp mắt hồ ly mị hoặc kia lại còn cư nhiên che miệng cười nói "Sắc mặt giáo chủ phu nhân không tốt lắm, có phải là bị ăn dấm chua hay không?"

Bò Đào lập tức nổi giận.

Thượng Quan Khâm ngừng lật trang sách trên tay, ngẩng đầu thân nhiên nói "Phù Dung, trong Tứ đại hộ pháp chỉ có ngươi là người bản cung sủng ái nhất."

Bò Đào lại nghe hiểu được, ý Thượng Quan Khâm muốn nói, ngươi quá phóng túng đi.

Quả nhiên Phù Dung nghiêm mặt lại, không hề cười đùa nữa.

Bầu không khí ở đây thực có chút kỳ dị.

Tuy Bò Đào tận lực hòa đồng vào mọi người xung quanh, Thượng Quan Khâm lăng lăng điểm điểm như cũ, lão nhân trong Tứ đại hộ pháp ai uống rượu thì cứ uống rượu, ai cười hi ha thì cứ cười hi ha, nhưng không biết vì sao, Bò Đào vẫn có cảm giác xa lạ.

Đúng.

Đó là một loại cảm giác xa lạ.

Vĩnh viễn cũng không thể giống như cảm giác ở cùng một chỗ, bàn tán, cười đùa, tranh cãi với Thượng Quan Phi, Lưu Thủy, Liễu Như.

Dù cố tiếp cận gần gũi như thế nào, cảm giác cũng chỉ là như với người xa lạ mà thôi.

Bò Đào cố gắng an phận đợi một ngày nữa trôi qua trong khi mọi người chuẩn bị hành lý để khởi hành, nhưng tới đến lại không nhận được nói với Thượng Quan Khâm.

"Ta cảm thấy, ở với bọn họ, thực.....không quen....."

"Ừ. Ta biết."

Thượng Quan Khâm vừa mới tắm rửa, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nói "Thật ra ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng cũng may, bên cạnh còn một người quen thuộc."

"Hả? Ai vậy?"

Thượng Quan Khâm ngần ra, sau đó dờ khóc dờ cười nói. "Hải tử ngọc nghêch, là người chứ ai."

Bò Đào nghe vậy chấn động, lập tức nhảy dựng lên, ôm chầm lấy sư phụ ép đến đầu giường, cọt xát nũng nịu "Sư phụ, đến đây đi thôi..... Đã lâu rồi không làm chuyện đó....."

Thượng Quan Khâm hiển nhiên vô cùng thống khoái mà đáp ứng, hơn nữa lại còn rất tí mị, rất ôn nhu, không làm Bò Đào đau, cũng không tự làm bản thân mình đau.

Ngày hôm sau Bò Đào mặt mày hồng hào, tâm tình thỏa mãn bước lên xe ngựa. Rong ruổi suốt một ngày một đêm, rốt cuộc cũng tới Mặc Trúc thành.

Thời gian vẫn còn nhiều.

Thượng Quan Khâm bế bảo bảo xuống

Mang theo Bò Đào xúng xính trong bộ xiêm áo nữ tử đi dạo phố khắp nơi cả ngày.

Cao hứng mua vô số váy áo hoa lệ chói mắt cho Bò Đào.

Được một nam tử dung mạo tựa tiên tử chịu chuộc sủng ái đi dạo khắp nơi, khiến nữ tử trong thành ai nấy đều hâm mộ không ngớt.

Chỉ một hành động nho nhỏ như vậy, Thượng Quan Khâm đã vô tình thỏa mãn tâm lý nữ nhi ái mộ hư vinh của Bò Đào.

Lúc trở về, trên tay nàng cầm gói lớn gói nhỏ, xiêm y trang sức hoa văn đủ màu đủ kiểu nhìn hoa cả mắt, Phù Dung nhìn thấy liền lay lay Phong Duyệt kể bên, hai người chụm đầu lại thì thảo bàn tán to nhỏ.

Bò Đào làm như lơ đãng vênh tai lên, mơ hồ nghe Phù Dung nói, sau cuộc tỷ võ lần này trở về, nếu tướng công của nàng mà không mua sắm cho nàng ta vài bộ xiêm y mới hoặc là dịu dàng nhỏ nhẹ như Giáo chủ, nàng ta nhất định sẽ bỏ rơi hắn!

Phong Duyệt nghe xong, lại còn thực nghiêm túc gật gật đầu, sau đó nhỏ giọng nói "Ta muốn thêm son phấn, nếu dám không mua cho ta, ta sẽ liền học theo Đỗ nương, ngược đãi hắn đến chết!"

Dứt lời liếc mắt nhìn Đỗ nương, nhưng Đỗ nương tựa hồ như không có nghe thấy, chỉ say sưa ngắm nhìn hai bảo bảo trong nôi, ánh mắt ôn nhu hâm mộ.

Thượng Quan Khâm còn đang mải mê quây quần chiến đấu với đồng xiêm y mới mua cho Bò Đào, cố gắng chọn ra bộ thích hợp nhất để nàng mặc tối nay.

Bò Đào ngồi một bên, tâm lý ái mộ hư vinh của tiểu nữ nhân lại một lần nữa được thỏa mãn thật nhiều.

Rồi lại nhìn nhìn bảo bảo mà bắt đầu phát rầu, sờ sờ mặt mày của mình, ngắm nghĩ coi có nên thoa son đánh phấn một chút.

"Bộ này!" Thượng Quan Khâm rút ra một bộ xiêm y "Người mặc bộ này đi!"

"Ừ." Tiếp lấy rồi cẩn thận mặc vào, Bò Đào do dự hỏi "Sur phụ, ta có nên thoa son đánh phấn hay không?"

Thượng Quan Khâm "Hả?" một tiếng, rồi cúi đầu cắn ngón tay, nâng mặt Bò Đào lên, đem máu trên ngón tay tô lên môi Bò Đào, mỉm cười nói "Không cần đánh phấn, người chỉ cần tô chút son môi là đẹp rồi."

Trong nháy mắt Bò Đào như quên cả thở, toàn thân không khỏi run rẩy nói "Sur phụ, đôi mắt của người...."

"Làm sao?"

Thượng Quan Khâm nghiêng đầu hỏi, Bò Đào thấy hai tròng mắt của Thượng Quan Khâm không biết từ khi nào đã trở nên đỏ rực, lác lác dầu, hôm nay còn chưa đến ngày rằm trăng tròn, tại sao đôi mắt của sur phụ lại đột nhiên đỏ lên như thế.

Không khỏi nghi ngờ hỏi "Người có luyện nửa bản Thủy Nguyệt Phiêu Linh đó chưa?"

"Tất nhiên là có!" Thượng Quan Khâm gật đầu, Bò Đào rút cuộc không thể nhẫn nại nữa, cầm lấy chiếc gương nhỏ đưa đến trước mắt Thượng Quan Khâm "Người tự mình xem đi!"

Thượng Quan Khâm ngăn người ra.

Một lát sau lên tiếng hỏi "Tại sao lại như vậy?"

Bò Đào dọn dẹp hết xiêm y đi, trong lòng vô cùng lo lắng ưu phiền.

Bởi vì lần trước làm tổn thương đến Bò Đào.

Nên đêm nay Thượng Quan Khâm đòi chia phòng ra ngủ, nhưng Bò Đào chết sống gì cũng không chịu.

Cuối cùng đem hai bảo bảo giao cho Phù Dung chiếu cố, hai người mặc nguyên đồ ngủ chung, nhưng Thượng Quan Khâm vẫn làm bộ như vô ý mà nằm cách xa Bò Đào một chút.

Nhưng đêm nay cũng không có chuyện gì phát sinh, ngày hôm sau đôi mắt Thượng Quan Khâm vẫn đỏ rực như cũ.

Bò Đào mơ hồ cảm thấy đây không phải là chuyện tốt.

Bởi vì đôi mắt đỏ rực là dấu hiệu Thượng Quan Khâm càng bị nặng hơn.

Nhưng sáng sớm hôm sau nàng vẫn phái Phù Dung đi giành chỗ.

Bồ Đào cảm thấy một ngày hôm đó trời qua thực thuận lợi.

Buổi tối nàng nghịch nghịch tóc của Thượng Quan Khâm nói, sư phụ, ngươi đã nằm trong danh sách Thập đại cao thủ, lúc này không cần ra tay nữa, như vậy sẽ không cần dùng đến Huyết Y Phiêu Linh. Ta không biết công phu này trong một năm nay đã hút đi bao nhiêu huyết khí của ngươi, nhưng nếu có thể thì đừng sử dụng nữa.

Thượng Quan Khâm nói "Một năm nay ngươi chỉ đứng dưới đài xem, lần này có muốn tự mình tham gia cuộc tỷ võ hay không?"

"Muốn!"

"Vậy lần này ta ngồi dưới đài xem ngươi tỷ võ!"

Sáng sớm hôm sau, Thượng Quan Khâm mang theo Bồ Đào đến luận võ đài.

Phù Dung chiếm được hai chỗ ngồi.

Thuần Ảnh Giáo tốt xấu gì cũng là một trong Tam đại Tà giáo, bài bố sắp xếp cũng như Ma giáo. Đạo lão tuân lệnh phải ở lại trong phòng uống rượu, Thượng Quan Khâm chỉ dẫn theo ba nữ hộ pháp và thê tử của mình đến.

Khí thế tất nhiên là rất hoành tráng.

Bên ngoài đã có rất nhiều người tụ tập.

Nhiều người nhận ra Thượng Quan Khâm, nhưng lại không biết hắn là Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo.

Thượng Quan Khâm mặt mày tươi rói như gió mùa xuân, một tay ôm bảo bảo, một tay dắt theo thê tử đường đường chính chính đến tham gia trận đấu.

Thật sự thu hút không ít ánh mắt của mọi người chung quanh.

Nhiều người chỉ chỉ chỏ chỏ bàn tán, nghe nói khi Thượng Quan gia xảy ra chuyện, Thượng Quan Khâm mất tích.

Còn có người nói hắn đỡ một đao cho đồ đệ của mình, còn tưởng rằng đã chết, không ngờ Thượng Quan Khâm còn sống, mà lại còn thành hôn nữa.

Sau đó chuyện đề tài nói đến Thượng Quan Kinh Hồng biết Thủy Nguyệt Phiêu Linh, như vậy kẻ làm sư phụ nhất định cũng phải biết tin tức gì đó.

Đang lúc náo nhiệt, chợt thấy Thượng Quan Khâm ung dung tự nhiên ngồi xuống vị trí của Thuần Ảnh Giáo.

Toàn hội trường trong nháy mắt đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Đào Hoa

Thượng Quan Khâm vừa rồi đã thay Bồ Đào báo danh.

Cũng không quan tâm đến lời bàn ra tán vào của mọi người xung quanh, vừa ngồi xuống hắn liền kéo tay Bồ Đào nói "Thật là, lần tổ chức nào cũng thay đổi lại giới hạn độ tuổi tham gia, ngươi mới mười bảy tuổi đã có thể tham gia, trong khi đó ta phải đợi đến hai mươi ba tuổi mới có tư cách tham gia trận đấu."

Rồi sau đó lại buồn buồn thêm một câu "Thật không công bằng nha."

"Sư phụ....." Bồ Đào tiếp lấy Mặc Lâm, tiểu bảo ngủ say đến nỗi nước miếng chảy tùm lum, Bồ Đào nhú mi chùi chùi, tiểu bảo nhanh chóng chụp lấy ngón tay của nàng bỏ vào miệng "Ngươi không thấy tất cả mọi người ở đây đều đang nhìn chúng ta hay sao?"

"Ta - sư phụ ngươi - tốt xấu gì cũng là giang hồ đệ lục mỹ nhân, tuy ta không cần Tuyết Nguyệt Phiêu Linh để trú nhan, nhưng mà đôi khi bị người khác chú ý cũng là một cách hưởng thụ cuộc sống." Dứt lời một tay ôm Mặc Tuyết, tay kia thì xòe ra cây quạt trắng thường ngày phe phẩy, tiêu sái phiêu diêu như năm xưa.

"Không phải ta có ý này." Bồ Đào xấu hổ, cũng may Thượng Quan Khâm đã nhuộm tóc, nhưng cặp mắt đỏ rực kia của hắn đã khiến cho mọi người xung quanh vô cùng chú ý.

"Ta biết bọn họ nhìn cái gì."

Thượng Quan Khâm đóng cửa bảo bảo, lại phe phẩy cây quạt, dây cột tóc màu trắng khẽ phấp phới "Bọn họ là đang ngắm nhìn ta, mỹ thiếu niên năm nào mà giờ đã có thể từ là người, lại còn có bảo bảo nữa, bọn họ nhất định là rất thất vọng."

"Không phải, không phải."

"Vậy chứ nhìn cái gì! Mấy chục năm trước nghe nói có người vì thế từ qua đời nên đã ẵm đứa con trai duy nhất mới sinh ra của mình đến tham gia trận đấu, không ngờ giữa cuộc đấu, hải tử kia oa oa khóc lớn, người nọ tuy không có phản ứng gì, nhưng mà đối thủ của hắn chịu không nổi phải cúi đầu nhận thua. Hiện giờ, ta bắt quả chỉ ôm bảo bảo trong lòng, mà bảo bảo cũng đâu có khóc tí nào."

"A? Còn có chuyện như vậy à? Kết quả ra sao?"

Bồ Đào nghe đến đây hứng chí tò mò hỏi.

"Kết quả? Ài, người đó đại diện cho Thượng Quan gia đã toàn thắng, nghe nói người đó chính là phụ thân đã sớm qua đời của ta, còn hải tử oa oa khóc kia chính là ta."

Bồ Đào cúi đầu nhìn nhìn Mặc Lâm, rồi lại nhìn nhìn Thượng Quan Khâm, ngây ngốc một hồi.

Phù Dung đứng sau lưng cười nói "Giáo chủ thật sự là anh vũ bất phàm! Ngay khi còn là trẻ con mà đã dũng mãnh như vậy!"

Bồ Đào phì cười.

Thượng Quan Khâm mỉm cười quay đầu lại, ôn nhu nói "Phù Dung, bản cung nhớ rõ hiện nay ngươi cũng đã được ba mươi mốt tuổi rồi."

"A." Phù Dung nghĩ nghĩ, không hiểu rõ cho nên nói "Bọn họ đều nói ta thoa son lên nhìn chỉ giống như mỹ nhân hai mươi tuổi."

"Ừ." Thượng Quan Khâm gật đầu, lại chỉ vào người đang lẳng lặng đứng kế bên nói "Phù Dung, xem người ta kia, Phong Duyệt chỉ mới ba mươi mà thâm trầm hơn người nhiều."

Phù Dung nghe vậy, sắc mặt lập tức phấn khích hẳn lên.

Bồ Đào không khỏi nhớ tới vài năm trước, Thượng Quan Khâm tựa hồ cũng nói y chang như vậy, Lưu Thủy, Liễu Như thực nữ hơn so với người.

Lúc ấy Lưu Thủy lập tức nổi giận lôi đình.

Sư phụ đúng là sư phụ, dù người sau lưng đã đổi thành Phù Dung, Phong Duyệt, nhưng người bên cạnh nàng, vĩnh viễn vẫn là sư phụ không hề thay đổi chút nào.

"Người không thay đổi nha."

Bồ Đào cúi đầu nựng nựng Mặc Lâm, đột nhiên cảm thấy ánh mắt khác thường của những người xung quanh chẳng là cái gì cả.

"Ta vốn chưa bao giờ thay đổi mà." Thượng Quan Khâm mỉm cười "Nhưng có lúc không thể không tự xưng bản cung đối với người khác, cảm thấy mình.....thực là....."

"Biến thái." Bồ Đào hảo tâm nhắc nhở.

Thượng Quan Khâm nhất thời sầm mặt lại, nhú mi nói "Đừng bẹo má tiểu bảo nữa, hắn sắp khóc lên rồi."

Vừa mới nói xong, tiểu bảo đột nhiên mở mắt, chớp chớp vài cái rồi oa oa khóc lớn lên.

Tình hình nhất thời hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều dài cổ ra ngóng qua bên này nhìn.

Phù Dung và Phong Duyệt không ngừng thay nhau dỗ dành hải tử, Đỗ nương vội mang hành lý ra lục tìm bình sữa, Bồ Đào luống cuống tay chân, Thượng Quan Khâm lại mặt mày đầy vẻ hưởng thụ ngồi một bên xem náo nhiệt.

Còn cúi đầu nói với Mặc Tuyết đang say ngủ "Người xem, nương của người vụng về chọc ca ca người khóc lên rồi kìa, Tuyết nhi ngoan, Tuyết nhi sẽ không khóc ha?"

Bồ Đào dễ dàng dỗ Mặc Lâm nín khóc ngay, nghe vậy không khỏi giận dữ, bàn tay vói sang, luồn qua cánh tay Thượng Quan Khâm bẹo má Mặc Tuyết, tiểu Mặc Tuyết vốn đang say ngủ lập tức khóc òa lên.

Vì thế tình hình lại đổi thành Thượng Quan Khâm đen mặt dỗ dành Mặc Tuyết, còn Bồ Đào thì dương dương đắc ý. Ba nữ nhân đứng phía sau còn chưa

từng gặp qua bộ dáng Thượng Quan Khâm bị người khác chinh, tất cả đều ráng nín cười.

Đáng tiếc Bồ Đào mới mừng rỡ được một lát, tiểu Mặc Lâm mới vừa ngủ nghe được tiếng khóc của Mặc Tuyết, lại lập tức khóc lớn lên.

Thế là cả võ trường vốn tĩnh lặng liền âm ào vang lên tiếng khóc nháo nhào của hai hài tử.

Bồ Đào còn nghe thấy ai đó phía sau lên tiếng nói "Ngươi nghe kìa, đứa nhỏ này khóc thật lớn, tương lai nhất định là võ lâm chí tôn đó nha."

Một người khác lại nói "Gi, gi, đây là tiếng khóc của cả hai đứa hợp lại, không vang lớn mới là lạ!"

Bồ Đào đang dở khóc dở cười, thì vị trí người chủ trì tổ chức cuộc tỷ võ phía đối diện trên lôi đài đã có người ngồi xuống.

Người thứ nhất xuất hiện chính là Thượng Quan Thanh Khuê.

Cảm giác đầu tiên của Bồ Đào đó là, gia chủ vẫn thực anh tuấn như ngày xưa nha.

Ngẫm nghĩ lại chuyện trước kia, nếu Thượng Quan Khâm không nhắc lại, chính bản thân nàng cũng đã quên.

Người thứ hai cùng đi ra chính là Thượng Quan Tuyết.

Sau đó là Thượng Quan Phi, Thượng Quan Liễu Như, Mộ Dung Hoa và Thượng Quan Lư Thủy, Lư Thủy hiện nay lại đang mang thai bụng to đùng, tự đáy lòng Bồ Đào thật vui mừng, mà cũng thật kích động, dù sao đây mới là người thân của nàng.

Nhưng lại nghĩ đến lập trường của sư phụ và bản thân mình, không khỏi hy vọng những người này đừng nhận ra mình.

Thượng Quan Tuyết dường như đã khóc rất nhiều, hai mắt đều sưng đỏ.

Nhưng người khiến tất cả mọi người chú ý đến chính là Thượng Quan Thanh Khuê.

"Phó gia chủ!? Bồ Đào!?"

Người đầu tiên bật kêu lên, quả nhiên là Thượng Quan Lư Thủy tính tình nóng nảy bộp chộp.

Bồ Đào nhất thời cúi đầu, giả làm đã điều không nghe thấy gì.

Thượng Quan Khâm ôm bảo bảo mỉm cười gật đầu, ra vẻ cực kỳ khách khí, Lư Thủy đang muốn tiến đến chào hỏi, nhưng bị Mộ Dung Hoa giữ chặt, ngăn đầu chỉ chỉ, ý kêu Lư Thủy để ý một chút, chỗ Thượng Quan Khâm đang ngồi, chính là vị trí giáo chủ của Thuận Ảnh Giáo.

Quả nhiên Lư Thủy ngây dại ra, Thượng Quan Tuyết bẽ bẽ mấy ngón tay, mở miệng muốn nói rồi lại thôi.

Thượng Quan Thanh Khuê rút cuộc thu hồi ánh mắt lại, lẳng lặng ngồi xuống.

Tất cả mọi người đi theo cũng đều ngồi xuống.

Bầu không khí ngưng ngừng dị thường, áp lực căng thẳng đến nỗi bảo bảo cũng không dám khóc.

Vậy mà còn phải tiếp tục chịu đựng thêm mấy canh giờ nữa.

Bồ Đào hận không thể khiến cuộc đấu này lập tức chấm dứt ngay.

Lúc này, tiếng Thượng Quan Khâm lại vang vọng vào tai.

"Ta không nhẫn tâm xuống tay đối với bọn họ, nên đặc biệt bảo Thiên Sơn Tam Môn lưu lại cho bọn họ con đường sống."

Bồ Đào kinh dị quay đầu lại, thấy Thượng Quan Khâm hí đôi mắt đỏ rực lại, vẻ mặt rất là quỷ dị.

"Sư phụ." Bồ Đào lo lắng nói.

"Hả?" Thượng Quan Khâm trong nháy mắt hồi phục lại như thường, giống như vẻ mặt vừa rồi của hắn là do Bồ Đào gặp ảo giác.

"Sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ."

"Hả, hả, hả, hả?" Thượng Quan Khâm rất kiên nhẫn trả lời.

"Á....."

Bồ Đào đột nhiên không biết mình đang muốn nói với hắn cái gì.

Đào mắt nhìn nhìn, rất nhiều người đều đang nhìn nàng – thê tử của giáo chủ Thuận Ảnh Giáo.

Á..... Hôm nay nàng ăn mặc rất hoa lệ, chắc là không làm sư phụ mắt mặt chứ.

Bồ Đào tâm thần không yên.

Chợt nghe một loạt âm thanh hít không khí thật mạnh.

Bồ Đào nghĩ thầm, sao cảnh tượng này thấy quen quen, quả nhiên một mùi thơm ngát truyền đến.

Vừa ngẩng đầu lên, mái tóc Không Tước Linh đã cúi xuống.

Hèn chi mọi người hít không khí, không phải Quý Tử Phong mà chính là Quý Tử Thiên đã đến đây.

Quý Tử Thiên này lại ngang nhiên đi tới, cúi đầu nhìn bảo bảo trong lòng Bồ Đào.

"Ngọc bội của ta đâu?" Hắn hỏi Bồ Đào.

Quý Tử Thiên tìm đông tìm tây một hồi, Thượng Quan Khâm ngồi bên cạnh cười nói "Bản cung tịch thu rồi, bảo bảo thấy cái gì cũng bỏ vào miệng ăn, rất nguy hiểm."

Ánh mắt Quý Tử Thiên dừng lại trên mặt Thượng Quan Khâm, tựa hồ là đang tìm chỗ thích hợp để đánh.

Trong lòng còn nhớ đến ước định của hắn với Bồ Đào, thầm nghĩ "Thượng Quan Khâm quả nhiên tuấn tú, xem ra chút nữa nhất định phải đánh lên mặt hắn mới được. A a, đây là cảm giác khi gặp tình địch sao?! Thật muốn đánh nhau một trận! Nhưng có Bồ Đào ở đây nên không thể khiêu chiến hắn, thật sự là buồn bực, hay là tối nay đi đánh lên hắn vậy? Thừa dịp hắn ngủ say để cho Hồng Dạ đập lên mặt hắn mấy phát, a, cũng không được, Bồ Đào nhất định sẽ ngủ bên cạnh hắn! A a a a a! Vừa nghĩ đến đây thật tức giận mà!!!!!!!"

Trong lòng rối loạn, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười mê muội chết người, nói "Bản cung quyết định liên minh với Thuận Ảnh Giáo, tín thư đã soạn xong, đêm nay sẽ đưa đến."

"Thế thì thật tốt quá." Thượng Quan Khâm mỉm cười trả lời.

Quý Tử Thiên đặc biệt phát mái tóc Không tước ra sau một cách yêu nghiệt, xoay người về lại chỗ ngồi.

Bồ Đào dõi mắt nhìn theo bóng dáng hắn, rất nhanh tìm thấy một thân ảnh đỏ rực đang tựa vào ghế, oai phong phe phẩy cây quạt – con mèo vàng Ba Tư Tây Vực.

Hồng Dạ bất giác ánh mắt của Bồ Đào, lập tức mở cặp mắt mị hoặc thật to chớp chớp nhìn nàng chăm chăm, làm Bồ Đào sợ tới mức giật cả mình.

Thượng Quan Khâm thấy thanh thế to lớn của Ma giáo, ngấm nghĩ rồi nói "Y hệt như năm xưa!"

"Ừ."

Bồ Đào nghĩ thầm trong bụng, không biết mọi người có tưởng lầm Quý Tử Thiên là Quý Tử Phong hay không.

Thượng Quan Khâm lại nói "Ta cũng không hiểu, bọn họ dùng cách gì mà chiếm chỗ ngồi được như thế chứ?"

"Gi? Vì vậy mà ngươi buồn bực sao?"

"Dù sao ta có trái đào còn bọn hắn không có, ta buồn bực làm chi!" Thượng Quan Khâm quơ quơ Mặc Tuyết trong tay, cười đến ngông cuồng.

Bồ Đào như mơ hồ nghe được thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Quý Tử Thiên và thanh âm mài móng vuốt của Hồng Dạ.

Lúc này bầu không khí khẩn trương trên võ đài đã bắt đầu.

Phù Dung đưa lên danh sách những người tham đấu, trên đài đã bắt đầu cuộc tỷ võ.

Bồ Đào nhớ đến Mộ Dung Thân Phi, bài danh đệ thập nhất năm xưa, bỗng nhiên trong lòng run lên, ánh mắt không tự giác chuyển lại chỗ ngồi của hắn, nhưng phát hiện không có bóng dáng người nào của Thiên Sơn Tam môn.

Trời, chắc hắn không đến đây đó chứ!?

Ngày đầu tiên đã không thấy hắn xuất hiện, có lẽ hắn sẽ không đến.....

Nghĩ đến Thiên Sơn Tam môn là khách mời đặc biệt, mà chủ trì tổ chức cuộc đấu lần này lại là Thượng Quan gia, về điểm này, Bồ Đào đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Không phải là vô duyên vô cớ mời bọn họ.....đó chứ.....

Hy vọng không xảy ra chuyện gì.....

Đang nghĩ thì nhận ra trên đài đã thay đổi mấy lần người tử võ, bọn họ đều là những thanh niên mới nổi tiếng trong võ lâm gần đây.

Sau lưng, ba vị hộ pháp đều vừa bàn tán vừa cắn hạt dưa, hai bảo bảo khóc nhiều quá đâm mệt đang say ngủ.

Thượng Quan Khâm ngồi bên cạnh, vẻ mặt bình thản xem trận đấu, vừa ôm bảo bảo vừa bốc bỏ đào ướp lạnh trên chiếc đĩa cạnh bên ăn.

Bồ Đào không nói gì.

Tất cả mọi người đều bị cuộc tử võ trên đài cuốn hút, các hòa thượng vừa nhấp trà vừa bàn tán, âm thanh xung quanh náo nhiệt ồn ào, chột trên đài vang lên tiếng báo danh hai đối thủ kế tiếp.

"Hiệu Lâm Phong của Võ Đang đấu với Đào Hoa Tiên của Thuần Ảnh Giáo."

Thượng Quan Khâm lay lay Bồ Đào "Đến phiên ngươi kia!"

"Cái gì?"

Bồ Đào có chút mơ màng.

"Ta đã báo danh giùm ngươi, Đào Hoa Tiên chính là ngươi."

"Ngươi!!!!!!"

Thượng Quan Khâm cười nhìn thoáng qua Quý Tử Thiển, ủy khuất nói "Không lẽ ta sai rồi sao? Nhưng không thể dùng tên Thượng Quan Kinh Hồng để báo danh."

Bồ Đào dõi theo ánh mắt của Thượng Quan Khâm, thấy Hồng Dạ đang ôm bả vai của Quý Tử Thiển cười nắc nẻ đến lắc lư.

Không khỏi giận dữ "Ngươi có ý tứ gì nha!!!"

"Không có gì." Thượng Quan Khâm quay mặt đi, Bồ Đào nhất thời hoảng hốt, sợ hấn giận, không ngờ đến gần mới thấy, Thượng Quan Khâm lại đang lên cười đến rung bần bật cả thân hình!

"Đào Hoa Tiên!"

Trên đài lại xướng danh một lần nữa.

Bồ Đào tức giận đến đỏ cả mặt, đem bảo bảo đặt trên ghế, rút thanh nhuyễn kiếm ra, hung hăng dậm chân trừng mắt Thượng Quan Khâm rồi bay lên lôi đài.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nhận sai

Bồ Đào quả nhiên trút giận lên người tên đệ tử vô tội của phái Võ Đang.

Chỉ hai ba lần nhô lên hạ xuống, chát...chát...nàng đã giải quyết tên đệ tử kia một cách thông khoái.

Chẳng qua vì không muốn mọi người nhìn ra chiêu thức Thượng Quan Bích Huyết kiếm của nàng, mà là Thuần Ảnh Đào Hoa kiếm Thượng Quan Khâm đã báo danh, Bồ Đào không thể không đem Thượng Quan kiếm pháp của mình kết hợp với chiêu thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh mà sử dụng, kết quả là biến thành một bộ kiếm pháp không có chiêu thức nào rõ rệt, không nhìn ra gốc gác, kiếm chiêu múa lên thật khó coi, nhưng vì dung hợp với Thủy Nguyệt Phiêu Linh nên uy lực không gì sánh bằng, tên tiểu đệ tử của phái Võ Đang kia sao có thể địch lại.

Nhẹ nhàng phi thân lên tung ra một cước, Bồ Đào tận lực bảo trì hình tượng thực nữ vì thể diện của sư phụ.

Đáng tiếc nội lực không khổng chế được, ra tay quá nặng, tên đệ tử kia trực tiếp ngã xuống đài, may mắn được đồng môn sư huynh đệ của hắn tiếp

được.

Bồ Đào đứng trên đài, thu kiếm lại, cúi đầu xuống, ra về thực nữ.

Hồng Dạ lay lay Quý Tử Thiên, hất hất đầu về phía Bồ Đào, nhẹ giọng hỏi "Sao phải giả bộ ra về thực nữ như thế?"

Quý Tử Thiên ho khan rồi trả lời "Không tốt sao? Cũng chỉ dám dương oai điệu võ với bọn ta mà thôi."

"Không tốt." Hồng Dạ quệt miệng "Ta cảm thấy hình như Thượng Quan Khâm có khí khái hơn bọn ta, Bồ Đào sợ hấn nhưng không sợ ta."

"Đừng nói nữa, càng nói ta càng muốn đánh hấn."

Người chủ trì cuộc tỷ võ trên đài thông báo "Kết quả Đào Hoa kiếm của Thuần Ảnh Giáo Đào Hoa Tiên thắng!....."

Khi Bồ Đào nghe tới chữ Đào Hoa Kiếm của Thuần Ảnh giáo, khóe miệng nàng run rẩy một cách mất tự nhiên, xuống đài rồi mà còn bị tên tiểu đệ từ của phái Võ Đang trừng mắt liếc mấy lần.

"Thuần Ảnh Đào Hoa Kiếm, cái tên thật dễ nghe làm sao a....."

Hồng Dạ gật gù tán thưởng. "Vây mà hấn cũng nghĩ ra được!"

"Hử?"

Quý Tử Thiên bắt chéo hai chân, tư thế vô cùng tuyệt đẹp "Xem ra Thượng Quan Khâm dường như có ý để bọn ta thấy, vậy cũng tốt, ta còn sợ không biết phải bắt đầu làm sao nữa."

Trên đài lại bắt đầu luận võ. Tâm tình Bồ Đào thực khó chịu.

Thượng Quan Khâm còn cố tình châm thêm dầu "Ừm, lâm trận phát huy bản lĩnh cũng không tồi, thực nhìn không ra chiêu thức, Bồ Đào rất có khiếu học công phu Tuyệt Nguyệt Phiêu Linh nha."

Bồ Đào nhất thời bùng nổ.

Không thèm đợi cuộc đấu chấm dứt, cũng không quan tâm ánh mắt của mọi người, bỏ lại Thượng Quan Khâm và bảo bối, một mình nàng bỏ chạy về khách điểm.

Đương nhiên khi trở về, chuyện đầu tiên phải làm tất nhiên là đi giành mao xỉ.

Lúc Thuần Ảnh Giáo đến, vì không phải người đông thể mạnh, nên cũng không giành được khách điểm nào tốt hơn, vẫn phải dùng chung mao xỉ công cộng.

Bồ Đào tưởng mình về lúc này là sớm rồi, ai ngờ đến khách điểm mới phát hiện đã có một đội ngũ người sớm sắp hàng thật dài trước mao xỉ.

Còn đang nghĩ trong bụng, không biết lúc này có khi nào gặp phải Quý Tử Phong như xưa hay không, bất ngờ thấy cửa mao xỉ mở ra.

Một thiếu niên trắng trẻo mỹ mạo trong bộ trang phục màu lam bước ra.

Cả đám người đang xếp hàng, tựa hồ không ngờ tự nhiên lại nhảy ra một người mỹ mạo như vậy, ai nấy hai mắt sáng rỡ, sau đó ngấm ngầm rồi dời ánh mắt chuyển đến trên người Bồ Đào, nheo mắt lại như có thâm ý gì đó, sau đó quay đầu đi.

Tuy không nói lời nào, nhưng toàn bộ tâm trí của Bồ Đào đều đặt trên mình vị thiếu niên kia.

Bởi vì ánh mắt của hấn rất kỳ quái, chòng chọc nhìn soi mói Bồ Đào.

Cho nên con tức buổi chiều cũng rất nhanh bị nàng quên bống.

Nhưng lúc rời khỏi mao xỉ, nàng còn nghe sau lưng có người bàn tán.

Ai đó nói "Người kia chính là Đào Hoa Tiên gì đó phải không, đúng là một đại mỹ nhân nha, lão tử cách lời đài xa quá, hồi chiều cũng chưa nhìn rõ lắm, chỉ thấy võ công rất kỳ quái, ấy vậy mà là thê tử của Thượng Quan Khâm sao?!"

"Thì ra Thượng Quan Khâm là Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo, rốt cuộc tại sao lại như vậy a? Thượng Quan Thanh Khuê chạy về nhà mẹ đẻ của thê tử đã qua đời hồng tránh khỏi một kiếp tai họa, vất vả nghĩ cách khôi phục lại uy vọng của Thượng Quan gia, sao tự nhiên lại nhảy ra một Thượng Quan Khâm mất tích này a."

"Còn nữa, Thượng Quan Kinh Hồng bị cầm điệu năm xưa, hấn có Thủy Nguyệt Phiêu Linh, nhưng sao hôm nay người của Ma giáo chẳng nhắc nhở gì đến chuyện này cả vậy."

Mọi người tiếp tục tranh cãi "Đúng hen, Đào Hoa Tiên kia trông thật giống Thượng Quan Kinh Hồng, năm đó Thượng Quan Khâm không tiếc sinh mạng mà đỡ một đao cho hắn, lúc đó ta đã cảm thấy giữa bọn họ có chuyện gì đó ám muội rồi nha!"

"Không sai! Chỉ là sự đồ thôi, nếu là lão nương, đồ đệ lão nương mà gặp chuyện thì lão nương cũng mặc kệ! Bọn họ nhất định là có gì đó không bình thường nha!"

"Đúng vậy! Không phải Thượng Quan Khâm chỉ thích thiếu niên mỹ mạo thôi sao? Giờ ngang nhiên cưới thê tử, nhất định là bởi vì thê tử hắn có dung mạo giống y như đồ đệ của hắn rồi."

Nội dung bàn luận càng ngày càng quá đáng, Bò Đào dờ khóc dờ cười, thật sự nghe hết nổi.

Nhưng Bò Đào chợt vỡ lẽ.

Cũng đều là người cả mà thôi.

Ai lại không thích tò mò nhiều chuyện.

Không chỉ thích tán nhảm trong lúc ăn cơm, mà còn có thể vì chuyện Thượng Quan Khâm rút cuộc là thích đồ đệ của hắn hơn hay là thích thê tử của hắn hơn, tranh cãi âm ỉ trong lúc xếp hàng đi mao xí.

Chỉ tiếc khi mọi người bắt đầu hăng hái bùng bùng thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm nóng bỏng, Bò Đào đã phải quay trở lại phòng của mình.

Đẩy cửa bước vào thấy hai bảo bảo đang say ngủ.

Tà lốt cũng đã được Phong Duyệt thay.

Sữa đã được Đỗ nương cho bảo bảo bú đầy đủ.

Nói được Phù Dung sửa soạn đâu vào đó.

Ngẩng lại bộ dáng tức giận vừa rồi của mình, Bò Đào có chút xấu hổ.

Nhìn đến Thượng Quan Khâm đang ngơ ngác ngồi bên cửa sổ, cảm nửa bản tâm pháp Thủy Nguyệt Phiêu Linh trong lòng mà ngẩn người ra.

Bò Đào nhớ lại hồi xưa, trưởng lão Lưu Thủy có đề cập đến nguyên tắc làm nũng, nàng bắt chước theo hỏi.

"Sư phụ....có lạnh hay không?"

Thượng Quan Khâm quay đầu lại, giờ tay ra trực tiếp kéo Bò Đào vào trong lòng.

Bò Đào vô cùng cao hứng, nguyên tắc làm nũng này quả nhiên là hữu hiệu nha!

"Không lạnh."

Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của Bò Đào "Bò Đào, hồi chiều này giận sao?"

"Không có."

"Thật hả?"

"Thật không giận mà."

"Nhưng vẫn có chút ầm ức phải không?!"

"Ừm....."

"Tỷ võ có vui không?"

"Có chút."

"Cao hứng là được rồi....."

Thượng Quan Khâm ôn nhu vuốt tóc Bò Đào.

Do dự một hồi mới nói "Đôi mắt của ta có thể vĩnh viễn sẽ không trở lại như cũ được, ta đã nghĩ rồi, Bò Đào có nhiều người theo đuổi như vậy, ta cảm thấy rất hạnh diện, đào hoa cũng là chuyện tốt, nếu vài năm sau ta không còn có thể ở bên cạnh người, sẽ vẫn có người khác chiếu cố cho người, bảo bảo..... cũng có cha....."

"Người nói gì vậy?!"

Bồ Đào đẩy mạnh Thượng Quan Khâm ra, khiếp sợ hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta đã đi gặp hần, tiểu Tiêu."

Thượng Quan Khâm gục đầu xuống "Hần không đồng ý."

"Cái gì?"

"Sau trận tỷ võ ngày hôm nay, ta đã gặp tiểu Tiêu, đã thương lượng với hần, ta cho hần Huyết Y Phiếu Linh, chỉ cần hần hỗ trợ là được rồi, coi như là một cuộc giao dịch."

Bồ Đào khẩn trương nhìn Thượng Quan Khâm "Tại sao hần cự tuyệt?"

Thượng Quan Khâm nhìn vào mắt Bồ Đào, do dự không nói, Bồ Đào nóng vội, không khỏi la to "Sur phụ! Nói mau!! Người là phụ thân của bảo bảo! Tại sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy!?"

"Hần muốn gặp người."

Đôi mắt Thượng Quan Khâm lạc thần nói "Hần nói, nếu gặp mặt người, có lẽ hần sẽ đổi ý. Nhưng mà, ta có dự cảm, hần sẽ bất lợi đối với người, ta thực sợ, ta nghĩ, cho dù bất cứ giá nào, ta cũng không để người bị tổn thương....."

Không chờ hần nói hết lời, Bồ Đào đột nhiên ra tay điểm huyết đạo của Thượng Quan Khâm, nhẹ nhàng hôn lên môi của Thượng Quan Khâm, tức giận nói. "Hần bị đoạn tụ, cũng không thể ăn ta mà!"

Sau đó không hề nhìn đến ánh mắt bất lực của Thượng Quan Khâm, một đường chạy thẳng ra ngoài.

Đoán là phòng của Phong Duyệt, nàng bèn mạnh tay mở cửa ra, không ngờ Phù Dung cũng đang ở trong phòng. Bồ Đào nói "Phong Duyệt, Giáo chủ của người bị ta điểm huyết, người sang canh chừng hần giùm, đừng để người khác nhân cơ hội này mà hãm hại Giáo chủ và bảo bảo. Phù Dung, người nói cho ta biết, hồi chiều này giáo chủ đã đi gặp những ai?"

Phong Duyệt thấy Bồ Đào thần sắc không tốt, vội vàng chạy sang phòng bên cạnh chiếu cố cho Thượng Quan Khâm. Phù Dung mơ hồ cho biết, giáo chủ đã đến dãy phòng chữ Hào trong khách điểm này.

Bồ Đào nghe xong vội chạy đi.

Vì thời gian có hạn, mà Thượng Quan Khâm dù chết cũng không cho nàng đi gặp tiểu Tiêu, nhưng Bồ Đào tuyệt đối không thể mặc kệ tính mạng sống chết của sư phụ.

Sư phụ bị nàng điểm huyết đạo, nếu bị người khác đánh lên thì nguy, cũng may Phong Duyệt chạy sang trông chừng cho sư phụ, nhất định là nàng ta sẽ giải huyết cho sư phụ. Nếu sư phụ đuổi theo, nàng nhất định sẽ không đi được.

Vừa nghĩ vừa vận dụng hết khinh công chạy bỏ nhào đến dãy phòng chữ Hào.

Do dự một lát rồi gõ cửa.

Cửa mở.

Người ra mở cửa cũng là người quen biết cũ.

Người nọ nhìn Bồ Đào, Bồ Đào nhìn người nọ, cả hai đều kinh ngạc nhìn nhau.

Trong nháy mắt người nọ đóng sầm cửa lại.

Xém chút đập vào mũi Bồ Đào.

Chỉ nghe thấy bên trong có một giọng nói ôn hòa vang lên, Bồ Đào nhận ra, đó chính là giọng của tiểu Tiêu.

Tiểu Tiêu hỏi "Thân Phi, sao đóng cửa lại vậy?"

"Ta có ý đó rồi làm sao?"

Giọng Mộ Dung Thân Phi vang lên một cách căm tức.

Tiểu Tiêu lại cười nói "Thân Phi, để cô nương nhà người ta chờ ngoài cửa không tốt mấy đâu."

Bồ Đào còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cửa đã được mở ra một lần nữa, người đó chính là tiểu Tiêu.

Bồ Đào lại kinh ngạc.

Môi hồng răng trắng, đôi mắt hạnh trắng đen phân minh, đây không phải là mỹ thiếu niên vừa rồi mới gặp ở mao xí sao!?

“Hong Dạ không phải là do tiểu Tiêu này nuôi lớn đó chứ?”

Bồ Đào lơ đãng bật thốt ra thành lời.

Tiểu Tiêu cười cười đỡ Bồ Đào bước vào.

Nói "Đúng vậy, người thu nhận chính là Vi An, hiện tại cũng là mụu sĩ của Thiên Sơn Tam Môn. Năm đó tiểu Hồng Dạ chỉ mới năm tuổi, còn ta được chín tuổi, nhưng hiện giờ ta cũng vừa qua khỏi hai mươi tuổi, tất nhiên không già như Bồ Đào cô nương đã nghĩ."

Bồ Đào nhất thời đỏ mặt.

Nhìn thấy Mộ Dung Thân Phi trong phòng, hai năm không gặp bộ dáng hần vẫn ôn văn thanh nhã như xưa, lẳng lặng ngồi đó, tựa hồ mọi việc xảy ra chỉ như một giấc mộng.

Nhưng Bồ Đào không dám nhìn Mộ Dung Thân Phi, Mộ Dung Thân Phi cũng không nhìn Bồ Đào, hần xem nàng như không khí.

Chỉ có tiểu Tiêu ung dung đỉnh đặc rót trà cho cả hai người, cũng tự rót cho mình một tách, chậm rãi thổi thổi cho bớt nóng.

Hần cười nói "Tại hạ thật sự ngưỡng mộ Bồ Đào cô nương. Năm đó chiều thức Thủy Nguyệt Phiêu Linh của cô nương thực xuất thần nhập hóa, đánh cho tiểu Hồng Dạ tôi bởi đến nỗi nằm mơ mà cũng nói là phải cưới cô nương, nhưng mọi sự cũng không nằm trong bàn tay của hần. Ta là người sáng khoái, vốn không thích quanh co lòng vòng."

Lại nói tiếp "Năm đó người lừa gạt Thân Phi của ta, Thân Phi của ta quá thương tâm nên muốn trả thù người, ngay cả người không hề quen biết cũng tự ép mình phải cưới. Ta mang theo tiểu Hồng Dạ đến náo loạn Đại hội võ lâm, chỉ vì muốn giúp Thân Phi của ta xả giận. Đương nhiên Thân Phi của ta hoàn toàn không biết chuyện này, cho nên tại hạ hy vọng cô nương không so đo chuyện này với hần."

Nói "Ta biết người đến đây vì chuyện gì, ta cũng không muốn nói lời dư thừa. Thân Phi của ta đang ngồi ở đây, chỉ cần người khấu đầu ba cái với hần nhận sai chuyện xưa kia, vậy thì mọi chuyện sau này chúng ta cũng đều có thể tiếp tục thương lượng được."

Bồ Đào chân động mạnh, Mộ Dung Thân Phi đột nhiên đứng dậy, đặt chén trà trở lại trên bàn, cả giận nói với tiểu Tiêu "Đủ rồi!"

"A...a...không đủ, không đủ a!"

Bồ Đào lập tức bước qua, không hề nghĩ ngợi, quỳ gối xuống trước mặt Mộ Dung Thân Phi.

Tiểu Tiêu thấy thế chợt ngừng cười.

Bồ Đào cắn răng cúi đầu xuống.

Lại bị Mộ Dung Thân Phi nâng lên đẩy ra. Nàng phải liên tục lùi vài bước về phía sau mới có thể đứng vững được.

"Ra ngoài đi!"

Mộ Dung Thân Phi chỉ vào cửa nói "Cả đời này cũng đừng để ta gặp lại người!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Ngăn cản

Sau đó hần đóng cửa lại!

Bồ Đào hoảng hốt mê man đứng cạnh cửa, một câu cũng không nói nên lời, chợt nghe bên trong phòng truyền ra tiếng của Mộ Dung Thân Phi "Tiểu Tiêu hần bị bệnh!"

"A a, ta bệnh thật, nhưng nếu người quan tâm ta hơn thì bệnh của ta sẽ lập tức khỏi mà."

Sau đó nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cửa lại được mở ra, tiểu Tiêu cười mị mị giữ chặt tay Bò Đào nói "Tiêu mỡ thất lễ, khiến cô nương phải sợ hãi rồi."

Hắn chuyển xưng hô từ "tạ hạ" đến "Tiêu mỡ" một cái rẹt làm Bò Đào hoang mang đầu óc. Tiểu Tiêu quay đầu lại liếc nhìn Mộ Dung Thân Phi trong phòng, sau đó lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng.

Hai người đứng ngoài cửa, tựa như bằng hữu đã quen thân từ lâu, hắn nhỏ nhẹ nói với Bò Đào.

"Không cần dài dòng vô nghĩa, Thân Phi của ta có thể nghe lén bên trong, ta đáp ứng điều kiện của ngươi, nhưng chuyện của sư phụ ngươi nhờ, ta cần phải điều tra rõ đã."

Lại nói tiếp "Mấy năm nay đoạn tụ trở nên rất thịnh hành trong giang hồ, yêu nam hay nữ gì cũng không quan trọng, quan trọng là vì người đó mà mình mất ăn mất ngủ, lo lắng đau lòng. Tự vị đó ta cũng đã trải qua. Hiện giờ Thân Phi đối với ta rất tốt, ta rất yêu hắn. Ngươi cũng đã tạ tội với hắn, khúc mắc giữa hắn và ngươi cũng nên hóa giải đi thôi. Sau này hy vọng bọn ngươi hạnh phúc, cũng sẽ không xuất hiện trước mặt bọn ta nữa."

Nói rồi xoay người bước đi, đẩy cửa ra, quay đầu lại nói "Điều kiện sư phụ ngươi đề ra rất khó khăn, ta cũng không cần Tuyết Nguyệt Phiêu Linh, chỉ cần bóng hình ngươi biến mất hẳn trong lòng Thân Phi của ta là được rồi. Còn về phần khi nào ta ra tay, đợi ta ăn uống no đủ dưỡng sức vài ngày nữa, lên kế hoạch chu toàn rồi sẽ tiến hành. Nhưng sự thành hay bại ta không dám nói trước, nếu ta bại mà mất mạng, ngươi phải hứa là không được quần quít lấy bảo bối Thân Phi của ta nữa, có biết không?"

Sau đó hắn thực ôn nhu nhẹ nhàng đóng cửa lại, hai chân Bò Đào như bị đóng đinh tại chỗ, đầu óc nàng còn chưa kịp hiểu hết lời nói của tiểu Tiêu, mơ hồ hồ nghe tiếng Mộ Dung Thân Phi "Tại sao bại sẽ mất mạng? Ngươi đã đáp ứng chuyện gì?"

"Thân Phi lo lắng cho ta sao? Bảo bối quả thật đã nghe lén nha."

Mộ Dung Thân Phi nhất thời không lên tiếng, Bò Đào hiểu rõ, liền xoay người rời đi.

Lúc đến nàng đã dốc hết sức lực chạy như điên như cuồng.

Vì áp lực căng thẳng, lo lắng sợ hãi.

Giờ mọi việc được giải quyết, tâm tình Bò Đào thoải mái, lập tức cảm thấy dưới chân như được chấp cánh mà bay, nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng.

Hải từ năm xưa đã từng ôn nhu mỉm cười với nàng.

Nay hắn đã thật sự tìm được người yêu mình và có một cuộc sống hạnh phúc .

Mộ Dung Thân Phi.

Năm ấy trên lôi đài ở cuộc Binh Khí Phổ Bài Danh.

Không chỉ có sư phụ, lúc ấy hắn cũng.....vì nàng.....mà thất thần.....

Đêm mưa năm ấy, lúc hắn thống hận bỏ chạy ra ngoài, nếu nàng rượt theo hắn, có lẽ hắn đã không đau khổ như vậy rồi.....

Tiểu Tiêu, về sau bọn ngươi nhất định phải hạnh phúc.

Nhất định.....

Phải hạnh phúc.....

Như vậy, có phải nàng cũng có thể.....

Không cần tự trách bản thân mình nữa, có phải hay không.....

"Ca?"

Đang mơ màng trầm tư suy nghĩ, đột nhiên Bò Đào bị một bóng người cản lại.

Ngẩng đầu lên.

Bò Đào nheo mắt lại nhìn, thấy nàng đã sắp đến dãy phòng của mình, phòng của sư phụ và bảo bảo ngay tại phía trước, nhưng trước mặt có người đang cản đường nàng lại.

Là một người rất quen.

"Ngươi, có thật là ca ca không? Ồ....."

Thượng Quan Tuyết do dự, không biết nên xưng hô với Bồ Đào như thế nào.

"Không phải cũng là con của Gia chủ hay sao?"

Bồ Đào đang suy nghĩ chuyện của Mộ Dung Thân Phi, nghĩ Mộ Dung Thân Phi từng cưới Thượng Quan Tuyết, cũng may hắn không xuất hiện vào lúc này. Nếu không, Thượng Quan Khâm mất tích nay trở thành Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo, Mộ Dung Thân Phi đã chết nay sống lại trở thành nam sủng, không biết Tuyết nhi biết được có phát điên hay không?

"Ừ, ta về hỏi phụ thân, nhưng sắc mặt phụ thân không tốt, chỉ nói đó là mệnh lệnh của lão gia chủ, ta không nhận được, liền.....chạy tới đây hỏi....."

"Há? Cũng không còn nhỏ nữa, nay ngươi thật đã là một cô nương trưởng thành rồi."

Bồ Đào thấy Thượng Quan Tuyết trong bộ xiêm y sa lụa màu lam nhạt rất có phong phạm của một cô nương nhà võ lâm thế gia, trông thanh thuần hơn nhiều so với bộ cẩm y hoa lệ sang trọng giàu có của nàng.

Không khỏi thở dài nói "Ta già cảm điếc cũng là vì mệnh lệnh của gia chủ, ngươi muốn hỏi về Thủy Nguyệt Phiêu Linh? Đó là do ta gặp cơ duyên xảo hợp mà học được, lúc ấy ta cũng không biết nó là cái gì, không ngờ vì nó mà ta bị trục xuất khỏi Thượng Quan gia. Nếu ta không còn là người kế thừa Thượng Quan gia, ta cũng không phải cái nam trang, già cảm điếc nữa....." Nghĩ đến Mộ Dung Thân Phi, không khỏi ngâm ngùi nói "Có thời điểm vì hiểu lầm mà đã gián tiếp hủy hoại cuộc đời của kẻ khác, còn bản thân mình phải thống khổ dấn vật cả nửa đời người."

"Vậy ta kêu ngươi là tỷ tỷ có được không? Tỷ tỷ, ngươi mới mười bảy tuổi, sao lại nói là đã hết nửa đời người chứ."

"Ta đã là nương của hai đứa con rồi, ta già rồi....."

Bồ Đào lắc lắc đầu, trong bụng lo lắng rằng lúc này Thượng Quan Khâm hẳn rất giận, chỉ muốn ba chân bốn cẳng mau mau chạy về phòng gặp hắn, nghĩ cách nói dối với hắn, nhất định không thể nói cho hắn biết chuyện nàng quý xuống khấu đầu nhận lỗi với người khác. Nhưng Thượng Quan Tuyết cố tình ngăn cản, không ngừng hỏi han chuyện nọ chuyện kia, không phải nàng không có tình cảm gì với Thượng Quan Tuyết, chỉ là vào lúc này, trong lòng nàng không ai quan trọng bằng sự phụ.

"Con..... Tỷ tỷ, ngươi cùng.....cùng..... Phó gia chủ....."

"Tuyết nhi, có một số việc không biết vẫn tốt hơn."

"Nhưng..... ta nghe phụ thân lầm bầm nói một mình....cái gì...tại sao lại xảy ra chuyện như thế này....." Thượng Quan Tuyết vẫn không có ý để Bồ Đào đi, đôi mắt nhìn tiếp "Tỷ tỷ, trước đây, ngươi không thích ta phải không?"

"Làm gì có chuyện đó?"

"Nhưng mà ta cảm thấy như vậy, ta đã từng chạy đi hỏi phụ thân, phụ thân chỉ nói là Tuyết nhi bị ganh tỵ."

"Không phải, thật ra chuyện trước đây ta cũng không nhớ rõ, ta nghĩ, lúc nhỏ ai lại chẳng ganh tỵ, đến mười hai, mười ba tuổi, tuy có lớn lên nhưng vẫn còn nhỏ lắm, nếu trước đây ta có tỏ vẻ không thích ngươi thì đó cũng chỉ là tâm tính tiểu hài tử quen được nuông chiều mà hư hỏng thôi."

"Là Phó gia chủ nuông chiều sao?"

"Ừ." Bồ Đào mỉm cười nói "Thật ra ta cũng vẫn thường nhớ đến bọn ngươi, Lưu Thủy, Liễu Như, còn có Thượng Quan đại thúc nữa. Lúc Thượng Quan gia xảy ra chuyện, tuy ta đang hoài thai nhưng cũng không khỏi phân thân bận tâm cho các ngươi, cũng may hiện giờ đã không có chuyện gì nữa. Giờ tướng công của ta đang đợi, phải cho bảo bảo bú sữa, nếu không....."

"Được, được, vậy ngươi về trước đi....."

Đã nhiều lần nàng ám chỉ nhưng Thượng Quan Tuyết vẫn không chịu đi, da mặt thật dày, cực chẳng đã phải nói thẳng..

Nghĩ đến hôn sự của nàng ta và Mộ Dung Thân Phi, trong lòng Bồ Đào không khỏi chua xót.

Đến cạnh cửa, do dự một chút rồi đẩy cửa ra.

"A!!!!"

Bồ Đào sợ đến mức thét lên chói tai.

Thượng Quan Khâm không còn trong phòng, Phong Duyệt lại toàn thân đầm máu nằm trên mặt đất.

Bồ Đào tiến lên, phát hiện ra hai bảo bảo vẫn còn trong nôi, nhưng Phong Duyệt đã tắt thở.

Bồ Đào hoa đầu văng óc, ý nghĩ đầu tiên là, có thể Thượng Quan Khâm lên cơn phát cuồng.

Bồ Đào kinh hoàng thất thố tự nhủ mình phải bình tĩnh lại, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng người rên rĩ.

Nhưng nếu là sư phụ thì lúc này hẳn hẳn là phải ngồi tựa bên cửa sổ.

Bồ Đào cảm thấy vô cùng kinh hoàng, trong đầu chợt hiện lên một dự cảm xấu, sợ có người khác đã đột nhập tấn công nơi này, nhưng nàng không có tâm tình suy đoán là ai, chỉ thầm cầu nguyện mong sư phụ bình an thôi.

Đẩy cửa sổ ra, ngoài cửa sổ là hậu viện, rất ít có người ra vào, Bồ Đào không dám bỏ bảo bảo xuống, cũng không dám bước ra ngoài cửa sổ, chỉ đứng bên cửa sổ ngó ra, thấy dưới đất có một người ngã nằm sóng xoài.

"Phù Dung!"

Cánh tay của Phù Dung bị thương, nhưng tính mệnh không bị nguy hiểm, chẳng qua không biết tại sao lại bị ngã xuống đất, Bồ Đào vội vàng phi thân ra ngoài đỡ Phù Dung vào trong phòng. Phù Dung thấy Phong Duyệt đã chết, giận đến mức nghiêng răng cắn nát môi.

"Phu nhân..... đi rồi, bọn ta liền sang phòng của giáo chủ và bảo bảo, không ngờ trong phòng đã có người khác phục sẵn, bọn ta vào thì bị họ dùng Mê hồn hương hạ độc, không thể vận nội lực lên được, nên không kịp giải huyết cho giáo chủ. Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn bọn họ bắt giáo chủ đem đi, bọn ta rượt theo, ta bị một người sử đao đã thương nên không cử động được, nhưng cánh tay người đó cũng bị ta cào xước một đường, Phong Duyệt ở trong phòng bị bọn họ bao vây.....không ngờ..... bọn họ lại hạ độc thủ như vậy....."

Dự cảm xấu biến thành hiện thực, sắc mặt Bồ Đào tái nhợt, vị tiền tử của nàng không biết đã bị ai bắt đi mất rồi.

Càng nghĩ càng hốt hoảng đau lòng.

Điểm huyết cầm máu cho Phù Dung xong, Bồ Đào run rẩy hỏi "Có thể bước đi được không?"

"Không thể.....cử động nổi."

Bồ Đào đỡ Phù Dung đến trên giường nằm xuống nghỉ ngơi, xé ống tay áo của mình băng bó miệng vết thương cho nàng ta.

Rồi ôm hai bảo bảo bỏ chạy ra ngoài.

Cũng may phòng của Đào lão không xa, lão vẫn còn ở lại trong phòng uống rượu nên không biết đã xảy ra chuyện, Bồ Đào giao hai bảo bảo cho lão, bảo lão ở lại chiếu cố cho Phù Dung.

Đào lão tức giận vô cùng, luôn miệng thề thốt phải trả thù.

Hai chân Bồ Đào như nhũn ra, giữ chặt lão, bảo lão phải hết sức chăm sóc bảo vệ cho hai bảo bảo.

Sau đó nhắm mắt lại tựa vào cột nhà, ngẫm nghĩ nhớ lại mọi chuyện, càng nghĩ càng phát hiện sự tình thật kỳ lạ, tại sao khi mình vừa rời đi khỏi thì có người xông vào tập kích liền, phòng của Phong Duyệt và Phù Dung cũng không xa, không biết là cao thủ phương nào, bỗng Bồ Đào kinh hãi nhận ra, nàng và sư phụ đã sớm bị người ta theo dõi từ lâu, không ngờ nàng xúc động điểm huyết cầm chân sư phụ lại làm hại sư phụ như vậy!!

Nước mắt tí tách rơi xuống như mưa, Bồ Đào gấp đến nỗi quên rằng bản thân mình có khinh công, chỉ biết ba chân bốn cẳng cố gắng hết sức chạy đến dãy phòng chữ Hào, dùng sức đẩy cửa ra.

Quả nhiên tiểu Tiêu vẫn còn trong phòng, nhưng không thấy Mộ Dung Thân Phi, thấy Bồ Đào nơi cửa, tiểu Tiêu lập tức mất hứng nói "Không phải vừa rồi ta đã nói là sau này không muốn người xuất hiện trước mặt bọn ta nữa hay sao, tại sao lại chạy đến đây?"

"...Sư phụ không còn!!"

Bồ Đào không đầu không đuôi tiến lên, nắm lấy cánh tay của tiểu Tiêu, kéo tay áo hắn lên, quả nhiên thấy vài vết cào xước trên tay hắn.

"Là người đã bắt đi Thượng Quan Khâm! Là người đã sớm âm mưu thiết lập ra cạm bẫy này! Thật ti bi!"

"Sao?!"

Tiểu Tiêu cá giận nói "Dám nói chuyện với ta như vậy, nếu là trước đây thì người đã phải chết ngay tức khắc rồi."

Nhưng hắn thấy Bồ Đào tóc tai rối loạn, nước mắt đầm đìa mới phát hiện ra là đã xảy ra chuyện, cũng không tức giận nữa. Tiểu Tiêu quả thật là người vô cùng thông minh, phản ứng rất nhanh nhạy, lập tức hỏi "Vừa rồi lúc người tìm đến đây thì Thượng Quan Khâm bị bắt sao?"

"Người có dám thề là chuyện này không phải người làm hay không!?"

"Tất nhiên, nếu là ta bắt, cũng đâu có điên để người trở về..... Được rồi, ta thề nếu ta có bắt Thượng Quan Khâm, tất cả mọi người của Thiên Sơn Tam Môn đều sẽ bị sét đánh chết, được chưa?"

"Ừ!"

Bồ Đào chùi chùi nước mắt trên mặt, chợt nhớ tới lời nói của Phù Dung, trấn tĩnh lại hỏi "Vậy vết cào xước trên tay ngươi giải thích như thế nào?"

"Không đầu không đuôi gì cả, đây chính là do Thân Phi của ta đã cào, là dấu vết kích tình, là minh chứng của tình yêu, ngươi có dám nghe chi tiết không?"

Tiểu Tiêu giương hàng lông mi tuấn mỹ lên, nói một cách khiêu khích.

"Không, không....."

Bồ Đào đột nhiên ngồi sụp xuống, ôm mặt thất thanh khóc rống lên "Cứu, cứu, cứu sư phụ của ta đi! Hắn bị người ta bắt! Võ công giỏi thì có ích lợi gì, cũng không biết là ai đã làm! Không biết sư phụ hiện giờ ra sao! Ta thật là đồ bỏ đi mà, gặp chuyện chỉ biết khóc, hu..hu..hu, ta là phế vật!"

"Đừng, đừng, ta sợ nhất là nghe tiếng khóc lóc, thật là chịu không nổi! Đã lớn rồi, là cô nương rồi, nếu để Thân Phi của ta nghe thấy ngươi khóc như vậy chắc hẳn cũng phát điên. Đứng dậy trước đi rồi chúng ta tìm cách."

Hắn ôn nhu chùi nước mắt trên mặt Bồ Đào, kéo nàng vào phòng, ấn nàng ngồi xuống ghế rồi nói "Thân Phi nổi giận bỏ đi rồi, ta vốn cũng đang nhàm chán không biết làm gì.....mà thật ra, ai dám động đến Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo chứ?"

"Không biết, lúc ta trở về đã không thấy người, Phong Duyệt cũng đã chết....."

"Phong Duyệt....." Tiểu Tiêu nhú mày "Hộ pháp của Thuần Ảnh Giáo, trong thời gian ngắn như vậy mà bị giết, võ công của người đó thật là....."

"Không phải, là một đám người, hơn nữa Phù Dung lại bị hạ Mê hồn hương....."

"Thì ra là như thế, là vì hạ được, để đối phó với một người bị khống chế huyết đạo, nhiều đó cũng đã đủ rồi. Nếu ngươi đã biết rõ như thế, tại sao vừa rồi lại khẳng định là ta làm?"

"Phù Dung đã để lại vài vết cào xước trên cánh tay người đó....."

Bồ Đào đỏ mặt, đột nhiên nhớ tới lời nói mới vừa rồi của tiểu Tiêu.

"Sao nữa?"

"Hết rồi."

Tiểu Tiêu thật là một người thần bí thâm sâu không lường, vốn Bồ Đào tưởng hắn rất già, ai ngờ hắn lại chỉ là một vị thiếu niên mỹ mạo. Một thiếu niên còn trẻ tuổi mà bản lĩnh cao cường, điềm tĩnh thâu đáo như vậy, có hắn ở bên cạnh quả nhiên rất an tâm. Bồ Đào bình tĩnh lại, nhú mi nói "Hiện nay thực gấp, ta chỉ cảm thấy sư phụ hiện rất nguy hiểm, nên đầu óc của ta liền trống rỗng, không suy nghĩ được gì. Nhưng giờ ngẫm kỹ lại mới thấy, nếu là ngươi làm thì đã có ra sức níu chân ta lại mà không để ta trở về phòng....."

Nói được nửa câu đột nhiên dừng lại, Bồ Đào tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn về phía tiểu Tiêu. Tiểu Tiêu thấy thế cười nói "Nhớ ra chuyện gì sao? Đã biết suy nghĩ rồi phải không? Bất quá nếu Thượng Quan Khâm lông tóc vô thương bị bắt đi mà không phải bị giết, như vậy trong khoảng thời gian ngắn hẳn sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng đâu. Hơn nữa chuyện Thượng Quan Khâm bảo ta giết người cũng không hề bị bại lộ, nhất định không phải là kẻ thù đã ra tay. Nếu ngươi có thể đoán được là ai đã làm, ngươi đi tìm thêm người đến cứu là được rồi. Ta còn phải đi tìm Thân Phi của ta để giải thích, dù gì thì bọn ta cũng phải đối mặt với nhau. Nghe nói quan hệ giữa ngươi và Quý Từ Thiên không tệ, lại còn có tiểu Hồng Dạ thâm thương trộm nhớ ngươi nữa, đi tìm hai người bọn họ đi, có Thủy Nguyệt Phiêu Linh, cho dù mười Thượng Quan Khâm bọn ngươi cũng cứu ra hết nữa là."

Bồ Đào lại quệt quệt chùi nước mắt trên mặt, nói "Ngươi thật là một người kỳ quái."

"Ài, không liên can gì đến ngươi, ta không chán ghét lời nói thật của ngươi, nhưng cũng không thích, ngươi đi đi, không tiễn nha!"

Thế là Bồ Đào bị tiểu Tiêu đuổi ra ngoài.

Nhưng tâm tình nàng thanh thản hơn.

Vấn đề cũng đã có chút manh mối.

Nàng bình tĩnh lại, cũng không điên cuồng như vừa rồi, chỉ bắn ra Thiên Hoa Loạn Vũ, phi thân bay lên nóc nhà, chạy đi tìm Quý Từ Thiên và Hồng Dạ.

Đúng vậy.

Kéo dài thời gian.

Nàng nghĩ đến người vốn không nên xuất hiện vừa rồi.

Thượng Quan Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thân thể

Sao nàng lại có thể thiếu cẩn thận như thế!

Lời nói, cử chỉ của Thượng Quan Tuyết lúc đó lần lượt tái hiện lại trong đầu Bò Đào.

Nếu tiêu Tiêu đã cam đoan là chuyện Thượng Quan Khâm là người đứng đằng sau vụ huyết tẩy của Thượng Quan gia không bị bại lộ, như vậy, Thượng Quan Thanh Khuê bắt đi sư phụ là vì nguyên nhân khác?

Có thể có liên quan đến Thủy Nguyệt Phiêu Linh, có thể có liên quan đến thân phận Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo của hắn, tóm lại, tạm thời có lẽ Thượng Quan Thanh Khuê sẽ chưa hạ độc thủ đối với sư phụ.

Bò Đào ngừng lại, sửa sang lại xiêm áo, lau chùi sạch sẽ nước mắt trên mặt.

Trực tiếp hạ xuống dãy phòng của Ma giáo.

Đem sự tình kể hết với Quý Tử Thiển và Hồng Dạ.

Quả nhiên sắc mặt của Hồng Dạ và Quý Tử Thiển không tốt lắm.

"Tiêu Tiêu hẳn không gạt người đâu, Thiên Sơn Tam Môn tuyệt đối không tiết lộ tin tức của người giao dịch, ai nấy quả thật chỉ biết là người huyết tẩy Thượng Quan gia chính là Thiên Sơn Tam Môn, mà không phải là Thượng Quan Khâm của Thuần Ảnh Giáo. Thượng Quan Khâm tạm thời hẳn sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng. Hơn nữa Tiêu cũng đã nói rồi, có lẽ Thượng Quan Thanh Khuê không ngờ rằng người trở về mau như vậy, nên đã ra lệnh cho người của hắn ra ngăn cản người lại. Có thể lúc đó vì Phong Duyệt nhận ra bọn họ, muốn kinh hô nên Thượng Quan gia mới sợ kinh động mà không thể không giết người bịt miệng, như vậy cũng là hợp tình hợp lý."

Bò Đào nhìn về phía Quý Tử Thiển, Quý Tử Thiển cúi đầu xuống. Hồng Dạ nhìn thần sắc của hai người rồi nói "Nhưng tất cả cũng đều là phỏng đoán mà thôi, để an tâm hơn, như vậy đi, hai người ở đây đợi ta, ta sẽ đi thám thính một phen. Ta còn nhớ rõ phương vị dãy phòng của Thượng Quan gia, các người không cần lo lắng, dù sao ta cũng làm sát thủ lâu năm, sẽ không dễ dàng bị phát hiện tung tích đâu."

Tay trái liền rút ra cây quạt màu đỏ, chân đạp cửa sổ, quay đầu lại nói với Bò Đào "Sẽ rất nhanh mang tin tức trở về, phải an tâm ở đây mà đợi ta! Món nợ nhân tình này khá lớn nha, người thiếu ta, sau này ta lớn lên, người phải lấy thân đền đáp đó!"

Bò Đào nhất thời dờ khóc dờ cười.

Hồng Dạ đi rồi.

Quý Tử Thiển bung nước lên cho Bò Đào rửa mặt.

Nàng khóc nhiều quá, mặt mày lem luốc tiều tụy như mặt mèo.

Quý Tử Thiển nhìn nhìn rồi hỏi "Nếu ta mất tích, người có khóc giống như vậy không?"

Bò Đào ngượng ngùng nói "Người làm gì mà mất tích?"

Quý Tử Thiển lấy khăn lau mặt cho nàng, nghiêm túc hỏi lại "Nếu ta thật sự mất tích, người có khóc hay không?"

"Có."

Bò Đào theo bản năng trả lời.

"Ừ..... Vậy đủ rồi, chuyện khác không cần nói nữa....." Thấy Bò Đào muốn nói thêm, Quý Tử Thiển lập tức ngắt ngang "Ta chỉ nghe những lời ta thích nghe thôi....."

Thiên ngôn vạn ngữ mà chỉ kết luận trong một câu ngắn ngủi, Bò Đào thở dài "Lúc này là lúc nào mà còn ở đây ghen."

Quý Tử Thiển giật mình, đột nhiên khẽ cười một cách vô cùng quyến rũ, nói. "Có lẽ vì đây là mối tình đầu của ta, ta đã gặp qua những người xinh đẹp hiện thực, thông minh thiện lương, tài hoa hơn nhiều so với người, đáng tiếc đều không hề làm ta động tâm. Vốn Vực Tuyết thúc thúc kiên trì khuyên ta

phải kế thừa truyền thống của phụ thân mà làm một tuyệt thế tiểu đoạn tụ, còn mang đủ loại người xuất sắc đến cho ta chọn, nhưng ta thật chẳng có cảm giác gì. Ta chỉ thích Bò Đào người mà thôi."

Bò Đào quay mặt đi "Ta không ôn nhu, không điểm lệ, không hiền thực, không thông minh, không thiện lương, cũng không có tài hoa, thật sự là đáng tiếc."

"Cho nên a, Vực Tuyệt thúc thúc nói, đây nhất định là mệnh lực của mối tình đầu, aizz, cũng không có cách nào, thiếu một lam nhan họa thủy như ta thật sự là tổn thất cho giới đoạn tụ mà."

"Yêu cũng là một loại tổn thất."

Quý Từ Thiên biến sắc "Không đúng!"

Bò Đào cúi đầu, tâm thần không yên "Kiếp trước có lẽ là người thiếu nợ ta, không, kiếp trước có lẽ là ta yêu phải một người không nên yêu."

"Nhân sinh trên đời phải sống cho khoái hoạt, tuy hiện giờ tán tỉnh người là không đúng, nhưng để bản thân mình thoải mái phóng túng một chút mới không tổn thất đến hình tượng phong lưu anh tuấn của ta."

"Vĩnh viễn chẳng quan hệ gì tới dung mạo anh tuấn của người cả." Bò Đào nghiêm túc nói.

Quý Từ Thiên nhất thời nhăn mặt "Sao lúc này người thích châm chọc cay độc quá vậy!"

"Không biết, từ khi sinh tiểu Quý và tiểu Bảo, ta cảm thấy mình càng ngày càng không trầm ổn đáng yêu như trước. Đôi khi tâm tình ta như một tiểu hài tử, đôi khi lại giống một lão bà bà....."

Bò Đào mê man tâm sự, Quý Từ Thiên ngẫm lại, không khỏi nghi ngờ "Không lẽ là hội chứng hậu sản? Lúc người sinh bảo bảo, chẳng lẽ Thượng Quan Khâm không có ở bên cạnh người sao?"

Bò Đào chấn động mạnh, nhớ lại chuyện đã qua.

Quý Từ Thiên, chỉ một câu đã trúng tim đen người ta, quả thật là độc thiệt!

Đang mãi mê suy nghĩ thì Hồng Dạ về tới.

Lẳng lẳng bụng chén trà lên uống cạn một hơi, rồi mới nói "Tìm được rồi, cho lão bản trong khách điểm ít tiền thì mọi được tin tức ngay, nhưng nơi này lại không phải là phạm vi thế lực của Thượng Quan gia. Thượng Quan Khâm bị nhốt trong phòng cũi của khách điểm, nhưng ngoài cửa có trưởng lão của Thượng Quan gia canh gác, có lẽ trong phòng còn có người khác, ta đã tìm được cách lên vào, chúng ta đi thôi."

Bò Đào nhất thời hoảng hốt, sự phụ là người thích sạch sẽ như vậy, giờ bị nhốt trong phòng cũi, nghĩ mà đau lòng a!

Hồng Dạ siết chặt bả vai của Bò Đào, lắc lắc nói "Tình lại mau, phải sử khinh công thật cẩn thận, không thể để xảy ra sơ sót nào, người cũng biết Lưu Thủy trưởng lão của Thượng Quan gia không phải chỉ có hư danh, đừng làm hỏng chuyện!"

"Ừ!"

Bò Đào gật đầu thật mạnh, ba người cởi bớt áo ngoài, chỉ mặc một bộ trung y để tiện bề hành động, Bò Đào và Quý Từ Thiên đều thay ra y phục dạ hành.

Hồng Dạ vẫn mặc một bộ xiêm y màu đỏ phở trương vô cùng chói mắt, nhưng lúc xuất phát còn không quên cảnh cáo "Chúng ta ần núp đến gần trước, lên xem cách bố trí trong phòng, rồi nghiên cứu phương án, không được mạo hiểm xông vào, tuy Từ Thiên có Thủy Nguyệt Phiêu Linh, nhưng ta cũng chỉ là nửa phế nhân, Bò Đào lại không có tinh thần chiến đấu, nếu kinh động Thượng Quan Thanh Khuê và những cao thủ khác, sợ rằng Thượng Quan Khâm sẽ không có kết quả tốt a!"

"Ừ!"

Liên tung mình nhảy lên nóc nhà, cẩn thận đi theo sự dẫn dắt của Hồng Dạ.

Quả nhiên là sát thủ chuyên nghiệp, đột nhập đến phạm vi dây phòng của Thượng Quan gia, dưới đất không ít người qua lại canh gác, đường đi quanh co khúc khuỷu, tuy người dưới đất nhìn không thấy người trên nóc nhà, nhưng Bò Đào trên nóc nhà nghe thanh âm nói chuyện của đệ tử Thượng Quan gia phía dưới cũng không thể nhìn thấy phương vị của bọn họ.

Bất quá chuyện quan trọng nhất vẫn là phải cứu sự phụ ra.

Bò Đào lo lắng không biết Thượng Quan Khâm có được an toàn hay không.

Chưa đầy một khắc đã đến phòng cũi.

Gạch ngói trên nóc nhà đã được Hồng Dạ lót vải bông, nên cho dù ba người sử dụng khinh công đạp lên cũng không phát ra âm thanh nào.

Ba người ghé vào khe hở từ miếng ngói, chưa đầy ba thước phía dưới là cửa ra vào của phòng củi, đứng bên cạnh cửa canh gác chính là Thượng Quan Lưu Thủy và Thượng Quan Phi.

Hồng Dạ hai ngón tay cẩn thận nhẹ nhàng, không một tiếng động rút ra mấy miếng ngói.

Trong phòng củi rất đơn giản, chỉ quét mắt một vòng ba người đã nhìn rõ tình hình trong phòng.

Thượng Quan Khâm một thân áo trắng ngồi trên một đụn rơm khô sạch sẽ, khô ráo, thần sắc bình tĩnh, tựa hồ như đang trò chuyện đàm luận thường ngày.

Trên người hắn quả nhiên cũng không có thương tích gì.

Chỉ là trên tay hắn bị còng lại bằng một bộ khóa sắt tinh tế, có thể là hắn bị hạ ngục, bị điểm huyệt. Người của Thượng Quan gia cũng không dám bạc đãi Phó gia chủ tiền nhiệm, cũng đoán rằng hắn sẽ không chạy trốn.

Đứng trước mặt hắn là Thượng Quan Thanh Khuê, Thượng Quan Tuyết. Tứ đại hộ pháp theo canh gác và Mộ Dung Hoa. Bỏ Đào vênh tai, nghe thấy Thượng Quan Thanh Khuê căn dặn "Tuyệt nhiên, ngươi mang Hoa đi chăm sóc cho Lưu Thủy đi, nàng hoài thai bụng to, đứng ở đây gió lớn không tốt."

Thượng Quan Tuyết cúi đầu xuống, Mộ Dung Hoa cũng biết Thượng Quan Thanh Khuê đuổi khéo, cũng cúi đầu xuống bước ra ngoài.

Thượng Quan Thanh Khuê lại ra lệnh với Tứ đại hộ pháp "Bọn ngươi ra ngoài trước đi."

"Dạ"

Xem ra vừa đến kịp lúc, Bỏ Đào vì không có lệnh của Hồng Dạ nên không dám ra tay. Mà Hồng Dạ lại tựa hồ muốn nghe ngóng câu chuyện sắp xảy ra, nên cũng không ra tay, vì thế ba người ghé vào khe hở mấy miếng ngói trên nóc nhà nghe lén, còn có thể mơ hồ thấy Mộ Dung Hoa vừa đi ra vừa khoác thêm áo choàng cho Lưu Thủy, còn Thượng Quan Tuyết bộ dáng vô thần rảo bước đi xa.

Trong phòng truyền đến tiếng nói chuyện.

"Biết tại sao ta bắt ngươi đến đây không?"

Thượng Quan Thanh Khuê tức giận hỏi.

"Biết, bởi vì ta mất tích khỏi Thượng Quan gia, giờ gặp lại ta đã thành Giáo chủ Thuận Ảnh Giáo."

Thượng Quan Thanh Khuê hừ một tiếng, cả giận nói. "Đừng giả vờ giả vịt nữa!!"

Thượng Quan Khâm khẽ cười nói "Không phải sao? Vậy thỉnh gia chủ nói rõ đi, hay là ngươi muốn hỏi chuyện tại sao Bỏ Đào của ta lại sử dụng Thủy Nguyệt Phiêu Linh tại Đại hội võ lâm? Chuyện đó ta cũng không biết đâu, hải tử kia cũng giấu ta nhiều năm rồi, đến lúc đó ta mới biết....."

"Ngươi còn mặt mũi nói đến Bỏ Đào?! Súc sinh!"

"Tại sao lại không thể nói đến? Thích cũng đã thích rồi, yêu cũng đã yêu rồi, ta nuôi nàng lớn lên, chăm sóc bảo vệ nàng, cưới nàng, ngay cả bảo bảo cũng đã sinh ra, còn gì không thể làm được? Nếu Bỏ Đào biết ngươi quan tâm đến nàng, chắc sẽ cảm động biết bao nhiêu?"

"?!"

"Năm đó một kiếm kia.....suyt nữa đã lấy mạng của Bỏ Đào, ta không bao giờ muốn nàng bị tổn thương nữa, nếu không phải thế.....ta cũng sẽ không hạ quyết tâm đối với mối tình này, Ngưng Vũ tâm pháp không ngừng khiến nàng mất đi trí nhớ, mọi thống khổ trước đây nàng đã quên sạch, nhưng ta thì vẫn còn nhớ rất rõ."

"Câm mồm."

"Câm mồm, vậy ngươi bắt ta đến đây để làm gì, muốn tận mắt chứng kiến bọn ta bên nhau, ngay cả con cái cũng đã có? Năm đó ngươi làm nàng đau lòng sống không bằng chết, ngươi có nghĩ đến ngày hôm nay hay không?"

"Các ngươi loạn luân! Đúng vậy! Vì thế ta mới hận đứa nhỏ kia!"

Thượng Quan Khâm đột nhiên cúi đầu xuống không nói gì nữa, một lúc lâu sau mới thần nhiên nói "Chuyện năm xưa ta và ngươi đều biết rõ trong lòng, là bởi vì ngươi ghen tị, nên mới hận Bỏ Đào. Ta thật không thể tin nổi, nay cũng vì lòng ghen tị mà ngươi muốn giành lại nàng, có phải hay không?"

Lại nói "Ta nuôi Bỏ Đào lớn lên, thương yêu nàng nhiều năm nay, nhưng từ đó tới giờ ta cũng vẫn không thể hiểu được, tại sao biểu ca ngươi lại trút hận lên người của Bỏ Đào. Lão gia chủ qua đời, Khô bà bà cũng đã chết, trên đời này chỉ còn ta và ngươi biết, Bỏ Đào chính là cốt nhục của ngươi."

Bỏ Đào nghe vậy đầu óc nhất thời quay cuồng.

Không thể suy nghĩ được gì nữa.

Mọi việc đang xảy ra như một cơn mơ, Hồng Dạ và Quý Tử Thiên cũng thập phần kinh ngạc đồng thời quay đầu lại nhìn Bồ Đào. Hồng Dạ còn mấp máy môi không một tiếng động hỏi "Là con ruột của Thượng Quan Thanh Khuê? Tại sao lại như vậy a? "

Chỉ thấy thân hình Bồ Đào càng lúc càng run rẩy, Quý Tử Thiên đột nhiên cảm thấy Bồ Đào có chút không ổn, đáng tiếc còn chưa kịp ngăn cản, Bồ Đào đã như phát điên đứng bật dậy, đập vỡ mấy mảnh ngói, tung mình nhảy vào phòng.

Thượng Quan Khâm và Thượng Quan Thanh Khuê đều giật bắn mình.

Hai người nhận ra là Bồ Đào, sắc mặt cả hai đều vô cùng khó coi.

Bồ Đào bắn ra Thiên Hoa Loạn Vũ, trực tiếp dùng đầu thương chỉ vào Thượng Quan Thanh Khuê, đôi mắt sung đỏ, lạnh lùng hỏi "Bọn người rớt cuộc đã giấu ta những gì!"

Tình hình vô cùng hỗn loạn.

Thượng Quan Tuyết nhớ lại cuộc gặp gỡ với Bồ Đào mới vừa rồi.

Không ngờ người nàng gọi là ca ca nhiều năm qua, ấy vậy mà lại là tỷ tỷ, nàng ấy còn sinh con cho Phó gia chủ nữa! Không phải hẳn là sư phụ của nàng ấy sao!?

Nàng vẫn nhớ như in một hồi náo loạn tại đại hội võ lâm năm đó.

Lúc đó Bồ Đào thượng đài đại chiến với Hồng Dạ, nàng ấy vẫn là một vị công tử phong lưu hoa lệ.

Đáng tiếc bản thân nàng không có cốt khí, sợ tới mức chỉ biết trốn vào trong lòng Thân Phi.

Thân Phi, khi lửa nổi lên bốn phía, bị người ta đâm một đao vào bụng, máu chảy đầy đất, con ác mộng này đến nay vẫn theo ám ảnh Thượng Quan Tuyết.

Thình thoảng nàng sẽ ngơ ngác ngác vô thần chậm rãi bước trên đường không mục đích, đầu óc hỗn loạn, giống như hiện giờ.

Trong tai không ngừng vang lên tiếng chém giết điên cuồng của đêm hôm đó.

Nàng cứ đi về phía trước, đi mãi, đi mãi.

Trong lòng thầm nguyện được gặp lại Thân Phi một lần nữa.

Vô tình đến trước một gian phòng.

Đúng lúc có người đang đẩy cửa bước ra.

Thượng Quan Tuyết sững sốt, khó tin nhìn chằm chằm người trước mặt, run rẩy gọi.

"..... Phi.....?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nguyên lai

"Thân Phi?"

"Tuyết?"

Mộ Dung Thân Phi giật mình, vốn hấn đang cãi nhau với tiểu Tiêu, hấn giận nên bỏ chạy ra ngoài, còn mới lưu lại một cái tát hấn rõ dấu vết năm ngón tay sưng vù đỏ chót lên gương mặt tuần tú thanh nhã kia của đối phương, vậy mà tên kia còn cười hi hi nũng nịu nói, bảo bối, thương cho roi cho vọt, như thế chứng tỏ người yêu ta! Từ nay về sau, về sau nữa, về sau nữa, trong lòng của người cũng chỉ có một mình ta!

Mộ Dung Thân Phi xoay mình bỏ đi, tránh xa tên gia hỏa biến thái kia.

Khó chịu tìm một gian phòng không có ai để yên tĩnh ngồi một mình, nghĩ lại chuyện trước đây, trong lòng không khỏi buồn bực. Sau đó vừa mới mở cửa đi ra, lại gặp được người mà hắn sợ gặp phải nhất.

"Thân Phi? Có phải là Thân Phi hay không?"

Thần sắc Thượng Quan Tuyết có chút hoảng loạn, trực tiếp nhào lại, mở vạt áo của Mộ Dung Thân Phi ra, quả thật lộ ra một vết sẹo thật sâu trên bụng của hắn.

Thượng Quan Tuyết run rẩy khép lại vạt áo của Mộ Dung Thân Phi.

Đầu ngón tay dừng lại trên áo của hắn.

Đêm tân hôn, Mộ Dung Thân Phi và nàng mặc nguyên bộ tiết y trắng như tuyết uống rượu giao bôi.

Sau đó hắn dịu dàng ôm nàng ngủ.

Lúc ấy nàng vẫn còn là một tiểu cô nương, tim đập thình thịch, không biết làm thế nào cho phải, khi nhìn thấy hắn cởi tiết y lộ ra một phần da thịt, nàng thân hồn điên đảo.

Không ít lần muốn vươn tay sờ lên người hắn, nhưng cuối cùng chỉ có thể đỏ mặt lùi ra sau.

Sau đó nàng bắt đầu ảo tưởng mình hoài thai, sinh ra một bảo bảo ôn văn tuần nhã như Thân Phi.

Không ngờ đêm hôm đó.

Thượng Quan gia khắp nơi đều là lửa.

Phụ thân mang theo nàng ra sức chống đỡ, nàng trợ lực chứng kiến Thân Phi bị hắc y nhân một kiếm xuyên qua tại đương trường.

Khi đó, nàng bị phụ thân điểm huyết đạo, vác lên vai bỏ chạy.

Trốn đến nhà ngoại tổ của mẫu thân, hàng đêm nàng đều nằm thấy ác mộng.

"Ta còn tưởng rằng mình đã trở thành quả phụ, hàng đêm ta đều bị mất ngủ, người còn sống? Thật còn sống, có phải không?"

Mộ Dung Thân Phi nhìn Thượng Quan Tuyết, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nàng, cúi đầu xuống.

Bàn tay hắn vẫn ấm áp như trước kia.

Thượng Quan Tuyết cảm thấy thần kinh đang căng thẳng của mình như có chút thả lỏng.

Lý trí không kiềm chế nổi thân hình, nàng trực tiếp nhào vào lòng người mà nàng ngày nhớ đêm mong, cất tiếng khóc lớn.

"Ồn ào quá....."

Đang khóc, đột nhiên bên tai truyền đến một thanh âm, Thượng Quan Tuyết chùi chùi cặp mắt mờ lệ, ngẩng đầu lên xem ai đã phát ra tiếng nói.

Dưới ánh đèn sáng rõ trong phòng, một thanh niên tuấn mỹ trong bộ trang phục màu lam nguyệt bạch, hai má sung đỏ, tựa hồ mới bị người đánh qua, lúc này hắn bắt chéo hai chân một cách quỵến rũ, đôi mày nhăn lại, thấy Thượng Quan Tuyết đang khóc lóc như hoa lê sau cơn mưa, lại nhìn Mộ Dung Thân Phi, bất mãn nói "Đuổi theo đến tận đây lặn à, muốn cho ta chứng kiến sao, lòng tự tôn của ta rất cao, người đã thương lòng tự tôn của ta, ta đi trước đây!"

Nói rồi đứng dậy, liếc Thượng Quan Tuyết một cái rồi nói với Mộ Dung Thân Phi "Đã đến rồi thì tự mà giải quyết đi! Hừ!"

Dứt lời thân ảnh lập tức biến mất.

Mộ Dung Thân Phi khẽ run rẩy, theo bản năng đẩy Thượng Quan Tuyết ra, ngăn người dựa vào cửa phòng.

"Hắn là ai vậy?"

Trong lòng Thượng Quan Tuyết không ngừng đặt câu hỏi, Mộ Dung Thân Phi làm thế nào mà sống lại được, tại sao hắn còn sống mà không liên lạc gì với nàng, quan trọng nhất là người kia là ai, tại sao lại nói chuyện một cách mờ ám với Mộ Dung Thân Phi như vậy.

"Thân Phi, hắn là ai vậy??"

"Bồ Đào, buông kiếm xuống." Thượng Quan Khâm nói.

"Không! Lừa gạt! Sư phụ lừa ta!"

"Lừa chuyện gì?"

Thượng Quan Khâm nghiêng đầu hỏi, Bồ Đào khẽ run rẩy, cả giận nói. "Không biết! Vì thế ngươi nên nói cho rõ đi!"

"Không lừa gì cả, chỉ là có chút chuyện không muốn ngươi biết, nên không có nói với ngươi mà thôi, giờ ngươi đã biết rồi thì ta cũng không giấu nữa. Hắn là phụ thân của ngươi, mặc kệ ngươi có nhận hay không, hắn có thích hay không, hắn cũng vẫn là cha ruột của ngươi, không thể dùng kiếm chỉ vào hắn như thế!"

Bồ Đào chân động mạnh, cắn cắn môi, thu hồi lại Thiên Hoa Loạn Vũ.

Đôi mắt đỏ lên nhìn Thượng Quan Khâm, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng.

"Lại đây."

Thượng Quan Khâm lắc lắc khóa sắt trên tay, Bồ Đào cắn môi bước lại, ngồi xuống, mân mê cái khóa sắt trên tay hắn, nghĩ cách cởi ra, nhưng nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi là chỗ, ướt cả tay của Thượng Quan Khâm.

Thượng Quan Thanh Khuê lạnh lùng ngồi một bên nhìn, cũng không lên tiếng ngăn chặn Bồ Đào cởi khóa cho Thượng Quan Khâm.

Hai tay Thượng Quan Khâm được tự do, lập tức kéo Bồ Đào vào trong lòng, dùng sức ôm chặt lấy nàng.

Đặt đầu nàng tựa lên ngực hắn, sau đó nói với Thượng Quan Thanh Khuê "Thê tử của ngươi là đường muội của ta, cho nên ta và Bồ Đào không cùng huyết thống. Nếu ngươi cho rằng vì ta là sư phụ của nàng mà mối quan hệ của bọn ta ảnh hưởng đến thanh danh của Thượng Quan gia ngươi, vậy thì ta nói cho ngươi biết, tại lời đài ở đại hội võ lâm năm đó, Thượng Quan Khâm đã hy sinh tính mạng để cứu đồ đệ cưng của mình, hiện giờ người còn sống trước mặt ngươi, không phải là sư phụ của Thượng Quan Kinh Hồng nữa, mà là Giáo chủ của Thuần Ảnh Giáo."

"Tốt lắm!"

Thượng Quan Thanh Khuê tức giận đến đỏ cả mắt "Thượng Quan Kinh Hồng, ta thật thất vọng về ngươi, Thượng Quan gia ta không có người như ngươi!"

Nói xong liền dùng dùng đẩy cửa đi ra ngoài, làm đám người Lưu Thủy sợ tới mức có muốn núp ngoài cửa nghe lén nữa cũng không dám, ai nấy đều theo hắn rồi đi.

Bồ Đào không nhúc nhích gì để mặc cho Thượng Quan Khâm ôm, lặng lẽ nằm trong lòng hắn khóc.

Thượng Quan Khâm thu hồi hai tay lại, nói "Có lẽ ta cũng không phải là Giáo chủ Thuần Ảnh Giáo gì, ta bất quá chỉ là một trong những cánh hoa đào của ngươi mà thôi, một cánh hoa sẽ chấm dứt sinh mạng trong sớm tối. Cho dù có kết trái đào đi chăng nữa, cũng không thể ngăn đóa hoa đào nhà ngươi có những cánh hoa khác, có phải hay không?"

"..... Rốt cuộc..... là sao lại thế này....."

Bồ Đào khóc đến khàn cả giọng.

Thượng Quan Khâm than thở "Cả đời này, ta vốn không muốn cho ngươi biết chuyện này."

"Thượng Quan gia đời đời đều do trưởng tử kế thừa gia nghiệp, là quy củ tổ truyền. Lúc lão gia chủ còn sống, không phải lão phản đối biểu ca cưới nương của ngươi, bọn họ là thanh mai trúc mã, biểu ca yêu nương của ngươi, toàn sơn trang mọi người đều biết, đều hâm mộ, đáng tiếc nương ngươi hoài thai lại sinh ra ngươi."

"Cả trăm năm nay, các đại gia chủ của Thượng Quan gia đều là trưởng tử, nhưng nương ngươi lại sinh ra ngươi là nữ, lão gia chủ không dám phạm tổ huấn, đã sai người ôm về phủ nuôi riêng, muốn ngươi lớn lên kế thừa gia nghiệp, hoặc dọ nương ngươi sinh thêm đệ đệ, sẽ lập tức lập đệ đệ ngươi làm gia chủ."

"Cho nên Thượng Quan gia mới thông cáo giang hồ là ngươi cả đời sẽ không cưới hỏi gì cả, lại sợ giọng nói của ngươi bị bại lộ, nên vẫn bắt ngươi giả câm điếc."

"Nương ngươi gả vào Thượng Quan gia, nàng thực hạnh phúc, cả ngày mong chờ sinh ra một bảo bối đáng yêu, lúc mang thai, nàng giấu biểu ca đem Huyết Y Phiêu Linh và Tuyết Nguyệt Phiêu Linh giao cho ta bảo quản, nhưng đến nay ta cũng không rõ, rốt cuộc là ai đã đưa cho nàng hai bản bí tịch tuyệt thế kia."

"Lúc đó ta mỗi ngày đến sân viện kia luyện võ, thấy nương ngươi nôn nóng, không kiên nhẫn, vừa ăn bồ đào vừa vuốt bụng, ta cảm thấy phiền, bảo nàng

về sau sinh bảo bảo ra nên gọi là Bồ Đào."

"Thế mà nương người lại cười hi hi ra về rất thích cái tên này, lúc nàng sinh người ra, nói với biểu ca lúc đó đang kẻ sát bên cạnh nàng, nhất định phải gọi người là Bồ Đào. Không ngờ vừa sinh ra, người đã bị ôm đi."

"Lúc nương người tỉnh lại, nàng đòi gặp người, nhưng biểu ca chỉ biết áp úng nói rằng người đã bị gia chủ ôm đi, nương người khóc đến ngất đi, sau khi tỉnh lại nàng đã phát điên."

Bồ Đào chấn động mạnh, Thượng Quan Khâm ôm chặt lấy nàng "Cũng không ai ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, sau khi tìm nhũ mẫu cho người bú xong gia chủ liền đi tìm người, muốn trả lại cho nương của người, không ngờ nương người bằng tuyệt thông minh cả đời lại vì quá sợ hãi, lo lắng, đau lòng mà phát điên."

"Sau đó thì sao?" Bồ Đào thút thít hỏi.

"Sau đó, biểu ca thương tâm vô cùng, không quan tâm đến gì nữa cả, chỉ nghĩ cách để chữa khỏi bệnh tình cho nương của người. Nửa năm sau, nương người lại mang thai lần thứ hai. Biểu ca sung sướng vui mừng vô cùng, bệnh tình của nương người cũng vì vậy mà chuyển biến tốt dần, phục hồi lại trí nhớ, nhưng cái gì cũng nhớ rõ, chỉ là không nhớ chuyện bảo bảo của nàng bị ôm đi, ngay cả mặt mũi như thế nào nàng cũng chưa từng gặp qua."

"Lúc đó biểu ca cũng bắt đầu oán hận, hải tử là con ruột của hắn, hắn là phụ thân, nhưng lão gia chủ không cho hắn gặp mặt hải tử. Có vài lần hắn đứng xa xa nhìn Khô bà bà ôm người, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Dần dần sinh ra bất hòa với lão gia chủ."

"Sau lại sinh ra Tuyết nhi, biểu ca quyết tâm quên đi người, chỉ hy vọng có thể cùng với người hắn yêu là nương người và hải tử mới sinh sau này sống hạnh phúc cả đời. Nhưng không ngờ nương người nhìn thấy Tuyết nhi, bệnh cũ lại đột nhiên tái phát."

"Rốt cục nàng ấy nhớ ra chuyện cũ, mặc kệ biểu ca khuyên nhủ như thế nào nàng cũng không ngừng nhớ đến người, lại không hề nghỉ ngơi điều dưỡng sau khi sinh, hàng đêm chỉ vui đầu vào lòng của biểu ca mà khóc, rốt cuộc nửa năm sau nàng mất, không qua khỏi mùa đông năm đó."

"Khoảng thời gian đó ta cũng chưa hề thấy qua biểu ca, lúc gặp lại hắn là ở lễ tang của nương người. Khi ấy lão gia chủ cũng vì tuổi già, bệnh càng ngày càng nặng, truyền lại ngôi vị gia chủ cho biểu ca, bảo người mang người đến cho biểu ca. Nhưng biểu ca chỉ ôm lấy Tuyết nhi, hắn nói người không phải là con hắn, vĩnh viễn hắn cũng không muốn gặp lại người....."

"Hắn hận ta?"

"Khi đó ta cũng chỉ mới mười tuổi, ta không phục bèn đi tìm hắn tranh luận, nhưng hắn đuổi ta ra ngoài, hắn nói, nếu không tại vì người, hắn cũng sẽ không mất đi nương của người, nên hắn đem mọi nỗi oán hận trút lên người của người. Ta không cam lòng, cảm thấy hắn bất công, ỷ khuất người, cho nên đối với hắn lạnh lùng, cũng không xem hắn là biểu ca nữa.....Nhưng người từ nhỏ đã rất thương yêu hắn, sau Nguyệt yển lúc người được năm tuổi, người cứ quẩn quít đòi được gặp biểu ca, không cho người đi, người liền liều mạng muốn thể hiện bản lĩnh tại Nguyệt yển, chỉ mong đổi lấy ánh mắt quan tâm của hắn, năm ấy.....người thất thủ bị thương, lúc ấy người đang so chiêu với ta, lại đột nhiên hạ thanh kiếm gỗ xuống, bàn tay nhỏ bé chỉ vào Thượng Quan Thanh Khuê bắt đầu khóc lớn, trách hắn vì sao không quan tâm đến người, có tình không xem người luận võ! Thượng Quan Thanh Khuê chỉ cau mày, tựa hồ muốn phát tay bỏ đi, lúc ấy ta còn nhỏ tuổi, nóng vội, dùng nội lực quá đà không thu hồi lại được, kết quả là một kiếm xuyên qua ngực của người. Người còn nhớ vết sẹo nơi ngực kia chứ?"

Bồ Đào run rẩy trả lời "Không nhớ rõ....."

"Có đôi khi ta nghĩ, luyện tập Ngưng Vũ tâm pháp để mất đi trí nhớ, đối với người cũng là việc tốt."

Thượng Quan Khâm nheo đôi mắt lại "Cho nên không phải là ta lừa người, chỉ là đoạn quá khứ đó thật nặng nề, ta không muốn người nhớ lại....."

"Thì ra là vậy."

Bồ Đào buồn bã nói "Phong Duyệt từng nói qua, hễ yêu nhau thì không nên lừa dối nhau, phải vĩnh viễn chân thật đối với nhau."

Thượng Quan Khâm thở dốc, thực đau đầu đối với phản ứng của Bồ Đào.

Bồ Đào tiếp tục nói "Còn nữa, nếu phát hiện ra người yêu mình lừa dối mình, nên cho hắn ăn tát tai!"

Thượng Quan Khâm giật mình, sờ sờ đầu Bồ Đào, ôn nhu nói "Đừng nháo nữa."

"Không nháo"

Bồ Đào nhắm mắt lại, nói "Ừ..... Ôm ta đi, tâm tình ta sẽ tốt hơn, sẽ không nháo nữa....."

"Vậy để ta ôm nhiều một chút....."

Đèn trong phòng sáng rực.....

Hồng Dạ nhủ mi, kéo Quý Tử Thiên chạy đi rất xa.

Sau đó nói nhỏ "Yêu sẽ không lừa nhau, vĩnh viễn phải chân thật với nhau, ngươi có từng nghe qua chưa?"

Quý Từ Thiên cũng nhủ mi lại nói "Nếu đúng như Bồ Đào nói, vậy gương mặt kia của ngươi nên sớm bị đánh sưng vù lên rồi....."

Hồng Dạ khinh bỉ nhìn Quý Từ Thiên, sau đó gục đầu xuống, uể oải nói "Con người thật là kỳ quái, có phải là vì ta chưa đủ lớn hay không."

"Có thể là ngươi không đủ chín chắn....."

Quý Từ Thiên uể oải sờ cằm, lại phát hiện ra bên dưới một thân ảnh nghiêng ngả lao đảo đang đi tới, bộ dạng thất hồn lạc phách, nước mắt đầm đìa.

"Người đó không phải là muội muội của Bồ Đào - Thượng Quan Tuyết – hay sao?"

Hồng Dạ nhủ mầy, hần giới nhất là quan sát thần sắc người khác. Thượng Quan Tuyết này thật có chút không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bồ Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tân chương 1

"Thật ra.....nói thế nào đi nữa, ngươi cũng là cốt nhục của hần, dù xảy ra chuyện gì hần cũng sẽ không hận con ruột của chính mình, cho nên mới nói, hần chỉ là vì ghen tị mà đồ giận lên ngươi..... Bồ Đào..... ít nhiều gì ngươi hiểu được mà....."

Thượng Quan Khâm đợi Bồ Đào trấn tĩnh tâm thần lại, cảm thấy những người nghe lén trên nóc nhà đã bỏ đi xa, mới vuốt tóc Bồ Đào nói "Ngươi còn nhớ năm ấy, hần trăm phương ngàn kế muốn đá ngươi ra khỏi vị trí người kế thừa Thượng Quan gia hay không? Bồ Đào lúc đó cảm thấy thế nào?"

"Lúc đó? Ta chỉ có một chút ấn tượng mà thôi, chỉ cảm thấy hần rất cứng chiu yêu thương Tuyết nhi, cái gì cũng muốn dành cho nàng ta."

"Thật ra không phải như ngươi nghĩ đâu, hần không muốn ngươi kế thừa gia nghiệp, ý tứ thật sự của hần là, muốn ngươi sống như một người bình thường, là một hải tử bình thường như mọi hải tử khác, có thể lập gia đình, có thể mặc váy của nữ tử mà không bị thân phận người kế thừa Thượng Quan gia trói buộc. Đó là điều duy nhất hần có thể làm cho ngươi."

"Cho nên hần mới muốn trục xuất ta ra khỏi Thượng Quan gia?"

Bồ Đào giãy ra khỏi vòng tay thơm tho ấm áp của hần "Gạt người!"

"Ta không lừa ngươi nha!" Thượng Quan Khâm chớp chớp mắt, hai bàn tay Bồ Đào nhẹ nhàng đặt lên hai má của Thượng Quan Khâm, sau đó dùng sức nheo.

"Không lừa? Nếu tái phạm ta sẽ trừng phạt ngươi."

Đôi mắt Thượng Quan Khâm nhất thời vô cùng ủy khuất.

Bồ Đào thu hồi lại móng vuốt sói, nói "Được rồi, không làm khó ngươi nữa."

Thượng Quan Khâm được Bồ Đào đỡ đứng dậy, thân hình khẽ cử động được. "Cũng may, được hiệu đã gần hết tác dụng, không lâu nữa sẽ cử động lại như thường, không có gì đáng ngại cả....."

Bồ Đào nghe vậy nhất thời nhìn Thượng Quan Khâm bằng cặp mắt đầy ám muội, Thượng Quan Khâm ho khan, cắt ngang luồng suy nghĩ mờ ám của Bồ Đào "Ngươi xoa bóp cánh tay cho ta là được rồi."

Sau đó tao nhả chuyển mình sà đến gần Bồ Đào, bỗng nhiên đỡ người ra, thần sắc khẩn trương bắt lấy hai vai Bồ Đào "Khoan đã, suýt chút quên mất chuyện quan trọng nhất! Bảo bảo đâu rồi!?"

"Đã giao cho Đào lão."

"Mau trở về thôi!"

"Tuyết nhi!!"

Khi Mộ Dung Thân Phi rượt đến nơi, chỉ thấy Hồng Dạ và Quý Tử Thiên đang đứng tán gẫu.

Nhìn thấy mái tóc Không Tước lĩnh kia, thân hình Mộ Dung Thân Phi nhất thời cứng ngắc lại.

"Quý Tử Phong?"

Quý Tử Thiên nghe tiếng quay đầu lại, khẽ cười. "Là con của hấn."

Mộ Dung Thân Phi há hốc mồm, trấn tĩnh lại hỏi "Hai vị có từng nhìn thấy một vị cô nương chạy ngang hay không?"

"Thượng Quan Tuyết?"

Hồng Dạ phe phẩy cây quạt, Mộ Dung Thân Phi biết Hồng Dạ, vì thế gật gật đầu chào hỏi, Hồng Dạ nói "Bọn ta mới nhảy từ nóc nhà xuống, thấy nàng ta chạy về căn sương phòng phía tây kia, nhìn nàng ta có vẻ không ổn lắm. Tên tiểu tử đào hoa này, mau đuổi theo đi, đừng để xảy ra chuyện gì không hay."

Mộ Dung Thân Phi gật đầu rồi lập tức đuổi theo.

Hồng Dạ hỏi Quý Tử Thiên "Hiện giờ là canh mấy?"

"Chắc là canh hai?"

"Bồ Đào còn ở bên trong phòng cũi sao?"

"Hừ hừ....." Quý Tử Thiên cười cười gian trá "Có muốn đi nghe lén hay không?"

"Ặc....." Hồng Dạ phe phẩy cây quạt, xẹt một tiếng gấp quạt lại "Chú ý rất hay!"

"Vậy còn chờ gì nữa?!"

Hai người đang chuẩn bị phi thân đến căn phòng chứa cũi mà Thượng Quan Khâm và Bồ Đào đang ở, thì nhìn thấy một thân ảnh màu lam vội vàng chạy tới.

Hồng Dạ ngăn người ra.

"Tiêu..... Tiêu..... Tiêu..... Tiêu....."

"Tiêu cái gì mà Tiêu! Thân Phi của ta đâu!? Có thấy hấn đâu không!?"

"Bên kia....."

Hồng Dạ lấp bắp chia chia ra hướng tây.

"Chạy đến sương phòng phía tây hả?"

Tiểu Tiêu nhú mày lại, sau đó nhoáng một cái nhô lên hạ xuống, thân ảnh biến mất trong nháy mắt.

"Khinh công không tệ nha." Quý Tử Thiên sờ cằm "Cao hơn ta."

"Hấn gặp quý sao....." Hồng Dạ nói.

Quý Tử Thiên cười "Làm ta tò mò quá, đi thôi, ta cũng muốn đi đến căn sương phòng phía tây xem thử."

Hai người dùng khinh công thượng thừa bay lướt qua nóc nhà, theo hướng Thượng Quan Tuyết, Mộ Dung Thân Phi và tiểu Tiêu mà đi, vừa đi Hồng Dạ vừa buồn bực nói "Dãy phòng phía Tây vốn chính là nơi đệ tử của Thiên Sơn Tam Môn tụ tập, tình cảm giữa tiểu Tiêu và Mộ Dung Thân Phi đang lúc ngọt ngào, nên bọn họ dọn đến dãy phòng phía đông ở riêng biệt.....sao lại.....không biết đã nháo loạn gì đây....."

"Tuyết nhi đâu?"

Thượng Quan Thanh Khuê hỏi Lưu Thủy.

"Không biết. Còn....."

"Sắp đến canh ba rồi, cứ theo kế hoạch mà làm, đừng để xảy ra sơ sót." Sắc mặt Thượng Quan Thanh Khuê xanh mét căn dặn.

"Thiên Sơn Tam môn nợ máu phải trả bằng máu!"

"Gia chủ!"

Có người vội vàng chạy lại, quỳ xuống bảm báo "Thuộc hạ nhìn thấy tiểu thư ở chung một chỗ với Mộ Dung Thân Phi!"

"Thân Phi?"

Mọi người kinh hãi, Mộ Dung Hoa siết chặt tay Lưu Thủy, kích động nói "Thân Phi không chết sao!?"

Thượng Quan Thanh Khuê nhú mi, người nọ lại nói tiếp "Gia..... Gia chủ....."

"?!"

"Tiểu thư bỏ chạy đến đây phòng phía tây rồi!"

"Cái gì!?"

"Nha đầu ngốc!!"

Thượng Quan Thanh Khuê không để ý nhìn đám người Lưu Thủy đang khiếp sợ, vội vàng giờ khinh công chạy về đây phòng phía tây.

"Gia chủ!!"

Lưu Thủy chạy theo mấy bước, bị Mộ Dung Hoa gắt gao giữ chặt lại "Không muốn sống nữa hả!?"

"Nhưng mà gia chủ!"

"Còn bảo bảo của chúng ta thì sao!!"

Lưu Thủy giật mình đứng lại, nước mắt tí tách rơi xuống, nhào vào lòng Mộ Dung Hoa khóc lớn lên.

"Sao lại thế này!?"

Bồ Đào bị Thượng Quan Khâm lôi kéo chạy về, thấy một bảo bảo được Đào lão ôm trong lòng, một bảo bảo đu trên lưng, cả hai đều đang ngủ say sưa.

Thượng Quan Khâm vọt vào, không để ý đến nét mặt kinh hi của Đào lão và Phù Dung, trực tiếp giành lấy hài tử, đưa cho Bồ Đào một đứa, bản thân mình ôm một đứa, sau đó nói "Đào lão! Mau dẫn Phù Dung rời khỏi khách điểm đi!"

"Sao lại vậy?!"

Đào lão lôi kéo Phù Dung đang bị trọng thương lập tức rời đi.

Thượng Quan Khâm một tay ôm chặt bảo bảo nói "Thượng Quan gia đặt thuốc nổ ở đây sương phòng phía tây, canh ba đêm nay, cả khách điểm đều sẽ bị nổ tung thành nhiều mảnh, mau đi chứ không sẽ không kịp nữa!"

"Còn Quý Tử Thiên bọn hần?!!"

Bồ Đào kinh hãi run sợ thét lên chói tai.

"Bọn hần không ở trong phòng củi, mau đi thôi, đi tìm bọn đệ tử Ma giáo, bảo bọn họ phóng tín hiệu!"

Khách điểm này là khách điểm lớn nhất trong Mặc Trúc thành, dây sương phòng phía tây đều được người của Thiên Sơn Tam môn thuê hết, phía bắc là dây phòng của Ma giáo, Bồ Đào bị Thượng Quan Khâm lôi kéo, bay lên nóc nhà, chạy về phía bắc. Bỗng vào khinh công Huyết Y Phiêu Linh của Thượng Quan Khâm, trực tiếp xông vào sảnh đường của dây phòng phía bắc, tìm ngay được Vực Tuyết, vội vã thông báo sự tình.

Vực Tuyết thấy Bồ Đào, nhanh chóng tập hợp giáo chúng lại, dùng pháo hiệu đặc thù cả trăm năm nay của Ma giáo phóng lên trời, hễ là đệ tử của Ma giáo sẽ tất phải nhìn thấy, sau đó lập tức hiệu lệnh giáo chúng rút lui khỏi khách điểm.

Pháo hiệu đồ ặc ầm vang cả bầu trời.

Vực Tuyết vỗ vai Bồ Đào an ủi "Yên tâm đi, Giáo chủ nhất định sẽ nhìn thấy, nhất định sẽ mang Hồng Dạ lập tức rời khỏi. Hiện tại còn chưa đến canh ba. Bọn người cũng nên....."

Nói chưa dứt lời, đã nghe một tiếng nổ ầm vang chấn động từ dây phòng phía tây truyền lại!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tình nghiệt

"Đừng mà!"

Bò Đào biến sắc, không suy nghĩ gì vội vàng đem bảo bảo bỏ vào trong lòng của Vực Tuyết, vận khinh công bay đi.

Thượng Quan Khâm cắn cắn môi, cũng đem bảo bảo trong lòng giao cho Vực Tuyết nói "Người mang bọn chúng đi trước đi!"

Sau đó lập tức đuổi theo Bò Đào.

"Đừng!"

Dãy phòng phía tây đã bị oanh tạc, nhưng bất quá chỉ là một phần nhỏ lượng thuốc nổ mà thôi.

Mộ Dung Thân Phi xuyên qua màn khói lửa dày đặc, hoảng sợ nhìn thấy Thượng Quan Tuyết đang nắm hỏa thạch, chuẩn bị châm ngòi nổ lớn nhất để hủy diệt tất cả.

Ngòi nổ này là dẫn tới cả trăm cân thuốc nổ tiếp theo.

Cả khách điểm sẽ đều phải bị vỡ tung thành từng mảnh nhỏ.

"Đừng? Đừng cái gì chứ?"

Thượng Quan Tuyết hai mắt mờ lệ, không vì ánh lửa chói mắt mà sợ hãi, ngược lại nàng chỉ cảm thấy lúc này tựa hồ như đem tâm hồn năm nọ của nàng, dung mạo của người đứng trước mặt sáng ngời như lúc hần đang say ngủ kê bên nàng, khiến nàng say mê ngắm nhìn mà không dám sờ đến.

"Thân Phi, người có biết không, ta vẫn hằng mong đợi mình sẽ hoài thai một hài tử của riêng chúng ta. Vậy mà người bảo ta đừng chạm đến người? Người bảo ta quên đi, mà đi tìm hạnh phúc của chính mình!? Làm gì có hạnh phúc nữa, hạnh phúc đều bị người hủy cả rồi!!"

Mộ Dung Thân Phi chấn động mạnh, đột nhiên thấy ánh mắt của Thượng Quan Tuyết tựa hồ y như ánh mắt của hần năm đó khi hần thổ lộ với Bò Đào.

Lúc đó chắc Bò Đào rất thương tâm, giống hệt như hần lúc này vậy.

Áy náy mang theo ủy khuất.

Đau xót bất lực.

Rốt cuộc hần nhận ra, hần thực có lỗi với Tuyết nhi.

Thôi thì cùng nàng chết ở đây vậy.....

Đứng lặng nhìn Thượng Quan Tuyết tuyệt vọng cắn răng châm ngòi nổ.

Một đốm lửa nhỏ lóe lên, sau đó nghe thấy thuốc nổ cách đó không xa âm âm vang lên, một luồng sóng nhiệt rất nhanh ập lại, xâm chiếm lấy hần.

Mãi đến khi tro bụi che hần lại tầm mắt, khiến cho Mộ Dung Thân Phi không nhìn thấy gì nữa, không nhìn thấy cả Thượng Quan Tuyết, chỉ có thể cảm nhận được nóng rất cùng một sự yên lặng đến tuyệt vọng.

Lặng lặng đứng đó chờ cái chết đến gần.

Cả căn phòng nhanh chóng chìm vào biển lửa.

Hần đứng đối diện với Tuyết nhi, nhưng không ai nhìn thấy đối phương cả.

Tựa như khi mới ngủ dậy, mơ màng nhưng biết rõ đây không phải là mộng.

"Tuyệt nhỉ!!"

Đột nhiên một người gào lên giận dữ kèm theo tiếng nổ ầm vang liên tiếp không dứt.

Thượng Quan Thanh Khuê đẩy ra tấm ván gỗ đang cháy, cũng không thèm nhìn đến Mộ Dung Thân Phi, trực tiếp xuyên qua khói bụi, đến nơi mơ hồ vang lên tiếng khóc la của Thượng Quan Tuyết.

"Phụ thân, tại sao lại đến đây! Mau đi ra ngoài đi!"

"Tuyệt nhỉ! Hải tử ngọc! Cha chỉ còn lại có một mình con thôi a!"

Sự tình bất quá diễn ra chỉ trong giây lát.

Lửa đã nhanh chóng lan tràn lại gần, Mộ Dung Thân Phi nhắm mắt lại, hắn đã bị ngộp thở.

Đầu óc choáng váng, thân hình mềm nhũn.

Hắn đột nhiên nhớ đến một người.

Người ta nói, trước khi chết, trong đầu mình sẽ nhìn thấy người mình quan tâm nhất.

Bồ Đào.....

Thì ra là thế.....

Người hắn nghĩ đến trước khi chết, quả nhiên không phải là.....

"Thân Phi!"

Có một thanh âm quen thuộc lên tiếng gọi, Mộ Dung Thân Phi hôn mê, ngã vào lòng của tiểu Tiêu.

Sự tình rất nhanh liền chấm dứt.

Bởi vì Ma giáo náo loạn khiến cho các môn phái còn lại đều đề cao cảnh giác, mãi đến khi tiếng nổ vang lên, đã có không ít người bỏ chạy khỏi khách điểm.

Nhưng vẫn có một số người bị chết mà vẫn không hiểu tại sao trong trận hỏa hoạn kỳ lạ này.

Vì thế có người đoán là Ma giáo đã gây nên thảm họa này.

Nhưng Thiên Sơn Tam môn lại lên tiếng thanh minh, nói đây là kẻ thù của bọn họ đã lén đặt thuốc nổ, là vì bọn họ nên mới gây ra họa này.

Thượng Quan Khâm và Bồ Đào cũng không bị thương, bởi vì trước khi ngòi nổ lớn nhất bị nổ, bọn họ đã tìm được Quý Từ Thiển.

Lúc Quý Từ Thiển nhìn thấy pháo hiệu, không nói một lời vác Hồng Dạ lên vai bay nhanh ra khỏi khách điểm.

Không lâu sau đó ngòi nổ kế tiếp vang lên.

Dãy phòng ốc xa xa đều bị lửa nuốt trọn, còn có tiếng người bị thương kêu la thảm thiết.

Quý Từ Thiển biến sắc, buông Hồng Dạ xuống, hai người nhanh chóng quyết định, nếu tiểu Tiêu ở trong đó, vậy Thiên Sơn Tam Môn nhất định không có ai lãnh đạo, Hồng Dạ quyết định giải tán người của Thiên Sơn Tam môn ra khỏi khách điểm, thuận tiện di dời luôn người của những môn phái trợ gần đó để tránh khỏi một trận hỏa kiếp này.

Quý Từ Thiển quyết định chạy về phía Ma giáo.

Trực giác hắn nói cho hắn biết.

Ma giáo phóng pháo hiệu, nhất định là đã biết tin từ trước, người có thể thông báo cho Ma giáo, nhất định là Bồ Đào của hắn!

Vì thế ba người gặp nhau trên đường.

Không nói một lời, cùng nhau chạy ra ngoài khách điểm.

Vừa chạy ra khỏi khách điểm, sau lưng lửa đã bốc cháy bùng bùng.

Chiếu sáng cả một tòa Mặc Trúc thành.

Mấy khách điểm chung quanh cũng bị họa lây, trận lửa lan tràn thiêu rụi cả một dãy phố.

Cực kỳ thê thảm.

Đám người Bồ Đào chạy đến con phố kế tiếp, sau khi an toàn, Bồ Đào lập tức chui vào lòng Quý Từ Thiện, khóc đến thiên hôn địa ám.

Sắc mặt Thượng Quan Khâm lúc đó cực kỳ không tốt.

Quý Từ Thiện lại dương dương tự đắc nói. "Không phải Thượng Quan giáo chủ ăn dấm chua của bản cung đó chứ? Lúc Bồ Đào nghĩ đến việc người sẽ phải chết, nàng cũng không khóc thảm như bây giờ à!"

Thượng Quan Khâm hừ một tiếng, Bồ Đào mới giật mình, chùi chùi nước mắt, cốc lên đầu Quý Từ Thiện một cái, cá giận nói "Tại sao lại chạy đến đây sương phòng phía tây làm gì?!!"

"À.....Ta và Hồng Dạ chỉ là....."

Bồ Đào kinh sợ, đột nhiên khẩn trương hỏi "Con mèo nhỏ đâu rồi?"

"Con mèo nhỏ cái gì! Ở đây!"

Hồng Dạ theo như thường lệ, xuất hiện trên nóc nhà, chẳng qua bộ dạng thảm hơn nhiều.

Tóc bị cháy hết một mảng lớn, quần áo te tua.

Cái mũi đen thùi lấm lem.

"Trận hỏa hoạn này, đệ tử Thiên Sơn Tam Môn không bị tổn thất mấy, không đáng ngại, nhưng các đại môn phái phân bố đệ tử ở khách điểm đó lại không phản ứng mau như bọn ta, chết rất nhiều, có lẽ không thể tham gia tỷ võ nữa. Chuyện Thượng Quan gia gây ra chỉ có bọn ta biết, có lẽ sẽ không ai tin đâu. Từ Thiện, chắc vụ này lại đổ lên đầu chúng ta nữa cho mà xem....."

Đột nhiên ngừng lại, nhìn nhìn Thượng Quan Khâm, rồi quay đầu nói với Bồ Đào "Bồ Đào, còn nhớ rõ ước định của chúng ta hay không?"

"Á....."

Bồ Đào làm bộ như không nghe thấy, nhưng Hồng Dạ lại cố tình không nhận ra, nhắc lại một lần nữa.

"Bồ Đào đã đáp ứng cái gì?"

Thượng Quan Khâm đặc biệt "tò mò" hỏi.

Bồ Đào nhìn nhìn hai má của sư phụ, nhìn nhìn Quý Từ Thiện, rồi lại nhìn nhìn Hồng Dạ, nuốt nước miếng nói "Đi xem bảo bảo và Dao lão đi thôi, còn bọn người tự mình giải quyết đi....."

Thượng Quan Khâm không nói gì, chỉ mỉm cười, Quý Từ Thiện cũng cười cười một cách yêu nghiệt giờ lên nắm tay, Hồng Dạ bẽ bẽ mấy đầu ngón tay kêu răng rắc.

"Ai nha!"

Bồ Đào đi được vài bước rồi chợt ngã gục trên mặt đất.

"Sao vậy?"

Ba người đều tiến lên đỡ lấy, Bồ Đào nhắm mắt, lòng dạ tiểu nhân nhất thời càng gia tăng, lại giả bộ nói "Đau bụng quá, sư phụ đỡ ta về đi thôi."

"Được."

Thượng Quan Khâm ôm lấy Bồ Đào bước đi.

Đề lại Quý Từ Thiện và Hồng Dạ đen mặt, ghen tị đến nghiến răng nghiến lợi.

"Lại không đánh hấn được."

Hồng Dạ tiếc nuối.

"Hừ!"

Quý Từ Thiện quay đầu bước đi.

"Cơ hội ngay trước mắt mà bị sống mất! Không biết có phải đau bụng thật hay không!"

Đi vài bước rồi ngừng lại, đột nhiên Thượng Quan Khâm biến sắc, vút nhẹ Bò Đào xuống đất, Bò Đào bị ném, rụt cổ đứng dậy, ủy khuất nói. "Sự phụ, ôm một chút nữa thôi mà....."

"Bụng người căn bản không bị đau....."

"Á.....Vậy ôm ta một lát nữa thôi!"

"....."

Rốt cuộc Thượng Quan Khâm giận dữ nói "Nặng lắm....."

"?!"

Đêm nay xem như khỏi ngủ rồi.

Thượng Quan Khâm mang theo Đào lão và bảo bảo tìm một gian khách điểm khác ở lại, cũng không hỏi thăm tin tức của Thượng Quan gia nữa.

Nhưng không ngờ người tìm đến cửa lại là Thiên Sơn Tam Môn.

Lúc đó Thượng Quan Khâm ở lại bảo hộ cho bảo bảo, Bò Đào đi cùng Quý Từ Thiện và Hồng Dạ đến thăm Mộ Dung Thân Phi.

Mộ Dung Thân Phi bị ho khan, nhưng tánh mạng không có gì đáng ngại.

Hắn chỉ lẳng lặng ôm tiểu Tiêu đang được quần băng trắng đầy đầu hôn mê nằm ngủ trên giường, thản nhiên nói với mọi người một câu.

Làm tất cả hy vọng của Bò Đào đều tan biến.

Hắn nói "Tiêu vì cứu ta mà đôi mắt bị thương, từ nay về sau không thể bình phục lại như trước nữa. Chúc vị Môn chủ của Thiên Sơn Tam Môn hắn không cần nữa, sẽ trả lại cho Vi An, chỉ cần Hồng Dạ muốn, cứ lấy."

Lại nói với Bò Đào "Thực xin lỗi, chuyện hắn đồng ý với người, có thể làm không được nữa....."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tân văn 2

"Tiêu..... Cặp mắt của người....."

Hồng Dạ do dự một lát rồi tiến tới gần tiểu Tiêu.

Tiểu Tiêu đang được Mộ Dung Thân Phi ôm vào lòng, nghe nhưng không có phản ứng gì.

"Mới vừa thoa thuốc, giờ hắn ngủ rồi, ta sẽ ở bên cạnh chăm sóc hắn. Có lẽ lát nữa hắn mới tỉnh lại, đôi mắt của hắn cũng có thể sẽ phục hồi lại."

Mộ Dung Thân Phi ôn nhu vuốt tóc tiểu Tiêu. Hồng Dạ thần sắc ngưng trọng. Bò Đào tựa vào người Quý Từ Thiện, lặng lẽ nắm tay Quý Từ Thiện, nếu không, tin tức tiểu Tiêu bị mù này nhất định sẽ khiến nàng gục ngã.

Đàm Từ Uyên muốn giết hoàng đế, chuyện đại sự như vậy chỉ có tiểu Tiêu mới có bản lĩnh làm. Hiện giờ đôi mắt của tiểu Tiêu không nhìn thấy đường, làm sao có thể phi thân đột nhập vào hoàng cung.....

Thủy Nguyệt Phiêu Linh không thể lấy được.....

Không thể cứu được sự phụ.

Có phải hay không.....

Nếu Quý Từ Thiên không đỡ lấy nàng, Bồ Đào nghĩ nàng nhất định sẽ khuyên ngã xuống đất.

"Bồ Đào....." Mộ Dung Thân Phi nói "Chuyện năm xưa, ngươi có thể tha thứ cho ta không? Ta nhìn thấy Tuyết nhi, nói thật, thấy nàng phát điên, ta biết mình thực có lỗi với nàng, nhưng trong khoảnh khắc đó ta cũng cảm thấy rất ủy khuất. Bồ Đào, năm đó ta nổi giận với ngươi, có phải ngươi cũng rất ủy khuất không?"

Quý Từ Thiên không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Bồ Đào, đến lúc này hắn mới biết đóa hoa đào này lại còn đeo mang thêm một cánh hoa đào khác nữa, mà cánh hoa này vì nàng mà day dứt điều linh đến thế này.

"Ủy khuất muốn chết luôn, lúc ngươi bỏ đi trời mưa thật lớn, ta chỉ biết ngồi trong căn phòng đó mà khóc, thật sự là rất oan uổng mà....."

Bồ Đào khẽ cười "Nhưng mà, tuy ta cảm thấy ủy khuất nhiều năm nay, nhưng ta chưa bao giờ hận ngươi cả. Cho nên, không có gì để mà tha thứ hết....."

"Ừ, con người ai cũng vậy, trước khi chết đều mong muốn được gặp người mình tha thiết muốn gặp nhất. Năm ấy, ta đã gặp Tiêu, ta không biết hắn là Môn chủ Thiên Sơn Tam Môn, lúc đó ta còn đang do dự có nên vì công tử Thượng Quan Kinh Hồng mà biến thành đoạn tị hay không, ai dè ta đã bị Tiêu ép đến thành sự thật. Lúc vụ nổ xảy ra, ta thực thâm, nghĩ mình sắp phải chết, trong nháy mắt lại nhớ tới ngươi."

Bồ Đào cúi đầu xuống, Mộ Dung Thân Phi tiếp tục nói "Rồi mọi thứ xung quanh nổ tung, ta không còn muốn đứng dậy nữa, trước khi lâm vào hôn mê, ta nghe được tiếng gọi của Tiêu, theo bản năng biết hắn đã đến. Ta nghĩ, nhiều năm nay ta không thể quên ngươi, có lẽ vì đó chính là mảnh lực của mối tình đầu....."

"Ừ."

Bồ Đào nhìn Mộ Dung Thân Phi, mới phát hiện hắn thật sự là một người vô cùng văn nhã.

Gật gù "Mối tình đầu rất đẹp, làm người ta nhớ mãi không quên."

"Đúng vậy, không thể nào quên."

Mộ Dung Thân Phi khẽ cười "Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi....."

Bồ Đào cúi đầu xuống, trầm mặc không lên tiếng, Mộ Dung Thân Phi lại nói.

"Ừ.....Chỉ vậy thôi..... Cũng không có gì để nói nữa.....Không thể giúp được sự phụ ngươi.....thực xin lỗi, Tiêu vì ta đã làm rất nhiều chuyện, ta sẽ chiếu cố hắn cả đời này....."

Bồ Đào gục đầu xuống "Hãy sống cho thật tốt, có thể cùng người yêu ở bên nhau là chuyện tốt nhất trên đời này. Thân Phi, ngươi nhất định phải hạnh phúc!"

Nói xong liền xoay người rời đi, Quý Từ Thiên thần sắc ưu tư nhìn nhìn Mộ Dung Thân Phi. Còn Hồng Dạ từ đầu tới cuối chẳng nói tiếng nào, đợi Bồ Đào và Quý Từ Thiên đi xa rồi mới thân nhiên nói "Tình lại được rồi đó....."

"Cái gì?"

Mộ Dung Thân Phi kinh hãi.

Đột nhiên tiểu Tiêu cử động, xoay xoay cái cổ cứng ngắc nói "Thân Phi, ôm cũng không biết đổi tư thế, làm cổ ta mỏi hết rồi nè."

"Ngươi đi chết đi!!"

Mộ Dung Thân Phi giận dữ "Dám giả bộ như vậy? Chơi đã chưa!?"

"Chơi đã rồi!"

"Hừ!"

Mộ Dung Thân Phi bỏ tiểu Tiêu lại trên giường, bản thân mình tức hừ hừ đi vào phòng trong.

Tiểu Tiêu cười một cách vô cùng gian trá, Hồng Dạ ôm trán "Lão hồ ly, ta không thể hiểu nổi trước đây ngươi làm cách nào câu được một người hay ho như thế này?"

"A a....."

Tiểu Tiêu dựa vào cái gối đầu giường, mái tóc mềm mại xổ tung ra vô cùng xinh đẹp "Ai bảo ta phải lòng hắn....."

"Hừ."

Hồng Dạ xoay người bước đi, vừa đi vừa nói "Mộ Dung Thân Phi gặp được Bồ Đào, kiếp này của hắn xem như không may mắn, nhưng gặp được ngươi, xem như là hắn cũng đã được ông trời bù đắp rồi!"

"Đứng lại!"

Hồng Dạ dừng lại, xoay người, đúng lúc tiểu Tiêu lấy ra một cái bình ngọc nhỏ dưới gối ném đến, Hồng Dạ vươn tay ra bắt được.

"Ồ đó mà ưu thương giùm chuyện của người khác, tự mà lo cho mối tình đầu của chính bản thân nhà ngươi đi. Không phải ngươi cam lòng phở bỏ cánh tay phải đó chứ?"

Hồng Dạ giật mình, khẽ cười "Lão hồ ly, giờ cũng biết thương ta rồi hả?"

"Còn cái này nữa."

Lệnh bài của Môn chủ Thiên Sơn Tam Môn bay đến, tiểu Tiêu quả không hổ danh là tiểu Tiêu, tuy hai mắt bị mù nhưng vẫn có thể ném đồ một cách chuẩn xác đến trước mặt của Hồng Dạ.

Hồng Dạ tiếp lấy rồi xoay người bỏ đi, không hề quay đầu lại nữa.

"..... A a....."

Tiểu Tiêu sờ sờ cặp mắt, tựa vào cái gối ở đầu giường.

Mộ Dung Thân Phi bước từ phòng trong ra, nhẹ nhàng đặt chén thuốc lên bàn, ngồi xuống chuẩn bị dứt cho hắn, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm nghị như cũ, giận dữ nói "Uống thuốc đi!"

"Ồ!"

"Không có gì đâu, ngươi về trước đi, chuyện của Thượng Quan Khâm ta sẽ bàn với Hồng Dạ để nghĩ cách."

"Thôi khỏi."

Bồ Đào mờ mịt nói "Thật sự không cần đâu!"

Quý Từ Thiên mập máy môi, rót cuộc hỏi "Bụng còn đau hay không?"

"Không đau....."

"Vậy để ta đi đánh Thượng Quan Khâm. Ngươi đừng có ngăn cản!"

Quý Từ Thiên vừa tính đi thì Hồng Dạ chạy tới "Muốn đánh hắn hả!? Ta đi với! Nhìn mặt hắn ta không ưa chút nào!!!"

"Các ngươi!"

Bồ Đào giận dữ.

Không ngờ Hồng Dạ lại nhào đến gần, ôm lấy Bồ Đào, lúi đầu vào lòng Bồ Đào.

Cạ cạ, nói "Thực mềm quá a....."

Bồ Đào nhất thời cứng người, Quý Từ Thiên lại nói "Hừ, còn ta nữa chi?!"

Bồ Đào kinh hãi.

Đẩy Hồng Dạ ra bỏ chạy.

Về nhà.

Quý Từ Thiên nhìn theo bóng dáng Bồ Đào một cách tiếc nuối. Hồng Dạ lấy chai thuốc ra lắc lắc, khẽ cười. "Lần trước thiếu ta một món nợ nhân tình còn chưa trả.....vậy mà nay còn dám che chở cho Thượng Quan Khâm."

"Chủ yếu là bởi vì Thượng Quan Khâm đang có bệnh, còn nữa, bọn hắn dù gì cũng đã kết trái đào rồi....."

"Không trả cũng được, đợi ta lớn lên, phải sinh cho ta một trái đào khác a!"

"Ta không cần trái đào,.....Ừm.....thôi vậy cũng được....."

"Nhất định vậy đi."

Hồng Dạ lắc lắc cái bình ngọc đựng thuốc tiêu Tiêu cho, cười nói "Trái đào, trái đào, cũng không cần đánh Thượng Quan Khâm, chỉ cần trái đào là được rồi....."

"Không đánh Thượng Quan Khâm nữa, chỉ cần sinh cho ta một trái đào khác là được rồi....."

Lúc Bồ Đào nhận được phong thư này đã là hơn nửa tháng sau.

Lúc nàng trở về, không thiết đến thứ gì nữa cả.

Không có Thủy Nguyệt Phiêu Linh.

Sư phụ cũng sẽ sống không lâu.

Sau đó nàng nói với Thượng Quan Khâm "Đời này có lẽ chúng ta không thể sống đến năm mươi tuổi, nhưng cho dù chỉ còn sống được một năm nữa, miễn chúng ta được ở bên nhau là đủ rồi. Hàng ngày được nhìn thấy nhau, được ôm lấy hai bảo bảo, thay tã cho bọn chúng. Vì bảo bảo, người phải cố gắng đến cùng, chúng ta không gặp lại bọn họ nữa.....Có được không?"

"Không được!" Thượng Quan Khâm nhú mi nói "Nếu bọn họ lại quần quít lấy người, đó chính là tự đi tìm chết....."

"A a....."

Bồ Đào ôm lấy Thượng Quan Khâm, vừa cười vừa khóc.

Bình Khí Phổ Bài Danh gì chứ, ngao du giang hồ cũng được, về Thuần Ảnh giáo cũng được, ai muốn soán ngôi làm hoàng đế cũng được, tất cả đều không còn quan trọng.

Bồ Đào để lại thư từ biệt Quý Tử Thiên và Hồng Dạ, chuẩn bị cùng sư phụ sống nốt khoảng thời gian còn lại.

Hy vọng trở về căn cứ của Thuần Ảnh Giáo.

Nơi đó có phòng, trong phòng có sân, trong sân viện có ao sen, trong ao sen có hoa sen.

Còn có Thượng Quan Khâm, còn có bảo bảo.

Nơi đó chính là nhà của nàng.

.....

Đáng tiếc khi về đến nhà vào đêm ngày hai mươi bốn, Bồ Đào nhận được tin tức từ Ma giáo.

Phong thư được gửi thông qua nha sai.

Nên đến tay Bồ Đào muộn.

Ngày viết thư ít nhất là trước ngày hai mươi.

Mở phong bì ra, có hai phong thư.

Phong thư đầu tiên là của Hồng Dạ viết.

Trên đó chỉ có một hàng chữ "Ta không cần đánh Thượng Quan Khâm nữa, đợi ta trở về, nhất định phải sinh cho ta vài trái đào nhỏ. Nếu không chịu, ta sẽ đánh cho Thượng Quan Khâm hủy dung luôn!!!"

Bên dưới là một bức họa vẽ tay, trong bức họa vẽ một cây đào.

Trên cây đào còn vẽ hai trái đào, bên cạnh còn thêm một câu giải thích.

"Trái đào thực mềm mại nha, nhưng lớn hơn chút nữa thì tốt hơn, có lẽ sẽ mềm hơn. Sờ rất sướng. Đợi ta trở về, nhất định phải sờ cho đã."

Bồ Đào lập tức giận đến phát điên.

Vừa tức giận vừa buồn cười nghĩ "Hong Dạ thật là càng ngày càng không ra gì!"

Một hài tử ngoan ngoãn như vậy đột nhiên trở thành tiểu quỷ ranh!

Mở ra phong thư thứ hai, Bò Đào hết cười nổi.

Tay bắt đầu run rẩy.

Phong thư thứ hai là bút tích của Quý Tử Thiển, hàng chữ nhỏ vô cùng khéo léo đẹp đẽ.

Chỉ có hai câu.

Câu thứ nhất "Đợi ta trở về, phải sinh cho ta một trái đào. Nếu nguoi dám không đồng ý, ta sẽ nguyên rủa nguoi biến thành nguoi béo phì nhất trên đời!"

Câu thứ hai tuy ngắn ngủn nhưng nhất thời khiến Bò Đào như bị rơi xuống địa ngục.

Quý Tử Thiển.

"Nhưng bọn ta đã quyết định lên kinh thành, cho nên có lẽ sẽ không còn sống trở về nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đại kết thúc

Từ Mặc Trúc thành đến Kinh thành, nếu đi bằng xe ngựa, nhanh nhất cũng phải hơn mười ngày mới đến. Mà lúc này, tin tức hoàng đế bị thích khách đã truyền khắp Trung nguyên.

Bò Đào cảm bức thư tín ngăn người cả buổi chiều, tối đó gặp được Vực Tuyết vừa đến từ Ma giáo.

"Giáo chủ bị thất thủ."

Thấy bộ dáng Bò Đào sợ tới mức khóc không nổi, Thượng Quan Khâm bình tĩnh hỏi Vực Tuyết "Tên tiểu tử Hồng Dạ kia cũng đi?"

"Trước khi Giáo chủ và Hồng Dạ khởi hành, có nhắn lại với tại hạ rằng nếu nhận được tin giáo chủ thất thủ thì hãy thông báo với các nguoi. Tại hạ cáo từ trước, nếu nghĩ ra được cách nào, hy vọng Thuần Ảnh Giáo có thể trợ giúp."

Thượng Quan Khâm cúi đầu xuống, cất bước theo sau Vực Tuyết, sắc mặt vô cùng kém nhìn Bò Đào, thấy lá thư trong tay nàng đã bị vò nhàu nát.

"Món nợ nhân tình này, phải làm như thế nào đây?"

Thượng Quan Khâm nhẹ nhàng chống cằm, thản nhiên thờ dãi, Bò Đào chỉ lắc lắc đầu, đôi mắt sưng đỏ, nhưng khóc không nổi.

"Lúc này còn có thể làm được gì?"

Bò Đào tắt cả tiếng.

Lại mở bức thư ra xem lại, nhưng chữ viết đều đã mờ hồ, không còn thấy rõ gì nữa cả.

"Có thể làm được gì?" Bò Đào che mặt lại, bất lực nói.

"Có Huyết Y Phiêu Linh, Tuyết Nguyệt Phiêu Linh, có Thủy Nguyệt Phiêu Linh, nhưng nơi bọn hấn đột nhập vào lại chính là cấm địa trong hoàng cung, lúc này chắc có lẽ đã bị nhốt vào đại lao rồi? Sư phụ, nếu kết hợp với Vực Tuyết, chúng ta có thể đột nhập vào thiên lao hay không?"

"Theo lý, từ đây đến kinh thành, cho dù là bay, cũng phải bay mất nửa tháng. Bọn họ dùng dịch trạm của nhà sai để gửi thư, chính là vì không muốn bọn ta đến kịp. Đợi đến lúc bọn ta đến, bọn hấn đã trở thành một nắm xương tàn rồi."

"Không! Đừng dọa ta!"

Bò Đào hoảng sợ nói "Đừng! Nhất định còn biện pháp khác.....Nhất định có!"

"Đợi đi."

Thượng Quan Khâm ôm Bồ Đào, cảm nhận bà vai nàng run lên nhẹ nhẹ "Đợi thôi, đợi tin từ kinh thành, tin từ Hoàng đế, còn có tin từ Đàm Từ Uyên nữa. Hồng Dạ và Quý Tử Thiển đều là người thông minh, có lẽ sẽ có cách thoát thân."

Bồ Đào rót cục bật khóc thất thanh lên.

Khóc đến ngất xỉu.

Tỉnh lại, vẫn không có gì thay đổi. Bồ Đào thậm chí có thể cảm giác được tính mạng của Quý Tử Thiển và Hồng Dạ đang từ từ mất đi theo từng khắc trôi qua.

Ban đêm, Thượng Quan Khâm phái toàn bộ thể lực của Thuần Ảnh Giáo ra ngoài, tận dụng tối đa mạng lưới tình báo để tìm hiểu tin tức.

"Còn..... Phải..... Đợi.....Sao?"

"Đợi."

Đêm dài, hai người vẫn thức đợi tin.

Thượng Quan Khâm cởi áo trắng khoác lên người cho Bồ Đào, gió đêm lạnh, sương sớm khiến mái tóc của hai người ướt nhẹp.

"Lúc này, có năng lực cũng chả làm được gì....."

Thượng Quan Khâm đột nhiên lẩm bẩm nói.

Bồ Đào đầu óc mờ mịt, giờ phút này có chút thanh tỉnh, bình tĩnh lại một chút "Đợi đi....."

"Hồng Dạ mệnh lớn mà, vói lại, Tử Thiển là Quý tử Hào gia, Hoàng đế cũng là thân thích của hắn."

Con bồ câu trắng mang theo thư tín bay tới, đậu trên vai Thượng Quan Khâm, tháo bức thư xuống xem, Thượng Quan Khâm khẽ nhủ mi lại.

"Trong thư nói gì?" Bồ Đào kinh hãi đứng bật dậy.

"Hai ngày trước Quý lão hầu gia bị triệu về kinh thành khẩn cấp, chỉ nói là vì hoàng đế gặp chuyện. Toàn bộ kinh thành bị giới nghiêm chặt chẽ vô cùng...Thám tử chỉ tra ra được đến đó thôi....." Thượng Quan Khâm nghĩ nghĩ, lại đột nhiên cười nói "Không có truyền ra tin tức thích khách bị định tội, mà Quý lão hầu gia lại tức tốc chạy về kinh, Quý Tử Thiển quả nữa là không xảy ra chuyện gì, Hồng Dạ chắc cũng còn sống."

Bồ Đào biết là Thượng Quan Khâm chỉ phỏng đoán mà thôi, nhưng trực giác cho nàng biết, bọn họ nhất định sẽ không xảy ra chuyện, nên liền thả lỏng.

Đêm không ngủ được, mãi đến khi trời gần sáng, lại một con bồ câu nữa bay về, sau khi Thượng Quan Khâm mở ra xem, đột nhiên thân hình trở nên cứng ngắc.

Bồ Đào thầm nghĩ chắc là có chuyện không hay rồi, vội vàng nhào lại chộp lấy lá thư, mở ra, bản thân nàng cũng chấn động mạnh.

Bởi vì bức thư này là do Quý Tử Thiển viết!!!

"Không có việc gì, đừng quá nhớ ta. Mau đi tìm Đàm Từ Uyên."

Không có việc gì.....

Đừng quá nhớ ta.....

Bồ Đào chợt nhớ tới hồi ở Hào gia phủ, hắn cũng đã viết như vậy "Đừng quá nhớ ta....."

"Đừng quá nhớ....." Bồ Đào si ngốc.

"Đi thôi!"

Thượng Quan Khâm đột nhiên kéo Bồ Đào đứng lên, hai người ngồi ở trong sân viện đợi suốt đêm.

"Bọn hắn quả thật là còn sống! Đi tìm Đàm Từ Uyên mau!"

Trong xe ngựa nàng ngủ mê mết.

Từ lúc biết hai người kia không bị gì cả, Bồ Đào trực tiếp lúi đầu vào lòng Thượng Quan Khâm nằm.

Dù sao cũng chỉ là con người bình thường, sau khi khóc mệt rồi thì phải ngủ.

Đến khi xe ngựa đậu trước tòa trang viện nơi Đàm Từ Uyên ở, vừa lúc thấy hắc đang chăm sóc chậu hoa trong sân.

Lúc đó, Bồ Đào và Thượng Quan Khâm đã hai ngày liền chưa ăn gì.

Nhất là Bồ Đào, sắc mặt nàng thực tái nhợt.

Đàm Từ Uyên thấy hai người, trực tiếp ra đón, khẽ cười hỏi "Bọn người đến rồi à?"

Dứt lời chìa chìa vào chiếc bàn đá nhỏ trong đình viện "Mấy con bồ câu đưa tin từ kinh thành đều đang ở đây, hai vị chắc chưa ăn gì có phải không? Bồ câu tiem, khẩu vị ăn không tệ chút nào."

Thượng Quan Khâm thân nhiên hỏi "Người là Đàm Từ Uyên?"

"Đúng vậy, Thượng Quan giáo chủ, kính mộ đã lâu, người có biết vì sao tại hạ bắt bồ câu đưa tin làm thịt hay không?"

"Bởi vì chúng không mang đến tin tức tốt cho người."

"Phải nha!"

Đàm Từ Uyên cười ha hả "Quý Từ Thiển thất thủ bị bắt, trạm tình báo tại kinh thành phóng bồ câu đưa tin đầy trời, Hồng Dạ vì cứu Quý Từ Thiển mà khai ra người yêu của ta, nay bọn người đến đây, có phải cũng nên thả thêm bồ câu đưa tin hay không?"

Đàm Từ Uyên vẫn đang cười, nhưng Bồ Đào lại thấy phát lạnh.

Thì ra là thế!?

Quý Từ Thiển và Hồng Dạ vì bảo toàn mạng sống của chính mình mà khai ra người yêu của Đàm Từ Uyên!?

"Thật ra Quý tiểu hầu gia có lòng bao che giấu tại hạ, cho nên giờ này tại hạ mới còn mạng mà nhàn nhả đứng ở đây chăm sóc hoa. Nghe nói hôm nay Hoàng đế bệ hạ đã thả hai người đó ra rồi, còn người yêu của tại hạ thì bị bắt vào đại lao, hồi trưa này đã bị chém đầu."

Thượng Quan Khâm nheo lại đôi mắt, Bồ Đào khẽ phát run, không ngờ sự tình lại trở thành như vậy.

"Tại hạ cũng không hận gì cả. Qua vài năm nữa, ngôi vị hoàng đế tự nhiên sẽ lọt vào tay tại hạ. Quý Từ Thiển làm cũng đúng, vì bảo toàn mạng sống của mình, lại vì muốn trở về gặp lại người, hắc không khai ra ta nên cũng không tính là đã phản bội ta. Chẳng qua, điều khiến ta không cam lòng là người làm hoàng đế kia, ta thừa nhận bản tính ta tâm ngoan thủ lạt, có lẽ hắc cũng chỉ sống thêm được vài năm nữa, nhưng hắc đã biết dã tâm của ta, căn bản sẽ không bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng. Mà hiện giờ ta còn ham sống, còn điên cuồng muốn quá nhiều thứ, nên không thể không để cho người yêu của ta chết trước."

Chỉ vào bồ câu "Bồ Đào cô nương, nửa bản bí tịch kia ta đã đốt để tiem con bồ câu này, bí tịch không còn, nhưng bồ câu thì đã tiem như rồi, nếu người thích, có thể lấy về mà ăn. Cả hai chúng ta không ai nợ ai nữa, sau này cũng không cần gặp lại."

Tuyệt vọng là gì.

Có lẽ giờ Bồ Đào là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác.

Đến tận lúc này, nàng mới chân chính ý thức được, Thượng Quan Khâm tuyệt đối không còn cách cứu.

Huyết Y Phiêu Linh ăn mòn dần sinh mệnh của sư phụ, Bồ Đào nghĩ cũng không dám nghĩ thêm nữa.

Chẳng qua Đàm Từ Uyên bị ai một cách vô cùng bình tĩnh, như hắc đã nói, hiện giờ nàng và hắc không ai nợ ai nữa, bởi vì hai người đều gián tiếp hại chết người yêu quý nhất đời của đối phương.

"Đi thôi."

Thượng Quan Khâm giữ chặt bàn tay lạnh như băng của Bồ Đào, khẽ cười nói "Bảo bảo đang chờ bú sữa kia."

Nói dứt lời, kéo Bồ Đào rời khỏi trang viện của Đàm Từ Uyên.

Bồ Đào cứ quay đầu lại, không cam lòng nhìn thân ảnh Đàm Từ Uyên trôi về sau.

"Sư phụ....."

"Hả?"

"Sur phụ....."

"Hả?"

"Sur phụ....."

"Chuyện gì?"

"Sur phụ....."

Thượng Quan Khâm ngừng lại, ôm lấy Bò Đào trực tiếp nhét nàng vào xe ngựa.

"Chỉ cần nghe được Mặc Lâm kêu ta là phụ thân, sống lâu hay không đâu có gì là quan trọng."

"Không....."

"Khởi hành đi!"

Thượng Quan Khâm kêu xa phu khởi hành, xe ngựa bắt đầu hướng về phía Thuần Ảnh Giáo chạy đi.

Đôi mắt Bò Đào đỏ ửng, Thượng Quan Khâm tao nhả tựa vào bên cửa sổ, chống cằm, giống hệt như năm xưa.

"Bò Đào."

Thượng Quan Khâm thành khẩn nói "Ta còn chưa chết mà."

Bò Đào run rẩy, tiến vào nằm trong lòng Thượng Quan Khâm, lẳng lặng không lên tiếng.

Quý Từ Thiển và Hồng Dạ quả nhiên an toàn trở về.

Hồng Dạ chấp chương Thiên Sơn Tam Môn, thế lực dần dần thu lại, lại cùng Ma giáo và Thuần Ảnh giáo kết thành liên minh.

Cuộc tranh đoạt bí tịch tuyệt thế vẫn diễn ra như cũ, nhưng Thiên Sơn Tam môn im hơi lặng tiếng, nên võ lâm cũng bắt đầu chậm rãi hồi phục lại.

Ba năm sau, hoàng đế giá băng, Đàm Từ Uyên xưng đế, cải quốc tính lại là Thuận Nguyên.

Từ đó về sau, thiên hạ thái bình, quốc thái dân an.

Đôi mắt của Tiểu Tiêu đã bắt đầu bình phục, nhưng nhìn không được rõ như lúc trước nữa.

Mộ Dung Thân Phi cùng hần đi dạo khắp đại giang nam bắc toàn cả trung nguyên, trước là theo hần đi Thiên Sơn Tam Môn thăm Hồng Dạ, sau đó lên xe ngựa đến Mặc Trúc thành.

Bình Khí Phổ Bài Danh lại một lần nữa được tiến hành, phái Thiếu Lâm được đề cử đứng ra tổ chức, theo thông lệ sẽ diễn ra ở Mặc Trúc thành như cũ.

Mộ Dung Thân Phi không có ý định tham gia.

Hần trở về, chỉ là vì muốn gặp lại Bò Đào.

Dù gì cũng là mối tình đầu của hần, lại có giao tình như vậy.

Nhưng tiểu Tiêu lại ăn dấm chua, buổi sáng không chịu ăn thức ăn trong khách điểm, Mộ Dung Thân Phi chỉ biết cười khổ, tự mình sáng sớm ra ngoài đi mua đồ ăn sáng cho hần.

Khi đến cái quán nhỏ bán sủi cào, đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước đây khi hần cùng Bò Đào tỷ thí võ nghệ, cảm giác rung động bồi hồi lúc mới yêu lần đầu, quả nhiên sau này không thể nào tìm lại được cảm giác đó nữa.

Có lẽ là vì thất thân, lúc quay đầu lại vừa lúc đụng vào một người đang đi phía sau.

Thì ra là một mỹ nữ, Mộ Dung Thân Phi nâng nàng dậy, vội vàng giải thích, lúc nhìn đến khuôn mặt của người nọ, hần lại ngây người ra.

"Không sao, không sao!"

Người nọ lên tiếng nói. "Tướng công ta đang đợi, ta đi trước!"

Mộ Dung Thân Phi không tự chủ được nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên cổ của người nọ, người nọ khẽ giạt mình, tức thì cười nói "Dọa người sao? Vài năm trước phụ thân cứu ta ra khỏi một trận hỏa hoạn nên mới có vết sẹo này, ta cũng không nhớ rõ chuyện trước kia. Tóm lại hiện giờ tướng công ta rất yêu thương ta, hẳn không để ý, cũng sẽ không để ý, nên ta cũng không che giấu làm gì. Aizz, người thực anh tuấn, lại thực lễ phép, là một người tốt, đáng tiếc người không đẹp bằng tướng công của ta, aizz, ta đi đây, gặp lại sau!"

"Gặp lại sau....."

Mộ Dung Thân Phi ngờ ngác nói. "..... Tuyệt nhi.....còn sống....."

"Khách quan, sùi cảo của ngài đây!"

Mộ Dung Thân Phi hồi thần tiếp lấy sùi cảo, nhìn theo bóng dáng người nọ, ánh mặt trời âm áp sáng bừng y như một giấc mộng.

Hai bảo bảo đã biết đi đứng, nói cười.

Mỗi ngày đều tranh cãi đánh nhau í ới.

Đột nhiên Bồ Đào cảm thấy không biết mình có phải già rồi hay không nữa.....

Hồng Dạ đại diện Thiên Sơn Tam môn đến tham gia Bình Khí Phở Bài Danh, nhân tiện trên đường ghé ngang đây, cũng sắp tới rồi.

Còn Quý Tử Thiển hiện ở trong sân, cùng hai bảo bảo đang đánh nhau náo loạn âm ỉ.

Bọn hạ nhân đang chuẩn bị tiệc tối.

Thượng Quan Khâm ngồi cạnh đó đọc sách, kiên quyết không thèm nhìn lấy Quý Tử Thiển một cái.

Bồ Đào chạy sang, hỏi sư phụ "Sư phụ, nhìn ta già rồi phải không?"

"Ừ."

Đang mãi mê đọc đến khúc ly kỳ, Thượng Quan Khâm trả lời một cách hời hợt không hề để ý, Bồ Đào mím môi, quay đầu chạy đi.

Vượt qua Quý Tử Thiển đang nháo loạn với hai bảo bảo đến điên cuồng, Bồ Đào đâm sầm chạy ra cửa, đụng phải một người.

"Nha! Bồ Đào!"

Người vừa mới tới cao hơn Bồ Đào ít nhất một cái đầu, ba vạch phấn hồng nơi khóe mắt nay mờ đến mức không còn thấy rõ nữa.

"Hong Dạ?"

"Ừ!"

Hồng Dạ cười mị mị, vươn tay ra, sờ sờ ngực của Bồ Đào. "Trưởng thành rồi, quả nhiên chỗ này cũng to ra nha....."

Bồ Đào gõ lên mái đầu màu nâu đỏ của Hồng Dạ một cái cóc.

"Muốn chết hả!"

"Người còn thiếu ta vài trái đào đó nha!"

Hồng Dạ nói "Vừa xuống xe ngựa là ta ba chân bốn cẳng bỏ chạy đến đây rồi, vậy mà còn đánh ta nữa? Không nhớ ta à?"

"Ba năm nay, là ai mỗi tháng đều lấy Xuân Cung đồ làm thư tình gửi cho ta, kiên trì không hồi âm không thôi?" Bồ Đào nheo đôi mắt lại, Hồng Dạ sờ sờ cái mũi, tảng lờ Bồ Đào, chạy vào trong sân.

"Hong Dạ."

Quý Tử Thiển thấy Hồng Dạ, lộ ra nụ cười vô cùng yêu nghiệt, nói "Ba năm không gặp, người quả nhiên giống người hơn rồi đó nha."

"Ba năm không gặp, quả nhiên yêu nghiệt càng ngày càng không giống người mà." Hồng Dạ cũng cười nói. "Đã về đến đây rồi thì ta tạm thời sẽ không đi nữa, còn phải đến Ma giáo ngủ nhờ một thời gian mới được....."

"Ma giáo kín người hết chỗ, không nuôi mèo."

"?!"

"Nghĩa phụ....."

Mặc Lâm ôm chặt lấy Hồng Dạ, Hồng Dạ móc cây quạt ra phe phẩy, bắt đầu nựng nịu chơi đùa với Mặc Lâm.

Đột nhiên Quý Từ Thiển nói nhỏ "Ê,....."

"Gi?"

"Sao Thượng Quan Khâm còn chưa chịu chết nữa?"

"Ta cũng đang buồn bực đây!"

"Hắn không chết thì chúng ta làm thế nào cùng Bò Đào sinh ra trái đào?"

"Đúng vậy!"

"Không phải Huyết Y Phiêu Linh khiến hắn sắp chết hay sao? Đã ba năm rồi mà!"

"Hừ....."

Quý Từ Thiển ra dấu bảo Hồng Dạ nói nhỏ thôi, vì hai bảo bảo đều đang trừng lớn cặp mắt quan sát hai người, còn bên kia Bò Đào đang cùng hạ nhân xếp đồ ăn lên bàn.

"Có vấn đề!"

"Không được, khi về chúng ta phải cẩn thận nghiên cứu lại, không thể sinh quang minh chính đại, nhưng lén lút cũng được chứ.....Phải cái là Bò Đào trèo tường tựa hồ có chút khó khăn, nhưng không phải bọn ta trèo tường không thành vấn đề hay sao?"

"Bò Đào không trèo tường được thì chúng ta trèo tường?!? Ý kiến hay nha!! Trở về hai ta phải cẩn thận nghiên cứu, nghiên cứu."

"Ừ....."

Dưới bốn con mắt nghi ngờ quan sát của hai bảo bảo, một âm mưu được bí mật triển khai.....

Thượng Quan Khâm cảm thấy khí hậu dễ chịu, đương nhiên, thân thể hắn càng ngày càng thêm khỏe mạnh.

Thật ra hắn đã nghĩ ra được một biện pháp, hắn tự đoạn gân mạch, phế bỏ công phu Huyết Y Phiêu Linh.

Không ngờ thân thể hắn quả nhiên khỏe lại, trong lòng không khỏi ảo não, năm đó khăn trương lo lắng sợ hãi, cũng không nghĩ ra, nếu không thể luyện thành, không phải phế đi là được rồi hay sao.....

Đương nhiên, hắn cũng không nói chuyện này cho Bò Đào biết, nếu không, ai mà biết cây đào lại sẽ khai hoa, kết vài trái đào ngoài ý muốn nữa.

Nhìn hai người thì thì thầm thăm thẳm đằng kia, Thượng Quan Khâm không cần nghe cũng biết chuyện bọn hắn bàn tính nhất định không phải chuyện tốt.

Không thể để hai bảo bảo học thói hư tật xấu của bọn hắn được.

Nhìn đến Bò Đào đang cao hứng lăng xăng lít xít bên kia, đầu thì cài trâm Ngũ Phượng kim sai của Quý Từ Thiển tặng, người thì mặc xiêm y hoa lệ chói mắt Thượng Quan Khâm chọn cho.

Vậy mà còn chạy tới hỏi hắn là nàng có bị già rồi hay không.

Aizz..... Cúi xuống xem sách tiếp, ánh nắng ấm áp, khí trời tốt lắm.

Trong sách ghi.

"Nếu không ghi lại nhật ký này, mình sợ rằng sau này sẽ quên hết mọi việc, không chừng nha, sẽ quên rằng mình đã từng học đại học, quên nhà của mình, thậm chí quên luôn thói quen thích viết nhật ký. Nhưng mà sư phụ, hắn đem cuộc đời của hắn giao cho mình, đột nhiên mình cảm thấy, có lẽ người quên được bỏ được, vô ưu vô lo, chính là người hạnh phúc nhất trên đời này....."

----- Toàn văn hoàn.

Phiên Ngoại Quốc Sư Quý Tiểu Uyển.

Truyện Ăn Bò Đào Không Phun Bì vốn không có phiên ngoại, nhưng phần tiếp theo của bộ này là Quốc sư Quý Tiểu Uyển (310 trang word, font size 14), thể loại huyền huyền, kể về đứa con gái trong cặp song sinh của Bò Đào và Thượng Quan Khâm.

Vì mình chỉ thích những chi tiết liên quan đến các nhân vật trong bộ Ăn Bò Đào Không Phun Bì nên mình chỉ trích đoạn những khúc nào có liên quan để làm Phiên ngoại thôi. Còn lại, nếu các bạn thích đọc trọn bộ về em Quý Tiểu Uyển, có thể nhờ Google ca ca mà down về đọc nốt nhé.

Tiểu Uyển là một cô nương hạnh phúc.

Nhà nàng tuy không phải danh môn giàu có gì, nhưng phụ thân có trang viện riêng, trong trang viện có sân, trong sân có ao, trong ao có hoa sen.

Nàng có cha là đệ nhất nam đại mỹ nhân, nương là đệ nhất nữ đại mỹ nhân.

Còn có một ca ca song sinh cũng là một mỹ nhân.

Đáng tiếc, Tiểu Uyển cũng chỉ là một tiểu thư khuê các.

Nguyên nhân thật tàn nhẫn.

Tuy là song sinh, nhưng nàng và ca ca, một người giống cha, một người lại giống nương.

Đáng tiếc ca ca giống nương, còn nàng lại giống cha.

Lúc ấy mọi người đều nói, con trai giống mẹ nhất định là khuyển quốc khuyển thành, nhưng nếu con gái mà giống cha...

Vậy thì... nhất định sẽ gả đi không được

Gặp Tiểu Uyển.

Quý là quốc họ.

Nàng thật ra không phải họ Quý.

Nhưng hiện tại nàng chỉ có một cái tên, Quý Tiểu Uyển. Không phải Tiểu Uyển của uyển chuyển, mà chỉ là Tiểu Uyển – cái chén nhỏ.

Nói đến cái tên này mới nói, đây là tên do mẫu thân nàng đặt. Nghe nói khi nàng còn nhỏ, ốm tong teo như cây sậy, ăn cơm chỉ ăn đúng một chén nhỏ mà thôi.

Vốn nàng có một cái khuê danh vô cùng lịch sự tao nhã, đó là Thượng Quan Mặc Tuyết.

Nhưng trên bàn cơm, mẫu thân không nề mặt gì nói. “Đứa nhỏ này sao không ăn nhiều thêm một chút? Ta nghĩ cứ kêu người là Tiểu Uyển – cái chén nhỏ là đúng nhất!” Vì thế người trong nhà cũng chỉ gọi nàng là Tiểu Uyển.

Lúc ấy Tiểu Uyển đã nói “Nương, cha gọi người Bò Đào, cho dù quả nhỏ có lớn cỡ nào thì cũng nhỏ hơn so với cái chén – Tiểu Uyển nha.”

Chưa ăn xong cơm đã bị mẫu thân cốc lên đầu một cái.

Tiểu Uyển thì Tiểu Uyển, dù sao người khác nghe cứ tưởng là Tiểu Uyển của uyển chuyển dịu dàng.

Tuy mẫu thân vẫn thường khích lệ Tiểu Uyển rằng giống phụ thân đẹp vô cùng, khi im lặng trông giống như một vị tiên tử, nhưng khi tranh cãi ầm ĩ thì chính là một ác ma.

Nhưng từ khi Tiểu Uyển theo những đứa trẻ đồng trang lứa chơi đùa, vô tình biết được câu nói về tướng mạo kia, nàng liền kết luận mình là một nữ hài tử xấu xí.

Hơn nữa phụ thân là tuyệt thế mỹ nhân, vậy nàng nhất định là tuyệt thế xú nữ.

Huống hồ hai nghĩa phụ cũng đều nói “Tiểu Uyển a, người thật sự là càng ngày càng giống cha người, ta nhìn mặt của người, nghĩ đến việc cha người chiếm lấy nương người, ta thật muốn đánh cho người một trận nha!”

Cho nên Tiểu Uyển bắt đầu cảm thấy tự ti, mỗi ngày nhìn ca ca song sinh càng ngày càng giống mẫu thân, đặc biệt là cặp mắt đào hoa, nàng càng không vừa mắt. Không thuận mắt, tâm tình sẽ không tốt, vì thế hai đứa cả ngày cãi nhau, có khi đánh nhau lăn lộn thành một đống. Chuyện này làm mẫu thân nàng rất rầu.

Lúc ấy, Tiểu Uyển mới sáu tuổi. Ca ca Mặc Lâm cũng sáu tuổi.

Sau đó nàng trưởng thành, thiên hạ thái bình.

Năm nàng được mười tuổi, ca ca cũng mười tuổi, Tiểu Uyển đột nhiên nghe được một câu nói.

Nữ tử không tài mới là đức.

Nàng lập tức chạy về hỏi nương, nương lại nói, nữ tử có tài mới là đức.

Vì thế một khắc kia, Tiểu Uyển cảm thấy con đường tương lai của mình thật rộng mở sáng sủa vô cùng!

Vào thời điểm đó, trong giới thanh thiếu niên trẻ tuổi, thịnh hành nhất nếu không phải là Minh chủ võ lâm, thì là Quốc sư viện.

Tiểu Uyển cân nhắc một hồi lâu, cảm thấy võ lâm không có gì hay ho, chả hơn được nhà nàng là mấy, bởi vì phụ thân của nàng chính là đương kim đệ nhất cao thủ trong võ lâm.

Vì thế nàng quyết tâm dòm ngó đến Quốc sư viện.

Quốc sư viện, chính là tên gọi tắt của Hộ quốc pháp sư, trong đương kim vương triều, địa vị này thậm chí còn cao hơn cả Hoàng đế.

Bởi vì bọn họ được xưng tụng như thần thánh, đảm nhiệm chức trách bảo hộ quốc thổ, không cho yêu ma quỷ quái xâm nhập.

Cho dù giang sơn có đổi chủ, nhưng địa vị Quốc sư sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Quốc sư mười năm đổi một lần, mỗi lần đều phải tuyển ra ba người chức trách khác nhau phụ trách làm quốc sư.

Còn những người bị thay thế sẽ trở thành sư phụ của Quốc sư viện, tiếp tục huấn luyện một thế hệ quốc sư tiếp theo.

Mà Quốc sư viện mười năm mới tuyển một lần, mỗi lần chỉ tuyển đúng hai mươi mốt người.

Mười tuổi bắt đầu vào học trong Quốc sư viện, hai mươi tuổi sẽ phải trải qua cuộc khảo nghiệm tài năng, sau cuộc khảo nghiệm mới quyết định có năng lực tranh cử chức quốc sư hay không.

Cho nên sau khi Tiểu Uyển năn nỉ ôi, cha mẹ của Tiểu Uyển đành phải dựa vào nghĩa phụ của Tiểu Uyển – Quý tiểu Hầu gia, nhờ người quen biết mới xin được vào Quốc sư viện. Thế là năm Tiểu Uyển được mười hai tuổi, cha mẹ luyến tiếc đưa nàng vào Quốc sư viện.

Tất nhiên, mười hai tuổi đã được vào Quốc sư viện, tất cả mọi người đều biết, đây nhất định là dựa vào quan hệ hoàng thích quý tộc.

Cho nên Tiểu Uyển cảm thấy người đáng hận nhất trên thế gian này chính là gã nam tử đã chỉ vào mũi của nàng mắng lúc nàng đang cao hứng phấn khích vào Quốc sư viện ngày đầu tiên “Người trong Quốc sư viện ghét nhất là đứa nào vào bằng cửa sau! Người vào được đây bằng cửa sau! Chờ bị khi dễ đi!”

Đương nhiên, trước tiên không thể bỏ qua cuộc sống của Tiểu Uyển trong giai đoạn từ mười tuổi đến mười hai tuổi.

Từ sinh nhật mười tuổi, nàng đã định ra mục tiêu là sau này nàng nhất định phải trở thành một nữ quốc sư vĩ đại.

Tiểu Uyển rất thích đi dạo phố. Mẹ nàng nói, thích đi dạo phố chứng tỏ cái gì? Thích đi dạo phố chứng tỏ mình mới là một nữ nhân chân chính.

Đáng tiếc Tiểu Uyển không giống nương, bởi vì mỗi lần nàng dạo phố trở về, đều mua một đống sách.

Trốn ru rú trong nhà, vui đầu đọc mấy ngày mấy đêm

Khổ nhất là vị ca ca song sinh bị chứng khiết phích của nàng, nhìn thấy muội muội của mình hần không thể nhịn nổi!

Vì thế rốt cuộc có một ngày Mặc Lâm thật sự chịu hết nổi, hần đá văng cửa phòng của Tiểu Uyển ra.

Lúc ấy Tiểu Uyển đi chân trần, mặt mày chưa rửa, răng chưa chà, đầu tóc chưa chải, áo xống xộc xệch, còn lộ ra nửa cái yếm.

Sau lưng, mền thì không xếp lại, gối thì vương vãi tán loạn, một đống quần áo bẩn nhùi dưới chân giường, tất vứt đầy trên mặt đất.

Vì mẫu thân và phụ thân đi du ngoạn không có ở nhà, Mặc Lâm thấy bộ dáng không ai quản lý của Tiểu Uyển, mới hiểu được lý do thật sự của việc muội muội mình gả không ra.

“Ít nhất cũng phải xếp mền lại chứ.”

“Tại sao phải xếp, chút nữa nằm đọc sách, không phải là sẽ xỏ ra tiếp hay sao, để vậy cũng tốt vậy, Lâm nhi ca ca ngươi nhìn xem, ánh nắng chiếu lên mền, thật ấm áp nha...”

“Không, không, ta chả thấy gì cả.”

Mặc Lâm lui ra sau từng bước, vô cùng hối hận đã vào phòng này. Đối với người tắm mỗi ngày ít nhất hai lần như hắn, đây quả là một con ác mộng.

“Lâm nhi ca ca, đừng đi vội, ngơoi xem, ta lại mua thật nhiều sách về Quốc sư viện nè. Ngơoi biết không? Ba quốc sư đều có tuyệt kỹ khác nhau nha, một người có thể ngự thú, một người đấu võ, người còn lại thì biết pháp thuật. Ta tham khảo rất nhiều sách rồi, cảm thấy ngự thú là hay nhất, cho nên đã mua cuốn này!”

Nói xong quơ quơ cuốn sách bìa cứng trong tay.

Mặc Lâm nghi hoặc tiếp lấy, thấy tựa đề “Ngự thú chỉ nam... sách tham khảo tốt nhất để trở thành quốc sư.”

Mở ra trang thứ nhất, thấy viết “Ngự thú sư, xưa nay thần linh thông hành, có thể lấy linh khí của bản thân ra triệu hồi cường đại thần thú bảo vệ quốc gia và lãnh thổ, bậc sơ cấp, chúng ta hãy theo từng bước sau đây mà làm, yếu lĩnh quan trọng nhất...”

Mặc Lâm ngừng lại, nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Uyển “Ngơoi đã học được cái gì?”

“Ca ca, ta chỉ nói với ngơoi thôi nha! Ta thật đã học xong rồi!”

Tiểu Uyển nói xong hưng phấn kết một cái dấu tay, niệm chú ngữ, sau đó chộp một cái trong không trung, nắm tay đưa đến trước mũi của Mặc Lâm nói “Đến đây xem đi, trong sách nói bậc sơ cấp, nói đúng ra là, nếu muốn triệu hồi thần thú, trước tiên phải bắt đầu từ vật nhỏ nhất bên cạnh chúng ta, ngơoi xem ta có lợi hại hay không?”

Mở lòng bàn tay ra, đập vào mắt hai người là một con ruồi màu đen cực lớn ong ong vẫy hai cánh từ lòng bàn tay nàng kinh hoàng cuống cuống bay ra.

Mặc Lâm kêu thảm thiết lên một tiếng, tung mình chạy mất.

Sau sinh nhật mười hai tuổi của Tiểu Uyển, cha mẹ cùng ca ca liền mang nàng đến kinh thành, tự mình đưa nàng vào Quốc sư viện.

Trong khi Tiểu Uyển vẫn rúc vào lòng của mẫu thân, lúc rời khỏi nhà nàng vẫn vô cùng phấn khích sôi nổi, nhưng khi sắp đến kinh thành, nàng mới ý thức được là sắp tới lúc chia tay, vì thế ôm phụ thân mẫu thân khóc lóc âm ỉ cả ngày.

Rốt cuộc khiến mẫu thân nàng cũng khóc lầy, nhưng Tiểu Uyển cảm thấy ca ca rất là máu lạnh, từ sau sự kiện con ruồi năm ấy, ca ca vẫn thường tránh xa Tiểu Uyển, trong xe ngựa thấy Tiểu Uyển nhào lại gần, nước mắt nước mũi tèm lem, hắn sợ tới mức vội vàng trốn sau lưng phụ thân. Làm Tiểu Uyển giận vô cùng!

Nhưng rốt cuộc cũng phải buông tay cha mẹ ra, lúc Tiểu Uyển lưng đeo bọc hành trang theo người phụ trách dẫn đường vào Quốc sư viện, lại bị Mặc Lâm gọi lại.

Mặc Lâm thích mặc áo trắng giống như phụ thân, sạch sẽ ngay ngắn, hắn đi tới giữ chặt tay Tiểu Uyển, lạnh lẽ nói.

“Đừng giận đối với người trong trường, đến lễ lộc tết nhất phụ thân sẽ đến đón ngơoi về nhà, nương cũng sẽ viết thư cho ngơoi. Nếu bị khi dễ, hãy viết thư kể cho ca ca biết.”

“Ừ!”

“Nhớ mỗi ngày đều phải rửa chân, tốt nhất là mỗi ngày đều phải tắm rửa, bằng không đồng môn ở cùng phòng sẽ không vui, còn nữa, phải năng giặt trang phục và tắm, ngơoi là nữ hài tử, phải thực nữ một chút...”

Tiểu Uyển nghe vậy nhất thời hai má nóng bừng, lòng tự trọng bị si nhục nghiêm trọng, lập tức nhủ mi cả giận nói “Dù sao cũng gả không ra, không cần ngơoi lo!”

Nói xong bỏ chạy vào Quốc sư viện, cửa viện chậm rãi đóng lại.

“Đi đi.”

Phụ thân vẽ mặt tràn đầy ý cười ôm vai Mặc Lâm lại, mẫu thân bụm mặt, rầu rĩ nói, “Tiểu Uyển đứa nhỏ này... Thật là...”

Phụ thân đỡ mẫu thân vào xe ngựa, nói “Cũng không biết lúc trước ai đòi chia ra mỗi người dạy một đứa, đi thôi, đến lễ Cửu trùng sẽ gặp lại, cũng nên để Tiểu Uyển tự tôi luyện, Mặc Lâm còn chưa từng đến kinh thành, thừa dịp này đi vòng vòng chơi.”

Vào đến Quốc sư viện, Tiểu Uyển được phân bố ở cùng phòng với đồng môn là An Liên.

An Liên mặc một bộ xiêm y màu trắng vô cùng sạch sẽ, dây cột tóc màu trắng bao lấy một ít tóc, mái tóc dài như suối của hắn che khuất đi đôi mắt hắn, khiến người khác nhìn không rõ dung mạo của hắn. Tiểu Uyển lập tức nhớ tới vị phụ thân nữ nhân của nàng, ở nhà bộ dáng của phụ thân cũng y hệt như vậy, lẳng lặng ngồi đọc sách, mẫu thân hay gọi phụ thân là tiên tử. Thế nên Tiểu Uyển lập tức sinh ra hảo cảm đối với vị thiếu niên tiên tử này.

Thật ra Tiểu Uyên không phải là giống phụ thân như đức, dù sao nàng cũng là một nữ hài tử, nàng chỉ giống phụ thân nhất ở cặp mắt mà thôi, y hệt như mắt hồ ly, mi mắt cũng giống phụ thân, đôi môi hồng nhạt tự nhiên cũng giống phụ thân. Mỗi lần nàng cười lộ lên, mẫu thân bảo nàng y chang phụ thân. Khi nàng đi cạnh phụ thân, lập tức sẽ có người trầm trồ tán thưởng, bảo chỉ cần liếc mắt một cái là biết đây là cha và con gái.

Vào trong phòng rồi, Tiểu Uyên dọn hành lý ra để trên bàn bên cạnh. Trong hành lý của nàng là một vài cái yếm, tiểu khôi, ngọc bội nghĩa phụ tặng, một bao giấy của mẫu thân đưa, còn có một bao thịt khô và hạt dưa do phụ thân tự tay chuẩn bị. Đúng là cứu mạng đúng lúc mà!

Tiểu Uyên lấy bao thịt ra ăn, chiêu thêm một ngụm trà, sau đó mở ra bao giấy của mẫu thân đưa cho, bên trong là một khối gì đó rất kỳ quái. Bỏ phiến màu trắng, bên trong ló bóng, Tiểu Uyên cúi đầu suy nghĩ nửa ngày mà không hiểu là để làm gì, nên quyết định bỏ sang một bên.

Trước đây mẫu thân còn muốn dạy nàng Phiêu Linh gì đó, nói là một loại võ công dùng để trú nham rất thần kỳ, nhưng giờ xem ra, trong Quốc sư viện thần bí này mới tràn ngập những thứ thần kỳ chân chính.

Có điều, Tiểu Uyên không biết, sau khi mẫu thân của nàng trở về nhà, chỉ cần gặp người là sẽ ôm ngực che miệng cười nói “Tiểu Uyên nhà ta đang ở Quốc sư viện nha! Cái gì? Thành thân? Không vội, không vội. Tương lai Tiểu Uyên là nữ quốc sư, tiền đồ vô lượng nha, thiếu gì công tử con nhà hoàng thân quốc thích yêu quý theo đuổi. Tiền đồ vô lượng nha!

Tiểu Uyên ra mắt Thần Tịch, một trong ba vị sư phụ dạy về võ công trong Quốc sư viện. Thần Tịch lần trước đã hứa sẽ dạy võ công cho nàng. Nhưng..

“Ngươi không nhớ rồi?!” Tiểu Uyên nheo lại đôi mắt, sát khí tràn ngập.

Sát khí...

Thần Tịch rung mình một cái, nhìn Tiểu Uyên rồi vội la lên. “Nhớ rõ, nhớ rõ, chẳng qua nếu ngươi không gọi ta là ca, ta sẽ không dạy ngươi.”

“Không gọi!”

“Tại sao?” Thật là đã kích nha.

“Mẫu thân nói, hễ ai lớn hơn Tiểu Uyên năm tuổi đều phải gọi là thúc thúc!”

“A a a a a a a a!!!!”

Thần Tịch nghe vậy nhảy dựng lên, chỉ vào chóp mũi Tiểu Uyên điên cuồng nói “Nương của ngươi rốt cuộc là loại người nào vậy!!!! Lão tử thật muốn gặp qua một chút!!!!!!!!!!”

“Lão tử?”

“Khục khục... Ồ... Nương ngươi cũng không sai.” Thần Tịch vội che dấu sự thất thố.

Tiểu Uyên lại cúi đầu, ôm đầu gối “Mẫu thân rất đẹp, phụ thân cũng rất đẹp, ca ca sinh ra giống nương, cũng rất đẹp, chỉ có ta là khó coi thôi.”

“Ai nói?” Thần Tịch gạt mình, ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Tiểu Uyên, “Ai nói ngươi khó coi?”

“Từ nhỏ đến lớn ta chỉ biết, mọi người đều nói, con gái giống cha sẽ gả không ra, ta giống cha.”

“Ngươi giống cha ngươi?... Vậy cha ngươi chắc đẹp lắm hả?” Thần Tịch không nói tiếp.

“Cái gì?”

Thần Tịch lắc đầu nói “Tiểu Uyên đẹp lắm!”

Mỗi một lần người nghĩa phụ nào vụng trộm hôn mẫu thân, phụ thân biết được sẽ vô cùng mất hứng.

Nên Tiểu Uyên ý thức được là không được tùy tiện hôn môi ai cả.

Tiểu Uyên lạc vào động hồ ly, kết bạn với Hồ Ly Tuyết. Nàng muốn dẫn Hồ Ly Tuyết về Quốc sư viện. Nhưng lại sợ mọi người hỏi tới hỏi lui là một năm nay nàng đã đi đâu, Hồ Ly Tuyết là ai, quan hệ với nàng như thế nào...

“Mất trí nhớ là vạn năng!” Tiểu Uyển ôm bát canh kích động nói “Mỗi lần mẫu thân vụng trộm đi ra ngoài bị phụ thân phát hiện, liền nói với phụ thân là mình bị mất trí nhớ, nên hoàn toàn không nhớ rõ vừa rồi đã đi đâu!”

Hồ Ly Tuyết cười nói “Vậy mà phụ thân ngươi cũng tin?”

“Phụ thân tin chứ! Chỉ là sau đó, không biết tại sao phụ thân lại sai người gác cửa nghiêm ngặt, trong vòng ba tháng cấm không cho hai vị nghĩa phụ của ta vào.”

“Ta muốn đọc sách nào ta thích, làm những chuyện ta thích

Muốn có một căn nhà không lớn không nhỏ, nuôi một đám mèo con lông xù

Ta không giàu có, nhưng ta thành thoi.

Ta thích có những bằng hữu tốt, bằng hữu chân chính.

Có lẽ ta chính là người ích kỷ, không hay bận tâm đến cảm nhận của người khác.

Nhưng ta hy vọng có một bằng hữu giống như tiên tử để ta tâm sự, có thể lắng nghe bao oan ức, ủy khuất của ta, có thể bận tâm đến cảm nhận của ta trước mặt người khác.

Ta muốn có cha mẹ quan tâm ta, lắng nghe ta, hiểu ta.

Sẽ không đánh mắng, sẽ không bỏ mặc ta, cho ta những thứ ta cần.

Ta muốn có một tình nhân.

Không yêu ta vì dung mạo của ta, cũng không phải vì những lợi ích nhàm chán.

Khi ta lạnh thì khoác thêm áo cho ta, khi ta khóc sẽ ôm ta vào lòng.

Ta đã quen sống một mình cô độc, quen bị bạn học ghê lạnh.

Bởi vì bằng hữu, cha mẹ và tình nhân mà ta muốn đều là những tiên tử không tồn tại.

Nên thế giới mà ta sống, chẳng qua là một địa ngục tràn ngập lừa gạt, đồ kị và dục vọng.

Nên ta đã quen bị bỏ mặc, bị quên lãng.

Ta đã quen ở một mình, nhưng lại rất sợ phải ở một mình.

Ta không thích độc lai độc vãng, cũng không thích sống một mình.

Không phải ta không hợp với đàn sáo, mà là đàn sáo nó không hợp ta.”

...

Lúc Tiểu Uyển bước đi trên tuyết, nàng bỗng nhiên nhớ tới những lời này trong cuốn nhật ký của mẫu thân viết trước đây.

Những gì mẫu thân viết trong cuốn nhật ký, lúc ấy Tiểu Uyển cũng không hoàn toàn hiểu hết.

Nhưng loại cảm giác bị thương mảnh liệt và áp lực đó đã khắc sâu vào tận tâm khảm của Tiểu Uyển.

Hiện tại nàng phát hiện mình tựa hồ đã hiểu được một chút.

Nàng có thể cảm giác được mẫu thân là một nữ nhân thực dễ dàng bị thương tổn.

Có lẽ cuốn nhật kí đó ghi lại một thời tuổi trẻ không được hạnh phúc của mẫu thân.

Nhưng trong ấn tượng của Tiểu Uyển, mẫu thân luôn được phụ thân ôm vào lòng, hễ trời lạnh là phụ thân sẽ khoác thêm áo cho mẫu thân.

Mẫu thân còn có bằng hữu rất tốt, đều là những thúc thúc cực kỳ anh tuấn.

Còn có hai vị nghĩa phụ tìm mọi cách vụng trộm ôm hôn mẫu thân sau lưng phụ thân.

Nhưng cuốn nhật kí kia đã bị phụ thân giấu cẩn thận, không bao giờ cho Tiểu Uyển xem nữa, chỉ nói mẫu thân đến từ một nơi rất xa rất tàn nhẫn, hiện giờ

mẫu thân chỉ thuộc về nơi này. Thuộc về phụ thân, thuộc về ca ca, thuộc về Tiểu Uyển.

Có lẽ những gì mẫu thân viết chỉ là khát vọng, mong ước của cả đời nàng mà thôi.

Tại cái nơi rất xa rất tàn nhẫn kia, khát vọng của mẫu thân thật sự rất khó thực hiện sao?

Tiểu Uyển bỗng nhiên nghĩ tới chính bản thân mình.

Bước chân nàng dẫm nát lớp tuyết trên đất, để lại những vết nông cạn khác nhau trên tuyết.

Tiểu Uyển bỗng nhiên ý thức được, đó cũng là những gì mình theo đuổi cả đời này.

Mẫu thân nói đúng.

Tiểu Uyển cảm thấy mình quả thực không có bằng hữu, bởi vì những đồng môn ở Quốc sư viện này của nàng đều cho rằng nàng vào đây được là bằng cửa sau, bằng mối quan hệ.

Nhưng nàng có một phụ thân và mẫu thân vô cùng yêu thương nàng, còn có ca ca nàng nữa.

Hơn nữa nàng được học pháp thuật nàng thích nhất, tương lai làm quốc sư nàng thích nhất.

Nàng so với mẫu thân hồi còn trẻ, đã có hai điểm tốt hơn rồi.

Cho nên Tiểu Uyển không khỏi mừng thầm, hiện giờ nàng mười ba tuổi, vậy mục tiêu cả đời còn lại chỉ là, tìm một bằng hữu tri tâm, một tình nhân, và sinh ra một tiểu oa nhi thuộc về riêng nàng.

Tiểu Uyển bị An Liên dè bĩu về khả năng pháp thuật của mình, nàng vô cùng bức tức, buồn bã. Thế là Hồ Ly Tuyết ôm lấy nàng an ủi.

“Cũng khó trách, đến đây đã lâu như vậy, lão tử cũng chưa hề thấy ngươi luyện tập qua pháp thuật.”

“Ở nhà ta ham chơi... Lúc ca ca đọc sách... ta ra hậu viện bắt sâu lông dọa nương ta...”

“Sau đó thì sao?”

“Nương ta sợ tới mức khóc nhe, phụ thân liền phụng phịu nói ta không ngoan, nhưng sau lưng nương, phụ thân lại giữ chặt lấy ta, nói ta làm rất đúng.”

“Ặc... Cha ngươi cũng là một nhân vật rất có cá tính nha.”

“Tuyệt...”

“Gi?”

“Cha ta cũng hay ôm ta như vậy nè...”

Hồ Ly Tuyết nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhanh chóng buông nàng ra.

Lễ Cừ Trùng, Tiểu Uyển dẫn Hồ Ly Tuyết về thăm nhà.

Phụ thân và mẫu thân Tiểu Uyển đã sớm mang theo ca ca chờ đón nàng tại cửa thành của Mặc Trúc thành.

Tiểu Uyển vừa xuống xe đã được mẫu thân nhào lại ôm chầm lấy.

Dùng sức vừa ôm vừa hôn nàng ngẫu nhiên.

“Bảo bảo của ta...”

Nương Tiểu Uyển kích động muốn khóc.

“Sư phụ ngươi nói ngươi bận tu hành, nên một năm qua cũng không thể về nhà, làm nương ngươi nhớ mong không chịu nổi.” Cha Tiểu Uyển nói.

Mặc Lâm há miệng thở dốc, đang định nói gì đó, đột nhiên màn xe ngựa mở ra, một vị mỹ nhân tuyệt sắc xiêm y không tề chỉnh vừa ngáp vừa chui ra.

Hồ Ly Tuyết lười biếng vịn lưng mấy cái, vén mớ tóc trắng rũ xuống trước mặt, lúc này mới để ý phát hiện ra rằng tất cả mọi người đều đang kinh ngạc nhìn hắn.

Nhất thời ngưng ngừng, sờ sờ cái mũi, nói. “Đến rồi hả?”

Nương Tiểu Uyển hỏi “Hắn là ai vậy?”

Tiểu Uyển nhanh chóng nói “Là linh thú ta mới nuôi.”

Cha Tiểu Uyển và ca ca Tiểu Uyển lẳng lặng nhìn linh thú này, linh thú nghe vậy bất mãn nói “Không phải lão tử là tình nhân của ngươi sao?”

“...”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Uyển.

Tiểu Uyển hung hăng liếc Hồ Ly Tuyết một cái, lập tức cúi đầu không dám hé răng.

“Về nhà trước đã.” Cha Tiểu Uyển mỉm cười, chỉ vào chiếc xe ngựa xa hoa rộng lớn mang từ nhà đến.

Cả nhà vào xe ngựa, Hồ Ly Tuyết và Tiểu Uyển lần lượt ngồi xuống, mục đích của hắn là đến xem mặt cha mẹ Tiểu Uyển, không ngờ tình thế đổi ngược lại, là hắn đang bị cha mẹ Tiểu Uyển xem mặt.

Nương Tiểu Uyển là một thiếu phụ mỹ mạo hiếm thấy, bộ dáng thậm chí chỉ giống một thiếu nữ chưa đến hai mươi tuổi.

Búi tóc bới lên một cách tùy ý, đeo một cây trâm Ngũ Phụng Kim sai quý giá, thân mặc một bộ xiêm y hoa lệ chói mắt, kiêu dáng đang thịnh hành nhất hiện nay.

Tối đó Tiểu Uyển lên nói với Hồ Ly Tuyết, xiêm y của nương đều do phụ thân tự tay chọn mua, còn cây trâm là do nghĩa phụ tặng.

Cha Tiểu Uyển là một nam tử phi thường tuấn mỹ... Bạch y nho nhã, dù mùa đông cũng cảm quạt lông phe phẩy, khoác áo choàng lông bạch điều, nhưng cũng không dày như các loại áo choàng trong kinh thành, bởi vì Mặc Trúc thành nằm ở phía tây, mùa đông cũng không lạnh lắm.

Nhưng nhìn khỏe mắt và đôi môi hồng tự nhiên kia mới thấy, Tiểu Uyển thực cực kỳ giống cha.

Tối đó Tiểu Uyển cũng lên nói cho Hồ Ly Tuyết biết, thực ra phụ thân nàng là một người cực kỳ khiết phích, bộ trang phục màu trắng của phụ thân mà dính một chút xù bùn cũng không được.

Ca ca Tiểu Uyển là một công tử rất tuấn tú quý phái, đôi mắt hạnh trong veo như nước giống hệt nương Tiểu Uyển, có chút nữ tính, lại cố tình mặc bạch y giống cha Tiểu Uyển, trông như xử nữ.

Quan trọng là cha mẹ của Tiểu Uyển nhìn có chút quá trẻ so với tuổi tác thật sự.

Cả nhà ba người đều nhìn chằm chằm đánh giá Hồ Ly Tuyết, thật sự là một chuyện rất thống khổ mà.

Hồ Ly Tuyết nhìn Tiểu Uyển cầu cứu, nhưng Tiểu Uyển chỉ lo cúi đầu tự bảo vệ mình trước.

Rốt cuộc nương Tiểu Uyển là người đã mở miệng trước.

“Đôi mắt và mái tóc của ngươi...”

“Hắn là hồ ly tinh.”

Tiểu Uyển nhanh nhẩu giành mở miệng giải thích trước Hồ Ly Tuyết.

Cả nhà lại kinh ngạc đánh giá Hồ Ly Tuyết lại một lần nữa.

“Chuyện tình nhân là thế nào?” Cha Tiểu Uyển thân nhiên hỏi.

“Ặc...”

Tiểu Uyển không biết trả lời làm sao.

Nhìn về phía Hồ Ly Tuyết, Hồ Ly Tuyết trong lòng thầm thở dài một tiếng, nói. “Ta và Tiểu Uyển tình đầu ý hợp, quyết định thề nguyên kết tóc trăm năm.”

Không ngờ ngay sau đó, nương Tiểu Uyển lại lập tức nhào lại, ôm chặt lấy khuê nữ nói. “Hài tử giỏi quá! Sớm như vậy đã bắt được một đại mỹ nhân làm tướng công, rất có tiền đồ!”

Ca ca Mặc Lâm cũng ho khan một tiếng rồi nói “Muội muội ta tuy rằng có vẻ lôi thôi, nhưng con người cũng không tệ.”

Cuối cùng phụ thân Tiểu Uyển lên tiếng kết luận lại “Nha đầu bảo bối nhà ta còn nhỏ, tuy rằng chuyện hồ ly tinh này không phải ta lần đầu tiên nghe nói, nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy.” Dứt lời nhìn nhìn đôi đồng tử màu lam của Hồ Ly Tuyết, còn có mái tóc trắng mà người thường không thể có được, nói “Nhưng nha đầu bảo bối nhà ta dù sao cũng do nương nàng dạy dỗ, sau này ngươi cần phải quản lý chặt chẽ, bằng không, ngươi cũng không phải muốn hoa đào nở đầy sân đó chứ.”

“Đừng nói bậy.” Nương Tiểu Uyển giận.

Cha Tiểu Uyển cười khẽ.

Ca ca Tiểu Uyển nhìn bên này một chút rồi lại nhìn bên kia một chút, cuối cùng nói với Tiểu Uyển “Muội muội, ta thấy hán là người thật thà, ngươi đừng khi dễ hán nha...”

...

Bởi vì cha mẹ Tiểu Uyển không biết hồ ly tinh thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, nên bày biện một bữa tiệc vô cùng long trọng, dọn hết các món ngon nhất lên, Hồ Ly Tuyết đó giờ cũng chỉ ăn món canh cá trắng hán sở trường nhất mà thôi.

Buổi tối, không cần ai an bài, Hồ Ly Tuyết liền tót vào trong phòng của Tiểu Uyển.

Bốn chân chông vó nằm trên giường, sờ sờ cái bụng tròn vo, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu thật đúng là hai vị mỹ nhân rất biết cách chăm sóc người!”

Tiểu Uyển giận dữ nói “Đừng kêu bậy!”

“Hung dữ như vậy để làm chi nha, ngay cả đại cừu tử cũng đã nói, ngươi không được khi dễ ta!”

“Ngươi!”

“Tiểu Uyển.”

Nương Tiểu Uyển gõ cửa bên ngoài “Ngươi ra đây một lát!”

“Đến liền!”

Tiểu Uyển chụp bộ trang phục màu trắng của Hồ Ly Tuyết lau qua mái tóc ướt đầm vừa mới gội xong của mình, sau đó sửa sang sơ lại áo xống rồi đi ra ngoài.

Hồ Ly Tuyết sờ sờ bộ xiêm y nhăn nhoe ướt nhẹp, không khỏi đau lòng.

Tiểu Uyển vừa ra khỏi cửa đã gặp nương.

Nương Tiểu Uyển xoa tóc, không mặc bộ xiêm y hoa lệ phiền phức thường ngày, chỉ mặc có một bộ y phục ở nhà rộng rãi, đơn giản.

“Đây là cái gì...”

“Nha đầu chết tiệt kia, đi theo ta.”

Thế là Tiểu Uyển bị nương Tiểu Uyển mang đi.

Hồ Ly Tuyết vượt bụng, tâm tình sáng khoái ngọt ngào tiến vào mộng đẹp, vừa đang mơ thấy một bàn yến tiệc linh đình thì bị người lay tỉnh lại.

Đôi mắt màu lam tinh tế mở ra, đã thấy một người trong bộ bạch y phiêu miểu xuất trần, chính là cha Tiểu Uyển.

...

“Nương, đây là thương nà.”

“Nương biết đây là thương.”

Nương Tiểu Uyển đầm đăm thất lúng “Đây là võ lâm chí bảo, Thiên Hoa Loạn Vũ của nương.”

“Á?” Tiểu Uyển thờ dãi sờ lên cây thương đẹp đẽ, kích động nói “Cho ta hà!?”

“Còn lâu mới cho ngươi!”

Nương Tiểu Uyển đem một cây thương bằng gỗ dựng phía sau đưa cho Tiểu Uyển, Tiểu Uyển tiếp lấy, ngẩng ngẩng Thiên Hoa Loạn Vũ trong tay nương buồn bực.

“Nha đầu, nếu ngươi muốn Thiên Hoa Loạn Vũ, sẽ có người khác tặng cho ngươi.”

“Ài?”

“Hahaha...” Nương Tiểu Uyển cười cười thần bí “Ngươi sẽ nhận được. Trước hết ngươi hãy nói cho ta nghe một chút đi, ngươi và hồ ly tinh này đã xảy ra chuyện gì?”

“Đây là chuyện riêng của nữ nhi nha.”

“Ừ! Chuyện riêng của ngươi không thể nói?” Nương Tiểu Uyển sờ sờ cằm “Vậy để ta đi kể cho con rể nghe, Tiểu Uyển của chúng ta năm tuổi mà còn dúi dẫm”

“Ngươi! Ngươi dám nói! Ta sẽ ra hậu viện bắt sâu lông!”

“Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi làm phản hả!” Nương Tiểu Uyển một thương quét ngang đến cổ Tiểu Uyển, Tiểu Uyển ôm cổ kêu lên ngao ngao.

“Cha nói!”

“Nói cái gì?”

“Ặc...” Tiểu Uyển chột dạ nói “Không có gì...”

“Tóc ngươi còn ướt kia, mới tắm gội hả, không phải nha đầu nhà ngươi lười chải tóc hay sao?”

“Ta sửa rồi.”

Nương Tiểu Uyển lộ ra ánh mắt ám muội “Con rể thật có ảnh hưởng mà, còn lợi hại hơn so với nương. Nương thực thương tâm...” Sau đó bắt đầu giả bộ khóc.

Không phải... vì Hồ Ly Tuyệt...

Tiểu Uyển nghịch nghịch cây thương bằng gỗ, cúi đầu không nói gì.

“Được rồi, không nói chuyện vô nghĩa nữa, về sau mỗi ngày ngươi ra đây, nương đem ba chiêu công phu bảo mệnh dạy cho ngươi.”

“Không học đâu, võ công chả có ý nghĩa gì cả.”

“A! Ca ngươi cũng đã học rồi! Ngươi không học nương cũng không miễn cưỡng ngươi! Nhưng hồ ly tinh mà ngươi mang về, vài chục năm nữa hẳn vẫn là một đại mỹ nhân, còn ngươi sẽ già như bà lão, ngươi không sợ sao!?”

“A! Thực sợ a!!!! Nương không nói ta cũng quên, làm sao bây giờ!”

“Hahaha.” Nương Tiểu Uyển cười nói “Thấy nương ngươi kh

Bạn đang đọc truyện *Ăn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Phiên Ngoại Quốc Sư Quý Tiểu Uyển

Truyện *Ăn Bò Đào Không Phun Bì* vốn không có phiên ngoại, nhưng phần tiếp theo của bộ này là Quốc sư Quý Tiểu Uyển (310 trang word, font size 14), thể loại huyền huyền, kể về đứa con gái trong cặp song sinh của Bò Đào và Thượng Quan Khâm.

Vì mình chỉ thích những chi tiết liên quan đến các nhân vật trong bộ *Ăn Bò Đào Không Phun Bì* nên mình chỉ trích đoạn những khúc nào có liên quan để làm Phiên ngoại thôi. Còn lại, nếu các bạn thích đọc trọn bộ về em Quý Tiểu Uyển, có thể nhờ Google ca ca mà down về đọc nốt nhé.

Tiểu Uyển là một cô nương hạnh phúc.

Nhà nàng tuy không phải danh môn giàu có gì, nhưng phụ thân có trang viện riêng, trong trang viện có sân, trong sân có ao, trong ao có hoa sen.

Nàng có cha là đệ nhất nam đại mỹ nhân, nương là đệ nhất nữ đại mỹ nhân.

Còn có một ca ca song sinh cũng là một mỹ nhân.

Đáng tiếc, Tiểu Uyển cũng chỉ là một tiểu thư khuê các.

Nguyên nhân thật tàn nhẫn.

Tuy là song sinh, nhưng nàng và ca ca, một người giống cha, một người lại giống nương.

Đáng tiếc ca ca giống nương, còn nàng lại giống cha.

Lúc ấy mọi người đều nói, con trai giống mẹ nhất định là khuynh quốc khuynh thành, nhưng nếu con gái mà giống cha...

Vậy thì... nhất định sẽ gả đi không được

Gặp Tiểu Uyển.

Quý là quốc họ.

Nàng thật ra không phải họ Quý.

Nhưng hiện tại nàng chỉ có một cái tên, Quý Tiểu Uyển. Không phải Tiểu Uyển của uyển chuyển, mà chỉ là Tiểu Uyển – cái chén nhỏ.

Nói đến cái tên này mới nói, đây là tên do mẫu thân nàng đặt. Nghe nói khi nàng còn nhỏ, ốm tong teo như cây sậy, ăn cơm chỉ ăn đúng một chén nhỏ mà thôi.

Vốn nàng có một cái khuê danh vô cùng lịch sự tao nhã, đó là Thượng Quan Mặc Tuyết.

Nhưng trên bàn cơm, mẫu thân không nề mặt gì nói. “Đứa nhỏ này sao không ăn nhiều thêm một chút? Ta nghĩ cứ kêu ngươi là Tiểu Uyển – cái chén nhỏ là đúng nhất!” Vì thế người trong nhà cũng chỉ gọi nàng là Tiểu Uyển.

Lúc ấy Tiểu Uyển đã nói “Nương, cha gọi ngươi Bồ Đào, cho dù quả nho có lớn cỡ nào thì cũng nhỏ hơn so với cái chén – Tiểu Uyển nha.”

Chưa ăn xong cơm đã bị mẫu thân cốc lên đầu một cái.

Tiểu Uyển thì Tiểu Uyển, dù sao người khác nghe cứ tưởng là Tiểu Uyển của uyển chuyển dịu dàng.

Tuy mẫu thân vẫn thường khích lệ Tiểu Uyển rằng giống phụ thân đẹp vô cùng, khi im lặng trông giống như một vị tiên tử, nhưng khi tranh cãi ầm ĩ thì chính là một ác ma.

Nhưng từ khi Tiểu Uyển theo những đứa trẻ đồng trang lứa chơi đùa, vô tình biết được câu nói về tướng mạo kia, nàng liền kết luận mình là một nữ hài tử xấu xí.

Hơn nữa phụ thân là tuyệt thế mỹ nhân, vậy nàng nhất định là tuyệt thế xú nữ.

Huống hồ hai nghĩa phụ cũng đều nói “Tiểu Uyển a, ngươi thật sự là càng ngày càng giống cha ngươi, ta nhìn mặt của ngươi, nghĩ đến việc cha ngươi chiếm lấy nương ngươi, ta thật muốn đánh cho ngươi một trận nha!”

Cho nên Tiểu Uyển bắt đầu cảm thấy tự ti, mỗi ngày nhìn ca ca song sinh càng ngày càng giống mẫu thân, đặc biệt là cặp mắt đào hoa, nàng càng không vừa mắt. Không thuận mắt, tâm tình sẽ không tốt, vì thế hai đứa cả ngày cãi nhau, có khi đánh nhau lẫn lộn thành một đồng. Chuyện này làm mẫu thân nàng rất rầu.

Lúc ấy, Tiểu Uyển mới sáu tuổi. Ca ca Mặc Lâm cũng sáu tuổi.

Sau đó nàng trưởng thành, thiên hạ thái bình.

Năm nàng được mười tuổi, ca ca cũng mười tuổi, Tiểu Uyển đột nhiên nghe được một câu nói.

Nữ tử không tài mới là đức.

Nàng lập tức chạy về hỏi nương, nương lại nói, nữ tử có tài mới là đức.

Vì thế một khắc kia, Tiểu Uyển cảm thấy con đường tương lai của mình thật rộng mở sáng sủa vô cùng!

Vào thời điểm đó, trong giới thanh thiếu niên trẻ tuổi, thịnh hành nhất nếu không phải là Minh chủ vô lâm, thì là Quốc sư viện.

Tiểu Uyển cân nhắc một hồi lâu, cảm thấy võ lâm không có gì hay ho, chả hơn được nhà nàng là mấy, bởi vì phụ thân của nàng chính là đương kim đệ nhất cao thủ trong võ lâm.

Vì thế nàng quyết tâm dòm ngó đến Quốc sư viện.

Quốc sư viện, chính là tên gọi tắt của Hộ quốc pháp sư, trong đương kim vương triều, địa vị này thậm chí còn cao hơn cả Hoàng đế.

Bởi vì bọn họ được xưng tụng như thần thánh, đảm nhiệm chức trách bảo hộ quốc thổ, không cho yêu ma quỷ quái xâm nhập.

Cho dù giang sơn có đổi chủ, nhưng địa vị Quốc sư sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Quốc sư mười năm đổi một lần, mỗi lần đều phải tuyển ra ba người chức trách khác nhau phụ trách làm quốc sư.

Còn những người bị thay thế sẽ trở thành sư phụ của Quốc sư viện, tiếp tục huấn luyện một thế hệ quốc sư tiếp theo.

Mà Quốc sư viện mười năm mới tuyển một lần, mỗi lần chỉ tuyển đúng hai mươi mốt người.

Mười tuổi bắt đầu vào học trong Quốc sư viện, hai mươi tuổi sẽ phải trải qua cuộc khảo nghiệm tài năng, sau cuộc khảo nghiệm mới quyết định có năng lực tranh cử chức quốc sư hay không.

Cho nên sau khi Tiểu Uyển năn nỉ i ôi, cha mẹ của Tiểu Uyển đành phải dựa vào nghĩa phụ của Tiểu Uyển – Quý tiểu Hầu gia, nhờ người quen biết mới xin được vào Quốc sư viện. Thế là năm Tiểu Uyển được mười hai tuổi, cha mẹ luyến tiếc đưa nàng vào Quốc sư viện.

Tất nhiên, mười hai tuổi đã được vào Quốc sư viện, tất cả mọi người đều biết, đây nhất định là dựa vào quan hệ hoàng thất quý tộc.

Cho nên Tiểu Uyển cảm thấy người đáng hận nhất trên thế gian này chính là gã nam tử đã chỉ vào mũi của nàng mắng lúc nàng đang cao hứng phấn khích vào Quốc sư viện ngày đầu tiên “Người trong Quốc sư viện ghét nhất là đứa nào vào bằng cửa sau! Người vào được đây bằng cửa sau! Chờ bị khi dễ đi!”

Đương nhiên, trước tiên không thể bỏ qua cuộc sống của Tiểu Uyển trong giai đoạn từ mười tuổi đến mười hai tuổi.

Từ sinh nhật mười tuổi, nàng đã định ra mục tiêu là sau này nàng nhất định phải trở thành một nữ quốc sư vĩ đại.

Tiểu Uyển rất thích đi dạo phố. Mẹ nàng nói, thích đi dạo phố chứng tỏ cái gì? Thích đi dạo phố chứng tỏ mình mới là một nữ nhân chân chính.

Đáng tiếc Tiểu Uyển không giống nương, bởi vì mỗi lần nàng dạo phố trở về, đều mua một đồng sách.

Trốn ru rú trong nhà, vui đầu đọc mấy ngày mấy đêm

Khổ nhất là vị ca ca song sinh bị chứng khiết phích của nàng, nhìn thấy muội muội của mình hần không thể nhịn nổi!

Vì thế rốt cuộc có một ngày Mặc Lâm thật sự chịu hết nổi, hần đá văng cửa phòng của Tiểu Uyển ra.

Lúc ấy Tiểu Uyển đi chân trần, mặt mày chưa rửa, răng chưa chà, đầu tóc chưa chải, áo xống xộc xệch, còn lộ ra nửa cái yếm.

Sau lưng, mền thì không xếp lại, gối thì vương vãi tán loạn, một đồng quần áo bẩn nhùi dưới chân giường, tất vứt đầy trên mặt đất.

Vì mẫu thân và phụ thân đi du ngoạn không có ở nhà, Mặc Lâm thấy bộ dáng không ai quản lý của Tiểu Uyển, mới hiểu được lý do thật sự của việc muội muội mình gả không ra.

“Ít nhất cũng phải xếp mền lại chứ.”

“Tại sao phải xếp, chút nữa nằm đọc sách, không phải là sẽ xô ra tiếp hay sao, để vậy cũng tốt vậy, Lâm nhi ca ca ngươi nhìn xem, ánh nắng chiếu lên mền, thật ấm áp nha...”

“Không, không, ta chả thấy gì cả.”

Mặc Lâm lui ra sau từng bước, vô cùng hối hận đã vào phòng này. Đối với người tắm mỗi ngày ít nhất hai lần như hần, đây quả là một con ác mộng.

“Lâm nhi ca ca, đừng đi vội, ngươi xem, ta lại mua thật nhiều sách về Quốc sư viện nè. Ngươi biết không? Ba quốc sư đều có tuyệt kỹ khác nhau nha, một người có thể ngự thú, một người đấu võ, người còn lại thì biết pháp thuật. Ta tham khảo rất nhiều sách rồi, cảm thấy ngự thú là hay nhất, cho nên đã mua cuốn này!”

Nói xong quơ quơ cuốn sách bìa cứng trong tay.

Mặc Lâm nghi hoặc tiếp lấy, thấy tựa đề “Ngự thú chỉ nam... sách tham khảo tốt nhất để trở thành quốc sư.”

Mở ra trang thứ nhất, thấy viết “Ngự thú sư, xưa nay thần linh thông hành, có thể lấy linh khí của bản thân ra triệu hồi cường đại thần thú bảo vệ quốc gia và lãnh thổ, bậc sơ cấp, chúng ta hãy theo từng bước sau đây mà làm, yếu lĩnh quan trọng nhất...”

Mặc Lâm ngừng lại, nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Uyển “Ngươi đã học được cái gì?”

“Ca ca, ta chỉ nói với ngươi thôi nha! Ta thật đã học xong rồi!”

Tiểu Uyển nói xong hưng phấn kết một cái dấu tay, niệm chú ngữ, sau đó chộp một cái trong không trung, nắm tay đưa đến trước mũi của Mặc Lâm nói “Đến đây xem đi, trong sách nói bậc sơ cấp, nói đúng ra là, nếu muốn triệu hồi thần thú, trước tiên phải bắt đầu từ vật nhỏ nhất bên cạnh chúng ta, ngươi xem ta có lợi hại hay không?”

Mở lòng bàn tay ra, đập vào mắt hai người là một con ruồi màu đen cực lớn ong ong vẫy hai cánh từ lòng bàn tay nàng kinh hoàng cuống cuống bay ra.

Mặc Lâm kêu thảm thiết lên một tiếng, tung mình chạy mất.

Sau sinh nhật mười hai tuổi của Tiểu Uyển, cha mẹ cùng ca ca liền mang nàng đến kinh thành, tự mình đưa nàng vào Quốc sư viện.

Trong khi Tiểu Uyển vẫn rúc vào lòng của mẫu thân, lúc rời khỏi nhà nàng vẫn vô cùng phấn khích sôi nổi, nhưng khi sắp đến kinh thành, nàng mới ý thức được là sắp tới lúc chia tay, vì thế ôm phụ thân mẫu thân khóc lóc âm ỉ cả ngày.

Rốt cuộc khiến mẫu thân nàng cũng khóc lầy, nhưng Tiểu Uyển cảm thấy ca ca rất là máu lạnh, từ sau sự kiện con ruồi năm ấy, ca ca vẫn thường tránh xa Tiểu Uyển, trong xe ngựa thấy Tiểu Uyển nhào lại gần, nước mắt nước mũi tèm lem, hấn sợ tới mức vội vàng trốn sau lưng phụ thân. Làm Tiểu Uyển giận vô cùng!

Nhưng rốt cuộc cũng phải buông tay cha mẹ ra, lúc Tiểu Uyển lưng đeo bọc hành trang theo người phụ trách dẫn đường vào Quốc sư viện, lại bị Mặc Lâm gọi lại.

Mặc Lâm thích mặc áo trắng giống như phụ thân, sạch sẽ ngay ngắn, hấn đi tới giữ chặt tay Tiểu Uyển, lạnh lẽ nói.

“Đừng giận đối với người trong trường, đến lễ lộc tết nhất phụ thân sẽ đến đón ngươi về nhà, nương cũng sẽ viết thư cho ngươi. Nếu bị khi dễ, hãy viết thư kể cho ca ca biết.”

“Ừ!”

“Nhớ mỗi ngày đều phải rửa chân, tốt nhất là mỗi ngày đều phải tắm rửa, bằng không đồng môn ở cùng phòng sẽ không vui, còn nữa, phải năng giặt trang phục và tắm, ngươi là nữ hài tử, phải thực nữ một chút...”

Tiểu Uyển nghe vậy nhất thời hai má nóng bừng, lòng tự trọng bị sỉ nhục nghiêm trọng, lập tức nhú mi cả giận nói “Dù sao cũng gả không ra, không cần ngại lo!”

Nói xong bỏ chạy vào Quốc sư viện, cửa viện chậm rãi đóng lại.

“Đi đi.”

Phụ thân về mặt tràn đầy ý cười ôm vai Mặc Lâm lại, mẫu thân bụm mặt, rầu rĩ nói, “Tiểu Uyển đứa nhỏ này... Thật là...”

Phụ thân đỡ mẫu thân vào xe ngựa, nói “Cũng không biết lúc trước ai đòi chia ra mỗi người dạy một đứa, đi thôi, đến lễ Cửu trùng sẽ gặp lại, cũng nên để Tiểu Uyển tự tôi luyện, Mặc Lâm còn chưa từng đến kinh thành, thừa dịp này đi vòng vòng chơi.”

Vào đến Quốc sư viện, Tiểu Uyển được phân bố ở cùng phòng với đồng môn là An Liên.

An Liên mặc một bộ xiêm y màu trắng vô cùng sạch sẽ, dây cột tóc màu trắng bao lấy một ít tóc, mái tóc dài như suối của hấn che khuất đi đôi mắt hấn, khiến người khác nhìn không rõ dung mạo của hấn. Tiểu Uyển lập tức nhớ tới vị phụ thân mỹ nhân của nàng, ở nhà bộ dáng của phụ thân cũng y hệt như vậy, lẳng lặng ngồi đọc sách, mẫu thân hay gọi phụ thân là tiên tử. Thế nên Tiểu Uyển lập tức sinh ra hảo cảm đối với vị thiếu niên tiên tử này.

Thật ra Tiểu Uyển không phải là giống phụ thân như đúc, dù sao nàng cũng là một nữ hài tử, nàng chỉ giống phụ thân nhất ở cặp mắt mà thôi, y hệt như mắt hồ ly, mi mắt cũng giống phụ thân, đôi môi hồng nhạt tự nhiên cũng giống phụ thân. Mỗi lần nàng cười rộ lên, mẫu thân bảo nàng y chang phụ thân. Khi nàng đi cạnh phụ thân, lập tức sẽ có người trầm trồ tán thưởng, bảo chỉ cần liếc mắt một cái là biết đây là cha và con gái.

Vào trong phòng rồi, Tiểu Uyển dọn hành lý ra để trên bàn bên cạnh. Trong hành lý của nàng là một vài cái yếm, tiểu khôi, ngọc bội nghĩa phụ tặng, một bao giấy của mẫu thân đưa, còn có một bao thịt khô và hạt dưa do phụ thân tự tay chuẩn bị. Đúng là cứu mạng đúng lúc này!

Tiểu Uyển lấy bao thịt ra ăn, chiêu thêm một ngụm trà, sau đó mở ra bao giấy của mẫu thân đưa cho, bên trong là một khối gì đó rất kỳ quái. Bỏ phiến màu trắng, bên trong lóe bóng. Tiểu Uyển cúi đầu suy nghĩ nửa ngày mà không hiểu là để làm gì, nên quyết định bỏ sang một bên.

Trước đây mẫu thân còn muốn dạy nàng Phiêu Linh gì đó, nói là một loại võ công dùng để trú nham rất thần kỳ, nhưng giờ xem ra, trong Quốc sư viện thần bí này mới tràn ngập những thứ thần kỳ chân chính.

Có điều, Tiểu Uyển không biết, sau khi mẫu thân của nàng trở về nhà, chỉ cần gặp người là sẽ ôm ngực che miệng cười nói “Tiểu Uyển nhà ta đang ở Quốc sư viện nha! Cái gì? Thành thân? Không vội, không vội. Tương lai Tiểu Uyển là nữ quốc sư, tiền đồ vô lượng nha, thiếu gì công tử con nhà hoàng thân quốc thích yêu quý theo đuổi. Tiền đồ vô lượng nha!

Tiểu Uyển ra mắt Thần Tịch, một trong ba vị sư phụ dạy về võ công trong Quốc sư viện. Thần Tịch lần trước đã hứa sẽ dạy võ công cho nàng. Nhưng...

“Ngươi không nhớ rồi?!” Tiểu Uyển nheo lại đôi mắt, sát khí tràn ngập.

Sát khí...

Thần Tịch rung mình một cái, nhìn Tiểu Uyển rồi vội la lên. “Nhớ rõ, nhớ rõ, chẳng qua nếu ngươi không gọi ta là ca, ta sẽ không dạy ngươi.”

“Không gọi!”

“Tại sao?” Thật là đã kích nha.

“Mẫu thân nói, hễ ai lớn hơn Tiểu Uyển năm tuổi đều phải gọi là thúc thúc!”

“A a a a a a a!!!!!!”

Thần Tịch nghe vậy nhảy dựng lên, chỉ vào chóp mũi Tiểu Uyển điên cuồng nói “Nương của ngươi rốt cuộc là loại người nào vậy!!!! Lão tử thật muốn gặp qua một chút!!!!!!!!!!”

“Lão tử?”

“Khục khục... Ồ... Nương ngươi cũng không sai.” Thần Tịch vội che dấu sự thất thố.

Tiểu Uyển lại cúi đầu, ôm đầu gối “Mẫu thân rất đẹp, phụ thân cũng rất đẹp, ca ca sinh ra giống nương, cũng rất đẹp, chỉ có ta là khó coi thôi.”

“Ai nói?” Thần Tịch gạt mình, ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Tiểu Uyển, “Ai nói ngươi khó coi?”

“Từ nhỏ đến lớn ta chỉ biết, mọi người đều nói, con gái giống cha sẽ gả không ra, ta giống cha.”

“Ngươi giống cha ngươi?... Vậy cha ngươi chắc đẹp lắm hả?” Thần Tịch không nói tiếp.

“Cái gì?”

Thần Tịch lắc đầu nói “Tiểu Uyển đẹp lắm!”

Mỗi một lần người nghĩa phụ nào vụng trộm hôn mẫu thân, phụ thân biết được sẽ vô cùng mất hứng.

Nên Tiểu Uyển ý thức được là không được tùy tiện hôn môi ai cả.

Tiểu Uyển lạc vào động hồ ly, kết bạn với Hồ Ly Tuyết. Nàng muốn dẫn Hồ Ly Tuyết về Quốc sư viện. Nhưng lại sợ mọi người hỏi tới hỏi lui là một năm nay nàng đã đi đâu, Hồ Ly Tuyết là ai, quan hệ với nàng như thế nào...

“Mất trí nhớ là vạn năng!” Tiểu Uyển ôm bát canh kích động nói “Mỗi lần mẫu thân vụng trộm đi ra ngoài bị phụ thân phát hiện, liền nói với phụ thân là mình bị mất trí nhớ, nên hoàn toàn không nhớ rõ vừa rồi đã đi đâu!”

Hồ Ly Tuyết cười nói “Vậy mà phụ thân ngươi cũng tin?”

“Phụ thân tin chứ! Chỉ là sau đó, không biết tại sao phụ thân lại sai người gác cửa nghiêm ngặt, trong vòng ba tháng cấm không cho hai vị nghĩa phụ của ta vào.”

“Ta muốn đọc sách nào ta thích, làm những chuyện ta thích

Muốn có một căn nhà không lớn không nhỏ, nuôi một đám mèo con lông xù

Ta không giàu có, nhưng ta thành thoi.

Ta thích có những bằng hữu tốt, bằng hữu chân chính.

Có lẽ ta chính là người ích kỷ, không hay bận tâm đến cảm nhận của người khác.

Nhưng ta hy vọng có một bằng hữu giống như tiên tử để ta tâm sự, có thể lắng nghe bao oan ức, ủy khuất của ta, có thể bận tâm đến cảm nhận của ta trước mặt người khác.

Ta muốn có cha mẹ quan tâm ta, lắng nghe ta, hiểu ta.

Sẽ không đánh mất, sẽ không bỏ mặc ta, cho ta những thứ ta cần.

Ta muốn có một tình nhân.

Không yêu ta vì dung mạo của ta, cũng không phải vì những lợi ích nhảm chán.

Khi ta lạnh thì khoác thêm áo cho ta, khi ta khóc sẽ ôm ta vào lòng.

Ta đã quen sống một mình cô độc, quen bị bạn học ghê lạnh.

Bởi vì bằng hữu, cha mẹ và tình nhân mà ta muốn đều là những tiên tử không tồn tại.

Nên thế giới mà ta sống, chẳng qua là một địa ngục tràn ngập lửa gạt, đổ kị và dục vọng.

Nên ta đã quen bị bỏ mặc, bị quên lãng.

Ta đã quen ở một mình, nhưng lại rất sợ phải ở một mình.

Ta không thích độc lai độc vãng, cũng không thích sống một mình.

Không phải ta không hợp với đàn sáo, mà là đàn sáo nó không hợp ta.”

...

Lúc Tiểu Uyển bước đi trên tuyết, nàng bỗng nhiên nhớ tới những lời này trong cuốn nhật ký của mẫu thân viết trước đây.

Những gì mẫu thân viết trong cuốn nhật ký, lúc ấy Tiểu Uyển cũng không hoàn toàn hiểu hết.

Nhưng loại cảm giác bị thương mãnh liệt và áp lực đó đã khắc sâu vào tận tâm khảm của Tiểu Uyển.

Hiện tại nàng phát hiện mình tựa hồ đã hiểu được một chút.

Nàng có thể cảm giác được mẫu thân là một nữ nhân thực dễ dàng bị thương tổn.

Có lẽ cuốn nhật kí đó ghi lại một thời tuổi trẻ không được hạnh phúc của mẫu thân.

Nhưng trong ấn tượng của Tiểu Uyển, mẫu thân luôn được phụ thân ôm vào lòng, hễ trời lạnh là phụ thân sẽ khoác thêm áo cho mẫu thân.

Mẫu thân còn có bằng hữu rất tốt, đều là những thúc thúc cực kỳ anh tuấn.

Còn có hai vị nghĩa phụ tìm mọi cách vùng trộm ôm hôn mẫu thân sau lưng phụ thân.

Nhưng cuốn nhật kí kia đã bị phụ thân giấu cẩn thận, không bao giờ cho Tiểu Uyển xem nữa, chỉ nói mẫu thân đến từ một nơi rất xa rất tàn nhẫn, hiện giờ mẫu thân chỉ thuộc về nơi này. Thuộc về phụ thân, thuộc về ca ca, thuộc về Tiểu Uyển.

Có lẽ những gì mẫu thân viết chỉ là khát vọng, mong ước của cả đời nàng mà thôi.

Tại cái nơi rất xa rất tàn nhẫn kia, khát vọng của mẫu thân thật sự rất khó thực hiện sao?

Tiểu Uyển bỗng nhiên nghĩ tới chính bản thân mình.

Bước chân nàng dẫm nát lớp tuyết trên đất, để lại những vết nông cạn khác nhau trên tuyết.

Tiểu Uyển bỗng nhiên ý thức được, đó cũng là những gì mình theo đuổi cả đời này.

Mẫu thân nói đúng.

Tiểu Uyển cảm thấy mình quả thực không có bằng hữu, bởi vì những đồng môn ở Quốc sư viện này của nàng đều cho rằng nàng vào đây được là bằng cửa sau, bằng mối quan hệ.

Nhưng nàng có một phụ thân và mẫu thân vô cùng yêu thương nàng, còn có ca ca nàng nữa.

Hơn nữa nàng được học pháp thuật nàng thích nhất, tương lai làm quốc sư nàng thích nhất.

Nàng so với mẫu thân hồi còn trẻ, đã có hai điểm tốt hơn rồi.

Cho nên Tiểu Uyển không khỏi mừng thầm, hiện giờ nàng mười ba tuổi, vậy mục tiêu cả đời còn lại chỉ là, tìm một bằng hữu tri tâm, một tình nhân, và sinh ra một tiểu oa nhi thuộc về riêng nàng.

Tiểu Uyển bị An Liên dè bĩu về khả năng pháp thuật của mình, nàng vô cùng bức tức, buồn bã. Thế là Hồ Ly Tuyết ôm lấy nàng an ủi.

“Cũng khó trách, đến đây đã lâu như vậy, lão tử cũng chưa hề thấy ngươi luyện tập qua pháp thuật.”

“Ở nhà ta ham chơi...Lúc ca ca đọc sách...ta ra hậu viện bắt sâu lông dọa nương ta...”

“Sau đó thì sao?”

“Nương ta sợ tới mức khóc nhè, phụ thân liền phụng phịu nói ta không ngoan, nhưng sau lưng nương, phụ thân lại giữ chặt lấy ta, nói ta làm rất đúng.”

“Ặc... Cha ngươi cũng là một nhân vật rất có cá tính nha.”

“Tuyệt...”

“Gi?”

“Cha ta cũng hay ôm ta như vậy nè...”

Hồ Ly Tuyết nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhanh chóng buông nàng ra.

Lễ Cửu Trùng, Tiểu Uyển dẫn Hồ Ly Tuyết về thăm nhà.

Phụ thân và mẫu thân Tiểu Uyển đã sớm mang theo ca ca chờ đón nàng tại cửa thành của Mặc Trúc thành.

Tiểu Uyển vừa xuống xe đã được mẫu thân nhào lại ôm chầm lấy.

Dùng sức vừa ôm vừa hôn nàng ngấu nghiến.

“Bảo bảo của ta...”

Nương Tiểu Uyển kích động muốn khóc.

“Sư phụ ngươi nói ngươi bận tu hành, nên một năm qua cũng không thể về nhà, làm nương ngươi nhớ mong không chịu nổi.” Cha Tiểu Uyển nói.

Mặc Lâm há miệng thờ dốc, đang định nói gì đó, đột nhiên màn xe ngựa mở ra, một vị mỹ nhân tuyệt sắc xiêm y không tề chỉnh vừa ngáp vừa chui ra.

Hồ Ly Tuyết lùi biếng vịn lưng mấy cái, vén mớ tóc trắng rũ xuống trước mặt, lúc này mới để ý phát hiện ra rằng tất cả mọi người đều đang kinh ngạc nhìn hần.

Nhất thời ngưng ngừng, sờ sờ cái mũi, nói. “Đến rồi hả?”

Nương Tiểu Uyển hỏi “Hần là ai vậy?”

Tiểu Uyển nhanh chóng nói “Là linh thú ta mới nuôi.”

Cha Tiểu Uyển và ca ca Tiểu Uyển lẳng lặng nhìn linh thú này, linh thú nghe vậy bất mãn nói “Không phải lão tử là tình nhân của ngươi sao?”

“...”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Uyển.

Tiểu Uyển hung hăng liếc Hồ Ly Tuyết một cái, lập tức cúi đầu không dám hé răng.

“Về nhà trước đã.” Cha Tiểu Uyển mỉm cười, chỉ vào chiếc xe ngựa xa hoa rộng lớn mang từ nhà đến.

Cả nhà vào xe ngựa, Hồ Ly Tuyết và Tiểu Uyển lần lượt ngồi xuống, mục đích của hắn là đến xem mặt cha mẹ Tiểu Uyển, không ngờ tình thế đổi ngược lại, là hắn đang bị cha mẹ Tiểu Uyển xem mặt.

Nương Tiểu Uyển là một thiếu phụ mỹ mạo hiếm thấy, bộ dáng thậm chí chỉ giống một thiếu nữ chưa đến hai mươi tuổi.

Búi tóc búi lên một cách tùy ý, đeo một cây trâm Ngũ Phụng Kim sai quý giá, thân mặc một bộ xiêm y hoa lệ chói mắt, kiêu dáng đang thịnh hành nhất hiện nay.

Tối đó Tiểu Uyển lên nói với Hồ Ly Tuyết, xiêm y của nương đều do phụ thân tự tay chọn mua, còn cây trâm là do nghĩa phụ tặng.

Cha Tiểu Uyển là một nam tử phi thường tuấn mỹ... Bạch y nho nhã, dù mùa đông cũng cầm quạt lông phe phẩy, khoác áo choàng lông bạch điều, nhưng cũng không dày như các loại áo choàng trong kinh thành, bởi vì Mặc Trúc thành nằm ở phía tây, mùa đông cũng không lạnh lắm.

Nhưng nhìn khỏe mắt và đôi môi hồng tự nhiên kia mới thấy, Tiểu Uyển thực cực kỳ giống cha.

Tối đó Tiểu Uyển cũng lên nói cho Hồ Ly Tuyết biết, thực ra phụ thân nàng là một người cực kỳ khiết phích, bộ trang phục màu trắng của phụ thân mà dính một chút xù bùn cũng không được.

Ca ca Tiểu Uyển là một công tử rất tuấn tú quý phái, đôi mắt hạnh trong veo như nước giếng hết nương Tiểu Uyển, có chút nữ tính, lại cổ tình mặc bạch y giống cha Tiểu Uyển, trông như xử nữ.

Quan trọng là cha mẹ của Tiểu Uyển nhìn có chút quá trẻ so với tuổi tác thật sự.

Cả nhà ba người đều nhìn chằm chằm đánh giá Hồ Ly Tuyết, thật sự là một chuyện rất thống khổ mà.

Hồ Ly Tuyết nhìn Tiểu Uyển cầu cứu, nhưng Tiểu Uyển chỉ lo cúi đầu tự bảo vệ mình trước.

Rốt cuộc nương Tiểu Uyển là người đã mở miệng trước.

“Đôi mắt và mái tóc của ngươi...”

“Hắn là hồ ly tinh.”

Tiểu Uyển nhanh nhẩu giành mở miệng giải thích trước Hồ Ly Tuyết.

Cả nhà lại kinh ngạc đánh giá Hồ Ly Tuyết lại một lần nữa.

“Chuyện tình nhân là thế nào?” Cha Tiểu Uyển thản nhiên hỏi.

“Ặc...”

Tiểu Uyển không biết trả lời làm sao.

Nhìn về phía Hồ Ly Tuyết, Hồ Ly Tuyết trong lòng thầm thở dài một tiếng, nói: “Ta và Tiểu Uyển tình đầu ý hợp, quyết định thề nguyên kết tóc trăm năm.”

Không ngờ ngay sau đó, nương Tiểu Uyển lại lập tức nhào lại, ôm chặt lấy khuê nữ nói: “Hài tử giỏi quá! Sớm như vậy đã bắt được một đại mỹ nhân làm tướng công, rất có tiền đồ!”

Ca ca Mặc Lâm cũng ho khan một tiếng rồi nói “Muội muội ta tuy rằng có vẻ lồi thối, nhưng con người cũng không tệ.”

Cuối cùng phụ thân Tiểu Uyển lên tiếng kết luận lại “Nha đầu bảo bối nhà ta còn nhỏ, tuy rằng chuyện hồ ly tinh này không phải ta lần đầu tiên nghe nói, nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy.” Dứt lời nhìn nhìn đôi đồng tử màu lam của Hồ Ly Tuyết, còn có mái tóc trắng mà người thường không thể có được, nói “Nhưng nha đầu bảo bối nhà ta dù sao cũng do nương nàng dạy dỗ, sau này ngươi cần phải quản lý chặt chẽ, bằng không, ngươi cũng không phải muốn hoa đào nở đầy sân đó chứ.”

“Đừng nói bậy.” Nương Tiểu Uyển giận.

Cha Tiểu Uyển cười khẽ.

Ca ca Tiểu Uyên nhìn bên này một chút rồi lại nhìn bên kia một chút, cuối cùng nói với Tiểu Uyên “Muội muội, ta thấy hần là người thật thà, ngươi đừng khi dễ hần nha...”

...

Bởi vì cha mẹ Tiểu Uyên không biết hồ ly tinh thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, nên bày biện một bữa tiệc vô cùng long trọng, dọn hết các món ngon nhất lên, Hồ Ly Tuyết đó giờ cũng chỉ ăn món canh cá trắng hần sở trường nhất mà thôi.

Buổi tối, không cần ai an bài, Hồ Ly Tuyết liền tốt vào trong phòng của Tiểu Uyên.

Bốn chân chông vó nằm trên giường, sờ sờ cái bụng tròn vo, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu thật đúng là hai vị mỹ nhân rất biết cách chăm sóc người!”

Tiểu Uyên giận dữ nói “Đừng kêu vậy!”

“Hung dữ như vậy để làm chi nha, ngay cả đại cữu tử cũng đã nói, ngươi không được khi dễ ta!”

“Ngươi!”

“Tiểu Uyên.”

Nương Tiểu Uyên gõ cửa bên ngoài “Ngươi ra đây một lát!”

“Đến liền!”

Tiểu Uyên chụp bộ trang phục màu trắng của Hồ Ly Tuyết lau qua mái tóc ướt đầm vừa mới gội xong xua mình, sau đó sửa sang sơ lại áo xống rồi đi ra ngoài.

Hồ Ly Tuyết sờ sờ bộ xiêm y nhăn nhoe ướt nhẹp, không khỏi đau lòng.

Tiểu Uyên vừa ra khỏi cửa đã gặp nương.

Nương Tiểu Uyên xoa tóc, không mặc bộ xiêm y hoa lệ phiền phức thường ngày, chỉ mặc có một bộ y phục ở nhà rộng rãi, đơn giản.

“Đây là cái gì...”

“Nha đầu chết tiệt kia, đi theo ta.”

Thế là Tiểu Uyên bị nương Tiểu Uyên mang đi.

Hồ Ly Tuyết vuốt bụng, tâm tình sáng khoái ngọt ngào tiến vào mộng đẹp, vừa đang mơ thấy một bàn yến tiệc linh đình thì bị người lay tỉnh lại.

Đôi mắt màu lam tinh tế mở ra, đã thấy một người trong bộ bạch y phiêu miểu xuất trần, chính là cha Tiểu Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bô Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Phiên Ngoại - P2

“Nương, đây là thương nhả.”

“Nương biết đây là thương.”

Nương Tiểu Uyên đầm đẩm thất lung “Đây là võ lâm chí bảo, Thiên Hoa Loạn Vũ của nương.”

“Á?” Tiểu Uyên thờ dài sờ lên cây thương đẹp đẽ, kích động nói “Cho ta hả!?”

“Còn lâu mới cho ngươi!”

Nương Tiểu Uyên đem một cây thương bằng gỗ dựng phía sau đưa cho Tiểu Uyên, Tiểu Uyên tiếp lấy, ngắm ngắm Thiên Hoa Loạn Vũ trong tay nương,

buồn bực.

“Nha đầu, nếu ngươi muốn Thiên Hoa Loạn Vũ, sẽ có người khác tặng cho ngươi.”

“Ài?”

“Hahaha...” Nương Tiểu Uyển cười cười thần bí “Ngươi sẽ nhận được. Trước hết ngươi hãy nói cho ta nghe một chút đi, ngươi và hồ ly tinh này đã xảy ra chuyện gì?”

“Đây là chuyện riêng của nữ nhi nha.”

“Ừ! Chuyện riêng của ngươi không thể nói?” Nương Tiểu Uyển sờ sờ cằm “Vậy để ta đi kể cho con rể nghe, Tiểu Uyển của chúng ta năm tuổi mà còn đái dầm”

“Ngươi! Ngươi dám nói! Ta sẽ ra hậu viện bắt sâu lông!”

“Nha đầu chết tiết kia! Ngươi làm phản hả!” Nương Tiểu Uyển một thương quét ngang đến cổ Tiểu Uyển, Tiểu Uyển ôm cổ kêu lên ngao ngao.

“Cha nói!”

“Nói cái gì?”

“Ặc...” Tiểu Uyển chợt dạ nói “Không có gì...”

“Tóc ngươi còn ướt kìa, mới tắm gội hả, không phải nha đầu nhà ngươi lười chải tóc hay sao?”

“Ta sửa rồi.”

Nương Tiểu Uyển lộ ra ánh mắt ám muội “Con rể thật có ảnh hưởng mà, còn lợi hại hơn so với nương. Nương thực thương tâm...” Sau đó bắt đầu giả bộ khóc.

Không phải... vì Hồ Ly Tuyết...

Tiểu Uyển nghịch nghịch cây thương bằng gỗ, cúi đầu không nói gì.

“Được rồi, không nói chuyện vô nghĩa nữa, về sau mỗi ngày ngươi ra đây, nương đem ba chiêu công phu bảo mệnh dạy cho ngươi.”

“Không học đâu, võ công chả có ý nghĩa gì cả.”

“A! Ca ngươi cũng đã học rồi! Ngươi không học nương cũng không miễn cưỡng ngươi! Nhưng hồ ly tinh mà ngươi mang về, vài chục năm nữa hẳn vẫn là một đại mỹ nhân, còn ngươi sẽ già như bà lão, ngươi không sợ sao!?”

“A! Thực sợ a!!!! Nương không nói ta cũng quên, làm sao bây giờ!”

“Hahaha.” Nương Tiểu Uyển cười nói “Thấy nương ngươi không, còn cha ngươi nữa, trẻ được như vậy cũng là vì ba chiêu bảo mệnh này đó nha. Học rất có ích lợi, nương sẽ dạy ngươi, ngươi luyện tập nhiều, từ nay về sau sẽ trẻ mãi không già.”

Tiểu Uyển bĩu môi “Làm gì có chuyện như vậy.”

“Nha đầu chết tiết kia! Đừng nói nhiều lời vô nghĩa! Xem chiêu đây!”

“Nha a a a a a a a a a a!”

...

“Nhạc phụ... Bình tĩnh...”

Sau lưng Hồ Ly Tuyết toát mồ hôi lạnh, bởi vì cổ hắn đã bị kẻ sát một thanh trủy thủ.

Lưỡi dao sáng như tuyết, phát ra ánh hàn quang lăm lăm

“Nhạc phụ?” Cha Tiểu Uyển mỉm cười, cúi người xuống, một mùi thơm thoang thoang nhẹ nhàng ập lại, nhưng không giống mùi thơm trên người Tiểu Uyển.

“Tiểu hồ ly, muốn cướp đi khuê nữ của ta, phải hỏi coi ta có đồng ý hay không đã.” Cha Tiểu Uyển mặt mày tươi cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy sát ý.

Hồ Ly Tuyết rùng mình “Bá phụ.”

“Sửa miệng nhanh lắm, thực ngoan.” Thượng Quan Khâm thu hồi trủy thủ, phe phẩy cây quạt lông, đánh giá Hồ Ly Tuyết một hồi, tao nhã nghiêng nghiêng đầu nói “Không sai, thật là một đại mỹ nhân hiếm có, có khi còn đẹp hơn so với con chích chòe có mái tóc không tước kia, Tiểu Uyển nhà ta thật là trào cao.”

“Không, không, không, là ta trào cao, ta trào cao...” Hồ Ly Tuyết sợ tới mức phát run, quên bằng hẳn có pháp thuật.

Thượng Quan Khâm chống cằm, ngắm ngấm đôi mắt Hồ Ly Tuyết, cười nói “Nói thật nha, ta thật khó mà tin được người chính là hồ ly tinh chuyên dụ dỗ người như lời đồn đại.”

“Hả?” Hồ Ly Tuyết đứng dậy, sửa sang lại vạt áo đang rơi tán loạn, thẳng lưng ngồi lên giường, sợ chọc giận vị phụ thân khủng bố này của Tiểu Uyển, nói “Ta là yêu hồ ngàn năm, hiện giờ cũng không xem như là yêu tinh, tóm lại câu chuyện rất phức tạp, kê ra rất dài.”

“Vậy nói ngắn gọn đi.”

“Ồ, vậy thì... ta là một tinh linh.”

“Không phải hỏi người chuyện này” Thượng Quan Khâm nhìn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thần nhiên hỏi “Người sống cả ngàn năm rồi, đã làm được những gì?”

“Tu luyện, ăn, ngủ.”

“Hừ hừ, quả nhiên.” Thượng Quan Khâm đứng dậy, lấy tay nâng cằm Hồ Ly Tuyết lên, nhìn vào đôi mắt băng lam của hắn “Ánh mắt của người quả không có một tí dục vọng nào, nhìn không đến thế tục, thậm chí có chút trẻ con. Người có biết, lúc người nhìn Tiểu Uyển, ánh mắt của người như thế nào hay không?”

Hồ Ly Tuyết lắc đầu.

“Thích nàng sao?”

“...” Hồ Ly Tuyết rũ mắt xuống.

Thượng Quan Khâm thu tay lại, cười nói “Cho nên chuyện các người là tình nhân là giả, ánh mắt của người nói cho ta biết “Nếu ta nói không thích Tiểu Uyển, Tiểu Uyển về sẽ giết ta”

Hồ Ly Tuyết đại ra.

Đột nhiên Thượng Quan Khâm cười to “Người cái tên tiểu gia hỏa này, thật sự đã sống cả ngàn năm rồi sao, tại sao lại giống một oa nhi mới hơn mười tuổi như vậy, thật thú vị, nói cho người biết nha, khuê nữ nhà ta là do nương nàng dạy dỗ, cho nên, một mỹ nhân như người, được Tiểu Uyển coi trọng cũng là chuyện bình thường. Tóm lại, ta rất hài lòng.”

“Hả?”

“Tu hành ngàn năm tất nhiên là có bản lĩnh cao cường, người không có kẻ thù, không có dục vọng, chân dài, eo thon, khuôn mặt cũng được. Con rể như vậy rất khó tìm, cho nên nha đầu nhà ta, ta sẽ giao cho người.”

Thượng Quan Khâm lại cúi đầu xuống, thăm thò vào tai Hồ Ly Tuyết “Trong mắt của người không có dục vọng cũng không phải chuyện tốt, tuy nha đầu nhà ta còn nhỏ, chưa đến tuổi làm chuyện đó, nhưng người cần phải cẩn thận ba điều.”

“Cái gì... Chuyện gì?”

Hồ Ly Tuyết hoàn toàn bị vị nhạc phụ này làm chấn động, không khỏi lắp bắp.

“Thứ nhất, đừng để nam nhân có dục vọng cướp đi Tiểu Uyển, ta nghĩ người tự mình sờ soạng, sẽ nhanh chóng biết cách làm thế nào giữ nàng.”

“Thứ hai, người cảm thấy người không thích Tiểu Uyển, nhưng ánh mắt người nhìn Tiểu Uyển... Một ngày nào đó, tự người sẽ hiểu được.”

“Thứ ba...”

“Thứ ba?” Hồ Ly Tuyết khản trương.

Thượng Quan Khâm sửa sang lại xiêm y một chút rồi xoay người bỏ đi.

“Sao?”

Chỉ thấy cha Tiểu Uyển đi tới cửa, đẩy cửa ra, xoay người đóng cửa lại, khi hai cánh cửa sắp khép lại, chỉ còn chừa một khe hở, bỗng nhiên lưu lại một câu cho Hồ Ly Tuyết trong phòng “Điều thứ ba... Cẩn thận coi chừng bị khuê nữ nhà ta đùa giỡn.”

“Cái gì? Nhạc phụ?”

Hồ Ly Tuyết kinh ngạc đứng dậy, tiến lên tính đóng sập cửa lại, đột nhiên thấy Thượng Quan Khâm lại đẩy tung cửa ra, trước mắt nhoáng lên thanh trủy thủ, Thượng Quan Khâm nói “Nha đầu nhà ta là tâm can của ta, muốn cướp đi bảo bối của ta hả, tiểu Hồ Ly, đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà đi theo ta.”

“Á...”

Hồ Ly Tuyết sợ tới mức đại ra. Thượng Quan Khâm cười cười “Ngoan!” Sau đó đóng cửa lại bỏ đi.

Nghe được tiếng bước chân hần bỏ đi xa xa, Hồ Ly Tuyết mới hít vào một hơi, lưng áo ướt đầm mồ hôi lạnh.

Một lát sau, Tiểu Uyển trở về.

“Sao vậy?” Thấy Hồ Ly Tuyết đứng ngơ ngác bên giường, Tiểu Uyển đóng cửa lại.

“Không sao... Ngươi làm sao vậy?...”

Tiểu Uyển khập khiễng đi đến đầu giường, leo lên nằm xuống, co rúm lại như một con sâu lông, buồn bã nói “Bị mẫu thân giáo huấn, khắp người sưng hết rồi đây nè.”

Hồ Ly Tuyết bước qua, kéo mặt Tiểu Uyển lại, nghiêm trang nói “Nhìn vào mắt ta đi!”

“Ừ?”

“Ngươi thấy cái gì trong đó?”

“Giò heo hàm hoa thủy tiên, gỏi ngó sen...”

“Không phải!” Hồ Ly Tuyết nhú mi, gục đầu vào lòng Tiểu Uyển.

Tiểu Uyển theo thói quen ôm đầu Hồ Ly Tuyết.

Thật lâu sau, Hồ Ly Tuyết ngẩng đầu lên nói “Ngươi nhìn thấy gì trong mắt ta?”

Tiểu Uyển đang muốn bật cười, nhưng nhìn vào đôi mắt băng lam của hần, không khỏi ngẩn ra.

Có cái gì? Có một loại tình cảm chưa bao giờ gặp qua, giờ phút này đang chuyển động trong con ngươi băng lam của hần. Tiểu Uyển buông đầu Hồ Ly Tuyết ra, thần người ra nằm lạng một mình trên giường.

Đêm trừ tịch.

Cha mẹ Tiểu Uyển vội vàng treo câu đối trong sân, treo lồng đèn trên tường.

Hồ Ly Tuyết đã rất lâu không được hưởng không khí gia đình như thế này.

Nhìn lồng đèn đỏ khắp vườn, ánh sáng ấm áp lung linh lan tỏa, bên tai vang lên tiếng pháo nổ đón giao thừa.

Một mâm sủi cảo nóng hôi hổi dọn đến trước mặt.

Không khí tràn ngập tình cảm gia đình.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Uyển nhìn thấy Hồ Ly Tuyết khóc.

Mọi người ngồi xung quanh bàn, cha Tiểu Uyển ngồi chính giữa, đối diện với nàng.

Ai nấy mặc xiêm y mới thật đẹp, mẫu thân để ý thân phận của Hồ Ly Tuyết nên đổi toàn bộ áo choàng lông hồ ly thành áo choàng lông cừu và áo choàng lông thỏ trắng như tuyết.

Theo phong tục, đêm trừ tịch cả gia đình quây quần ăn cơm ngoài sân.

Tuyết vẫn rơi nhẹ, bầu trời trong suốt sáng bùng.

Lúc Tiểu Uyển đang há miệng thật lớn để cắn thức ăn, vô tình thấy ngón tay thon dài trắng nõn của Hồ Ly Tuyết run rẩy, dòng lệ rung rung chảy xuống hai má.

Hàng lông mi thật dài rũ xuống, đôi mắt màu băng lam vì nước mắt và khí lạnh mà ướt át long lanh vô cùng.

Tiểu Uyên cứ như thế mà ngấm ngấm cả người, cảm thấy nàng chưa bao giờ gặp qua ai có bộ dáng đẹp đến thế.

Đang hoảng hốt thần người ra, Hồ Ly Tuyết đã lên xoa xoa lên hai má nàng, sau đó ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hồ Ly Tuyết nghiêng đầu qua nghiêng đầu lại ngấm nhìn, đột nhiên nói “Tiểu Uyên, sao ánh mắt của ngươi lại tràn ngập dục vọng như thế.”

“Phốc!”

Nương Tiểu Uyên kinh ngạc nhìn cha Tiểu Uyên phun rượu ra.

Thật sự là trăm năm mới gặp được một lần.

Đương nhiên, nương bỏ đứa xuống thần người ra nhìn, còn Mặc Lâm thì hết nhìn hồ ly tinh rồi đến nhìn Tiểu Uyên, miệng há lớn thành hình chữ O.

Người nổi điên nhất chính là Tiểu Uyên.

Đánh chết nàng cũng không thể tưởng được Hồ Ly Tuyết lại phun ra một câu như vậy trên bàn cơm!

Làm cả nhà đều nhìn nàng một cách ám muội, giống như nàng là một nữ tử lưu manh thấy sắc đẹp là chảy nước miếng muốn dụ dỗ người.

Vì thế nàng chỉ biết giả thùy mị cúi đầu xuống chén cơm, giống như đang mê mê thường thức mỹ vị mà không nghe không thấy gì. Nương Tiểu Uyên lại ngấm ngấm cha Tiểu Uyên cười trộm, xem ra chuyện một người khiết phích như cha Tiểu Uyên mà phun rượu ra, nhất định sẽ bị nương Tiểu Uyên ghi sâu vào lòng cả đời.

Buổi chiều nằm ở đầu giường, Tiểu Uyên nằm sấp người lại, ngấm nhìn Hồ Ly Tuyết đang ngồi xỏm ngoài cửa đốt pháo bông.

Thắc mắc trong lòng, lúc này tại sao hấn lại khóc.

Hấn là một tinh linh.

Trước khi hấn trở thành yêu hồ ngàn năm, hấn là ai...

Trong hoảng hốt, nàng theo bản năng bò xuống giường bước lại gần.

Từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Hồ Ly Tuyết.

“Đừng nháo. Phóng tay a!” Hồ Ly Tuyết vứt bỏ pháo bông đang cháy xèo xèo xuống đất, pháo bông gặp tuyết liền tắt ngúm, bốc lên một mùi khen khét của hỏa dược.

Tiểu Uyên xoay mặt hấn lại, khắc môi mình lên môi hấn.

Thân hình Hồ Ly Tuyết mềm ra.

Thân hình Tiểu Uyên vĩnh viễn đều ấm như vậy, vĩnh viễn ôm lấy hấn lúc hấn cảm thấy lạnh nhất.

Đôi môi Tiểu Uyên khẽ hé mở, đầu lưỡi Hồ Ly Tuyết đã len lỏi chui vào miệng nàng, quán quýt lấy đầu lưỡi của Tiểu Uyên.

“Ừm...”

Tiểu Uyên mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ.

Hồ Ly Tuyết không hiểu tại sao lúc này hấn chẳng những hết cảm thấy lạnh, mà còn nóng bừng cả người lên.

Không khỏi tháo xuống áo choàng lông thỏ, áo choàng lập tức rơi xuống trên mặt đất, Hồ Ly Tuyết bị Tiểu Uyên giữ chặt lấy ngồi xuống dưới đất, Tiểu Uyên quỳ gối phía sau hấn, tiếp tục làm chuyện mà hấn hay cho là ghê tởm.

Hồ Ly Tuyết cũng không thể hiểu rõ tại sao hấn lại cảm thấy bản thân mình có chút cảm giác quái lạ khi tiến hành chuyện hôn môi ghê tởm này, đợi lúc hấn phục hồi tinh thần lại, Tiểu Uyên đã bị hấn đặt dưới thân trên chiếc áo choàng trên mặt đất, tay của hấn cũng theo bản năng di động xuống cổ Tiểu Uyên, còn có xu hướng tiếp tục đi xuống dưới...

Buông môi ra, một sợi chỉ bạc nước miếng còn vương óng ánh nơi miệng hai người.

Hồ Ly đặt Tiểu Uyên dưới thân, có chút ngẩn người.

“Ánh mắt của ngươi...”

Tiểu Uyển lau nước miếng bên miệng đi, nâng tay lên vuốt ve những sợi tóc mềm mại của hắn, ôm lấy hai má Hồ Ly Tuyết “Có chút kỳ quái nha...”

“Tất cả đều là vị gà tiềm...” Hồ Ly Tuyết mỉm cười, còn chưa nói dứt lời đã bị Tiểu Uyển một cước đá văng xuống.

“Hồ ly chết tiệt! Cả người ngươi đều là mùi vị hồ ly tinh! Còn nữa, ngươi mới là ăn gà tiềm nhiều hơn ta! Hừ!”

Tiểu Uyển thờ phỉ phỉ bỏ vào nhà, Hồ Ly ngồi chồm hổm trên áo choàng, nhìn bông tuyết đầy trời, rĩ mi mắt xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Khục khục...” Xem ra có người đã nửa ngày lên xem diễn ở đây.

Cha Tiểu Uyển rũ tuyết trên người xuống, đi tới, cúi đầu nhìn Hồ Ly nói “Đang suy nghĩ cái gì?”

“Hồ ly tinh... có mùi vị gì?”

Hồ Ly Tuyết kinh ngạc ngẩn người, sau đó bỗng nhiên giật mình cả kinh, thân thể chấn động đứng thẳng dậy, run run nói “Bá phụ! Ngươi đến đây từ khi nào vậy!?”

“Khục khục, lúc ngươi nói đến vị gà tiềm...”

Hồ Ly Tuyết đỏ cả mặt.

“Nói không sai.” Thượng Quan Khâm cũng ngồi xuống áo choàng theo, dưới ánh trăng gương mặt hắn tuấn mỹ một cách kỳ lạ.

“Vài ngày trước ta mới vừa cảnh cáo ngươi xong, hôm nay đã bị khuê nữ ta hôn, xem ra ta dặn dò ngươi ba điều kia, ngươi cũng chưa nghe vào nha.”

Hồ Ly Tuyết mồ hôi lạnh đầy đầu “Không phải...”

Thượng Quan Khâm nhìn lướt qua những mảnh vụn pháo hoa đầy đất “Trước đây có chơi pháo hoa sao?”

“Chỉ nhìn người khác chơi thôi, nhà của ta không có tiền mua...” Hồ Ly Tuyết theo bản năng trả lời, đột nhiên giật mình nghĩ, không biết mình đang nói cái gì!

“Vậy sao...” Thượng Quan Khâm nhìn nhìn có chút ái ngại “Chuyện của ngươi Tiểu Uyển có nói qua với ta, trí nhớ trước kia của ngươi bây giờ thường thường phục hồi lại?”

“Ta không biết...”

Hồ Ly Tuyết mê mẩn vuốt bờ môi của mình, hắn cũng không biết vì sao lại bật thốt ra lời nói lúc này.

“Mặc dù thân phận của ngươi là yêu hồ ngàn năm, ta cảm thấy ngươi cũng chỉ là một hài tử, nếu chuyện trước kia không vui, quên đi chẳng phải tốt hơn hay sao.”

“Bá phụ nói đúng.”

Thượng Quan Khâm rút ra thanh trủy thủ sáng như tuyết, hoa hoa trước mặt Hồ Ly Tuyết mấy vòng, sau đó cười như một vị tiên tử nói “Gọi ta nhạc phụ cũng được...”

Hồ Ly Tuyết liếc nhìn thanh trủy thủ, mồ hôi lạnh ướt đầm phía sau lưng “Không dám! Không dám...”

“Cái này cho ngươi nè!”

Thượng Quan Khâm đưa tới một quyển sách “Đây là quà gặp mặt của Đại không tước, nghĩa phụ của Tiểu Uyển.”

Nói xong lại thấy ra một quyển sách khác, nói “Đây là quà gặp mặt của Tiểu không tước, một nghĩa phụ khác của Tiểu Uyển.”

Hồ Ly Tuyết thật cẩn thận cất lấy. Thượng Quan Khâm mỉm cười cáo từ ra về.

Không dám về phòng.

Hồ Ly Tuyết thừa dịp Tiểu Uyển ngủ, lén mở cửa vào, hai ngón tay vân vân, bắn ra một nhúm lửa chiếu sáng lên bộ sách.

Mở ra cuốn thứ nhất, một phong thư rơi ra, Hồ Ly Tuyết mở ra, thấy trong thư đề...

“Phải nhớ đối xử tốt với nghĩa nữ của ta, quyển sách này là cầm nang đeo đuổi nghĩa nữ bảo bối của ta.

Giáo chủ Ma giáo, Út Thiển.”

Mở ra trang thứ nhất, tựa đề, Thiên Hoa Loạn Vũ Chế Pháp – bản sao bí truyền của Giáo chủ Ma giáo.

Hồ Ly Tuyết giật mình, cẩn thận giấu vào người.

Quyển thứ hai cũng rút ra một phong thư.

Mở ra.

Trên thư đề...

“Phải đối xử tốt với nghĩa nữ của ta, quyển sách này là bí quyết lấy lòng nghĩa nữ yêu quý.

Thiên Sơn môn chủ, Hồng Dạ.”

Đôi mắt Hồ Ly Tuyết xoay quanh hai chữ ‘lấy lòng’ trên thư cả nửa ngày, lấy làm lạ, không hiểu rõ nên cuối cùng đành mở sách ra.

Mở ra trang thứ nhất, tựa đề, Đông Cung bí tịch - Hồng Dạ tự tay vẽ, bản sao bí truyền, bìa cứng.

Mở ra trang thứ hai, Hồ Ly Tuyết nhìn không rõ nên phải dí ngón lửa trên tay lại gần, vừa nhìn thấy hình họa, đôi mắt trừng lớn lên, nhất thời phát ra một tiếng hét thảm!

“Aaa!!!”

Quyển sách rơi xuống tuyết, Hồ Ly Tuyết cuống quýt tắt đi ngọn lửa trên ngón tay, chợt nghe trong phòng Tiểu Uyển than thở nói “Hồ Ly! Ngủ đi mà!”

“Ồ, ờ!”

Hồ Ly Tuyết tim đập thình thịch như đòi mạng, chân tay luống cuống nhặt sách lên, phui phui tuyết, dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng, đợi Tiểu Uyển ngáy khò khò ngủ mê.

Mới rón ra rón rén ôm sách, lén lút bay lên nóc nhà, tìm một chỗ yên tĩnh không người.

Trong đầu vang lên một thanh âm nói “Quyết định đêm nay không ngủ! Nhất định phải xem quyển sách này! Ta muốn xem, ta muốn xem, ta muốn xem! ...”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bò Đào Không Phun Bì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.